

„ИЗГРЕВЪТ“

НА

БЯЛОТО БРАТСТВО

ПЕЕ И СВИРИ,
УЧИ И ЖИВЕЕ

2

Библиотека
„Житен клас“

БОРИС НИКОЛОВ

ИЗГРЕВЪТ НА БЯЛОТО БРАТСТВО

ПЕЕ И СВИРИ

УЧИ И ЖИВЕЕ

Сборник
ТОМ 2

Спомени на съвременници и последователи
на **Всемировия Учител БЕИНСА ДУНО**
Събрал, подбрал, записал, съхранил и представил

Вергилий Кръстев

Библиотека „Житен клас“
София 1995

Посвещава се на 130-годишнината от
рождението на Учителя Петър Дънов
(1864-1994 год.)

както и на 50-годишнината от заминаването
му (1944-1994 год.).

Посвещава се на онези братя и сестри,
които бяха в Школата на Бялото Братство, при
нозетѐ на Всемировия Учител Бейнса Дүно,
слушаха Словото на Бога за идното човечество
от Шестата раса и пееха песните Му, които
ще бъдат молитви за Новото Човечество.

Поднасям този мой труд - резултат на
двадесет и две годишно издирване и проучване
като дар на онези, на които очите са отворени
и съзнанието е будно за Словото на Великия
Учител Бейнса Дүно, и на които ушите са
отпушени за музиката Му, защото я възприе-
мат като творчески акт на Божествения Дүх.

Д-р Вергилий Кръстев

ISBN 954-90041-1-2 том II
© Всички права запазени

Не се разрешава препечатването на отделни части от книгата в периодичния
печат - вестници и списания, без разрешение на съставителя на сборника.
Не се позволява преразказването на отпечатания летописен материал от
нелегални и явни разказвачи с цел - издаването на пиратски издания.

Скрижалитѣ на Духа Бейнса Дуно

РАЗГОВОРИТЕ
С
ДУХА ГОСПОДЕН

Библиотека «Житен клас»
София 1995 год.

*Приела от десницата на Учителя,
съхранила и поднася за учениците
от Школата на Всемирното Велико Бяло Братство
Мария Тодорова (1898-1976 г.)*

Скрижалитѣ на Духа Бейнса Дуно

СЕДЕМТЯХ РАЗГОВОРА С ДУХА ГОСПОДЕН

Записани от Учителя Дънов
25 юни-8 юли 1900 год.

ИЗБРАНИКЪТ БОЖИЙ И ВОЖДЪТ НА ИСТИНАТА

Записани от Учителя Дънов
20 септември 1898 год.

ТРИТЕ НЕЩА

Записани от Учителя Дънов
1 октомври 1900 год

ПРЕДИСЛОВИЯ
КЪМ
СЕДЕМТЯХ РАЗГОВОРА
С ДУХА ГОСПОДЕН

Д-р Вергилий Кръстев

Посвещават се на Всемировия Учител Беинса Дуно
по случай 130 годишнината от рождението
на Учителя Петър Дънов (1864-1994)
и 50 години от заминаването Му (1944-1994)

София 1995 г.

ПРЕДИСЛОВИЯ

*В начало бе Словото.
И Словото бе у Бога.
И Словото бе Бог.
Ев. на Йоана 1:1*

I. ВСЕМИРОВИЯТ УЧИТЕЛ НА ВСЕЛЕНАТА СЛИЗА НА ЗЕМЯТА

Петър Константинов Дънов е роден на 12 юли 1864 г. в с. Хадърджа, сега с. Николаевка, Варненско, на ден Петровден, поради което е кръстен на това име.

Този, който слиза и се облича в човешка плът и се ражда чрез баща Константин Дъновски и майка Добра чорбаджи Атанас Георгиева, е Духът Бейнса Дуно.

Духът Бейнса Дуно е от Божествена еволюция и слиза от звездата Сириус, седалище на най-висшата цивилизация и култура във Вселената. Духът Бейнса Дуно е **В с е м и р о в и я т У ч и т е л н а В с е л е н а т а**.

Детето Петър на бащата, дядо поп Константин Дъновски, се учи в село Хадърджа при баща си. Момчето Петър през 1872 г. постъпва в основното българско училище, открито на 11 май 1860 год. в гр. Варна. Юношата Петър учи във Варна в петокласната мъжка гимназия, където завършва гимназиалното си образование.

След това младежът Петър постъпва в Американското научно-богословско училище и завършва на 25 юли 1886 год. в гр. Свищов. Учителства две години в с. Хотанца, Русенско, в местното начално училище.

Заминава през месец август 1878 год. за Съединените Щати да следва богословие. Записва се в подготвителния семинар по теология към факултета в Ню-Джърси, щата Медисън, където изучава английски език и началата на теологията по тамошната университетска програма. На 15 октомври 1890 год. завършва семинара и се прехвърля като редовен студент в Богословския факултет на Бостонския университет през годините 1891-1893 год. На 7 юни 1893 г. се дипломира. А през учебната 1893-94 год. се записва да следва едногодишен курс по медицина и го завършва на 3.II.1894 год. Завръща се в България на 31 години през 1895 год. Отначало прекарва при рождената си сестра във Варна, а след това отсяда при баща си, който в тези години е свещеник в гр. Нови Пазар, макар и в преклонна възраст. Той е бил пенсиониран като свещеник в църквата „Архангел Михаил“ – Варна през 1898 год. Като свещеник в местната църква на гр. Нови Пазар той често е посещаван от сина си Петър.

Има много случки и събития, отнасящи се за детето Петър, за момчето Петър, за юношата Петър, разказвани в последствие от рождената му сестра Мария на учениците от Школата на Учителя. Те ще бъдат описани и дадени в

последствие. Всички те показват, че и в детските си години Петър Константинов Дънов е надарен с една изключителна чувствителност, непроникива духовност за обикновените хора, както и с ясновидски и пророчески дарби.

През юношеството му тези качества се доразвиват и той вече има пряка и косвена връзка с Невидимия свят. Тези дарби и способности се знаели от съучениците му в Богословското училище в гр. Свищов, които по-късно, след 50 години, са разказвали тези интересни случки на последователите му от Школата на Бялото Браство.

А през годините на университетското си образование в Америка има замайващи преживелици и събития, на които са били свидетели неговите състуденти българи. Един такъв случай за посещение при Ордена на Розенкройцерите е описан в книгата „Изгревът“, том I, стр. 248-251.

Рожденият му брат Атанас, който е първороденото дете в семейството, рождената му сестра Мария – родена като второ дете, както и майка му Добра са знаели за тези негови качества и надарената му човешка природа, както и необикновеното присъствие на същества от Невидимия свят, които са предавали необикновено излъчване около сина Петър. Затова са търсили неговото духовно излъчване, но той винаги е отбягвал и е бил повече в усамотение, където чрез молитви е търсил общение с Небето и с Бога.

Баща му, дядо поп Константин Дъновски, е знаел много добре кой е неговият роден син. Собственоръчно е отбелязъл в Библията, с която е работил над 50 години, следното: „Изпълни се обещанието на Благия Небесен Баща да изпроводи в моя дом Своя Възлюбен Син като знамение за всеобща радост на рода човечески за по-добър, по-светъл и правдив живот.“ Така е спазен обичаят да се отбелязват в домашните Библии рождените дати на новородените в семейството.

Когато е трябвало да слезе Исус Христос на земята и да се облече във плът и кръв, ангел Господен предава на Мария, майката на бъдещия младенец Исус, благата вест от Ангел Гавраил-Благовестител.

За втори път Ангел Благовестител слиза на земята и се явява пред младия Константин Дъновски в солунската черква „Св. Димитър“ след едно прекарано корабкрушение. Ангел Благовестител изрича своето знамение и той се завръща във Варна, за да преминат годините и да се сбъдне това пророчество.

Ражда се младенецът Петър през 1864 год., а през 1878 год. се ражда Свободата на България, подарена чрез многобройни жертви от Свята Русия. Така това двойно знамение се сбъдва, защото това е Божието Обещание. Амин.

II. АНГЕЛ БЛАГОВЕСТИТЕЛ ОПОВЕСТЯВА ЗНАМЕНИЕТО ГОСПОДНЕ

Било е на 10 април 1854 год. в гр. Солун, в черквата „Св. Димитър“, когато започва историята на Знамението Господне. Като юноша Константин Дъновски, подбуджан от своята майка, на възраст около 16-17 години, заедно с трима български младежи тръгнали за Атонските манастири, за да се покалугерят и така да служат на Бога и на рода Славянски. Пътували с малко гръцко параходче и излизайки от Цариград, навлезли в Мраморно море. Насреща им налетяла, тласкана от силен вятър и морска стихия, голяма военна

гемия, която удря параходчето и то потъва. Едва успяват да се спасят чрез помощта на Невидим помагач и слезли на брега. Константин видял как Небето се отворило и от там слязал Видим Помагач, облечен в църковни одежди, който протегнал ръка и го измъкнал от водната стихия. По същия начин помогнал и на другите две българчета. Така успяват да се спасят и слязат на брега. След това отиват да се помолят и да благодарят за спасението си, като се поклонят на гроба на свети Великомъченик Димитрия в черквата „Св. Димитър“, която тогава се наричала Касъм-Джамаси, охранявана от турски служител. Там ги срещнал един благочестив старец и ги разпитал откъде идват, като помолил лично следващия ден младият Константин да дойде отново. На другият ден старецът започнал да разговаря с него и по едно време Константин забелязва изменение в погледа му, в телодвижението му. Внезапно се появява ОГНЕН ПЛАМЪК над главата му. Ангел Благовестител слиза от Небето, влиза в него и говори чрез Благочестивия старец.

„Заради това послушай съвета ми, да си идеш там, на мястото, гдето те е определил Божият Промисъл, понеже това място е било и ще бъде, тъй да кажа, прагът на чудни световни промени. Очите ти непременно ще видят всичко, речено от Господа, със залога, който ще ти връча и ще бъде за уверение като от Бога.“

Старецът бръкнал в пазвата си и му предал един свитък, а това е било АНТИМИНСЪТ, като знак Божий, че Турция ще падне в строго определени години. Предава му го и добавя: „След това ще се яви или роди прославеният Вожд и чрез Неговата молба Бог ще измие гнусотията на мястото на падналото проклетие.“ Това са Знамения на Светия Дух и на Ангела Благовестителя.

След това Благочестивият старец изчезва от погледа му, а в пазвата на младия Константин вече е закътан АНТИМИНСЪТ като знак и Залог на Божието Знамение.

Той се завръща във Варна, става учител през 1864 г. в първото българско училище в село Николаевка, става свещеник през 1857 г., оженва се за дъщерята на Чорбаджия Атанас, открива първата църковна служба на български във Варна, в новооткритата църква „Св. Архангел Михаил“ на 14 февруари 1865 год., в долния етаж на българското училище, построено през 1862 год. Участва активно и е водител на борбите за църковна независимост във Варненския край.

В дома му се ражда първородният син Атанас. След време се ражда и дъщеря му Мария. А на 12 юли 1864 год. се ражда в дома му третото по ред дете, онзи младенец, за който е казано в Знамението, че ще се роди „Прославеният Вожд“.

На 28 февруари 1870 год. чрез Султански ферман се учредява Българската Екзархия и с този акт Високата Порта признава съществуването на българската нация. Българите получават право да се черкуват на български и да учат на българско четмо и писмо. А поп Константин Дъновски е взимал дейно участие в борбите за църковна независимост в целия Варненски край. Така още едно Знамение от Господа се е осъществило.

На 3 март 1878 год. е подписан Сан-Стефанският мирен договор и в резултат на Руско-турската война България е освободена от петвековното турско робство. Турската империя пада и още едно Знамение Господне се осъществява и слиза на земята българска. Константин Дъновски е свидетел и очевидец на това Божие Обещание.

На 7 март 1897 год. в село Тетово, Русенско, в една странноприемница, в която са отседнали за пренощувка, в присъствието на дядо поп Константин Дъновски върху главата на 33-годишния Петър Дънов слиза Божественият Дух.

Небето се отваря и Бог изпраща Божествения си Дух за изпълнение на Своето Знамение: като обещание за човеческия род ражда се от Дух и Сила Прославеният Вожд. Още едно Знамение слиза от Божествения Свят върху сина човечески, сина български и върху българска плът и кръв се ознаменува чрез Сила и Дух. Така Бог посещава своя **единороден Син**. А това е роденият и възпълтеният в човешко тяло Всемиров Учител на Вселената – Беинса Дуно.

Бог посети единородната Сина и го новороди чрез своя Дух и го облече чрез Сила и Мощ. Прославеният Вожд бе осветен чрез Дух и чрез Сила. А Знамението Господне повеляваше да се прояви чрез Своята Мощ. Амин.

III. ПРИЗВАНИЕТО ГОСПОДНЕ КЪМ ЧЕЛОВЕЧЕСКИЯ РОД ОТ ПЕТАТА РАСА И КЪМ НАРОДА БЪЛГАРСКИ

След завръщането си от Съединените Щати през 1885 год. Петър Дънов прекарва няколко години в уединение и посещава предимно близките си. Поканван е нееднократно да стане евангелски проповедник, но той отбива тези предложения, като търпи и понася упреците на евангелистите, че е харчил пари „за лудо“ и сега мързелува и не иска да работи за Христа. Дядо поп Константин Дъновски само се усмихвал на тези упреци и казвал: „Не му е дошло времето. Като му дойде времето – тогаз ще видите кой за кого работи.“

През 1896 год. Петър Дънов издава книгата „Наука и възпитание“ в гр. Варна. Този негов труд се явява като заключителен етап в неговото богословско обучение в САЩ. Едновременно това е неговото първо призвание към рода български и рода човечески. Ето как завършва: „Светът прилича на подвижната скиния на Израила, която се носи из Вселената от силите на Йехова, придружени и от безбройните Небесни войнства на Йелохима, които се връщат от победите си към пределите на вечното царство на Мира – царството на Господа Бога Саваота“.

1897 год. е определена като **Космическа година** на човечеството от Петата раса. Това е краят на 19 век и според думите на Учителя, за нея се говори в 19 глава от Откровението на Йоана, понеже всяка глава отговаря на даден човешки век. В тази глава пише, че е изпратен Оня, който язди на бял кон и името му е Божието Слово и из устата му излиза остър меч, защото мечът на Духа е Словото. Това пророчество от 19 глава се изпълни. На 7 март 1897 год. в присъствието на баща му дядо поп Константин Дъновски Божественият Дух слиза върху Петър Константинов Дъновски. Той е на 33 години. Ето защо годината 1897 г. е свята и пророческа. С този Божествен акт Той е осветен и става **Учител на Бялото Братство на земята и на планетите от слънчевата система.**

През 1897 год. издава книгката: „Хио-Ели-Мели-Месаил“ във Варна. Това е Гласът Божий, Словото Божие, Духът на Третия Завет на Бога към избраница и помазаника Божий. А това е Петър Константинов Дънов, който е роденият и слезнал и облякъл се в плът Дух Беинса Дуно. А **Духът Беинса Дуно е Всемировият Учител на Вселената**, който слиза за пръв път на земята. Това е Второто призвание към рода български и рода човечески.

През 1898 год. Петър Дънов изнася пред благотворителното дружество „Милосърдие“ една беседа: „Призвание към народа ми – български синове на семейството славянско“. За пръв път то бе издадено през месец май 1994 год. по случай 130 години от рождението на Учителя и бе оповестено публично с рецитал-концерт по Неговото слово и музика на 22 май 1994 год., неделя, в Драматичен театър София. Това призвание на Учителя е Третото призвание

към рода български и рода човечески. С неговото публично оповестяване и отпечатване в книжка от издателство „Бяло Братство“ в поредицата „Скрижалите на Духа Беинса Дуно“ се определи новият път на България в следващия период от 45 години. България чрез Словото на Учителя върви с Русия и Славянството – това е повелята на Всемировия Учител – Беинса Дуно.

През 1888-1889 год. Петър Дънов е във Варна. Отседнал е при рождената си сестра Мария на ул. Дунав. Посещава рождения си брат по плът Атанас в с. Гюлеко от Николаевската община, околия Варненска.

Петър Дънов започва издирването на първите си ученици, изпратени от Небето, за да бъдат при нозете на Всемировия Учител. Първите срещи са осъществени. Сложено е началото на една обширна кореспонденция чрез писма с първите му сътрудници. Посещава различни градове в страната. Главно отсяда в гр. Нови Пазар при баща си, който е свещеник в местната църква. Постепенно слага началото на първите обиколки по села и градове в България, така че всяка година започва обиколките си от Варна, преминава през София, посещава Нови Пазар, отсяда при баща си и накрая завършва обиколката си във Варна. С тези обиколки Той издирва своите изпратени от Небето и родени вече между българите ученици. А освен това Той посочва къде и в кои семейства трябва да се родят бъдещите Му ученици, които идват в Школата през 1922 година като младежи и девойки. Така Той обикаля Пловдив, Шумен, Търново, Варна, Ямбол, Ст. Загора, Плевен, Русе и др. градове и села и слага началото на първите кръжоци на Синархическата верига на Бялото Братство. Постепенно съборите на веригата със всяка година се увеличават с нови попълнения, така че след един период от 20 години съборите в гр. Търново наброяват 200-300-400 човека.

Петър Дънов започва да изнася първите си сказки още през 1902 год. пред гражданството в читалищните салони по села и градове. А такива съществуват поради възрожденския дух на българите за наука и възпитание. Обикновено оповестяването на една такава сказка става чрез отпечатване на подходящи афиши, които се разлепват, а входът е с минимална такса, за да може да се плати наемът за наетия салон.

През 1903 год. Петър Дънов отпечатва френологически карти по клише, препоръчано от Него, след което започва единадесет години проучване на българските глави и черепа с оглед какви възможности има българинът за една бъдеща духовна култура чрез Словото на Всемировия Учител. Неговите изводи са дадени в Словото Му и са отпечатани в беседите Му. А всяка българска глава при измерването ѝ със специално приготвени уреди за измерване на диаметрите на черепа трябва да бъде докосната от ръцете на Учителя. А това е цяло благословение за тази човешка глава, за това същество и с това се дава тласък и се отваря път в духовното подвизаване на този човек. А това е една огромна работа. По този начин Учителя вече знае с какви възможности разполага българинът, какви ще бъдат неговите условия, които трябва да му се създадат, за да може той да се отвори за Словото Му. Тези придобити практически знания от Учителя са най-добрите Му помощници в Неговата полуековна работа с българите. Защото Той направи предварителна подготовка от 22 години за Школата, начиная от 1900 до 1922 год. А в 1922 год. Той откри своята Школа, която просъществува също 22 години и бе закрыта 1944 год. с Неговото заминаване от физическия свят. Всемирното Велико Бяло Братство за пръв път откри своята Школа на земята българска, в Духовния свят и в Божествения свят. Учител на тази Школа бе Всемировият Учител Беинса Дуно. Неговото Слово бе Словото на Бога за идното човечество от шестата раса. Амин.

IV. СВИДЕТЕЛСТВАТА ГОСПОДНИ И БОЖИЕТО ОБЕЩАНИЕ

Едно от най-важните Знамения Господни се изпълни. На 7 март 1897 год. Божественият Дух слиза върху Петър Дънов. Небето над Него се отваря за Духовния и Божествен свят. Започва се пряка връзка със същества от Невидимия свят, населяващи различни йерархии от Духовния и Божествен свят. По това време Той споделя с един от своите ученици следното:

„Напоследък Небето е било една стълба, по която Ангелите Божии са слизали да Ми донесат благите вести отгоре на Господа, Който се готви да посети вече тоя свят. Когато се яви, тогава ще Го познаеме колко сме познати и ще бъдем подобни Нему. Приближавайте се при Бога и усърдно се молете за изливането на Святия Му Дух.“ (Писмо от 8.10.1898 год. гр. Варна.)

Много по-късно Петър Дънов пояснява, че слизането на Божествения Дух е многократен процес, траещ дълго време от години, а не е еднократен акт, заключаващ се с еднократно слизание на Духа върху човеческия син. А Духът може да слезе само върху човеческия син. А Синът е този, който е роден от Бога и има пряко общение с Небето. По това време Петър Дънов има пряко съобщение с Господния Дух. Синът човечески е вече новороден – той става Божий Син.

„Нам ни съобща Господ наскоро много добри неща, които трябва да ни веселят за Неговата неизмерима Любов и благод. Господ казва, че скоро ще дойде в тоя свят със Своята Сила и Слава, да тури ред и мир. Чакайте Ме, казва Господ, още малко и няма вече. Страданията ви ще се прекратят. Радвайте се, че имената ви са написани горе в Небето във вечните книги. Мир вам, както Ме Отец възлюби, тъй и Аз ви възлюбих и ви избрах да принесете плод изобилно и плодът ви да пребъде. Ето Небесната светлина иде и мракът, който обвива света и вашите умове, ще се разпръсне от Духа на Господа и вечната Заря на Истината ще ви озари и просвети с Небесната Виделина. Подвизавайте се, казва Господ, да сте измежду избраните, които Господ ще призове да Му служат всякога.“ (Писмо от 14.9.1898 год., гр. Варна.)

Онзи човечески син, върху когото е слезал Божественият Дух, е осенен от Духа, осветен от Духа, ръкоположен от Духа и Той вижда, чува и познава кой Го ръководи чрез Дух и Сила.

„Защото сам Духът Господен ме ръководи и ми вдъхна това, което ви писах. Пиши и им кажи, ми каза Сам Господ, че Аз съм ги избрал и призвал да Ми служат в Правда и Истина. Ето, Аз съм-този, който ги ръководя и пазя и им давам Сила и Живот, за да ходят в Моята виделина. Видите, приятели Мои, колко Господ Ви люби и мисли за вас. Макар да сте бедни и отхвърлени от света, обаче Той не ви е отхвърлил, но ви е призвал в Своето Царство, да се радвате с Него заедно на Небесната Слава.“ (Писмо от 26.9.1898 г., гр. Варна.)

Небето е отворено за Петър Дънов, Невидимият Свят става видим и Той изведнъж оживява и става ведно със физическия свят на земята. Учителят е свидетел как пророчествата, дадени от Йоана в Откровението, гл. 19, ст. 11 се сбъдат: „След това видях Небето отворено и ето бял кон, и оня, който яздеше на него, се наричаше Верен и истинен, и съди и воюва праведно. Името Му беше Божието Слово.“ „И на дрехата и на бедрото Му имаше написано име: Цар на Царете и Господ на Господарите.“ (стр. 16)

„Аз съм имал напоследък големи благословения отгоре и то изобилно. При Мене са идвали вече мнозина Божии посланици отгоре със особено поручение да Ми предадат що е благоугодната и добра Воля на Моя небесен Баща, Който тъй благо и милостиво говори към всички. Както майка жали

чадата си, така жали и Господ онези, които Му се боят и Го любят. " Ние сме в предверието на едно велико Изявление на Божията Сила, Която всинца ще видим и то скоро. Господ казва, че е помежду ни вече и че нашите и вашите имена са записани в Небесните книги на живота. Ние сме вече Небесни граждани, чада на Бога Живаго, Който ни е изкупил чрез Своята велика благодат. Аз само, Мои любезни приятели, се моля и да излее Духа си изобилно, да се просветят всички и да видят, че е време и да се бърза, и да се готвим, и да сме готови за идването на Господа, Който ще слезе със Своите Ангели от Небето, да уреди тоя свят, който се е уклонил от Неговия път." (Писмо от 26.9.1898 год., гр. Варна.)

Установен е вече един Духовен триъгълник от първите трима ученици на Учителя. Това са д-р Георги Миркович от гр. Сливен, Пеню Киров от Бургас и Тодор Стоименов от Бургас. Постепенно около този триъгълник се описва кръг, в който влизат и други сподвижници на Учителя Дънов, като центърът на описания кръг е Словото на Господния Дух, Който се излива чрез Петър Дънов. Идва времето, когато Господнята трапеза на Третия Завет е вече сложена и постепенно идват онези, които са призвани от Духа Господен да присъствуват .

„Аз ви поздравявам в името на Този, Който ни е призвал на Своята трапеза. Господ ще ви посети със Своя Дух идущата година, затова трябва да бдим и се молим, докато се облечем отгоре в Сила и Мощ. А сам Бог, Който ни е обещал своето Велико Обещание да ни изкупи и прослави в Себе Си, ще подеждува за нас. Неговият Дух ще ни настигне. Гответе се за това, за великия подвиг, който има да извърши или в Неговото присъствие. Защото сам Той ще говори чрез Своя всемогъщ Дух Светий. Това чака нашето обединение за Неговата Слава. А Духът на Истината ще ви ръководи.“ (Писмо от 18.11.1898 г., Варна.)

Заповедта на Господа е излязла. Благата вест е проведена от Него на Петър Дънов, а Той с нея поздравява учениците си.

„Господ говори: Духът Му иде и скоро ще пристигне в силата Си, да разклати всички умове и сърца и да въдвори Своята Истина и Правда във сърцата на всички, които Го чакат. Кажете им, казва Господ, да ме чакат с усърдие и вяръност, и ето ида да ги посети и благослова заради своето име. Кажете им, казва Господ, да не уповават на човеци, но да възлагат надеждите си на Мене, и ето Моят Дух ще им донесе всичко, от което имат нужда, защото Аз съм жив и те ще бъдат живи чрез Мене. Кажете им, казва Господ, да пазят и освещават Святото Ми Име, с което съм ги избавил. Кажете им, казва Господ, да се не обленяват във нищо, но да работят всичко, което им възлагам, защото всяко истинно и добро дело е от Мене. Кажете им, казва Господ, да се не съобразяват със тоя свят, но във всичко да излагат нуждите си пред мене и аз ще им помогна и ги науча що да вършат. Няма да бъдете изкушени повече, отколкото можете да носите. Ето моите служители и вестители са при вази и готови да сторят Моята Блага Воля. Те са ваши братя, които се сподвижават с Моя Дух за вашето спасение и избавление. Слушайте гласа Ми, Който ви говори. Ето, Аз съм Ваш Господ.“ (Писмо от 23.12.1898 год., гр. Варна.)

Връзката на Петър Дънов с първите ученици е създадена. Кръгът на Духовната верига постепенно се увеличава чрез своя диаметър. Идват нови ученици и стават участници в Духовната верига на онзи кръг, който се ръководи от Словото на Господа и чрез Учителя Дънов. Единствената връзка на учениците в този духовен кръг е молитвите към Бога и проучаването на Евангелието. Това са двата радиуса на кръга, които сътворяват диаметъра, който крепи Веригата, а в центъра на този кръг стои Учителят Петър Дънов и

чрез думите Господни претворява в Сила и Живот Небесния кръг, чрез който слиза Святият Дух.

„Господ ми каза, че ще ви пази в Името си винаги. Молете се усърдно за изливането на Духа Святого, Който, кога дойде, ще ви научи на всичко, което Господ е казал. Аз работя усърдно в делото, което полека, но здраво се повдига. Кога издам заповедта на Бога, ще има движение и сътресение навсякъде. Бог приближава да се яви. Признаците почват. Господ иде да ви помогне, призовете Го в „Моето Име“ и ще имате радост голяма. Аз чувствавам вашите болки, зная вашите нужди, защото Бог ме е поставил в положението ви. Моят Дух е с вази и аз ще се моля за вашето преуспяване в Божията Благодат.“ (Писмо от 21.1.1899 г., гр. Варна.)

Идва и настъпва денят, когато от Господа Учителят Петър Дънов получава свидетелствата на Духа Господен и Той ги препраща на своите трима ученици. Всеки един от тях ги прочита, отговаря собственооръчно на свидетелствата, подписва ги и ги изпраща на Учителя. Това са така наречените десет свидетелства на Духа Господен към духовната верига на първите ученици от първите събори. В последствие тези свидетелства се съобщават и на останалите членове от Духовната верига и те също чрез подписите си засвидетелствуват пред Духа Господен, че ще бъдат верни и предани на Духа на Истината.

„На 13 февруари 1899 год. приех една заповед от Господа, която ви и пращам да знаете. Тя е лично за всеки един от нас. След като се помолите, дайте ми вашето решение писмено и двама, което Духът на Истината ще ви даде, това ще бъде нашият символ спрямо нашия Господ. Всичко това ще пазите в тайна. Трябва да се готвим вече усърдно за делото. Ще определим един час в седмицата, когато ще се събираме – вие там и ние тук заедно и същевременно.“ (Писмо от 24.2.1899 г., гр. Варна.)

Ето, по такъв начин се създава Синархическата верига на Бялото Братство. С годините тя се попълва с нови членове, като лично Учителят посочва имената на онези, които ще влязат в тази Верига. По-късно Той дава специални наряди, които след отварянето на Школата през 1922 год. се изпълняват, но се пазят в тайна. Тези наряди са се провеждали от ръководителите на Братствата в България. Всички ръководители на Братствата по времето на Учителя са само мъже. Ръководители на тези наряди са се събирали в строго определен ден, час във всеки месец, като нарядът им е даден от Учителя и се провежда от братята ръководители. Според Учителя в ръководството на Синархическата верига участвуват само братя и само те имат право да вземат решения. С годините в тази верига са привлечени жени. Но те не са имали право на вземане на решения. Това нещо се е спазвало строго от братята ръководители по времето на Школата 1922-1944 год. След заминаването на Учителя жените вземат връх и настройват братята един срещу друг и те изгарят в борбите. Остават жените, които правят най-големите прозрения и провалят Школата на Учителя след Неговото заминаване. А защо? Защото не се спазва едно правило, дадено от Учителя. Жената трябва да стане на сестра, като чете и прилага Словото на Бога. Сестрата трябва да стане и да се превърне в духовна сестра, която да претворява Словото на Учителя чрез живота си – това е вторият етап. В третия етап духовната сестра трябва да стане съработница на Бога и тогава тя не се занимава с ръководство, а претворява идеите на Учителя за Новата Ева. Новата Ева е съработница на Бога и тя се ражда само чрез Духа, идващ от Словото на Всемировия Учител Беинса Дуно. Амин.

V. СВИДЕТЕЛСТВАТА ГОСПОДНИ

13 февруари 1899 год., гр. Варна.

ТАКА ГОВОРИ ГОСПОД:

Изпълнете Моите Заповеди и Повеления.

Ето Моето Слово пристига, заповед ви носи, да заверите свидетелството на Духа Ми. Заверете Истината на Завета Ми чрез живота си. Дайте Свидетелство на Духа, което ще се пази пред Лицето Божие, като залог на вашата вярност към Него. Засвидетелствувайте Истината на Бога чрез изповед пред Негова Свидетел. Отговорете с пълнотата на сърцето си и с пълнотата на ума си без всяко стеснение, и Бог, Който вижда и знае всичко, ще ви даде според своята неизмерима благодост и вечна милост. Изповядайте пред Бога и Неговото Лице Истината, засвидетелствувайте я пред Небето.

Първо свидетелство: Вярваш ли от сърце и душа в Единния Вечен, Истинен и Благ Бог на Живота, Който е говорил?

Второ свидетелство: Вярваш ли в Мене, твоя Господ и Спасител, Който ти говори сега?

Трето свидетелство: Вярваш ли в Моя Вечен и Благ Дух, Който изработва твоего спасение?

Четвърто свидетелство: Вярваш ли в твоя приятел и спасител Господа Исуса Христа и във всички твои братя?

Пето свидетелство: Ще ли изпълниш волята на Единния, Истинен и Праведен Бог без колебание?

Шесто свидетелство: Ще ли се отречеш от себе си и от всичко световно за Неговата Любов?

Седмо свидетелство: Ще ли посветиш живот и здраве и всичко драго за Неговата Слава и Славата на Неговото Дело?

Осмо свидетелство: Ще ли слушаш Моя Глас и Моите Съвети, когато ти говоря?

Девето свидетелство: Ще ли си готов да изпълниш Моите заповеди без всяко съмнение?

Десето свидетелство: Ще ли ходиш винаги пред Моето лице с всичкото незлобие на сърцето си и да Ме никога не огорчаваш?

БОЖИЕТО ОБЕЩАНИЕ

И тъй във всичко, което обещавах пред Мене, гледай да не кажеш някоя измама, защото ще бъдеш повинен на смърт. Знай, че стоиш пред Мене, твоят Господ, Който знае твоего лукаво и непостоянно сърце, което е пълно с всичките пороци. Затова то трябва да се обърне към Мен и да се възобнови чрез Моя Дух и да се обработи и възпита чрез Моето Слово. Ти, който от сега ставаш Мой, поверявах всичко в Моите ръце. От сега Аз Сам ще те ръководя, Сам ще промишлявам и уреждам всичко за тебе. Аз ще те уча все, що трябва да вършиш. Ще лягаш и ще ставаш под Моите крила. Аз ще бъда страж над тебе и окоето Ми ще бди за съдбините на твоего сърце, ще ме призоваваш рано и ще ти отговарям в утрешните зари на зората. Преди да, повикаш ще ти отговарям и преди да пожелаеш, ще ти давам Своите Божествени дарования. Ще богърствувам за всичките ти нужди. Гледай да не оскверняваш Името Ми. Знай че от злоото се отвращавам, към неправдата негодувам, от жестокосърдечието се озорчавам. След всичко бъди винаги готов, да изпълниш всяка заповед, която ще ти дам. Правило на живота ти ще бъде, всичко да изпълняваш, за всичко да благодариш. Кога лягаш, кога ставаш, кога ядеш, кога пиеш, кога всичко вършиш, за всичко трябва да благодариш в сърцето си. Аз съм, Аз Бог Един, ще те утвърдя във всичко и мирът ти ще изгрее като утринното слънце на живота. (Писмо от 24.2.1899 г., гр. Варна.)

Свидетелствата Господни са дадени. Отговорите на учениците са получени. С това е създадена Синархистическата верига на Бялото Братство.

Божие Обещание е предадено. Всички ученици от Синархистическата верига го преписват и с подписите си го препращат на Учителя Петър Дънов. Божие Обещание е **Третият Завет** на Бога към човеческия род, което се дава чрез Словото на Учителя Петър Дънов. А с подписите си учениците са скрепили Божие Обещание да бъде Завет на Синархистическата верига. И Словото на Бога чрез Третия Завет и чрез Ангела Господен, който носи **Третия Завет** чрез Словото на Великия Учител Беинса Дуно, става Слово на Школата на Всемирното Велико Бяло Братство. Амин.

**VI. ОТГОВОРИТЕ НА УЧИТЕЛЯ ПЕТЪР ДЪНОВ
НА ДЕСЕТЕ СВИДЕТЕЛСТВА НА ДУХА НА ИСТИНАТА**

Ето нашето обаяние пред Бога, Небето и теб нашия брат в Христа – Господа, което подписваш в следуюшките десет свидетелства, което Духът на Истината ни дава:

Първо свидетелство: Вярваш ли от сърце и душа в Единния, Вечен, Истинен и Благ Бог на живота, Който е говорил?

Вярвам от сърце и душа в Единния, Вечен, Истинен и Благ Господ Бог на живота, Който всякога говори и чрез говора на Своето Слово е създал всичко видимо и невидимо!

Второ свидетелство: Вярваш ли във Мен, Твоя Господ и Спасител, Който ти говори сега?

Вярвам в Господа, моя Спасител, Който ми говори сега и чрез силата на Неговото Слово съм дошъл в съзнание до познание на Истината!

Трето свидетелство: Вярваш ли в Моя Вечен и Благ Дух, който изработва твоето спасение?

Вярвам в Божия и Вечен и Благ Дух, Който изработва сега моето спасение, като ме постоянно освежава и просвещава и ме води по пътя на моя живот да Го опозная, както е познат.

Четвърто свидетелство: Вярваш ли в твоя Приятел и Спасител Господа Исуса Христа и във всички твои братя?

Вярвам в моя Приятел, Господа Исуса Христа и във всичките мои братя – раби на Бога Живаго, които се подвизават заедно с мен!

Пето свидетелство: Ще ли изпълниш волята на Единния, Истинен и Праведен Бог без колебание?

Приемам да изпълня волята на Единния, Истинен и Праведен Бог без колебание. Словото Му ще ми е закон!

Шесто свидетелство: Ще ли се отречеш от себе си и от всичко световно за Неговата Любов?

Отричам се от себе си и от всичко световно за Божията Любов.

Седмо свидетелство: Ще ли посветиш живот и здраве и всичко драго за Неговата Слава и Славата на Неговото Дело?

Ще посветя живот и здраве и всичко драго за Божията Слава и Славата на Неговото Дело.

Осмо свидетелство: Ще ли слушаш Моя глас и Моите Съвети, кога ти говоря?

Ще слушам, Господи, гласа Ти и Съветите Ти, кога ми говориш.

Девето свидетелство: Ще ли си готов да изпълниш Моите Заповеди без всяко съмнение?

Готов съм, Господи, да изпълня заповедите Ти без всяко съмнение.

Десето свидетелство: Ще ли ходиш винаги пред Моето Лице с всичкото незлобие на сърцето си и да Ме никога не огорчаваш?

Ще се трудя, Господи, да ходя винаги пред Лицето Ти с всичкото незлобие на сърцето си и ще се трудя да Те никога не огорчавам.

Амин.

Подпис: П. К. Дънов

Подписи: Пеню Киров, Тодор Стоименов

гр. Бургас, 28.2.1899 год.

МОЛИТВА НА УЧИТЕЛЯ ПЕТЪР ДЪНОВ ЗА БОЖИЕТО ОБЕЩАНИЕ

1. Благодаря Ти, Господи, Боже Мой, за гдето си ми позволил да слезна на земята, да страдам и да се трудя за своето повдигане.

2. Боже Мой, на Тебе поверявам сърцето си, в което е скрито всичкото ми богатство, и Те моля, упаци го, очисти го от лоши желання и го озари с Твоята Божествена Любов!

3. Господи, Боже Мой, да възтържествува Твоята Добродетел; да възтържествува Твоята Правда, да възтържествува Твоята Любов и да се прояви тя в света; да възтържествува, Господи, Боже мой, Твоята Мъдрост и да се прославиш Ти в Своите Дела; да възтържествува Твоята Истина и чрез нея, Господи, да озариш света; да възтържествува, Господи, Боже Мой, Твоят живот и чрез него да ни се дадат всички блага.

4. Господи Боже и Отче мой, да възтържествува Твоят Дух, да се възцари Той и да бъде Вся и Все!

5. Да гоиде, Отче Небесни, по-скоро Твоего Царство и на земята, за да заживеем един чист и свят живот.

Амин.

VII. СЛОВОТО ГОСПОДНЕ СЛИЗА ВЪРХУ ВОЖДА ГОСПОДЕН

Третият завет на Бога към човечеството от петата раса е дадено. Той трябва да стане знаме за шестата раса.

Членовете на Духовната Синархическа верига работят усилено. Чрез молитви и чрез молитвен Дух търсят да бъдат съпричастни в тези усилни години на необикновени събития, предназначени от Небето. Те вече знаят кой е Вождът Господен, Който е трябвало да дойде, защото Той е дошъл и е пред тях.

„Кога пристигне Словото Божие, ще има смущение навсякъде и вие ще се намерите с Мен заедно във Варна и нашите духове ще бъдат обединени в едно. Аз имам да бъда още за малко, докато довърша умиловителното дело и след това всичко ще предам в ръцете на Тогова, Комуто съм длъжен всичко. Той е Отец, Благият ни Баща, колко са сладки Неговите Думи и Повеления. „Онзи, Когото сте видяли, Той е Вождът Господен“. Името Му знаете.“ (Писмо от 14.3.1899 г. гр. Варна.)

Духът на Словото Господне се изсипва върху Учителя Петър Дънов. Той предава част от него чрез писма до членовете на Веригата.

„Така се казва: Времената са зрели, положението е сериозно, Словото Божие иде с голяма сила. Кога пристигне, ще има чудно движение навред. Няма да стоим вече за дълго време в тоя свят, ще трябва да се освободим от неговото робство. Промените, които идат да вземат място в живота, ще бъдат чудни във всяко отношение. Ние всички ще се променим и ще придобием онова, за което сърцето ни ламти и душата ни жадува. Благодатта Божия ще ни осени и Неговият Дух ще ни изпълни със Своето присъствие и Господ Сам ще ни е Ръководител. Този народ ще трябва да чуе Словото Господне и като Го чуе, да се стресне. България ще трябва да се посети лично.“ (Писмо от 17.4.1899 г. гр. Варна).

Учителят Петър Дънов е непрекъснато в молитвен дух. Небето е отворено и Духът Господен се явява и слиза върху Него и Му говори.

„Господ ми се яви Духом и ми съобщи следующите благи неща от нашия Небесен Баща, Който ни люби с вечна и неизменна Любов: „Аз съм Господ Твой, Който ти говори сега. Кажете на моите братя Волята Ми. Кажете им: „Аз съм техен Спасител, Който ги води с крепката си ръка“. Кажете им: „Аз съм, Който ги уча и упътвам повседневно в пътя на живота. Всичко, което имат Аз, съм им дал. Благослови ги в Моето Име, за да приемат изобилието на Моя Дух. Ето, Аз съм с вас постоянно и ви ръководя всинца ви усърдно. Прославете Името Ми, отворете сърцата си, за да работя в тях за вашето възобновление. Ето, Аз всяка заран и вечер идвам и ви посещавам чрез благия Си Дух, да ви ободрявам и да споделям вашите скърби и вашите радости. Моят Дух гори, моето сърце ви Люби, Аз желая да Ме познаете тъй, както Аз ви познавам и да ме приемете в сърцето си, да вляза в душата ви, да запаля и просветя ума ви, да въздигна отпадналия ви дух. Братя мои, Аз съм ваш Господ, Този, Който е излязал победител из мъртвите, Който ви отворил пътя на вечното спасение, да влезете в дома на Отца Моего и Бога Моего. Приемете думите Ми чистосърдечно и с пълна вяра за всичко, що съм ви говорил отначало. Търсете Моето Царство и Неговата Правда и всичко друго ще ви се приложи стократно, сега и в бъдеще. Аз ви чакам и ще ви приема в Моята блага кошарина, ще ви

заведа при изворите на живота, ще ви напоя и нахраня с изобилието на Моя Вечен Дух. Аз съм близо всякога, всякога, кога ме търсите, готов винаги да ви помагам. Вашите скърби, вашите нужди Аз ги чувствавам. Вашите радости, Вашите сполуки Аз ги споделям. Вие сте ми близки на сърцето. Станете, елате по-близо до Моя Дух, прикоснете се до Мене и ще оцелеете духом. Станете и идете при всички, при които ви пращам. Сторете за тях това, което Аз съм сторил за вас. Ето, трудът ви няма да остане без да принесе своя плод и то изобилно. Ето, Моят Дух вече ще се излее над всяка Моя твар и които го приемат, ще оживеят и вечно ще ме следват и ще бъдат Мои Синове и дъщери и Аз – техен Господ. Слушайте, вам говоря, които сте обременени, които сте отегчени духом, на които сърцата са съкрушени, на които душата е наранена от света. Елате при Мене и ще изцелеете и ще ви дам Моята радост, Моя Мир, Който никой няма да ви отнеме, защото Аз съм истий днес и утре. Аз съм от начало и всякога ще бъда.“

Това ми се вдъхна от Господа през тоя месец.“ (Писмо от 29.4.1899 г., гр. Варна.)

Настъпва и онзи ден, когато Словото Господне се явява на Небето. Това е Небесната Слава. Това е Святият Дух. Това е онзи Стълб Небесен, Който водеше израилтяните в пустинята нощем с Огнена Виделина, а през деня с облак, за да ги покрива и закриля от слънцето и от огнената жар на пустинята. Словото Господне е изпратено от Небето и То търси изпратения Вожд на земята, за да Го посети и да се сбъдне написаното в Откровението на Иоанна 19:11-16, че Словото Божие слиза от Небето върху Онзи, Който е Цар на Царете и Господ на Господарите. А това е роденият в плът Петър Дънов и новороденият чрез Божествения Дух и Сила Учител на Бялото Братство. Това е онзи Вожд, изпратен от Бога, Който е Всемировият Учител на Вселената и Името Му е БЕИНСА ДУНО. Амин.

„Аз се моля вий да преуспявате в познанието на Истината, която е скрита в Господа Исуса Спасителя ни. Уверен съм, че мирът Божий е в сърцата ви и Утешителят, Дух Святий работи за вашето просвещение. А Той, Духът на Истината, кога дойде, ще ви научи на всичко. Каква радост е в душата ни, когато Духът Святий е с нами. Колко е благ този Дух, Който изработва нашето спасение и с Когото сме запечатани да служим Богу и Господу Нашему. С какво чудно търпение, каква велика Милост Той носи нашите теготии и търпи нашите слабости. Там, в дълбочините на душата ни, Той постоянно ни говори и упътва в пътя Божий, като ни указва добрите и благи неща на Царството Господне. Види се дяволът тук се е завзел да разруши Делото, което Господ съгражда. Ние сме били подложени на горчив изпит. Но Господ е бил винаги верен към Мене. Моята работ и Моят Мир почиват в Неговата Любов. Небето е отворено за нами: То е дом наш. Аз съм още във от Варна. Тук излизам рано всяка сутрин да посрещам слънцето и да гледам дали Словото Господне се е явило на Небето. Словото Господне е Онзи Стълб, Който предвождаше израилтяните в пустинята. Той става и се явява на Небето няколко пъти. Той е пълен с такава светлина Небесна, която въодушевява душата Ми. Аз Го познавам и с каква радост Го очаквам да се яви сутрин. Той се явява на различни места.“ (Писмо от 5.9.1899 г., гр. Варна.)

VIII. ИЗЯВЛЕНИЕТО НА ГОСПОДНИЯ ДУХ В СЕДЕМТЯХ РАЗГОВОРА

Към края на 1899 год. Петър Дънов пребивава при баща си в гр. Нови пазар. Там дочаква привършването на последните дни от 19 век, посреща Новата 1900 година, след което настъпват първите дни от началото на Новия 20 век.

Всички очакват Новия 20 век като поличба от Небето за онова, което трябва да дойде. Веригата, Духовната Верига, работи всеки ден чрез молитви, псалми и стихове от Евангелието, посочвани от Духа Господен чрез Учителя Петър Дънов.

„Ний трябва да махнем от помежду си всичките пречки и да се убедим кой ще слугува на Господа и кой не. Делото, в което сме призвани, е Дело на Господа Бога Нашего Исуса Христа, и докато не се облечем в Силата на Светия Дух Божий, невъзможно е да предприемем никаква стъпка. Както учениците Христови трябваше да чакат в Йерусалим след Възкресението, така и ний. Това е Словото Господне.“ (Писмо от 8.3.1900 г., гр. Нови Пазар.)

Всички очакват идването на най-важното събитие – Изявлението Господне пред техните очи и уши. Но Петър Дънов ги съветва, че докато не се съблече плътският човек, не може да дойде Духовният човек, защото гдето е Духът, там е и Свободата.

Идва денят. Това е 25 юни 1900 год., в дома на дядо поп Константин Дъновски, пребиваващ и изпълняващ службата на свещеник в местната църква на гр. Нови Пазар. Тук се явява Духът Господен над Петър Дънов и започва да Му дава Словото, включено в „Седемтях разговора“. Още едно Знамение се сбъдва през очите на дядо поп Константин Дъновски. Знамението за Прославения Вожд, Който иде и Който трябва да дойде. Знамението е осъществено. Прославеният Вожд е вече изявен. А това е времето от 25 юни 1900 г. до 8 юли 1900 год., когато Господният Дух Пребъдва с Петър Дънов. Така започва Новият 20 век, който е **век на проявения Вожд на Светлината, на Господнята Виделина и на Божествената Слава чрез Словото на Бога. Това е век на Словото на Всемировия Учител Беинса Дуно.**

„След това Господ чрез Духа Си Ми заповяда да пиша това, което имаше да ми каже. И след това в седем разговора ми изложи всичко, което засега трябва да знаем как стои Неговата Воля спрямо всинца ни. В последния разговор има особени неща за всинца вази и трябва да знаете всичко. Господ почна да ми говори и да се разговаря от 25 юни и свърши последния си разговор на 8 юли. Когато свършиха разговорите Му, Аз взех последните три и щях да ви ги пратя да ги четете. Но Духът Господен пак Ми каза да ги не проваждам и пак да чакам. И мен ми стана пак чудно, понеже Господ беше таил нещо от мене. „Чакай, ми повтори Господният Дух. Всичко трябва да стане според Неговата Воля. И до днес бях в недоумение. Мир вам братя, да няма никакви недоразумения помежду ви. Господ иде да премахне злото от помежду, което дяволът е посял. Да ви не блазни нищо, нито да има противоречие помежду ви, да ви не сполети някое зло. Гледайте да не оскърбите Господа, Който има толкова голямо благоволение към всинца ни, които сме дали обещание да Му служим вярно, без да се повръщаме назад.“ (Писмо от 10 юли 1900 год., гр. Нови Пазар.)

Седемтях разговора с Духа Господен са дадени и са записани от ръката

на Учителя Петър Дънов чрез българско писмо. Това е времето на Третия Завет на Бога към човечеството, когато Словото Господне се изливаше върху земята българска и чрез синовете български от племето славянско стана достояние за рода човечески от петата раса. Амин.

Забележка: Цитираните пасажии от писма на Учителя Петър Дънов са от Неговата кореспонденция с Пеню Киров, гр. Бургас. Ползван е препис, направен от Цанка Екимова от оригиналите.

ИХ. СЕДЕМТЯХ РАЗГОВОРА С ДУХА ГОСПОДЕН

РАЗГОВОР ПЪРВИ

УПЪТВАНЕ

Петър Дънов през 1900 год. е на тридесет и шест човешки години. Човек, роден на земята, трябва да премине през онези закони и етапи на човешката природа, които с годините оформят човешкото тяло. Дори и Великият Учител, който се е преродил и родил в човешко тяло, трябва да премине през онези етапи, за които Той споменава по-късно пред учениците си в Школата на Бялото Братство. Споменава, че до 7 години след раждането си човек оформя физическото си тяло, от 7 до 14 години изработва чувственото си тяло (астрално), от 14-21 години – менталното (умствено) тяло. От 21 до 28 години причинно тяло, от 28 до 35 год. – духовно тяло. От 35 год. до 42 години – тяло на Любовта. От 42 до 49 години – тяло на Мъдростта. От 49 до 56 години – тяло на Истината. Ето това е еволюцията на човека, родил се на земята, който трябва да стане човечески син и от човечески син да се претвори на Божий Син. Необходима е еволюция, изграждаща през всеки седем години едно нетленно тяло, което е свързано със развитието на дадени човешки органи и развитието на мозъчни центрове в човешкия мозък. Без развитието на тези центрове и органи не могат да се развият и съответните тела.

Когато Божественият Дух слиза върху Петър Дънов, той е на 33 години. Тогава в тялото на Петър Дънов е развит оня духовен орган, на който съответствува развитието на духовното тяло.

Когато се дават Седемтях разговора, Петър Дънов е на 36 години. Това е времето, когато започва да се оформя тялото на Любовта, а орган в човешкия мозък е така наречената пинеална жлеза, която изработва своите хормони за развитието на физическото тяло, така и за оформянето на тялото на Любовта.

Когато Петър Дънов е на 48 години, през 1912 год. в Арбанаси, Търновско, в Него се вселява Христовият Дух. Той става Миротворител. В Него е Божественият Дух и в Него е вселен Христовият Дух. Да се вселят тези два различни Духа са необходими два развити различни мозъчни центрове. Петър Дънов ги има. На 48 години в Него е оформено тялото на Мъдростта.

През 1922 год. Учителят Петър Дънов отваря Школата на Всемирното

Велико Бяло Братство, която се открива за пръв път на земята и на Вселената. Той е на 58 години, когато трябва да бъде оформено тялото на Истината, още на 56 годишна възраст. А на 58 год. се оформя тялото на Господния Дух. Ето защо Школата се отваря тогава, когато **Божествената тройца**, съставена от **Божествения Дух, Господния Дух и Христовия Дух** са направили в Него обиталище и са намерили своя дом. И тогава Бог живее в Него, в този дом и Той живее в Бога. Така се сбъдва, че човек е храм на Бога. Но това става когато човек се претвори в човечески син, а човеческият син се новороди от Дух и се превърне на Божий Син. Само Божият Син е храм на Бога Живаго.

Ето защо с отварянето на Школата Божествената Тройца, съставена от Божествения Дух, Господния Дух и Христовия Дух, са единени в едно и са намерили обиталище и храм в Неговото тяло, в тялото на Петър Дънов и по този начин Всемировият Учител на Вселената БЕИНСА ДУНО е вече изявен.

Всемировият Учител на Вселената Беинса Дуно се проявява чрез Словото на Бога, което Той изнася в над 7500 беседи пред учениците на Школата от 1922 до 1944 год. Така Всемировият Учител е проявен чрез Словото на Бога. И Словото на Бога бе слово на Школата на Всемирното Велико Бяло Братство.

Амин.

Когато Учителят Петър Дънов получава Седемтях разговора от Духа Господен, Той е на 36 години. В Него се оформя тялото на Любовта. За да стане това е необходимо изпратеният Дух Господен да извърши това велико приготвление.

„Трябва да съпоставиш душата си в пряка връзка с този, Живия Бог, Господ на Виделината.“ (Стр. 3 от ръкописа на П.К.Дънов).

„В този седи съвършенството, в познанието Волята на Единния, Истинен Бог, Господ Спасител.“ (Стр. 8. от ръкописа на П.К.Дънов.)

„Имам още да ти съобща, че в твоята душа вече Бог приготвя онова велико изменение, което е свойствено само на Синовете Божии. Твоята душа ще прогледне скоро, като през нови очи на света, на всичко, което се върши около теб. (Стр. 8 от ръкописа на П.К.Дънов.)

Синовете Божии се различават от човеческите синове по духовната си природа. Синовете Божии на земята се различават от човеческите синове и със физическата си природа на човешкото тяло. Те имат плюс органи, които в обикновения човек са само заченати и недоразвити. Те имат развити мозъчни центрове, с които влизат във връзка с други светове на Вселената. А да стане човеческият син на Божи Син, трябва Божественият Дух да намери обиталище в него и да се всели в него чрез подходящия и съответен мозъчен център. Да се изяви Учителят, трябва да се прояви Божественият Дух. Да се изяви Мировият Учител, трябва да се прояви Христовият Дух. Да се изяви Всемировият Учител, трябва да се прояви Божествената Тройца с Божествения Дух, Христовия Дух и Господния Дух. Това е част от Космогонията от слизането на Всемировия Учител на земята. А с обикновени думи и толкова точни Учителят изказа тази Истина така: *„Аз нося също човешко тяло като вас, но за разлика от вас аз имам плюс органи, с които се съобщавам с Небето и с Бога, защото Бог живее в мен и от тялото си съм сътворил храм Божий, гдето пребивава Святий Дух“.* Амин.

РАЗГОВОР ВТОРИ

СЪРЦЕТО И БОГ

„Сърцето трябва да се намира под ръководителството на Божия Дух, защото от него зависят съдбините на живота.“ (стр. 14. от ръкописа на Петър Дънов).

„Аз съм ти казал толкова пъти, че не си сам във тоя свят и че твоят живот зависи от Бога и Той го урежда постоянно. Спасението ти е изработено много отдавна, преди ти да го знаеш. От теб се изисква само да приемеш това, което ти се дава като дар. Преди всичко трябва да знаеш, че Бог те придружава винаги по един или друг начин в тоя свят.“ (Стр. 16-17 от ръкописа на П.К.Дънов)

„Твоят живот има по-високо назначение. Твоята съдба е определена за нещо по-добро.“ (Стр. 19 от ръкописа на Петър Дънов.)

„Ето, Аз ще превъзмогна за теб с Духа Си, който е непонятен на света. Силата ми ще е в Словото Ми и благодатта Ми в Милостта.“ (Стр. 21 от ръкописа на П.К.Дънов.)

РАЗГОВОР ТРЕТИ

ХРАНАТА И СЛОВОТО

„Всяка душа има нужда да се храни със словесното мляко на Истината, която е животворящият огън.“ (Стр. 23. от ръкописа на П.К.Дънов).

„И за това именно Той (Исус) дойде от Небето, от Лоното Божие, Той Господ сам, Който беше самата Истина да говори и свидетелствува за самата Истина, която беше Той сам скритият и съкровеният Господ на Мира.“ (Стр. 30 от ръкописа на П.К.Дънов.)

„Ето, Аз Съм, Който оживявам Словото Божие във всяко сърце, което го приема, този Истий, Който ти говоря и Който ти диктувам тайните на Царството Божие да ги проумяваш.“ (Стр. 35. от ръкописа на П.К.Дънов.)

„Земята и Небето ще приидат но, Моите думи няма, защото Аз съм Бог Живий. Моето Слово пребъдва всякога и Аз го оживявам в род и род, за да ме знаят и да Ми се боят всички.“ (Стр. 35. от ръкописа на П.К.Дънов.)

РАЗГОВОР ЧЕТВЪРТИ

ЖИВОТЪТ И ВЪЗРАЖДАНЕТО

„Който не се роди от Бога, не може да възприеме Духовния живот, нито може да го разбере, защото той духовно се изпитва и възприема.“ (Стр. 36 от ръкописа на П.К.Дънов.)

„Ето, тази е необходимата нужда за теб, да се родиш от Бога и от Неговия Дух.“ (Стр. 36 от ръкописа на П.К.Дънов.)

„Затова и присъствавам, за да извърша това дело в твоята душа, която според предопределението Божие, Който във своето вечно усмотрение е решил да ти стори това добро, да те облече в живота на безсмъртието и да те

възприеме в Твоето Царство, като син на Истината, Когото определя да Му служиш.“ (Стр. 36-37 от ръкописа на П.К.Дънов.)

„Само под действието на Божествения Дух може да се произведе това действие, което се отнася до Божието въплощение вътре в избраника и посочен от Бога човечески син. Божественият Дух трябва да се въплъти у човешкия син. Да влезне в Него, да Го осени и да раздвижи и задействува всички центрове в човешкия мозък, с които може да влезе във връзка с Духовния свят и да Му се открие нов свят от Вселената и да влезе в Царството Божие.“

„Защото само онзи, Който е напълно роден от Бога и Неговия Дух, може да възприеме тайните на Царството Божие и само той може да възприеме всяка благодат и всяка пълнота на Духа и да стане един с Господа“. (Стр. 37 от ръкописа на П.К.Дънов.)

„Затова е казано, че всеки, който е роден от Бога и всеки, който е роден от Духа, слуша Неговия Глас и иде към Виделината, защото Бог е Виделина.“ (Стр. 38 от ръкописа на П.К.Дънов.)

„И бъди Творител на Словото, като вършиш всичко, което е Единому Богу угодно и благоприятно.“ (Стр. 39 от ръкописа на П. Дънов)

„И когато те осени Духът на Истината, да знаеш, че Аз съм говорил това, Твоят Господ, Който мъртав бях и сега Съм Жив и действувам за твоята душа.“ (Стр. 39-40 от ръкописа на П.К.Дънов.)

„Този е Гласът на Твоя Бог и Господ, Който е толкова снизходителен към теб, щото дава Живота Си във жертва жива томува, Който седи на престола, за да познаеш Него Самаго, Който те е привлъкъл с нишки на Любов.“ (Стр. 41 от ръкописа на П.К.Дънов.)

„Този е Той, Единният и истинен Бог на Живота, Който ти говори чрез Благодтта на Духа Си.“ (Стр. 41 от ръкописа на П. Дънов.)

„Ти тогава ще познаеш напълно Духа на Твоя благ Господ, Който, макар още да не виждаш с твоите очи, но ще дойде време, когато очите ти ще се отворят, ти ще Ме познаеш с всичкото си сърце, с всичкия си ум, със всичката си сила и душа. Този ще бъде той, твоят ден, когато приемеш всичките Ми благословения.“ (Стр. 42 от ръкописа на П.К.Дънов.)

„Истината е Духът на Словото.“ (Стр. 42 от ръкописа на П.К.Дънов.)

„Това, което Аз ти говоря, Дух и Истина е. Истината съм Аз, Господ твой и Живота съм Аз, Бог твой и Духът Ми е твой ръководител, Който те учи и който оживотворява Словото Ми всякой ден в твоето сърце, за да Ме познаваш.“ (Стр. 43 от ръкописа на П.К.Дънов.)

Ето от къде започва Космогонията на Всемировия Учител Беинса Дуно. Първом се ражда чрез плът, въплътен Духът Беинса Дуно, който трябва да дойде на земята.

Второ, човеческият син трябва да възрастне и да оформи човешкото си тяло най-малко с петте си тела – физическо, чувствено, умствено, причинно, духовно и чрез развитието на мозъчните си центрове той трябва да подготви в себе си неръкотворен дом за идването на Духа и да сътвори тяло на Любовта, за Света на Любовта. Това обиталище е сътворено от Светлината.

Трето, тогава идва Божият Дух и започва да изработва у него постепенно всеки център, да го включва, да го задействува, за да може да дойде Виделината на Духа, да се въплъти и да направи свой дом, свое обиталище и свой храм. Ето това е еволюцията на човеческите синове под действието на Духа, който донася Светлина в съзнанието им и Виделина в душите им и те стават Синове на **Виделината**, живеещи в **Света на Мъдростта**.

Само Синът на Виделината може да стане Божи Син, когато Святият Дух е в него и над него. Само Божият Син е творител на Словото на Бога, защото живее в Света на Истината. А е казано: „Глава на Твоето Слово е Истината“.

Когато човеческият син претворява Любовта в Живот чрез Светлината,
Когато Синът на Виделината пресъздава Мъдростта във Виделина,
Когато Божият Син изявява Истината като Свобода чрез Славата,
То тогава Бог-Отец проявява Истината чрез Словото Си.

Затова Словото на Всемировия Учител Беинса Дуно е **свещенно и неприкосновено!** Защото в Него бе Божествената Троица от Божествения Дух, Господния Дух и Христовия Дух, която сътвори Словото Му и Го направи да бъде **Слово на Бога за Третия Завет** към човечеството. Амин.

КАКВО Е КАЗАЛ УЧИТЕЛЯТ ЗА СЛОВOTO

„Противоречията в живота идат ту от новия граматически строеж на нашата реч, ту от онези логични възприемания на нашият ум, ту от онези етични мерила, с които мерим нещата, ту от онези педагогични правила, с които си служим в живота. Всички тия неща водят към неверни изяснения.

Помнете че в това, което ви говоря, всяка дума има определен смисъл. Ако аз употребявам определена дума, то аз търся нейните вибрации, защото думите се определят както се определят слънчевите лъчи. Вие не можете да произведете определен цвят, ако не можете да произведете вибрациите, които отговарят. Например, ако говорите за една добродетел, то вие трябва да възпроизведете вибрациите, които отговарят на тази добродетел, и тогава чак ще разберете смисъла на тази дума. Само така ще имате една обективна реална Истина, която се проявява в живота.

Великите Истини ще бъдат тогава достъпни за човека, когато той ще изучи законите на Светлината и нейните влияния върху човешкия организъм, както влиянието на различните цветове.“

Този пасаж на Учителя бе извлечен от личното молитвено тефтерче на Милка Аламанчева, която беше ученичка на Учителя и беше в тесния кръг от сестри до стенографката Савка Керемидчиева. Съществуват много снимки, където двете сестри Милка и Люба Аламанчеви, заедно със стенографката

Савка Керемидчиева, са заснети с Учителя. Ние не можем да се съмняваме в този пасаж. Освен това преди години стенографката Елена Андреева го потвърди и каза, че е извлечен от разчетена стенограма от беседа на Учителя.

По този начин се отговаря на всички онези, които искат днес или утре чрез редакторска намеса да изменят, да променят, да изопачат и да подменят Словото на Учителя с човешки изразни средства, продукти на човешкия ум. Всички, които правят това, работят срещу Школата на Учителя, срещу Словото на Учителя. И срещу Бога!

За нас Словото на Учителя е свещенно и неприкосновено, защото е Слово на Бога.

Всеки, който се запознае с публикуваните в тази книга Скрижали на Духа Беинса Дуно, извадени от неговата кореспонденция, така също поднесени чрез Неговия оригинал, може да направи своя извод и да се определи кому да служи. Дали ще служи на Словото на Учителя, което е Глава на Истината или ще стане слуга на Духа на Заблуджението, който сега шестува необезпокояван.

Ето защо се търси ученикът, който да застане зад Словото на Всемировия Учител Беинса Дуно, което е Слово на Бога, да Го защити, като направи от Него неръкотворен дом на своята човешка душа и дух.

Търси се такъв ученик и той трябва да се изяви.

Търси се такъв ученик и той трябва да се прояви.

Верността на ученика към Учителя се изпитва чрез Словото, което той трябва да претвори в Живота. Амин.

РАЗГОВОР ПЕТИ

ВЪЗДИГАНЕ. ДУША И ДУХ

„Не е ли този глас на твоя Господар, Който те вика да се заловиш да вършиш Неговата работа? Да. И знаеш вече, че Той е Велик и славен във всичко. Границите на Неговото Царство са обширни. Не е само този свят, който е зрънце посред океана на Неговите обширни владения. Могат ли тебе, твоят мощен Дух, който ламти и желае да разпери своите крила и да литне към Небето, да те задоволят временните неща и облаги? – Не, казвам, те са измама.“ (Стр. 46 от ръкописа на П.К.Дънов.)

„В Небето няма лицепривятие, няма предпочитание на едного пред другото. Всички, малки и големи, живеят в непреривните връзки на Любовта. Там всички са синове, всички са свещеници, всички са царе и служители Богу – Род избран, семе царско.“ (Стр. 47 от ръкописа на П.К.Дънов.)

„Истината е сам Бог и Който Го възприеме, ще бъде свободен и блажен.“ (Стр. 47 от ръкописа на П.К.Дънов.)

„Господ е сам жива вода и истински хляб и който възприеме този хляб ще бъде жив както и Той. В твоя живот, както ти казах и по-преди, трябва да стане онази велика промяна, за която ти говорих в миналия Си разговор. Без тази вътрешна промяна да напредваш по-нагоре е невъзможно.“ (Стр. 48 от ръкописа на П.К.Дънов.)

„Казано е от Господа, че всякой, Който е роден от Бога, грях не прави, защото Дух Божий обитава в него.“ (Стр.48 от ръкописа на П.К.Дънов.)

„Роденият от плът човек, в когото плът и кръв господствуват, в неговото сърце и душа не може да се проявят качествата, чувствата и мислите на един човек роден от Бога, в когото Духът има Господството.“ (Стр. 50 от ръкописа на П.К.Дънов.)

„Всички, които се приближават към Господа, трябва да претърпят като общо основание една вътрешна промяна. Този е общ и неумолим закон на живота.“ (Стр. 51 от ръкописа на П.К.Дънов.)

„Не може нито една жива душа да се възкачи ни една стъпка по-нагоре, ако не се измени вътрешно и се приготви за по-високата среда, за по-високото положение, към което се стреми.“ (Стр. 51 от ръкописа на П.К.Дънов.)

„Обаче, създаденият за небето, непреодолимо, вън от всяко препятствие трябва да излезе един ден от областта на естествено и временното и да влезе в границите на вечното, защото само тук се намират всичките потреби за усъвършенствването и пълното съвършенство на душата. Тя трябва да се върне там, от където е излязла.“ (Стр. 52 от ръкописа на П.К.Дънов.)

„Всичко ще премине, всичко ще се забрави, що са казали човеците, но Истината на Господа Бога твоего ще стои вечно като стълб непоколебим, като основание на което цялото Небе е съградено.“ (Стр. 58-59 от ръкописа на П.К.Дънов.)

„Важното е твоео спасение, твоео възраждане, твоео възобновление и усъвършенствование в пътя Господен. Важното е твоео просвещение да познаваш Истината, Която е Сам Бог. Това вътрешно познание трябва да търсиш. В него трябва да се облечеш ти сам. Тогава непременно служението ти ще е благоугодно Богу. Делото на ръцете ти ще е приятно пред Неговото лице. Защото ако струваш волята Му тъй, както сам Господ, то ще бъдеш и послушван винаги и във всяко време. И не ще има нищо невъзможно за теб.“ (Стр. 60-61 от ръкописа на П.К.Дънов.)

„И тъй, като знаеш Истината, остава да я възприемеш. И когато я възприемеш, ще се ознамени денят на твоео раждане в Бога. И когато се родиш и влезеш в новите рамки на Божия Живот, ще познаеш, както си познат.“ (Стр. 63-64 от ръкописа на П.К.Дънов.)

Човешката душа е лъч от Божествената Душа, лъч от Бога. Всяка човешка душа представлява микрокосмос. Човешката душа, слязла на земята, се преражда и ражда чрез плът и кръв. Тя има своя първична форма, но слизайки на земята тя преминава през различните форми на живот, тя дава своята духовна матрица на човешкото тяло, за да може да еволюира, за да може накрая да изгради човешката форма. Душата създава формата, а човешкият дух дава силата.

Човешката душа чрез човешката форма има дълъг път на еволюция, осъществявайки я чрез раждането и прераждането. Накрая на пътя си тя се ражда като човечески син. Тогава човеческият син е символ на цялата Вселена.

Започва нова еволюция на човеческия син чрез Словото Господне. А новораждането на човеческия син става само чрез Духа, чрез Божествения Дух. Той е съединителната линия между човешката душа и Бога. Чак тогава човеческият син се превръща в Божи син. А Божият син е символ на възкресението на Вселената у човека. Сбъдва се казаното: „Аз и Отец едно сме.“ Амин.

РАЗГОВОР ШЕСТИ

ПЪТЯТ И ИСТИНАТА

„Положи всичко в сърцето си, което съм ти казал до сега, защото времето ще оправдае Моите думи и ще потвърди Истината която ти говорих по сърце, защото Аз съм Истий, днес и утре. Ето, вътрешното възобновление, което се извършва в душата ти, ти ще видиш със твоето собствено око.“ (Стр. 65 от ръкописа на П.К.Дънов.)

„Но бъди благодарен и признателен на Бога, че не е допуснал да изгубиш душата си. И това е най-голямото добро, което ти е сторил.“ (Стр. 66 от ръкописа на П.К.Дънов.)

„Душата ти, която Господ е упазил и възлюбил, е най-големият дар, който Господ някога ти е дал.“ (Стр. 67 от ръкописа на П.К.Дънов.)

„Никой не може да погуби живота на една душа, освен човек сам. Бъди благодарен, че Бог сам те е предопределил на спасение и затова работи и действува, за да извърши своето възнамерение. Определил те е, това е тайна съкровена, която само един Господ знае, защо именно върши това.“ (Стр. 68 от ръкописа на П.К.Дънов.)

„И ти сега сам, който слушаш Моя Глас и го възприемаш, си жив и живееш живот който не знаеш от къде иде. Но този живот е сам Господ на живота, Неговият свят Дух те оживява, като ти говори, понеже е в непрекъснато общение с своята душа, която диша и възприема Духа Му.“ (Стр. 68-69 от ръкописа на П.К.Дънов.)

„Ето, това е една велика и съкровена тайна на Царството Божие, която се съзнава и възприема. Духът е животът, това Господ казва и трябва Неговите Думи да вярваш. Който послуша думите Божии и обръща лицето си към Него в молитва, всичко му става ясно. Знанието и Мъдростта идват в душата му непосредствено, както и Виделината. И Господ се възцарява и животът придобива знание. Какво е туй възцаряване на Господа? То е подобно както възцаряването на слънцето над деня.“ (Стр. 69 от ръкописа на П.К.Дънов.)

„Истинската Виделина е Господ.“ (Стр. 69 от ръкописа на П.К.Дънов.)

РАЗГОВОР СЕДМИ

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

„Тоя народ, за когото е думата, има да претърпи едно коренно вътрешно изменение. Има да станат промени във управлението, което Бог ще извърши наскоро. Една известна сила има да мине през тази страна. Един човек от Бога ще излезе и ще провъзгласи Истината. В Неговите думи ще има сила и мощ. Той ще е човек, на когото лицето ще свети като на Ангел. В очите му ще има запален Божествен огън. Днешните времена предизвестяват бъдещите дни.“ (Стр. 77 от ръкописа на П.К.Дънов.)

„А преди всичко служете Господу усърдно. Имайте общение с Неговия Дух и Небето ще бъде на ваша страна.“ (Стр. 82 от ръкописа на П.К.Дънов.)

„И казва Господ: „Отче, тези, които си Ми дал, искам да бъдат с мен, за да гледат славата ми, която съм имал у Теб преди създание мира.“ (Стр. 84 от ръкописа на П.К.Дънов.)

X. ИЗБРАНИКЪТ БОЖИИ И ВОЖДЪТ НА ИСТИНАТА

„Защото си възлюблен избраник Господен, в когото Вечний и неизследимий Бог благоволява да те осветли с Духа на Своята Истина.“ (Стр. 95 от ръкописа на П. Дънов.)

„И затова Бог Твой те благослови и просвещава, защото си роден от Духа на Неговата Истина. Защото в твоята душа е **сам Бог въплотен** и Той е, Който постоянно вдъхва този изобилен и вечен живот в твоя възвишен и велик дух, който бодърствува тъй неуморимо във всяко направление.“ (Стр. 98-99 от ръкописа на П. Дънов.)

„Бъди ти благословен от Бога и благослови ни в Твоето Име, защото Името Ти е познато, защото е **Име, което сам Бог е положил отгоре ти**, за да изнесеш Неговата Правда на яве и да възстановиш Неговата любов на земята, както е горе на Небето.“ (Стр. 99 от ръкописа на П. Дънов.)

„Ето ние сме сбор велик, който ламти да те приеме и да ни станеш началник, **велик предводител, Бог и Господ крепкий.**“ (Стр. 100 от ръкописа на П. Дънов.)

„Тази е бъдещата Слава, тази е бъдещата радост към която Твоят Дух ще ни води. Дух велик, Дух славен в който ние се обединяваме в едно велико семейство. Бъди благословен Ти от Бога, **Вожд на Истината, Спасител на света** и съветник велик на Ангелските Чинове и **Бог, Всемъдра Любов на херувимските сърца, Бог крепки, Водител на всичко, който крепиш и подържаш всичко в себе си. Стани сега и нека се възвесели Твоят Дух и Твоята Душа.**“ (Стр. 103 от ръкописа на П. Дънов.)

„Дойде времето **Бог, Господ** да се яви в **Своята Слава, в Своето Величие.**“ (Стр. 104 от ръкописа на П. Дънов.)

„**Дерзай. Верни са думите. Сам Бог на Силите** ще слезе и ще възвести своето благоволение към избраника си.“ (Стр. 104 от ръкописа на П. Дънов.)

ИЗБРАНИКЪТ БОЖИИ И ВОЖДЪТ ГОСПОДЕН Е ВСЕМИРОВИЯТ УЧИТЕЛ НА ВСЕЛЕНАТА БЕИНСА ДУНО СЛЯЗАЛ ЗА ПРЪВ ПЪТ НА ЗЕМЯТА, ЗЕМЯТА БЪЛГАРСКА, В РОДА БЪЛГАРСКИ И ПЛЕМЕТО СЛАВЯНСКО.

Словото на Всемировият Учител на Вселената е **Слово на Бога** и е **ТРЕТИЙ ЗАВЕТ НА БОГА КЪМ ЧОВЕЧЕСТВОТО.**

Ако преди две хиляди години слезе **Синът**, то днес слезе **Бащата**, като Бог-Отец, дойде при човеческия род, за да предаде Словото Си на **Третия Завет. Амин.**

XI. ВСЕЛЯВАНЕТО НА ХРИСТОВИЯ ДУХ И МИРОВИЯТ УЧИТЕЛ

Няколко години Учителят работи върху Библията и изважда Думите Господни, като ги стъкмява в отделна книжка, която се отпечатва като „Заветът на Цветните Лъчи на Светлината“. От 1900 – 1912 год. Той дава през време на Съборите на Веригата някои данни за Цветните Лъчи на Светлината, намиращи се в Небесната дъга и светлини, които могат да се добият чрез разлагане на светлинния лъч и светлинния спектър с неговите седем основни цвята. С излизането на тази книжка се ознаменува годината 1912 г. като **Христова Година**. А защо ли? Защото през 1912 год. слиза Христовият Дух и се вселява в Учителя.

Необходим е дълъг и подготвителен период. Времето приближава, за което съдим по Неговите Думи, дадени на 1 април 1912 год.: „Всички вие трябва да бъдете в добро състояние, защото Христос е много близо в България и идущата година тук, на физическото поле, вие ще почувствувате Неговото идване. Той иде да работи. Каквото и да стане, да ви не смущава. Той иде сега да направи едно генерално пречистване на целия свят, та покрай него трябва да се пречисти и българският народ. Христос е толкова близо вече, щото и гласът Му се чува. За това бъдете весели и смели в душата си. Светът ще го е страх и този страх ще почувствувате и вие, защото не сте отделни от света. И светът, да ви кажа, го е толкова страх, щото гащите им треперят. Да, близо е Христос. България е останала много назад и Той иде да Му се даде това, което иска. Сега трябва да сте внимателни и ако използвате, добре. Колкото за Мене, то Аз съм решил: „Твоята воля – моя воля, Твоят Дух – мой дух“. Ако този народ не приеме, ще се вдигна и ще отида в друг народ. И ако сте готови да кажете и вие като мене, ще ви подам ръка и ще ви изведе на канара. Понеже Христос е близо, чува се и Гласът Му, то и вие дръжете се близо и бъдете юнаци.“

През месец август 1912 год. Учителят Петър Дънов е във Велико Търново и отива в село Арбанаси. Изкачва се на един висок връх, накрая на селото. Христовият Дух се явява пред Него и над Него. Той чува и вижда: „Петре, даваш ли тялото, сърцето си, ума си и ще работиш ли за Мене?“ Отговорът бил следният: „Слушам Господи. Да бъде Твоята Воля както на Небето, така и на земята!“ Христовият Дух се вселява в Него.

Над Него е Божественият Дух. В Него е Христовият Дух. Той става **Миров Учител**. Годината е 1912. Година свята и Христова. Мировият Учител управлява Битието и Небитието, управлява Бялата и Черна ложи. На една от първите страници на „Заветът на Цветните Лъчи на Светлината“ са написани инициалите, които се четат така: „Винаги ще съм предан раб на Господа Исуса Христа, Син Божий“, петнадесети август, Търново 1912 год. От другата страна са нарисувани символите на Божия Дух, Господния дух и Христовия Дух през времето на Мойсея, на Давида и на Исуса Христа. Това е Заветът на Мировия Учител. Накрая е дадена заповедта на Мировия Учител:

ЗАПОВЕДТА НА УЧИТЕЛЯ:

Обичай съвършения път
на Истината и живота.

Постави Доброто
за основа на дома си,
Правдата за мерило,
Любовта за украшение,
Мъдростта за ограда
и Истината за светило,
Само тогава ще ме познаеш
и Аз ще ти се изявя.

Мировият Учител е Глава на Великото Бяло Братство. **Словото** на Мировия Учител е Слово на Христовия Дух. **Христовият Дух** е Дух на Обединението, дух на Единението и Дух на Единството. **Мировият Учител** е еманация на **Божествения Дух** в **Христовия Дух** и се изявява чрез **Великото към Малкото**, а се проявява чрез **Малкото**. Изявеният Христос, Духът Христов е проявеното Слово, Святият Дух. А Святият Дух, Словото, слиза в човешкия дух и пои човешката душа. Ето защо само Мировият Учител може да дава Словото на Христа за народа. И от 1912 год. Мировият Учител започва да чете и да изнася Словото на Христа чрез беседи пред българския народ. **Годината 1912 е Христовата година**. Годината 1912 е година на **Словото Христово**, дадено чрез Мировия Учител, чрез българското четмо и писмо.

На годишната среща на членовете на Синархическата Верига от 15-21 август 1912 год. Той казва:

„Аз ви поздравявам от Господа като добре дошли. Речта, която сега ще започна да ви давам, е чисто Божие Слово, предавано, говорено и опитано от хиляди години.“

„При тази наша среща присъствуват и Христос, и Мойсей. Затова придържайте се о закона на Любовта, защото който не иска да прости на хората, тогава се подига Мойсей и настава кармичният закон. Исус Христос обаче употребява нашите грехове като тор, върху който работи и много усърдно работи, защото Той е Дух много енергичен и един много голям работник.“

„Като е тъй, бъдете радостни и весели, защото Христос присъствува, и Той е, Който разпръсва облаците. Спре се и каза: „Ако Ме слушате, ще ви бъде простено“. Той никога не е присъствувал така, както присъствува тази година, защото какви ли не мъчнотии ми се създадоха преди събора, когато особено се даваха стиховете от Господната книга, които със своите вибрации образуват лъчите потребни за всички.“

„Па и всички вие знаете, Христос тази година е с нас. Той казва, че иде сега да тури ред и порядък. Свободни са всички навън да опитат кармичния закон, но за вас аз искам да бъдете и да живеете под Христовия закон. Примирете се един с други, да не остава никаква омраза между вас – простете си заради Господа, защото Христос е, Който действа и ще Го опитате.“

„Господ е между нас, Той ни слуша, радва ни се и ни обича. Тази наредба не съм я дал Аз, а я дава Господ за вас и затова вие трябва да мислите за Неговата Любов, Която да виждате във всяко едно лице. Господ ви изпитва и вие слушате Гласът Му.“ (Извадките са от Протоколите за 15 август 1912 год.)

„Не искам да изпъква във вашият ум някой си г-н Дънов, а онова, което желая, то е вие да познаете Господа, защото Аз имам и вземам участие във всичките Му работи. И ако не вярвате в Мене, вярвайте в Неговото Слово. Човек, който иска доказателства, трябва да повярва в Христа и ще прави чудеса по-големи, отколкото той е правил.“ (16 август 1912 год., Протоколи.)

„Например сега Христос е между нас и за мене това е факт – по-скоро бих се усъмнил в моето физическо съществуване, отколкото че Той ей сега присъствува. При все това вие не можете да Го видите, защото не сте готови, не сте нагласени. А Аз искам да се нагласите и да Го видите, та да бъдете всички Негови ученици. Той ще бъде с вас и ще ви помага през годината. Това, което желаете, Аз ще съдействувам да ви се даде. Всички следвайте Божествения път, изпълнявайте Волята Божия и всичките ваши желания и

стремежи ще се осъществят. Това е Моето Желание, защото Аз зная, че ако една душа не осъществи своите идеали и желания, тя не може да се радва.“ (16 август 1912 год., Протоколите.)

„Христос е пред нас и между нас, та искам да си отворите сърцата пред Него. Възложете душата си на Господа и Той ще ви даде каквото никой друг не може да ви даде.“ (17 август, петък 1912 год., Протоколите.)

„Аз действувам сега пред Братството, за да се реставрирате и да се възстановят вашите права. И Христос иде сега, за да примири човечеството с Бялото Светло Братство – Братството на Светлината.“ (18 август 1912 г. Протоколите.)

„Глава на Бялата Ложа е Христос, а на черната – Сатана, Велзевул.“ (20 август 1912 г., Протоколите.)

„И така трябва да се върнем на първоначалното нещо, да потърсим Христа, Който е множество в себе си, Светлина, която озарява всички плодове на дървото на живота.“ (20 август 1912 г., Протоколите.)

„Христос през тази година ще свидетелствува във вашата душа и ще ви даде толкова доказателства, колкото искате. Само отворете очите и ушите си. Хора които слугуват на Бога, те светят, а хора, които не слугуват, те тъмнеят. (20 август 1912 г., Протоколите.)

„Христос ми каза: „Ида да помогна на този народ, да разгледам всички недоразумения и да разнебитя всички препятстващи духове.“ **Аз и Христос – едно сме.** И с нищо друго не можете да ме подмамите, освен с вашата любов.“ (Събрание на старите членове на Веригата. (24 август 1912 год.)

„Да, Христос ме срещна в Арбанаси и ми говори върху всички тия спънки. Христос е сега в България – присъствува и в този час сега тук. (24 август 1912 год., Събрание на старите членове на Веригата.)

„А ето, Христос иде! Той е в България. И Той е, Който ръководи тази работа. От поведението на българския народ, от поведението на славянския елемент ще зависи разпоредбата на Невидимия Свят. Във вашите умове вие трябва да съдействувате само, та да можете да помагате.“ (23 септември 1912 год., Протоколите.)

Ето така през годината 1912 год. Христовият Дух се всели в Учителя Петър Дънов и Той стана Миров Учител на Великото Бяло Братство.

А **Мировият Учител** се прояви чрез **Словото Си**, което беше **Слово на Христовия Дух**, отправено към човешките души от Веригата на учениците на Христа. Ето защо тази година бе Христова година – лето 1912 год.

Ето защо тази година бе година на Словото – лето 1912 год.

Ето защо лето 1912 год. бе годината на Христовото Слово. Амин.

XII. ЕПОХАТА НА ВОДОЛЕЯ

На 9 март 1914 год. по стар стил или 22 март по нов стил, при пролетното равноденствие слънцето влезе в съзвездието Водолей, т.е. в Зодиака Водолей. Тази епоха на Водолея ще трае 2160 год. от човешкия календар.

Слънчевата система излезе от гъстата материя на така наречената тринадесета сфера, земята излиза от 13-тата сфера, наречена епоха на Кали-Юга. Епохата на Кали-Юга датира от 4 481 година преди Христа и трае до 199 год. Това изменение със земята е такова, че като излезе от гъстата материя, ще навлезе в области с по-рядка среда, с духовни измерения. Земята ще си

остане същата, но хората ще се преобразят. Като навлезе в по-рядка среда, климатът ще се промени и всички влияния, които ще дойдат от Зодиака Водолей, ще се отразят върху всички стари форми, които ще се изменят, а някои ще се разрушат.

Човечеството също ще се промени. В човешкият мозък ще се образуват нови центрове, нови органи, с които да възприема светлината от звездите. Така той ще се подготви за бъдещето човечество от шестата раса. Това е една мистична епоха, свързана с изчистване и премахване на всичко старо и навлизането на човечеството в една област на разширен кръгзор от нови идеи, които ще слязат на земята чрез Словото на Всемировия Учител. Именно затова дойде Учителят да свали Словото на Бога. Онези, които не могат да се издигнат и се променят, а останат със същото съзнание, ще останат долу на земята. Новата епоха започва с пробуждането на човешкото съзнание за Словото на Учителя. Словото на Учителя се носи във въздуха. Онези, които могат да възприемат идеите на Словото, ще ги приложат в живота си и ще се издигнат в една нова сфера. Ще се издигнат и ще срещнат Третия Завет на Бога. А това е **прославяне на Синовете Божи** чрез Словото на Всемировия Учител **Бейнса Дуно!**

Приключването на старата епоха започва от 1878 год., когато водачеството на човечеството се сменя. Небето освобождава заемания пост от архангел Гавраил, който е ръководил 300 години човечеството и на този пост поставя архангел Михаил. Той заема този пост през 1878 год., което съвпада с Руско-турската война от 1877-1878 год., освободила България от 500 годишно турско робство. По този начин Бялото Братство освобождава България чрез Русия и поставя като военначалник архангел Михаил, който да изпълнява Волята на Бога на земята. Той е военначалникът, който се сражава с лошите, злите духове и с тъмните сили на земята, останали от епохата на Кали-Юга. В тази епоха добрите чловеци са слугували на злите. А епохата, която разчиства архангел Михаил със своя меч, ще постави злите да служат на добрите. По-късно Учителят казва: „Досега все Доброто е слугувало на Злото, но отсега нататък Злото ще слугува на Доброто, за да изпълни Волята Божия.“ И така архангел Михаил има за задача да върже оногова, когото трябва, и ще го хвърли в бездната, и тези духове ще бъдат завързани и изпратени под земята. И когото има да освободи – ще освободи, но ще изпълни Волята на Бога. Архангел Михаил разплита човешката карма на човечеството и разплаща комуто трябва. Годината 1914 е година на Водолея, с която се ознаменува Новата епоха за окончателно разрушаване на стария свят.

От 1914 г. епохата на Водолея трябва да разчисти и измете стария свят. Това ще бъде време на войни, безредици, разорения на народите. Учителят казва: *„Войните в света са за грешните хора. И ние не бива да спъваме един Божествен план, защото тия хора, които ще отидат сега да се трепят, си имат своята карма и когато Господ изпраща наказанието, ние не бива да спъваме.“* (23 септември 1912 год., по повод мобилизацията на войниците в България във връзка с предстоящата Балканска война срещу Турция.)

През времето на Христа евреите и светът се радваше, когато Римската империя разпъваше учениците на Христа. Тогаз светът се радваше, а праведните носеха кръста на страданията. Но през епохата на Водолея е обратното: светът ще ридае и ще бъде разпънат на кръст, а праведните ще възхваляват и ще славословят Името Господне. Учителят заявява: *„Досега ние сме дали много жертви, та Волята Божия не е да даваме още подобни*

жертви. Когато се дават потребни жертви, добре, но непотребни жертви не бива да се дават. Нито косъм ще падне от главите на праведните днес. Учениците на Бялото Братство в тази епоха ще видят с очите си как се изпълнява Волята Божия от архангел Михаил."

През време на епохата на Водолея стана едно космическо събитие. За него Учителят казва: „И когато Христос беше на земята, Сатана беше в астралния мир, а сега е тъкмо обратното: Сатана е на земята, а Христос действа в астралния мир, а като така крушението на Сатана ще бъде по-голямо от всякой друг път.“ (27.09.1922 г.)

По-късно Учителят заяви: „Астралният свят е вече очистен. Земята е вече арена и оттук тъмните сили ще отстъпят и ще отидат под земята, и земята ще се очисти. Злото е, че ние сме снесли ада и рая тук, на земята, и го опитваме с всичкия му огън и ужас, както и рая с всичките му хубости, тъй както нам е угодно.“ (29.11.1913 г.)

Епохата на Водолея започна не само защото беше астрологически определено, но и защото на земята бе Мировият Учител. Божественият Дух в Него и вселилият се Христов Дух бяха онези задвижващи космически колоси, които задвижиха колелото на човешката история. Божественият Дух и Неговата Сила трябваше да задвижи човечеството. А Христовият дух трябваше да пробуди стария свят, да го преобрази, за да се съблекат старите форми и да се надянат новите одежди за Новото човечество. Тази епоха на преобразуване ще продължи 2160 години.

На годишната среща на Синархическата верига през 1914 год., състояла се от 10 до 18 август, Учителят заяви следното:

„Аз ви приветствувам като добре дошли от името на всички наши приятели. Приветствувам ви от името на Господа нашего Исуса Христа. Това е първото събрание по рода си в Новата епоха. Вие сега сте в Новия Завет в Новата епоха. Това събрание, което устройвам, е първо по рода си, защото е само в България. Христос иска от вас да имате една положителна вяра, вяра която да внесе у вас всяка радост и веселие, вяра, която да ви въоръжи, за да понесете страданията, които настъпват в тоя свят и понеже ще трябва да помагате, та като пожарникарите може и да не се изгорите и вие. Като помагаме на другите, ще пострадаме и ние заедно с тях. Но страданията, това са Божествено благословение, което Господ ни изпраща.“ (10 август 1914 год., от Протоколите).

„Понеже Христос иде, то силата Му ще бъде седем пъти по-голяма, отколкото в миналите векове и следователно прогресът на човечеството ще бъде такъв.“

„Нашата земя е тринадесетата сфера, а тя е равна на ада. Тази Европейска война става в ада и Христос е, Който е участвувал в това сражение. Но като казвам това, то не е лошо място. То е място на изправление. След хиляди години, когато хората се очистят, там Господ наново ще ги изведе на лицето на земята. Ние всички сме в ада сега, ни повече, ни по-малко. Войната която става сега, става между светлата и тъмната страна на астралния свят. В тъмната страна става това сражение. И когато вие пристъпите към границата, ще видите Христа.“ (10 август 1914 год., Протоколите).

„Христос сега слиза от Божествения свят към нас. Събитията, които има да преживеем, са много по-интересни. Не си правете илюзии от сега нататък да бъдете щастливи на земята, т.е. да бъдете материално щастливи, защото всички ще бъдете горчиво излъгани. Материално щастие вече на земята не очаквайте.“ (10.8.1914 год.)

„В тези усилни времена Христос ни е събрал – ето това е едно чудо. И Господ, за да ни събере, така е наредил работите, че България да кротува, затова тя държи неутралитет, когато всякъде другаде се бият. Затова кротуват засега Гърция, Турция и Румъния. Това е едно от най-големите чудеса, които Христос върши.“ (10 август 1914 год., от Протоколите).

„Христос ви е събрал тук, учи ви, говори ви и вие пак казвате, как да Го познаете.“ (13 август 1914 год., от Протоколите.)

„Това е едно Божествено дело и от него всички ще се ползваме. Българският народ никога не е имал такова благословение, както сега. Христос ще изведе този кораб на България. Христос е на този кораб и няма какво да се плашим. Смело можем да очакваме да настане времето, когато ще бъде едно стадо и един пастир.“ (13 август 1914 год., от Протоколите.)

„Когато Аз говоря, вие трябва да изпъдите дявола от себе си, защото в тебе се борят и Христос, и един лош дух. Аз не искам Мене да почитате. Аз като дохождам в това събрание, от кого съм искал почит? Ако Ми целувате ръка, целувате я за Господа, иначе вие грешите. Ако се съмнява някой в Мене, по-добре да стои настрана и моля всички такива, които се съмняват, да не обиждат Духа Ми, защото ще пострадат. Това е закон, който ви говоря. Тия думи не са Мои, но са Христови. И ако слушате Христа, вие ще имате бъдеще.“ (16 август 1914 г.)

„Аз ви проповядвам един Христос, Който е между вас, слушате Гласа Му, но не Го виждате. И Аз искам както желязото да се познаете, че сте били с Христа.“ (16 август 1914 г., Протоколите.)

„Аз съм огледало на всеки от вас и всеки се оглежда в Мене. Аз съм обърнал вашия ум към Христа и за този Христос вие имате велики работи пред себе си. Знаете ли какво задължение имате към този народ, към свещениците, към църквата, към ближните? Аз искам да отидете при тях и с това да изправите вашето минало.“ (16 август 1914 г., Протоколи)

„Някои казват: Ти познаваш ли Христа? – Не само Го познавам, но се и уча от Него. И така при сегашните условия по-ефикасна и по-силна от думата „Любов“ няма.“ (17 август 1914 год., от Протоколите.)

Мировият Учител бе между българите и славянството и човечеството. Той тук бе като **Божи пратеник** да засвидетелствува Новата епоха и да даде нова насока на човечеството.

Тази епоха на Водолея се задействува само защото тук пребиваваше Мировият Учител и защото през 1912 год. се бе вселил Христовият Дух в Учителя Петър Дънов и именно от тази година, която е **година Христова** на земята, Той беше започнал да дава **Словото на Христа** чрез българска реч и писмо. Ако Той не беше дошъл, то човечеството щеше да замине и подмине тази епоха, защото тази епоха щеше да отлети, а човечеството щеше да си остане в 13-тата сфера на ада.

А сега започна чистенето на земята за Новото човечество, което трябваше да дойде и да се новороди чрез Словото на Всемирния Учител **Беинса Дуно**.

Преди години бе разчетена една стенограма от Словото на Учителя от **Борис Николов**. Тя гласи следното:

„Свършекът на века се изразява в едно чистене на старото човечество, за да може на негово място да дойде Новото човечество. Това чистене и „свършекът на века“ се извършва от един период от 45

години. Този период е започнал от 1900 год. и ще завърши през 1945 год. Вие всички сте очевидци на онова, което стана през този период.

От 1945 год. започва друг период, който ще трае също 45 години до 1990 год. Идват такива времена и идва такава власт, че който ѝ се противопостави, ще си положи костите на земята. Настъпва една голяма диктатура, допусната да изчисти застоялата тиня. Когато се размъти една вода, трябва да мине много време, за да се избистри течащата вода. През този период ще тече мътната вода. Някои от вас няма да дочакат свършека на този период и ще си заминат. Но други непременно ще го дочакат, за да засвидетелствуват на думите Господни.

След този период ще има кратка почивка до 1999 год., която ще бъде най-благоприятната в духовно отношение за Бялото Братство. А след това ще дойде новият период, с още по-страшна диктатура от тази, която има да дойде. Тя също ще трае 45 години. За нея се говори и в Откровението на Йоана, гл. 21, ст.8: „А колкото за страхливите, неверващите, мръсните, убийците, блудните, чародейците, идолопоклонниците и всичките лъжци, тяхната участ ще бъде в езерото, което гори с огън и жупел.“

А за праведните Господ е промислил. А какво е това? Ще намерите в гл. 21; ст. 6 от Откровението на Йоана: „И рече ми: сбъднаха се. Аз съм Алфа и Омега, началото и края. На жадния ще дам даром от извора на водата на живота. Който побеждава, ще наследва тези неща: Аз ще Му бъда Бог и той ще Ми бъде син.“

Забележка: Борис Николов си замина от този свят през 1992 год. и дочака да види свършека на този период, започнал от 1900 год. и свършил до 1945 год., както и следващия от 1945 до 1990 год. А ние всички останали изпитахме колко са истинни и правдиви думите на Учителя за периода от 1945 до 1990 год.

Епохата на Водолея се движи. Ние сме в нея и тя е в нас. Само онзи, който може да претвори Словото на Всемировия Учител Беинса Дуно в себе си като живот, ще може да се ползва от условията и възможностите, които епохата на Водолея носи. Амин.

XIII. ВСЕМИРОВИЯТ УЧИТЕЛ БЕИНСА ДУНО И БОЖЕСТВЕНАТА ТРОЙЦА

Когато Божественият Дух слиза – създава се Учител.

Когато Христовият Дух се вселява – създава се Мировият Учител.

Когато Господният Дух на Силите задвижи Словото на Бога чрез Мировия Учител – проявява се Всемировият Учител.

Само Всемировият Учител може да открие Школата на Всемирното Велико Бяло Братство, защото се изявява чрез Словото на Бога и се проявява чрез Славата Божия.

Той откри Школата през 1922 год. и тя съществува до 1944 год. пълни 22 години, което е един слънчев цикъл. Тя се откри за първи път на земята, в Духовния свят и в Божествения свят. Словото на Учителя едновременно се проектираше и насочваше към учениците в Школата Му от тези три свята.

Само Всемировият Учител може да предава **Словото на Бога**, защото в Него е Божествената Тройца, съставена от Божествения Дух, Господния Дух и Христовия Дух. Ето защо Словото на Всемировия Учител е Слово за Школата на земята, за Школата Му в Духовния свят и за Школата Му в Божествения свят. Ето защо Словото Му е неприкосновено и свещенно за тези три Школи в тези три свята. То се изливаше чрез Неговите уста на български език и бе записвано на българско писмо през времето, когато българския народ имаше държава и съществуваше на земята като род български от племето славянско.

Божественият Дух сътворява Света на Истината чрез Славата.

Господният Дух сътворява Света на Мъдростта чрез Виделината.

Христовият Дух сътворява Света на Любовта чрез Светлината.

Божественият Дух е Славата, Божествената Светлина в Божествения Свят.

Господният Дух е Силата на Виделината в Духовния Свят.

Христовият Дух е Светлината на физическия свят.

Учителят е Учител на Любовта и Учител на Светлината.

Мировият Учител е Учител на Мъдростта и Учител на Виделината.

Всемировият Учител е Учител на Истината и Учител на Славата.

Всемировият Учител е Учител на Божествената Тройца в Света на Любовта, в Света на Мъдростта и в Света на Истината. Той е Учител на физическия свят, на Духовния свят и на Божествения свят.

Словото на Учителя е Слово за Любовта и Слово на Светлината.

Словото на Мировия Учител е Слово на Мъдростта и Слово на Виделината.

Словото на Всемировия Учител е Слово за Истината и Слово на Славата.

Словото на Всемировия Учител на Вселената БЕИНСА ДУНО е Слово на Бога.

Амин.

**XIV. БОГ И ВСЕМИРОВИЯТ УЧИТЕЛ БЕИНСА ДУНО
12-ТЕ СКРИЖАЛИ НА ДУХА БЕИНСА ДУНО**

- 1. Всемировият Учител е Онзи, Когото Бог помаза за Цар.**
- 2. Всемировият Учител е облечен в одеждата на Бога Святого и Словото Божие, и Духът на Завета е в Него.**
- 3. Бог Го е поставил Цар на вековете. В ръцете Му е предал Сила и Власт, за да съди народите с правда.**
- 4. Всемировият Учител е новороден в Сила и Слава, за да поеме юздите на Царството Божие и да управлява с Правда, Святост и Истина.**
- 5. Той е Цар Сионов, Когото Бог помаза, за да съди народите. Духът на Господа Йехова е връз Него, защото Бог е Цар всемоушен и крепък.**
- 6. Той е, Когото Бог прие за наследник, понеже Той е Негов Син, Когото направи Цар на народите.**
- 7. Той е, в Когото Святият Дух съзволява и Словото на Бога свидетелствува в Дух и Истина.**
- 8. Той е, комуто Бог рече: „Ти си мой Син, Аз днес те родих.“**
- 9. Той бе роден в света, и Бог Вечний проводи Духа Си, та да Го посрещнат всички като Господ, Цар и техен брат, за да открие себе си, че Бог е Любов.**
- 10. Той е осенен от духа на Господа Бога, Саваота, Йехова, Елохима. И този Дух съзижда Своего Царство в Него.**
- 11. Той е осенен от Божия Дух и Бог, Който обитава в Правда и Истина, е в Него. И Той е истинен, Който говори, че Бог е Любов.**
- 12. Всемировият Учител е изпратен като Божи Цар и Свещеник Христос, Господ на Господарите, за да стори волята на вечния Бог Йехова, Отец на бъдните векове, Господ Славен, силен, господ на Любовта все и във все.**

Всемировият Учител на Вселената е Беинса Дуно. Амин

КОИ Е ВСЕМИРОВИЯТ УЧИТЕЛ

Извадки от книгата „Хио-Ели-Мели-Месаил“
издадена от Учителя Петър Дънов през 1897 год. в гр. Варна,
в която книга са дадени 12-те скрижала на Духа Бейнса Дуно

Стр. 5, 8 ред отдолу нагоре:

„Ето посред вази стои един, когото Бог помаза за Цар и когото вие още не познавате, понеже е кротък и смирен по сърце. Но Бог ще го възвиши със Своята десница, за да познаете всички, че той е Бог всемъдър, Бог Всеблаг, Бог велик и славен. Затова призовете Господа от дълбочините на душата си. Поклонете Му се вий, които Го любите, благословете го в духа си.“

Стр. 8, 7 ред отгоре надолу:

„Не мълчете, но работете за наследieto, което Господ носи отгоре за Своите люди, за Своите сестри и братя. Ето Господ стои пред вас. Той е благ, кротък и смирен по сърце, но скоро ще се облече в одеждата на Бога Святаго. Ето Словото Божие, духа на Завета! Радвай се ти, който познаваш Господа и който си познат и избран от веки. Благословен Господ Бог наш Отец.“

Стр. 13, 18 ред отгоре надолу:

„Ето Господ не ще да се бави отсега задълго, но ще извърши добрата Си воля към тогова, който е избрал, към тогова, който познава Господа. Защото Бог наш е неизменяем, Любовта Му пребъдва във веки. Понеже към когото благоволява, благоволява по дух. Ето Бог те е поставил Цар на вековете! В ръцете ти е предал сила и власт, за да съдиш народите с правда! Макар сега и да си скромнен и незабелязан по вид, но духом си велик и трябва да бъдеш скрит от погледите на света, докато Бог твой възстанови Своя трон над народите. Тогава ще царуваш в сила и святост, в правда и мир. Защото нечестивите ще бъдат низринати.“

Стр. 15, 4 ред отгоре надолу:

„Защото Сам Бог не Силите е вече, Който изпълнява своята вехтозаветна воля. Той е крепкият Господ, синът Давидов, Който иде да вземе Своего Царство със сила. И ето той от дълго време е тук новороден в сила и слава да поеме юздите на царството Божие и да управлява с правда, святост и истина. Бог е, Който го въздига и не ще да закъснее да се яви у време. Но пази се, бъди скромнен, смирен и чистосърдечен, понеже Бог е, Който върши, а ти изпълняваш.“

Стр. 15, 5 ред отдолу нагоре:

„Бог, Който говори в тайно, е вече помежду вази. Той е воин силен, Който се подвизава за правдата. Той е Отец наш Бог крепкий, Който ни води. Радвай се Цар Сионов, защото Бог твой тя помаза, за да съдиш народите. Духът на Господа Йехова е връх тебе, защото Бог е цар всесилен и крепък. И Силата на Ели-Мели е с онзи, който е избран от Господа на силите. Веселете се вий, които го любите и радвайте се в Неговата слава, понеже Той е крепък, кротък и смирен на сърце. Възвесели се небе, и възпей земя за Господа твоего, твоят Спас. Той е Бог благий, Бог праведний и святий. Един във век, изпълняващ все и във все. Благословено да бъде Неговото Име.“ Амин.

Стр. 21, 2 ред отгоре надолу:

„Аз съм Бог и няма да се повърна от благите си намерения. Душата ми се привързва за Сион, затова го и възлюбих, защото познах, че той ще ме познае

и ще възложи своята надежда и спасение в мен. И действително той ме позна и възвиси гласа си за помощ. Той се уподоби като жена раждаща у време и труди се и роди син, когото Бог прие за наследник, понеже той е син, син Негов, когото направи Цар на народите. Ето ще съкруши оръжията на народите и оръжията на воюващите, защото избраний ми иде да приеме своето наследство.“

Стр. 24, 12 ред отгоре надолу:

„Аз съм Исус Христос – Царят Сионов, пострадавший за греховете на света, Спасител на мира, Бог крепкий, който говорих чрез рабите си и дадох Словото Си вам за свидетелство. Словото ми е Дух и Истина. Ето аз те познавам кой си, но пътищата Божии са неизследими. Бог е Бог – тайна велика. Приеми сега моя дух и благословен бъди, понеже трябва да те благословя. Святият ми Дух в тебе съизволява. Той те пази и крепи винаги. Той те люби и в теб се весели. Колко са благи неговите мисли за тебе. Той бди над тебе ден и нощ. Как полива душата ти с небесна роса, как той те озарява, просвещава и ръководи всеки ден! Ако и ръка за ръка да се хванат всички, които ненавиждат живота ти, пак няма да успеят в замислите си. Онзи, който се бори против тебе, нека знай, че се бори против Святия Дух!“

Стр. 26, 17 ред отгоре надолу:

„А понеже благоволявам в тебе по причина, че съм Бог вечен, който те призовах според съизволениято на святия си Дух, от дълбочините на своята душа и ти дадох вид и рекох: „Ти си син мой, Аз днес те родих.“

Стр. 26, 5 ред отдолу нагоре:

„Родих те в света, за да се умножиш и станеш велик, да бъдеш подобен на Мене. А понеже те родих в света, то затова те и призовах чрез Духа си, за да ме познаеш, че Аз съм Бог вечний. Един всеобемащ, който съм и който създавам и движа, от когото всичко по начало излиза и по начало се връща. Този истий съм Аз, един твой Отец – от век и до века. Всичко, що създавам, е за тебе, и ти за всичко. И ще те посрещнат всички като Господ, Цар и техен брат, когото Аз, Бог вечний, Елихи Йхова пращам, за да откриеш себе си на всички, че в моята вечна Любов всичко живее, всичко расте, всичко се плоди и вечно весели.“

Стр. 31, 4 ред отгоре надолу:

„Моят Мир да пребъде сега с тебе и присъствието на Духа ми да те осени. Приеми моето благословение. Аз съм Бог, Господ, Саваот, Йехова, Елохим, Бог неизменяем, вечен, който съм от века и до века, един който съм и който творя според благоразположението на Духа си.

Аз съм твоят дух, който те просвещавам и умъдрявам, който те учи в знание и мъдрост, който съзждам своето Царство, който те утешава и подкрепя, който говори всякога с теб. Окото ми е будно. Ръката ми е готова да помага. Благослови сега Господа със сърцето си и го освети. В това Бог се весели да го любим, да му служим от душа и сърце.“

Стр. 32-33, 1 ред отдолу нагоре:

„Надей се на Господа, защото Той е вече много близо. Ще чуеш гласа му и ще се възрадваш. Той ще ти направи знамение голямо, ще ти засвидетелствува, че е верен. Ето той ще ти открие тайната. Тази тежест, която е в душата ти, ще се премахне, Божият Дух ще те осени, Бог ще те въздигне като един от мъртвите.

Ето ще трябва да почнеш и то скоро великото дело, за което съм ти говорил през всичките времена. Аз съм този Бог, вътре в тебе, Бог тайний,

неизследимий, вечний, всемъдрий, който обитава в Правда и Истина. Аз съм истий, онзи, който говоря всякога, който учи Мъдрост.

Аз съм онзи, който съм бил с тебе винаги. Аз съм онзи, на когото си чул гласа. Аз съм онзи Бог ЛЮБОВ.“

Стр. 34, 15 ред отгоре надолу:

„Бог не е Бог на гняв, но на Благост. Той е ,който спазва милости до хиляди родове. Той не приема одумването и неблагодарността. Имай пълно упование в Него, като неизменяем и постоянен на своите обещания. А след всичко това Бог ще ти прати благословение, защото Той знае защо те е пратил; и неговите планове и възнамерения никой не може да възпре или осуети. Господ е крепък във всичко. Избраният Божи Цар и Свещеник ХРИСТОС, Господ на Господарите. Аз ида днес да те благословя. Аз съм този, който съм от начало, Бог святий. Царството на Отца Моего приближава. Ида да сторя волята на вечния Бог Йехова, Отец на бъдещите векове, Господ Славний, Силний, Господ на Любовта все и във все.“

За Космогонията на Словото на Всемировия Учител Беинса Дуно можете да прочетете в книгата „Изгревът“ на Бялото Братство пее и свири, учи и живее“, том I, стр. 632-672.

Настоящият обзор бе специално подготвен като предисловие във връзка с отпечатването на „Седемтях разговора с Духа Господен“. Той бе подготвен в лято 1994 год., месец юли и август в гр. София от д-р Вергилий Кръстев.

Целият този ръкопис бе издиктуван на Марийка Марашлиева, от дните 17 август до 31 август, което съвпадна със съборните дни на Бялото Братство в Духовния Свят и през което време бе осъществен този машинопис, за което ѝ поднасям своята благодарност в името на този труд.

Д-р Вергилий Кръстев

**СЕДЕМТЯХЪ РАЗГОВОРА
НА
УЧИТЕЛЯ ДЪНОВЪ
СЪ
ДУХА ГОСПОДЕНЪ**

25 юни — 9 юли 1900 год.

25 юни 1900 година

РАЗГОВОРЪ ПЪРВИЙ

УПЖТВАННИЕ

Азъ зная самата истина но и да я изкажа или да я туря въ видима форма ще ли те ползва тебъ, за когото се говори всичко. Тази истина е велика. Но какъ стои твоята вѣра спрѣмо Бога, готовъ ли си да послушашъ и да изпълнишъ това, което ще ти кажа? Ако е така то Богъ нѣма да закжснѣе в своитѣ намерения да ти не открие това, което трѣбва да знаешъ, и което е необходимо за твоя духъ. Силата е въ търпението, но и то си има своитѣ граници. Защото, ако има нѣкой да се нарече дълготърпеливъ, то е Богъ, на когото милостъта пребъдва. Обаче, ако Божието дълготърпение се е съкратило, що има да кажешъ на това? Зная, че всички нѣща могатъ да се спиратъ или каратъ, до известна мѣрка, но внѣзъ отъ тая граница, която Богъ е положилъ, всичко е рискъ и злото може да сполети кого и да е. Да, злото казвамъ неугасимия огънь на ада, който търси жертви и разрушения. Обаче, виждашъ и съзнавашъ, че силата на Вечнаго е необходима при извършването на всѣко нѣщо и дѣло. Защото, какво поручителство би ималъ нѣкой, който искаше да извърши извѣстно дѣло, за да убеди другитѣ въ правотата, ако това самото дѣло нѣмаше отпечатакътъ на Божията ржка. Въ самото това поручителство на Господа стои величието на работата, която е почната съ неговото съдействие. Отъ първомъ тя може да не е имала този изгледъ, но съ течение на времето съ слагането на истинитѣ въ правия си пжтъ, ще се укаже най-после, че Богъ е работилъ тука; а такива дѣла на Бога не се мѣрятъ само съ преходящето време, но съ вечността, в която всичко, което се развие въ своята пълнота, ще докаже своето Божествено произхождение.

Сега на дѣлото. Каква полза, ако се съмняваш в своето призвание или се двоумишъ за работата, която ти се дава да извършишъ. Твоего съмнение или двоумение, което изпитвашъ, може да не е плод на твоята душа. То може да е натрапено отвънка от нѣкои нѣща на твоя ум, за които Богъ не е отговоренъ. Обаче, да бждешъ въ сила да ги премахнешъ трѣбва да съпоставишъ душата си въ пряма връзка съ този живия Богъ Господъ на виделината и да Му изкажешъ по единъ прямъ начинъ своитѣ нужди, своитѣ намѣрения и да видишъ какви ще бѣдатъ неговитѣ удобрения. Понеже, ако една мисль, която се е загнездила въ душата ти или едно сѣме, ако тя или то сж отъ Божествено произхождение, щомъ тѣ дойдатъ въ съприкосновение съ своя източникъ или почва изведнаж ще покажатъ своето произхождение и своето естество. Защото всѣкой зародишъ се опитва или оплодотворява на своето мѣсто. Зародиша на кой и да е животъ изисква своята подходяща утроба. Следователно, ако условията са такива, че изискватъ за постигането подходящи сръдства за постигането на едно благородно дѣло, то е вече време да се потърсятъ тѣ кждето и да сж. Въ тия условия се изпълня послушанието на волята Божия. Защото Богъ не само иска да вършимъ неговото дѣло, но и добре да го вършимъ. Това е именно причината дѣто Богъ за дълго време поставя своитѣ избраници подъ дълъгъ и тежъкъ изпитъ за да привикнатъ на дѣлото му, което има да постави върху тѣхъ, за да го извършатъ тѣй, както Той самъ би го свършилъ. А понеже дѣлото Божие въ тоя свѣтъ се води отъ человекѣци неопитни и невъзпитани въ пълнотата на истинната видѣлина става причина да замедлява въ своя ходъ, за да се даде време на Духътъ Божий да изправи непоправимитѣ нѣща. Въ това имено се изпълнят думитѣ Господни, въ Словото му, че онѣзи, които го любятъ всичко, което имъ се случу, имъ съдействува за добро. Съдействува имъ по този начинъ имено, за да ги уведоми, че за въ бъдеще не трѣбва да постѣпятъ тѣй, както въ миналото. И отъ тукъ ние казваме, че живота не е нищо друго, освен опитность. Да, опитность, която може да се каже че е добита отъ редъ грѣшки по наше ведение или неведение. Но всетаки, всичко трѣбва да върви вжтре въ своитѣ граници. Погрѣшкитѣ се превръщатъ на ползи само тогава, когато Любовта влезе да работи като сила. Тукъ се указва сжщия този законъ, който работи в природата и който обръща

ония вредителни елементи да работят за полза на човечеството.

Знай, че животът ти зависи отъ много малки нѣща, съ които Богъ те е поставилъ въ връзка и не могатъ тѣ да се пренебрегватъ, безъ щета на самотебъ. Затова, като си тѣй изложенъ на опасности, нужно е да си постоянно под рководството на зоркото око Божие, което бди. Ето днесъ почвамъ да ти разкривамъ едно по едно нѣко нѣща, които ще ти са необходими и пригответи се, следователно, да ме слушашъ до край. Защото ще ти говоря като на разуменъ.

И тѣй, пжтьтъ на живота е продължителенъ и при това труденъ за възкачане. Всѣка стѣпка да се вземе на нагоре изисква усилия, трудъ и постоянство. Висшитѣ блага не се придобиватъ лесно. Казва се, който победи нему ще се даде венеца на живота. И това е вѣрно и право. Не могатъ всички да наследятъ Царството Божие, защото у мнозина нѣма желание за доброто да сторятъ плодъ достоенъ на покаяние. Че това вътрешно предразположение Богъ, като съзира, опредѣля само онѣзи, въ които има готовностъ и желание да пожертвуватъ всичко най-драгоценно само да се сподобятъ съ драгоценния бисеръ на Царството Божие. Но, всичко, което съм ти казал досега, не трѣбва да те обезпокоява, защото невъзможнитѣ нѣща у човѣка, у Бога сж възможни. Думата ми е за тебъ, който не трѣбва да се смущавашъ от нищо, защото на тебъ всичко ти съдействува от Господа за добро. И тѣй като Бог те е възлюбилъ на това кой има да каже нѣщо? И ако Той показва на тебъ милостта си, кой може да се възпротиви, защото Богъ не е човѣк, та да се измѣни нито синъ човѣчески та да се отвърне отъ намерението си. Той има властъ и сила да стори все що желае и що мисли и нѣма кой да Му се противи. Обаче, необходимо е да се научишъ да познавашъ всичкитѣ Божии пжтища и да ги пазишъ съ цѣлостта на сърцето си. Въ това седи съвършенството, въ познанието Волята на единия истиненъ Богъ Господъ спасителъ. Велики сж неговитѣ благословения, които е пригответилъ за онѣзи, които го любятъ. Тамъ горе въ небето има славни обиталища пригответени за праведнитѣ, за чадата Божии.

Имамъ още да ти съобщя, че въ твоята душа вече Богъ приготвява онова велико измѣнение, което е свойствено само на синовете Божии. Твоята душа ще прогледне скоро като през нови очи на света, на всичко, което се върши около тебъ. Не ще ти бжде

тогава чудно да разбирашъ тия скрити тайни, които сега сплитатъ ума ти. И мога ли азъ да говоря по-откровено с тебъ да ти дамъ да разберешъ това, което съмъ натоваренъ да ти изявя. Защото нѣщата иматъ значение само за онзи, който разбира, който има разумение въ сърцето си. Не мисли, че небето е безчувствено към твоитѣ усилия. Всѣка стѣпка, която ти вземашъ нагоре и напредъ, радва всички тамъ горе.

Ние не спимъ, но бодърствуваме винаги; ний не стоимъ, но работимъ всѣкога. Нашата радостъ е въ изпълнението на своята длъжностъ. И каква радостъ чувствуваме ние когато сме призвани даже да извършимъ най-малкото и нищожно дѣло, което вази много пъти възмушава. Намъ не ни е трудно, нито да усещаме наскърбение когато минаваме да изпълняваме както най-високитѣ служби, тъй и най-малкитѣ. Единственото нѣщо, което огорчава духътъ ни по нѣкога, то е когато ви видимъ да сте взели пѣтъ противоположенъ на Любовта Божия. И ако не е Божието дълготърпение, ние скоро бихме се разправили съ грѣшнитѣ и тѣхнитѣ постѣпки. Но Любовта изисква търпение до когато се препълни чашата на търпението и тогава безаконията се посещаватъ. Помнете, че небето не може да търпи ни най-малкия грѣхъ, нито да го потуля. Всѣкой грѣхъ трѣбва да се накаже и поправи. Онзи, който го е извършилъ трѣбва да съзнае и се покае и познае, че грѣхътъ е нѣщо противоестествено на духовната природа на синоветѣ Божии. Грѣхътъ е плодъ не на невежеството, както нѣкои мислятъ, но плодъ на пѣкала на непокорнитѣ сили на ада. Грѣхътъ всѣкой може да извърши, щом се отрече отъ Бога и почне да не зачита неговата Воля въ себе си, въ своето сърце. Затова безверието в животътъ винаги води грѣхътъ следъ себе си. Защото, преди человекъ да съгрѣши, той трѣбва да се отрече отъ Бога и да помисли че той не е всеприсъствуващъ и всезнающъ, че може да се извърши престѣплението безъ да го забелѣжи нѣкой. Ето корена на грѣха. Когато нѣкой человекъ затвори своите очи и сърце и каже въ себе си "нѣма менъ кой да ме вижда, азъ самъ трѣбва да се грижа за всичко, за себе си" той вече е извършилъ грѣхътъ въ своето сърце. Той вече създава пѣтъ планъ на живота си, който съ всички непростими сръдства почва да изпълнява. Такова едно дѣло, колкото успѣшно и да е, нѣма въ себе

си Божието благословение. Скоро или късно, краятъ ще е гибеленъ. Въ свѣтътъ само Богъ има правото да създава и урежда живота, споредъ както иска. Всѣкой, който казва, че не познава Бога и не иска да изпълнява неговата добра и блага Воля, е роденъ отъ лукаваго. Такъвъ человекъ какъвто и да е, каквото и положение да занимава ще се намери единъ день въ това мѣсто и положение, въ което само бѣсоветѣ на поднебесная обитаватъ. Грѣхътъ въ живота е двоякъ; когато една душа върши всичко споредъ щението на своето сърце и се отрича отъ Господа да е Той господарь и когато една душа възпира Духа въ себе си да стори доброто, което може и възпира Господа отъ да го извърши чрѣзъ него.

Виждамъ сега, че моитѣ казвания те безпокоятъ защото си много чувствителенъ да не би и ти да си замесенъ въ нѣкое престѣпление, но не бой се. Трѣбва да се осветишъ самъ отъ себе си и да приемешъ истината като виделина въ душата си да ти покаже кое е добро, кое е лошо. Грѣхътъ се почва отъ сърцето, после минава въ мислитѣ, а най-после въ волята и ето това, което бѣше скрито, става вече явно, т. е. почва да се извършва. Затова Духа Божий винаги настоява да има най-първо въ рѣката си сърцето, отъ което излизатъ всичкитѣ лоши помисли.

30 юни

Словата на Истината ще се сбъднатъ презъ този день, идуция день и ще се утвърдятъ всичкитѣ думи Господни, които е казалъ на всички свои раби, пророци и свещеници. Знаменията на вѣка, които настѣпватъ, са предпоследни наврѣменни на праведния съдъ Божи, който ще посети земята и всички живи и мъртви на нея. Разтлението и безвѣрието, които носятъ греха в себе си, ще бѣдатъ погубени отъ средъ. Господъ ще погуби нечестнието и людете Негови ще повика. Врѣме е вече, когато всички трябва да се утешатъ в истината на Неговото присѣствие. Благословени отъ нине всички, които любятъ Господа Бога. Миръ да бѣде надъ тяхъ. Миръ на всички, които уповаватъ на Него. Така говори Господъ Спасителя.

СЪРЦЕТО И БОГ

Казахъ ти въ предишния си разговоръ, че сърцето трѣбва да се намира подъ ржководителството на Божия Духъ, защото отъ него зависятъ сѣдбинитѣ на живота. И това е една истина. Сърцето, което е средоточие на душевния животъ, ако не се управлява добре, може да разруши самата душа, като ѝ похарчи всичкитѣ жизнени сили и произведе онова вѣтрешно разрушение, което се нарича отчаяние, ожесточение, омраза къмъ всѣки животъ. Сърцето, което е похарчило всичко и не е спестило и придобило нищо въ замена, непременно споредъ условията на самия животъ ще се намери въ оскѣдностъ и лишение отъ всѣко вѣтрешно благо, а тъй като не е научено да пренася подобни лишения, то се решава да се самоунищожи, отколкото да понесе неизгодитѣ. Ето че въ такъвъ случай чловѣкъ самъ по себе си дава мѣсто на лошитѣ духовѣ да го завладатъ и отведатъ далеко отъ мѣстото на истинската свобода. Това е злощастieto съ днешния свѣтъ, че той харчи повече въ душевно отношение отколкото да придобива. И, ето че се ражда криза въ тѣхния животъ. Нравитѣ отслабватъ, добритѣ привички губятъ своето назначение, свѣтлите мисли чезнатъ, добритѣ чувства се покварятъ и доброто сѣме, което трѣбваше да принесе плодъ се изгуби измежду трънитѣ и бодилитѣ, които сж обраснали около чловѣка. Тази е причината, която погубва самия чловѣкъ. Неговото нерадение* да узнае доброто на своята душа. Но мисля, че съ тебъ не трѣбва да бжде така. Ти трѣбва въ всичко да се подвизавашъ къмъ доброто, да го вършишъ всѣкой день, всѣкой часъ, никога, дори при каквито условия и да се поставяшъ не трѣбва да се скѣпиш да го направишъ.

Винаги трѣбва да ходишъ в пѣтятъ на виделината. Никакъвъ грѣхъ да те не блазни, никакво лошо чувство да те не мами, защото подобни нѣща сж разрушителни за твоеето усѣвършенствуване. Знаешъ ли, че и най-малкия грѣхъ и най-малкото престѣпление

* Нерадение (поетична форма) — означава нерадостен, тъжен, безрадостен

може да повлече следъ себе си разрушението на живота ти. Не се съмнявай. Опиталъ си това и знаешъ и нѣма нужда да те убеждавамъ. Работата е да говоримъ истината а не да я прикриваме. И азъ затова съмъ дошълъ, да ти говоря за истината, да я разбирашъ и да я проумявашъ и да я имашъ винаги въ животът си за ръководителъ. Съмненията, които постоянно проникватъ въ душата ти и умътъ, възпиратъ временно твоя успѣхъ. Азъ съмъ ти казалъ толкова пѣти, че не си самъ въ тоя свѣтъ и че твоя животъ зависи от Бога и той го урежда постоянно. Спасението ти е изработено много отдавна преди ти да го знаешъ. Отъ тебъ се изисква само да приемешъ това, което ти се дава като даръ. Преди всичко трѣбва да знаешъ че Богъ те придружава винаги по единъ или другъ начинъ въ тоя свѣтъ. Не важи да знаешъ по какъвъ, важното е да знаешъ само, че Той е съ тебъ другаръ въ пѣтя ти и това да вѣрвашъ е върховната благодатъ (въ) за сърцето ти. Защото то трѣбва за Бога да е привързано и нему да принадлежи винаги. Не трѣбва никакви второстепенни мисли да отвличат умътъ ти в нищо. Каквото и да притежавашъ въ тоя свѣтъ, то е временно. А сѣщинските и добри нѣща то сѣ вечнитѣ. Тѣ сѣ нѣщата на бждещия животъ. Тѣ сѣ вечното богатство, което принадлежи на твоята душа.

Азъ, който ти диктувам тия нѣща, ти казвам, че двоумението вътрешното нерешение и нерешителность сѣ слабостъ и недѣгъ на един животъ като твоя. Разбери ме, Любовта иска жертви и себепожертвувания. Ако се не отречешъ отъ себе си напълно, не можеш да бъдешъ ученикъ на твоя Господъ. Ето, виждамъ, има много нѣща въ твоето сърце, които трѣбва да отхвърлишъ. Знаешъ ли колко празни мисли и желаня имашъ! Откажи се. Животътъ не седи въ тѣхъ. Азъ искам да ти говоря ясно и без забикалки. Знаешъ ли защо си толкова пострадалъ отъ неволи и защо си се толкова измѣчвалъ? За да научишъ, че отъ Бога е всичко. Ти знаешъ много добре, че си мечталъ много нѣща и не сѣ се сбѣднали. Решавалъ си да сторишъ много работи и не си могъл да ги сторишъ. И защо? Ето това е то. Защото сѣ били празни и суетни и Богъ не е искалъ ти да губишъ времето си на живота напраздно. Той ги е възбранилъ, защото те е любилъ и е желалъ твоето добро, както никой другъ. Ти си считалъ всичко това за ударъ на несполука, за нещастие на сърцето ти, но помисли, ако ти се бѣше позволило да извършишъ

всичко где щѣше да бждешъ сега. Не, не. Благодари. Твоя животъ има по-високо назначение. Твоята (сждба) е опредѣлена от Бога за нѣщо по-добро. Ти нѣмашъ нищо общо съ враговетѣ Божи и съ тѣхнитѣ безумства, ако тѣ и да сж се мжчили да те вплетатъ въ своитѣ мрежи и да те лишатъ отъ наградата, която ти се пада. Но Бог е осуетилъ тѣхнитѣ замисли и възнамерения. Той те е покровителствувалъ винаги и е билъ близо до душата ти въ най-опаснитѣ минути на живота ти. Азъ ти говоря, твоя приятель, който съм дошълъ нарочно да ти говоря за тия нѣща, които си искалъ отъ Бога и си се молилъ. И Азъ се радвамъ днес, че съмъ при тебе, че мога да ти говоря лице съ лице. И защо, знаешъ ли? Защото душата ти сега е свободна и ти съ търпение очаквашъ дароветѣ и благословенията Божи. Азъ съмъ гледалъ колко пжти дявола е посаждалъ нѣкои плевели в животътъ ти, но ти си ги узналъ съ време и си ги потжпквалъ съ духътъ си да се явятъ. Но Богъ, който е виждалъ всичкитѣ твои добри усилия, той ги е благославялъ, Той е поразявалъ злото още на мѣстото си и го е оставялъ като зверъ безъ зжби и нокти, за да ти служи за добро. И сега Азъ присжствувамъ въ това мѣсто, за да ти помагамъ, за да те укрепявамъ постоянно. Днитѣ, които идатъ за тебъ, сж дни на благодатъ и благословение. Да бжде Господъ благословенъ за многото си милость и благодать. Ставай и лягай съ тая мисълъ, че Господъ е близо. Азъ ти казвамъ да се не утегчава сърцето ти. Сега е време за бодрость. Господъ ще извърши дѣлото си. Всичкитѣ му срѣдства сж приготвени. Въ Него нѣма нѣщо невъзможно, което ти казвамъ. Той ще изпълни. Ето Азъ ще превъзмогна за тебъ съ духътъ си, който е непонятенъ на светътъ. Силата ми ще е въ Словото ми и благодатъта ми въ милостьта. И сега постави тия мои думи въ сърцето си и не преговаряй за бждещето. Постави ги и гледай на тѣхъ до като оживѣятъ. Защото не само съ хлѣбъ ще бжде живъ чловѣкъ, но съ всѣка дума която излиза отъ устата Божи.

Благъ си Господи Боже мой и на тебъ само прилича всички да те хвалятъ, да ти се молятъ и кланятъ в духъ и истина, която си вложилъ в сърцето и духоветѣ на всички. Хвала на Твоето име, слава на тебъ, които си ни избавилъ отъ враговетѣ ни и си ни турилъ

въ безопасно мѣсто и ний ще гледаме Твоето лице и ще Ти се радваме винаги и ще Ти пѣемъ пѣсень нова и ще възклицаваме съ възклицание велико, че си избавилъ Сиона и си утвърдилъ Новия градъ Иерусалимъ за жилище намъ, гдето да Ти служимъ винаги.

Юли 1

❧ РАЗГОВОРЪ ТРЕТИЙ ❧

ХРАНАТА И СЛОВОТО

Въ миналия разговоръ ти казахъ, че не само съ хлѣбъ ще бжде живъ челоуѣкъ, но съ всѣко слово, което излиза изъ устата Божии. Това е една истина. Всѣка душа има нужда да се храни съ словесното млѣко на Истината, която е животворящия огънь. Тази храна е тъй потрѣбна за вътрешния животъ, както храната за този привременния. Съ нейното животворяще действие, душата придобива пълнота, която води къмъ съвършенството; както храната на тѣлото има за целъ не само да подкрепи и достави сила на тѣлото, но тъй сжщо и да му помага да се лѣкува отъ недѣжитѣ, които случайно или непредвидено сж влезли въ организъмътъ му. Здравата храна има предназначение ако самия организъмъ на тѣлото не е покваренъ да изпѣди нездравословнитѣ вещества, като ги замѣсти съ здравословни. Така е и съ Словото Божие. То има предвидъ да освободи душата отъ всичко лѣжливо и измамливо и да я запълни съ здравето учение на живота, което е видѣлина и веселие на живота сърце. Както при временната храна челоуѣкъ трѣбва да чувствува нужда преди да се храни тъй и при духовната. Но, не само той трѣбва да чувствува потрѣба но въ сжщото време да отбира своята храна за да не би по нѣкой непредвиденъ начинъ да се нахрани съ извѣстна храна, която може да му повреди. Тъй както при земанието на веществената храна промисълтъ е турилъ посредствомъ свои установени закони на светътъ предпазителни срдства у самитѣ челоуѣци, тъй сжщо и въ душата има такива взети мѣрки и даже по-добри, за да може всѣкой, който

иска да се предпази отъ едно измамливо учение, отъ една престорена истина, която има видътъ на истината но не и сжщността.

Въ свѣтътъ има много учения, но само едно отъ тѣхъ е сжществено, съставлява храна за душата. Други сж лъжливи съвършено, или пъкъ съставляватъ само единъ видъ развлечение на умътъ, като не му даватъ време да се погрижи за себе си, за доброто на своята душа. Ето опасността на чловѣческия животъ. Чловѣците мислятъ, че иматъ истината и че се учатъ отъ нея, а пъкъ въ действителностъ що виждаме? Тѣхниятъ животъ е отпадналъ. Той е заразенъ от главата до петитъ съ пороци. Това е една очевидна истина, че тукъ, въ това има примесена нѣкаква измама. Другояче това не би се забѣлѣзало. За да се излекува раната, трѣбва да се прибегне до подходящи лѣкарства. Тия лѣкарства сж истинитѣ Божи, които се даватъ въ видъ на заповѣди: да не правишъ това, да не правишъ онова, просто да не правишъ никакво зло дѣло, или да помислишъ лоша мисълъ, защото въ тия нѣща седи отровата на пжкала. А, като се заповѣдва, кое не трѣбва да се прави, Богъ от своя страна, който знае всичко и е всемждър, казва пъкъ въ положителни заповеди, кое трѣбва да се прави споредъ неговата Воля. Той е казалъ много кратко: да любишъ Господа Бога твоего и ближнаго своего както себе си. А, като приемешъ Любовьта като една върховна заповѣдъ, тя сама по себе си има тази сила, че може да ни разтвори всичитѣ добри пжтища и да ни покаже въ що седи върховната добродетель, която е ядката на нашия сърдеченъ животъ. А знаешъ ли защо ти говоря за „нашия“? Защото щом се приеме Любовьта като законъ и като върховна добродетель, тя става на всинца ни обща връзка и ние не сме вече чужди единъ на другъ но ближни. И да не ти се вижда чудно, ето тая Любовь на Господа твоего ме е изпроводила да ти говоря и да размѣня Господнитѣ мисли съ твоята душа да те укрепя, да те подигна духомъ да гледашъ и виждашъ това, което до сега не си виждалъ и да разбирашъ това, което не си разбиралъ. А при това разбирашъ ли каква голѣма тайна лежи още предъ тебе? Тази Любовь, това мое присжтствие този мой говоръ с твоята душа. Азъ виждамъ и познавамъ, че ти самъ още се двоумишъ, нѣкакво съмнение прониква още въ твоята душа, дали това е истина или не. Ти се боишъ отъ менъ, да не би Азъ да съмъ нѣкакъвъ призракъ на твоята душа или пъкъ на твоето

въображение. Но истината, която Азъ полагамъ пред тебе, е тази: Опитай ме и ще ме познаешъ че съмъ благъ Азъ и благоутробенъ. Повикай ме и Азъ ще ти отговоря и ти ще ме познаешъ. Може ли дѣтето, което е приемало толкова пжти храна отъ майка си и което е слушало толкова пжти нейния гласъ да се съмнява въ нея? Не, казвамъ, това е невъзможно. Но ето ти, който си приемалъ отъ Бога толкова добрини и си слушалъ толкова пжти Негова гласъ, се още съмнявашъ въ Неговото присжтствие и все мислитъ на сърцето ти те блазнятъ. И нека да ти кажа чисто и ясно, да знаешъ че Азъ зная, защото любовта ти къмъ Бога е несъвършена. Ти говоришъ за Него но не си готовъ да сторишъ всичко за Него. Ето това е то, което те бърка тебъ, твоето двоумение. Днесъ едно мислишъ утре друго. Днесъ едно чувствувашъ утре друго. Вѣрата ти е слаба. Ако тя би била толкова голѣма даже колкото синаповото зърно тя би извършила чудеса. Помнишъ ли думитъ, които съмъ Азъ казалъ на друго мѣсто въ Словото Божие, че съвършената Любовь изпжда вънъ всѣкой страхъ. Това Съмъ го казалъ на ученицитъ Христови, това го казвамъ и на вази. Вие всички сте ученици Христови. Разликата помежду ви е само разлика на времето. Ето пакъ виждамъ, че твоето сърце се смущава; вие като че ли усѣщате нѣкаква вътрешна болка. Що те е тебъ грижа какво хората ще мислятъ. Не е ли по-важно за тебъ какво Господъ за тебъ мисли? Или ти още искашъ да си подъ бремето на чловѣчески предания и заблуждения? Не се мами, Словото Божие от чловѣчески тълкувания не се мѣни. Словото Божие, който го разбира, трѣбва и да го върши, ако не той е изложенъ да стане жертва на лукави измами. Защото онзи, който е разбралъ Словото и не иска да го изпълни понеже се усъмнява, че то е неприложимо и не изпълнимо, като почне да го гризе съвѣстѣта му, той ще си състави хиляди тълкувания, които не сж нищо друго освенъ едно извинение да изнасили истината и да успокои пакъ изново себе си, че тѣй не трѣбва да се разбира еди кой си стихъ, ами другояче и то защо, само да се избави отъ Истината, която го заставлява да стори това тѣй, както е разбралъ отъ Духътъ Божий. Ето злото на църквата, нейнитъ тълкования и извѣртвания на Словото Божие. Когато Исусъ ходеше по земята Той изказа Словата Божии толкова ясно, щото, който ги чуеше да не може да каже, че не ги е разбралъ. И затова именно Той дойде от небето, отъ лоното

Божие, Той Господь самъ който бѣше самата Истина, да говори и свидѣтельствува за самата Истина, която бѣше Той самъ скритиятъ и съкровениятъ Господь на мира. Какво по-добро свидетелство може да се даде на тебъ или на друго освенъ това, когато дойде Слънцето на живота. Какво по-добро отъ това свидетелство може да се даде нѣкому, който не вѣрва. Не е ли самата свѣтлина и топлина, която всѣкой усѣща и чувствува най-доброто свидетелство за Истината? Несъмнено. Когато нѣкой почне да чувствува Виделината Божия и да усѣща Неговата Любовь въ душата си не е ли това едно свидетелство че Бог е посетил тази душа, че е открилъ вече своето присѣствие по единъ непосредственъ вътрешенъ начинъ. Има ли вече мѣсто за съмнение и колебание за Божието присѣствие? Не!

Азъ, който присѣствамъ и който ти говоря сега на тебъ, не съмъ ли най-доброто свидетелство, което Богъ ти дава лично? Азъ зная, ти си челъ Словото Божие много пѣти и си казвалъ: добре, това е Истина, което се говори тукъ, но то се е говорило и писало преди толкова хиляди години отъ чловѣци подобни на мене въ много отношения, кой знае, пакъ съмнението прониква въ твоето сърце и ти тайно си казвашъ да те не чуе никой, дали това не са измислици тѣхни приписани на Бога? О, приятелю, защо мамишъ себе си и защо се пресияш къмъ духътъ на невѣрието. Този е единъ таенъ грѣхъ, много таенъ, който никой не вижда. Ти мислишъ, че не си извършилъ нищо лошо съ това никому зло не си сторилъ като си допусналъ тая мисълъ да се загнезди и да стане една пречка на живота ти. Съ това ти си огорчилъ Бога, като не му се доверявашъ, като постоянно го пѣдишъ отъ душата си съ тия твои тайни грѣхове. Стой ти, Азъ ти казвамъ, не прави вече това!

По-добре е да вѣрвашъ, отколкото да не вѣрвашъ. Странно ли ти се вижда това? Не ти ли е по-приятно да гледашъ отколкото да си закривашъ очитѣ? Не ти ли е по-угодно да слушашъ отколкото да си затуляшъ ушитѣ? Ти съ твоето и най-малко съмнение, колкото и да е малко, не си ли затворилъ сърдечнитѣ си очи противъ Бога? И казвашъ, Той може да не е тукъ. Ти съ твоето двоумение си затуляшъ ушитѣ и казвашъ на себе си: въ тайно той не говори. Азъ не го чувамъ и немога положително да се убедя. Ето това е то мѣдростъ. Ти си затворилъ като чловѣкъ очитѣ си и казвашъ на себе си, азъ не виждамъ вече никого. Ти си затуляшъ ушитѣ и

казваш пакъ: азъ вече не чувамъ никого. И това е то, като че ли рѣшавашъ нѣкой важенъ въпросъ. Но доказвашъ ли с нѣщо като постѣпвашъ тѣй? Нищо положително. Ти просто вършишъ една лукава измама надъ себе си и надъ душата си по вътрешни лоши внушения. Ти можеш да затворишъ очитѣ си и да запушишъ ушитѣ си когато отивашъ къмъ една яма и да мислишъ въ себе си че я нѣма, но щомъ паднешъ въ нея, ще се принудишъ най-после волею и неволею да си отворишъ очитѣ и да си отпушишъ ушитѣ, да видишъ и чуешъ кжде си щомъ почувствуваешъ тази вътрешна неизцѣлима болка на твоето падение. Азъ ти казвамъ като на приятель, че каквото и да правишъ както и да постѣпвашъ Богъ е близо и те гледа що вършишъ. Не можешъ да скриешъ от Него нищо. Внимавай прочее. Азъ ти говоря, това е една неоспорима истина за тебъ че Азъ присѣтствувамъ. Азъ ида да ти повторя това, което Съмъ казалъ и по-преди на мнозина. Който Ме следва, нѣма да ходи въ тъмнина. Знаешъ ли где се намиратъ тия думи? Азъ съмъ дошъл да те науча да ги разбираш и да ходишъ въ тѣхъ. Знаешъ ли че тъмнината всичко разваля? Тя е опасното мѣсто на живота. Да ходи нѣкой въ тъмнината значи да е изгубилъ всичко, което хубавия Божий свѣтъ има. Да ходи нѣкой въ Видѣлината, значи да е придобилъ всичко, което този свѣтъ притежава. Разбираш ли ме какво ти говоря? Зная, че ме разбирашъ. Ако беше от тия, които не искат да разбират, Азъ не бихъ дошелъ да ти говоря. Но ти искашъ да разберешъ и затова съмъ дошелъ да ти говоря да ме разберешъ. И зная, че щешъ. Обърни прочее лицето си къмъ Бога и помоли му се и ще приемешъ вътрешна благодатъ на познания. Защото е казано, които Бог научи, нѣма да иматъ нужда другъ да ги учи да познаятъ Истината. Но Богъ ще ги поучава въ законътъ си всѣки день. Той има хиляди начини по които може да придаде своята истина. Отвори сърцето си и дай мѣсто на Господа да влезе и да се въдвори напълно въ твоята душа. Достатъчно е вече времето, което се е изминало въ нерадение, съмнение, двоумение, колебание и хиляди други извинения. Сега е вече време благоприятно, день избранъ и посветенъ Господу. День, въ който ти трѣбва да му служишъ тѣй, както е нему угодно. **Това Азъ ще те науча и ще ти отворя пѣтъ широкъ да ходишъ и да изпълнявашъ Волята Господня.**

Виждамъ, тебе думитѣ много те смущаватъ; ти се много боишъ отъ значения. Дръжъ съвестъта си чиста, да те не смущава нищо.

Земята е Господня и всичко, което е по нея. Тогова, когото Богъ не осжда, никой другъ не може да го осжди. Азъ днесъ ти говоря и да знаешъ това и да го пазишъ въ сърцето си. Силата е отъ Бога и тя се показва въ твоята немощъ. Ето Азъ Съмъ, който оживявамъ Словото Божие въ всѣко сърце, което го приема, този истий, който ти говоря и който ти диктувамъ тайнитѣ на Царството Божие да ги проумявашъ. Аз те следя на всѣко мѣсто и те ржководя и пазя въ всичко и ти давамъ своята благодатъ да растешъ и се усвѣршенствуващъ въ познанието на Моето Слово и желая да си подобенъ на Този, който е видѣлина и добродетель всѣкога. Тогова Господъ ще се всели и ще направи жилището си у вази и ще живѣе винаги. Земята и Небето ще преидатъ, но моитѣ думи нѣма; защото Азъ Съм Богъ живий. Моето Слово пребжда всѣкога и Аз го оживявамъ въ родъ и родъ за да Ме знаятъ и да ми се боят всички. Не съмъ те измамилъ, нито съмъ те излъгалъ, говори Господъй, но те опитахъ, за да те позная вѣренъ ли си и дали ще ходишъ по съветитѣ ми и дали ще изпълнявашъ заповедитѣ ми, които ти предлагамъ.

Ходи в пжтя ми и не бой се — изпълнявай думитѣ ми и ще познаешъ, че съмъ благъ и благоутробенъ и ще опиташъ моята вѣрность, че е неизменна.

Положи търпѣнието в душата си и ме чакай, докато се облека в силата си и застана да се сжда за правдата си. Ей, казвамъ ти, ще въздамъ всекиму споредъ делата му, няма да се забавя в пжтя си, в който ме чакашъ, ще се явя и ще ти помогна на врѣме.

5 юли

❧ РАЗГОВОРЪ ЧЕТВЪРТИЙ ❧

ЖИВОТА И ВЪЗРАЖДАНЕТО

Казано е на едно мѣсто въ писанието: Ако се не родите изново, не можете да влезете въ Царството Божие. Роденото отъ Духътъ, духъ е; роденото от плътта, плътъ е. Онзи който е роденъ отъ

плътъ и кръвъ смъртенъ е; въ неговото сърце обитаватъ временнитѣ нѣща придружени съ всѣка похоть и лъсть. Той не може да влезе въ Царството Божие, защото плътъ и кръвъ не могатъ да го наследятъ. Който не се роди отъ Бога, не може да възприеме духовния животъ нито може да го разбере, защото той духовно се изпитва и възприема.

Ето взисканието Божие, което предлага на всѣка душа, която преди да се облече въ дрехата на безсмъртието трябва да възприеме вечния животъ, който е самъ Господъ спасителтъ. Ето тази е необходимата нужда за тебъ да се родишъ отъ Бога и отъ негова Духъ. Затова и присѣтствувамъ, за да извърша това дѣло въ твоята душа, която споредъ предопределението Божие, който въ своето вечно усмотрение е решилъ да ти стори това добро, да те облече въ живота на безсмъртието и да те възприеме въ своето царство, като синъ на Истината, когото опредѣля да му служишъ. Това служение е служение по действието на Духътъ, който ти говори чрезъ менъ и който самъ действува въ твоего сърце за да произведе онова деяние на Божието въплощение вътре въ тебъ. И този Духъ на пълната светостъ ще извърши и ще издействува твоего спасение и ще ти отвори пътътъ на Царството Божие, да влезешъ и да възприемешъ съкровенитъ дарове на Господа, които ти е опредѣлилъ и които очакватъ твоего присѣтствие да ги възприемешъ. Защото само онзи, който е напълно роденъ отъ Бога и Негова Духъ, може да възприеме тайнитѣ на Царството Божие и само Той може да възприеме всѣка благодать и всѣка пълнота на Духа и да стане единъ съ Господа. Безъ това вътрешно променение и вътрешно обединение Богъ не може никога и по никой другъ начинъ да влезе въ свръзка съ една паднала душа. Този е Неговия пътъ, който Той самъ е положилъ преди вечността и подъ който съблюдава своята вѣрностъ спрямо своите чада. Затова е казано, че всѣки, който е роденъ отъ Бога и всѣки, който е роденъ отъ Духътъ, слуша Неговия гласъ и иде къмъ Видѣлината, защото Богъ е Виделина. И всѣки, който иде къмъ Видѣлината, възприема Бога въ душата си; и всѣки, който слуша Негова гласъ, възприема Духа въ сърцето си за да се запечати и пази Истината. Ето затова Азъ присѣтствувамъ, за да съмъ свидетелъ на Божията благодать, която работи и да съмъ посредникъ на Духа, който те освещава и извършва опредѣленото отъ Господа

Бога на всѣка видѣлина комуто да бжде всѣка слава и честь. Прочее, нека душата ти да има миръ и тихо упование, защото въ Божиите решения нѣма никаква отмѣна. Азъ ти казвамъ това, който съмъ те рѣководилъ отъ самото начало и съмъ те побушдавалъ* вѣтрешно съ неуморима сила да четешъ словото ми, да се трудишъ да ходишъ по стѣпките ми, да се молишъ и да желаешъ върховната благодатъ отъ Господа Бога и да се въдворявашъ и въстановявашъ въ Него постоянно. И сега, Азъ съмъ, който застѣпямъ за тебъ и желая ти да растешъ въ познанието на Истината, която ще те направи свободенъ. Предупреждавамъ те отъ сега да се пазишъ отъ всѣкой грѣхъ, воленъ или неволенъ, явенъ или таенъ. Грѣхътъ нищо не може да го извини и никой не може да го поправи освенъ единъ Богъ и Господъ. Грѣхътъ, тази измѣна на дявола, това негово творение дрѣжъ го на страни и пази душата си съ всичкото си пазение, което Духа може да извърши за тебъ. А сега, самъ Господъ на мира да те съблюдава въ своето си име отъ всичките ухищрения на лукаваго. Тия сѣ думите на животът, които ти повтарямъ и които нося въ духът си за тебъ. Подвизавай се предъ лицето ми с оная блага, пристойна вѣра и света любовъ, която самъ Богъ ражда съ действието на Духа си. И бжди творителъ на Словото, като вършишъ всичко, което е (угодно) Единому Богу угодно и благоприятно. Ето, ще замлъкнатъ всичките зли уста и ще се спре всѣки злословенъ езикъ на пѣкала и самъ Господъ Богъ на мира ще се възцари. Ето това е моето свидетелство да знаешъ, което съмъ свидетелствувалъ за Истината. И когато те осѣни Духът на Истината да знаешъ, че Азъ съмъ говорилъ това, твоя Господъ, който мъртавъ бѣхъ и сега съмъ Живъ и действувамъ за твоята душа; и въ моите рѣце сѣ ключоветъ на ада. Азъ отварямъ и аз затварямъ и зная всичко, което се върши въ поднебесная. Нѣма никоя вражия сила, която да може да укрие своите действия отъ моето око. Ето това ти съобщавамъ да знаешъ, че не е волята на лукавия гдето се изпълня, но моята. И овцетъ, които имамъ никой не може да ги заграби отъ моята рѣка. Да се не бои твоето сърце. Струвай всичко, което ти казва моя святъ духъ. Божиите работи и Божиите слова се

* Побушвам (арх.) — буша (муша) от време на време. (Бушница — рѣка, свита на юмрук.) (Бел. състав.)

проверяватъ чрезъ дѣла в животътъ. Не който иска и който се стреми самъ но на когото Бог е далъ доброволно отъ своя даръ, нему принадлежи всичко. Тия сж мои думи, които ти Азъ казвамъ. Запечати ги въ сърцето си и знай, че Азъ съмъ близо и съмъ готовъ вече да ти помогна. Азъ ще угладя и ще изгладя всичкитѣ ти пѣтища. Ще ходишь отнине винаги въ моето присѣствие и ще благоволявамъ въ тебъ всѣкой день и всичкитѣ ти дѣла ще прозябнатъ като дървета насѣти при воднитѣ утоки.

Ето Божията Мъдрость, ето Божиитѣ дѣла, които възвещаватъ неговата слава. Това, което има наскоро да видишь ще те направи, да проумѣешъ това, което е скрито въ небето за тебъ. Тамъ, въ тоя животъ горе, ще разберешъ благостите Божии и ще проумѣешъ неизказаната негова милость. Тамъ, въ това общо тържество на всичкитѣ синове и дъщери Божии ще видишь Славата Ми, която съмъ ималъ преди създанието на мира. Тамъ, въ моето присѣствие ще бждешъ развеселенъ, както всички мои избраници. Този е гласътъ на твоя Богъ и Господъ, който е толкова низходителенъ къмъ тебъ, щото дава живота си въ жертва жива томува, който седи на престоляя, за да познаешъ Него Самаго, който те е привлекалъ съ нишки на любовь.

Този е Той Единия и истиненъ Богъ на живота, който ти говори чрезъ благостта на Духътъ си. И всичкитѣ Негови слова сж жива храна. Тѣ сж думи на животъ, и който ги чува и възприема бива научаванъ отъ Бога. Той е истий, който говори отначало. Той е Истий, който е слѣзълъ отъ горе и е възлезалъ, който изпълня свѣтътъ съ своята слава, която е отражение на неговото могъщество съ Отца на Виделината, въ когото всичката Божествена пълнота обитава. Всички тия зрѣнца и добри сѣмена, които днесъ хвърлихъ въ твоята душа, ще произрастятъ единъ день. И ти тогава ще проумѣешъ и ще проверишь самъ моитѣ думи чрезъ Духътъ ми, че сж истинни и свети и че действително Азъ съмъ ти говорилъ съ думитѣ си на любовьта. Ти тогава ще познаешъ напълно Духътъ на твоя Благъ Господъ, който макаръ още да не виждашь съ твоитѣ очи, но ще дойде време, когато очитѣ ти ще се отворятъ, ти ще ме познаешъ съ всичкото си сърце съ всичкия си умъ съ всичката си сила и душа. Този ще бжде Той, твоя день, когато приемешъ

всичкитѣ ми благословения. Всичко това е чудно за тебѣ, всичко това те кара да се удивлявашѣ. Но бѣди вѣренѣ, ще познаешѣ, че това сѣ мои думи. Истината е Духѣтъ на словото. Духѣтъ е, който дава животѣ, буквата нищо не ползва. Това, което Азѣ ти говоря Духѣ и Истина е. Истината сѣмъ Азѣ Господ твой и животѣтъ сѣмъ Аз Бог твой и Духѣтъ ми е твоя рѣководитель, който те рѣководи, който те учи и който оживотворява словото ми всѣкой день въ твоеото сѣрце за да ме познавашѣ. Слушалѣ си всѣкой день моето слово. Ето дигалѣ сѣм те рано и сѣм ти говорилѣ като на приятель. Отварялѣ сѣмъ Словото си предѣ тебѣ и сѣмъ те поучавалѣ въ истинитѣ на Царството Божие. Убеждавалѣ сѣмъ те вѣтрешно, като сѣмъ разкривалѣ предѣ твоите очи да сѣзерцавашѣ моитѣ дѣла и да познавашѣ моитѣ истини на живота. Казалѣ сѣмъ ти ясно въ всѣкой случай какѣ да постѣпвашѣ. Ти си чувалѣ и сѣзнавалѣ винаги моя гласѣ. Той е бивалѣ по-ясенѣ, повразумителенѣ за твоята душа, колкото си билѣ по-близо до менѣ. Имало е и минути на живота ти, когато си се заблуждавалѣ, но знаешѣ и има си свидетель, че никога не сѣмъ те оставилѣ да паднешѣ. Азѣ сѣмъ билѣ винаги близо всѣкога да изправа побѣрканото и да преобѣрна всичко да ти сѣдействува за добро.

❧ РАЗГОВОРЪ ПЕТИЙ ❧

ВЪЗДИГАНЕ. ДУША И ДУХЪ

Отѣ какѣ сѣмъ почналѣ да ти говоря, виждамѣ, че има много нѣща, които смущаватѣ душата ти. Твоеото сѣрце преминава едно преходно сѣстояние. Умѣтъ ти се вижда напрегнатѣ. Мислитѣ и чувствата що вълнуватѣ твоята душа сѣ произвели единѣ времененѣ омракѣ въ сѣждението на ума ти. Противоречията, що се постоянно спосрѣщатѣ въ душата ти сѣ произвели болезнени чувства. Ти се усѣщаш като че не си господарѣ на себе си. Но тукѣ борбата произлиза помежду нисшитѣ и висши чувства на душата ти. Ти си

поставенъ помежду два лагера на действующи сили: силитъ на доброто и злото, които се състезаватъ кой да има своето първенство въ държавата на духътъ ти. От една страна свѣтътъ съ своитѣ примамки и лъскания те влече къмъ себе си, като ти налага своитѣ възискания, че е много по-износно да живѣешъ тѣй, както всички други и те предупреждава, че съ всѣко отклонение отъ неговите постановления, ще се считащъ за чловѣкъ не на времето си глупавъ и неразуменъ, да не можешъ да извлечешъ облагитѣ си отъ самия този животъ. Отъ друга страна твоята съвѣсть вътрешното ти самосъзнание на сърцето, което е обсебено отъ висшитѣ побуждения на Любовта и доброто те призоваватъ да изпълнишъ своя си дългъ. Не е ли този гласъ на твоя Господарь, който те вика да се заловишъ да вършишъ неговата работа? Да. И знаешъ вече, че Той е великъ и славенъ въ всичко. Границитѣ на Неговото Царство сж обширни. Не е само този свѣтъ, който е зрънце посреде океана на Неговите обширни владения. Могатъ ли тебе, твоятъ мощенъ духъ, който ламти и желае да разпери своитѣ крила и да литне къмъ Небето да те задоволятъ временнитѣ нѣща и облаги? — Не, казвамъ, те сж измама. Въ тѣхъ нѣма храна, нѣма това, което търсишъ. Тѣ само на гледъ се показватъ да иматъ благообразие и благородство. Но, може ли да видишъ поне единъ, който ги е приелъ да е станалъ подобъръ или да се е приближилъ до Небето? Не. Въ небесния домъ не могатъ да влезнатъ нѣща, въ които грѣхътъ е проникналъ. Не, въ небето нито една душа не ще може да влезе, докато не се очисти отъ всѣкой грѣхъ, отъ всѣко петно колкото и малко да е. Това е една истина, която самъ Богъ е произнесълъ преди време. Знаешъ ли где сж ония славни сжщества, които нѣкогашъ запълняха предверията на славното небе, и които само за единъ грѣхъ на непокорство, само за единъ порокъ на злословие, само за едно петно на нечистота бидоха изгонени на вечно заточение отъ небеснитѣ жилища. Въ небето нѣма лицепрятие, нѣма предпочитание на одного предъ другиго. Всички, малки и голѣми живѣятъ въ непрерывнитѣ връзки на Любовта. Тамъ всички сж синове, всички сж свещеници, всички сж царе и служители Богу — Родъ избранъ, сѣме царско. Но изпитътъ е тукъ долу, гдето е сждено всѣкому който се роди да премине презъ всичкитѣ изпити на животътъ за да се приближи къмъ пѣтятъ на съвършенството, къмъ пѣтятъ на светостта. Свети

бждите, казва Господь, защото и Азъ съмъ святъ. Тия сж важнитѣ нѣща на животътъ: познанието на Истината, която има по-голѣма цена отъ всѣко друго нѣщо. Истината е самъ Богъ, и който го възприема ще бжде свободенъ и блаженъ. Господь е самъ жива вода и истински хлѣбъ, и който възприема този хлѣбъ ще бжде живъ както и Той. Въ твоя животъ, както ти казахъ и по-преди трѣбва да стане онази велика промѣна за която ти говорихъ въ миналия си разговоръ. Безъ тази вжтрешна промѣна да напредваш по-нагоре е невъзможно. Безъ нея ти ще мязашъ на слѣпецъ, който иска да види хубоститѣ на Божия свѣтъ. Безъ нея ти ще мязашъ на глупецъ, който иска да разбере пжтищата на Мждростьта и постановленията на Виделината. Ето това е главното условие да се освободишъ отъ всѣкой грѣхъ. Казано е отъ Господа че всѣкой, който е роденъ отъ Бога грѣхъ не прави, защото Духъ Божий обитава въ него. Но ти се питаш вжтрешно как може нѣкой да познае кога е роденъ отъ Бога? Азъ ти отговарямъ. Когато вижда въ себе си отличителнитѣ черти, които сж свойствени на Бога, когато Любовьта, Истината, Добродетельта обитаватъ въ него въ своята пълнота, когато има въ него самага миръ и съгласие помежду всѣка мисль, помежду всѣко чувство, когато противоречията на живота преставатъ да смущаватъ умътъ му, когато незадоволството напуща сърцето му, когато злобата и похотливостьта преставатъ да хвърлятъ сѣнка на душевния му животъ и той съ ново самосъзнание като единъ новороденъ, новоизбавенъ человекъ се вижда да стои въ единъ свѣтъ съвсемъ другъ по естество и да го вълнуватъ нѣща и мисли отъ съвсемъ други родъ; когато благостьта, милостьта, чистосърдечието, благонамерението, състраданието и пълното вжтрешно samozабравяне да предава животътъ си въ жертва жива и света благоугодна Богу за доброто и славата на Неговото дѣло, безъ да търси своята си воля или своитѣ си щения. Ето това значи да си роденъ отъ Бога и да си подобенъ по животъ съ Него. Това е условие, това е потребностъ велика за една душа като твоята, която търси Бога на всѣкжде. Нели знаешъ отъ свой опитъ въ тоя животъ, че всѣко сѣме трѣбва да притежава качества на своя видъ, и нели знаешъ, че само чрезъ тия качества може да се отличи къмъ кой родъ сѣмена принадлежи. Ето една велика истина, която отличава хората, животнитѣ,

дърветата. Но самата тази Истина отличава и чело̀вѣка въ са̀мага себе си. Родениятъ отъ плѣтъ чело̀вѣкъ, в ко̀гото плѣтъ и крѣвь господствуватъ въ нѐговото сърце и душа не може да се проявятъ качествата, чувствата и мислитѣ на единъ чело̀вѣкъ роденъ от Бога, въ ко̀гото Духа има Господството. За̀щото тия две души сѣ отъ две противоположни естества, несъвместими въ себе си. Гдето плѣтъ и крѣвь господствуватъ Духътъ не може да прояви своитѣ благотворни действия, нито пъкъ съзнанието на такава душа ще може да схване и проумѣе духовнитѣ нѣща на една душа живу̀ща съвсемъ въ друга срѣда, въ положение много по-високо отколкото нейното. И затова е казано, че естествения обаче чело̀вѣкъ не може да разбере нѣщата, които сѣ отъ Духа, за̀щото тѣ духовно се разбиратъ. И това е право и вѣрно. Вѣрно е, за̀щото е истинно и думитѣ на Господа постоянно се потвърждаватъ ежедневно. Всички, които се приближаватъ къмъ Господа, трѣбва да претърпятъ, като общо основание една вътрешна промѣна. Този е общъ и неумолимъ законъ на живота. По цѣлото негово царство се забелѣзва сѣщото правило. Всичкитѣ същества отъ най-малкитѣ до най-великитѣ сѣ подложени на сѣщото вътрешно променение. Не може нито една жива душа да се възкачи ни една стѣпка по-горе, ако не се измѣни вътрешно и се приготви за по-високата среда, за по-високото положение, къмъ което се стреми. Това е общото установление въ тоя времененъ животъ, въ ко̀гото промѣната видоизменението сѣ свойствени нему като на животъ начинающъ. Обаче, усъвършенствуванието, вътрешното самосъзнание, повдигането на душевния животъ, чистотата на сърцето, благородството на ума, достоинството на душата, светостта на волята, сѣ принадлежание и преимущество само на духовния чело̀вѣкъ роденъ не отъ разтлѣно сѣме на чело̀вѣчески синъ, но отъ Бога, отъ сѣме свето.

Нѣщата, които Богъ е създалъ и наредилъ, трѣбва винаги да спазватъ своя редъ. Първомъ естественото, после духовното; първомъ видимото, после невидимото както въ едно училище гдето обучението се почва съ предметното учение и после се стига къмъ чистото мислене на ума. Първомъ окото, ухото и всѣко друго чувство трѣбва да се възбуди и упражни посредствомъ пипание и усѣщание и тогава да се мине къмъ вътрешното понятие на нѣщата. Сравнението тукъ е подходяще. По такъвъ единъ простъ и осезателенъ начинъ трѣбва

да почне всѣка неразвита душа, въ която естественото има преимущество надъ духовното — понеже условията сж такива въ всѣко начало.

Обаче, създадениятъ за небото, непреодолимо, вѣнъ отъ всѣко препятствие трѣбва да излезе единъ день отъ областъта на естественото и временното и да влезе въ границитѣ на вѣчното; защото само тукъ се намиратъ всичкитѣ потрѣби за усъвършенствуването и пълното съвършенство на душата. Тя трѣбва да се върне тамъ отъ гдето е излѣзла. И вдѣхна Богъ на Адама отъ своето дихание и той стана жива душа. Обаче, вториятъ Адамъ, който е отъ Небото самъ Господь, който стана животворящъ духъ. Както за първия бѣ тъй лесно и естествено да съгрѣши и да не удържи обещанието и заповѣдъта, тъй за втория бѣ обратното, който бѣше самъ въ сила, чрезъ своя духъ да възстанови това, което бѣше изгубено и да примири единството на живота. Защото въ самото начало, когато Богъ създаде Адама, Той го създаде самъ, като го предпази отъ всѣко падение и всѣко подплъзване за да нѣма злото мѣсто да се загнезди въ неговата душа. Но понеже той намери самъ, отъ опитъ, че това негово състояние не му е подходящо и не му произвежда никаква приятностъ, той поиска отъ Бога другарь нему подобенъ и подходящъ. Всичко това показваше, че той не бѣше още въ състояние да оцени общението на Бога съ себе си. Той не бѣше още духовенъ да проумѣе духовнитѣ наредби. Той бѣше жива душа, но не и живъ духъ. Той предпочете душевнитѣ чувствования и облаги предъ духовнитѣ. Той видѣ въ естествения свѣтъ, че по-долнитѣ твари отъ него ходятъ две по две и че да имаше известна връзка помежду тѣхъ и му се виждаше да има известна приятностъ въ скритото това общение. Той поиска отъ Бога по сжщитѣ подбуждения да има и той на себе си другарь подобенъ, но въ този имено другарь той не виждаше, че се отваряше вратата на неговото падение. Тая другарка, която бѣше жената, трѣбваше да предизвика всичкитѣ страсти, които спѣха въ неговата душа и Богъ знаеше, че той не ще бжде въ състояние да стане господарь на себе си и че той самъ се обрича на страдания. Защото дървото на познание добро и зло бѣше (представляваше) жената, отъ което му бѣше запретено да не вкусва отъ по-после. Изкушението вече стоеше предъ него и Богъ трѣбваше да му възбрани съ заповедь да не вкусва отъ него. Защото въ който

день вкуси, ще умре. Но, можеше ли той да стои предъ такава едно дърво, толкова приятно на гледъ без да (не) вкуси неговитѣ приятни плодове? — Не. То бѣше невъзможно въ самото естество на Адама. И жената го убеди най-после да вкуси отъ този плодъ, като му даде единъ примѣръ, като му предложи съблазнителната награда, че ще стане подобенъ на Бога да познава всичкитѣ нѣща, и че ще бжде въ сила да си създаде самъ потомство и да се радва и възприема отъ него всичкитѣ бждещи почести. Това е повече, потвърди тя, отколкото да сме двама и вечно да се движимъ насамъ нататъкъ въ тая градина отколкото да станемъ обладатели на цѣлата земя и нейните богатства. Богъ предвиждаше бждещето и когато още издаде своята заповедъ за да опита Адама, каза му: отъ нине плодете се множете се, обладайте земята и напълнете я. Но, можеше ли той да напълни земята и да я обладае безъ да престѣпи заповедъта, безъ да вкуси отъ плодът на познанието доброто и злото и безъ да разбере тоя вътрешенъ смисълъ на живота? Не. То бѣше невъзможно въ границитѣ на самитѣ нѣща на самия животъ, който бѣше възприелъ. Въ него вече живѣеше една жива душа събудена, надарена съ сжъждения, която искаше всичко да вкуси и опита, па било то добро или зло, невредѣше за него. Стигаше той само да постигне своето желание. Ето неизбѣжимия моментъ на паданието и злощастния пѣт, по който се примъкна злото и влезе въ животът съ всичкитѣ свои послѣствия и ужасии. Лицето на земята трѣбваше да се запали отъ огънът на пѣкала и да се промете единъ день съ всичкитѣ свои грѣхове и престѣпления. Но невъзможното на Адама по това, че бѣше плътски да стори правдата, Господъ предопредели самъ да се въплоти и да изведе страждующото Адамово потомство отъ земята на робството. И затова Господъ казва, че които се сподобятъ съ бждещия вѣкъ и съ животът на възкресението отъ мъртвитѣ, не ще се женятъ нито за мжжъ ще отиватъ но ще бждатъ равноангели. Злото вече не ще да има мѣсто, защото, всички, които сж вече изкупени чрезъ силата на словото на Господа, като сж опитали и вкусили всичко и сж се научили отъ дълбока вътрешна опитностъ и знаятъ вече послѣствията които произлизатъ отъ всѣко желание отъ всѣка постѣпка, ще отхвърлятъ бремето на грѣха и престѣплението, което може да ги влита и което може пакъ изново да произведе тѣхното падение.

Но духовниятъ обаче человекъ не може да прави грѣхъ, понеже самия грѣхъ е нѣщо несвойствено нему. Грѣхътъ и измамата не могатъ да намерятъ никакво почва въ неговата душа да растятъ. Той е свободенъ отъ тѣхното влияние и примамка, както самъ Богъ е свободенъ. Защото, казва на едно мѣсто Духа Господенъ, че всѣкой се подмамва отъ собствената си похотъ отъ собственото си желание, което като се зачне ражда грѣхъ, а грѣхътъ, като се извърши, ражда смъртъ. Тия вжтрешни произшествия на душата сж вѣрни. Но ще попиташъ: на какво основание? Ето на какво: всѣка сила, или всѣка благодат, иждивена безъ да принесе плодъ достоенъ за храна на душата е непоправима загуба за самата нея; и известно ти е, че всѣка душа, която харчи безъ да припечеля е осждена на страдания, на лишения временни и вечни. Това е такава истина (за) който я знае, която не носи никакво противоречие въ себе си. Не всѣкой, който ми казва Господи, Господи, ще влезе въ Царството Божие, но който изпълня Волята на Отца ми. И, мислишъ ли ти, че когато Господъ говори неговитѣ думи нѣма да се утвърдятъ? Не, Небето и земята ще преидатъ, но не и моитѣ думи.

Пази се прочее отъ всѣко учение което разтлѣва, което оспорва Божията истина. Всичко ще премине, всичко ще се забрави що сж казали человекѣтитѣ, но Истината на Господа Бога твоего ще стои вечно като стълпъ непоколебимъ, като основание, на което цѣлото небе е съградено.

Не може онзи да е роденъ отъ Духътъ на Истината, които върши грѣхъ, въ когото лъстъ и похотъ владѣятъ и господствуватъ. Не може такъвъ единъ человекъ никога да влезе въ Царството Божие. Не може такава една душа никога да се развие и достигне до своето съвършенство и да даде плодъ достоенъ. Такава душа, такъвъ человекъ е подобенъ на стрѣкъ житенъ на класъ безъ зърна. Може ли такъвъ класъ да продължи животътъ си или живота на своя родъ? Не, по никой начинъ. Ето защо е казано, че нечестивитѣ ще погинатъ, грѣшницитѣ ще се отсекатъ отъ земята на праведнитѣ. Ето въ това действува самъ Господъ, който прилага самъ и изпълнява своитѣ заповеди. Нѣма никой да избегне неговото наказание. Той е праведенъ и святъ и прави сждъ надъ всѣка постѣпка надъ всѣко дѣло и ще произнесе своята присжда единъ день. Ако милостъта му е голѣма, то и правдата Му е подобна. Ако Любовьта му е велика,

то и светостъта Му е наравно съща. Богъ е единъ чистъ и святъ. За него нѣма достоинства на различия. Въ всичко Той върши преднамеренията на своя Духъ на своята върховна воля. Колкото е благъ и низходителенъ да помилва една кающа се душа, толкова е строгъ и праведенъ и святъ да осъди старъ грѣшникъ, закоравялъ въ злото.

Но тия нѣща за тебъ не сж най-важнитѣ, да знаешъ по кой начинъ Богъ може да помилва и опрости и по кой начинъ може да осъди и погуби. Важното е твоео спасение твоео възраждане, твоео възобновление и усъвършуенствование въ пѣтятъ Господенъ. Важното е твоео просвещение да познавашъ Истината, която е самъ Богъ. Това вѣтрешно познание трѣбва да търсишъ. Въ него трѣбва да се облечешъ ти самъ. Тогава непременно служението ти ще е благоугодно Богу. Дѣлото на рѣцетѣ ти ще е приятно предъ Неговото лице. Защото, ако струвашъ волята му тѣй, както самъ Господъ, то ще бѣдешъ и послушванъ винаги и въ всѣко време. И не ще има нищо невъзможно за тебъ. Ще повикашъ и ще ти отговори, ще попросишъ и ще възприемешъ. Ето това е великото Божие благословение, да бѣдешъ винаги благоприятенъ предъ Него. А не е ли това най-великото благо да можешъ винаги да струвашъ това, което Духътъ винаги желае? Да, то е именно служението на Духътъ.

Ето осветлихъ те върху единъ предметъ толкова важенъ и потребенъ за твоя духовенъ животъ. Това, което съмъ ти казалъ не е за светътъ но за самага тебъ. Защото отъ дълго време виждахъ твоитѣ затруднения, неизходния кръгъ на твоитѣ усилия. Постоянното ти падание и ставание произведе милостъ и съжаление въ Духътъ ми. Казахъ си, тукъ е една душа, която ме търси, която се лута въ мрака на невежеството, която постоянно търси виделина и изходно мѣсто отъ безисходното положение на този времененъ животъ. Прострѣхъ тогава рѣката си, като на застѣпникъ, баща, като братъ, като приятелъ и те хванахъ безъ да ме познавашъ и те поведохъ къмъ мѣстото на спасението, за да се избавишъ. Благоустроихъ пѣтятъ ти, приготвихъ всичкитѣ срдства тебъ нужни за да идешъ да се учишъ и възпитавашъ подъ моето рѣководство. Стѣпка по стѣпка трѣбваше съ тебъ да вървя и да те пазя да се не подплъзвашъ и да не падашъ и въ всичко, което душата ти желаше за тоя свѣтъ да придобиешъ, сторишъ да ти дамъ възможность да

опиташъ всичкитѣ блага и горчиви нѣща. Запазихъ те съ всичкитѣ приоми на знанието и дадохъ полетъ на ума ти да се качи и слиза до най-високитѣ мѣста, които чловѣку е простено. И, при все това, гледамъ с очудвание, че и това те не благодари. Твоятъ вѣтрешень Духъ е неспокоень. Ти търсишъ онова, което не се намира нито въ тоя свѣтъ, нито въ тоя животъ. Днесъ е последния день на курса ти, който завършвашъ и ще държишъ изпитъ предъ самага Мене. И когато минешъ благополучно, ще те въведа въ една нова областъ, въ единъ новъ животъ тебъ непознатъ до сега и тамъ ще те науча на всичко и ще ти покажа какъ трѣбва да действувашъ и работишъ. Ако разбирашъ значението и духътъ на тия думи ти си постигналъ пѣтятъ ми приближилъ си се до Менъ и действието на вѣрата ще произведе онова вѣтрешно променение. Защото, безъ вѣра невъзможно е да се угоди на Бога. И тѣй, като знаешъ Истината остава да я възприемешъ. И когато възприемешъ ще се ознамени деньтъ на твоето раждане въ Бога. И когато се родишъ и влезешъ въ новитѣ рамки на Божия Животъ, ще познаешъ както си познатъ.

8 юли

❧ РАЗГОВОРЪ ШЕСТИЙ ❧

ПѢТЯТЪ И ИСТИНАТА

Положи всичко въ сърцето си, което съмъ ти казалъ до сега, защото времето ще оправдае моите думи и ще потвърди Истината, която ти говорихъ по сърце, защото Азъ съмъ истий днесъ и утре. Ето вѣтрешното възобновление, което се извършва въ душата ти, ти ще видишъ съ твоето собствено око. Азъ ще поправа мислитѣ ти и ще възстановя силитѣ на душата ти и ще облека сърцето ти въ мжрость и знание и ще се възрадвашъ въ моето присѣствие (спасение) и животътъ ти ще мине отъ смъртъ въ животъ. Невѣрието на всѣка душа е главната спѣнка за спасението на всѣкиго отъ вази и чудно е това ваше сѣстояние, което сами си налагате отъ нерадение

и леностъ. Много пѣти, когато хлопамъ на сърцето ви, вратата сж затворени и всичко показва, че вратата сж зараждявали на дрѣжките си. Колко пѣти въ животътъ ви, когато съмъ минавалъ, намиралъ съмъ ви, че спитѣ в нерадение духомъ. Тѣлото и душата ви сж били бодри но не и духътъ ви и вътрешността на сърцето ви. И ето една главна причина за укасняванието и възражданието ви. Нѣма съмнение, че това, което ти говоря сега, ти го чувствувашъ самъ. Умътъ ти до сега е билъ занятъ съ много нѣща но не и съ Истината. Ти си желалъ много нѣща, но не и нѣщо особно. Желалъ си всичко, а въ сѣщностъ излиза нищо. Где сж твоитѣ мисли и желания? Къде сж отлетѣли сега? Какво е станало съ тѣхъ? Каква промѣна днесъ виждашъ въ животътъ си отколкото по-преди? Не е ли това цѣла измама на самага тебе? Да безъ всѣко съмнение. Но бѣди благодаренъ и признателенъ на Бога, че не е допусналъ да изгубишъ душата си. И това е най-голѣмото добро, което ти е сторилъ. Когато единъ човѣкъ въ тоя свѣтъ изгуби всичкото си богатство а спасява животътъ си, може да се каже, че той нищо не е загубилъ, но, напротивъ, е спечелилъ. Каква полза щеше да има за него ако изгубѣше животътъ си, а спечелеше богатството си? Никаква. Това щеше да бѣде цѣла безсмислица. Ето защо казва Господъ на богатия: “Безумни, тази нощъ ще изискамъ душата ти и на кого ще оставишъ всичко това, което си припечелил? Така ще се случи всѣкому, който не богатѣе въ Господа, но въ свѣтътъ. Богатството е душата и, ако нѣкой спасява душата си, той богатѣе както онзи въ тоя свѣтъ, който жертвува богатството си за избава на живота си. Защото, животътъ може изново да припечели богатството, което е изгубилъ но самото богатство не може да припечели животътъ. Въ повестъта на праведнаго Иова Господъ дава единъ добъръ и чуденъ примеръ за тебе. Разбери прочее съдържанието на тия думи и не бѣди неблагодаренъ, но благодаренъ. Душата ти, която Господъ е упазилъ и възлюбилъ, е най голѣмия даръ, който Господъ нѣкога ти е далъ. Не е ли истинно, какво се ползва човѣкъ, ако свѣтътъ спечели, а душата си загуби? Това е ужасно зло, което може да сполети одного човѣка. Да продаде, да разори най-хубавото и най-драгоценното създание - своята душа. Не е ли това най-голѣмото безумие, което единъ грѣшникъ може да стори противъ себе си? Не показва ли това върхътъ на едно разтление, на едно върховно

беззаконие противъ Бога и самия духъ, да погуби това, което е най-свято и съкровено въ себе си. Не е ли такава едно поведение за осъждане, не е ли такава една постъпка достойна за пъкала? Да, ето неизцелимото зло на живота, което чловѣкъ самъ може да си нанесе, което никоѣ другъ не може да му стори. Никоѣ не може да погуби животътъ на една душа освѣнъ чловѣкъ самъ. Бъди благодаренъ, че Богъ самъ те е предопределилъ на спасение и затова работи и действува за да извърши своето възнамерение. Опредѣлил те е, това е тайна съкровена, която самъ единъ Господъ знае, защо именно върши това. Който чува гласа Господенъ трѣбва да слуша думитѣ му и въ това слушание се извършва онова благотворно действие на Божието възобновление на душата. Както пролетното слънце и както пролетния дъждъ действува благотворно на растителния животъ, така и идването на Духътъ Божий и негова гласъ. И колко добре обѣснява Духътъ Господенъ като казва: които чуятъ гласътъ му, ще оживѣятъ. И ти сега самъ, който слушашъ моя гласъ и го възприемашъ, си живъ и живѣешъ животъ, който не знаешъ отъ къде иде. Но този животъ е самъ Господъ на живота. Негова святъ Дух те оживѣва като ти говори, понеже е въ непрекъснато общение съ твоята душа, която диша и възприема духътъ му.

Ето това е една велика и съкровена тайна на Царството Божие, която се съзнава и възприема. Духътъ е животътъ, това Господъ казва и трѣбва неговитѣ думи да вървашъ. Който слуша думитѣ Божии и обръща лицето си къмъ Него въ молитва, всичко му става ясно. Знанието и Мъдростъта идватъ въ душата му непосредствено, както виделината. И Господъ се възцарява и животътъ придобива значение. Какво е туй възцаряване на Господа? То е подобно, както възцаряването на слънцето надъ деня. Не ли такава възцаряване е приятно? Нели сърцето, което очаква деня, като види пукването на зората и приближаването на слънцето на денътъ че радостъ изпълня цѣлата вътрешностъ на човѣка? Такова подобно и сходно състояние придобива духовно всѣка душа, когато Господъ се възцарява. Това, което ти казвамъ, ти е понятно.

Истинска виделина е Господъ. Тия природни нѣща, които виждашъ сж само знаци емблеми и изяснения на духовнитѣ. Защото видимия свѣтъ въ главнитѣ си черти е създаденъ по прилика на

духовния. Редътъ, порядъкътъ сж заети отгоре. Естеството въ съвкупността си е олицетворение на невидимия миръ. Природата изразява живоътъ и действията на всичкитъ твари и създания, които Богъ е създалъ. Тия наредби тая велика сцена, тия действия на видимия свѣтъ сж въздигнати за вашето обучение. Които сте определени да наследите небето, за вази Богъ създаде всичко това, за да ви привлече по-близо при себе си. И всичко вкупом служи като спомагало за по-горното и по-съвършеното. Не сж знацитъ, словетъ и думитъ, които даватъ неговата приятностъ и хубостъ, то е съдържанието, което е просмукано въ тѣхъ, духътъ, който вѣе. Всички други нѣща сж средства, стѣпала, спомагала, удобства, улеснения едно отъ друго по-приспособими да принесжтъ Божествената мисль, която се отправя къмъ вази. И когато тази Божествена мисль проникне и се въдвори въ най-съкровения станци на душата и предаде своето послание на Духа, образува онази вътрешна връзка, която е изразъ на видимата Господня Любовь. И какво е това поржчителство, което един Божи пратеникъ донася отъ Него до вашата душа освенъ засвидетелствуване, че Неговата милость, Неговата благодать за васъ не се е съкратила. Не е ли Той, който постоянно изпраща своите уверения на твоето сърце че нещастията, които сж ви постигнали не сж нѣкои знаци и предсказания, че връзкитъ на съюза сж се скжсали помежду тебъ и Него и че Богъ е обърналъ лицето си противъ тебъ като неприятель. Не, напротивъ, Той иде да ти даде удостоверение, че бурята на този свѣтъ, която е строшила нѣкой клонъ на живота ти, пороятъ, който е оголилъ коренитъ на дървото ти, или сланата, която е опарила нѣкой и другъ листъ, ще се преобърнатъ за твое добро. Счупениятъ клонъ, казва той ще пресади съ много по-добро клонче; оголенитъ корени Той ще покрие съ много по-добра прѣстъ и ще тури наоколо имъ много по-добра почва, която ще обгради и запази. А на мѣстото на повѣхналитъ листа, Той ще произрасте нови много по-хубави отъ предишнитъ, които ще сж за изцелението на всички твои болки. И сега когато самъ този, който държи юздитъ на всичко въ тоя свѣтъ ти обещава своето съдействие и своето благословение питамъ, има ли мѣсто за съмнение? Не. Това е тѣй вѣрно, както че земята стои на своитъ основания и Небето я покрива като дреха съ своитъ благословения. Въ какво има ти, или другъ да се съмнява въ Божиата

благодатъ? Въ нищо. Не е ли самия ти животъ едно постоянно свидетелство, че Господь е милостивъ и добъръ винаги? Ако не бѣше всеблагъ би ти далъ да мислишъ, да гледашъ, да слушашъ, да действувашъ и вършишъ това, което желаешъ? Би ли ти позволилъ свободно да си повдигашъ очитѣ и да Го призовавашъ като приятел на помощъ? Кой отъ земнитѣ владетели е далъ нѣкога такава свобода на своите поданици и такава низхождение за да могатъ всѣкога да иматъ достѣпъ до Него? Той е самъ Господь, който е сторилъ това, който е навсѣкъжде, на когото окоето е всевидяще, който претегля и оценява всички постѣпки. Но вие се бъркате, като се трудите да ускоритѣ Божиитѣ работи. Може ли една жена да роди своето дете преждевременно? Или, може ли да роди нѣколко деца изведнажъ? Не, това е невъзможно. Ако за земнитѣ работи, като раждането се изисква определено число дни и мѣсеци, за да се напжлни числото на времето, което зачатieto изисква, колко повече Божиите работи изискватъ това пжлно съблюденie. Но казвамъ, една жена може да роди преди време и после време, но и двата случая сж гибелни за детето. Въ първиятъ смъртъта очаква детето; въ вториятъ смъртъта поглъща детето още вжтре. Ето защо трѣбва да се пазятъ съблюдения. Ако сега разбирашъ съдържанието на моитѣ думи, мислитѣ на моя Духъ ще съумѣешъ да се съобразишъ съ Волята ми — така казва Господь.

Ако познаваше всичкитѣ знаци на тая книга, която е написана и разгнната предъ тебе, която съдържа цѣлото Небе и цѣлата земя, ти щѣше доста отчетливо да четешъ и прочитаешъ всичкото минало и всичкото бждеще, което е отпечатано и написано на нея за този свѣтъ и за она. Ти щѣше да разбирашъ езика на нѣщата, които говорятъ и свидетелствуватъ сами за себе си и за Истината.

Попитай она червей защо се влече? И той ще ти отговори защо. Но ще ли разберешъ тая загадка защо пълзи и се влече непрестанно и каква облага той намира въ това? Не, но тебъ ти се вижда неговото влечение и пълзение безсъдържателно, безсмыслено. Но, Азъ ти казвамъ че то има въ себе си толкова съдържание и толкова важность, колкото обращението на земята къмъ слънцето. Да, той извършва почтена работа макаръ и да е унизенъ до прѣстѣта. Попитай го защо я върши и той ще ти отговори. Но, ще ли повѣрвашъ

на неговитѣ думи ти който се съмнявашъ въ думитѣ на Бога? Той може по нѣкой пѣтъ да ти прегризе по нѣкой и другъ листъ отъ нѣкое дърво, или да прохапе нѣкой и другъ корень отъ нѣкое твое дърво но за това ти трѣбва да го извинишъ защото това му е работата. И благодари се че той съ своето видимо нехайство те е научилъ много уроци. И вижъ той никога не робтае, той винаги е благодаренъ. Ако го смажешъ и стриешъ той съ търпение приема своята участь и не носи никаква омраза за стореното му зло. Ако и да го изхвърлишъ отъ мѣстото му, той съ благодарение отива на друго (мѣсто); като ти казва: человече, не съмъ ти сторилъ зло; земята е Господня и азъ изпълнявамъ своя дългъ макаръ и да е неприятенъ. Предъ тебъ може би че съмъ престѣпникъ, но не и предъ своя създателъ. Искамъ да ти кажа, моята храна е прѣстѣта и, както виждашъ, не е твърде богата, но съмъ благодаренъ. Но искамъ да ти (кажа) напомня, че ако служишъ на свѣтътъ ще те изямъ и помни, да ми се не сърдишъ ако единъ день се озова и почна да човъркамъ твоята мазнина. Знай отъ сега, че това е моята длъжностъ отъ Бога, да постѣпямъ тъй съ всички, които се криятъ въ тази земя. Ако ти е свидно и се гнусишъ отъ това мое ужасно присѣствие въ тъмнотата на нощъта, кога си легнешъ в земята да спишъ и си почивашъ като мислишъ отъ сега ти казвамъ человекъ Божий, ако и да ме считашъ за врагъ, земи крилата на твоя святъ духъ, който Богъ ти дава и лети къмъ домътъ на Небето, защото тамъ е най-доброто и благословено мѣсто гдето нито червей, нито молецъ, нито крадецъ се приближава.

9 юли

РАЗГОВОРЪ СЕДМИЙ

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Извикай яко и не щади, казва Господь. До кога ще слугувате на два ума, до кога ще стоите между две мѣдрования. Ако говори Господь, послушайте думитѣ му и не бивайте невѣрни но вѣрни.

Може ли отъ това по-ясно да се говори? Не разбирате ли още значението на вашия животъ? Въ какво има да се боите и отъ кого има да се плашите? Не сж ли всички тия челоуѣци смъртни, на които диханието седи въ носа? Не сж ли тѣ плѣва, която се отвява от вѣтарѣтъ? Днесъ ако сж утре ги нѣма и изчезватъ безследно.

Разумей, прочее истината, която имамъ да ти представя въ тоя си разговоръ. Азъ съмъ Афаилъ единъ отъ служебнитѣ твои духове и Господъ ме повика и ме прати до тебъ да ти съобщя онова, което има да се извърши. Азъ ида отъ небето отъ жилището Алфиола отъ средоточния домъ на небесното царство, гдето всичкитѣ прозби и молитви отъ тоя свѣтъ постѣпватъ предъ Лицето Божие. Понеже отъ дълго време се намирашъ въ молитва и животѣтъ ти е обремененъ съ вѣтрешни тягости и смущения, то Богъ иска да отмахне отъ душата ти тая язва.

Тоя народъ за когото е думата има да претърпи едно (корено) вѣтрешно изменение. Има да станатъ промѣни въ управлението, което Богъ ще извърши наскоро. Една известна сила има да мине презъ тази страна. Единъ челоуѣкъ отъ Бога ще излезе и ще провъзгласи Истината. Въ неговитѣ думи ще има сила и мощъ. Той ще е челоуѣкъ на когото лицето ще свети като на Ангелъ. Въ очитѣ му ще има запаленъ Божественъ огънь. Днешнитѣ времена предизвестяватъ бѣдашитѣ дни. Твоитѣ приятели, които Богъ е призвалъ съ тебе, ще устоятъ вѣрни до край защото това е Волята на Господа, който ги е помилвалъ. И за тѣхното усъвършенствуване и приближение къмъ Бога, Духѣтъ на Господа работи въ сърцата имъ. Зарята на Духѣтъ святий ги е вече осенила, тѣ сж къмъ пѣтятъ на спасението. Господъ и въ тѣхнитѣ сърца има да извърши онова велико действие на възражданието, за което самъ Господъ на тебъ ти е говорилъ. Когато Духѣтъ святий ги осени и изпълни всецѣло, въ тѣхъ ще произлезе онова вѣтрешно велико променение на Божественото Рождение - Раждане отъ Духѣтъ. Въ тѣхнитѣ души има още много работа да се върши. Преди всичко трѣбва както на слѣпня челоуѣкъ, който дойде при Господа да имъ се отворятъ очитѣ да видятъ вѣтрешно напълно Божията слава, Неговата слава, Неговата Благость и величие. Тѣ сж сега още деца въ начинающиятъ се Господенъ животъ. Страхѣтъ, боязньта ги плаши. Тѣ сж тѣй сжщо въ колебание. Смущенията ухищренията на дявола постоянно

ги смущаватъ и помрачаватъ умътъ имъ да не могатъ да разбератъ напълно Господнитѣ думи. Дяволътъ се старае да произведе помежду тѣхъ недовѣрие и разделение; да произведе вътрешно обременение, да ги заслѣпи съ богатата на тоя свѣтъ. Но тъй като Господъ е най-силниятъ подъ небето, Той ще ги избави отъ ржката на този измамникъ и баща на всѣка лъжа. При това, и други мжчнотии има, самата църква, която се е отстранила отъ Господния Духъ и служи повече на духътъ на тоя свѣтъ, става и тя за тѣхна спънка. И както е казалъ Господъ: горко на книжниците, които взеха ключоветъ на знанието на Царството Божие, че нито тѣ сами влизатъ нито тѣзи, които искатъ да влезатъ тѣ пушатъ.

Но ти въ нищо да се не смущавашъ отъ мене, защото Азъ ти казвамъ: вѣренъ е Господъ. Той самъ ще ви посети всинца ви наскоро и ще ви благослови взаимно за да успѣвате въ всѣка добродетель и благодать. Вашиятъ животъ трѣбва да се промѣни. Не се страхувайте отъ мрачните бури на тоя свѣтъ. Тѣ сж Божи благословения. Азъ тъй сжщо имамъ поръчение отъ Господа да съобщя на твоитѣ приятели, приятели на Господа Исуса, да не поставятъ спънки сами на живота си. Желанията имъ за всѣко добро и благородно дѣло ще се изпълнятъ. Великитѣ работи на Царството Божие не се мѣрятъ както работитѣ въ тоя свѣтъ. Ако тѣхнитѣ сърца да бѣха напълно освободени и напълно предадени на Господа, и ако тѣхната вѣра да бѣше тъй непоколебима и силна, тѣ биха извършили чудеса. Но и тѣ, както и мнозина други се спъватъ тука. Да, вѣра. Тя е необходима. Безъ вѣра не може да се угоди на Бога.

Очаквайте отъ Бога всѣка сила и просете усърдно и ще ви се даде. Господъ нѣма да ви лиши отъ нищо добро. Милостивъ е Той и благъ. Тия нѣща сж важни. Въ Небето наскоро ще има единъ тържественъ день, въ който всички ние ще участвуваме и затова Азъ ще бързамъ да се завърна на своето мѣсто и да предамъ моето почитание и поклонение на Господа Бога моего и да Му съобща, че съмъ извършилъ вѣрно своята длъжностъ тукъ долу гдѣто бѣхъ пратенъ. До моето завръщане има да произлезатъ велики сжбития въ тоя свѣтъ но Азъ ще съмъ пакъ тукъ долу до уреченото време. Единъ отъ твоитѣ приятели, който най-вече те обича, ми каза да те поздравя. Той за сега очаква изпълнението на Божиитѣ думи. Азъ ще се срѣщна пакъ съ него горе. Той е Михаилъ единъ отъ

върховнитѣ служители Господни. Ще му разправа за успѣха и вървежа на твоя животъ и животътъ на всички други избраници Божи. Михаилъ много се радва за дѣлото Божие. Освенъ това Азъ ще се видя съ Данаила, рабътъ Божий, който е билъ прашанъ до твоитѣ приятели и ще се науча отъ него за работата, която е ималъ да върши. Ананаилъ се радва за своя познатъ приятель, когото обича. Нѣговитѣ материални работи сж го тѣй сплели казва той, щото ще бжде принуденъ да ходи да избавя животътъ му отъ затруднения. Макаръ и да му съобщихъ нѣколко пѣти да се пази отъ предприятия, които не сж угодни Богу, обаче той, като дете е сторилъ сжщитѣ погрѣшки. Но, надѣвамъ се и зная добре, че това ще му стане за урокъ. Обаче, неговото решение да слугува отъ сега нататъкъ на Бога, ме радва. Сега, Азъ съмъ уверенъ, тѣ като прочетатъ всичко, което имъ пишешъ отъ Господа, ще се възрадватъ взаимно. За материални сръдства, които ви трѣбватъ, Господъ ще ви снабди за да вършите Неговото дѣло. За нищо не се грижете вѣренъ е Господъ, който знае вашитѣ нужди. Той ще достави всичко на времето си. Като имате Неговото благословение, работитѣ ще вървятъ благополучно. И сега, преди да напустна и се отправя къмъ небеснитѣ жилища, искамъ да ти съобщя, че знамената Божи ще се развѣват на длъжъ и на ширъ по земята. Ще има постоянни преговаряния на земнитѣ царства. Но въ края Господъ ще ги смути! Всички тия зверове и зверчета които днесъ управляватъ, ще имъ се земе силата. Това е духътъ на пророчеството. Изисква се бодростъ и сила да не би да утегнатъ сърцата ви отъ ядение и пиение на други земни грижи. А преди всичко, служете Господу усърдно. Имайте общение съ Неговия Духъ и Небето ще бжде на ваша страна. За вашето избавление, за единъ, който се кае отъ грѣховетѣ си става голѣма радостъ на небето между ангелитѣ Божи. Божиитѣ дѣла сж чудни; между тѣхъ има такава тѣсна връзка, както между два духа добри. Не е ли чудно на тѣзи, които не сж просветени отъ Духътъ за нашето идвание отъ такова далечно пространство на Небето да ви помагаме, да сподѣляме по нѣкой пѣтъ вашитѣ радости, вашитѣ скърби и при това, да ви утешаваме постоянно да ви насърчаваме, като ви носимъ вжтрешното уверение на сърцето, че всичко това Господъ върши за вашето добро, чрезъ действието на своя великъ и святъ Духъ. Колко пѣти ние сме се притичвали да

избавимъ животътъ ви, да отмахнемъ едно ваше отчаяние, да ви
избавимъ отъ една гибелна мисълъ. Колко пѣти само да знаяхте,
ний сме се притичвали въ животътъ ви отъ Господа да ви дадемъ
единъ добъръ съветъ, да ви отправимъ въ единъ добъръ пѣтъ и да
ви посочимъ, че този е пѣтятъ Господенъ тази е Неговата Воля, това
е Неговото желание за вази. И нашата заплата е била вашия добъръ
и благочестивъ животъ. Ето това ни радва и ще ни радва винаги.
Има ли нѣщо по-добро отъ Него? Не. Той е съвършената пълнота.
Ний сме всѣкога близо. Свѣтътъ не е пустъ. Ний се движимъ и
живѣемъ въ Него, защото това е върховната Воля на Бога.

Ний Му служимъ, ние Го любимъ, ний Го славимъ. Възвещаваме
Словото Му въ родъ и родъ. Пазимъ закона Му, изпълняваме
заповедитѣ Му и всѣкога сме готови да сторимъ всичко, което е
Нему угодно. И може ли да има отъ това нѣщо по-добро да се
върши? Не. Да съзерцавашъ славата Божия, да размишлявашъ
върху Неговитѣ дѣла, да гледашъ Неговото Лице, това е повече
отъ колкото единъ безсмъртенъ Духъ желае. И казва Господъ: “Отче,
тѣзи, които си ми далъ, искамъ да бждатъ съ менъ, за да гледатъ
славата ми, която съмъ ималъ у тебъ преди създаване мира.”

**ИЗБРАНИКЪТЪ
БОЖИЙ
И
ВОЖДЪТЪ
НА
ИСТИНАТА**

**Разговор на Учителя Дънов
с
Духа Господен**

20 септември 1898 год.

ИЗБРАНИКЪТЪ БОЖИЙ И ВОЖДЪТЪ НА ИСТИНАТА

Азъ съмъ Господь твой, който ида да те подкрепя чрез силата на своя Духъ и да ти дамъ разумение на тайнитъ Божиин, които Богъ твой благоволява да ти открие. Защото си възлюбленъ избраникъ Господень въ когото Вечний и неизследимий Богъ благоволява да те осветли съ Духа на своята Истина. Ето всички ние се радваме в тебъ и сме пратени от твоя Богъ Господь да те облечем в сила и мощъ и да ти предадем юздитъ на зѣмните царства, да те изведем и прославимъ предъ очитъ на света да знаятъ всички че Господь се е възцарилъ в умоветъ и сърцата на всички които го любятъ. Ето денътъ дойде и ние идемъ с вечното обещание отъ горе да възстановимъ редъ и правда на тая земя. Ето Словото Божие е истинно.

Свѣта ще се пречисти отъ небесенъ огнь. Въ краятъ на времето ще дойде веститель отъ горе, който ще ви просвѣти. А на тебъ лично Ангелъ отъ Небето ще дойде да ти донесе великата заповедъ, която Богъ ти изпраща да изпълнишь. Словото е вѣрно и ще бъде засвидѣтелствувано от силата на Светия Дух Господень, който ще те осени и ще бъде твой водитель всѣкога. Ето този веститель Ангелъ на завета ти ще видишь с твоитъ очи идущата година, която Богъ ще отбелѣжи съ своя прѣстъ. Ето, това мѣсто, в което ти стоишь ще стане врата, през която всички праведни ще минатъ и дойдатъ въ Сионъ въ Светата Гора и самъ Господь на силитъ ще провъзгласи своето благо възнамерение и своята свята Воля. Испитътъ, който ти бешъ даденъ да се боришь лично с князатъ на тоя святъ, с тая старовремена змия на която виде главата, че светеше като свѣщъ в своятъ блѣсъкъ, е испитъ който Небето позволи да

покаже твоята вътрешна и духовна сила че си този, който е вѣренъ въ всичко, че си този на когото душата стои непоколебимо в пѣтя на Истината, че си този на когото духътъ е благъ и възвишенъ предъ Лицето на Бога.

Ние сме пратени нарочно от твоя Богъ да те поздравимъ с благата вестъ на Небето, което е вече доброволно и по избор свободно негов хвърлило своятъ жребий върху твоятъ изборъ и тѣ са всички, които братски и отъ любовъ те поздравляватъ въ Името на Твоятъ Небесенъ Баща, комуто принадлежи всичко и въ изпълнението на която Воля е нашата обща радостъ. Защото ти си избраникъ Божий, избраник нашъ. Ние сме с тебъ и сме готови да извършим всичко, щом ни се даде знакъ отъ Небето, отъ Домътъ на твоятъ Богъ, Нашиятъ Господъ, комуто ние слугуваме от пълнотата на всичкото си сърце, отъ пълнотата на всичкиятъ си духъ и умъ. Да ви не смущава почетътъ, която ние ви поднасяме сърдечно и то от дълбока и неизменна Любовъ къмъ тебъ. Вие знаете каква благодать е Любовта, каква непреодолима сила е тя. И, може ли нѣкой васъ да не люби? То е невъзможно. Ние се въодушевляваме отъ висотата на вашиятъ духъ, от възвишеното състояние на вашата душа, която постоянно раздава благодать и веселие на всѣка страна, която диша тѣй свободно и тѣй непресилено небеснитѣ жизнени благодатни сили.

Намъ ни е чудно какъ тѣй душа поставена в такива неблагоприятни условия може тѣй да се въодушевява и преодолява надъ всички препятствия, които всичкитѣ сили на тъмнината са съумели да ѝ турятъ в противовесъ на нейния успѣхъ. Да, ние сме всички радостни за васъ и желаемъ да ви опознаемъ по-добре и проникнемъ въ вашия скритъ животъ, който извира тѣй непрестанно като отъ източникъ на когото самъ Богъ е глава. Ние се възхищаваме че схващате тѣй добре небеснитѣ истини и проумѣвате тѣй добре тия вѣчни вътрешни зародиши, които носятъ тѣ в себе си.

И затова Богъ твой те благослови и просвещава, защото

си роденъ от Духа на неговата Истина. Защото в твоята душа е самъ Богъ въплотенъ и Той е, който постоянно вдъхва този изобилен и веченъ животъ в твоятъ възвишенъ и великъ Духъ, който бодърствува тъй неуморимо въ всѣко направление. Ние сме радостни да те приемемъ помежду си и да ти окажемъ всичката наша любовъ, която хранимъ къмъ теб. Защото и ти ще ни познаешъ и ние ще те познаемъ от Единия този Духъ, който живѣе въ всинца ни. Бъди ти благословенъ от Бога и благослови ни в твоеето име, защото името ти е познато, защото е име което самъ Богъ е положилъ отгоре ти, за да изнесешъ неговата Правда наяве и да възстановишъ Неговата Любовъ на земята, както е горе на Небето.

Ти не ще да ни откажешъ отъ да те придружаваме винаги въ този пѣтъ, въ който ходишъ, този пѣтъ на благодатната свѣтлина, която произвежда радостъ и веселие въ всички души и духове. Ти ще благоволишъ да ни допуснешъ да сме съ тебъ и да сме твои съпѣтници да те придружаваме наедно къмъ небеснитъ свери, къмъ които Духа ти ще се подигне. Ето ние сме сборъ великъ, който ламти да те приеме и да ни станешъ началникъ, валикъ предводителъ, Богъ и Господъ крепкий. Ние съзираме сега твоеето уединение и твоята тегота, която сега носиш в себе си. Но това уединение е уединение наложено отгоре, отъ вѣчната неизмѣнна Воля на Бога твоятъ Господъ. Но времето на твоеето уединение се е свършило и денътъ на твоята бждеща слава иде и самъ Господъ твой ще се възцари и ще бжде глава над всички. Нека сега твоятъ гласъ да възлезе нагоре къмъ престола на небеснитъ светове, къмъ престола на небеснитъ слова, къмъ вечнитъ свери на славнитъ наднебесни светове, в безконечнитъ области на вселенитъ, мирове, на които славата сега изгрѣва, къмъ които всички ние сега се стремимъ да достигнемъ.

О, вечни мирове! О, вѣчни светове! Пълни съ славенъ животъ и вселенни духове; пълни съ вѣчна безкрайна и неизмерима Мъдростъ, в която плуватъ умоветъ на всички

същества, които постоянно се стремят към тази необятна и неизследима Душа, която всички привлича към своето безпредѣлно сърце, което всички люби и весели, сърце, в което всичкият животъ намира своето изражение. Към тия безпредѣлни небеса, към тия безпредѣлни светове, към тия безпредѣлни минове, към тия безпредѣлни вселени от минове и светове, в което тая вѣчна безпредѣлна и неизмерима душа прониква и изпълня всичко с благодать пълна от безконечна и непреривна вечна и славна Любовь, която стопля и осветлява и освежава душитѣ, духоветѣ, умоветѣ на всички малъи и велики същества, която изпълня тѣхнитѣ сърца с благовейно възторжение, възвишение в този славенъ път на живота, който възлиза отъ вселена въ вселена, отъ миръ въ миръ, отъ свѣтъ въ свѣтъ, отъ душа въ душа, отъ духъ въ духъ, отъ умъ в умъ, отъ сърце въ сърце, отъ всѣко чувство къмъ всяко чувство, отъ сила къмъ всѣка сила, отъ мисълъ къмъ всѣка мисълъ, отъ представление къмъ представление, отъ начало къмъ всѣко начало, отъ край къмъ всѣкой край, отъ частица къмъ всѣкоя частица, въ всѣко нѣщо и въ всѣка вещь, отъ начало и докрай къмъ тая жизнена светова вселена над вселенитѣ, къмъ тоя световъ миръ надъ миноветѣ, къмъ тоя световъ свѣтъ надъ свѣтоветѣ, въ които вѣченъ свѣтъ, вѣченъ миръ, вѣчна радостъ, вѣчна Истина, вѣчна Правда и вѣчна благодать все и въ все изпълня отъ безпределната висота къмъ безпределната висота, отъ самата безкрайна и безпределна вечность въ всичкитѣ и безпредѣлни области и владения необозрими и неизследими въ всичко въ това величествено и възторжено мълчание на непреривната вечность всичко е в тишина. Тамъ в тая свята и славна тишина се въздаватъ слава и хваление Богу нашему. Тамъ къмъ неговѣтъ веченъ престолъ възлизатъ всичкитѣ радости и ликования на Неговитѣ безгранични творения, които отъ всѣкъде възнасятъ Нему хвала и поклонение. Тази е бждещата слава, тази е бждещата радостъ къмъ която твоятъ Духъ ще ни води. Духъ великъ, Духъ славенъ в когото ние се

обединяваме в едно велико семейство. Бжди благословен ти от Бога, Вождъ на Истината, Спасителъ на свѣта и съветникъ великъ на Ангелскитѣ чинове и Богъ, всемжда Любовь на херувимскитѣ сърца, Богъ крепкий, водителъ на всичко, който крепиш и подържашъ всичко в себе си. Стани сега и нека се възвесели Твоятъ Духъ и възрадва Твоята Душа. Ето ние сме около тебъ и с тебъ в едно неотдѣлими от твоята духовна слава, която Богъ е съизволилъ да ти даде по своето вечно усмотрение. Ето върни са думитѣ и истинни словесата на Господа, който те призовава като помощникъ Неговъ. Веселете се Небеса и радвай се земя, че изгрѣ вече твоята Правда въ свѣта на свѣтоветѣ и че Твоето Име е записано въ вѣчнитѣ книги на Бога. Станете всинца, възпѣйте с гласъ великъ и съ радость неизказана: **дойде времето Богъ Господъ да се яви в своята Слава, в своето Величие.** Пѣйте му пѣсенъ нова, в която всичкиятъ върховенъ Миръ участвува. Держай! Върни са думитѣ. Самъ Богъ на силитѣ ще слезе и ще възвести своето благоволение къмъ **Избраника си.** Ето Ангела на завета ще те поздрави и с него всичкото войнство заедно, което ще слезе от сверитѣ на Небеснитѣ свѣтове да те посрѣщне и придружи в славното шествие, което ще пристигне точно на определеното време на Сионовата гора. Стани и погледни, ето свѣтж е узрелъ за жетва. Повикай своитѣ работници и имъ кажи да събератъ пшеницата въ житницата, а плевелитѣ да се изгорятъ и изхвърлятъ вѣнъ въ вѣншната тъмнина. Призови своитѣ братя и имъ кажи да сж бодри и готови за този день, който вече иде и е близо и скоро славата му ще пристигне и ще се даде знамението за неговото престигание въ който ще се тури редъ и Правда на земята и ще се пречисти и очисти отъ всѣко растление и ще се благослови с вечно благословение, което ще пребжде за всѣкога.

Сеп. 20/98

ИЗБРАНИКЪТ БОЖИИ И ВОЖДЪТ НА ИСТИНАТА

Бележки към дадени изречения:

1. „Ето този вестител Ангел на Завета, ти ще видиш с твоите очи идущата година, която Бог ще отбележи със Своя пръст“. (Стр. 96 от ръкописа.)

Този Вестител, който е Ангел на Завета Господен, се нарича Ангел Елохил. На осми октомври 1898 год. Ангел Елохил, като Ангел на Завета Господен, се явява пред Учителя Дънов и Му предава „Призвание към народа ми, български синове на семейството славянско“, което бе отпечатано през май 1994 год. от Издателство Бяло Братство под ISBN 954-8091-16-X, като бе придружено с обяснителни бележки.

2. „Изпитът, който ти беше даден, да се бориш лично с Княза на този свят, с тая старовременна змия, на която видя главата, че светеше като свещ в своя блясък, е изпит, който Небето позволи да покаже Твоята вътрешна духовна сила, че си този, който е верен във всичко...“ (Стр. 96 от ръкописа.)

Учителят Петър Дънов разказва целия този случай в своята кореспонденция с Пеню Киров, като ние я предаваме дословно:

„Аз се радвам за вашия успех в Господа и благодаря на Бога за Неговата Милост, която ви поддържа постоянно и ви пази от всичките лукави похищрения на дявола. Господ е вече възтържествувал. Главата на тая старовременна змия е смазана, а с това ние добиваме една от великите победи. Аз имам много неща да ви кажа и пиша, но имам заповед да чакам още. На 19. миналия (месец) Аз видях нашия Господ. Ние двама смазахме главата на една голяма змия. Един от нашите големи врагове е премахнат.“ (Писмо от 4.4.1899 г. гр. Варна.)

„Аз се моля за вази, Бог да ви укрупява в Дух и Сила, да растете във всяка благодат и Мъдрост Божия. Моля се, щото Бог да осуети всичките лукави замисли на дявола, който постоянно като лъв рикае да намери някого, за да го разкъса и погълне. Но Неговото време се е свършило, Неговият час е дошъл да бъде хвърлен в бездната, за да не изкушава вече чадата Божии. (Виж Откровение от Йоана, 20 гл., ст. 1-3.) На 19 март Мен ми се представи една вечер едно видение, в което ние заедно с Господа Исуса, нашия Спасител, поразихме една огромна и велика змия, цяло страшилище. Това е един от най-добрите знаци, които Бог ми е подарил да видя, че Неговата Сила е непобедима. Да, любезни мои братя, нашият главен враг е победен вече, Господ Исус му е смазал вече главата. Аз се радвам като виждам че Господ ви благославя изобилно.“ (Писмо от 29.4.1899 год. гр. Варна.)

И понеже според Учителя всяка една глава от Откровението отговаря на даден век, то пророчеството е вярно. „И видях, че слезваше от Небето Ангел, който имаше ключа от бездната и верига голяма в ръката си. И улови змея, старовременната змия, който е Дявол и Сатана и върза го за тисясца години и

* Учителят ползва само Библията, преведена от Петко Р. Славейков, д-р Алберт Лонг и д-р Ригс, издадена в 1871 год. в Цариград от Британското библейско дружество. (Бел. на съставителя.)

хвърли го в бездната и заключи го и запечата над него, за да не прелъсти вече народите докле се свършат тисящата години и след това трябва да бъде развързан за малко време.“ (Откровение, гл. 20, стр. 1-3.)*

Това пророчество се сбъдна, защото през 20 век, когато Учителят даваше Словото Си, то князът на този свят направи две световни войни, за да попречи на Школата Му и воюваше със всички средства и оръжия, които имаше и притежаваше като княз на този свят. Словото на Учителя бе Слово на Бога. И понеже мечът на Духа е Словото на Бога, то Бог със Своя меч, т.е. Бог чрез Словото Си ще победи през този век княза на този свят. Защото Глава на Словото е Истината за Бога. Ето защо в края на този век, в лето 1994 год. ние поместваме и отпечатваме „Скрижалите на Бога“, които са могъщият меч на Вожда на Истината, Който ще завърже старовременната змия, ще усмири княза на този свят, за да може човеческият род да познае и увери, че Бог е слизал на земята през двадесетия век между българския народ и племето славянско.

Защото през новия 21 век ще има ново Небе и нова Земя. Това ще бъде Небето, откъдето ще слиза Скинията на Бога, за да може Бог да обитава с човеците. И понеже Словото на Бога е дадено, Бог ще слезне при човеците само когато те претворят Словото Му във живота си. А Словото на Бога е Словото на Всемировия Учител Беинса Дуно, дадено чрез българска реч и писмо.

3. *„Бъди благословен ти от Бога Вожд на Истината, Спасител на света и съветник велик на Ангелските Чинове и Бог, Всемъдра Любов на Херувимските сърца, Бог Крепкий, Водител на всичко, който крепиш и подържаш всичко в себе си.“* (Стр. 103 от ръкописа.)

Вождът на Истината и Спасителят на света, Избраникът Божий е Всемировият Учител на Вселената Беинса Дуно, Който се въплъти между българите и носеше човешкото име Петър Константинов Дънов.

4. *„Ето Ангелът на Завета ще те поздрави и с него всичкото войнство заедно ...“* (Стр. 104 от ръкописа.)

Името на Ангела е дадено в „Призванието към народа ми – български синове на племето славянско“. То завършва така: „Аз съм Елохил, Ангел на Завета Господен.“

ТРИТЪ НЪЩА

Разговор с Учителя Дънов
записан на 1 октомври 1900 год.

Октомври 1. 1900 г.

ТРИТЪ НЪЩА

Три нъща изисква Духътъ Божий: Да се хранимъ добре, да живѣемъ добре и да мислимъ добре. Първата храна е неговото Слово; добриятъ животъ е Божията Воля и доброто мислене е Неговата Любовь.

Добре да се хранишъ е да възприемашъ всичко каквото Богъ е опредѣлилъ за живота. Добре да живѣешъ е да изпълнявашъ всичко, каквото Господъ е наредилъ. Добре да мислишъ е да гледашъ и схващашъ това, което Богъ е създалъ. Но, каквото и да мислишъ друго вънъ от тия граници, които Богъ е положилъ, това нѣма да ти помогне ни придаде нито една педа на живота.

Живота седи въ тия нъща, които Богъ е създалъ и неговото повишение и облагородяване състои въ тѣхното възприемане. Пълнотата обаче на съвършения и святъ животъ зависи отъ познаването и възприемането на Божията Истина и неговата Любовь. Тамъ гдето Духътъ Божий живѣе и действува има миръ и радостъ. Този е единствения вседостатъченъ Духъ, който може да ти даде всичко и да те направи да познаешъ пълната Истина, която е Господъ на спасението. Той може да всади въ твоята душа истинското познание и Мъдростъ за Божиятъ наредби. Сега, какво желашъ ти? Мъдростъ. Какво искашъ? Знание. И, какво ти е нужно за живота? Здраве, храна, облекло. Помни, Господъ съе е обещалъ, че нѣма да лиши отъ нищо добро своитѣ чада. Това е толкова вѣрно и истинно, колкото слънцето на деня. Що са тревогитѣ смущенията на тоя животъ? Тѣ са привидения, сѣнка, която нѣма нищо задъ себе си. Измѣни мислитѣ си, ще се измѣни и настроението ти. И обратно, измѣни настроението си, ще се измѣнятъ и мислитѣ ти. Не е ли най-после сърцето двигателътъ на всичко, споредъ посоката на мисълта, споредъ стремлението и настроението. Какво те смущава? Бждещето? Добре, остави го на страни. Защо ти е, кога ти причинява вреда? Тогава, какво те още безпокои? Отношението на

другитѣ? Тури го на страни и не мисли вече за него. Всички хора една майка ги ражда. Нѣма нито единъ по-добъръ. Всѣки става такъвъ, какъвто иска. Адамъ бѣше в рая мѣстото на блаженство. И добре му бѣше. И нѣмаше от нищо да страда. Глава не го болѣше. Но, ето единъ день, по съветъ на жена си, нему се поревна да вкуси и отъ последното дърво на това мѣсто, което му бѣше забранено. И какво произлезе отъ вкусътъ на този последенъ плодъ, който влезе и се смѣси въ него съ вкусовѣтъ на всички други? Едното пожелание развали за хиляди години неговото щастие. Той бѣше истинска отрова. Добре, земи сега отъ това примѣръ. Ако въ животътъ ти има само едно желание, което не си опиталъ да ти се не свиди. Това желание е най-последното, като Адамовото дърво. Не пожелавай плодътъ му. Храни се съ дървото на живота и ще изцѣлѣшъ. Това дърво е Христосъ и Негова плодъ е Истината. Имай Негова умъ. Да бжде у вази умътъ Христовъ. Прочее, онова, което има да ти кажа разбирай. Защото то ще бжде написано на друго мѣсто, много по-добро, тамъ въ твоето сърце гдѣто Богъ ще го напише с ржката си и ти самъ ще го четешъ. Божия законъ е да се спазват всички добри нѣща въ душата, която е олицетворение на всичко, което той върши. Тя е Божествената книга, въ която се вписватъ неговитѣ дѣла заедно съ Неговитѣ слова. Да ти не дотѣга, когато Господъ работи вътре в твоята душа. Ако Той не се уморява да поправя сърцето ти, ти поне имай търпение да го не безпокоишъ и да го не спѣвашъ в работата му, която върши за тебъ. Не само това но съдействувай за по-скорошното ѣ привършване. Празнитѣ мисли ще престанатъ нищожнитѣ дѣла ще изчезнатъ, но дѣлото Господне ще продължава. Всички човечески наредби единъ день въ тоя свѣтъ ще изчезнатъ. Но душата ти само ще остане съ Господа за да влезе в Божественото общение на Божия свѣтъ. Тогава, Той ще ти бжде Баща и всички, които Го любятъ твои братя, сестри, приятели, роднини и познати. Сега, ако разбирашъ смисълътъ на тия мои думи нѣма що повече да ти говоря за това. Помни, целта е съвършенството; Любовта е блаженството, а добрата мисълъ небесната красота. Стой близо при вѣчния извор на Божия Духъ. Той е правия пѣтъ за постигането и придобиването на вситѣ небесни

добродѣтели. Той е тайната връзка на всичко. Неговитѣ дѣла винаги ще разказватъ Неговата Слава и ще възвещава правдата Му и милостѣта Му въ родъ и родъ. Приеми чашата на спасението Господне и не робтай за своята участъ. Каквото ти е отредено, каквото ти се случва, пренасяй го съ търпение и кротостъ. Съ тие оржжия ще победишъ. Размишлявай добре и върши Волята Му. Неговата благостъ ще те води, Неговата ржка ще те крепи. Въ Неговата виделина ще ти се открие пжтятъ Господенъ. Сега е тъмно, тогава ще бѣде видело. Помни, въ Бога нѣма измѣна. Това ти казвамъ Азъ. Свидетелството на тоя Духъ, който свидетелствува заедно съ твоя е вѣрно.

**ВСИЧКО, КАКВОТО ПОПРОСИТЕ ВЪ МОЯ ИМЕ АЗЪ
ЩЕ ГО СТОРЯ.**

ПОСЛЕСЛОВ

По случай 130 години от рождението на Учителя Петър Дънов (1864-1994 год.) и 50 години от заминаването Му (1944-1994 год.) бе решено да се публикуват легендарните „Седемтях разговора с духа Господен“, пренасяни от уста на уста и от поколение на поколение.

За проучаването на тези разговори е необходимо специална и продължителна подготовка от десетки години. Освен това бе необходимо да се представят последователно онези събития, съпътстващи Петър Дънов, които предхождат времето, когато са записани тези разговори. А те са записани собственооръчно от Учителя в Неговата кореспонденция с Пеню Киров от Бургас. За това бяха цитирани онези пасажии от писмата, които се отнасяха за онези раздели, които бяха написани и поднесени от съставителя на този обзор. Те са дадени под заглавието „Предисловия“.

Съставителят смята и е дълбоко убеден, че без такава предварителна подготовка и последователност, поднесенят материал е трудно и дори невъзможно да се разчете от читателя. Това въведение е за читателя. Следващите поколения ще проучават този написан собственооръчно от Учителя текст. Ако някой не харесват направените предисловия, могат да не ги четат. Но те не могат да ги отхвърлят, защото това е постановка на Словото на Учителя и на Школата Му, изнесена от едного и поднесена за мнозина.

Историята на оригиналите е следната: Учителят Петър Дънов на 24.III.1921 год. подарява на Мария Тодорова книжката „Заветът на Цветните лъчи на Светлината“, като пред нея полага подписа си върху книжката и собственооръчно написва датата. Отдолу написва: „И Господ ще те умножи във Благодат“. (Второзаконие, гл. 28, стр. 1-2: „И ако слушаш добре гласа на Господа Бога Твоего и внимаеш да правиш всичките Негови заповеди, които ти аз днес заповядвам, ще те възвиши Господ Бог твой над всичките народи на земята.“; „И ще дойдат на тебе всичките тези благословения и ще починат на тебе, ако послушаш гласа на Господа Твоего.“)

Това е посвещение на ученика в Школата. Това е първото посвещение, което се нарича: „Верният ученик“, чийто име е Аверуни. Само верният ученик може да възприеме Словото на Учителя и да изпълни Волята Му.

През следващата година Учителят отново връчва на Мария Тодорова нова книжка от „Заветът на Цветните лъчи на Светлината“ като написва датата 23 ноември 1922 год. Заедно със Завета Учителят връчва Негово лично тефтерче, на което собственооръчно Учителят е записал „Седемтях разговора с Духа Господен“. С този акт Той ѝ дава ново, второ посвещение. Второто посвещение на ученика се отнася за духовния ученик и носи името „АМРИХА“. Съставителят на този обзор е виждал с очите си доказателствата на това посвещение, връчено лично от Учителя на Мария Тодорова. Учителят връчва тези два Скрижалата от Неговото Слово не само за съхранение, но и в знак, че Бог предава Скрижалите си на човешките Синове като един представител от тях е и Мария Тодорова.

Освен това Той ѝ връчва три Негови оригинални портрета от Неговите ранни години. Първият портрет е заснет в гр. Русе при фотографа Бауер. На обратната страна на картичката Учителят собственоръчно е написал, че я изпраща на своята рождена сестра Мария П. Стамова. А това е снимка, когато Учителят е учителствувал в основното училище в с. Хотанца. Ето и надписа: „В знак на искрена братска Любов подарявам за спомен лика си на Мария П. Стамова. Помнете ме в Исуса. Ваш искрено Любящ брат. П.К.Дънов. Русе, ноември 24.1887 год. Хотанца. Блажени онези души които живеят в Небесна Любов.“

Втората снимка е изпратена до Неговата рождена сестра, когато Учителят е бил студент в Съединените Щати. На обратната страна на портрета е написано „До моята любезна сестра Мария П. Стамова от П.К.Дънов. Ноември 16.1891 год.“ Отгоре е добавил на английски език следното: P.K.Dunoff. Dreu Seminary. Madison N.p. Nov.16.1891.

Третата снимка е направена в София от фотографа Карастоянов в неговото фото-ателие на бул. „Цар Освободител“. Това е снимка на Учителя, след като се е завърнал от Съединените Щати. Най-вероятно е правена около 1900 год.

Тези три снимки, както Заветът и оригиналите на „Седемтях разговора“, се съхраняват от Мария Тодорова до последните ѝ дни, когато тя си заминава през 1976 год. Преди това тя ги предава на следващото поколение с поръчение да се изпълни волята на Учителя като се съхранят и да се отпечатат в онова време, което трябва да дойде. По-късно този оригинал е преснет на фотокопие и днес бе работено с него, като се отпечатва със стария ръкопис.

Освен този оригинал има и друг, който се явява като първичен. Това са няколко тефтерчета – на брой шест, в които Учителят е вписвал своите разговори с Господния Дух по различно време. По-късно от тях Той прави собственоръчен препис и точно този препис Го връчва за съхранение лично на Мария Тодорова, и който текст отпечатваме.

Къде отиват първите преписи и първите тефтерчета? Учителят ги предава на стенографката Савка Керемидчиева за съхранение. Още през 1944 год. Учителят нарежда на Савка Керемидчиева, в чиято барака на Изгрева се съхраняват всички стенограми на непечатаните беседи, да ги предаде на Борис Николов, който да ги съхранява. Това тя изпълнява след заминаването на Учителя, още през януари 1945 год. През месец май 1945 год. Савка си заминава от този свят. Преди това тя е наредила на рождения си брат Филип Керемидчиев да предаде нейния архив да се съхранява от Борис Николов. Той в присъствие на дванадесет свидетели от Изгрева предава архива. Борис Николов го поема и го съхранява като го укрива в един направен от него „тайник“ на планината Витоша. За мястото на „тайника“ се знае само от Борис Николов, Мария Тодорова и едно лице, което му служи като личен куриер двадесет години. И от 1945 год. до 1980 год. архивът е съхранен и се пази на Витоша. През 1980 год. под влияние на други лица, куриерът без разрешението на Борис Николов разваля тайника, изважда архива, който е непокътнат и съхранен, и го пренасят в София и го укриват в една барака, в един двор на една двуетажна къща. В този заговор за кражбата на архива участвуват три лица, от които и една жена. Второто лице си преписва в една тетрадка дословно тефтерчетата на Учителя с отбелязване номерата и цветовете на кориците на шестте тефтерчета. Тази тетрадка днес е запазена и тя представлява доказателство за кражбата на архива, за свалянето му и за

съществуването на тези тефтерчета. Жената, която е в дъното на целия този заговор срещу Борис, издига един лозунг: „Борис е стар и си е изпял песента“. Един месец след свалянето на архива, се открива кражбата. Настъпва драматична развръзка, след което двете лица, замесени в кражбата, последователно си заминават от този свят. Жената остана читава с присвоените и откраднати тефтерчета, които ги укрива като нейна лична собственост и до сега.

Тази история за открадването на архива на Савка Керемидчиева се знае най-малко от пет лица, които са свидетели на тези събития и знаят историята за кражбата лично от устата на Борис Николов. Те са така подбрани от Невидимия свят, че имат помежду си десет годишна възрастова разлика. Така че един от тях ще дочака да свидетелства за Истината пред останалите човечески синове и да прибере оригиналите. А един от тези пет лица трябваше да опише тази история накратко, за да се знае и помни, че в Школата на Бялото Братство първото условие е да бъдеш верен към себе си, верен към учениците от Школата и верен към Учителя на тази Школа. Това е първото посвещение и се обозначава като „Посвещение за верния ученик Аверуний“

Задава се един въпрос. Защо всичко това трябваше да се случи, и то със тефтерчетата на Учителя, в които са записани разговорите с Духа Господен? Отговорът е много прост. Учителят записва седемте разговора с Духът Господен от времето от 25 юни до 8 юли 1900 год. На 10 юли 1900 год. Той пише писмо на Пеню Киров, в което му съобщава, че Духът Господен Му е диктувал тези седем разговора. В същото писмо Той пише: „Мир вам братя, да няма никакви недоразумения помежду ви. Господ иде да премахне злото от помежду, което дяволът е посял. Да ви не блазни нищо, нито да има противоречия помежду ви, да ви не сполети някое зло. Гледайте да не оскърбите Господа, Който има толкова голямо благоволение към всинца ни, които сме дали обещание да Му служим вярно, без да се повръщаме назад.“

Ето това пророчество се изпълни през 1980 год. и архивът на Савка бе обран, окраден и разхвърлен. Но Бог поругаем не бива. Ще се яви един от човеческите синове, който ще носи името: „Верен и истинен ученик на Всемировия Учител Беинса Дуно“ и той ще извърши Волята Божия да съхрани и запази и предаде на следващите поколения Скрижалите на Бога за човечеството от Шестата раса. Амин.

Д-р Вергилий Кръстев

СКРИЖАЛИТЕ НА ДУХА БЕИНСА ДУНО

Тази поредица се представя и ръководи от самото начало от д-р Вергилий Кръстев.

1. През 1990 г. бе образувана работна група от Мария Арсова – София, Весела Маркова – Айтос и д-р Вергилий Кръстев – София, които подготвиха едно издание на молитвите на Учителя. Бе работено с оригинални фото-копия от молитвено тефтерче на Учителя, както и с молитвените тефтерчета на първите ученици на Учителя.

Предпечатната подготовка бе осъществена от Весела Маркова, която отпечата към 300 броя, които сама финансира и разпространи лично.

След като се основа Издателство „Бяло Братство“, то молитвите на Учителя бяха предоставени да се издадат от него. (Изд. 1994 г., ISBN 954-8091-08-9.)

2. По случай 130 години от рождението на Учителя Дънов на 22 май 1994 г. в Драматичен театър „София“ се организира концерт-рецитал по Слово и музика на Учителя. За пръв път публично се оповести „Призвание към народа ми – български синове не семейството славянско“. За тържеството бе отпечатано самото Призвание, като бе ползвано фото-копие от оригинала и дадени обяснителни бележки. (ISBN 954-8091-16X.)

3. По случай рождения ден на Учителя – 12 юли 1994 г. и 130 годишнината Му, бе отпечатан „Вечният Завет на Духа“ (ISBN 954-8091-22-4), съдържащо послание на Учителя към учениците Му. Публикува се оригиналният текст, подготвен лично от стенографката Савка Керемедчиева на 22.03.1935 г.

4. Чрез решение от 4.05.1993 г. по ф.д. N 27712/92 г. Софийският градски съд регистрира по реда на чл. 136 от Закона за лицата и семейството СДРУЖЕНИЕ С ИДЕАЛНА ЦЕЛ „ДУХОВНО ОБЩЕСТВО БЯЛО БРАТСТВО“.

В началото на 1994 г. започна да работи Издателство „Бяло Братство“.

С постановление на Министерския съвет бе наредена задължителна пререгистрация на всички сдружения с идеална цел и фондации, регистрирани по Закона за лицата и семействата. С решение N 301 от 25 юли 1994 г., подписано от министър-председателя Любен Беров и главния секретар на Министерския съвет Веселин Благоев, на основание чл.133-а и ал.1 на параграф 1 от Закона за лицата и семействата Министерският съвет отказа да пререгистрира Сдружение с идеална цел „Духовно общество Бяло Братство“ и Фондация „Окултен, научен, приложен и просветен център на „Бялото Братство“, със седалище София.

По тази причина Издателство „Бяло Братство“ временно (до м. март 1995г.) преустанови своята работа.

Ето защо поредицата „Скрижалите на Духа Беинса Дуно“ ще се продължи от Библиотека „Житен клас“, която се води от д-р Варгилий Кръстев, поради това, че той още от самото начало води и представя тази поредица.

6. „Разговорите с Духа Господен“ са оригинали и са взети от фотокопии на тефтерчета на Учителя.

7. Изминаха 50 години от заминаването на Учителя (1944-1994) и сега е времето, когато те трябва да се издадат.

Онзи, който е готов и комуто съзнанието е будно за Словото на Учителя, ще може да се ползва от скрижалите.

За останалите те са недостъпни и остават заключени за обикновеното човешко съзнание. Те ще чакат следващата епоха.

Ето причината, която ни накара да осъществим тази идея, възникнала преди 30 години.

Така, с публикуването си, Скрижалите ще се запазят за следващите поколения.

Д-р Вергилий Кръстев

БОРИС НИКОЛОВ

ПЪТЯТ
НА
УЧЕНИКА

ПОВЕСТВОВАНИЕ

- ПЪРВО -

ЛЕТОПИС - ВЕРГИЛИЙ КРЪСТЕВ

1. СПОМЕНИТЕ

Животът е сложно явление. Във по-голямата си част е скрит и неизвестен. А малката част, която знаем от него, това е личният ни опит - науката, изкуствата и природата около нея доколкото я познаваме. Животът се развива по една последователност, по една вътрешна логика, онова, което идва отвътре от незнатното съчетано с външната обстановка получават се нови форми, действия, които ние не всякога разбираме. В това изявление на незнатното става един чуден процес, един дълъг път, извървян с години, записан, запазен в спомена. В един момент може да се събере в една лешникова черупка, както в семката на ябълката се събира животът на цялото дърво, скрива се вътре и когато дойде времето и условията, целия този процес може пак да се яви. Ето това явление е чудното. Разбира се този процес движи един Невидим свят - скрити фактори, мощни и неотразими.

И тъй цял един живот, цял един път извървян за много години, може да се събере в едно житно зърно, в едно единствено чувство, в един спомен. И сега представяте ли си каква сила е скрита в това чувство и в този спомен. Ето защо някои чувства са неотразими и непобедими.

И тъй аз се запознах с Учителя Петър Дънов през 1920 г. в гр. Търново през месец август на събора на Бялото Братство. Като че ли съвсем случайно. Бях отишъл да заверявам документите си в окръжния град, защото предстоеше да замина на запад да уча. Случи се тъй, че попаднах на събора на Братството, който по това време ставаше в Търново. За Бялото Братство до тогава не бях чувал нищо, но с идеите на Братството живея откакто се познавам. По тези идеи и мисли постоянно мислех. Братския живот носех в душата си и го прилагах по свой вътрешен подтик. Тъй че аз бях подготвен отдавна за тази среща и се почувствах в сродна среда. Тук срещнах хора, които ми бяха близки по мисъл, родни, макар че не бях се срещал с тях до тогава. В живота има едно чудесно съчетание на невидимото с видимото, на незнатното с знатното, на рационалното с ирационалното. Това съчетание на незнатното със знатното е едно от най-дълбоките трогващи преживявания. И тъй животът на човек е включен в друг голям живот, свързан с живота на много същества, негови близки, връзките от едно далечно минало се реализират в този голям живот.

Какви спомени оживяват. Какво обаяние и сила имат те. Това знае онзи, който е свикнал да гледа вътре в себе си. Пробужда се един отдавна заспал живот при нова обстановка и се изразява по един нов начин.

Все пак на онзи от далечното минало спомен, върху него трябва да се мисли и възпроизведе отново. Това не са много ясни понятия за човека. Изобщо мисълта трябва да върви напред и да води човека в този сложен свят на спомените.

Ето в Търново дошъл по един най-обикновен случай се срещнах с Учителя и от тук започна онзи чуден път, по който вървах повече от 55 години, който път по онзи незнаен за хората закон ще се събере пак в една лешникова черупка и ще чака времето и условията за своето бъдещо проявление. За това казвам - животът е вечен. Той има почивки, но никога няма да спре и не прекъсва. Чак сега познах този дълбок, скрит ритъм на живота. Той е вечно действие съчетано с мисъл, с идеи, с преживявания. Образът на Учителя оживя в мене с поразителна сила. Възкръсна един живот от далечното минало.

Тъй роден и мил като че намерих себе си. Тъй започна пътя ми в Школата на Учителя.

Намерих Братството разположено на запад от Търново по пътя към Севлиево, в палатки и колиби сред лозята. Хора нови, облечени повече в бяло, живеят общ живот, учат и прилагат едно ново Учение. За мен това беше нещо, което винаги съм очаквал. Нещо, което съм носил в душата си и за което съм мечтал. Сега го намерих реализирано. И тъй в Братството влезнах тъй естествено както в родно семейство.

А сега ще извикаме спомена и той вече има думата.

2. ОБЕТ ПРЕД АТОН И ПРЕД БОГА

Роден съм на 30 декември 1900 г. в Габрово, неделя, 9 ч. сутринта. Било е много студено време. Аз съм първото дете. Нарекли ме Борис. А името Борис означава „северен вятър“. След мен се ражда сестра ми Цанка на 25.IX. 1902 г., след това Николай - 5.XII. 1904 г. и накрая Стефан на 25.VII.1911 г., когото наричахме Тената. Баща ми се казваше Никола Дойнов и родът му идваше от едно село в габровския Балкан. Селото се казваше Етъра. Къщата ни се намираше на най-високо място в селото. Изобщо нашият род винаги е живял по високите места. Няма да го намериш в низините. Майка ми се казваше Кина, и нейният род идваше от едно село от Балкана. Баща ми отначало е бил шивач, шиел е кожухчета. Чак накрая е имал малка фабрика за платове. Интересно е, че в рода на баща ми е имало една стара традиция от незапомнени времена. Първородния син се изпраща в Атонския манастир и става монах. Там той се моли пред Бога за целия род. Баща ми през 1906 г. отиде в Атон да потърси чичо си, който там беше монах, съгласно обета, който е дал неговият род пред Бога и чрез който обет се поддържа рода. Баща ми отиде с един габровец, престояха в Атон няколко месеца и се върнаха. Мина време и аз бях станал на осем години. Един ден пристигнаха от Атон двама монаси. Единия се наричаше Отец Милети, беше архимандрит, със по-висок чин монашество. Идваше от Атонските манастири и отиваха към руските манастири придружени с няколко коня. Атон имаше свои манастири в Русия. Като минават през Габрово, понеже тук е прохода през Стара Планина, тук е пътят им за преминаване през Балкана и се отбиват при нас. Обикновено като стигнат до Габрово през нас минават и при нас отсядат. Това е връзка, която се поддържа от стари времена. И нашите ги приеха много хубаво с голяма почит и уважение. Оставиха ги да нощуват у нас. На другия ден сложиха хубава трапеза, похапнат си, побъбрят си и си тръгнат. Пътуваха с хубави файтони, с хубави коне, а зад тях имаше един слуга с няколко коня, които носеха багаж. Отидоха в руските манастири, свършиха работата си и след няколко месеца се върнаха пак. Отново се разположиха на голяма трапеза и от дума на дума приказката стигна, че човек като даде обет пред Бога трябва да изпълнява. Всички кимват с глава, че това е така. И тогава Отец Милети спомена, че според направения обет на рода първородния син трябва да се проводи в Атон и да стане монах и ме погледна. Искаше да вземе мен и да отида с тях. Разказваше ми, че като отида там щял съм да видя какъв хубав и приятен живот има там. Само маслини ще събирам, ще седим под сянката там и описва по най-съблазнителен начин Атон. Баща ми беше склонен, защото по техния род става този обет. Майка ми отначало не можа да разбере за какво става дума. Обърна се към отец Милети и направо запита за какво става дума. Той се обърна и изрече. „Чадо мое, според обета, който сте дали пред Бога и пред Атон, първородния ви син трябва да го вземем и заведем в Атон.“ Майка ми скочи, прегърна ме,

вдигна връва, като лъвица се нахвърли върху всички да ме пази. „Не го давам!“ Това беше като гръм, който се разяри над общата трапеза. Всички бяха смутени от този категоричен отказ на майка ми. Тогава отец Милети стана, поклонил се, целуна й ръка и каза: „Волята на майката е свещена. Решението на майката е глас Божий.“ А аз приличах досущ на майка си, вървах по нейна родова линия, а пък тя приличаше досущ на нейния баща. Значи аз вървах по родова линия на майка си и на нейния баща. Така обета пред Атон не се изпълни. Атон е египетска дума и означава „Изгрев“ от думата Ехиатон. Така, че аз не заминах за Атон да стана монах, да се моля на Бога за продължението на рода си. Какво стана по-нататък. Ето аз се ожених, но нямах деца. Сестра ми Цанка беше омъжена, но и тя нямаше деца. Брат ми Стефан не се задоми. Брат ми Николай се ожени, имаше две дъщери, които се омъжиха, но нямаха деца. И така родът бе спрял поради неизпълнение на обета пред Атон. Законни има, които съществуват и които ние не познаваме.

На един от съборите в Търново през 1922 г. баща ми беше дошъл в Търново, за да ме види, понеже току-що бяхме се върнали от комуната в Арбанаси, където всички бяхме заболели от малария. И тогава баща ми се срещна с Учителя. Целуна Му ръка, като се обърна към Него, после посочи мене с пръст и Му каза: „Г-н Дънов, на Вас поверявам моят син.“ Учителят се усмихна и рече: „Хубаво!“ Така че истинският Атон беше при Учителя на Изгрева в София.

Атон означаваше Изгрев и аз бях в Школата на истинския Атон, така че обета на баща ми се изпълни. Той ме повери като ученик в Школата на Учителя. След мен дойдоха като ученици в тази Школа и сестра ми Цанка, и братята ми Николай и Стефан. Е, трябваше да заплатим цената на първият обет и затова родът ни се прекъсна. Но втория обет стана пред Школата на Учителя и пред Бога.

3. ОПАСНАТА ИГРА

Като малък обичах да си играя с чукове. Където намеря чук взимам го и започвам да чукам. Като ме видеше майка ми идваше и разтуряше играта ми и се караше: „Няма да играеш на тази игра.“ Тя предчувстваше какво щеше да стане с тези чукове и вътрешно се възпротивяваше. Минаха години, аз завърших факултет по естествени науки, но не си взех дипломата, нито пък взех онова асистентско място, което ми предлагаха, а се захванах с чука, с камъните и с правене на мозайки. И така цял живот. Предчувстваше тогава майчинското сърце, но не можа нищо да направи повече от това, да ми се скара. Имаше такъв аспект в хороскопа ми, че ще се занимавам с чук и с камъни. Аз съм зодия Козирог и затова цял живот съм работил с камъни. Дори като се движа по пътеката ако видя камък винаги с ръка отмествам камъка настрани, но никога не го подритвам с крак, нито пък да го захвърля с ръка. Имам отношение към камъка и затова се уважаваме взаимно.

4. КАК НАУЧИХ РУСКИ ЕЗИК

Аз учих в Габровската гимназия. Това беше най-добрата гимназия и тук подбираха най-добрите преподаватели. Тя е първата гимназия в България създадена от Венелин Априлов. Тя се издържаше от доброволните вноски на тукашните търговци и на българските търговци от Русия. А каква библиотека имаше само. Това бе най-голямата библиотека в България по онова време.

Когато бях във втори клас в прогимназията в Габрово, взех от библиоте-

ката руски книги да чета. Учителят ни по литература като забеляза какво ноем ся ме запита, че като не зная езика защо ги взимам и какво ли ще науча от тях. Отговорих му така: „Руски език не съм учил, но го знам по рождение, а иначе езици трудно уча.“ Учителят ми се засмя: „Как по рождение, когато познавам баща ти и майка ти, а дедите ти са чисти българи.“ Тогава аз му отворих една страница на една от книгите и почнах да му превеждам ред по ред без да се запъвам. И което е най-важното аз за пръв път в живота си превеждах. Той се доближи до мен, гледа книгата и се чуди. Защото ние още не бяхме почнали да изучаваме руски език в клас. Той се изучаваше в гимназията. Учителят ми не знаеше, че аз по рождение го знаех този език. Аз много добре помнех този език от едно минало прераждане. Аз съм бил руснак и като руски войник бях загинал в Балкана на Шипка по време на Руско-турската война 1877/78 г. Бях останал тук и след това се бях родил чрез моите родители и сега носех името Борис. И затова по рождение знам този език, но как да му обясня, когато и аз тогава не можех сам да разбере как стават тези неща, защото аз този език го знаех, чувствах го и го виждах в картини. По-късно получих знание за това в Школата на Учителя, но този спомен беше жив у мен, а непонятен за другите.

Като младеж имах наклонност към литература и ме поставиха за книжар в библиотеката на Венелин Априлов. Никой не влизаше в нея освен аз и един мой приятел. Ние имахме ключовете, които ни беше поверил един от учителите. Тук имаше стари книги лично предадени от Априлов и събрани от разни манастири. Там открих документи писани от богомилите. Тогава поддържах и почиствах книгите от прах и бях подредил изрядно всички рафтове. А сега научавам, че тези книги са изчезнали. Имах разположение към историята и прочетох много такива книги. Така веднъж ми се откри една картина и се видях, че в миналото съм бил историк, писал съм хроники и сега имах разположение към историята на България.

Завърших гимназия твърде лесно. Не ме затрудняваше. Учех много лесно. Сядах да чета урока, заучавах го много бързо. Имаше предмети, които не обичах. Така беше с математиката. Също и български език не ми вървеше. Имах по него тройка. По всички други предмети имах отлична оценка. Бях много силен по историческите науки. Тъй хубаво разказвах урока си, че всички слушаха като че ли разказвах приказка. И учителят ми, когато искаше някой въпрос да се опише хубаво вдигаше мен пред дъската, за да го разкажа.

Тук в гимназията разбрах, че знам руски език по рождение. Този език съм го ползвал, когато четях руски автори в оригинал. И на края, на финала той ми послужи в един необикновен момент. Последните дни и нощи аз бях пред одъра на Учителя, който си заминаваше. Последните дни Той се разговаряше на руски език с една невидима комисия горе в Невидимия свят, която не виждах и не чувах въпросите ѝ, но слушах отговорите на Учителя на руски език и всичко стенографирах в едно черно тефтерче. По отговорите съдех за въпросите и за комисията, пред която Учителят отговаряше. А стенографията бях научил през една лятна ваканция от един банков чиновник за два месеца. По-късно я усъвършенствах като студент. Разказах ви как научих руски език, а за вас остава да намерите това тефтерче с черна корица и да го дешифрирате за следващите поколения.

5. МОМЧЕШКИ ЛУДОРИИ

Спомням си като момче, че в игрите си сложихме в една тръба барут, поставихме фитил и това го сложихме на един дувар на една къща, за да проверим какво може да се разруши. Състезавахме се с няколко махали и трябваше едновременно да гръмнат от няколко места. Избрахме си сигнал. Едно момче трябваше да се качи на едно голямо дърво и оттам да гръмне с пищов и тогава всички три махали да запалим фитилите. Чухме сигнала, че като запалихме фитилите, че като гръмна, че целият дувар висок два метра нареден с камъни и дълъг 50 метра се срива. Разхвърчаха се камъни, добре че къщата остана здрава. Целият град се стресна, всички излезнаха уплашени, питат се война ли почна, разбойници ли ги нападаха, а от трите махали се дими, пушеци до небето. Ние се изпокрихмем и целият град се източиха него ден от махала на махала да оглеждат поразите от гърма. Нашият взрив беше най-силен и разрушенията най-големи. На следващия ден ни прибраха с полицията и ни затвориха три дни в мазето на общината. Бяхме живи и читави. По някаква случайност никой не бе пострадал.

Над Габрово имахме една нива, и там в далечно минало е станала голяма битка между турците и българските боляри, които са избягали от Търново. Там намерихме копия, ръждясали мечове, шлемове, ризници и какво ли още не. Когато оряха нивата ралата ги изравяха. Понякога вземахме копачи и така ровехме и изваждахме стари оръжия. Тогава никой не го интересуваше за тези неща, но ако ги бяхме събрали щеше да се направи цял музей за старинни оръжия. Ние се въоръжавахме със тези старинни оръжия и водехме момчешки сражения между махалите години наред.

Имаше хубава река, къпехме се и ловехме риба. Що риба сме ловили и я печехме направо на огъня, а беше чиста река. Какви чудни места имаше в Балкана. Какви воденици, какви тепавици имаше тогава. Лятно време бе райски живот в Балкана.

Бях запомнил и едно предание, което ми разказваше дядо. След като турците превземат Търново през 1393 г., много от болярите, които са се спасили са дошли в Габрово и са се заселили тук. Имало е и голяма крепост с църква укрепена от всички страни. Но тъй като турците са решили да се справят с крепостта, то всички решили да се изселят. И едно лято натоварени на коне, наредени на керван около 500 коня натоварени с дрехи, покъщнина са тръгнали по хребета на Балкана и са се запътили на запад. Преминали са Сърбия, Хърватско и са отишли на Адриатическо море и с парите, които са носели са закупили един остров и там са се заселили. Дали са останали на острова не зная, но на следващата година през лятото се върнала една група конници от 10-15 човека, изкопали още от скритото си имане, разказали на местното население, че там са се устроили и са се върнали по същия път. От тях повече не останала никаква следа. Но е останало преданието за тях.

Като момчета обичахме да се къпем и играем по реките. Пораснахме и продължихме да пътуваме по Балкана. Големи станахме, също бяхме по горите, с една дума бяхме свързани с чистия и естествен начин на живот сред природата.

6. МОЯТ ДЯДО И ОТБРАНАТА НА ШИПКА

Моят дядо по майчина линия и баща на майка ми Кина се казваше Ботю Рачев, а по прякор „Жито“ или му казваха „Житото“. Защо говоря за него ли? Защото аз приличам на майка си, вървя по нейна родова линия, а майка ми прилича на баща си, т. е. върви по линията на баща си - Ботю Рачев. Тези неща са много важни, а хората не им обръщат внимание и се чудят след това защо едни внуци обичат повече единият дядо или баба. Много просто, внучето е от тяхната родова линия. Сестра ми Цанка и брат ми Николай вървяха по линията на баща ми Никола Дойнов. А брат ми Стефан бе висок като мене, но беше се изметнал по друга родова линия. А майка ми бе мистична, горда и не можа да се примири, че моят път мина като занаятчия, а тя искаше да ме види професор или академик. Можеше и това да стане, но се случиха други събития, които ме откараха по други пътища. Не се сбъдна майчината мечта.

Дядо ми Ботю Рачев, преди да започне руско-турската война през 1877/78 г. бил пощальон по турско време, разнасял пощата с две магарета и пътя му бил от Търново-Дряново, Габрово-Троян-Казанлък. Отначало е пътувал с тези две магарета и пощата е носел в дисаги. Но писмата и товарът се увеличил след време и започнал да пътува с кола теглена от коне и така разнасял пощата. Бил е честен и известен по онова време, едър на ръст. Когато идват руските войски и завзели върхът Шипка, той взима от един чорбаджия под наем два големи вола с дълги извити рокове и започнал да пренася муниции и храна на Шипка за нейните защитници, а на връщане свалял ранените войници. Това не било лесно, защото турците са обстрелвали с гюлета от планината Малоша, т. е. малката планина. Карал с колата и бурета с вода през лятото, а тогава е било топло и жесток пек. Така той изкарал цялата война с тези два вола с големите изкривени рокове. През зимата когато турците били отблъснати и трябвало да презимуват, руските войски и опълченците в Балкана, той е карал шейна, вървял е пред воловете и разбивал партина ту пред единия вол, ту пред другия, за да могат да минат. А снегът е бил до пояс. По-късно тези събития съм ги виждал на скици и на албуми. Ужасяващо впечатление предизвикаха те върху мен. Тогава пред мене излезе една картина и аз се виждам как се сражавам на Шипка и след това бивам убит. Може би дядо да е смъкнал този убит руски войник и да го е погребал, защото трябва да има връзка между него, убития руски войник, който след време трябва да се роди като негов внук и да носи името Борис. Войната свършва. Всички опълченци се явяват за медали и за Гергьовския кръст за храброст, а дядо ми отказва и не желае медал. Казва: „Не съм се бил за медал и кръст!“ А баба ми беше много недоволна от това, особено когато на опълченците и на другите, които са помагали на отбраната на Шипка са им отпуснали пенсии. Слушах лично как не минаваше ден баба да не му опява, че не взел пенсия. Той мълчеше, не съжаляваш. С баба ми прекараха скромно живота си.

Пишовите, с които дядо ми е пътувал като пощальон, за да се пази от разбойници ги намерих като малко момче на тавана. Те бяха заредени от преди 20 години и стояха в един сандък. Дръпнах кремъка и петлето на пицова, че като гръмна оня ми ти пишов, запрати ме от тавана чак долу до огнището при дядо ми. Щеше да ме убие. Баба се кръсти, а дядо ме гледа и ми вика: „Аз тебе те познавам от Шипка. Човек кога веднъж го гръмват с пишов, втори път и да искат не могат го гръмна.“ Аз мигам и нищо не разбирам. После разбрах, когато за пръв път проговорих и се разчетах и започнах да превеждам от руски на български без да съм учил този език. Причината бе, че си го знаех от рождение и беше дошло времето да си го припомня. По онова време във вся-

ка къща имаше много оръжие. Че пищови, че ятагани, че пушки кремъклийки, че копия, че бойни брадви и какви ли не още работи. Това беше преди Балканската война. След двете войни българите се наситиха на оръжие и постепенно ги унищожиха или ги заравяха в земята да не правят бели децата им.

7. ДЯДО БОТЮ-ЖИТОТО И ЦАРСКАТА ХАЗНА

Тази история е истинска макар и да е чудновата. Това се случва непосредствено след руско-турската война 1877/78 г. В Габрово имаше един чорбаджия Пенчо-Сеяша, който бе ходил на млади години по търговия из Влашко, че по Сръбско и на много още места и познаваше много хора. Така той получава писмо от един румънец, който е бил хайдутин или четник в България преди много години, а сега е бил стар и не можел да се движи, но е бил приятел на чорбаджи Пенчо-Сеяша. Та той го моли да му даде адреса на един честен и млад човек от Габрово, който познава Балкана много добре, за да му направи една услуга, за да търси нещо оставено от времето на неговото четничество. Чорбаджи Пенчо дава адреса на дядо ми, Ботю-Житото, защото е бил пощальон още през турско време, бил е на Шипка по време на войната, познава Балкана и е честен човек, защото не се е полакомил за медали и за пенсия, а живее бедно, скромно, но честно. Един ден моя дядо получава писмо от този стар румънец на български език, който е бил четник в България. Как така румънец пък знае български да чете и пише. По онова време в Румъния има десетки хиляди българи изселили се още през време на войните, особено през 1828 г. В това писмо се пише, че в Габровските пещери, където река Янтра прорязва високата стена, тези скали, които отиват от Габрово до Севлиево и тук в пещерите на устието се намират съкровищата на Търновските боляри, заровени преди да дойдат турците. Тези земи били на владетеля боляра - Драгула и са били от Юмрук Чал до Медер - безкрайни гори. Тогава Габрово е наброявало 20 къщи. Болярите скриват тук и хазната на Второто българско царство. Този четник пише на дядо ми, описва всичко, дава плана, имало скица както и знаците, които са обозначени в пещерите. А дядо ми като прочел всичко става му ясно къде са тези неща, защото е познавал лично тези пещери, когато по турско време там са се криели и са укривали разни неща - ту стока, ту покъщнина. Дядо ми не ламтеше за богатство и пари. Но баба ми настоява ката ден. Накрая решава да угоди на баба и тръгва за Балкана да търси пещерите. Отива и ги намира. Намира и знаците така както са обозначени в писмото. Но той не предприема нищо, защото е отишъл тъй с голи ръце само да огледа. Връща се и съобщава на баба ми. Тя го подтиква да отиде втори път. С голям зор той тръгва, но когато отива за втори път да търси съкровището, то пещерите са били пълни със змии и той се уплашил. Лятото е било минало и е била ранна есен. А отровата на змиите през есента е най-силна. Да те ухапе една от тези змии, смъртта ти е сигурна. Трябва да избираш: или злато или смърт от змия. Дядо предпочел да е жив и беден. Върнал се уплашен, но жив и повече не ходи, а си остана беден. А четника от Румъния пише второ писмо, изпраща трето писмо до дядо ми. Три писма едно след друго. Пише му, че е стар, болен и беден и му трябва да му изпрати някоя и друга жълтица, за да си подпомогне, че му оставало малко време да живее. А останалата хазна я дарявал на дядо ми. Но дядо не отиде повече в пещерите. Беше много уплашен от змиите. Аз лично съм виждал едно от тези писма със обозначените знаци. Писмата били запазени у сестрата на майка ми. Тя се казваше Недя. Дядо Жито имаше три дъщери: Кина, майка ми, Недя - писмата са у нея и Донка. Като момче съм разглеждал писмата и скиците. Като мла-

деж съм разглеждал пещерите. Не ми остана време да открия това съкровище. Това не е иманярска легенда, а жива история и ако някой открие хазната, да донесе и да ми покаже поне една жълтица, та вместо баба ми аз да се понарадвам на нея. Пък после ще му я върна. Сега има модерни устройства и със тях много лесно се открива злато. Аз ви казах къде е златото. Но трябва да знаете, че такова злато е много опасно да откриеш, защото има окултни закони, които трябва да се знаят, какво трябва да се прави, когато човек изкопае имане. Защото има невидима охрана, която пази и охранява златото. А тя е най-опасната и наказва жестоко, онзи, който се докопа до имане. И тогава със златото идват и най-големите беди.

8. БОГОМИЛСКАТА КЪЩА

Като завърших гимназия по настояване на майка ми трябваше да отида на запад и да завърша университет. Родителите ми настояваха да запиша или архитектура или минно инженерство. Но ми допаднаше повече минно инженерство, понеже аз обичах природата и се занимавах като ученик със скали, вкаменелости и интересни камъни, които намирах по Балкана. Тогава родителите ми бяха богати и можеха да ме издържат. Беше непосредствено след I-та световна война. Народите не бяха се отърсили още от войната, а войниците, които се увольняваха и бяха пропуснали обучението си, то едни завършваха гимназия, а пък други търсеха да завършат някаква наука и да заемат някакво място в обществото. Това беше стремеж на всички млади хора. И аз подадох документи в Габрово и след това трябваше да замина за град Търново, за да заверя документите си в окръжния град. Качих се на влака и гледам във влака много хора. Препълнен влак. Във влака между множеството виждам един познат. Той беше пътен книжар, продаваше книги, посещаваше град след град и от него съм купувал много книги и то все философски и исторически. Той се казваше Илия Ставрев. Като ме видя седна веднага до мене. Разказах му къде отивам и за какво отивам в Търново. Като наближихме Търново, той ми каза: „Сега в Търново има събор на вегетарианците и на толстоистите. Хотелите сега са пълни, защото са ангажирани за съборяните и няма да намериш място за пренощуване. Но ела с мен, аз ще те заведа при едно познато семейство, където ще намерим да пренощуваме.“ Съгласих се. И тогава той ме заведе в старата турска махала, най-старата част на града край река Янтра долу, край самата река. Заведе ме в една много стара къща, може би преди хиляда години направена. Стара къща, направена с яки основи и дебели греди, опушена от времето, където нито молец, нито червей може да ги разяде. Те на времето са обработвани по специален начин, за да издържат на пек, дъжд и мраз. Влезнахме в един двор обграден с един дувар висок два метра. Една чудна градина и къща с голям чардак. Отпред лежи с цветя. Беше месец август. Отидохме там, а в къщата няма никой. Почука той, развика се и след малко от там излезе една жена, възрастна цялата побеляла. Но като приближи към нас видях едно такова аристократично и фино лице, каквото никога не бях виждал, пък и досега не съм срещал. Като някоя болярка от древните болярски времена. Хубава на вид, благородна осанка и сериозна. И се държи хубаво. Облечена с достойнство. Тя ни прие много любезно и внимателно. „Братя, заповядайте!“ Свари чай, поднесе ни каквото имаше за ядене и се разположихме. Останахме в нейната къща.

След малко идва жената и каза: „Братко, ние ще излезем, имаме малко работа, а ти си остани тук въщи.“ За пръв път чувах името братко, и някой да се обръща така към мен. „Ако дойде някой, приеми го!“ И си отидоха. И аз оз-

танах самичък на чардака, седнах и спомени нахлуваха у мен от отдавна минал живот, но със такава сила, че аз от тези спомени не мога да се отърва. Седя и преживявам един минал живот, от времето на богомилите. А аз се бях запознал с богомилското учение още в гимназията и всичко, което беше писано за тяхното учение аз съм го чел на български и на руски. Във габровската гимназия беше библиотеката на Априлов и там имаше много историческа литература. И съм чел историци, които не сте чували. Например Матвей Соколов не сте чували. Имаше голяма история на българите от него. Той е първият историк, който говори положително за богомилите. Другите наши историци не разглеждат богомилското учение положително, но го разглеждат от попско гледище. Та аз съм седнал на чардака и преживявам времето на богомилите много дълбоко. Обстановката предразполага. Богомилска обстановка. И докато се оправя със спомените, скърца вратичката на градинката и влезе един стар човек, нисичък с дълга коса до раменете си, с дълга брада и в ръката си държи една чантичка. Този стар човек влиза като у дома си. Затвори вратичката, направо по пътечката и дойде при мене горе на чардака. Посрещнах го с особено почитание. Седнахме на чардака и разговаряме. Той се казваше дядо Стефан. Той е проповедник и туй му е задачата. Човек, който се е посветил на делото. Ходи и проповядва на хората. Туй още повече ми напомина богомилите, защото те са имали проповедници, които са ходели между народа. Дядо Стефан имаше дарбата да гледа на ръка. И друга дарба имаше, да вижда във всеки човек живи числа. Написва ги на лист и по тези числа гадаеше бъдещето на онзи човек, който търсеше от него да му гадаят. Особен човек беше. Имаше странно загадъчно знание със старинни понятия, но като говореше някои работи познаваше и се сбъдваха.

След малко се връща хазайката, с още няколко души. Започна да си приказва нещо с дядо Стефан и си шушукат, та аз да не чуя. След малко при мен идва хазайката. „Братко, ние се събираме тук на молитва. Не зная дали ти вярваш или не вярваш, но ако обичаш ела на нашата молитва.“ „Нашият род е религиозен. И у нас всички ходят на черква. Аз съм с по-нови разбирания, но уважавам хората на вярата.“ „В туй време пристигат и други хора - мъже и жени и се събраха около 20 човека. Влезнахме в една голяма стая, като че ли е само за молитва. На стената сложени икони. И всички се изправиха на молитва. Чух молитви, които не бях чувал. Освен молитви изпяха и песни, религиозни песни, които много ми харесаха. Всички бяха наредени на редица, а отпред пред всички стои дядо Стефан. По едно време той вдигна ръцете си и започна да говори. А той се оказа, че бил медиум. Аз за първи път попадах в среда на спиритисти. Дядо Стефан говори и чрез него говореха все велики хора. И най-различни хора - пророци, царе, видни исторически личности. Всеки дойде, каже си името и каже едно кратко слово, но всеки с различен глас и си отиде. И това всичко става и се говори чрез устата на дядо Стефан. За пръв път присъствах на спиритически сеанс. Мен не ми направи толкова особено впечатление, че не ме учуди. Аз тези явления ги очаквах и бях вътрешно приготвен за тях. Накрая дядо Стефан се освободи, сеансът завърши и всички споделяха с дядо Стефан за съобщенията, които ни дадоха духовете. А те бяха от най-различен характер. Политически, обществен и личен, изобщо сведения от Невидимия свят за видимия свят, а дядо Стефан с особено внимание слушаше какво му разказваха другите онова, което той е произнесъл и казал чрез устата си. Значи той не присъстваше в тялото си по време на сеанса. А това нещо беше ново за мен. Вечерта беше сложена обща трапеза и след това разговори, а след малко се смрачи съвсем и стана тъмно.

Домакинята дойде при мен: „Братко, ние ще излезем навън. Имаме ра-

бота. Ето ти стаята, където ще спиш!“ А в къщата стаи колкото искаш. Влезнахме в една стая с малко легло. „Ние ще излезем. Имаме среща и едно събрание. А ти остани тук да спиш. Ако чуеш да се чука по стените или по тавана, да не се плашиш. То това го правят духовете. А пък лампа нямам понеже преди няколко дена, един от духовете се разсърди и смачка газената лампа. Така че лампа нямам.“ Останах сам в старата къща от преди 1000 години. Аз не се уплаших, макар че всички стаи тъмни, чардака тъмен и градината тъмна. А нощта беше безоблачна, но тъмна нощ. Аз се бях упражнявал в безстрашие. Ние няколко младежи в Габрово бяхме решили да не се страхуваме от нищо и нощем ходехме на гробищата между паметниците, за да се каляваме срещу видения и духове. Хазайката ми остави само една малка свещичка за всеки случай. Накрая си легнах. Но посред нощ започна да се чука по тавана, започнаха да се мърдат прозорците, че и някои предмети в стаята. По едно време чувам, че нещо влиза в стаята ми. Седнах в леглото и в тъмнината оглеждам, че котката се провира през прозореца, а аз бях оставил отворен прозореца, за да влиза пресен въздух. Изгоних котката, затворих прозореца, но този път чукалото по прозорците се усили и духовете ми показаха, че котката е едно, а те са нещо друго. Накрая съм заспал и на другия ден се събудих рано както ми е обичая. Хазайката се беше разшетала и заедно с други туриха в ред къщата. Аз стоях на чардака и оглеждах старата богомилска къща, която ми даде толкова преживявания.

9. ЧИТАЛИЩЕ „НАДЕЖДА“

След като подредиха къщата хазайката идва при мен. „Братко, днес има една интересна сказка в читалището „Надежда“ в града. Желаете ли да я чуеш? Ние ще отидем там. Ако искаш ела с нас.“ Рекох: „Ще дойда.“ А беше неделен ден, към девет часа тръгнаме към салона. Той не е много далече от турската махала. Пристигнахме там и гледаме след малко от горния път, по главната улица от запад се задава едно множество от хора, мъже и жени облечени повече с бели дрехи. Вървяха в редици и наброяваха към 300 души. А пред всички върви един човек, с хубава брада, дълга коса и около Него няколко възрастни хора с голямо почитание и уважение вървят около Него. Като Го видях, потръпнах. С този човек съм бил и други път. Веднага в мене преминаха, раздвижиха се и спомени се явиха от далечно минало. Някога съм живял с този човек. И ме завладя веднага тази картина. Влезнахме в слона. Разположихме се. След малко в салона дойдоха и търновски граждани. Салонът се изпълни от край до край. А ние седнахме в единия край. След малко на сцената излезе същия човек, който никога не бях виждал досега и който според моите спомени ми е познат от миналото. Красив, спретнат, с дълга коса и брада. Попитах хазайката до мен: „Кой е този човек?“ „Това е Учителя Дънов“. Той държи първата сказка, която съм чул тук на 19 август 1920 г. неделя Преображение. Тя се казва „Новото човечество“. Тя е записана и отпечатана още същата година. Тази сказка ме завладя напълно. Така бях замаян от беседата, бях отишъл в един друг свят и думите, които слушах отговаряха и разкриваха моите най-дълбоки мисли и копнежи, с които бях живял дотогава. Така аз намерих моята родна среда. Самият вид на г-н Дънов извикваше в мене толкова живи спомени, че аз виждах картините от един отдавна отминал живот, в който аз съм участвал и съм бил близко до Него. Тези картини бяха конкретни и ясни като действителност. Докато се опомня, от тази вихрушка от спомени и като дойдох на себе си, видях се сред салона, че съм сам. А множеството се беше разпръснало и си бе отишло. Къде отиде това голямо множество? Останах самичък в салона „Надежда“ и дълго време останах сам, размишлявайки

върху това, което ми се случи.

10. ЛОЗЕТО И СЪБОРА НА БЯЛОТО БРАТСТВО

По моят старинен обичай аз тръгнах да се скитам. Беше неделен ден, учрежденията не работят, друга работа не мога да свърша, за която съм дошъл в Търново и аз реших да се скитам из природата сам, без другар. Взех една посока на запад и тръгнах. Излезнах от града и навлязох в лозята. Ходя насам, ходя натам, обикалях по пътечки, влизах и излизах докато една хубава алея ме изведе на шосето, което води за Севлиево. А на мен ми е така приятно, че ходя сред природата. Така съм скитал няколко часа. Ето сега излизам на шосето и виждам отатък шосето лозя, градини, пълни с хора и то с белите дрехи, които видях сутринта в салона на читалище „Надежда“. Аз останах учуден. Не очаквах такова явление. Оживление голямо и много палатки опънати. Аз останах като втрещен. Отново белите хора. Таман стоя на шосето, като вцепенен и се чудя какво да правя и при мен се доближава един момък слабичък като тревичка, но строен и много приятен на вид. Съвсем тихичък, но хилав и много красив. Запитвам го: „Какво е тука и какви са тези хора?“ „Ами това е Бялото Братство“. Тъй се заговорихме с него. Навлязохме в света на идеите. Оказа се, че ние заедно, ако и непознати, сме имали едни и същи мисли и схващания. Някакво далечно родство трябваше да е имало между нас. Младежът се казваше Кузман Кузманов от Казанлък, студент по философия. С него съм живял няколко години в една стая, но в последствие. А сега той ме въведе в лозето при белите хора, запозна ме с други младежи, все приятни, весели и хубави хора. Така, че той ме въведе в лозето, а на вратата имаше охрана и стояха, и пазеха да не влизат външни хора. Трябваше един от присъстващите да те въведе в лозето. Кузман ме вреди и ме пуснаха. Като влезнахме вътре дойдоха още младежи около 15 човека. Започнаха разговори и размяна на мисли и така аз се запознах с живота на Братството реално. След малко цялата група от младежи отидохме при Учителя Дънов. Поканиха и мен. „Ела да се запознаеш с Учителя!“ Заведоха ме до един хубав бряст, където имаше пейки и маси и ме представиха на Учителя. За първи път имах възможност да Му хвана ръката и да я целуна. Учителят ни прие, беше много разположен като видя толкова много млади хора. Туй беше първата ми среща с Учителя. Учителят не говори много. Той беше твърде зает. Скоро стана време за обяд и аз останах да обядвам с Белите братя. А след това по покана на младежите останах да живея при тях на лозето до края на събора. Имаше палатки и завивки за гости и там прекарах няколко дни до края на събора. Много приятни запознанства направих тогава с много хубави млади хора се срещнах, с които ние имахме родство по мисли, разбирания и по живот.

В същото време си уреждах книгата за пътуване в чужбина, за да следвам там. Гледай ти какво необикновено съвпадение. Аз отивам да си заверя книгата, за да отивам на запад да следвам, а срещам Учителя. Но бях тъй възхитен от живота на Братството в лозето и на отношенията помежду им. И най-вече от Учителя, който държеше сказки и се провеждаха разговори с Него. Това беше един съдбоносен миг. Тази среща предопредели моят път. И аз останах неизменно при Него през целия си живот чак до днес.

11. ПЪТУВАНЕ НА ЗАПАД ЗА НАУКА

Съборът завърши и аз след като си заверих документите качих се на влака и се връщам в Габрово. Върнах се с голямо вдъхновение. С необикновено възприятие, че не мога да го изразя. Не мога да намеря думи да го изкажа на родителите си. Непрекъснато съм под влиянието на спомените от прекараните дни на събора в лозето. Спомням си, бяхме седнали на обед, казахме обща молитва и ме поканиха да си взема от туй или онуй, което беше на трапезата. Престраших се и посягам с лявата си ръка, понеже съм левак и с нея си служа повече, така както останалите хора си служат с дясната ръка. А аз съм седнал между стари, възрастни братя. И като посегнах към хляба един се пресегна с една голяма лъжица и ме удари през пръстите. „Шът, шът, туй повече да не го правиш“ и ме изгониха от масата. Станах и напуснах масата. Не знаех за какво ме изгониха. След малко идва моят приятел Кузман, който ме въведе в лозето и който гарантира за мен и ми каза: „Братко, не трябва да посягаш с лявата ръка към хляба, защото това е символ на другата, на Черната лъжа. И затова те изгониха старите братя. Защото си седнал на трапезата на Бялото Братство, а посягаш с ръката на Черната лъжа.“ Аз се усмихвам и му отговарям: „Та аз съм левичар и работя само с лявата ръка.“ Той ме гледа и не вярва. После погледна към едно далечно дърво и каза: „Вземи един камък и го запрати към онова далечно дърво. Ако си левак ще стигне камъка до него.“ Аз се наведох, взех камъка и с дългата си шепа едвам го обхванах. А аз имах дълги ръце, широка длан и дълги пръсти и съм висок на ръст и бях изключително як. Без да се засилвам, замахнах и с лявата ръка с такава сила изпратих камъка, че той прехвърча на два метра над високото дърво и излетя още 30 метра далеч от дървото. Поглеждам Кузман, а той ме зяпна и не вярва. А той бе слабичък като вейка и като го духнеш ще падне. Помоли ме: „Я повтори още веднъж.“ Той вече ме гледа изпитателно и по същия начин изпратих още един такъв камък на по-далечно разстояние. Тогава Кузман отиде да обясни на онзи стар брат с бялата брада, че аз съм левичар. А онзи му отговаря: „Няма значение левичар или левак, друг път да не посяга с лява ръка към хляба.“ Това нещо го запомних. По-късно в беседите си Учителят бе казал, че онези които са десничари трябва да се хранят с лявата си ръка, за да могат да обработват дясното полушарие на мозъка си. А онези които са левичари да се хранят с дясната си ръка. От тогава аз започнах да пиша с дясната ръка и моят почерк е малко по-особен от този на останалите хора. Дайте на един човек, който е десничар да ви напише нещо с лявата си ръка. Едва ли ще напише буква. А аз всичко пиша на български с лявата си ръка. Този урок го научих на лозето.

И понеже бях сконфузен, за да си намеря работа започнах да нося вода с големи тумбести стомни от 15 кг едната, от доста далеч. Така, че аз ги зареждах с вода. След това насякох дърва. По едно време идва онзи, който ме удари с лъжицата през ръцете. „Наблюдавам те и се убедих, че ти си левичар. Но не ти се извинявам, за да научиш един урок, че с лява ръка не се посяга към хляба.“ Та в Габрово ред такива случаи се възпроизвеждаха в мен.

След някой и друг ден аз съм вече готов за пътуване. Майка ми беше приготвила дрехи, и ги скъта в два големи куфара. Бяха ми ушили 5 костюма от пет различни най-качествени платове, които се тъчеха във фабриките в Габрово. Бяха ми ушили долно бельо, ризи, оплели чорапи и какви ли не още неща, всичко за пет години. Баща ми беше тогава богат човек. Баща ми даде една голяма сума от 200 000 лв., която трябваше да ми послужи за няколко години. Тогава българския лев се обменяше със злато и сребро. Колкото исках,

толкова пари можех да получавам там където отивах от баща си. А аз тези банкноти ги сложих в хастара на шапката си. Ходехме тогава с шапки „Бурсолино“. Майка ми ме поддържаше тогава много خوبаво облечен, много елегантен бях и облечен по последна мода. Парите сложих в шапката за по-сигурно. Трябваше да се пазя, да не се навеждам с нея през прозореца на влака, за да не я духне вятъра или някой да не ми бутнеше шапката на шега. Защото с тази шапка щяха да изхвърчат и парите ми за цялото следване. Затова тази шапка я държах поставена най-небрежно на поставката за шапки.

Като тръгна влака с мъка изживях всичко, че се разделям от тук. Аз имах близки хора, имах срещи с близки и родни по дух хора. А най-вече съм срещнал Учителя тук. Нямах как, влакът тръгна и аз заминах. Минахме през Югославия и спряхме на гарата в Белград. Тук ми устройоха едно покушение. Влакът трябваше да престои на гарата два часа и ние, няколко млади хора пътуващи отидохме в града да го разгледаме и да купим някоя картичка, за да изпратим на нашите. Така взелнахме в една книжарница, купихме картички от една жена, която ги продаваше. Не мина много време и ние сме на гарата и чакаме влака да тръгне. Ето идва същата жена продавачка на картички с двама полицаи, оглежда се тук-там, открива ме по високия ми ръст и накрая идва при мен и казва: „Този е!“ Полицаяте ме арестуват. Казват ми: „Ти си взел на тази жена 400 динара.“ Правят ми обиск. „Как съм взел 400 динара?“ Парите ми са описани, ето моят опис от митницата и ето парите в портфейла ми. Събличам сакото си, изтърбушвам джобовете на панталона си и вътре няма никакви други пари. А шапката ми през това време стои във влака на поставката. А жената вика: „Той ми взе парите!“ Полицаяте вярват на нея, а не на мене. А пък тя ме обвинява, за да си отмъсти, защото през войната българите убили сина ѝ. Бе озлобена на българите. Хванаха ме и хайде в затвора. Започна едно следствие безкрайно, а влакът замина с багажа. Приятелите ми заминаха за Прага, а аз останах в Белград в затвора. Ето ти следване на запад. Вместо в университета попаднах в затвора и то за нищо. Е, българите убили човек и сега някой трябваше да плаща. Мен ме хванаха аз да плащам. На времето българите имаха коне, които ги пускаха цяла година на паша и свободно да си развяват опашките. Наричаха ги пашитни коне. А онези коне, които оряха и ги впрягаха в каруци, ги наричаха оратни коне, понеже оряха с тях. Но за вършитба, за хармана отиваха и ловеха пашитните коне. Те ги гонят, а пашитните коне бягат и не се дават да бъдат уловени. Те са свикнали на воля да пасат. Но накрая хващаха толкова коне колкото им трябваша. Завързваха ги и ги пускаха на хармана да вършеят. Обаче да знаете какъв зор виждаха тия коне. Че скачаха, че рипаха, че цвилеха, но камшиците плъсваха върху тях и пана излизаше от кожата им, но накрая овършаваха хармана. Това продължаваше по 10-15-20 дни. И българите казваха тогава „Който пашитен кон се хване, той вършее“. Та аз сега бях този пашитен кон, когото хванаха да вършее чужд харман. Седя в затвора и всички като ме погледнат скърцат с зъби. Сърбите озлобени към нас. Псуват ме и ми викат „бугараш“. На третия ден се намери един човек, когото Небето бе изпратило да ми помогне. Беше полковник. До него дойдоха книгата на следствието. Той ги разгледа, погледна ме и без да каже нито дума взе книгата, скъса ги и ги хвърли в кош: „Свободен си!“ Той разбра каква е работата. И понеже беше офицер, а тогава офицерите ги обучаваха на чест, доблест и достойнство. По тези три качества всички офицери от воюващите армии си приличаха, но се различаваха по това кой срещу кого воюва. Излезнах от затвора и благодарях на Бога, че има още честити мъже по земята. Вървя по улиците на Белград, никого не поглеждам, нито хората, нито витрините и на гарата научих, че влака ще дойде след няколко часа.

Парите, които ми бяха взели ми върнаха. Ама тези пари в шапката, сложени под хастара бяха заминали с шапката за Прага. Вървя по града и купих два големи бели хляба. Купих една чанта и ги турих в нея. Друг багаж нямах. А там в града се продаваха неща, които в България не се намираха след войната. Накрая влака дойде, седнах във влака и пътувам за Прага. Пристигнах там, а ние предварително си бяхме дали среща в хотел „Граф“. Насред Прага имаше един голям стар хотел. Стигнах там, намерих хотел „Граф“, намирам горе в таванската стая моите приятели, с които пътувах, а моят багаж стои до стената. Поглеждам два големи куфара и моята шапка сложена отгоре, гледа ме и се усмихва. Нищо не е загубено. Аз също ѝ се усмихвам, но не се приближавам до нея, за да не я обидя. А тя стои като свенлива девойка. Аз се правя, че не ѝ обръщам внимание, но по едно време я сграбчих и я нахлузих върху главата си. Шапката вече не се усмихва. Аз лекичко пипам хастара и виждам, че всичко си е на мястото. И аз съм си на мястото.

12. СЪНЯТ, КОЙТО СЕ СЪБЪДНА

Отиваме на следващия ден в университета в Прага, за да се запишем за студенти. Знаеш ли какво значи опаска? Никога не съм виждал такава голяма опаска. Младежи от всички страни нямали възможност да следват през време на войните около 3-4 години, понеже са били войници, сега всички се устремили да следват. Разбира се в Прага нямаше свободни места. Къде ще приемат толкова външни хора. Обявиха, че местата са запълнени. Питаме в кой университет има място. Отговориха: „В град Грац, но в Австрия“. Връщам се отново във Виена и от там в Грац и пак пред университета. Опашка голяма и местата са заети. Връщам се отново във Виена, а там не може и дума да става за следване. Всички факултети са препълнени. А те не взимат повече студенти отколкото места има. Имат двеста места и взимат точно двеста човека. Стриктни хора, не е като у нас. Но тук ни подсказаха къде да отидем. „Тук има град Щаермарк в Алпите, там има минна академия.“ А мен ме интересува точно това. От Виена два часа пътувам до Щаермарк. Багажът ми е оставен в хотел „Граф“ в Прага, но шапката ми е на главата, не се разделям вече от нея. Слизам на гарата, а градчето е картина, като че ли е измито със сапун, че покривите, че стените, че и улиците. Такава чистота не съм виждал и не видях повече в живота си. Грехът къщите, всички хубави в готически стил. А наоколо гори, а зад тях планина. Викам си: „Таман такава неща ми трябва.“ Отивам в университета. Няма навалица никаква. Оказа се, че в тази Минна академия има свободни места, понеже бе по-настрана от големите градове. Веднага ме приеха и ме записаха за студент. Намерих си и квартира, устройох се за броне минути и бях радостен, че съм попаднал в уредено градче.

Бях доволен и трябваше сега да отида в Прага и да си взема багажа от хотел „Граф“. Обаче докато пътувах от Щаермарк до Виена, аз тутакси заживях със спомена от срещата си в Търново с Учителя и с Братството. Този живот ме изпълваше. И тутакси си спомних, че аз имах един странен сън от преди 2-3 години, когато не бях мислил изобщо да пътувам на запад. Този сън бе следният: „Сънувам, че се намирам в един голям град, къщи с готически стил, с улици и площади с готическа архитектура. Намирам се на един площад, който се навежда леко надолу, а зад мене фонтан с вода и със статуя на конник. А картината от ясна по ясна. Аз съм на площада посред ден, слънцето високо, държа два куфара от тежки по-тежки, слагам куфарите на земята и се изправям. И в този момент когато се изправях, спомням си, че взех някакво важно решение, но се събудих, понеже сънят се прекъсна. Какво беше това важ-

но решение в съня си не можах да си спомня. И от време на време този сън ми се присънваше, но никога не можах да си го спомня. И от време на време този сън ми се присънваше, но никога не можах да разбера какво бе решението, което съм взел. Но знаех, че то беше съдбоносно за мен решение“. Ето пътувам и пристигам с влака в Прага и взех си куфарите и пристигам във Виена и трябваше да отида да заверя паспорта си, че оставам да следвам в Щаермарк. Нося двата големи куфара. Един слънчев ден, ясен, тих и горещ. Мъкна куфарите, а те тежки. И както мъкна куфарите спрях на един площад, за да си почина. Оглеждам се и какво да видя, същата обстановка и същата картина от моят съдбоносен сън. Оглеждам се и се намирам на същият площад, който е леко наклонен, а зад мене фонтан, а зад фонтана статуя с конник и аз седя с двата куфара на площада и слънцето грее и ме пече и ме препича. Всичко точно както в съня. Но зная че в съня си съм взел много важно решение, но не го помня какво е туй решение, защото точно тука спря сънят ми, но знам, че съм взел някакво съдбоносно решение. Станах и се изправих, а до мене куфарите. Тогава си спомних пак за Търново, за Учителя, замислих се и си казах: „Какво правя аз тука в този изтъркан запад? Връщам се в България. Срещнах се с Учителя и Братството, а го оставих. Не, връщам се.“ А тази навалица тук ми беше много противна. И наместо да отида в Щаермарк взех си куфарите и направо на Виенската гара. Взех си билет, сядам във влака и пътувам за България. Отново пред очите ми премина целия сън и тогава разбрах какво решение съм взел през време на съня. То се покриваше с решението, което взех преди няколко часа на същия площад. След няколко дни се прибрах в Габрово, за най-голям ужас на родителите ми. Майка ми като ме видя, припадна и след това се поболя. Не може да ми прости. И никога не ми прости до края на живота си. А баща ми се отчая. Предадох му шапката с парите и му казах: „Не искам да следвам. Ще отида в Балкана и ще стана въглищар.“ А това беше занаята на моят дядо Дойно. С това се препитавах. А да добиеш дървени въглища не беше лека работа. Беше трудоемка, непрекъснато омазан с чернилка, а се плащаха дървените въглища много малко. Тогава въглищата се употребяваха за огрев в мангали. Имаше някои професии като шивачи, които ги използваша в Ютиите за гладене, ковачите ги разпалваха с мехове и правеха жар, а пък други ги поставяха на скари и печеха кебапчета или пържоли. Баща ми изпадна в паника. По едно време той се поокопоти и понеже беше от село, здрав човек, със здрави и трезви разбирания. Благороден и толерантен каза просто: „Щом си решил така, направи както си решил. При нас имаш условия да живееш колкото си искаш.“

Така той разреши въпроса и аз останах в Габрово.

13. ВОЙНИК ИЛИ СТУДЕНТ

Баща би беше заможен и аз останах при него. Но не можах да остана много време в Габрово, защото искаха да ме вземат войник. А аз мразех войниклъка. А за да се откача от него трябваше да се запиша да следвам, защото студентите ги освобождаваха. И ща не ща трябваше да се запиша като редовен студент. Къде имаше свободни места тогава? Само в Юридическия факултет. Записах се в него и се върнах в Габрово. Лекции не посещавах. Тогава не се държеше много на посещенията, защото нямаше места за студентите в аудиториите. Заверявах се семестрите без да търсят дали си посещавал лекции и упражнения. И така аз тръгвам за София да си заверявам книжката и съм във влака с още 3-4 човека мои приятели от Габрово. Седнахме да се храним във влака. Всеки извадил кой каквото има. Всеки изважда или варена

кокошка, или суджук, или пастърма. Изваждам и аз каквото е турила майка ми за студента. Да съм студент, това е мечтата на майка ми. А майка ми приготвила пуйка с кисело зеле. Вие виждали ли сте една такава голяма пуйка напълнена със зеле и опечена и сложена в един голям цедилник? Като извадих пуйката всички ахнаха и очите им се изблещиха. Такова нещо се правеше в Габрово само на големи празници - я на сватба, я на кръщение. А майка ми я бе направила на студента, който трябваше да си завери семействата. Приятелите ми оглеждат пуйката и се облизват. Обаче като погледнах всичките тия лакомства отведнъж ми се отвориха очите и видях, че това е мърша. А приятелите ми станаха на зверове, които поглъщат мършата. Стана ми противно и рекох на приятелите: „Яжте вие пуйката! Яжте вие месото. От сега месо не ям!“ Никой не ми беше проповядвал вегетарианство. Не бях чувал още думата вегетарианство. Но по свой почин реших да не ям месо. Приятелите ми се смяха, помислиха че не е сериозно и така стигнахме в София и пуйката бе изядена. Аз си заверих семействата, но търсех вече вегетарианска храна, а тук имаше вегетариански гостилници и на пазара плодове колкото искаш.

Върнах се в Габрово, разказвам че съм си заверил семействата, а масата е отрупана с месо. Казвам: „Няма да ям вече месо!“ Всички скочиха срещу мене. Майка ми изпадна в паника. „Как така, като отидеш някъде на гости, ти да не ядеш месо?“ Тя държеше на общественото мнение много. Но майка ми упорстваше и не ми даваше друга храна, а аз ядех само хляб. Така че с вегетарианството успях да се справя. Родителите ми след това вдигнаха ръце и ме оставиха. Знаеха, че не могат да излязат на глава с мен.

Заради войниклъка и да отбия военната си служба аз се записах да следвам. По-късно минах в трудовата повинност, където можехме срещу определена сума да се откупим от временна трудова повинност. Така през 1932 г. се откупих за 300 лв. През време на войната през 1943/44 г. бях в редовете на гражданската отбрана като трудовак. Осигурявахме реда на скривалищата срещу бомбардировките в София. И накрая ме произведоха в чин ефрейтор понеже само аз като трудовак можех да вдигна тежест до 120 кг на ръце. Можех едновременно да нося два чувала под двете си мишници, като всеки тежеше 60 кг. Затова ме произведоха ефрейтор и аз си сложих нашивка най-тържествено.

Та войниклъка ме накара да се запиша като студент. Първата година ми бе зачетена и заверена като студент в юридическия факултет за радост на майка ми.

14. ДУХОВНАТА МЛАДЕЖКА ГРУПА

Така отървах войниклъка първата година. Но за всяка година трябваше да давам удостоверение, че съм студент. А войниклъка аз го мразех най-вече от всичко. И като видях, че няма отървяване от него, дойдох отново в София и се записах във физико-математическия факултет, специалността естествени науки, която обичах от край време. И започнах да посещавам редовно лекции. Тука трябваше да кажа, че аз имах свои навици, от които не съм се отказвал никога до сега. Сутрин ставам много рано. Ако има условия излизам в природата да се разходя един-два часа според времето. Тъй направих и в София. Намерих една далечна квартира в квартал Лозенец, заселих се в чиста хубава стаичка. Сутрин излизах и така при една от сутрешните си разходки като вървах през младата гора тогаз, която достигаше до гърдите ми от боро-ви дръвчета се разхождам по пътеките насам-натам. Изведнъж дочух, че се пее песен. Учуди ме това да се пее песен толкова рано. А пеят много хора.

Тръгнах по песента и излязох от пътеката на една обширна поляна. Гледам хора с бели дрехи наредени край борчетата, и слушам пеят песни. Отивам там и виждам, че това са същите бели хора от лозето в Търново. Аз се зачудих много, но между тях видях и моите приятели от Търново. Така се запознах пак с тях, влезнах в средата и отново намерих Братството и Учителя. А до тогава изобщо не знаех, че има Братство в София.

Като се поопознахме, като споделяхме и видяхме, че имаме общи идеи и стремеж, образувахме духовна група от 20-30 младежи и се събирахме на полянката вън от голямото Братство. Ние се насочвахме нашата младежка група към една поляна вътре в гората. После се срещахме в квартирата на един от младите братя в града всеки неделен ден в 6 часа сутринта. Така правехме нашите събрания - пеем песни, молим се, разговаряме по разни теми и изнасяме реферати по различни въпроси. Най-много ни интересуваше окултизма. Той беше нов тогава и за пръв път се явяваше като стройна научна система. Много интересни въпроси се повдигаха. Който държи реферата, той ръководеше събранието. Там изкарахме към една година. След нашето събрание отивахме на беседа на Учителя в неделя на ул. „Опълченска“ 66 в 10 часа. Там се събираха приятели от цяла София да слушат беседата. Но стаичката беше малка - 4 на 5 метра. В нея сложат няколко пейки и столове и побере най-много 15-20 човека. А тези места се заемаха от възрастните приятели. А имаше много посетители. Учителят разреши въпроса много просто. Отваряше прозореца на стаичката, сядаше до самия прозорец и всички слушатели се разполагаха в двора и градината. Така Учителят говореше, освен за онези в стаичката, но се чуваше и гласът му през отворения прозорец в градината, където се събираха около 100 дори до 200 човека.

Учителят седеше до една масичка, а главата му се виждаше през отворения прозорец. Като дойдем ние, двадесет души младежи и се наредим най-отзад в градината, а отпред се нареждаха по-възрастните, които не чуваха добре, седнали на пейки, столове, както и на трикраки столчета, които всеки си носеше в ръка. Беседите, които слушахме от Учителя бяха откровения за нашите мечти, на нашите възжелания, те задоволяваха нашите очаквания. Това Слово ние го очаквахме, бяхме жадни за Него. Учителят като дойде, лицето Му грееше, излъчваше светлина и сядаше до прозореца. Сега виждате ли каква скромна обстановка? Неговите Слова бяха Откровения за нас. А ние, младите записвахме. Аз бях стенограф още от тогава и записвах всичко, което чувах от Учителя. Тук съм чувал едни от най-хубавите беседи, които Учителят е държал, които ни очароваха, които ни възхищаваха. Тук се натъкнах на едно явление, което беше странно за всички ни. Едно нещо ни правеше особено силно впечатление. Ние на нашите събрания от младежката група в 6 часа, в неделя преди беседата на Учителя, в квартирата на един от нашите младежи, на нашето събрание разисквахме и разговаряхме по различни въпроси и изнасяхме теми. Чудното бе това, че въпросите, които засягахме на нашите събрания и за които разговаряхме и спорехме, то тук Учителят ги засягаше в беседите. Той ги развиваше вече много по-задълбочено и много по-просторно, но вече в светлината, която носеше. И затова за нас всичко туй беше едно чудо. Като че ли Учителят е присъствал на нашето събрание и като че е слушал какво сме си говорили. Преди един-два часа ние сме разисквали еди кой си въпрос, а сега Учителят го засягаше във беседата. По-късно разбрахме, че Божественото съзнание присъства навсякъде в едно и също време. Това бе окултен закон, който проверявахме през време на цялата Школа на Учителя чрез различни случки и примери в нашия живот.

15. ОТКРИВАНЕТО НА МЛАДЕЖКИЯТ ОКУЛТЕН КЛАС

Младежката група посещавахме редовно лекции и упражнения, като редовни студенти. Постепенно ние навлязохме в братския живот. Поканвахме ни на братските вечери. Отначало възрастните бяха ревниви, не ни канеха и нямаха ни много доверие. Отиваха на братска вечеря, но на нас не съобщаваха. запазваха Учителя за себе си. Учителят разбра това и ни съобщи чрез други млади хора и така започнахме да посещаваме редовно братските вечери, събрания и екскурзии. Постепенно навлезнахме в братския живот. Той за нас беше откровение, защото ние сме го чакали и сме жадували за него. Ето го, сега го срещнахме реализиран. Този живот запълни сърцата ни и ние не се отделяхме и останахме с Учителя до днес, над 50 години.

Една от първите задачи, която ни бе поставена бе да уважаваме жената. Като младежи ние водехме един чист живот, повече бяхме в планините и сред природата през свободното си време. Но постепенно Учителят ни върна в града и създаде в нас почит и уважение към жената. Учителят я третираше като себе си. Не я унижаваше. Така се създадоха хубави отношения между братя и сестри и ние живеехме около Учителя един прекрасен живот. Ти попаднеш в едно общество, опознаваш се с хора, ти забогатяваш от това познание.

Повод за откриването на Младежкият Окултен Клас дадохме ние младежите. Ние продължавахме тази група от 20-30 младежи да се събираме. Обикновено в неделя сутрин излизаха всички на поляната в гората. Там се правеха молитви, пееха се песни, играехме гимнастика. Така веднъж, след една такава утрин, ние поканихме Учителя да присъства в гората на поляната на тези наши събрания. Защото след общото утринно молитвено събрание, ние младежите се отделяхме и отивахме на нашата полянка в гората и там продължавахме нашите разисквания. А възрастните приятели оставаха с Учителя на поляната. Като получи покана от нас, Учителят дойде на нашата поляна и изслуша нашите въпроси и видя желанието ни, че искаме да учим. И така в разговорите ни с Учителя, които се поведоха, ние Му казахме, че имаме желание да учим и имаме желание Той да ни ръководи. Ние бяхме чували и чели от теософската и окултна литература, че на ученика е необходим Учител. Тогава Учителят не каза нищо, Той си замълча. След това ни изнесе една беседа на полянката, в която Той отговори на всички зададени от нас въпроси.

Всички искахме напътствия, ръководство за своята вътрешна духовна работа. Туй Му даде повод. Туй беше едно мълчаливо искане на душите, да им даде знание как да живеят. Известно време Учителят мълча, обсъждаше въпроса и накрая реши, че е време да се отвори Младежкият Окултен Клас. А с това и да се отвори Школата. Аудиторията бе готова и чакаше. Тогава Той реши да отвори Школата в отговор на това наше желание да учим. Значи ученикът трябва да поиска. Тогава Учителят му отговаря и му показва какъв е законът за приемане ученика в Окултната Школа. Мина известно време и след това всеки един от младежите, които присъстваха на онази поляна получиха лични покани от Учителя за откриване на Младежкия Окултен Клас. Учителят изпрати някои младежи да съобщят на всички поотделно, по списък. На мен също бе изпратен един млад брат да ми съобщи, че се отваря Класа и че съм поканен да участвам. Така всеки член на Класа получи лична покана от Учителя. Беше определен денят и часа и всички дойдоха в определения ден и събранията започна. Имахме една сестра, която се казваше Маркова, препода-

вателка по френски език. Тя живееше на ул. „Цар Шишман“, до гимназията и имаше курсове по френски език, които протичаха денем. А вечер салончето, което не беше голямо, но беше свободно, тя го отстъпи за провеждане на Младежкия Окултен Клас. И младежите започнахме да се събираме там. Имаше най-различни хора в този клас: теософи, окултисти, запознати с източните учения, с Йогите и с най-различни преводи на окултни книги. Голямо разнообразие и невероятна мозайка от личности. Учителят започна да изнася беседи. Те са отпечатани, като аз бях един от стенографите и този който след това ги дешифрира и така бяха отпечатани първи и втори том от Младежкия Окултен Клас. Между тези първи ученици имаше такива, които под влияние на теософските идеи търсеха път лесно да се издигнат. Да станат свършени, да станат маги, да станат силни, да притежават и да боравят със сили, с които да влияят над другите хора, да променят общества и да предопределят съдбините на хора, общества и народи. С една дума да имат лично превъзходство над другите хора. Те очакваха, че Учителят ще им даде такива знания. Но останаха разочаровани. Учителят очерта един път, в който човешката душа с едно постоянство, упоритост и работа, трябва да работи върху себе си. На някои не им се хареса такова нещо. Те искаха да им се дадат сили и с една дума и то с магическа сила, да контролират природните сили и стихии. Но те се разочароваха и се оттеглиха.

Когато Учителят раздаде покани на строго определени лица, покрай тях научиха и други и дойдоха двойно, дори и тройно от предвидените. Така че първия Клас наброяваше около седемдесет човека. Понеже се явиха и други кандидати, дойдоха и помолиха Учителя и Той създаде още един Младежки Клас, който имаше приблизително толкова души колкото първия. Първият Клас се събирахме вечерно време, след работа. А втория Клас имаше друг ден, когато се събираше. Това беше понеделник вечер. Но в последствие много от кандидатите отпаднаха, напуснаха, поради причините, които описах, защото искаха за няколко месеца да станат маги със сила и мощ.

16. ШКОЛАТА Е ОТКРИТА

Отначало класовете бяха вечер, след работно време. Тогава една от сестрите отиде при Учителя и Го бе замолила, не може ли да се прехвърли часът на Класа сутрин, понеже става късно. Те са млади момичета и ги е страх да се прибират по тъмнината, а имат неприятности и с родителите си, защото никой не може да повярва, че посещават Школа, а не че отиват на любовни срещи. Сестрата работеше вечерно време и това бе причина да поиска от Учителя промяна на часа. На следващия ден Учителят предложи Класовете да бъдат сутрин. Предложи, но не обясни защо и не го наложи веднага. Той предложи и всички приеха. И така Младежкия Клас започна своите занятия сутрин от пет часа. Отначало беше в неделя, но след това той бе преместен в петък и така до края на Школата остана постоянно.

Едно от условията да се посещава Младежкия Клас беше учениците да не бъдат омъжени или оженени. Идеята бе, за да не влизат в Класа семейни хора, които са натоварени с всевъзможни задължения и разправии. И като влезнат в Клас носят всичките тези влияния и разстройват атмосферата на Класа. И това се постигна отначало. Но не се държеше така фанатично и буквално, както си го представяха някои. Когато се задомяваха някои от Младежкия Клас то трябваше да го напусне. Но по-късно Учителят разрешаваше този въпрос индивидуално и се правеше изключение. Въпросът бе да не се държи толкова за формата, а на преден план да излязат вътрешните духовни

подбуди, които движат тези млади хора. Някои по форма бяха минали през семейния живот и пак бяха в Младежкия Клас. Тук се изискваше по-скоро един чист, вътрешен стремеж и се държеше главно на него. От това правило няколко малки изключения бяха направени. Но формално някои го взеха чисто по форма и се страхуваха, че в Класа присъстваха и хора, които са женени или омъжени. Учителят държеше на идейния вътрешен стремеж, на чистият идеен стремеж на ученика в Божествения път и не държеше буквално на туй правило. Въпросът за брака е един много важен въпрос, един много сложен въпрос и преди всичко един личен въпрос. Учителят го бе разрешил в годината когато се откри Школата през 1922 г така: „На окултния ученик не му е позволено да се омъжи или ожени.“ Но това се отнася до окултните ученици, а не за нас, които сега влизаме в Школата.

Обикновено, които се задомяваха другите ги поздравяваха и направо казваха, че колко съжالياват, че трябва да се разделят с тях, а младоженците се споглеждаха виновни и след това те отиваха да посещават Общия Окултен Клас. Правилото бе такова, че младежите посещаваха Младежкия Клас и можеха да посещават Общия Окултен Клас, който бе отворен от Учителя за останалите братя и сестри, които бяха в друга възрастова група. Но учениците от Общия Окултен Клас не можеха да посещават Младежкия Окултен Клас. А да влезнеш в Младежкия Окултен Клас през време на Школата не беше така лесно и просто. Учителят беше този, който разрешаваше лично молбата, която бе устна на всеки един младеж дошъл на Изгрева. Но този младеж трябваше да бъде представен от някой от възрастните братя и сестри и трябваше да бъде негов гарант. Обикновено Учителят запитваше: „Ти познаваш ли този младеж, ще можеш ли да станеш негов гарант и негов застъпник пред Бога?“ А да отговори положително възрастния брат, то младият човек най-малко една-две години трябваше да посещава Общия Окултен Клас, който бе открит за всички, както и неделните беседи и постепенно да влезе в общия братски живот. Това беше Школа, а не факултет, където сам, по своя воля младежът завършил гимназия може да се запише за студент. Записването в Школата ставаше чрез Божията Воля.

Условието в Младежкия Клас да влизат само младежи, бе възникнало от искането на някои млади възпитани по пуритански начин сестри. Учителят спази тяхното искане. Но по-късно Учителят сам наруши това правило, така че някои оженени останаха в Младежкия Клас, а други оженени отидоха в Общия Клас. Спомням си, последните години на Школата, Учителят среща Мария Тодорова, която бе моя съпруга от 1934 г. и ѝ казва: „Вие направихте грешка, че не допуснахте женени в Младежкия Клас.“ С тези думи Учителят е дал да се разбере, че не лично Той е дал това условие за влизане в Младежкия Клас, а това предложение са го направили някои от учениците при формирането на класовете. Те са били във връзка с Учителя и са дали такова решение, което Учителят е приел. Но в последствие Той сам го наруши, защото според Него за Разумния свят е по-важна духовната подготовка за онзи, който следва класа. Така външните положения заемат едно по-второстепенно място. Така че някои се ожениха, но Учителя ги остави в класа. Това смути мнозина, но отговора беше, че класовете принадлежат на Учителя и Той е свободен да постави в един или друг Клас когото поиска и когото намери за добре.

В туй време Учителят започна работата си над учениците и започна да ги насочва да имат известни качества. Първото качество, на което Той държеше най-много, това беше точността. Той ни постави задача да идваме на Класовете с точност до една минута. И всички ученици бяха много точни, макар

че някои пътуваха по един-два часа през нощта от града, за да пристигнат на Изгрева в 5 часа сутринта. Всички бяха много точни, а който закъснееше, не го пускаха в салона. Оставаше навън. Някои си купиха будилници и се събуждаха с тях. На някои Учителят даде упражнения, как да развият качеството на своят вътрешен биологичен часовник, който да ги събужда в строго определено време. Такива упражнения има и са описани. На някои препоръча да си купят петел и при втори петли да тръгват за Изгрева. Знаете че има първи, че има втори петли и че има трети петли, при които с точност до пет минути биологичният часовник у петлите ги кара да кукуригат.

Определи се ден и час за екскурзиите. Всички идваха точно на време. Тогава работата в Класа става особено приятна, стегната и учениците изработиха отношение към самата работа. Уважение и почитание. Учителят създаде на учениците едно свещено чувство към работата. Всички бяха сериозни. Разговори преди клас не се водеха. Всеки си заемаше мястото, което сам си избираше. Учителят споменаваше, че може понякога Той да подреди учениците в Клас кой къде да седне и тогава би се създавала още по-благоприятна атмосфера, защото тъй като седяха сега един до друг, избираха местата си по естествено предразположение и така не винаги се получаваше хармония в Класа. В Младежкия Клас се чувстваше по-идейна атмосфера. В Общия Клас самата среда беше погълната от свои лични задачи на своя личен живот и я нямаше онази концентрация и онова съсредоточаване общо на класа както в Младежкия Клас. И в двата класа постепенно се създаде една обща благоприятна атмосфера за работа. Учителят, когато си беше в стаята горе, още от там чувстваше каква е атмосферата в класа. Ако тази атмосфера беше благоприятна да се изнесат идеите, които Той имаше предвид, Той слизаше с голямо разположение. Беше усмихнат и сияещ. Присъствието Му създаваше една хармония и един светъл мир.

СПИСЪК НА УЧЕНИЦИТЕ ОТ I ОКУЛТЕН КЛАС НА БЯЛОТО БРАТСТВО III година Откомври 1923 г., София

1. Александър Стрезов	21. Кръстю Тюлешков
2. Ана Матеева	22. Кузман Кузманов
3. Анастасия Динова	23. Люба Радославова
4. Анастас Щерев	24. Мария Зафирова
5. Асен Кантарджиев	25. Марийка Петкова
6. Богдан Икономов	26. Мария Тодорова
7. Борис Николов	27. Невенка Петкова
8. Василка Иванова	28. Олга Славчева
9. Виктория Христова	29. Паша Теодорова
10. Георги Марков	30. Пенка Михайлова
11. Георги Радев	31. Петър Пампоров
12. Георги Томалевски	32. Петър Попов
13. Дафинка Доганова	33. Савка Керемидчиева
14. Димитър Стоянов	34. Сотирка Бабаджова
15. Добран Гарвалов	35. Стоян Джуджев
16. Евдокия Иванович	36. Стоян Караенев
17. Еленка Андреева	37. Тодор Попов
18. Кирил Икономов	38. Христо Койчев
19. Кирил Паскалев	39. Цветанка Щилянова
20. Константин Константинов	40. Цеко Етугов

41. Кръстю Христов
42. Методи Константинов
43. Иван Жеков
44. Костадина Чопаринова
45. Елизер Коен
46. Жечо Жеков

47. Генчо Алексиев
48. Елена Хаджи Григорова
49. Петър Камбуров
50. Цветан Стайков
51. Мария Савова
52. Милка Танева

**СБОРЕН СПИСЪК НА УЧЕНИЦИТЕ ОТ МЛАДЕЖКИЯ
ОКУЛТЕН КЛАС ПО ВРЕМЕ НА ШКОЛАТА 1922-1944г.**

Братя:

1. Тодор Стоименов
2. Боян Боев
3. Борис Николов
4. Димитър Стоянов
5. Цочо Диков
6. Методи Константинов
7. Влад Пашов
8. Иван Антонов
9. Кръстю Христов
10. Пеню Ганев
11. Генчо Алексиев
12. Неделчо Попов
13. Христо Цонзоров
14. Георги Йорданов
15. Панталей Карапетров
16. Тодор Симеонов
17. Димитър Звездински
18. Николай Шиваров
19. Гавраил /Галилей/ Величков
20. Васил Георгиев
21. Драган Петков
22. Стефан Дойнов
23. Щерю Христов
24. Боян Атанасов
25. Георги П. Сотиров
26. Ангел Вълков
27. Стоян Георгиев
28. Атанас Минчев
29. Илия Узунов
30. Борис Ст. Димитров
31. Иван Ил. Митков
32. Йордан Бобев
33. Йордан Иванов
34. Йончо Цв. Йончев
35. Антон Николаев
36. Филип Славов
37. Гради Минчев

Сестри:

1. Паша Теодорова
2. Василка Иванова
3. Олга Славчева
4. Сийка Динова
5. Елена Андреева
6. Савка Керемидчиева
7. Мария Тодорова
8. Елена Григорова
9. Димитрина Атанасова
10. Стойна Христова
11. Севда Николова
12. Стефанка Иванова
13. Мария Савова
14. Теофана Савова
15. Веса Козарева
16. Буча Бехар
17. Стоянка Илиева
18. Наталия Чакова
19. Пенка Кънева
20. Милка Периклиева
21. Мария Зефинова
22. Невена Неделчева
23. Верка Куртева
24. Амелия Надзор
25. Катя Грива
26. Маргарита Мечева
27. Милка Аламанчева
28. Люба Аламанчева
29. Веса Несторова
30. Сийка Костова
31. Радка Герова
32. Дарлинг Доспевска
33. Мария Македонска
34. Гинка Манолова
35. Здравка Григорова
36. Стойка Янчева
37. Софи Ламбева
38. Данушка Кисьова
39. Ружка Кисьова
40. Лиляна Атанасова

38. Величко Събев
39. Димитър Костов
40. Димитър Шишков
41. Михаил Звездински
42. Георги Тахчиев

41. Любка Стефова
42. Маринка Иванова
43. Вяра П. Георгиева
44. Станка Ангелова
45. Мария Златева

Забележка: Списъкът е направен по време на Учителя със стария ръкопис.

17. ОБЩ ОКУЛТЕН КЛАС

Възрастните приятели видяха, че Учителят покровителствува младите и че ги взе под своя закрила, а особено след като откри Младежкия Клас, то всички младежи се прилепиха към Него. Онези братя и сестри, които бяха съпътници на Учителя от 15-20 години изведнъж започнаха да ревнуват и започнаха да шушукат: „Учителят откри за младежите клас, предпочита тях, а нас пренебрегва.“ Тогава отива една делегация от възрастни братя при Него и Му казва: „Учителю, открихте клас за младежите. Искаме и за нас да откриете също такъв клас...“ Вижте сега какъв е окултния закон. На времето ние поискахме от Учителя да ни обучава и Той отвори клас за нас. Ето сега възрастните искат също клас за себе си от Учителя. Значи, когато ученика поиска от Учителя, само тогава може да има разрешение на въпроса. Учителят ги изглежда сериозно и казва: „Хубаво!“ И откри Общия Клас за възрастните. Събираха се доста много, защото и ние младежите отивахме там и слушахме беседи. Като видяха, че Учителят ни приема, те също ни приеха и започнаха да ни канят на гости в техните големи и хубави къщи. Добре се сдружиха с нас. Виждаха, че те си отиват, а ние младите идвахме и поемахме от тях работата. Имаше от тях много интелигентни, знаеха езици, превеждаха окултна литература и постепенно започнаха да печатат Словото.

Общият Окултен Клас се събираше в сряда в 5 ч. сутринта. Те преминаха през няколко салона и накрая решиха да си построят салон на ул. „Оборище“ 14 и с общи усилия той беше простроен, като Общия и Младежкия Клас се прехвърлиха там.

През 1927 г., след построяването на салона на „Изгрева“ и устройване на селището, Общия Окултен Клас се провеждаше на Изгрева. Ранното сутринно ставане е наша традиция. Ставаме в 3-4 часа през нощта в зависимост от задачите, които ни предстоят. В 5 часа и във времето, когато приближава изгрева на слънцето ние сме на крак и го очакваме всички строени на поляната в редици. То не е само за нас едно физическо явление, но има и духовно съдържание. Когато имаме клас в сряда за Общия Клас, ние се събираме точно в пет часа в салона и Учителят идва и застава точно в пет часа без една минута на катедрата. Той държи своята беседа и след това отива на поляната, където правим нашите шест упражнения и после играем Паневритмия. Тогава не чакаме изгрева на слънцето, защото сме в клас. В салона всеки си намира място, което му харесва и подхожда. Имаме мир и съгласие, имаме доброжелателство и всеки беше готов да помогне на другия. При тази приятелска атмосфера, която се чувства всички изпълваме някои песни преди да дойде Учителя в клас. Значи ние бяхме 20 минути преди пет часа седнали и пеехме, за да се хармонизира обстановката. Мария Тодорова свиреше на хармонiuма. Точно в пет часа Учителят е на катедрата. Никой не закъснява, а онзи който закъснееше се връщаше обратно, понеже не се допускаше вътре да влиза

и да нарушава реда и хармонията. Това беше желязно правило.

Тогава Учителят седне на катедрата. Обикновено кара да се изпее някоя песен, след това се каже общата молитва. Учителят държи своето Слово. Завършва класа и после не се допускаха никакви спорове. Всичко минава в тишина и ред. Тихо, бавно отиваме на поляната, правим нашите шест упражнения и играем Паневритмия. Това беше едно богато разнообразие и красота на общия братски живот. Така се развива идеята за общ братски живот. Но не съвсем тъй ограничено както си го представяхме отначало.

Времето се източваше и часът отиваше към седем. Всеки отиваше на работа, а студентите в университета. Целият ден прекарвахме бодри и свежи, взели сила от сутринта. Животът на Изгрева влезе в общия живот и повдигна всички хора там. След Паневритмията отивахме в кухнята, където до туй време завирахме казаните с гореща вода от дежурните. Всеки може да си вземе топла вода и можеше да закусва или вътре в столовата, или отвън на масите, или сам или събрани с няколко души заедно. Специална закуска не се правеше.

Така започваше денят всяка сряда, когато Общият Окултен Клас от Школата на Учителя провеждаше своя учебен ден.

18. УЧЕТЕ ЕДИН ЗАНЯТ

След I-вата световна война идейния живот извънредно много се засили. Философи, идеалисти, хора на верите създадоха движения. Те потърсиха връзка помежду си, засегнаха въпроси за обединение на религиите и така дойдоха идеите на теософското общество в България. Толстой се издигна като моралният меридиан на човечеството, както казва Ленин. Литературата започна да търси новият човек, човекът на Любовта. Появи се в България Достоевски, Телерман, Гунерсон, Виктор Хюго, Короленко и др. Започна идеен кипнеж невиджан до тогава. Със социализма се появи и анархизма и младите хора бяха обхванати от огън. И тъй ние дойдохме при Учителя от тези среди, особено силно беше върху нас влиянието на Толстой, теософската и окултна наука. За всички млади особено бе привлекателен простия братски живот сред природата.

Идеята за Братство се роди при такава обстановка и ние дойдохме при Учителя с мечтата да направим опит за братски живот. Тази идея ни обхвана изцяло. Ние горяхме като факли. Но затова бе необходимо един стопански инвентар, стопанство, добитък, жилища. А ние бяхме бедни студенти и нямахме нищо. По това време се пръснаха слухове, че в миновъглената мина в гр. Перник могат да се изкарат много големи надници. Групата се беше сформирала, отидохме, за да работим в мината, но скоро се убедихме, че това беше измама, за да привлечат работници. Битови условия - отвратителни, заплати малки и труд непосилен. Отказахме се от тоя проект и се върнахме отново в София да посещаваме лекции. Пари не спечелихме, за да се устроим и да добием стопански инвентар за общ братски живот.

Все в това време ни дойде идеята да се издържаме сами в университета. Родителите ни бяха заможни, почти на всички. Нищо не им струваше да ни издържат. Но ние искахме да работим и да се издържаме сами. Да направим един опит. Писахме на родителите си да не ни пращат пари. Това ги огорчи извънредно много и всички получихме писма, че сме шури и този, който е вкарал този бръмбар в главите ни ще ни опропасти. Но ние предприехме нашия опит и той не беше никак лесен. Привличаше ни простичкия живот сред природата. Философски въпроси ни занимавахме, а пък ние бяхме запознати с

окултната наука и теософската литература. Като се опирахме на младостта и силата си, както и на идеализма си предприехме нашия опит. Посещавахме често Учителя и разговаряхме с Него по всички въпроси. Не мога да забравя един разговор, когато между другото Учителят каза: „Учете в университета, но учете и един занаят, за да бъдете свободни.“ Ние и без това търсехме работа. Нали искахме да се издържаме сами и да учим. За нас свободата имаше обаяние и тя беше за нас най-висок стремеж. Учителят така разреши въпроса. Хем да учим във факултета и да го завършим и хем да учим един занаят и по този начин ни даде метод как да разрешим задачата си при нашия опит, да се издържаме сами, а да не уповаваме на издръжка от родителите си. И тогава ние започнахме да търсим какъв занаят да научим. Отначало опитахме с обушарството. Ние си наехме един обушар-майстор, той да ни учи, а ние 5-6 младежи да учим занаята от него като чираци. Един от възрастните братя, който имаше по-голяма квартира отпусна ни я, а имаше двор и подходящо място за работа. Взехме обушарска машина за шиене и отворихме работилница. Започнахме да приемаме поръчки за кърпене на обуца. Имаше един брат от военните с офицерски чин, казваше се Желязков. Той ни взе и ни даде един чувал напълнен с войнишки ботуши, около 50 чифта, като ни предостави и материал - конци, кожа, гъон и това ни улесни. От нас искаше само работа. Изкърпихме тези 50 чифта военни ботуши и спечелихме малко. Видяхме, че в обушарството няма сметка, голяма ангария, а полза няма. Тогава на сестра Мария Тодорова по поръчка направихме едни обуца, но те бяха тесни и за да не ни обиди, тя ги носи и си повреди краката. И от тогава вече 50 години все се оплаква, че все нещо я стяга по краката. Та тя беше първата саможертва на нашият обушарски занаят.

След това работихме и изработвахме музикални инструменти. Но и с този занаят не стана нищо. След това изписвахме фирми. Не ни провървя. Покъсно изработвахме дървени букви за печатарите. И тук нищо не стана. Накрая започнахме да подвързваме книги и то нощно време. Сключихме договор с една библиотека „Златни зърна“, като се бяхме уточнили да ни дават за подвързия каквито книги се падат на рафтовете - дебели, тънки, големи или малки. А те взеха, че ни даваха най-дебелите книги за подвързване и пак на същата цена. Използваха ни и ние не можехме да караме повече, отказахме се. И все пак главното ни задължение беше да посещаваме редовно лекции и упражнения, а ние нямахме много свободно време. Затова ние търсехме такава работа, че когато имаме свободно време, да поработим и изкараме някой лев.

Най-после се запознахме с нашия брат Бертоли, италианец, който беше мозайкаджия и работеше и изработваше мозайките на новостроящите се къщи в София. Той се разположи към нас и ни даде работа на парче, което беше изгодно за нас. Ние нямахме свободно време и не разполагаме с него. Имахме свободно време след лекции и упражнения. Работата на парче беше изгодно, тъй че когато и да идем да работим, ни се плаща каквото сме изработили. Каквото сме изработили през цялата седмица в свободните часове, Бертоли ни плащаше в събота. А това беше много трудно. Ходехме пеша. Как сме извървявали толкова километри път. Отиваш там, работиш, връщаш се обратно у дома и след това трябва да учиш. Така се издържаме. Хранехме се оскъдно и трудно преживявахме.

Когато се запознах с Бертоли, тогаз той беше много сприхав. Помня го, когато го попитах за работа, той ме погледна с такова безверие, но каза: „Иди там, имам работилница от Подуяне към орханийското шосе. Там ще ти дадат работа.“ Отивам аз и гледам един голям двор. А там наредени хора, които работят като каторжници. Едни мръсни, окъсани, брадясали, седнали пред едни

големи плочи и с един дървен чук, хей толкоз голям чукат камъни. Тогава мо- зайките се чукаха на ръка, нямаше още машини. И какво ми предлагат? И аз да седна с тези дриплъвци да чукам камъни. А имаше едно чувство у мен аристократично. То не ми позволяваше да седна до тях. То не се превива лес- но. Да се унижиш сам, да се смалиш до най-долните слоеве на обществото. Обаче преодолях това чувство. Отначало ми беше мъка, да седна там на сан- дъчето да чукам. Но надвих това чувство. И седнах. След туй вече не обръщах внимание на общественото мнение. Не ме интересуваше. И така почнах да ра- ботя. Плащаше Бертоли съботен ден на чувалче. Ние ще начукаме мозайка- та, ще я сортираме, ще я пресеем със сита, с различна големина и ще я наре- дим в чувалчета. Събота преброят чувалчетата и ти плащат. Можехме да ра- ботим по няколко часа. След университета отивахме там да чукаме камъни. Като разбра майка ми, ми написа писмо. „Ти сега чукаш камъни. Дано с това чукане ти дойде акъла в главата. Не ти ли дойде сега, после е късно. Цял жи- вот ще чукаш камъни. А аз искам от теб не само учен да станеш, не само про- фесор да бъдеш, но академик да си.“ Е, как ви се струва това? Но тази майчи- на прокоба се сбъдна и цял живот чукам камъни. Там правехме циментови блокчета, чукахме камъни, правехме плочки и какви ли не още работи. С чук и с длето. Едвам изкарвахме по някой лев да се издържаме, но много оскъдно живеехме. Не можехме да си купим захар. Сутрин пиехме чай, но не го пиех- ме със захар. Нямахме пари. Пиехме го със захарин. Един от младежите има- ше вуйчо, който беше сладкарин в Ст. Загора и правеше сладките със захар- ин. Изпращаше ни пликчета със захарин. Едно прахче като го разтвориш в едно шише изкарвахме с него един месец. Имаше една стъклена пръчица и с нея бръкнем в шишето и после с нея потопим в чашата, разбъркаме чая и та- ка го подслаждахме. Черпехме с чай и захарин щедро всички приятели. Има- ше много гладни хора по онова време. Рядко имаше в София семейства, кои- то да бъдат добре. Ние от провинцията, които бяхме тук карахме много тънич- ко. Купим 50-100 грама маслини, а това са 10-15 маслини за трима човека. Ка- рахме много бедничко, а работехме тежка физическа работа.

19. ОБЩАТА КУХНЯ

Оскъдната храна, тежкия физически труд, задължението ни да учим ни изтощи и ние станахме на вейки и се движехме като сенки. Но не се предавах- ме. Идеалът ни беше висок и за този идеал ние бяхме готови кости да поло- жим. И щяхме да ги положим след някой и друг месец за обща изненада на всички, ако не се беше намесил Учителят. Ние през това време посещавахме беседите на Учителя на ул. „Опълченска“ 66. Като свърши веднъж беседата, леля Гина Гумнерова, стопанката на къщата се приближи и ни съобщи, че Учи- телят иска да ни каже нещо. Бяхме пред Него, Той ни изглежда изпитателно, ка- то спираше погледа си на всеки един от нас, а ние бяхме около десетина мла- дежи, гдето гащите едвам ни се държаха и всеки от нас си държеше ръката в левия джоб и ги придържаше да не паднат, ако и панталоните да бяха запаса- ни с колани и всички копчета да си бяха на мястото. Учителят ни гледа сери- озно, а ние си държим левите ръце в джобовете. Ако ни каже да си извадим ръцете, гащите ще ни се свлекат и ще ни се видят голите задници и още дру- ги неща. След малко Учителят продума: „Рекох, хубаво би било ако идвате тук да се храним общо.“ След малко Той се усмихна. Ние приехме. И започнахме да ходим всеки обед, след свършването на лекциите. Имаше и трамвай, беше удобно и близко. Отидем на обяд и помогнем на дежурните сестри каквото можем. Те са си свършили работата и са сготвили. Сестрите готвят, но хуба-

во готвят. Сядаме на трапезата, след малко идва Учителят и Той сяда до нас, кажем си общата молитва и сестрите ни поднасят топлата манджа в едни паници напълнени до горе. А ние от гладни по-гладни. Имаше само едно ядене, нямаше никакъв разкош, но беше достатъчно. Учителят ще намигне на сестрата, ще ѝ даде знак и тя донесе тенджерата и с големия черпак напълни втори чаше и трети път чиниите ни. Ние се смущавахме, а тя каже: „Сготвили сме да се изяде. Няма да я хвърлим я.“ Там храната не се застояваше, защото на обед и вечеря винаги имаше гости. След обедата винаги се повдигаха въпроси, които ни интересуваха пред Учителя и се водеха интересни разговори. Тази обща кухня ни улесни много. За около един месец ние малко се съвзехме. Тук искам да кажа, че продуктите за общата кухня идваха от комуната в село Ачларе, които ние бяхме изработили и за която комуна ще разкажа по-късно. На следващата година русенската комуна бе ни изпратила продукти. Тъй че ние имахме малък кредит от хранителни продукти. А да насядат млади хора на масата около Учителя, че като се запоят песни и то в присъствието на Учителя е голямо изживяване.

Но ни завидяха възрастните братя и сестри. Те научиха, че ние обядваме с Учителя: „А-а, Учителя дава предпочитание на младите? А защо ние да сме настрана, когато ние сме първите, а те вчера дойдоха и заеха първите места на трапезата около Учителя.“ И взеха да се присламчват един по един на масата. Разбира се че ние младежите ще отстъпим място на старите заслужили братя и сестри и ще се отдръпнем към краищата на трапезата. А след няколко дни ни избутаха изобщо от трапезата и леля Гина сложи два стола, между тях една дъска и на дъската паниците и ние се присламчихме към тази допълнителна софра. А те възрастните братя заеха централните места до Учителя. А те си имаха семейства, жени, деца, кухни със слугини, хранеха се вкъщи в тобиалие, защото бяха заможни и богати, но ето завидяха на нас, бедните студенти, че ни изпратиха извън трапезата на допълнително сложена дъска. Като видя Учителя, че възрастните приятели превзеха цялата трапеза, стана сериозен, мълчалив и един, два обедата не разговаряше с възрастните приятели. Това беше знак, че Учителят не одобрява тяхната постъпка и че те трябваше да отстъпят трапезата за нас. Но те се правеха на разсеяни и на третия подред обед Учителят спря общите обеди. Нито за тях, нито за нас. Така се преустановиха тези общи обеди, които ни спасиха от глада. А преди те да дойдат какви песни се пееха на масата, какви разговори имаше с Учителя. А сега Учителят мълчи, строг и не разговаря с никого и само посегне и вкуси от туй или от онуй и се прибере в стаята. Ние се споглеждахме и толкоз. Учителят почака да се опомнят, но на тях хич не им дойде ума, че като ни изместват те ни ядат от храната. А ние сме студенти, нито имаме време да готвим, нито има с какво да си купим продукти. Бяхме бедни студенти. Освен туй, ние си бяхме изработили тези продукти от братските комуни в Ачларе и Русе, а те възрастните братя не донесоха нищо, макар че са богати. Присламчват се и ни изпапат яденето. Така Учителят затвори общата кухня. След това обеда имаше, но ние вече не бяхме поканени. Идват следващия път възрастните братя, седнат на трапезата, но трапезата е празна само с голи дъски на масата. Един от тях пита сестра Гумнерова, защо е закъсняла с обедата. А тя му отговаря: „Учителят нареди да се затвори хранилнята!“ Онай се оглежда, но продължава да си разговарят, трябва да имат самообладание и да си разговарят спокойно, защото те не са гладни. Коремите им са пълни, но са дошли тука на общата трапеза, защото Христос на времето е ял с учениците си на обща трапеза. Накрая те си тръгнаха и на следващия ден пак дойдоха, за да проверят да не е някаква шега. Но нямаше шега. А ние започнахме да се хра-

ним кой където живее. Ние винаги се хранехме общо, защото живеехме в квартири по трима човека. И тогава идваха още по един-двама и се събирахме по пет човека на масата. Нашата трапеза бе отворена за всички. Главно-то ни ядене беше сварени картофи, като всеки сам си белеше, разрязваше ги и слагаше по няколко капки чист зехтин и с малко резенче лимон. Това бяха нашите братски обеди.

Как се хранеха бедните студенти? На пазара имаше много неща, но джобовете ни бяха празни, събирахме грошове, за да можем няколко човека да си купим нещо малко, за да зальжем глада си. Тогава се продаваше много хубаво кисело мляко, което беше евтино, но не можехме да го купим. Със събраните грошове купим едно кило кисело мляко. След това го разреждаме с вода, за да стане една мътеница и направим попара със стар изсъхнал хляб. Купим стар, твърд, студен хляб, който се продаваше на половин цена. Нарязвахме го с голям нож, изсипвахме го в една голяма тенджера и го засипвахме с разреденото кисело мляко, на което белия цвят се губеше. Изчакаме известно време, хляба се размекне и тази попара братски я разделяме по равно и направо я гълтаме. Нямаме време да я съдвчим, защото сме гладни. Гладът ни кара да бързаме и ние лапаме, ли лапаме. След това, за да си допълним празното място в коремите изпиваме по един литър вода. Чиста работа, хигиеничен живот. Ха отиди след това да чукаш камъни или да учиш уроци за университетта. Така отъняхме, ушите ни просветнаха, научихме се като ходим, с лявата ръка да си държим панталоните до онзи момент, когато Учителят ни извика в общата кухня на „Опълченска“ 66. А да намериш глава кромид лук бе голям разкош. Първо ѝ се любувахме, след това я завиваме с хартия, че с една кърпа, след това я слагаме на пода и някой стъпи върху нея с крак и тя се смачка. След това я развием, посолим я със сол и дъвчим. Станала е от сладка по-сладка. Опитайте тази рецепта и ще си спомните за нас как с един кравай хляб и с една глава лук сме поминували трима човека на ден. Бяха чудни младежки години на изпитание и бяха първите уроци в Школата на Учителя. Аз ги разказвам като уроци на Школата, макар че за мен са между другото и спомени.

20. ДОМЪТ ГУМНЕРОВИ НА „ОПЪЛЧЕНСКА“ 66

В началото на века Учителят пътуваше в цялата страна с тогавашните превозни средства: влак, кола с волски или конски впряг, пешком и повече пеша. Като 11 години обикала и държи сказки по френология, за хигиената и въпроси за храненето и природен, и целесъобразен живот. Обикновено се наемаха салони и всеки можеше да посети беседа на г-н Дънов срещу заплащане на входен билет, с който се заплащала таксата на салона. Тогава Той отсяда за пренощувка или в ханче, хотел и в познати хора. В София Учителят оставаше да спи в първите години в някакъв дом на евангелисти на ул. „Леге“, който е бил предназначен за техни хора, които са идвали в столицата. Когато Учителят се свързвал с приятелите създава се кръжок и случва се така, че Гумнерови го поканват у тях. Отначало Го поканват и Той приспива в сутерена. След време се освобождава една от стаите, която е била дадена на друг квартирант. Стаята е свободна и те я предлагат на Петър Дънов. Тогава Той е за тях Петър Дънов. А това е към 1905 година.

Тази къща беше на Петко Гумнеров и Евангелина Гумнерова, които нямаха деца. Семейство от двама човека. Къщичката както е сега, така си беше и тогава. А тя е къща близник. От едната сестра е на Гумнерови, а от другата страна е на баба Парашкева, майката на Георги Димитров. Много инте-

ресно и символично съжителство. Двете семейства са си помагали и съдействали. Баба Парашкева е била евангелистка. Не е била черковница и е била свободна от формите на църковни обреди. Понякога е посещавала и слушала беседите на Петър Дънов. В къщичката на Гумнерови имаше три стаички. Едната стая отстъпиха на Учителя, а в другите две те живееха. Долу в сутерена имаше кухня и трапезария. И там имаше една стая, в която живееше Василка Иванова. Тя беше дошла от Айтос. По професия беше плетачка, имаше плетачна машина, плетеше пуловери, фланели, чорапи, вълнени рокли и с това си изкарваше прехраната. Василка беше късна помощница. Тя се грижеше главно за Учителя. Тя му переше и гладеше дрехите. Каквото имаше да се направи за Неговия бит, тя го правеше. Да се поддържа дома, да се чисти, да се пере, това беше работа за Василка. Беше едра и много работлива жена.

Значи едната стая бе за Гумнерови, до нея има друга стаичка, която се отстъпва за Учителя. А пред нея има още една стая. В тази стая, след като започнаха да идват приятели, се поставяха столове и пейки и Учителят държеше своето Слово. Когато стаята стана тясна, Учителят седна до прозореца пред една масичка и почна да говори, както на тези в стаята, така и през отворения прозорец на онези, които слушаха на двора. В стаята на Учителя имаше една печка, която Той сам си палеше и не даваше на други да Му я палят. Имаше едно бюро, един стол и един шкаф. Скромна обстановка.

Учителят живееше там от 1905 до 1926 г. и приемаше гости от сутрин до вечер. Той ги приемаше в една малка стаичка, която беше два на два метра. Идваха приятели, както и гости от цяла България. При Учителя винаги имаше върволица от хора. Понякога излизаше на двора и там водеше разговори с посетителите. Той обичаше да бъде винаги спретнат, чист и никога не се явяваше небрежно облечен. Той беше изискан в туй отношение. Сестра Василка се грижеше за Неговата външност и за обстановката. Имаше и други сестри, които помагаша, но главната работа вършеше Василка. Когато Учителят се премести на Изгрева след 1926 г. Василка продължаваше да върши своите задължения. Долу в сутерена имаше кухня и трапезария. В кухнята работеха леля Гина Гумнерова и една сестра Янакиева. Тя беше хубава, висока сестра, възрастна вече, когато ние я заварихме, но много добра домакиня и още по-добра готвачка. Тя готвеше скромно, но много вкусно и чисто. Така се осигури у Гумнерови прехраната и пребиваването на Учителя и бе сигурно посрещането на посетители при Учителя. Как се осъществяваше самата издръжка в този дом? По това време бяха отпечатани първите томчета беседи. Те се продаваха. А те са на Учителя и от тях постъпваха средства. Тези средства ги поемаха приятелите, които се грижеха за финансовата страна на Братството. Започнаха да се събират доста средства. Един от финансовите уредници беше Тодор Стоименов, един от първите трима ученици на Учителя, който работеше в дружество „Сингер“, но беше там счетоводител и финансист. Към него се присъединиха и други приятели и заведоха едно редовно счетоводство на Братството. Много братя и сестри, които милееха за Делото на Учителя и искаха да Го подпомогнат, даваха Му в бял плик от своите средства, колкото намамерят за добре. Значи, те си правеха своята доброволна жертва за своите идеи. Така постъпваха средства и почваха да се набират, а Учителят живееше съвсем скромно в тази простичка обстановка и се хранеше с още по-простичка храна. При своите срещи Учителят разрешаваше съдби на хората, развързваше родови и кармически възли, а със съветите си лекуваше и възвръщаше към живот хора, които бяха отписани от живот от тогавашните лекари. Тези хора оживяваха, избавяха се от бедите си и в знак на благодарност поднасяха своята лепта на Учителя в името на Бога. Тази лепта беше давана в бял

плик съобразно възможностите на приносителя, а понякога се поднасяха и в натура. Донасяха се продукти в торби и чували и Учителят ги насочваше към трапезарията. Ето така се издържаше този дом, който не беше Аврамов дом, но дом на Бога, рогът на изобилието се изливаше по съвсем обикновен начин. Всеки посетител идваше и носеше нещо без никой да го кара или да го задължава. Поднасяха го на Учителя, Той приемаше дара с усмивка и уважение и после казваше на приносителя: „Рекох, занесете го долу в трапезарията за общата кухня.“

Ето така Учителят живя и работи в малкия дом на ул. „Опълченска“ 66 до 1926-27 г., когато след построяването на салона на Изгрева се прехвърли да живее там.

Дворът около къщата се наложи да се благоустрои. Направиха се плочките на двора, направи се мозайка на стъпалата и тази работа свърши Бертоли. После той направи една хубава чешма. Преди това тук имаше една дървена чешма. И със своя сънародник италианец и скулптор Джовани Лонго, негов приятел, те създадоха един модел на чешма, изработиха я от мрамор с хубаво мраморно корито, което беше прилично и се открояваше и отговаряше на обстановката на двора и къщата. Учителят я харесваше много. Сега тази чешма я има само на снимка. Майсторска снимка на още по-майсторски изработена чешма. Снимката е на фотографа Васко Искренов, а изработката на чешмата от Бертоли.

На двора имаше една каменна маса, където сядаха около нея на столове приятели за разговори. Имаше и пейка. Дворът се разделяше от съседния двор с една ограда от сковани дъски, а историята на тази дървена ограда аз съм я разказвал и вие я знаете. Цялата обстановка бе от скромна по-скромна. След заминаването на Учителя аз помолих фотографа Васко Искренов и ние с една група приятели отидохме в стария дом на ул. „Опълченска“ 66 и там бяха направени художествени снимки и едновременно исторически снимки и по този начин оставихме на следващите поколения заснет домът, в който живееше Учителят. Заснехме всички стаи, двора и цялата обстановка. Направихме албуми и ги оставихме на следващите поколения. Към албумите аз съм направил коментар на снимките, един брат ги надписа и след това ще бъдат съответно прибавени като текст към самите албуми. От брат Борис толкова. А от вас останалото, което имате да довършите.

21. ИДЕЯТА ЗА КОМУНАЛЕН ЖИВОТ

В нас, младите ученици по онова време се разгоря един голям огън. Идеята за братски живот, за общ комунален живот ни беше обхванал изцяло. И ние искахме да реализираме този живот и то веднага. Замисляхме и започнахме да правим първите опити за общ братски живот. Ние отначало отдавахме голямо значение на обстановката, в която ще се осъществи комуналния живот. Тогава още не знаехме силите на вътрешния живот у човека, както в следствие ни се разкри в Школата на Учителя. Ние замисляхме да си създадем стопанство, там да работим, там да учим. Но нямахме наши средства, нито земя, нито инвентар. Само с едни голи ръце, но с огън в сърцата.

Отидохме в мините в гр. Перник, дано изкараме пари да си купим земя и да си обзаведем стопанство. Отидохме там, но се оказа, че средствата, които изкарва работника едва може да преживее ден за ден. А камо ли да отдели средства за друго. Около това отиване там имаме много преживелици.

Идеята за комуните ни беше тъй силно обхванала, че ние решихме да напуснем университета и да се върнем към природата, към простия живот. То-

ва беше под влиянието на учението на Толстоя. С Учителя споделяхме всичко. Той не ни възпираше да направим нашия опит, защото навсякъде идеята за общ комунален братски живот бе обладала и други млади хора, главно толстоисти. И те направиха комуни, опити за комунален живот. Имаха свои комуни в бургаско и ловешко. Обаче те бяха отишли в крайности. Наместо да впрягат в ралото кравите или конете, то сами се впрягаха в тях, по двама души в ляво и по двама души в дясно и се опитваха да напъват ярема и да теглят ралото. Сега това е смешно за разказване, но тогава беше идея за Братството между хората и за Братство между хората и животните. Нашите братя от Младежкия Клас бяха непрекъснато с планове за комуни. Това беше огъня, който не можеше да се угаси. Затова Учителят приложи един метод към нас, че всяко нещо трябва да се опита и то се опита.

В това време идва в София един брат на име Жечо Вълков от село Ачларе, Карнобатско, през март 1922 г, във връзка с празника на пролетта. Като научи, че тук в нашите глави кръжи идеята за общ братски живот, то той предложи на Учителя цялото си стопанство - около 200 декара имот, пълен инвентар, добитък, къщата си и той с трите си дечица, да се включи като предоставя цялото си стопанство за общ братски живот. Имаше две малки момиченца и едно момченце. Жена му се бе поминала наскоро и той искаше да направи този жест като жертва в нейно име. Учителят знаеше, че ние търсим условия да направим нашия опит и затова насочи Жечо към нас. Жечо беше възхитен, толкова млади хора пълни с идеи и с жертвоготовност. И той си представяше идеала като нас. Той ни прегърна като родни братя и реши да отвори широко вратите на дома си за нас, младите. Покани ни да отидем да работим в неговото стопанство. И ние приехме условията. Туй за което трябваше да работим в мината в Перник, че да спечелим пари, че да купуваме стопанство, то тук сега при нас идваше на готово пред краката ни - инвентар, жилище, имот. Идеята ни се задвижи и ние потеглихме с попътен вятър.

22. ПРИСТИГАНЕ В СЕЛО АЧЛАРЕ

Уговорихме отиването си в село Ачларе осем души, все млади, здрави хора и напуснахме университета. Надигнахме книги, инструменти, взехме каквито дрехи имахме и се отправихме за там. Ние мислехме, че там ще можем да работим, да се учим, да се занимаваме с изкуство и да бъдем заедно, да споделяме трепетите на душата си и с общи усилия да изградим новия си живот. Така смятахме тогава. А сега като разказвам се усмихвам на нашата наивност и на големият ни младежки жар. На гарата в гр. Карнобат ни чакаше Жечо с колата теглена от кончетата. Ръмеше дъжд, хладен, пролетен и се смрачаваше. А до село Ачларе имаше 18 км път и се намираше на юг от Карнобат. Натрупахме багажа в колата, тя се напълни, Жечо подкара кончетата, а ние вървим пешком. За нас в колата няма място. Тя е препълнена с нашия багаж, който донесохме от София. Ние осем души двадесет годишни младежи, все здрави хора, с плам в гърдите и с идея в главите за общ комунален живот, напуснахме университета, роднини, близки, отказахме от каквото и да е било обществено положение, само да приложим нашата идея. Ние отдавахме тогава голямо значение на външната форма. Ние не знаехме още силата и приложението ѝ във вътрешния живот на човека, както в следствие това ни се разкри в Школата. Само Учителят в своята свобода, свободолюбивост и толерантност ни остави да направим нашият опит и сами да извадим заключението си от него. Напуснахме университета, но да се случи, че в същото време стане конфликт между правителството и професорите, които обявиха стач-

ка на 3 март 1922 г. и университета в София се затваря. Чак есента се отвори отново. Тъй че не се усети, че ние го напуснахме, а в туй време ние правим нашия опит в село Ачларе.

Пристигнахме в селото Ачларе, което сега се казва Екзарх Антимово, в полунощ, в мрак, изкаляни и мокри и пребити от път. Къщата беше тъмна. Нямаше домакиня. Жената на Жечо се беше поминала миналата година. Дечицата уплашени плачеха. А кучето ту лаеше, ту виеше. Ту лае нас, ту започва да вие като вълк. Ту за нещо или от нещо. Знаех от стари хора, че когато куче завие като вълк, вие на прокоба. Та сега деца плачат, куче ту лае, ту вие, а наоколо мирише на селски двор. Запалихме огъня на огнището, стана светло, почувства се топлинка и уют в домашния кът. Преоблякохме се, стоплихме се, кипна и чайникът и се напихме с топла вода. Животът пак слезе в нас, в своите права.

Първите няколко дни ние устройвахме дома, двора, в стаите наслагахме сено, метнахме една черга и се получи легло за всички ни. Там налягахме един до друг на общата постеля, нали сме за общ комунален живот! Бяхме осем души плюс Жечо и трите му деца. Поехме грижата за двора, където имаше две кобили, две крави и две телета. Сутрин ги изпращаме със селския добитък на паша след като издояха кравите, а те даваха малко мляко, но то беше добре дошло за нас, понеже храната ни беше оскъдна. За няколко дни сложихме ред вкъщи и в двора.

23. НА РАБОТА С МЛАДЕЖКИ ПЛАМ

Ето че излезе и първата работа. Отпуснаха на селяните в селото да си нарежат дърва. Всъщност това бяха дъбови храсталаци, на няколко километра далеч от селото. А ние бяхме девет човека и нашата работа вървеше спорно, натрупахме много дърва, а Жечо ги пренасяше с колата си. Селяните завиждаха на Жечо, че има толкова помощници, но те знаеха, че ние бяхме дошли 10 дни преди това, без да знаеме, че общината ще отпусна дърва при такива условия. Натрупахме ги на двора, разстлахме ги, а върху тях спяхме през хубавите летни нощи, когато не валеше.

Излезе и втората работа. Трябваше да се почистят стари дъбови гори. Трябваше да се изсекат, да се извадят дънерите и да се извадят корените. И тъй изчистеното място ставаше собственик на онзи, който го беше изчистил и изкоренил и можеше да го ползва като собствена нива. И тук имаме преимушество. Осем млади, здрави хора, които работеха. Тази работа беше трудна, изискваше сили и умение. Здравите яки дъбови дънери, хванати с корени се вадеха трудно. Копачките разкървавиха ръцете ни, не бяхме свикнали още на тежка работа. Както и да е и тук успяхме да освободим 2-3 декара и да ги приобщим към нивите на Жечо.

След туй започна редовната полска работа. Жечо разора голямата нива около 60 декара. Тегли дълбоки бразди и ние я засяхме с царевица и слънчоглед. С това окопните ни ниви станаха около 90 декара. А ние увлечени, не съобразихме, че тук трябва ръчно окопаване и че тая работа е голяма и трудна. А годината се случи суха, земята бе твърда, а ние не бяхме опитни. Беше тежка и изнурителна работа, но нашия ентузиазъм не отслабваше. Но започнахме да огладняваме. Каквото имаше Жечо, малко житце събрано в хамбара се привърши. Започна големия глад. Жечо смля някаква останала царевица, докара едно чувалче царевично брашно от воденичката и започнаха дните на качамака. Славни дни с песни вечер и топъл качамак и винаги гладен стомах.

24. ПЪРВИТЕ СБЛЪСЪЦИ

Ние отивахме сутрин рано на нивите, чувствахме се добре около работния народ, а на него му правеше впечатление, че ние работим дружно и весело, пеем песни и сме разположени и весели. Пък те се чудеха, как така, млади хора, дошли от големия град се поробват с такъв тежък труд. Затова гледаха към нас някак си недоверчиво. Какво му провървя на този Жечо, че му дойдоха толкова много помощници. Така си говориха в кръчмата, а кръчмаря ги насъскваше срещу нас, защото беше разбрал, че ние сме против пианството. Попът се присъедини към него в тая злостна кампания срещу нас като разбра, че ние в черква не ходим. Гледаха ни, че ходим боси. А това не им допадаше, защото в най-големите горещини селяните ходеха обути в цървули и навуца. А ние си ходехме боси, макар че по пътеките да имаше доста много тръне и често се набождахме. Ние бяхме възхитени от братския живот, бяхме весели, пеехме песни и забравяхме университета и големия град. Тук, сред природата приобщени към един общ живот се чувствахме добре. Изникнаха посевите, изкласиха нивите, а ние свикнахме с работата. След качамачената вечеря се прибирахме в нашата стая, обикновено четехме някоя хубава книга или пеехме заедно песни. Селяните се учудваха на нашия живот, но под въздействието на попа и кръчмаря, а след него и на кмета, ни оглеждаха недоверчиво.

Случи се нещо, което измени отношенията им към нас. Избухна в селото пожар. Запалиха се няколко къщи изведнъж. Стана суматоха. Селяните се суетяха уплашени, тичаха, викаха, но не знаеха какво да правят. В една от къщите бяха останали деца и бабичка и не знаеха как да ги извадят. Добитъка в двора ще изгори с тях. Взехме ние инициативата в ръцете си. Пуснахме добитъка, изнесохме децата от горящата къща и извлякохме бабичката. Турихме жива верига от хора от рекичката до горящите къщи, да подават котли пълни с вода за гасене на пожара. Така почна гасенето на къщата и угасихме огъня. Селяните се опомниха чак накрая. Вече ни оглеждат по друг начин. Говорят си: „А-а ако не бяха набожните какво щеше да стане! Ще изгорим и туй-то.“ Авторитетът ни порасна от тази нощ и започнаха от следващия ден да ни поздравяват, да се усмихват, да разменят някоя и друга дума с нас. Очовечаваха се към нас. А бяха се озверили под въздействието на кръчмаря, попът и кмета. Ето виждате ли как работи небето? Прекара ги през неволи, за да изпита нас дали сме готови за жертва и изпита и тях, като им показа какво значи жертва за другите. Така че приказките на кръчмаря и попа заглъгнаха.

25. ПРОРОЧЕСТВОТО

Житата узряха, приближаваше жътвата. Един ден пристига в двора на Жечо една делегация с кмета на селото и няколко първенци. Нещо важно имаше да ни каже. Кметът започна реч: „Дойдохме да ви кажем, че трябва да напуснете селото и да си отидете, защото селяните ще ви убият с камъни. Миналата година по това време падна градушка и уби нивите. Сега Янко-яснови деца предсказа, че ако вие не си отидете, и че ако селяните не ви изгонят от село, ще падне още по-голяма градушка от предишната и ще избие не само нивите, но и добитъка, че и хората. Ще падат ледени буци, колкото един сноп.“ Всички селяни бяха изплашени от спомена от миналата година. Бедствието беше предсказано да стане след два дни, малко преди жътвата. Всички яр-

ват на Янко, защото е и ясновидец и раздава насам и натам пророчества. Вероятно някои се сбъдват, затова селяните хем му вярват, хем са уплашени и накрая решават да изпратят делегация да ни съобщи, да напуснем селото. Аз заставам пред кмета и му казвам: „Няма да си отидем. Тази година никаква градушка няма да има. Сега си вървете!“ И ги изпратихме. Цялото село с трепет очакваше определения ден за градушката. Ние също взехме мерки, не излизахме в селото и по нивите, за да не би да ни нападнат селяните и си стояхме тези дни в двора, като си бяхме определили един от нас винаги да стои на пост, за да не бъдем изненадани от камъните на селяните. Дойде денят на градушката. Станахме рано, направихме обща молитва както ние си знаем и както правехме всеки ден, а то един ден се отвори, ясен, слънчев, тих. Никаква градушка не падна. Значи нашето пророчество се изпълни. И с това вече напълно спечелихме сърцата на селяните. Нашият авторитет порасна. Ето виждате ли сега, как онези сили, които воюват срещу идеята за общ братски живот първия път не успяха чрез кръчмаря и попа. Този път решиха да ни атакуват по въздуха. Внушиха лъжепророчество на ясновидеца Янко. Той изрече това пророчество, което не се сбъдна. А се сбъдна моето пророчество. Но то бе казано и изречено чрез дух и сила. Някаква сила влезна в мен и категорично изяви чрез мене своето пророчество.

26. ЖЪТВАТА

Жътвата на нивите започна. Но ние не бяхме хващали сърп и не знаехме да жънем. Нямаше кой да ни научи. Жечо мислеше, че ние това го знаем и умеем, както умеем да пеем, да пием топла вода и да гълтаме топъл качамак. Жечо бе останал у дома и се занимаваше с добитъка. Беше ни изпратил по живо и по здраво за първата жътва. Предаде ни сърпове, които беше наточил и ние пристигнахме до уречената нива. Но работата не вървеше. Често се порязвахме със сърпове. Почнахме да жънем една нива край пътя. Приятно ни беше да ни грее слънцето, но жътвата не вървеше. По едно време минаха цигани по пътя, поспряха се, погледнаха се и се посмяха. По едно време седнаха и се захласнаха от смях. Един от нас ги пита: „Защо ни се смеете? Не виждате ли, че не умеем да жънем и само се мъчим. А който ни гледа не трябва да ни се смее, а трябва да му се доплаче. По-добре заплачете, та и ние да дойдем, та да заплачем заедно.“ Циганите се замислиха. Ще кажеш, може ли циганин да мисли? Не знаем колко може да мисли циганин, но ето те дойдоха, вземаха сърпове и започнаха да жънат така бързо и виртуозно, както цигулар свири с лъка си на цигулка. Така оприличих аз тяхното женене - свирене на цигулка. Показаха ни как да държим сърпа, как да замахваме, как с другата ръка да обхващаме стъблата, как да прибираме ръкойката. После направиха сноп и ни показаха как се завързва снопа. А то си е цял майсторлък. Питам ги: „Вие сте цигани, в моето село има цигани ковачи, майстори в работата си. А вие от къде знаете този майсторлък? Когато за мен циганин знае само да пее и да свири.“ Отговарят: „Ние сме цигани аргати. Сега сме тръгнали да се цаним за жътвари при богатите селяни с много имоти. Като ожънем и ни заплатят тогава ще ни чуете как пеем, а сега сме малко гладни. А циганин гладен не пее!“ Разделихме се приятелски. Упътиха ни циганите добре и ние като работихме 1-2 дни станахме добри жътвари. Това ни насърчи, възвърна ни самочувствието и доброто настроение. Но храната ни по това време бе слаба, млякото на кравите пресекна и малкото мляко, което успяхме да надоим го подквасвахме и след това го разреждахме с много вода и се получаваше мътеница и за тези горещи дни беше най-хубавото пиение. От някъде Жечо беше

взел на заем житце, което беше смял, но и то свърши, защото с качамака отдавна се бяхме разделили. Започнахме да усещаме глад. Тогава Жечо изрече тъжни думи: „Ех, братя, няма вече брашно, няма зърно, няма качамак, а ще трябва да смелим ечемика на конете.“ „Ще го ядем. Щом конете го ядат и ние ще го ядем, за да бъдем яки и силни като коне.“ А Жечо само се усмихва тъжно и казва: „Братя, не е лесно да се яде ечемичен хляб.“ Ние не разбрахме какво искаше да ни каже. Но после разбрахме. След като смляха емечика на воденицата, след като омесихме хляба и го опекохме на подница и под връшника, най-тържествено го разпределихме между гладните събратя. Започнахме да дъвчиме гладни. Яли ли сте ечемичен хляб? Той е вкусен, но е клисав и не поема никаква слюнка в устата ти. Залъка си остава отвътре сух, а отвън само леко се намокря. Дъвчеш, дъвчеш и нищо не предъвкваш. А когато дойде време всичко това да преглътнеш, е, това беше най-трудното. По едно време се сетихме, че може да го прекарваме с глътка вода и така правехме. Добре че по това време узряха джанките и от тях варехме компот, разбира се без захар, нямахме пари, но иначе беше много вкусен.

Случи се така, че се спуска последната подница. Отидохме с Жечо в една даечна местност и накопахме глина, която докарахме с каруцата. После с босите си крака я мачкахме докато я размачкаме с вода и я омачкваме, за да приготвим от нея глинено тесто. По тертипа на старите подници, които имаха форма на дълбока, кръгла тава, успяхме да изваяме от глината с подобна форма нашите подници. Направихме десетина. Сложихме ги на слънце и те изсъхнаха. След това взехме една от тях, сложихме я на триножника на огнището и на слаб огън я опекохме, за да не се напука. След това се сдобихме с първата наша подница, сложихме я на триножника, когато наричаха тук оджак и отдолу накладохме огън, за да се нагрее подницата. После с две големи маши я обръсахме, слагаме на земята, избърсвахме дъното с влажен парцал и поставяхме приготвената ечемичена пита. От горе се поставяше връшник, то е един купест похлупак, така устроен, че да покрие отгоре и подницата и питата, а върху него се поставяше жар и пепел. Така питата от топлатата подница и топлия връшник се печеше. Това е най-лесният начин да се сдобиеш с вкусен хляб. Така си изпичахме ечемичените пите.

Бяхме осем млади и здрави хора, които усвоиха жътварството и успяхме да завършим нашата полска работа преди селяните. Ожънахме житото, направихме го на снопи, наложихме го на кръстци и бяхме готови за хармана, да овършеем житото. И така щяхме да се сдобием с жито за хляб. Но селото се управлява от кмет и община. В селото по-рано е имало кражба на снопи, тъй че сега не се позволява да се внасят снопи от полето и да се започне хармана докато всички селяни не бъдат готови с жътвата. Денят определен за пренасяне на снопите беше след 15 дни. А до това време ние не можехме да работим нищо друго. Нямаше какво да правим. Не позволяват да се пренасят снопи, за да не се краде от полето. Не признават нищо, че сме гладни и няма какво да ядем. Когато всички са готови с жътвата, тогава всички селяни в един-два дни пренасят снопите си от полето и цялото село започва в един и същи ден хармана. Да се чудиш на тази вътрешна организация. Нямаше как, трябваше да се подчиним

27. ЕКСКУРЗИЯ ДО КОДЖА-БАЛКАН

Вместо да бездействаме и да се чудим какво да правим, докато чакаме денят определен за пренасяне на снопите от полето, а това беше след 15 дни, то ние решихме да направим една голяма екскурзия до Коджа-Балкан. Това е

източния Балкан, но нямаме никакви средства, нямаме почти нищо за ядене. Вземахме малко брашънце и нищо друго няма. Такива неща като масло, сирене, кашкавал не ни се присънваха. Само хлябът сънувахме, който нямахме. Тръгваме всичко с 50 лв., с които може да купиш само едно кило захар. Аз бях намерил една стара конска кожа, когато на Жечо на времето му умря кобилата. Той беше я одрал и заковал на една стена и тя бе изсъхнала. Та от нея направих римски сандали. Изрязах от кожата само една подметка и сложих две ремъчки като пробих подметката отдолу нагоре, та да може да се държи и завързва на глезените. Дори не са опинци, защото за тях трябва майсторлък, а ние го нямахме. Тръгваме така с римските сандали, ходим 50 км пеш, изпобиха ни се краката. Стигаме Коджа Балкан до река Камчия. Разбира се, че трябва да се окъпем. Отсядаме ние при един хубав голям вир, изкъпахме се хубаво. Камчия тогава бе голяма река и ние плувахме, къпахме се и се забавлявахме. Оттеглихме се да почиваме. Каквото имахме и носехме, нещо дребничко за хапване отдавна бе изядено. Излезнахме така по склона над вира, разположихме се над едни мъхести камъни над една дъбова гора. Млада горичка, блажено почиваме, приятно грее слънцето и огрява празните ни кореми. Приятна топлинка, но гладни кореми. Тъй по едно време гледам над дъбчето срещу мене пълзи змия. Змия и то от отровните. Виждам тази зиг-загова линия отгоре върху гърбът ѝ. Казвам на приятелите, а ние сме боси. „Внимавайте, защото ето змия и тя се спуска от клончето.“ Веднага и друг извика: „И при мене има змия.“ Като станахме, всички се огледахме и виждаме, че сме попаднали в змиарник. Трябваше с босите си крака да се измъкнем чак към реката като вдигнахме каквото имахме като дреболийки и заминахме по нашия път.

Да, но нашия път е незнаен. Дори нямаме хляб. По реката долу слизаме до една воденичка. Селска воденичка, схлупеничка до реката. А няма никой в нея. Бутнахме ние вратата, влезнахме вътре. Огнище има. Гледаме в джозовете, а там има брашно, останало от предишно мелене на житото. Рекох си, една пита ще направим. Накладохме огън, разположихме се. И от брашното, което ние носихме, направихме си една питка. Не искахме да ошетим воденичаря. А той го няма. Омесихме питката, опекохме я. Излезнахме навън и каквото намерихме там в градината, а имаше някакви зеленчуци, де боб, де лучец, де пиперка, направихме от тях супа или нещо като яхния, защото някакви си картофи извадихме. Всичко туй сварихме в едно котле, което висеше на една верига над огнището. Нахранихме се, залъгахме малко глада и таман се разположихме отново на почивка, ето го пристига воденичаря. Идва сърдит и го гледаш един буен човек. Крещи: „Кой ви разреши да влизате във воденицата?“ „Никой не ни е разрешил!“ „Чакай да видя какво сте направили.“ Отива и поглежда в джозовете и извика: „А-а, брашното е откраднато. Откъде имате този хлебец?“ „вижда останалото парче от хляба.“ „Ние си носим брашното.“ Кой ще ти повярва, че ти носиш брашно, та да месиш и направиш хляб и то в чужда воденица?“ Не може да бъде.“ Не скланя воденичаря. Той се наостря, ще вика и други селяни и ще се стигне до бой. В туй време един от нашите приятели казва: „Виж какво воденичарю, като се приближавахме към воденицата ти, видях един селянин, че бързаше и избяга нататък.“ Описва точно как е изглеждал. Тогава воденичаря се спря. „Абе този хайдук и друг път ми е крал брашното.“ И хукна да го гони. Отиде там в селото, намери хайдука и си откри откраднатото брашно. А ние стоим във воденицата и чакаме да се разреши въпроса с брашното и да бъдем освободени от обвинения. После той се върна и остана много доволен, че не сме избягали, а го чакаме. Че като се разположи този ми ти човек, че накрая ни даде и от неговото брашно. Не беше

виждал досега хора да си носят брашно, че да си месят и пекат хляб. Вече спокойно можеше да разгледа парченцето от омесения хляб и се убеди, че това не е от неговото брашно, и така си продължихме екскурзията.

Последствията от тази екскурзия за нас бяха много тежки, защото по река Камчия имало много маларични комари и те са ни нажулили през нощите, но това тогава не го усетихме и не знаехме. Усетихме го и го разбрахме по-късно, но беше вече още по-късно, да се направи нещо.

28. ХАРМАНЪТ

Върнахме се в Ачларе, бяха разрешили и открили сезона за пренасяне снопите от полето. Харманът си го бяхме направили и всичко бе готово. Имахме две крави, които можеха да се впрягат в диканята и да вършеят, а с други две кобили пренасяхме снопи от полето. И понеже сме много и то млади хора някой от нас пренасяха снопи и слагяхме по 250 снопа на харман. Другите остават да разбият хармана и с кравите и с диканята вършеят. После впрягахме и конете. Така че с два впряга вършеехме едновременно. Работата потръгна, а бяха горещи летни дни, слънцето пече, а ние щастливи се движим около гумното и се радваме на простия селски живот. Накрая обръщяхме първия харман и струпвахме плевата с житото на един голям куп. В цялото село нямаше веялки. Овършаното жито трябва да се отвява като се хвърляше с лопати срещу вятъра. Добре, ами ако няма вятър? Овършаното се натрупваше в страни от гумното, а по средата се насажда нов харман. И отново се вършее с два впряга. Чакахме вятър и обикновено той излизаше в полунощ, слабичък ветрец откъм морето. Тогава трябва да станем, макар че сме преуморени и сънливи и да започнем превяването на хармана. А то ставаше с една дървена лопата. Гребнеш от купата и хвърляш високо над главата си. Лекият ветрец отвява плевата в страни, а житното зърно пада право надолу. Понеже вятърът беше слабичък, трябваше да хвърляме житото с плевата 3-4 пъти докато се отвее плевата от житото. През това време опитвахме се да ядем като дъвчем овършаното жито, а то е с такъв сладък аромат. Обичахме да заровим ръцете си в него, да, да опрем лицето си в него и да усетим аромата му. Имаше нещо свято в житото. Древно приятелство между него и човека, далечни здрави връзки ни свързват с него, връзка жива в този или онзи свят. В житото е скрит живот, който ни се изявява в нашите чувства, мисли, постъпки и все пак в голямата си част остава скрит този живот на житното зърно. Харманът ни се видя най-трудното от всичко. Това отвяване на ръка ни съсипваше.

Отвяхме първото жито, напълнихме първия чувал и трябваше да го смелим във воденицата. А дотогава нямаше какво да ядем. Ама там на село има един неписан закон, който се казва „ач“-харман. Разрешават на селянина, който няма какво да яде да си смели от новото жито. А иначе трябва да се чака всички да овършеят, за да няма пак кражба на онова жито, което го трупаха на камари, за да бъде извезено чрез ветреца, който се очакваше. Ач - значи гладен. Разрешиха ни, напълнихме два чувала с жито и с каруцата хайде на воденицата. Всяко село си има воденичка, щом до него минава рекичка. Смляхме житото, а то предварително се бе изпекло от слънцето на полето, цели 15 дни докато ние правим екскурзията. Стана едно хубаво брашно. И като омесихме и опекохме първия хляб, по сладък хляб от този не сме яли. И така много бедно прекарахме в Ачларе. Имахме много интересни опитности в тази комуна. Ако седна да ви разказвам за тях, хем ще се смеете, хем ще плачете. Опитности с голяма поука.

29. БРАТ ЖЕЧО ОТ АЧЛАРЕ И ДЖАНКИТЕ

На неговият имот създадохме комуната. Той беше нисък селянин и обичаше да си похапва. Един ден дъщеря му идва да ми се оплаква и казва: „Бате Борисе, виж на татко да не му стане нещо. Изяде една кошница с джанки и изпи един бакър с вода.“ Отивам с нея, тя ме води, гледам бай Жечо се изтеглил на двора, лежи и пъшка. Питам го: „Как си, да не ти е лошо случайно?“ „Много ми е добре. Още една кошница с джанки изяждам.“ Оставих го, но го наглеждах често. Пъшка цял ден и цяла нощ. Беше му се издул корема като овца, която бе пасла мокра люцерна, но после му премина. Та размина му се. Иначе щеше да се пукне като жаба. За нас джанките бяха най-хубавия плод. Коста - един от комунарите даже си беше изсушил, та да носи на домашните си в София. Що глад гладувахме, не е за разправяне в село Ачларе. „Ач“ значи глад, значи гладно село. Опитавме го.

30. КРЪСТЮ ТЮЛЕШКОВ ЯДЕ ДЖАНКИ

Ние бяхме на нивата и работехме. Дойде време за обед и изпратихме Кръстю Тюлешков да отиде в селото, за да вземе храната и да я донесе на полето. Качи се на коня, язди без седло и отиде в селото. Там бяха направили една чорба и я сложили в менче. Кръстю държи с едната си ръка менчето, а с другата торбата с хляб и язди. Идва към нас. А ние чакаме - обяд е и сме прегладнели чак дори от работа и от немотията. Добре, но Кръстю минава покрай една джанка и много му се преяждат джанки. Не иска да слезе от коня, спуска той менчето с ръка и го поставя на крака си и от там го поставя долу на земята. Стъпва на коня след това и оттам се прехвърля на джанката и яде джанки. По едно време като поглежда долу какво да види. Гледа две прасета си пъхнали зурлите в менчето и здравата грухтят и лапат чорбата. Скача той от дървото, прогонва ги, но чорбата останала по-малко от половината. Ами сега, какво ще ни каже? Поглежда на страни и търси коня, а той забегнал в нивата и яде от житото. Ако го видят селяните ще го пребият. Отива при коня, но той не се дава да го хванат, хвърля чифтета и пръхти, услажда му се пшеницата. Чуди се какво да прави. След дълга борба успява да хване поводите на коня и да го извлече от нивата. Накрая намира менчето и тръгва към примрелите от глад комунари. Върви пеша, коня не дава да му се качи, хвърля чифтета. Кон води, пеша ходи. Дойде късно след обед и то с наполовина чорба. Сърдихме се, скарахме се, но това бе положението. Гладът си беше постоянен спътник при нас. Та комуната е трудно нещо, за нея трябва израснали хора и оформени характери и будно съзнание. Но такова нещо там нямаше и затова тя се провали. Остана опита. А той е ценен за онези, които искат да правят комуни.

31. СТУДЕНТСКИТЕ КОСТЮМИ СТАВАТ КОМУНАРСКИ ДРЕХИ

След като направих опит да отида да следвам минно инженерство в Австрия и след като се завърнах обратно за най-голяма изненада на родителите ми, аз заминах да ставам комунар в село Ачларе. Така заедно с кувара, с който ходих до Австрия и се върнах, аз заминах за Ачларе. А в него имаше пет нови костюма. Майка ми беше ги ушила от хубави платове при моден шивач. Баща ми тогава беше представител на Беровската фабрика за платове. Това

бяха английски платове. И тези костюми там, в дома на Жечо ги сложих в един долап, за да не се мърсят и мачкат. Ние там в дома на Жечо се занимавахме с всичко. Той имаше добитък - два коня, две крави и две телета. Бяхме определили да се дежури по двама. Сутрин на добитъка трябваше да се чисти обора, да ги храним, да ги вчесваме, поим. Изобщо това беше голяма грижа. Трябваше време, сили и знание за това. Така както бяхме дежурни с Христо в обора, гледам, че Христо е обул един мой нов панталон от онези английските платове, шити от моден шивач за студента в Австрия и с него чисти обора. Лошо ми стана не за мене, а за майка ми. Тя ме искаше да ме види облечен с тия дрехи в Австрия, а сега с тях ринеха обора на кравите в село Ачларе. Преглътнах, нямаше как. Аз си бях виновен. А те комунарите, всеки бе дошъл с по един кат дрехи и за работа и за празник. Христо като видял в долапа толкова нови дрехи, обул панталона и на работа. Нали всичко е комуна? Нали всичко е общо и всичко е равно. Питам го: "Защо обу тези нови панталони, не ти ли е жал за тях?" „Не ми е жал, ние сме комуна, та нали са за комуната тези дрехи?“ „Можеш да работиш с твоите панталони, пък с новите да се върнеш в София.“ „Не, не може. Нека и тези панталони видят какво значи комуна.“ Христо не отстъпва. А панталонът му е дълъг и се влачи и обира лайната на говедата. Да заплачеш от жалост. Аз си замълчах. Чак тогава разбрах какво значи обичта на майката. Не след дълго получих писмо от майка ми. Тя си оплакваше душата по мен, че съм зарязал учението, че съм се върнал в България и съм тръгнал на село да ставам селянин и комунар. Чак сега успях да преживея нейното състояние и да разбера нейната болка след като видях нейните панталони, които бяха ушити за студента, че с тях се чистеше обора и говеждите изпражнения. Какво съответствие на горест и тъга. Какво значи говора на невидимия свят с образи и форми и постъпки. Така мамините студентски панталони станаха комунарски, после се скъсаха и пропаднаха като панталони. Това беше образът на студента, който не завърши в Австрия и образ на комуната, която се провали като опит.

32. ПИСМО НА МАМА СЛЕД КАТО ПОЛУЧИ ОТ МЕНЕ ВЕСТ, ЧЕ ПРАВИМ ОПИТ ЗА КОМУНА В СЕЛО АЧЛАРЕ

Габрово, 13.IV.1922 г.

Милий Борьо,

Отдавна се каня да ти пиша, но от мъка не мога да почна. Не че съм била против твоите идеали, но никога не съм и помислювала, че в такава форма ще ги приложиш. Мъката, която чувствам с думи не може се изказа или да се опише. Като че ли съм изгубила нещо много мило, много ценно. И действително с отделението ти от нас аз изгубвам един любящ син, една радост, една надежда. За в бъдеще ти можеше да прокараш твоите идеали при нас, но в друга форма, ползата не щеше да бъде малка. Но щом си избрал този път, трябва волята Божия да е била тъй. Този може би да е Божествения път, по който си тръгнал? Времето ще изличи моята скръб като си спомням хилядите майки, които са изпитвали голяма мъка при такава раздяла с децата си, както те са търпели така и аз ще търпя.

Ето първият Великден ще прекараме без тебе. Пиши поне по-често за всичко как прекарваш там. Ако имаш нужда от нещо като дрехи, чорапи, пари и пр. пиши да ти пратим. В противен случай ние повече ще се тревожим.

Прибра ли си всички неща от София? Лелиният си Неделкин куфар трябваше да пратиш. Ако си решил някога да си дойдеш, донеси го заедно с кутиите - има две кутии нейни.

Никога не можеш и да помисля, че ти ще постъпиш тъй. Аз мислех, че ти все на шега подмяташ. Умът ми не можеше да побере такива мисли. С това се погребяха всичките ни идеали, но нейсе, ... така трябвало да бъде.

Пожелавам ти в новото си семейство да получиш повече радости и да прекараш весело тези велики празници.

Приеми поздравии от всички ни вкъщи. Целува те майка ти.

33. МАЛАРИЯТА

Първите признаци на маларията се явиха скоро. Заболяха двама от по-слабичките. Появи се температура, че после треска, трепериш ту от студ, ту от огън и целия се друсаш. Слабост и безсилие. Легнаха двамината на легло. Един ден те тресе, следващия ден почиваш и после пак те тресе. След това треската се яви и у други. А онзи, който го тресеше лежеше на сянка през деня, потеше се, бълнуваше и охкаше. Това разстрои работата ни на хармана. Останахме малко хора. Едни прекарваха снопите, други работеха на хармана, трети трябваше да отвяват. Това беше нашия план. Но сега болните паднаха и разстроиха работата. А работата тежка, тази година житото стана хубаво с големи тежки класове и големи пълни зърна. Скоро маларията засегна почти всички. Двама се уплашиха и избягаха. Тръгнаха, отидоха ужим за някъде и не се върнаха. Останахме шест души и работехме в дните, когато не ни тресеше. Но силите ни отслабнаха, а на болните положението им ставаше все по-зле, особено когато бълнуваха в треска и огън, което ни плашеше много.

Пък настанаха дни за братската среща и събора в гр. Търново, на която ние непременно искахме да идем. Но пари за влака няхахме. Точно по това време родителите ни изпратиха пари и с тях купихме билети за влака до Търново. Останаха снопи за три хармана, за което няхахме сили вече да овършеем. Жечо ни натовари на каруцата и ни закара до Карнобат. Пътуването беше трудно и опасно, защото точно в този ден мнозина ги тресеше. А искахме да пътуваме с влака, когато не ни тресе. Аз последен се разболях от маларията, а другите всички така бяха отслабнали, че не можеха да вървят. Накрая Жечо ни качи на влака. Пътуването с него също беше трудно. Така най-после пристигнахме в Търново.

Жечо беше съобщил от гарата по телеграфа и от Търново ни поеха братята и сестрите дошли на събора. Там бяхме на уважение и всички ни сочеха с пръст. „Ето ги комунарите!“ Но на следващия ден като ни тръшна маларията на легло и ни затресе, а нас ни няма навън, тогава се питат: “Къде са комунарите?” Идват и ни гледат, а ние сме налягали на земята и се тресем. А един пита: „Та това ли са комунарите, да ги тресе треска?“ А сестрата, която се грижи за нас троснато отговаря: „Е, те, това са те!“ Учителят ни беше дал една стая на разположение във вилата и в деня на треската много сестри се грижеха за нас. Точно в това време дойдоха родителите ми от Габрово, за да ме видят какво правя и как съм. Но все се случваше така, че аз се срещам с тях в деня, когато няхах криза. А тя маларията нали ме тресеше през ден. И в свободния ден от маларията аз се срещнах с баща ми. Учителят не беше доволен от цялата тази работа с комуната, но мълчеше. Ние дадохме две жертви, двама от групата починаха след това от малария. Така че маларията ни покоси и отнесе двама от нас, а опита ни за комуна в Ачларе завърши с пълен крах по всички линии. Остана опита. Той бе сполучлив, понеже до тогава нямаше та-

кива опитности. За такива подобни опити, които имахме и по-късно Учителят каза, че сегашното човечество не е узряло още за комунален живот. Учителят откри Школата и ние вместо всички да бъдем в нея, се затирихме на край света, в село Ачларе. Значи други бяха силите, които ни отклониха. Преминахме много преめждия, но маларията ни докопа и не ни пусна без кръвен данък.

Учителят бе в Търново на събора с цялото Братство. С баща ми в свободните дни от треската на маларията се разхождахме в Търново, все едно че нищо не е било. Но той знаеше, че съм болен от малария и мълчеше. Беше разбрал, че аз се срещам с него през ден, когато маларията не ме тресе. Веднъж бяхме тримата, аз, той и Учителя и той разговаряше с Него. По едно време той получи импулс някакъв вътре в себе си, стана целуна ръка на Учителя и каза: „Г-н Дънов, на Тебе го предавам.“ Учителят се усмихна и отговори: „Хубаво.“ Така баща ми ме предаде на Учителя, а майка ми на времето не позволи да ме направят послушник и калугер в Атонския манастир. В нашия род, всяко едно поколение, векове наред предава първородния син на Атонски манастир като дар на Бога. А сега баща ми ме предаде на Учителя.

Баща ми беше православен, беше религиозен. Вегетарианец първо станях аз, после баща ми и най-после майка ми, понеже се страхуваше от общественото мнение. Като бях у дома ядех само сухи сливи и хляб, защото майка ми не искаше да ми готви друга храна. Като православен баща ми посещаваше няколко църкви и все с Библия в ръка. Към Братството беше резервиран, но толерантен. По-късно в Братството влезнаха сестра ми Цанка и братята ми Николай и Стефан. Родителите ми се примириха. Накрая се качиха на Рила, на общия братски лагер. И се запознах с братския живот.

Баща ми, когато цъфтяха кокичетата през месец февруари извървяваше 15 км път в планината, за да отиде и да ги види. Спре се, погледне ги, приседне при тях и ги наблюдава. Обичаше да им се порадва. От баща ми остана тази любов към цветята. За едно цвете аз също отивам 20 км пеш и толкова още за един вир, да го видя и да се изкъпя в него. А на запад какво да гледам - къщи, дворци, направени от човешка ръка. Тук ние се любувахме на красоти, направени от Божията ръка. До края на живота си баща ми ходеше по планините, придружен най-често от сестра ми Цанка, която остана да живее в Габрово, където се беше омъжила.

В Търново през ден треската ни тресеше. Най-зле бяха Асен Кантарджиев и Константин Константинов, които още в Ачларе с мъка ги закарахме с каруцата до гара Карнобат и оттам ги качихме на влака. Ходих редовно при машиниста на локомотива и той ми даваше топла вода за тях. Като пристигнахме в Търново, там ни чакаха и ни поеха братята като се грижиха за нас. Учителят бе им казал: „Прави се опит за братски комунален живот.“ Ние го направихме и сега през ден ни тресеше маларията. След събора аз, Асен и Константин отидохме в Габрово. Но там болестта се развихри и ние паднахме на легло. Викаха лекари, лекуваха ни, защото маларията ни сваля и лежехме на земята. Дойдоха тежки маларични кризи. Веднъж в она почивен ден от маларията, когато не ни тресеше, аз отидох до Козията река, една рекичка от върха Малуша. Изкачих се трудно до реката, докато стигнах до един вир. Прииска ми се да се окъпя. А водата ледена, студена. Аз свалях дрехите си, гмурнах се във вира, набързо се изкъпах за няколко минути и се облякох. От туй нещо маларията спре. Вече не се явяваше през ден. Така се излекувах. Но излекува ме студената вода от вира на реката.

Как завърши Ачларската комуна? Разказах ви как. Връзките ми с Жечо продължиха дълги години и бяхме в много добри отношения. Даже като студенти в София ние създадохме условия на двете му момиченца да живеят в

София и да се учат на занаят. И те дойдоха тука като прекараха няколко години. Едната стана шивачка, а другата плетачка и се върнаха на село. Но за отиване втори път в Ачларе за комунален живот не можеше и да става дума. Ние вече бяхме разбрали, че пътят не е вече във външната обстановка и с външни обстоятелства, а работата на ученика е вътрешна и иска първо ръководството на Учителя и после дълбока съсредоточена работа и трето, да се разбере Учението на Учителя. Ученикът трябва да завърши висше образование. Значи трябва знание, култура и интелект. Тогава ние се хванахме на сериозна работа около Учителя и не се отделяхме от Него.

34. ПИСМО ОТ ЖЕЧО

с. Ачларе, 3 юни 1923 г.

до Борис Николов - София

Н. Л. к. Б. Л. (Няма Любов като Божията Любов)

Любезни Борисе,

От дълго време се каня да ти пиша, та едва днес му дойде реда.

Май не се обаждайте, на pewno имате доста трудна работа! На Учителя бях писал препоръчано на 12.IV. и на бр. Т. Стоименов също препоръчано с 115 л. за тримата ни, заради Търновските беседи на 8.V.23 г., дали са получени писмата?

Писмото ти от 5 май го получих на 9 същия месец. Питам за коноп, в село няма. Мислех да отида в с. Дуваларе знаех на едно място го работеха, със същия човек се срещнахме и го питах, но каза, че нямам. Писах на брат Христо - учител в с. Караджиларе, а е от с. Яйлиджик (от дядовото попово село) там го работят и той обеща, че като си отиде след изпита на децата ще се потруди да пита. Пътници кога заминаваха за панаира в Карнобат питах, но казват, че можело да се намери, но изработено на плат - изтъкано. Питам за цена, казват че било женска работа. Те - мъжете не знаят. Не ми остава време да отида, защото ще трябва най-малко три дни да отсъствам, а работа както знаеш се намира.

На 2.V.1923 г. стар стил идва дядо владика. Идва от Айтос първо за Ачларската енория. Минава през Карнобат без да се спре и право в брат Господиновото село, а то е на нашия поп мерията. Дядо поп подготвя тамошните селяни и го посрещат всички събрани. Понеже брат Господин е орял на нивата, кмета праща селската полиция да му вземат сечивата. Вземат сечивата и се готвели да го глобят 300 лева. Той им хвърлил 60 лв. и те му дали сечивата. Не одобрих постъпката му дето дал 60 лв., трябваше да ги пита на какво основание го спират от работа и где е казано обезателно да се посрещва владиката щем не щем.

Учениците и някои от дълбоко религиозни жени посрещнаха го до моста в Хаджи шура. Отива с шествието право в черкова и е говорил много за Дъновистите.

На утринта отидох и аз в черкова и заставах до владишкия трон и добре наблюдавах всяко движение на високия гост. Много се учудили особено селянките, че съм отишъл в черкова и владиката не ме е изпъдил, та и аз съм бил безстрашен не съм се уплашил от него. Тази сутрин говори, но не спомена никак Дъновистите. После излязоха на двора и имаше молебен за дъжд, а пред кръчмата народ много. Дядо поп прати няколко пъти да ги викат да дойдат да се молят, защото е било молебен за дъжд. След службата останахме около десетина човека на двора да дочакаме госта да излезе от черквата. Той се забави много. А то имало дете да се кръщава, тъй че дядо владика и деца в Ач-

ларе кръщава. Кога видяхме детето почнаха да се питат: Какво ли ще е това дете - кръщано от владика?! Едни казаха, че ще бъде дявол щом владика го кръщава, а друг светия. По-многого се изказаха за дявол.

Излезе най-после, всички му целунаха ръка, а аз се ръкувах и Го поздравих с добре дошъл. Имаше още двама - от окръжното инженерство чиновник по прилагане на плановете в село (и ще бъде около 3 месеца в село) и ре-визора на кооперативното ни дружество. Само ние трима се ръкувахме.

После дядо владика ни помоли да послушаеме и прочете се от един свещеник - Протопар написано на книга, продиктувано от владиката до Царя Бориса III. Телеграма, с която му честитят имения ден и му съобщават, че и в с. Ачларе се прави молебен за Него. „Иларион“. Дядо попа го произведеха в свещенически сан - Протоархиерей - като заслужил. - Достоен - и го изпяха „Достоен ест.“

Държа реч владиката за дядо попа и го похвала. От друга страна дядо поп отговаря на началника си, че ще се труди да оправдае кръста, с който го натоварят - като обещава, че ще се бори с вътрешни и външни врагове на църквата.

Мак посяхме много. Поникна добре, кога отидохме да го копаем, то той се изгубил - изсъхнал. Тъй като се сее плитко, а се засуши и всичкия изсъхна. После го изоряхме наново и посяхме мамуле. Пригответихме още две ниви за мамуле, но още са несяти. Чакаме дъжд та тогава ще ги сеем. Суша е. Нивите - посевите са дребни и рядки. А вода навсякъде има от нови извори. Нивата дето падна брат Коста от Росинаш ли беше, не помня - вечерта - хе там в дерето ечемика дето беше, в нашата нива има извор. Извори имаше когато беше десетък през времето на Радославовото управление нещо преди 20 година и сега пак земята отдолу е напоена, само че отгоре засъхна.

Вчера с бр. Манола косихме ливадата от утринта до вечерта с голямо преспиване и едва я покосихме. Реката е насипана и коритото е повдигнато на високо, че водата прелива и залива ливадата.

Чиновника на телеграфопощенската ни станция с госпожата си се сближиха доста с нас. Поискаха червеното теле и им го продадохме за 2000 лева. Дадохме им място да си сеят бостан при нашия на новите лозя. Започнаха да се интересуват и да симпатизират на това учение.

Тази сутрин бяхме на утро в основното училище. Отделенията прекратиха. Днес си вземаха свидетелствата. Цветка минава за I-ви клас. Мира се приготвя за изпит. Утре почват и до неделя свършват.

Абе брате, защо не ми писа кога заминавате през Карнобат и да ми определите времето от крайморската ви екскурзия и щях да дойда на гарата да се видим.

Добре сме. Работа както всякога много. Трябва и за пчелите да се отдели време и пригответи големия сандък, който между другото и с него се занимавам.

Решихме да продадеме добитъка, да си оставим само работните коне. Желаещи много имаше. За черната крава на едни казах 15 000 лева, на други 12 000, а ми дадоха 8500. На първа дума не я дадох понеже още цените не бяха определени. Сега цената на добитъка спадна. Сега е 3-4000. Спираме пак продажбата. Имаме дълг около 6000 лв. без други странични т. е. 6000 на записи към дружества и банки.

Поздрав на Учителя

Привет на братя и сестри от нас

Ваш духовен брат в Христа.

Жечо

Бележка на Редактора

1. Учителят в първите години препоръчва ризи направени от коноп, за това го търсят по селата.
2. Владците пътуват по селата и говорят срещу Учителя като решение на Синода.

35. ПИСМО ОТ ЖЕЧО ВЪЛКОВ, С. АЧЛАРЕ ДО БОРИС НИКОЛОВ - СОФИЯ

27.I.1924 г.

с. Ачларе

Н. Л. к. Б. Л.

Любезни брате,

Писмото Ви от 10.XII. 1923 г. получих на 20 с. м. И така да ти отговоря, но по едни или други съображения отложих.

Братя мои! Вие знаете (макар и късо време да живяхме заедно все таки си поопознахме характерите), че в мен нищо преправено няма. Говоря, върша тъй както си е и както го разбирам.

Туй ти го намятам за по-долното, което ей сега ще ти пиша: Писмото ти като че бе на време изпратено за подкрепа и помощ някак носяща. Получих го вечерта след завръщане от сеитба, местността „Новите лозя“ - към голямата река. Изморен от физически труд: на полето оран, в село дребни работи около добитъка, вкъщи кое где паднало там останало. Телесно изморен, духом бодър и ето от София писмо. Като го прочетох, умората изчезна, сила ме обзе, плановете ми се видяха тесни, малки и започнах да обмислям още нови. Борисе не го имай брате за ласка, че те лаская, пиша ти истината. Тогава бях оставен от помощниците си - слуги. Единия по предлог, че баща му е болен, а другия, че Коледа идело, а свиня те нямали и напуснаха след три седмици. Добре направиха, че ме оставиха. Колкото време стояха, вярa в тях нямах и каквото направят все пакостно, а двора, обора, къщата постоянно на тютюн миришеше. Наредя ги на работа и оставя, а те след мене камък хвърлят и казват: „Кога се върне камъка, тогава и ти.“ Това не е за клевета, а виждам причината в себе си, че не мога да се поставя както трябва и наглася вибрациите ни в хармония.

След Коледа преставех нов помощник-слуга на име Йордан, кротък и смирен. Надея се с помощта Господня да дочакаме определеното време.

Второто ти писмо заедно с беседата от 16 т. г. го получих на 22. Знаеш ли, брате, колко ни помогнахте с тая беседа! Ти добре правиш, че помниш само доброто в Ачларе, а пред моите очи се превързва брoеница, в която виждам престъпленията си, които съм извършил. Затова и искам да бягам далеч от Ачларе. Не да го напускам завинаги, но не и да съм постоянен жител (разбира се пиша за тоз земен живот). А да идвам от време на време да помагам в стопанството, и тогава може би ще бъда полезен на селяните си - като дойда като гост от далечно.

Направило ми е сензация, че ония поети, които най-много възпяват: поле, волове, говеда и въобще селския живот, то те живеят далек, далек от него, всред шумните и многолюдни градове. А какво би казал за дванадесетте апостола, които оставиха всичко и последваха Спасителя на мира?

Тия две точки са в отговор на писмата ти.

От тук надали ще почна изповедта си, както пред Учителя така и пред братята комунари. Ще ви опиша братя, за да видите в какви обстоятелства е

поставен селския земеделчески работник. Обиколен със сети (мрежи) от вси страни, та ако се запази от един, ще пропадне в друг. Щастлив съм, че не отминавам ни един, а опитвам всички.

Преди година един ден преди Коледа, когато правоверните християни колят свине, а аз съм против това, то в същия тоя ден и аз убих прасето на комшията си (и аз убиец). Ето как стана това: Денят пред Коледа, станах рано закарах да поя конете та да ги назовя, нахраня добре и ще отида да сея жито. Качен на Азията, а другите свободно вървят, а пък кал до колените нагоре. След като ги напоих се върнах и турих ечемик, а конете ги няма. Чаках, чаках - няма. Трябва да отивам повторно и моря Азията да тъпче излишно кал. Отидох. Заварих ги в дерето ядат острия бодил. Подгоних ги и кончетата се подиграха и изгубиха из тъмнотата. Подбрах впрегатната червена кобила, а онези оставих. Вързах ги да си ядът ечемика и приготвих сено от втората коситба хубаво, меко с ароматичен мирис. щом си изядат ечемика ще им сложа и сеното - специално за работните кобили и то когато ще работят. Затворих вратата и влязох вкъщи да си върша утрения наряд. Точно през това време кончетата си доаждат: бягат и цвилят из двора. Казвам си на ума ще потърпите, за да ви дойде ума в главата - през време на молитва е това. Скоро се омълчаха. След наряда, запалих ламбата и излязох из двора да ги търся. Няма ги. А то прасета на комшията да подранят и дойдат та бутнат с муцуни-те си и отворят вратата и започнали да ровят на топло, а кончетата се наместили на сеното и ядът ли ядът иначе никога не бе го кусали.

Като видях тая сцена рекох си: Хе сега трябва малко бой както на кончето - защо не си идват заедно - и на прасетата защо влизат в чужд обор. Отидох до женското конче, Верка, и както ядеше ударих го с ръката си по горната част на гърба, то като се засили напред към леглото си и издигна дирницата си хвърли чифте и леко ме закачи в гърдите и ако не бях успял да се измъкна, то мъртъв бих паднал на местото си. Това ме възбуди и след като ги вързах знаете вече как я бих. Сега иде реда и на прасетата. Взех шибалка в ръка и ламба в друга, за да си ги поошибам.

Но те се завират между конете и те се разрихтаха. А не мога да прекарам поне едно и да ударя бари веднъж. Оставих шибалката и взех парче около две педи и колкото палеца ми е дебело. Хвърлих само веднъж и излезе че съм бил нешанджия, удари се по мутрата и падна и зарита. Издърпах го на отворено, вода му наливах в устата, заливах го, изправям го, но не бива - ще мре. По-скоро викам на събията му и той идва, но то вече, то се е простило със света.

Отидох на нивата и цял ден картината бе пред очите ми и се мъча да го съживявам със силни мисли и твърда воля и се надея вечерта да го видя живо, но когато си дойдох намирам студен труп. Претеглихме го със стопанина му - 18 килограма по 22 лв. и ще го платя. Вземах си го и нахраних кучетата си. А тия прасета в дома отраснаха и много пакости ми направиха. Викам да ги приберат, или да ги изкарват на свинаря, или да ги затварят, а те отговарят, какво правели ако доаждат? А какво не! Изпреровиха двора, изровиха цветята, до самата къща изровено и разкаляно, влизат в обората и събарят кошчетата с плява и разравят постелката на добитъка. Братя софийнци ще кажат то е лесно да се избегне това безпокойствие: Загради двора, затвори портите и не ще идват. Много лесно е да се каже, но да не питат мене, а братята комунари, които бяха в Ачларе, как лесно става това. Как се ходи с деветима с една кола за тръне и след като обикалят и се измъчат и изпободат ръцете, изпокъсат дрехите и се върнат с празна кола, а за да се ограда е нужно повече от пет кола тръне. А портите щом мине добитъка и да си опрат конете дирницата и го-

ведата главите, за да се чешат и ето ти портите строшени. Ще кажете: „трябва да ги чешеш и чистиш, за да не се чешат и събарят оградата.“ И на това ще ви отговарят братята: че друго е чужда ръка да чеше, а друго е сам да се почеше. Това брат Коста вярвам, че ще помни. Всяка сутрин се чешат добитъците, а погледни, конете са захапани, а кравите заблизани. И той си отиде. Защо са недоволни от нашето чесане?

А прасетата да не влизат в обора, да се затвори вратата, добре, тя се затваря от две страни от вън на вътре и от вътре навън. Та ако се подпре отвътре, случи се да влизат отвън и е затворено, трябва да се (избикаля) заобикаля през къщи. Също и обратното.

Прасето бях решил да го платя, но те го прекалиха: идват и все искат парите. Казвам: почакайте сега нямам, когато имам без да искате ще ви ги дам. А по право трябва да я разделим загубата, да бъде и на двама ни тъй като съм и предупреждавал много пъти, а и те виждат, че у дома са отраснали. Но случи се, че не го платих. Ето как стана: Комшията имаше в нашия хамбар храна както и по-рано е турял без да му взема наем. Сега като го прекалиха за пари казах: Добре, ще ви ги дам още сега. Да питаме как се плаща наем за хамбар. Вие ще платите на мене и аз ще ви повърна парите за убитото прасе. Питаме, наем бил на всеки 25 кило 1 кг се дава наем. Той има 40 кило. Значи две на нас по 450 лв. = 900, а прасето прави - 300 лв. - трябва да му убия три прасета, а не едно. Не му търсих повече - ни взех, ни дадох. Лесно ликвидирах със стопанина, ами с прасето как ще се разправим не знам? Желание имах да ги понабия, а да ги убивам - никога.

Друго Борисе, ти знаеш ливадата. Ако помниш единия край се залива и когато я косихме запушихме дупката и водата се оправи в коритото и след като изсъхна го покосихме. При тази постъпка, кой мисли, че ще се напакости някому? Тази година половината ливада беше заляна, а сено отлично. За да мога да го покося пак запуших дупката без мъка с няколко пеши пясък и водата се оправи в коритото си. На другия ден що да гледам! Деца от село с кошове и кошници отиват за риба. Разчуло се е, че Чеирската река е пресъхнала и имало много риба. Заинтересовах се и нещо ми нашепна, че пак я загазих. Отидох под нашата ливада и виждам, че реката пресъхнала, а рибчетата се събрали на купчини в по-дълбоките места, гдето се е задържала водата за по-дълго време, но и там изчезнала, а рибките останали на сухо и измряли. Бързо разчиствам покосеното сено на страни и отворих път на водата да върви от дето не й местото, но там си е пожелала, но късно е вече, рибките си остават мъртви, подобно на прасето. Ако да бях ял месо не бих имал толкова грях колкото ми от тия постъпки.

Вадим камъни, за да изграждаме кладенеца, защото при замръзване и разтопяване разпуска се пръста и се събаря. Вадим ги в голямата река дето беше банята до каваците с труд и мъка отворихме кариерата - рудницата и щом почнаха да излизат хубавите камъни откри се мравуняк и от студа мравите измират.

Имаме шарено коте, за една година успя да довърши мишките. Ами сега започна гълъбките и птиченцата. Най-вече вечер при залязване на слънцето тогава лови нещастните птиченца. Преди-няколко вечера като теглех чакъл от кладенеца, а Йорджо е вътре копае, котето подплашва няколко птиченца от покрива на къщата и кацат на сливата. То с опулени очи и ури след тях и така се хвърли на сливата. Викам, но не ме чува, да пусна торбата ще убия работника, да тегля ще се мине време, но както и да е успях да издърпам торбата и бягам към котето да отърва птиченцата. Понеже е на високо случи се кобилищата на отпреде ми и хоп по главата му и то се строполя на земята. Бла-

годарение, че не му стана нищо. Пак на бой и убийство ми върви както някога брат. Урс из романа на Х. Сенкевич „Камо градеш“. Това го пиша брат като изповед от мене и дано ми поолекне, а на вас да послужи за назидание и поука та да се предпазвате в подобни случаи. Затова искам да дойда и съм близо до Учителя, мисля че тия деяния ще бъдат избегнати.

Колкото за прехраната на мен и децата то не се грижа. Щом Господ ми е дал живот и здраве то Той не ще ни лиши от потребното, както за физическата храна и за духовната Той ще промисли. Беседата ме облекчи гдето се казва, че когато те бие, който те обича, това е благословение. Бил съм жена си, добитъка, околните си, децата си, но все своите като им мисля доброто. И за това ги бия.

Икономия правя във всичко, а все с дефицит привършвам. Където тръгна все пари от хора търся. Всички ще се научат къде отивам и какво правя. Ред ли не зная какво, но не върви. Може би да има братя опитни и умни да поставят ред и стопанството да се обърне на райска градина. Една от мъчнотиите е: без домакиня когато отидем в къра заключваме вратите. Христо си идва по-рано имат I-во отделение два часа, Цветина 4-5 часа. Тъй че трябва да чака на двора докато си дойде Цветка и отвори. Вкъщи огън изгаснал, няма приготвено за храна, изпокъсани, работа много. Мъчно брате, мъчно.

Добре ще бъде брате ако ни изпращате постоянно подобни бележки от беседите на Учителя. Желая да имам от V серия насетне (следващите беседи след V серия и до днес). Даже и по-раншните, защото Учителят беседва всяка неделя, годишните серии са от по 14-25 беседи, а останалите са за нас неизвестни, а че има неща важни и поучителни това е излишно да казваме.

Книгите от склада на брат Лазар Котев на стойност 200 лв. ги изпродадох и от Учителовите половината. Сумата е изхарчена ако се има нужда пиши ми да я събера и изпратя.

Добре сме. Мирка е в Карнобат ученичка в IV клас.

Между другото се залових да изучавам Есперанто, а там срещнах изречение: „Al homo, pekinta senintense, dio facile pardonas.“ Превеждам го: Съгрешенията на човеците без намерение Бог лесно прощава. Ха дано да е тъй. Май ако има някой от братята есперантисти поздрави го и го помоли да ми пише да се упражнявам.

Писмото ми е общо: поздрави всички братя и сестри, а Учителя разбира се първо.

Извинявайте, че ви пиша на събрани листчета. Тъй се случи, че се привърши книгата ми на тоя ред. Писано е и нощно време. Извинявайте за отежчението, което може би ще ви причини прочитането.

Какво да правя братя искам всичко да си разкрия пред Вас, а то още колко е останало.

С братски привет: Жечо

Бележки на редактора:

1. Ето как един селянин сам в едно село може да бъде ученик на Учителя.

2. Изпитите на ученика се явяват в неговото ежедневие и са в неговия бит, а не са изкуствено внесени от вън.

3. Животът на село по онези години не може да се повтори никога в тази форма. Ето защо се поместват тези писма.

36. ОПИТИ ЗА НОВИ КОМУНИ

Опитът на нашата комуна в село Ачларе от 8 човека беше направен. Опита не беше сполучлив, появиха се много пречки и ние не бяхме готови. И тук преживяхме много противоречия, борби, радости и разочарования. Въодушевлението, което ни беше обзело за един нов братски живот се разби в трудностите и разочарованието.

След Ачларе се направиха и други опити в провинцията. В град Нова Загора група братя и сестри направиха опит за комуна. Една тухларна работилница на един наш брат беше предоставена на тяхно разположение за общ братски труд. Работата е много тежка, хората не бяха подготвени и в комуната възникнаха ред противоречия за хора, които се срещат за пръв път, а тухлите ги бяха виждали до тогава само наредени на палета.

В село Арбанаси също се направи опит. В далечно минало е било курортно място на аристократите. Решиха да направят комуна въз основа на стопанския живот затова закупиха някои земи, дворни места и къща. Създаде се един център, в който се събраха 7-8 човека. Присъединиха се семейство Камбурови, които продадоха имота си в Казанлък и Ст. Загора и с тези средства закупиха места в Арбанаси. Основа се една комуна, която премина през големи изпити. Земята в Арбанаси беше изтощена, изгубила плодородната си част, каменлива, песъклива и изобщо слаба земя. Много труд, малко резултат. Комуната не разполагаше със средства и комунарите едва преживяваха. Едно благоприятно условие беше за тях близостта на Захарната ф-ка в Горна Оряховица и когато трябваше да се събира цвеклото от производителите тя имаше нужда от честни хора, които да се турят на кантарите, където то се измерваше. Управлението откри, че нашите хора са честни, винаги когато идваше сезона, канеше ги на тази служба. До тогава местните хора вършеха злоупотребления с приемането на цвеклото. Но сега тук застава честни хора и за труда си получаваха захар в натура, която беше необходима, защото главната храна на комунарите беше чай. Получаваха и някой лев, но стопанството не даваше почти нищо и те мизеруваха. Между тях възникнаха лични борби и комуната се разтури. Тук бяха рода Камбуров - баща Стефан, майка Екатерина и трима братя - Петър, Марин и Костадин. Семейство честно и хора работливи. Всъщност те държаха комуната. Към тях се присъедини семейство Каишеви с майка Мария и дъщеря ѝ и синът ѝ Колю Каишев. Към тях се присъедини Руси, един гърбавичък и слаб брат. Имаше един военен подофицер Христов, слаб работник, не свикнал с работа. Имаше и други. Но връзката между тях не беше здрава, не ги свързваха и хубави чувства и комуната след като изживя ред противоречия и лични дрязги, тя се разтури. Остана само спомена за комуната, както и спомените на Марин и Петър Камбурови за нея и накрая останаха задължения и борчове, които трябваше да плащат ред години, макар че продадоха къщата и имотите.

След това Петър Камбуров, Марин Камбуров и Колю Каишев поеа грижата за братските лозя в Търново където ставаха съборите. Почнаха да обработват земята и може да се каже, че и там се създаде едно братско стопанство, което съществува ред години. Но и този опит не излезе сполучлив.

37. КОМУНА НА ИЗГРЕВА

Опитите за комунален живот продължихме да правим и в София. Една група младежи се обединихме и започнахме да обработваме земите на Изгрева. Засяхме нивите с лук, картофи, грижехме се за всички земи и живеехме общо и се хранехме общо. Бяхме си сковали една барака-къщичка, в която живеехме. Къщичката беше с две стаи, голяма веранда, кухня и трапезария, в която се хранехме сутрин и вечер. Един от нашите братя Димитрий Стоянов имаше майка възрастна, която готвеше и се грижеше за нашето домакинство. Беше много прилежна и добра бабичка. Баба Донка беше към 90 години, но се държеше. Другите бяхме: аз, Борис, Никола Нанков и Георги Радев. Продължихме няколко години да живеем в тази барака. Срегнахме много противоречия, обаче ентузиазмът от общия братски живот падна. Не беше както при първите години. А ние се събрахме в името на идеала, за да си услужваме в готвенето, прането и обикновения бит на едно домакинство, за да може да остане повече свободно време за духовна работа. Но излизаха конфликти и то в името на нещо малко, което след това се обръщаше на голямо. Видя се, че не са всъщност външните условия, които правят живота, но са важни и вътрешните качества на хората необходими за един общ братски живот. Тогава вниманието ни се насочи към вътрешния живот, подготовка на самия човек за един нов живот, за изграждане на един здрав характер и един нов мироглед.

По този повод Учителят каза: „Нито една комуна няма да се задържи, защото не са поставени на Божествени условия и защото користолюбието и интересите са на преден план.“ Бяхме свидетели, че това така и стана. Във всички комуни изпъкнаха личните еджи и егоистичен живот и това измести идейния живот в името, на който се създадоха. А успех ще има само по идеен път, когато човек се оформи отвътре с подходящи качества. А дотогава има много работа и много време, векове подред, за да се осъществи това.

Учителят знаеше, че опитът ще излезе несполучлив. И затова бе отворил Школата, за да подготви хората за идващата епоха, когато човеците ще бъдат с пробудено съзнание. Защото комуналния живот е живот на пробудените човешки съзнания, които търсят връзката помежду си, за да осъществят общението си с Бога чрез изпълнението волята на Бога на земята, защото реализацията е в целокупното обединение на пробудените човешки съзнания.

38. БАБА ДОНКА

В първите години, когато отидохме на Изгрева нямаше къде да живеем. Изгревът още не беше построен. Живеехме у брат Димитрий Стоянов с майка му баба Донка. Тази баба Донка бе забележителна жена. На 90 години тя ни готвеше разни чорби и ястия. Върнем се от университета към обяд и яденето е готово, какво по-хубаво от това. Сядаме всички на масата,*тя насипва с черпака, а ние огладнели кусаме с дървени лъжици. След обед работехме, за да си изкараме прехраната по разни обекти, а вечер отново намирахме готово ядене. Баба Донка готвеше хубаво и след като се нахраним ще изпеем няколко песни. А какви песни се пееха тогава! Имаше у нас плам и огън. В това се криеше нашият подем тогава. Една сутрин баба Донка ми вика: „Борисчо, искам да се науча да чета.“ Тогава много от възрастните не знаеха да четат. Такива бяха времената. Шест месеца аз я учих и тя научи азбуката, но не можеше да свързва буквите. След още 6 месеца един ден тя ме пресреща да-

леч от прага и вика: „Прочетох, прочетох!“ Размахва един вестник „Утро“, сочи заглавието и вика: „Прочетох, тук пише утро!“ Каква радост бе за всички това, че баба Донка може вече да чете.

Тя следеше разговорите ни, посещаваше салона и слушаше беседите на Учителя. Веднъж Учителят говори на беседа за ясновидство, за ясновижда-не, за яснослушане и за други сетива, чрез които човек може да слуша друг говор, да вижда духовете и да проникне в техния свят. Приближава се баба Донка при Учителя и Го пита: „Учителю, ще прослушам ли?“ Той се усмихва: „Ще прослушаш, бабо Донке, ще прослушаш и ще прогледаш!“ А тя е засмяна и доволна. Редовно е в салона и слуша Словото на Учителя. Колко много учени хора имаше в София, но те не дойдоха нито веднъж да седнат в салона и да слушат. А тази баба Донка, която бе неписмена и неука на 90 години се научи да чете и прогледна. Така както бе казал Учителя. Освен това тя се научи да слуша Словото на Учителя и след това ни разказваше какво е запомнила от беседата. Тя бе вече прослушала. Беше се изпълнила думата на Учителя. Вече различаваше Словото на Учителя, познаваше го и Му вярваше. Това значи да прогледнеш и да прочуеш. Това се отнасяше и за останалите къде повече къде по-малко. А това не беше малко, дори бе много.

39. БРАТСКА КОМУНА В КАЗАНЛЪК

Тази комуна е свързана с живота на Рудолф Земан и Луиза Земан. Той е роден в град Початки - Чехия през 1880 г. Поканен е от българските власти като учител в текстилното училище в гр. Сливен. С течение на времето е бил технически ръководител в текстилните ф-ки на Габрово и Трявна.

През 1922 г. образува комуна в гр. Казанлък. Ръководейки се от своя идеализъм искаше на дело да прояви братския живот в обстановка между братя и сестри запознати с учението на Учителя.

Обзаведе със свои средства работилница за изработване на покривки. Там той вложи своето изкуство и знание, като сам изнамери начин за обработването им. Вложи много усилия и обич към това, което предприемаше. Не жалеше средства, даже и здравето си. След подготвителен период покани 10 братя и две сестри. Работата започна с любов и надежда за братски живот. Обаче братята не бяха запознати с този начин на работа, не бяха свикнали да имат технически ръководител, който отбираше от тази работа и им липсваше вътрешна спойка. Всеки смяташе, че има право на собствено мнение и свобода на действията си. А в един производствен процес е необходима дисциплина, за да се осъществи крайния етап на това, което се произвежда.

Въпреки големите усилия на брат Земан и Луиза Земан, която пряко участваше в братския живот, за приложение идеала в Учението на Учителя, въпреки всичко опита не се осъществи. Съзнанието на всички не беше на еднаква висота: да служиш на ближния си, а после на себе си. Сестра Земан в комуната вложи много усилия, с голям ентузиазъм, с голяма любов всичко правеше, опитваше се да поправи пропуските в работата, но накрая се видя, че липсваше спойката, вътрешната спойка между всички. Любовта между всички още не беше внедрена. Комуната се разпадна. Остана опита, който показва докъде е стигнало съзнанието за един братски живот. Любовта като основа за един братски живот липсваше. Брат Рудолф Земан и сестра Луиза Земан изживяха много тежко тази несполука. Един от двамата отиде и сподели с Учителя за голямото разочарование от Комуната. А Учителят простиичко каза: „Преди започването на комуналния живот в Казанлък брат Земан трябваше да ме попита.“ Ето това бе мнението на Учителя. А сега умувайте, тър-

сете поука и внимавайте. Да не дойдете до нашето разочарование, защото Високият Идеал, той е недосегаем за човешки ръце.

Този разказ за комуната в гр. Казанлък бе написан от дъщеря им Блага Тачева, живуща на ул. „Столетов“ 10, гр. Казанлък. На 1 ноември 1973 г. бе изпълнена молбата ни да напише няколко думи за тази комуна, за което ѝ благодарим. Беше ни изпратила по една снимка на родителите си.

40. КОМУНАЛЕН ЖИВОТ С ПЕСНИ И ТОПЛА ВОДА

Комуната е нещо много трудно. Живяхме комунално 12 години с различни приятели. С някои се създадоха приятелства много тесни, както се казва в Писанието, че има приятелство по тясно и от братска рождена връзка. Първите, с които се опитвахме да правим комуна беше в дома на баба Коца, майката на Георги Томалевски. Така брат Христо Дързев живееше у Томалевски, а ние другите прихождахме, сядахме на масата и пиехме топла вода от едни бакърени съдове. Там бяхме - Георги Томалевски, брат Кузман, който следваше философия, аз Борис Николов, Христо Дързев, който правеше партиите на четири гласа на песните на Учителя и всички се разпявахме. Пеехме ли пеем песни, а след това пиеме ли пием топла вода. А после пеем до насита. А коремите пълни с топла вода. Работим след обед на Подуяне - там чукаме камъни. Сутрин сме в университета, а вечер пеем и пием топла вода. Комуна и половина. Глад и половина.

С Георги Томалевски бяхме в комуната на село Ачларе. Най-обичахме с него да вървим по синурите. Беше нацъфтяла една хубава метличина. Вървим и говорим за най-съществените неща. Хубави приятелства се създадоха и хубави приятелства се развалиха в комуната. А защо ли? Там се сбличаваш с хората и е трудно да живееш в такава близост дълго време. Там се сблъскват родови сили. А те като се развихрят, разпръскват и човеци и комуни и всичко обръщат наопаки. Имахме хубави опитности през тези 12 години. И тъжни иммахме. И трагични иммахме. Имахме от всичко по малко и от всичко по много. Хубавите неща бяха малко, а трудните много.

41. ПРЪВ ОПИТ ЗА ОБЩ БРАТСКИ ЖИВОТ

Първите ученици на Учителя - Пеню Киров, Тодор Стоименов и още един-двама образували нещо като дружество в Бургас. По това време Учителят беше почнал своите сказки в България. Сказките тогава бяха с вход. Имаше тогава известен приход и Учителят редовно изпраща на касиера Пеню Киров каквото се е полагало. Въодушевяват се от идеята за Братство, за общ братски живот тези приятели в Бургас и им се приискало да имат обща братска работа. И като мислили, мислили, решили да купят две биволици, които да пасат поред всеки ден и млякото да продават или да го приготвяват на сирене и от него да получават един малък доход, за да се издържат. Купили биволиците, но те им създали толкова главоболия и грижи. Една биволица трябва да се пасе, да се храни със сено, да се зоби, да се пои, да се чисти с гребен, да се изхвърлят нечистотиите от обора. Изобщо грижи и половина. А като се съберат две биволици, грижите им стават три пъти по-големи. Та онези, които им подшушнаха тая мисъл в главите ги отклониха и заангажираха така, че за идеята не им останало време. А за духовна работа, за четене на Еванге-

лието, за размишление и молитви, нямали сили и време от преумора. Всички близки са виждали предварително, че това е една фантазия. Накрая продали биволиците, за да се отърват от тях и като направили сметка накрая видяхи, че няма никаква сметка. Важно е, че това бил първият опит за братски живот макар и несполучлив. И макар и несполучлив, той посочва към правия път. Братския живот е преди всичко съзнание, будно съзнание и съзнание за целокупността в природата и в живота на хората. А външната форма е второстепенна. Тя е средство да се сваля и реализира една идея. Без пробудено съзнание комуналния живот е изключен. Ние го проверихме десетилетия по-късно.

42. ПЕТЪР КАМБУРОВ ПИШЕ ПИСМО ЗА КОМУНА

Този случай ми го е разказвал Петър Камбуров. Бях студент по право през 1919 г. Учителят ме извиква и казва: „Ти следвай право, но правото не е в университета. Ще дойдеш при мен, ще те изпратя в Търново в колибата. Ще направим опит за основаване на братска комуна. Ще дойдат и други братя от-после.“

Петър казал: „Щом е тъй, отивам. Но да отида първо в Ст. Загора, да продам зелето си, което съм отработил.“ Отидох и продадох зелето. През месец октомври заминах за колибата на братското лозе в Търново. Прекарах зимата, а лятото посрещнах събора. През зимата на 1922-23 г. падна голям сняг. През цялото време работя на братските лозя. Пръсках, копаех и режа. Когато падна големия сняг, на работа не може да се ходи никъде, налегна ме голяма носталгия, тъй за вкъщи, за домашните ми в Ст. Загора. През всичкото си време съм мечтал за братска комуна. Учителят не е давал на старите братя да продават имотите си да правят комуни. Но аз реших да пиша на баща си писмо да продаде имота си въпреки, че Учителят бе ги предупредил да не се продава. Но аз това не знаех. Взимам перото и пиша: „Тате.“ Тъкмо да продължа по-нататък писмото си, перодръжката изхвъркна из ръцете ми и перото се забива в масата. Перодръжката започва да трепери. Взимам перодръжката втори път, перото пак ми се изплъзва из ръката и се заби в пода. Трети път взимам перото - пак същото. Четвърти път вземам перодръжката и с двете си ръце дописах писмото. Тати получи писмото ми и ме послуша. Продаде имота и пролетта пристигнаха с майка ми. Купиха в Арбанаси кола, коне, къща, инвентар и едно лозе и започнахме работа. Дойдоха и други млади братя да стават комунари и работата тръгна отначало задоволителна. Тази комуна просъществува три години - 1923, 1924 и 1925 г. Дойде време и възникнаха известни спорове и недоразумения в комуната. Явиха се противоречия. Някои от младите братя започнаха да одумват, че старите Камбурови не могат да дадат такъв труд както младите. А ние с Марин, брат ми опъвахме най-тежката работа. Другите младежи бяха силни в критиката, но бяха слаби в работата. Понеже бяха болшинство, взеха решение баща ми и майка ми да напуснат комуната. Казвам им: „Те продадох имота си, къде ще отидат?“ А те продължават. „Учителят каза старите да се махнат от комуната.“ До събора аз все не вярвах, че това са думи на Учителя, нали Той ме изпрати тук в колибата в Търново. Дойде събора и аз отивам при Учителя. „Учителю, вие сте казали моите стари родители да напуснат комуната и да се махнат.“ „Да, казал съм. Само че ще отидат в Казанлък.“ Петър казва: „Исках да чуя това от Вашите уста.“ Учителят поклаща с глава: „Да.“ Таман се разделих с Учителя и един от младите братя

от комуната се нахвърля с упреци върху мен. Аз мълча, защото съм чул какво е казал Учителят и изведнъж си спомням за перодръжката. „Перото право казваше, но нямаше кой да го послуша.“ Връща се Петър в Арбанаси, предава думите на Учителя и старите заминават за Казанлък. Следващите дни няма кой да готви и да храни комунарите. Няма общ казан, няма хляб, няма чай. А комунарите без общ казан не могат да живеят. Така комуната се разтури. И Петър добавя: „За моето непослушание към перодръжката аз платих скъпо, както и моите родители. Десетки години трябваше да изплащаме големи борчове. Този опит с комуната в Арбанаси ни струваше скъпо и прескъпо. Голяма цена платихме за него.“

Комуната не е само идея. За да стане живот, трябва да се осъществи от хора с пробудено съзнание, които знаят как действа закона на Единението между човека, Природата и Бога. Само тогава.

43. МИСЛИ НА БРАТ БОРИС ЗА КОМУНИТЕ

1. Една форма на общ живот може да се изработи като художествено творение. Ние искаме да опитаме комуната като метод, да се изрази новия живот. Но това нещо може да направим и с нашия личен живот сред обществото, в което се движим и живеем.

2. Общият живот е хубав. Но там с колко и много ограничения имаш да се справяш. За временно може да се допусне, но за постоянно - не!

3. При всяка грешка, при всеки неуспех, при всяко несъвършенство кажи: „Начало“. Ново усилие на човешкия дух - още една крачка напред.

4. Човек трябва да прави усилие, да държи съзнанието си по-високо от околната среда, за да не го смъкне тя до своето ниво. Човек трябва да държи връзка с Бога, тогаз всички условия ще може да използва.

5. Три неща за комуните:

Когато срещнеш душа, която страда, изпрати ѝ една хубава мисъл.

Когато се молиш, отпрати една свещена мисъл към Бога право нагоре. В живота трябва да има една основна работа.

Когато се приближаваш към някоя душа, вживявай се в онова, което тя прави и преживявай това с нея.

6. Не е достатъчно само един стремеж за комуна. Трябват различни методи, за да се реализира този стремеж. Живота трябва да се превърне в Школа, за да се изработят добрите навици. Всичко това трябва да върви последователно.

44. ЧЕРНИЯТ ГАРВАН И СТУДЕНТСКАТА ШАПКА

Бях студент и отивах на изпит по ботаника. А това бе най-трудният изпит. Изпитът беше в I-ва Мъжка гимназия, понеже тогава нямаше като сега нови, големи, построени сгради. Вървя аз по алеята за града и изведнъж долетя над мене голям черен гарван и като литна над мене, спусна се и с крилата ми удари шапката и тя падна. Тогава студентите носеха шапки, фуражки като за всеки факултет цвета на плата на фуражката бе различен. По това се различаваха студентите кой къде следва. Аз се стреснах и се чудех какво ли значи това. Сметнах, че ще ме скъсат заради този гарван. Но дойде професора г-н Стефан Петков и каза: „Г-да има ли кой да излезе пръв?“ Отговорих:

„Аз.“ Изпита почна и мина много добре. Така че символа на черния гарван не се оказа верен в момента. Но той пророчески излезна точен в по-късно време. Завърших с отличие и бях официално поканен да взема мястото на асистент и ми предричаха голяма кариера. Но тогава бяхме всички под влияние на това, че не искаме да сме ангажирани от светските порядки и да се подчиняваме на обществени правила и закони. И аз не си взех дипломата както направи и Георги Радев и някои други. Но ние не попитахме Учителя. Учителят не беше съгласен с това и беше много недоволен. Но ние направихме опит, който не бе сполучлив за нас. Учителят още в първата година на Общия Окултен Клас бе говорил, че ученикът трябва да завърши гимназия, факултет, че дори и три факултета, да усвои светското знание и да отиде да работи с тази професия като в нея приложи идеите на Учителя. Но кой да слуша тогава тези неща. Ние бяхме млади и живеехме в друг свят. Така че гарванът бутна шапката ми и тя падна на земята. Символът бе абсолютно точен. Аз не работих по тази професия нито станах асистент. Мария Тодорова винаги ме упрекуваше за това, че съм напуснал кариерата си във факултета. Аз обикновено отговарях, че вината не е в мене, но в черния гарван. Тя отиде тогава при Учителя и сподели с Него всичко. Отговора му бе: „Борис и Жорж направиха груба грешка, че не отидоха да работят с дипломите си там, където ги викат и ще отговарят затова!“ Минаха години и аз трябваше да призная, че с обществения порядък на света съм скаран от край време. Гарванът ли ме скара с обществените порядки или той дойде да ми покаже и посочи задачата, която имам да разрешавам и изпита, който трябва да държа. Онзи изпит по ботаника взех, но не си взех готовата диплома. Отказах научното поприще във факултета. Така бях устроен, пък и да не забравяме, че имаше прокоба на черен гарван.

Освен нас с Жорж и други си захвърлиха дипломите. Ние бяхме едновременно студенти във факултета и ученици в Школата на Учителя. Учителят не искаше да отделяме всичкото си време за Школата. Каза ни: „Достатъчно е да работите съзнателно един час на ден за Школата, а другото време използвайте както намерите за добре.“ После той ни насърчаваше да учим и особено се радваше на нашите успехи в университета. А ние бяхме добри студенти. Когато завършихме и трябваше да си вземем дипломите беше 1925 г. и тогава управляваше Александър Цанков, който бе направил преврат на 9.VI.1923 г., бе свалил Стамболийски, след което последва кървава разправа както с него така и със земеделците. Той не обичаше Учителя и Неговите последователи. Под влияние на духовенството и под внушенията и подстрекателствата на някои военни, той издаде една наредба, според която не се приемаше на държавна работа човек от Бялото Братство. Който даде декларация, че се отказва от идеите си, можеше да бъде приет. Ето с какво се засрещнахме ние тогава. А бяхме свободолюбиви хора, много чувствителни за свободата си и тази наредба ни възмути до дъното на душите ни. Ние отхвърлихме и отрекохме всяко ограничение и всякаква декларация и с това отхвърлихме всяка държавна работа. В протест и други приятели не си взеха дипломите, които останаха в чекмеджетата на канцелариите. Които имаха занаят като мене, направо стъпихме в занаята си и забравихме, че сме следвали. Други пък изчакаха известно време да видят как ще се развият събитията. Някои се принудиха да дават декларации, а пък при други случаи наредбата не се приложи толкова строго. Така че тези, които си взеха дипломите отидоха на държавна работа. Но една група, която беше възмутена от тази наредба отказа държавна работа и докрая на живота си работеха като занаятчии, но бяха свободни хора. Един от тези свободни хора бях и аз. Но трябва да признаем, че никой от нас не отиде да пита Учителя как да постъпи в този случай. За какви ли не дребни

неща сме го питали, но за един такъв важен въпрос за нашата професия, решихме, че само ние можем да го разрешим.

45. НЕ ПРЕКАЛЯВАЙ С ФИЗИЧЕСКАТА РАБОТА

И така с моят занаят започнах да работя тежка физическа работа при Бертоли главно мозайка по строежите на София. Бях много як и силен. Вдигах големи тежести, които двама човека не можеха да помръднат. Така веднъж Учителят ме повика с пръст, отидох при Него, после с показалеца и с жест на дясната си ръка ме посочи и строго ме осъди: „Няма да прекаляваш с физическата работа.“ След малко добави: „Да стоплиш и да пиеш зелен сок!“ И аз започнах да пия тоя зелен сок. Пеню Ганев имаше една голяма каца с наложено зеле и аз тази каца я изпих за няколко месеца. Следващите години си слагах по една каца зеле, за да пия зелен сок. Тя спомагаше на храносмилането ми, защото аз страдах от болен стомах, имах язва и бях капризен на храна. Не можех да ям всякаква храна, както и сготвено от кой да е човек.

Минаха години и аз продължавах да работя тежка физическа работа и не се съобразявах със съветите на Учителя. Нали трябваше да изкарам по някой и друг лев повече. Тогава имах вече дом, семейство, а това са харчове. Трябват пари за това, за онова.

Пак ме спря Учителят и строго ме смъмри: „Прекаляваш с физическата работа! Ще дойде време когато ще имаш условия за работа, но няма да имаш сили.“ Замръзнах. Но продължих по същия начин. Минаха десетки години. Дойде това време когато имах условия за работа, небето ми даде дълъг живот, но нямах сили. Да, природата държи строга сметка за силите, които употребява човек, защото тя отпуска кредит точно определен. А за времето, през което се изразходва този кредит, за нея е без значение, защото тя разполага с цяла вечност. Това е знание получено от Учителя.

Друг път Учителят ми бе казал: „Да ядеш лимони!“ Особено след като ми бе направена операция от язва и бе изрязана част от стомаха ми, аз обичах да ям нещо киселичко. Тогава аз използвах съвета на Учителя, но и преди това налитах на кисело. Без кисело не можех. Причината бе че лигавицата на стомаха не произвеждаше достатъчно стомашен сок - пепсин и солна киселина. Отначало бях болен от язва, а след това стомахът ми бе изрязан. От 28 години до 58 години боледувах постоянно от стомах. Причината бе тежки камъни, които бях вдигал. Имах смъкване на стомаха.

Съгласно съветите на Учителя всеки ученик от Младежкия Окултен Клас трябваше да изучава един музикален инструмент. Аз се спрях на флейтата. Намерих си учител и почнах да вземам уроци. Записах се да следвам в музикалната академия в София през учебната 1925/26 г. Тогава си взех изпита по флейта с добър 4 и трябваше да запиша втора година. Но се забавих и трябваше да платя глоба от 100 лв. Взимах уроци при проф. Стефанов. Но работех тежък физически труд, разбивах камъни и като отида на урок пръстите ми бяха все изранени, задебели и професора ми каза: „Ти с тези ръце на флейта не може да свириш.“ И така свърши кариерата ми на флейтист. Пък аз не съм по малките работи. На мен ми кажи, пренеси Витоша от другата страна на Искърo и аз ще ти я пренеса. Но с малки работи не мога да се занимавам. Флейтата продадох в последствие и с парите трябваше да издадем песнопойката на Мария Тодорова за песните на Учителя.

Асистент по ботаника не станах. Останах си с мозайкаджийската професия до края на живота си. Астрологическите аспекти на живота ми бяха та-

кива и не можех да ги прескоча и да мина транзит. Е, с тази професия се пенсионирах и с нея се прехранвам в тези години.

46. УРОК ПО ПЕСТЕЛИВОСТ

На ул. „Опълченска“ 66 по покана на Учителя трябваше да препокрием покрива на къщата, който течеше на 1-2 места. Учителят ме попита: „Можеш ли да поправиш покрива?“ Аз кимнах: „Мога.“ Заех се да го поправя, но беше трудно, защото къщата беше покрита с турски керемиди и по особен начин се подреждаха - две отдолу и една отгоре. Свърших и се готвех да сложа стълбата до стената, за да сляза долу на земята. Учителят по това време говореше със сестра Иларионова от Търново на двора. Изведнъж се обърна към мен и каза: „Чакай!“ Той остави сестрата, дойде към стълбата, наведе се, издигна половин керемидата, която стълбата щеше да счупи и ми я подаде. Не каза нищо. Аз се качих отново горе и се огледах наоколо. Намерих подходящо място и сложих тази половин турска керемидата. После слезнах на земята. Дадох ми да пия чай. Учителят ме погледна строго. Разбрах че това беше урок по пестеливост, защото аз бях много щедър, стигащ до разточителство. Бях с много широки пръсти и през тях минаваха много пари. И ги давах за неща, за които после виждах, че съм сгрешил. Дългите ми пръсти на ръката, както и широките ми пръсти останаха до края на живота. Не можах да се променя. Останах си щедър и разточителен, по някой път по-малко, а други пъти повече. Зависеше от случая и от обстоятелствата. Но урока по пестеливост трябва да го разкажа, защото това е урок от Учителя към ученика. Днес съм тук, но утре ме няма, а урока по пестеливост, предаден от Учителя трябва да остане, защото той е предаден за ученика от Школата.

47. ПЪРВИТЕ САЛОНИ В СОФИЯ

Задават ми въпроса, къде, кога и какви беседи Учителят е държал преди създаването на Изгрева. От тогава минаха много години и никой от нас не се сети да води точни бележки, които да послужат след години за история на Братството. Кой можеше да се сети тогава, че предстои откриване на Школа и че тази Школа ще продължи 22 години, че тя ще се закрие и след това ще минат десетилетия докато някой се сети да запита как е било през първите години от дейността на Учителя. Затова сега само спомена може да говори.

Първия салон, в който Учителя е говорил за народа и за приятелите разбира се е градината на ул. „Опълченска“ 66. Споменахме, че Учителят е държал беседи в една малка стаичка, в която са били наредени няколко пейки, също няколко стола и в нея са седяли към 15 човека. Учителят е седял до прозореца и през отворения прозорец говори на онези слушатели, които са заемали градината и двора пред къщата. Така че първия салон е в двора на къщата и е под открито небе и Учителят е държал беседите си в неделя от 10 часа.

Втория салон е бил нает на ул. „Раковски“ и „Граф Игнатиев“ на ъгъла през 1920-1921 г. Аз не съм ходил в този салон. Учителят е държал там няколко беседи вечер от 18-19 часа, обаче възниква спор между онези, които са наели салона, кой да ръководи и кой да бъде на лично място и се идва до спирание на събранията. Учителят отново се прехвърля да държи беседи на „Опълченска“ 66, където се намира първия салон под открито небе. В томчето „Беседи, обяснения и упътвания“, от 1922 г., гр. Търново на стр. 114 Учителят го-

вори, че първата Школа, която е отворил, но после я затворил понеже учениците в нея изкористяват някои знания получени от Него за различни неща. Започнали да се подиграват, да се шегуват помежду си и изместват същността на окултното знание, което ни дава Учителят. Тук Той държи беседата „Кротостта, смирението и мъчението“ от 22.01.1920 г. до 5.02.1920 г. Това е една малка книжка, която после Учителят забранил да се препечатва и издава. Тогава приятелите, които наемат салона под наем срещу пари, се скарват, правят скандал в салона кой да ръководи и накрая Учителят затваря първата Школа. По-късно, когато дойдохме ние младите, родени след 1900 г., пожелахме Учителят да ни говори и напътства. Така Учителят спази окултния закон, че Учителят дава тогава, когато ученикът поиска. Така Той откри отново Школата чрез Младежкия клас.

Третия салон беше на ул. „Цар Шишман“ през 1922-1923 г. Имаше една сестра Маркова, която преподаваше френски език в един малък салон. Тя отстъпи салона на Учителя за беседи, тъй като вечерно време не го използваше. И събранията започнаха вечерно време. Още на първите беседи между посетителите се очертаха няколко групи: теософи, толстоисти, социалисти, анархисти и масони. Под влияние на източния окултизъм слушателите очакваха, че в Школата ще им се преподават методи за придобиване на окултни сили, които те смятаха да използват за себе си и мислеха с тях да украсят своята особа. Но Учителят скоро ги тури в правия път и правилна работа, която е последователна, трае дълго време и не дава бързи и блестящи резултати, както те очакваха. Пътят към съвършенството при Учителя не допуска никакво отклонение. Тук в този салон Учителят откри два младежки класа по 80 човека. Той въведе строг ред, дисциплина и изпълнение на задачите и работата тръгна добре. Някои от учениците, които очакваха, че ще им се поверят знания и сили, според както бяха чели теософията, се разочароваха и се оттеглиха. И така остана само един клас.

Четвъртия салон беше на ъгъла на ул. „Евлоги Георгиев“ и ул. „Гурко“ през 1923-1924 г. Беше нает от едно спортно немско дружество „Турн-Ферайн“. Той беше доста удобен, специално построен за събрания, заплащаха наем и когато беше свободен ние се събирахме там. Там почнаха да се правят братски вечери, братски събрания и Учителят почна там да държи беседи за Младежкия и Общия Окултен Клас от 18 до 19 часа, както и неделните беседи сутрин от 10 часа. Посетителите се увеличаваха, но приятелите видяха, че тук не е удобно за джоба ни, защото доста скъпо взимаха. Тогава няколко братя взеха инициативата да се построи салон собствен за Братството.

Петия салон бе на ул. „Оборище“ 14. Един от братята Иван Радославов, който беше учител по история в една софийска гимназия, отпусна мястото си пред къщата на ул. „Оборище“ 14. Беше доста удобно място. За кратко време се построи салон. Аз като студент съм работил, когато се полагаха основите на този салон. Изкопавахме основите, носехме камъни и тухли и помагахме при зидарията. Всички младежи помагаха и салонът се построи за няколко месеца. Той беше много удобен понеже е в средата на София. В неделен ден някои от възрастните приятели ще вземат Учителя с фойтон и ще го докарат в салона. Имаше една малка стаичка в началото на салона, специално преградена, където Учителят ще си поседне, ще поотпочине, ще размислява, ще се подготви и след това ще излезе за беседата. Но и този салон стана тесен. Започнаха да идват много хора, но Учителят там държи беседи включително и 1926 г. В тази година на поляната на Изгрева бе построена една малка стая, в която Учителят се нанесе да живее и престоя през зимата на 1926/27 г. След като всички видяха, че Учителят се пресели горе на Изгрева, то решиха тук да

се построи салон. Те взеха решение, но бяха принудени да вземат такова. Иван Радославов бе се свързал с един предприемач, онзи го бе подмамил да си ипотекира имота, след което предприемача фалира, а Иван Радославов остана без къща, защото тя трябваше да погаси борchoвете на предприемача. Но понеже на неговото място бе построен салона, а ние нямахме нотариален акт за мястото, понеже никой не очакваше, че така ще се развият нещата. Според тогавашния закон мястото взима и постройката, която е построена на него. Така че салона, който ние построихме с братски средства отиде за погасяване на дълговете на Иван Радославов. Старите приятели се видяха в чудо. Учителят бе крайно недоволен от неблагоприятието на старите приятели. На същото място след време, след като бе разрушен салона и къщата на Радославов беше построена кооперация и там, на същото място на салона има няколко забележителни неща. Там се помещава първо клуб на БКП, второ месопродавница и трето пивница, в която се пекат кебапчета. Как се натъкнаха всички тия неща на това свято място може да отговори само онзи, който е бил съвременник и е бил свидетел на онези сили, които воюваха срещу Братството и Учителя.

Шестия салон бе на Изгрева, който бе построен през 1927 г., който бе разрушен от властите през 1972 г. Където и да ходехме и където да се преместим от салон на салон, то винаги се явяваше противодействие, което се изразяваше в отделни конфликтни положения между учениците и главно поради тяхното непослушание, след което обстоятелствата се стичаха тъй, че трябваше да напуснем поредния салон, за да отидем в следващия.

Най-интересното е, че на съдебния процес 1957/58 г. срещу Братството, ни заяви от трибуната самия прокурор Руменов, че салон за нас в бъдеще ще има тогава, когато цялото небе ще стане салон за нас, а земята ще бъде негово подножие. Ние тогава протестирахме, че бяха ни затворили салона на Изгрева. Това лично го спомена прокурора Руменов, който ни обвиняваше и водеше делото срещу нас. Когато е бил млад е имал връзка с Учителя и получил писмо от Учителя и той ни го цитира по памет, но не ни го показва. Каза ни следното: „Аз имам лична кореспонденция с г-н Дънов“ и цитира писмото Му. Може и да е така. Ако е така нещата вече имат друго измерение.

Когато през 1972 г. разрушиха салона на Изгрева и цялото селище, то ние влезнахме в следващия салон. А това е **седмия салон**, където покрив ще бъде цялото небе, а земята негово подножие.

Това е от пророк Исаия, глава 66, стих 1. „Така говори Господ: Небето ми е престол. И земята подножие на нозете ми. Кой е домът, който искате да съградите за мене? И кое е мястото на упокоението ми?“

А сега стигнахме до тези времена и събития написани в тая глава на пророк Исаия от време Оно.

48. КАК СЕ ПОСТРОИ ИЗГРЕВА. ПАЛАТКАТА НА БЕРТОЛИ

Старите братя се заеха да откупват нивите на слатинските селяни, за да се оформи братското селище като около 40 декара бяха откупени с братски средства. Най-напред купиха една нива от 8 декара, която принадлежеше на английския журналист Баучер. Баучер заради някакви заслуги я получава като подарък от правителството. А той от своя страна я подарява на слугата си за вярна служба. Джеймс Баучер (1850-1920 г.) е английски кореспондент на лондонския вестник „Таймс“ на Балканите от 1892-1915 г. и живее в София. С

много статии в английската преса той подкрепя каузата на България. Осъжда несправедливите клаузи на Букурещкия мирен договор през 1913 г., подкрепя България по време на Парижката конференция 1919-1920 г., когато страната е отрязана с територии и трябва да плаща репарации като загубила войната заедно с Германия. Така че след смъртта на Баучер слугата му продава нивата на нашите възрастни приятели. Като се закупи това място, то стана основа, за да се закупят и други селски имоти наоколо. Цялата местност бе голо поле. Селяните от село Слатина сееха царевица и жито. Учителят насърчи приятелите да закупуват тези места. Имаше места свободни и не бяха скъпи и всеки можеше да си закупи кой колкото си места иска. Учителят бе наредил да се закупят и други места, така че от Дървенишкото шосе до долу, до линията трябваше да се изкупят местата, за да се оформи едно братско селище. Но това не се направи и след години ние видяхме последиците от това непослушание. По това време се закупиха общо 40 декара братски земи със средства на Братството. Касиер тогава беше Тодор Стоименов, един честен и пестелив човек.

Тогава ние студентите, ученици се намирахме в много лошо положение с квартирите. Можеш да търсиш с дни квартира и да не можеш да намериш. Най-много можеш да влезнеш или в някое мазе или на някой таван. Пък и нямахме средства за една редовна квартира. Те бяха много скъпи. През лятото разрешихме въпроса така, че спяхме на поляната между борчетата. Но ето, че дойде есента и захладня. Веднъж мина Алфиери Бертоли, видя ни как сме се свили под борчетата, увити в одеала и ни съжали. Но нищо не каза. Отиде си в града и като практичен човек на делото реши да действа. След един час пристига една талига с два коня и вътре военен брезент. Но с бризента идва и дървена конструкция, която Бертоли бе изчислил до последното пиронче. Бертоли е много акуратен в това отношение. Прави ли го, прави го докрай. И за два часа опънахме дълга палатка по плана, който той бе начертал. Изневиделица ние се сдобихме с палатка и с покрив над главите си. Тази палатка вероятно той я бе пригответил за своите работници. Вътре сложихме легла, като материалите за тях също бяха изпратени от Бертоли - дъски и бичмета. Сковахме магарета, наредихме дъските и ето ти едно легло. Вие спали ли сте на дъски? След това намерихме стари черги, събирахме ги по две, зашивахме ги по краищата и правехме нещо като голям чувал и натъпквахме го със слама. Това бяха нашите дюшеци, но в по-късния етап. Ние се намирахме вече на Изгрева, понеже тук вече имаше посеви с жито, картофи, зеленчук и ние работехме вече тези закупени места. Затова тук спяхме увити с одеала между борчетата. но вече с голямата палатка и с леглата ние се очовечихме - имахме жилище с шест легла за шестима младежи. Мина и някой и друг слънчев есенен ден, но изведнъж дойдоха дъждовни дни и невероятни есенни дъждове. Нямата представя какви дъждове бяха. Вали, вали и всичко подгизна. Отначало бяхме доволни от палатката, но след време по поляната на Изгрева имаше 20 см вода, която не може да се оттече. И в нашата палатка също вода до колене. Ние турихме едно дебело дърво при входа. Вървим по него и от него всеки се хвърля на леглото си. Иначе трябваше да се газят. Минаха есенните валежи. Преди да почне зимата ние търсихме квартира, а такива нямаше. Колко тавани и колко мазета ние сме измели и изчистили, ние си знаем. Тази зима бяхме принудени да напуснем палатката поради тежката зима.

49. ДЪРВЕНИТЕ БАРАКИ

На следващата пролет ние взехме една нива под наем. То пък се случи човек от София и не можеше да използва мястото си и ни я даде за една година с минимална такса. Тогава ние се събрахме четири човека, изпразнихме джобовете си, купихме материал и си построихме дъсчена барака именно на това място, което бяхме взели под наем. А това беше нашият опит за общ братски комунален живот на Изгрева. Криво-ляво сковахме нашето жилище. Учителят препоръчваше по това време да се правят дъсчени къщурки на Изгрева. Беше по-евтино, по-практично и по-хигиенично. Първата къщичка беше нашата. Но ние се прочухме с нея и се появи първият кандидат, който поиска да му построим също една такава. Така на д-р Иван Жеков построихме дървена къща и тя стана като модел и всички я оглеждаха и прецениха, че ние можем да строим. Тя беше построена до горичката. Салон още нямаше. Докато дойде зимата ние успяхме да обзаведем нашето жилище. Отвътре беше обшито с дебели, яки картони и можеше да се отоплява като се тури една печка. Така посрещнахме първата зима на Изгрева 1926-1927 г. Следващата година 1928 беше една от най-лошите зими, която сме запомнили. Снегове големи, студ до минус 20 градуса. А пък ние тогава нямахме дърва. А нямахме и пари за дърва, защото работехме и учехме. И тази зима съм измръзнал много и това е зимата когато аз се простудих на работа, защото бях пил студена вода, поради лекомислие. И оттогава страдам от язва на стомаха от 1928 г., цели 30 години до 1958 г. когато ме оперираха от спукана язва в затвора.

Когато видяха, че ние сами си направихме жилище и беше доста хубаво и угледно отвън, чистичко отвътре, то и други пожелаха да си направят такава жилище. И ние, които имахме вече опит започнахме да им строим дъсчени бараки. Построихме към 15 бараки. Изникнаха за бързо време. Дъсчен материал имаше изобилно тогава, стига да имаш пари. А ние вече бяхме майстори на тези бараки. Така започна Изгрева да оживява.

50. ОВОЩНАТА ГРАДИНА НА ИЗГРЕВА

Ние младежите обработвахме нивите на Изгрева и садехме най-вече картофи и други зеленчуци, каквото можеше да вирее там. И тогава Учителят взема инициативата да се насади овощна градина. Имахме приятели от Ст. Загорско и Русе, които имаха чудесни овощни градини. Те ни изпращаха разсад за градините. Понякога те сами го донасяха и ни помагаша. Ние младежите изкопахме дупките, сложим тор, а Учителят държи дръвчето с дясната си ръка, да бъде изправено, докато ние го заровим и подредим. Не даваше на друг да държи. Така насадихме плодните дръвчета. Сега някои от тях са останали около мястото на Учителя. Да знаете че Учителят ги е държал, когато са били фиданки. Тук насадихме ябълки, круши, сливи, череши, вишни. Те се хванаха и вирееха много добре. Аз не помня лоша година на Изгрева за плодните дръвчета. Ние им пеехме песни, играехме им Паневритмия, а те стояха засадени от страни, наблюдаваха всичко това, разстяха и цъфтяха и даваха изобилно плод. Посетителите от града и провинцията виждаха как клоните на дръвчетата бяха натезали с плод и опираха до земята. Имахме си и сини сливи, които бяха до поляната, на която играехме Паневритмия. Бяха свели клони с обилен плод и слушаха Паневритмията. За това плодът им бе вкусен и изобилен, а какъв мармалад ставаше от тях, като си спомням почвам да се облизвам. Главно за тях се грижеше брат Ради. Дойде време плодовете да узре-

ят и брат Ради ще набере една-две кошници някой неделен ден, когато идваха приятелите от всякъде и след Паневритмията ще занесе на поляната. Ще постави кошницата пред Учителя и Той на всеки един от кръга ще раздаде например по една ябълка на играещите. Интересно бе, че те точно стигаха и никой не артисваше без плод. А брат Ради ги пълнеше и не знаеше колко ябълки има в тях, не ги броеше, но когато Учителят почваше да ги раздава, стигаха за всички, независимо колко души биваха там.

Никому не правеше впечатление как от две кошници с ябълки или круши, като се раздаде по един плод, да стигне за 200 човека. Тогава не обръщаме внимание на това раздаване от Учителя, защото го смятахме за нещо естествено. Учителят да бръкне с ръка в кошницата, да извади една ябълка и да я подаде на някого. Ха сега вие напълнете две кошници с ябълки и с тях очерпете 200 човека, че дори и повече, както биваше тогава.

Тези чудеса за нас бяха нещо естествено. Сега за вас са чудеса, а за нас учениците от Школата не бяха такива, защото ние живеехме с тях и това беше нашият живот. А чудесата започнаха още при насаждането на дръвчетата. Ние насадим дръвчетата и си заминем в града, където живеехме. Когато дойдем след няколко дни дръвчетата ги нямаше. Селяните ги отскубваха и си ги пренасяха в техните дворове. Това ни изненада. Учителят нареди да посадим втори в същите дупки. След няколко дни и тези дръвчета бяха отскубнати от селяните на село Слатина. Те бяха се похвалили, че там горе има заवेяни хора, гдето садят дръвчета в пущинака. Ние вече не сме изненадани, а се питаме какво да правим. Учителят разреши въпроса така: „Е, научиха се да ни отскубват дръвчетата. Е, нали ще ги посадят наново в земята? За дръвчето е важно да бъде посадено в земята. А за нас какво е важно? Важно е че тук трябва да има вече хора.“ И Учителят поглежда нас, младежите. И от тогава ние започнахме да преспиваме на Изгрева, отначало да пазим дръвчетата докато се разлистят и укрепнат, а след това ни хареса и накрая свикнахме и така дойде есента, когато Бертоли ни подари палатката. Та ето кой ни засели на Изгрева. Заселиха ни слатинските селяни, гдето ни крадеха дръвчетата.

51. ЛОЗЕТО

Говореше се, че София е на високо място, че климата е студен и хладен и че гроздето мъчно ще узрява, но намериха се братя лозари, изпратиха сортове лозени пръчки, които те отглеждаха в Русе и другаде. Имахме образцови братя лозари. Така насадихме едно малко лозе и дори сложихме лози и пред салона. Все пак лозето даваше грозде и есенно време узряваше. Но ако се случеше хладна година то трудно узряваше. Когато дойде до гроздобер брат Ради напълни голяма кошница и я поднесе при лозете на Учителя. Учителят се усмихне и каже: „Брат Ради, ама гроздето и тази година узря“. А той се усмихва и философски отсича: „Ще узрее, как няма да узрее. Къде ще ходи да не зрее. Тук от цяла София се стичаме да ви слушаме, та дано ни узреят главите, а то лозето по цял ден и по цяла нощ тук седи и отгоре на това не иска да зрее. Ще зрее и оттатък ще мине.“ Не минава час от думите на брат Ради и ето един страничен човек се приближава до лозето и влиза вътре да бере. Брат Ради го хваща и го води при Учителя. „Учителю, какво да го правим?“ „Как какво. Ти нали каза, че лозето няма къде да ходи, ще зрее и оттатък ще мине. Ето то премина и си доведе гост да му опита плода.“ Дядо Ради се почесва по главата и казва: „Ама, Учителю, аз не исках да пророкувам, а само така го казах, защото такава е думата“. „Трябва да се знае, че тук на Изгрева каквото се каже се изпълнява, защото има служители небесни, които слу-

шат и тръгват да изпълняват онова изреченото тук на Изгрева.“ Брат Ради мълчи, а до него стои една сестра, която слуша и трябва всичко да запомни, защото трябва да бъде разказано след време. А пък аз ви го доразказвам.

52. ПЧЕЛИНЪТ

След като пораснаха плодните дръвчета и започнаха да цъфтят, някой подхвърли идеята да се закупят няколко кошера. Учителят отпусна средства и се купиха 5-6 кошера. Грижата за тях пое Колю Каишев, който по професия беше пчелар и с големи амбиции да създаде едно голямо пчеларство и то баш на Изгрева, та да смае мало и голямо, включително и гражданите от София. Той работеше там, но не беше много опитен. Беше повече фантазьор, отколкото практичен човек и може да се каже със сигурност, че от пчелите не сме яли мед. Не минаваше година да не виждаме Каишев с пчеларска маска на главата да се оправя с кошерите, а на есента, никакъв мед. Накрая една сестра отива при Учителя и Го пита: „Учителю, каква е тая работа, що кошери се навъдиха и брат Каишев все около кошерите обикаля, но досега аз нито една лъжица мед не съм изяла. Къде отива той мед?“ И поглежда Учителя изпитателно. А Той отговаря с благ глас: „Сестра, и аз не съм ял от този мед, дори не съм го помирисвал. Но има братя пчелари от провинцията и те носят по някой буркан. Ела сестра да се почерпиме, но с друг мед.“ Отиват двамата, качват се в стаичката на Учителя. Учителя донася един буркан, отваря го и нагребва една лъжица пълна догоре с мед, поставя я в една чинийка и я поднася на сестрата. После същото слага и на себе си. „Да хапнем , сестра, и да благословим труда на братя и на неговите кошери, който ни е донесъл този буркан.“ Сестрата изяжда меда, облизва лъжицата и казва: „Ама, Учителю, това не може ли да стане и тук та всеки един от нас поне в годината да изяде по една такава лъжица.“ Учителят отвръща: „Може и да стане.“ На следващия ден Учителят е вече строг и казва: „Тази година Аз ще се грижа за пчелите! И никой няма да се доближава до тях.“ И после Той се грижеше цяла година за кошерите. Извикваше по някой и друг помощник, но главно Той ги преглеждаше и наблюдаваше кошер след кошер. От това време има няколко снимки на Учителя с пчелина. Тази годна беше единствената година, когато от кошерите се извади мед около 2-3 тенекии, благодарение на Учителя. Накрая Учителя занесе една тенекия и на един обед и накара същата сестра да гребе по една лъжица мед и на всеки да напълни лъжицата и да я поднася в собствената му чиния. Така всички се облажихме с меда и така се сбъдна и изпълни желанието на сестрата. Всички наобиколиха Учителя и Му казват: „Учителю, много Ви е сладък меда!“ Учителят се усмихва и казва: „Сладък е защото аз изнесох една беседа на пчелите. Аз толкова години ви изнасям беседи и още не съм опитал от вашия мед. Знам само как жилите. Това опитвам от вас. А знаете ли как народа казва? Не ти искам нито жилото, нито меда!“ Учителят вече е сериозен. Ние се оглеждаме и вече не се облизваме, защото с лъжицата мед, която изядохме ни бе предаден един урок, че Словото на Учителя трябва да се прилага в живота ни.

Следващата година кошерите пак минаха под грижите на Колю Каишев и други братя, които се интересуваха от пчеларство, но такава пчелна реколта не се повтори никога вече. Това бе единствения случай, който трябваше да послужи за урок предаден на учениците от Школата.

53. ПРИЕМНАТА НА УЧИТЕЛЯ И СЪБОРА ПРЕЗ 1926 ГОДИНА

До 1925 г. включително съборите на Бялото Братство бяха в Търново. Но през 1926 г. започна една голяма акция срещу Братството под влияние на духовенството, на военните и на други някои среди. Предизвикаха подписка между гражданите на Търново, с което се искаше дъновистите да не провеждат съборите си в Търново. Преди това те осъществиха и положиха много труд за своята пропаганда против Учителя като се почне най-вече от 1922 година до 1925 г. Като се изключат нашите приятели около 20-30 човека всички граждани на Търново се подписаха срещу съборите на Бялото Братство. Така търновци забраниха съборите с подписа си. И оттогава този град започна да запада в духовно отношение и така ще бъде до края на века. Това са окултни закони. Като научи Учителят решението им, Той се усмихна и каза: „Ние съборите в Търново ги правим заради тях, заради българите, заради България, за да бъде Търново един център не само на Бялото Братство в България, но да бъде един планетарен център, защото тук под земята се събират разклоненията на всички планински вериги от Хималаите, от Андите и Кордилерите на Америка. Ще загубят без нас.“ И без да каже повече дума, Той премести съборите на Изгрева в София. На Изгрева бяха закупени вече места. Точно по това време възникнаха и първите дъсчени къщурки, които ние бяхме направили. Старите братя получиха разрешение от властта и започнаха подготовка за събора. Но с какъв ентузиазъм, с какъв възторг се събрахме в София, защото ние бяхме прогонени от Търново. Изведнъж се намерихме в една съвсем по-хубава, свободна обстановка на Изгрева. Дойдоха тогава от селата майстори за събора и тогава построиха една малка стаичка с цел, за да може през времето на събора да се пазят в нея хляба и продуктите докато трае събора. Тя бе направена по идея на Петко Епитропов, който тогава организираше съборите, продоволствието, уредбата.

На този събор присъстваха около 1000 човека. Беше голям, тържествен събор. А да се хранят толкова човека, няколко дни не беше лесна работа. Няколко казана димяха непрекъснато на огньовете. Казани за чай и казани с гозба, а около тях дежурните сновяха насам-натам. Този събор се проведе на самата поляна. Сковаха една рамка и една поставка, на която сложиха един стол, за да седне Учителят и една катедра, от която да може да държи Учителя своята беседа. Направиха едно навесче с платно, за да не му пече слънцето и да не Му вали дъжд. Наоколо всички стояха прави, а някои сядаха на земята и слушаха беседата. Намери се един фотограф, който засне тази обстановка и ние я имаме днес като документ. Обстановка от скромна по скромна. Голям събор на гола поляна. Като видяха всичко това онези, които построиха онази стаичка за продуктите казаха: „Ама то може догодина да се дойде две недели преди събора и да се построи салон!“ Съобщиха идеята на Учителя и Той каза: „Хубаво!“ Това беше идея на приятелите, но и метод на Учителя. Той изчакваше идеята да дойде от учениците.

Отначало стаичката през събора държеше хранителни продукти. След събора тя бе изчистена и в нея поставиха инструментите необходими за обработка на нивите на Изгрева. Към лятото Учителят спомена: „Не е лошо да се почисти тази стая и да се сложи едно легло.“ Това бе сторено. Обикновено сутрин, след като Учителят излизаше от града и идваше на Изгрева, след като мине общата молитва, гимнастиката, разговорите и закуската, Учителят отиде и си полегне на леглото. Тогава разбрахме, че тази стаичка бе необхо-

дима за Учителя. Върте бяха поставени и някои елементарни удобства. Учителят я хареса и още през есента нареди да се постави печка. И Учителят остана да зимува тук през зимата на 1926/27 г. На следващата година - 1927, Учителят повечето време преспиваше тук. Беседи изнасяше на ул. „Оборище“ 14, където бе построен братският салон. Понякога отиваше в стария си дом на ул. „Опълченска“ 66 и преспиваше там.

Стаичката беше много скромна. Нямахме антре. От стаичката отвориш вратата и излизаш вън. Като видяхме, че Учителят ще презимува тук, решихме да направим антренце пред стаята, за да не духа, пък Учителят като влезне да има къде да си оставя балтона, шапката и да бъде по-удобно за Него. Антренцето го направихме през есента. Аз трябваше да измажа между балустричките, да затворя да не влиза сняг и вятър и да не духа. Работя аз цял ден, а вечерта стана много студено. Стегна един студ. Аз измажа, както аз знам, а то замръзне. Все пак аз настоявах с мазането, а материала още не беше замръзнал пред мене и с него успях да измажа антрето, да го изгладя и да го направя. Тъкмо привършвам и Учителят ме пита: „Как върви работата?“ Отговарям: „Учителю, завършвам, обаче тъй както мръзне вечерта, а през нощта ще стане по-студено, а утре още по-студено. Тази работа може да замръзне и като се размрази да падне мазилката.“ Учителят ме погледна: „Ако си я направил с любов няма да замръзне.“ Аз си прибрах инструментите и си отидох. А сутринта студ с шушулки по покривите. Тази работа не замръзна и мазилката не падна. Дойде време, когато разрушиха салона, разрушиха и къщичката с антрето. То бе така запазено както съм го замазал. От 1926 г. до 1972 г., когато салона бе разрушен, това са 46 години и не са малко за една мазилка.

По-късно тази стая стана приемна за Учителя, когато през 1927 г. бе построен салона, а заедно с него и една стая за Учителя. В приемната бяха сложени няколко картини, формули по стените. Тук Учителят приемаше посетители и работеше с тях от сутрин до вечер. Днес всичко това може да го видите на запазени снимки, където се вижда общ изглед на салона и до него залепената една малка къщичка. Ето, това е приемната. Дори има снимки на Учителя застанал пред своята приемна заснет сам или с приятели. Така че тази приемна съществуваше, макар че е унищожена, не само в спомените ми и на снимките, но тя съществува и в духовния свят.

54. ОБЩАТА КУХНЯ

След като завърши събора през 1926 г. на Изгрева приятелите се разотидоха, а ние младежите останали на Изгрева оглеждахме големите празни казани и си припомняхме как преди броени дни те димяха и излизаше пара на вкусни гозби приготвени от дежурните сестри по време на събора. Така веднъж младежите сме се събрали около празните казани и ги оглеждаме и се чудиме каква вълшебна дума да измислим, както в приказките, че тутакси да се напълни някой от тях с топла чорба. Ето ти насреща Учителя. Той ни поглежда и пита: „Е, рехох, какво има?“ А един от братята отговаря: „Учителю, трябва да има гозба в тия казани, но ние не знаем вълшебната дума от приказките и затова ги гледаме, че в тях няма нищо.“ Учителят идва, оглежда празните казани и казва: „Тук на Изгрева не трябва да има гладен човек.“ И след няколко дни дойдоха сестри и започнаха да готвят. На следващата година, когато се построи салона - 1927 г., Учителят нареди да се построи и кухня. Там започнаха сестрите редовно да готвят. Дежуряха на групи. Една група сестри взимат дежурство по за един месец. Друга група сестри вземаха следващия месец. Така се сменяха сестрите, всеки месец и всяка група показваше изкуст-

вото си и умението си да организира общата кухня. Това води началото си от събора на 1926 г. и непосредствено след него. Продължи и през есента. А когато се разбра, че Учителят ще презимува тук, продължи и през зимата в една от бараките, понеже още нямаше приготвено помещение.

През 1927 г. след събора Учителят нареди да се открие стол и да се построи едно помещение за него. И с тази работа се заеха братята, които отговаряха за стопанската част на Изгрева. Помещението бе построено, кухнята бе устроена и бе приготвена трапезарията с маси. Сестрите дежуреха в кухнята и се хранеха безплатно. Продукти се купуваха, а голяма част от продуктите изпращаха приятелите от провинцията. Като се нахранеха, след благодарствената молитва и песните, някой мине с една дървена кутия и всеки пушка доброволно вноска кой колкото има. А който няма пари не пуца. Никой няма да го пита и да му държи сметка. Това положение се използваше от бедни хора, бедни студенти и бедни чиновници, които нямаха редовно средства. Но като дойдат на Изгрева поне ще се нахранят. А ако останат на беседа на Учителя може да се нахранят и духовно. На всеки според глада, който има в себе си. Или физически глад, или духовен глад, но понякога те вървяха заедно, ръка за ръка. Аз сковах маси и пейки пред салона за сядане при общите беседи. Учителят нареди да се посадят една редица лешници към 100 броя, които израснаха като големи храсти.

На съборите при общите обеди с големите казани се изразходваха много продукти и се изискваха средства. Тогава се организираха общи вноски и накрая се виждаше, че парите не само стигаха, но и хартистваха.

Общата кухня и стола продължиха през време на цялата Школа дори и след това. А сега ще ви разкажа един необикновен финал, отнасящ се за онези сестри, които дежуреха по един месец в стола.

Имаше една сестра Шопова, която бе се записала да дежури с още няколко сестри в кухнята. Изминава месеца, но така се случва, че не идва друга смяна от доброволци-сестри, която да ги смени. Докладват на Учителя, а той разрешава въпроса така: „Рекох, нека сестрите да останат още един месец.“ Минава в дежурство и този месец. Да, ама сестрата е свежърва. Тя има снаха, която се казва Мария Шопова, която поема грижата за целия дом. Да пере, да чисти, да готви, да наглежда свежъра, който е намусен и несъгласен с това, че жена му е останала горе на Изгрева цял месец, че дори и втори месец. Положението долу в града става нетърпимо. Непрекъснато свежъра вече не само одумва, но и крещи, че домът е запустял. Макар че снахата се грижи за него по-добре от жена му, която в момента е дежурна по кухня на Изгрева. Минава и втори месец, но смяна още не идва. Докладват отново на Учителя. А Той пак разрешава въпроса по своему: „Нека сестрите да останат и този месец.“ Започва третия месец, без смяна. Долу в града, в дома на сестрата положението е нетърпимо, макар че снахата се грижи за всичко и редовно посещава беседите на Изгрева. Там се вижда със свежървата и подробно докладва за положението въкъщи, че е станало нетърпимо и безнадеждно, защото свежъра непрекъснато се заканвал на Братството. Идва и третия месец. Смяна не идва. Защо не идва никой не знае. Ужким правят списъци, явяват се кандидати, но на определения ден не идват, за да застъпи смяната и да поеме нещата в своите ръце. Тогава сестрата отива при Учителя и съобщава, че втори месец няма смяна и ето се задава трети месец без никой да се е явил. Учителят я поглежда строго и отсича: „Рекох, сестра, ще дойде време когато ще искат да служат някой, но няма да има кому!“ Сестрата чува отговора и продължава да дежури трети месец без смяна. Разказва всичко на снахата и снахата решава да продължи долу в града, да се грижи за дома и да даде възмож-

ност на свежървата да служи и трети месец на Господа. Изминават се години, Учителят си замина, Школата се затвори, дойде време и Изгревът бе разрушен. Срещнах веднъж снахата Мария Шопова и тя разказа, че преди известно време си заминала свежървата и добави: „Е, моята свежърва служи три месеца на Господа, а сега и да искаш и да служиш няма кому!“ И тогава тя разказа целия случай. Е, харесва ли ви този финал за общите братски кухни и за времето когато Учителят бе казал, че на Изгрева не трябва да има гладен човек? Да, тук нямаше гладен човек. И духовно гладни хора нямаше. Кой каквото глад изпитваше, идваше от града и задоволяваше глада си. Слушаха беседата на Учителя, хранеха душата си със Словото Му, след това оставаха за общите обеда, нахранваха се и накрая се пееха песни за славата Божия. Ето, това няма да се повтори никога в тази форма. Ще дойде време да искат да служат хората, но няма кому. Но Учителят е оставил един изход за учениците на Школата и на човечеството. Оставил е Словото си и всеки свободно може да го проучава и да го приложи в живота си. И тогава ще дойде до етапа на служенето. И като служи ще служи на ближните си и ще претворява словото на Учителя в живота както за себе си, така и за другите. А това е най-доброто служене към Учителя и към неговото Слово.

55. ЧЕШМАТА И ИЗВОРЪТ НА ДИАНА БАД

Когато Учителят дойде на Изгрева, първата работа, която ни постави бе да намерим вода. Там горе се очерта селище, за което трябваше вода. Тогава ние слязохме от Изгрева на юг, към Витоша, към долината където течеше малка рекичка в местността Диана Бад. И там дълго време търсихме вода. От рекичката не можеше да се вземе вода за пиене. Бяха открити ниви. Въпреки всичко Учителят като изследва долината на рекичката намери един син пясък. „В този пясък има вода“ Ние като разчистихме пясъка с лопати, оказа се, че е мокър. Отвън беше сух, но като разчистихме и като разкопахме и отсякохме по-навътре пласта, оказа се, че е мокър. Тогава ние каптирахме едно разстояние може би 20 м, направихме улейче, а под пясъка имаше глина и в глината направихме един каптаж. И действително в глината започна да се събира малко водичка от синия пясък. От този син пясък започна да излиза мъничко водичка. Като каптирахме хубаво и изчистихме, то в глинения пласт направихме каптаж, по който водичката да се оттича и се получи една тънка струйка вода, колкото един пръст дебела. Тази водичка ние отведохме в по-ниската част на брега и там направихме една малка чешма. Ние които бяхме строители, защото аз работих по строежите заедно с Бертоли, то каквито плочи имахме и камъни, направихме с тях чешмата. Мисля че имаме снимки от нея. От Изгрева приятелите, които живееха там и които си бяха построили било дървени барачки, било палатки, идваха тук и взимаха вода от тази водичка и чешмичка. Оказа се, че е много ценна и хубава вода. „Радиоактивна вода“, я нарече Учителят. То действително е така, защото сините пясъци се дължаха на минерала „голконит“, който е радиоактивен минерал. Тази вода Учителят препоръчваше да се пие. Във връзка с тази водичка и чешмичка, която е на 300 м от Изгрева, Учителят даде редица упражнения с водата. В какво се състояха те? Едно от тях бе следното:

Лятно време, когато е горещо братята и сестрите, които ще правят упражнение с водата ще си облекат зимна дреха - балтон и ще си вземат две стомнички около 1-2 литра и с тях всякой един полека, лека спокойно ще слезе до чешмичката, ще си налее стомничките с вода. И така с балтона облечен, увит с шал и с зимна шапка и с две стомнички ще тръгне до баира към Изгре-

ва. Докато излезе на баира горе, той вир вода стане. Шом иде горе, там има барачка, в която живее и той ще се преоблече. От водата в стомничките ще направи гореща вода и ще пие. Няма чай, защото Учителят препоръчваше чиста, гореща вода. Тогава брата ще изпие две-три чаши вряла, топла вода, толкова колкото може да търпи. От тези две-три, четири чаши и колкото по-усърден е брата, толкова пот тръгне от него, че намокри дрехите му. Хайде преобличай се със сухи дрехи. Като мине малко време, той може да пие още някоя чаша. Учителят препоръчваше: „Пий колкото можеш!“ Някои не можеха да изпиват повече от две чаши, а някои пиеха по 5-6 чаши гореща вода. От тях върви пот, вир вода стават. И все се преобличат. Мокрите ризи изнасят във двора да съхнат. И така туй упражнение с водата Учителят го даде на повечето от братята и сестрите, които живееха на Изгрева. Някои го правеха - повече сестрите, но и възрастните и младите носеха стомничките. Значи отиди и налеи си вода от извора, после иди и се качи горе на Изгрева, възвари си водата, изпий 4-5 чаши гореща вода и изпоти се обилно и накрая се преоблечи. След това упражнение се обновяваха приятелите. Които имаха разни неразположения, било болки тук и там, било хрема, било настинка, излекуваха се с туй упражнение с водата. На водата Учителят отдаваше много голямо значение. Където и да отиваха с приятелите първото нещо бе, Учителят да потърси вода. И действително и на Витоша, на нашия бивак, който Учителят нарече „Ел Шадай“, там намерихме вода, извора аз го каптирах и направихме чешма. По каптажите аз съм майстор. Направих една чешма, отведохме водата с една тръба отпред и тази чешма и до сега съществува под белите брези. Така Учителят създаде чешми, където и да отидеше сам или с приятелите.

А водата от чешмичката на Диана бад бе чиста вода, пивка, вкусна и бе една от най-хубавите води на Изгрева.

56. ЧЕШМАТА СЪС СЪРНИЧКАТА

Дойде време и ни пуснаха от градския водопровод разклонение към Изгрева. Докато нямахме вода на Изгрева, носехме си със стомнички от извора на Диана бад за пиене. Носехме вода също от разсадника, бяхме направили едно буре на две колелета, което събираше около 200 литра. Тогава младите братя, които бяхме ние, здрави и силни, бутаме бурето с двете колелета. Отидем на разсадника, напълним го с вода и докараме бурето до кухнята, където готвеха сестрите и където трябваше много вода. После прекарахме водопровод за Изгрева. Той стана селище, построиха се бараки, заселиха се хора и имаше нужда от вода. Когато прекарахме водопровода на Изгрева, това беше голяма радост и облекчение за всички. Тогава ние с Бертоли, които бяхме строители и мозайкаджии, решихме да построим чешма на Изгрева. Построихме две чешми. Едната беше там, като се отива от салона към поляната, една кръгла чешма, като на земята бяха направени знаците на Зодиака на една циментова площадка във формата на един голям кръг. Сестрите наричаха тази чешма „Яйцето“, защото отгоре бе сложена една архитектурна кръгла форма. Има я на снимка.

А другата чешма бе по-голяма и също я направихме с Бертоли. Дадохме й подходяща външна форма. Стана въпрос какви фигури да изработим от мозайка на самата стена от лицевата страна на чешмата. Отначало мислехме да моделираме групата „Пеещите ангели от Лука де ла Робия“. Художничката Шилиянова, която ги бе изработила на скици ни ги предаде, а ние ги изработихме от мозайка и ги моделирахме. Обаче Учителят не беше доволен от това. Тогава ние потърсихме други картини от художници. И тях не одобри. Нак-

рая каза: „Не, тук ще изпишете сърничка, която пасе. Над нея ще сложите надпис: „Храни се добре“. До сърничката ще нарисувате човек, това е образа на ученика. Отгоре ще напишете: „Мисли добре“. Третата картина ще бъде нарисувани скали и орел, който гнезди и прави гнездо за пилците си. Ще сложите отгоре: „Работи добре“. Защо Учителят свързва орела с работата на ученика, това е една загадка за вас. Отговора ще намерите в Словото Му. Орелът лети на високо, слиза от високо в долините, взима пръчки, занася ги горе в скалите, прави си гнездо, гнезди, снася яйца, излюпва пилци и от орелта те стават на орли и политат във висините. Това е образ на ученика, който сваля идеите на Словото от духовния свят на земята и чрез своя живот ги претворява в живот. След като даде тези идеи художничката Цветана Щилянова ги нарисува, после аз моделирах самите фигури. Така завършихме тази чешма и Учителят беше много доволен. Тя е правена към 1934 г. Тази чешма ни служи дълго време, докато съществуваше Изгрева. От нея има направени много снимки. После дойде 1972 г. и Изгрева бе разрушен. Но един приятел мина с фотоапарат и така както бе разбита чешмата, оградена с бодлива тел я засне и тя сега представлява един документ, за да се провери какво означават идеите от Словото на Учителя, как ние ги реализирахме и какво от тях направи комунистическата власт чрез българи. Създадох едно разрушение, обградено с бодлива тел. Това можах и това направиха. А историците след време ще оценяват и сравняват. Но този, който разруши Изгрева и представителите на този народ също ще понесат последствията си.

57. ЗАДАЧИ С ВОДАТА

Първата задача, която Учителят постави бе сестрите да си вземат две хубави малки стомнички, а не каквото и да е и с тях да си носят вода от чешмата на Диана бад. Носенето на водата действа здравословно, защото човек приема магнетизма от водата.

Второ: Той препоръчваше водата да се носи във всяко време и особено лятно, време, когато трябваше да се облекат със зимни дрехи, за да се изпотят. Тази задача описах, но тук ще добавим, че като си отидат в бараките откън в един леген ги чака затоплена слънчева вода. Съблекат се и се обливат с топла слънчева вода и след това легнат да си починат.

Трето: След като починат ще станат и ще си сварят вода и ще пият гореща вода. Оттогава пием все топла вода.

Четвърто: Учителят препоръчваше да се обливаме с топла слънчева вода поставена в една кофа или леген да се нагрее цял ден.

Пето: Всяка вечер краката се поставяха в топла вода, независимо как си прекарал деня. Навеждаш се и с едната ръка масажираш пръстите си ту на единия, ту на другия крак.

Шесто: Учителят препоръча на нас младите да носим вода в две големи стомни по 15 литра. Обикновено ги носехме на ръце, а понякога на кобилица. Занасяхме ги на Изгрева и след това минавахме от барака на барака и предлагаме вода на всекиго. Всеки си взимаше от тази вода най-малко по една чаша, защото знаеше задачата от Учителя. Идеята бе, че един отива при извора на живота, пълни и налива с блага своите съдове и след това занася и раздава тези блага на своите братя и сестри. Така се приучавахме към идеята за Братство и Единство.

Учителят изнесе цяла беседа върху горещата вода още в първите години. Той даде тези задачи с водите и дълги години всички, които живееха на Изгрева ги правеха. Много братя и сестри чрез туй водолечение се излекуваха и

имаха много добри резултати от тези упражнения. От тогава всички пиеха гореща вода, независимо къде бяха - на Изгрева, на гости или на планината. Понякога прекаляваха, за което Учителят каза: „Като ви казах да пиете гореща вода вие почнахте да се щавите.“ По онези години българите обработваха кожите като ги поставяха в гореща вода, от която космите падат. Като заколят кокошка, сложат я във вряла вода, тя се попарва и лесно се оскубва перушината. Обикновено минаваха под един и същ израз - „щавене“. Та като пиеха гореща вода и прекаляваха, те си изгаряха стомаха и с това го щавеха. Тогава тази дума беше за нас жива дума, защото беше свързана с живота на българина. Днес за вас тази дума е мъртва, защото го няма вече този бит на българина. Времето го отвя, но остана Словото на Учителя.

58. МЕТЕОРОЛОГИЧНАТА КЛЕТКА НА ИЗГРЕВА

На събора в София през 1926 г. бяхме сковали от дъсчици на Учителя една катедра и един подиум, на който Той се качваше като на него бе поставен стол. Учителят седеше на него пред катедрата, а отгоре върху главата Му бяха сковани дъсчици и между тях опънато бяло платно, за да бъде като навес и да предпазва Учителят от горещото слънце. Обаче след събора Учителят нареди да се използва този дъсчен материал, за да се направи метеорологична клетка. Приятелите отидоха и видяха в гората как е построена метеорологична клетка при обсерваторията към университета, дойдоха и направиха по техен терк и нашата. В клетката имаше и метеорологични инструменти, както при всяка станция, които Учителят бе дал:

1. Пишеш термометър, записва минималните и максималните температури.

2. Барометър, също пишеш, той се върти с барабан.

3. По-дребен барометър.

4. Хидрометър.

Всички метеорологични инструменти Учителят ги даде на Георги Радев и той даваше подробен доклад на Учителя всеки ден.

Той му даде един военен бинокъл, доста силен и с него Георги Радев трябваше да прави редовни ежедневни наблюдения на слънчевите петна. Жорж направи и скица и всеки ден, като наблюдаваше слънчевите петна как се явяват, как се разширяват по слънчевия диск, то той ги отбелязваше на скицата, след това ги занасяше на Учителя. Учителят ги разглеждаше, правеше своите заключения и понякога споделяше с нас някои мисли за слънчевите петна. Веднъж Той каза, че слънчевите петна, които ние виждаме са изходната врата за същества, които живеят на слънцето. Те са вратата, през която слънчевите жители излизат и влизат. Друг път каза, че слънчевите петна представляват отвори, през които слънчевите жители излизат от него и тръгват в Космоса. Това е една невероятна слънчева енергия, която тръгва от слънцето като един голям прожекторен сноп, имаш своя посока и предназначение, която ние не знаем. Понякога Учителят открехваше завесата и ние получавахме толкова от това знание колкото можем да носим. Вероятно Жорж да знаеше много повече за тези слънчеви петна, защото той е докладвал за тях и непременно е чул и други думи на Учителя за тях. Но това трябваше да си го напише Жорж. А дали го е написал, това е друг въпрос.

Беше направен и слънчев часовник. Бе поставена една бакърена плоча, имаше един триъгълник и нянката му определяше часа. Това беше слънчевия часовник до самата клетка.

Има запазени записи от пишешия барометър и термометър. Но жалко

че Георги Радев, който беше физик, математик и беше лично натоварен от Учителя не написа нищо. Но има запазени снимки от метеорологичната клетка, дори някои приятели се бяха заснели с нея за спомен.

Пред мен на масата стои една скица на слънцето и отбелязаните от млия Жорж слънчеви петна. Ето тук са отбелязани кога възникват, колко са големи и в каква посока се движат. А Учителят придаваше голямо значение на тях. А чак сега учените говорят за тях и за разни магнитни бури. Но те не знаят истината за тях. А ето и друго изказване на Учителя. „Те са врати, през които ангелите излизат и влизат в слънцето.“ Затова искаше да Му се докладва всеки ден. Така Учителят следеше редовно живота на слънцето. А веднъж един журналист Го бе запитал: „Г-н Дънов, Вие кой сте?“ А Учителят му отговори ето така: „Аз идвам от слънцето и Ви нося светлина от слънцето, за душите които жадуват за нея.“ По-добро обяснение за финала на този разказ няма.

59. КАК ДА СЕ УСТРОИ ИЗГРЕВА

Учителят имаше идеята как да се устрои Изгрева, тъй че да отговаря на бъдещите задачи на братството. Тази идея Той подробно не е развивал, а общо е споменавал в разговори с приятели. Какъв тип да бъдат къщите, как да бъдат разположени, а не така да бъдат безразборно разхвърляни по нивите. Обаче приятелите нямаха търпение и не бяха много изпълнителни към думите на Учителя и така Изгрева взема по-друг вид отколкото Му се искаше на Учителя. Но централната част, където беше поляната, боровата горичка, градината, салона и пред салона беше устроено и изпълнено по план на Учителя. Той не държеше на блестяща външност на къщите. Предпочиташе скромните жилища като обстановка, за да не бъде тя причина да се приближат тук случайни хора. Като идваха и виждаха скромната обстановка казваха: „Е, тук няма нищо интересно.“ Пред техните очи беше спусната специална завеса да гледат, но да не виждат. Така Изгревът си остана едно скромно селище, макар че съм присъствал на разговор на Учителя с външни хора, които препоръчваха как да се устрои Изгрева, какви постройки да се построят и какъв салон може да се направи. Обаче Учителят не възприемаше такива идеи, защото не искаше да се дава много пищен външен вид, който щеше да привлече хора от практичен интерес. А Той искаше идейни хора на Изгрева.

Като се засели Изгрева дойдоха и по-практични хора, които не бяха доволни от дъсчените бараки. Започнаха да строят обикновени къщи с тухли, мазилка, вар и така тук навлезе обикновения строеж, от който Учителят не беше доволен. А Той беше споделял в разговорите от какъв материал да бъдат построени къщите, главно чамов, какъв стил да имат и още много други неща. Обаче приятелите не послушаха, някои побързаха, други си построиха по свой начин и така идеята на Учителя остана за другия свят.

Бях разказал, че Учителят препоръчваше да не се вземат малки места, а парцелите да бъдат по един декар. И така, които го послушаха взеха големи места, но това бяха малцина. Други купиха места от селяните, но при покупката си ги разпределяха по 400-500 кв. метра.

Ето сега ще ви разкажа как ние закупахме едно място от Ангел Николов Ангелов и Величко Иванов Преславски, една нива от 2 декара и 6 ара или 2600 кв.м находяща се в местността „Къро“ на с. Слатина. Борис Николов и Славчо Печеников закупили общо 500 кв.м, Райна Захаријева 592 кв.м, Гена Папазова - 608 кв.м, Никола Антоу - 300 кв.м, Стояна Илиева - 300 кв.м, Йорданка Писинова - 300 кв. м. Така тази голяма нива вместо да бъде разпреде-

лена на двама човека бе разпределена на 7 човека. И получихме нотариален акт N 176, том 25, регистър 522, дело N 4822 от 1931 г.

Така на 500 кв.м аз построих барака, а от другата страна построи Славчо Печеников. Дватама имахме 500 кв.м По-късно по време на големия процес 1/4 от парцела бе одържавен с акт N 4566 от 1962 г. по присъда на НОХД N 4 от 1959 г. на СГС-НО. Накрая разрушиха Изгрева, взеха местата и като обезщетение получих 300 лв., колкото беше заплатата на един чиновник. Това беше цената заплатена от държавата за нашето непослушание към Учителя. Ние също си платихме за нашето непослушание към Учителя.

60. САЛОНЪТ НА ИЗГРЕВА

Първо ние младежите се заселихме на Изгрева в дъсчени бараки. След събора през 1926 г. Учителят остана да живее в току-що направената стаичка и престоя през цялата зима на Изгрева. А за беседи всички слизахме долу в града на ул. „Оборище“ 14. За онези, които живееха в града, Оборище беше удобно, но за нас бе свързано с трудност. Ние следвахме и предвижването ни затрудняваше. Имаше и други причини, които споменах с предприемача на Иван Радославов и които разказах. Ето защо стана нужда да се построи салон на Изгрева. Тази идея бе подхвърлена още на събора през 1926 г. след като видяха, че Учителят държи беседа под открито небе. През 1927 г. края на юли дойдоха наши приятели от селата, главно от Айтоския край, които бяха майстори-строители. Беше една група от около десет човека. Причислихме се и ние младежите към тях и за две седмици салонът беше построен. За събора 1927 г. салона приюти Учителя и Той там държа беседите си макар че нямаше поставени още прозорци.

Проектът на салона бе даден от Бертоли и Учителят препоръча да се направят тези големи прозорци. Освен това те трябваше да бъдат заоблени отгоре, а да не са четвъртити както при обикновените строежи. Цялата източна и южна част на салона беше прозорец до прозорец. И Учителят в една беседа каза: „Няма по-хубав салон от нашия. Вижте колко светлина има в него.“ Подготовката за строителната работа беше извършена от Бертоли. Той беше много акуратен човек. Отначало много се радвахме на нашия салон, но скоро той стана тесен. Тогава се наложи да се разшири по дължина с още два прозореца. Това бе предложение на Бертоли и бяха направени две допълнителни колони от мрамор, които да подържат салона. За тази част, която се продължи се направиха две стъпала и се построи допълнително сцена. Салонът стана по-дълъг. При нас винаги имаше концерти и затова ни бе необходимата сцена. Сцената бе открита и няхмахме завеса. Пристройката бе направена през 1936 г.

Купихме хубаво пиано „Фингер“ и на сцената сложиха пианото. След това купиха малък братски хармониум, който беше до катедрата на Учителя, а тя стоеше долу, а не на сцената. На хармониума свиреше обикновено Мария Тодорова. На него се свиреше след като Учителят държи беседата. Мария беше завършила музикална академия и поддържаше връзка с Учителя. Когато Учителят даде някоя нова песен приятелите я нотираха, предаваха нотния лист на Учителя, а Той предаваше на сестра Мария, за да я изсвири на пианото. И ако има нещо да направи забележка при записването или при изпълнението, то се правеше там на това пиано и там се коригираше и след това сестра Мария учеше приятелите на песента. По-късно аз закупих един голям хармониум за салона.

Катедрата на Учителя беше долу с размер 130/120 см. Тя имаше две

стъпала, по които Той се изкачваше, имаше стол на който сядаше, имаше и масичка към катедрата - 40/65 см, на която поставяше Библията и там изнасяше своята беседа. Столът имаше облегалка и на него бе поставена възглавничка. Учителят идваше, казваше се една кратка молитва, изпявахме обикновено няколко песни, за да се създаде хармония и тогава Учителят встъпваше към беседата. Винаги преди беседа сестра Мария свиреше на хармониума. При всяка нова песен Мария заучаваше песента и след това отиваше при Него и Му показваше каква хармония е сложила. Той изслушваше хармонията и даваше съвети. Така че всяка песен, която се свиреше на хармониума предварително бе уточнена с Него и прослушана от Него.

Обикновено Учителят пристигаше в строго определен час без да закъснее нито една минута. Той си носеше Библията, както и „Завета на Цветните лъчи на светлината“ и още някоя Негова беседа. Дойде до масата, тури ги на масичката, седне на стола и след туй пошепне кои песни да се изпълнят, за да се създаде хармония в салона. А приятелите седяха кой където си има място.

С течение на времето всеки си намираще едно място, което му допада и като дойде там си сядаше на него. Никой не му го заемаше. Всеки по вкус си избираше мястото. Тъй че имаше една хармония в салона, която трябваше да предхожда всяка една беседа на Учителя.

61. СТАИЧКАТА НА УЧИТЕЛЯ - ГОРНИЦАТА

Горницата представляваше една стая над салона. Не много голяма - 4 на 6 метра. В нея имаше едно легло, на което Учителят спеше. Тук имаше маса, едно бюро и бюфетче. Нямаше много мебели. Обстановката в която живееше Учителя беше крайно скромна, дори нямаше елементарни удобства. Стаичката бе проста и до нея се излизаше по едни дървени стъпала, които се извиваха, около 25-30 край салона отвън. Горницата имаше прозорци на изток и на юг. Една врата, която излизаше на едно малко балконче. Имаше едно антре, където бе сложена печка, една голяма пернишка печка, която се палеше главно с дърва. Тук зимно време тя се палеше, отопляваше и Учителят прекарваше повече от времето си около печката в антрето и топлината през отворената врата отопляваше Неговата Горница. Нямаше чешма, а имаше ламаринено казанче с кранче напълнено с вода и отдолу леген, над който Учителят си миеше лицето и ръцете. Едно малко гардеробче, в което държаха някои дрехи на Учителя. Една малка библиотечка, в която се слагаха най-важните неща. На стената висеше огледало. Цялата обстановка от скромна, по-скромна и от бедна по-бедна. Но се поддържаше чисто от сестрите, които се грижеха за обходата на Учителя.

62. СОЛАРИУМА

Над стаичката на Учителя Бертоли направи един солариум, за да може Учителят да се пече на слънцето без да бъде притесняван от този или онзи. Това беше една слънчева веранда, където можеше да се правят слънчеви бани. Това беше едно интересно приспособление, макар че не беше архитектурно подходящо към сградата, обаче Учителят го използваше в слънчеви дни и прекарваше доста часове горе на слънце. Учителят беше доста доволен от това приспособление. Днес може да го видите само на снимка.

63. МАСАТА НА ИЗОБИЛИЕТО

В стаята на Учителят в дъното имаше една кръгла маса, на която бяха наслагани най-различни блага. Нашите братя и сестри когато направеха, сготвяха нещо хубаво или получаваха някой плод, винаги отделяха на Учителя най-хубавото и Му го занасяха. Направи някоя сестра козунак, баница или сладкиш, донесе на Учителя. Той не ги връщаше. Каквото взимаше туряше на масата.

Ако нямаше място на масата, туряше под масата. А имаше и етажерка наблизо и там се слагаше. Така, че на масата и около нея имаше всякакви блага. Извади някой брат от кошерите мед, изпрати на Учителя и меда се явява на масата. Направят някъде сладко или мармалад - то веднага се явява на масата. На тази маса имаше всевъзможни блага. В онези оскъдни години по време на войната имаше купони за храна и тази маса привличаше погледите на сестрите, които чистеха стаята на Учителя. Защото пред масата имаше параван, бяха сковани няколко летви облепени с бях плат, за да не се вижда масата от антрето. Сестрите ще почистят, ще избършат праха, ще изметат, но очите им все към масата и казват: „Учителю, много блага се събраха тук и са натрупани както на масата така и под масата. Не можем ли да използваме някои от тях в общата кухня?“ А Учителят се усмихне: „Тука като има, навсякъде ще има.“ Тогава сестрите разбраха окултния закон. Значи тука се проявява Любовта на хората към Божественото, към Учителя и благата, които те отдаваха. Учителят почти не ги употребяваше, дори не всичко опитваше. Понякога от тях даваше в общата кухня да се използват в трапезарията. Но обикновено ги задържаше и не задоволяваше гладните погледи на сестрите. Така тази маса беше наречена от тях „Масата на изобилието“. Тя стана като един символ - тука ако има, навсякъде ще има. И действително изобилието скоро дойде в цялата страна и в целия народ. Това го проверихме по време на Школата. Около Учителя никога не е оставало да има нещо в недоимък, а винаги е имало изобилие, преизобилно и всички, които идваха около Него се ползваха от изобилието.

64. КРЪЧМАТА

Зад салона на Изгрева имаше едно място около четири-пет декара, което Учителят препоръча на възрастните приятели да го закупят. Не беше много скъпо. Продаваше се в момента. Те бяха хора практични, някои от тях имаха банки, някои бяха индустриалци, други на търговския живот и изобщо хора практични в живота. Но те умуваха, разтакаваха се, после се разколебаха и местото го купиха други. То беше една доста обширна овощна градина, опираше стената на салона и отиваше до гората. Като узнаха всички, че Изгрева стана център на братството, духовенството все търсеше начин да направят спънки и да пречат на Учителя. Така те научиха, че то се продава, купиха го и после го дадоха на един кръчмар да си направи там бирария и кръчма като го финансираха. По всякакъв начин те се стараеха да пречат на Учителя. Кръчмата заработи и по цял ден там гърмяха грамофони, скандали ставаха често, а побоищата не бяха рядкост. Стана пивница и половина. От там бълваше пушек от скарата на кебапчийницата, а на скарата се печеше риба и черен дроб. От тях се издигаше пушек, прехвърляше салона и слизаше пред двора и каква миризма и какъв тормоз изпитвахме само. А ние бяхме вегетарианци. Учителят често негодуваше и веднъж каза: „Те поповете отвориха тази кръч-

ма, но тази кръчма ще отиде у тях и жестоко ще съжаляват за това.“ Минаха много години, дойдоха комунистите на власт и точно в тяхната сграда на площад „Баба Неделя“ изхвърлиха тяхната книжарница и там направиха гостилница, а отзад имаше ресторант и кръчма. Така че ние проверихме как им се връщаше след 35 години това.

Направиха свинарник, за да използват храната, която оставаше и хранеха свинете. Грухтяха свине, разнасяше се воня. Срам и позор. И това всичко на гърба на самия салон. Този кръчмар се оказа един груб човек, скандалджия, всякога готов да прави скандали и да се бие. Освен това той развъждаше и породисти кучета и ги продаваше. Много неприятно съседство за нас и причината беше непослушанието към думите на Учителя. Веднъж бяха станали някакви скандали, побоища, дойде полицията и затвори временно кръчмата.

Но ние винаги ще я помним, защото тя се яви от непослушанието на учениците към думите на Учителя.

65. ВИЛА ЗА УЧИТЕЛЯ

През 1927 г. бе построен братския салон. Имаше стълби, които извеждаха в горната стая, където Учителят живееше. Имаше антре, а стаята Му беше молитвена стая. В антрето пред стаята имаше няколко стола, едно легло и печка. Учителят приемаше понякога и горе гости. Тази стая ние я наричахме Горницата. Казах, че отпред, пред Горницата в антретото имаше легло и Учителят спеше понякога тук, а понякога долу в приемната. Всичко беше от скромно, по-скромно. Приятелите които бяха богати и заможни решили, че обстановката на Учителя е много скромна и че има неудобства. Той нямаше елементарни условия, които изискваше едно жилище. Освен това на гърба на салона поради непослушание на възрастните приятели към съветите на Учителя, те не откупиха този парцел, та по-късно там зад гърба на салона имаше кръчма, печеха се кебапчета, идваха пияници и цялата тази зловонна миризма се виеше нагоре и отиваше към стаята на Учителя. Видяха тогава че са сгрешили решиха да се коригират. Събират се 3-4 човека богати и умуват. Димитър Кочев богат, Славчо Печеников се мъчеше да бъде богат и още други. Решават и дават на архитект да направи план на една вила и изчисли какви материали трябва и дошли да докладват на Учителя какво са решили. Аз се случих при Учителя, когато те дойдоха. Учителят тъкмо излизаше от салона. „Учителю, ще Те занимаем с един важен въпрос.“ Учителят се спря, не беше доволен от тяхното идване. И те започват: „Тъй, тъй нямате удобства, нямате това, нямате онова, че и вода нямате.“ Изваждат плана на архитекта и разкриват пред Учителя както те мислят да направят. Една голяма вила, която архитект я е проектирал. Обясняват че те разполагат със средства и няма да се иска нищо от Братството. Само искат Неговото разрешение. Ето искат Неговото разрешение и ще го направят в парка на лозето, където сега е мястото на Учителя. Там искаха разрешение за строеж от Учителя. Сега още са тези пет човека пред очите ми. Учителят ги изгледа. „Няма нужда от такова нещо“ и си излезе от салона. Те останаха с плановете си. Не прие Учителят от тях, те да Му правят вила. Те се прибраха в града. После станаха промени с тях. Новата власт, която дойде през 1945 г. им взе парите и те останаха както всички други - бедни. Ако беше построена тази вила, нямаше къде да се погребят телата на Учителя. От богатите хора Учителя не прие нищо. Те бяха представители на едно съсловие от хора, към които Учителя нямаше симпатия. Богатството е труд на стотици хора събрани от одного и ползващ се от богатата на

другите. А това не е по Учението на Учителя.

66. ЕМБЛЕМАТА С КОТВАТА

През време на Търновските събори в една от стаите във вилата на лозето Учителят я бе определил за Горница, като молитвена стая и като съсредоточие на Духът Господен. Учителят създаде специална обстановка, за да могат да се молят и да съзерцават приятелите, когато се качват в тази стаичка. Учителят беше създал различни чертежи и фигури, като беше ги дал на художник да ги нарисува по Негови указания. Нарисувани бяха с цветни мастила. Всеки чертеж имаше своя символика и освен че означаваше нещо, но представляваше „Скрижалите на Духа Господен“. Тези фигури и чертежи бяха запазени дълго време и аз ги бях сложил в едни дълги цилиндрични специално приготвени за целта кутии, за да се запазят от влага и прах. Те бяха при мен и аз ги предадох да се съхраняват. Къде са сега не знам. А кой ще ги разреже, когато никой не знае символиката им. Единствено аз знаех някои неща за тях и ги предадох на един от младите братя. От тези чертежи с фигури някои стари братя си ги прерисуваха и също си направиха такива. Но важното е, че оригиналът при Учителя е съвсем друг както и размерите и цветовете с които са нарисувани.

Бертоли се заинтересува дали не може да изработи на отливка някои от тези чертежи и да останат като емблема на Братството. Като италианец той бе практичен човек искаше всяка една идея да има изображение и по този начин да се увековечи. Разбира се има опасност да се дойде до едно вкаменяване на една жива идея, която трябва да се приложи чрез човешкия живот, а не да се изкове в камък и да остане като идол на хората. Бертоли сподели с Учителя своята идея, че иска да изработи една емблема на Бяло Братство и Учителят одобри неговата идея. Тогава Учителят му даде чертеж и Бертоли я изработи от цимент и я постави на входната част на приемната. Там тя стоя през всичкото време на Школата. Когато разрушиха салона една сестра прибра емблемата и тя стои в стаята ѝ, но никой не знае днес, че това е оригиналната емблема. Коя е тази сестра, аз не казвам, за да може един млад брат, който знае нейната история да я прибере и съхрани за следващото поколение. По-късно Бертоли направи модел и от него изля с гипсова отливка над стотина емблеми. Привлечен бе един художник, който с подходящи цветове оцвети гипсовата отливка по идея на Учителя и така братствата в страната окачиха тази емблема в своите салони. Мнозина от приятелите я имаха окачена по стените. Тази емблема стана популярна с името „Емблемата с котвата“. По-късно Бертоли взе този символ и го сложи като емблема на едно свое издателство. Той бе строител, но мечтата му бе да бъде писател и издател, така че в края на живота си той наистина реализира тази своя мечта и създаде едно малко списание, което се издаваше във Франция и задоволи амбицията си на издател. По-късно неговата дъщеря Анина Бертоли продължи да го издава. Беше наречено „Житното зърно“. В него се поместваха мисли на Учителя и някои опитности от Школата като материалите за това списание ги предоставях лично аз. На първата страница беше сложена емблемата на котвата, като вътре имаше един надпис: „Глава на Твоето Слово е Истината“, който те преведе на френски, но вместо да сложат „глава“ сложиха друг текст, така че в превода от френски на български се превежда точно така: „Основата на Твоето Слово е Истината“. И тук идва голямото разминаване с познанието на Словото на Учителя и мнението и незнанието на преводачите. Защото „Глава на Твоето Слово е Истината“, но „Основата на Твоето Слово“ е нещо

съвсем друго и различно. И така като се промени една емблема освен че се губи силата ѝ, но тя се променя, изопачава се и вместо да служи като гравивна сила, тя може да служи за разрушение. Примерът бе много точен, защото това списание се разпространяваше на 400 броя абонати от цяла Франция.

Когато издадохме книгата „Учителят“ на първа страница сложихме емблемата с котвата. Също в книгата „Песни от Учителя“ поставихме котвата, както и в книгата „Разговори при 7-те Рилски езера“. Така че ние първи я поместихме.

Описание на емблемата. Емблемата представлява една окръжност, в която е вписан един равноностран триъгълник като върховете му опират окръжността през 120 градуса. Върхът на триъгълника опира на меридиана, а другите два върха са разположени хоризонтално. Така че е вписан равноностран триъгълник в окръжността. В този триъгълник е вписана една моряшка котва. Такива котви, каквито притежават корабите, които ги спускат да се забият в морското дъно, за да може кораба да бъде прикрепен за котвата посредством едно стоманено въже. Това означава кораба да бъде закотвен, т.е. привързан към земята чрез котвата и въжето. Така че в триъгълника има котва с въже. Трите страни на триъгълника разпределят от окръжността три еднакви геометрични хорди. В долната хорда е нарисувано началото на петолиние с ключа сол и са отбелязани три, цели ноти и обозначени като до, ми, сол на петолинieto. От страната на ключа сол започва един надпис „Глава на Твоето Слово е Истината“, която преминава през лявата хорда и дясната хорда на окръжността и свършва от дясната страна на долната хорда, като затваря петолинieto. Тази емблема е оцветена по следния начин: Трите страни от триъгълника вписан в окръжността, очертават 3 хорди, които са оцветени в тъмно синьо. Самия триъгълник е оцветен в цвят слонова кост. Котвата и въжето е с бронз. Надписът е с бронз, както петолинieto, нотите и ключа сол.

Символика на емблемата: Емблемата е очертана с окръжност, която има своя център. Центърът означава началото на Вселената, където Мировата Любов излизайки от този център, който е Бог се разнася по цялата Вселена, тръгвайки от центъра и върви чрез своя радиус към края на Вселената, която се ограничава и очертава от кръга на емблемата. Космичната обич представлява връщането на Любовта на Бога от периферията на Вселената към своя първоизточник, т.е. тя тръгва от кръга и се насочва към центъра. Тук в емблемата това е дадено в първия кръг на емблемата, която се очертава от трите хорди на окръжността.

Надписът „Глава на Твоето Слово е Истината“ е не само формула, но то е част от Космогонията дадена от Учителя. А тя е следната: „Глава на Твоето Слово е Истината. Глава на Истината е Божествения Дух. Глава на Божествения Дух е Абсолютния Дух на Битието. Глава на Абсолютния Дух на Битието е Бог.“ Това означава Космогонията и Словото на Учителя.

В долната част на хордата има петолиние с ключа сол и обозначени три цели ноти на петолинieto означаващи нотите до, ми, сол. Всеки един музикант би казал, че това е един музикален акорд до, ми, сол и че това е доминантен акорд на гамата До мажор. Но фактически това е един символ. Гамата До мажор е гама на живота. Това е жизнената сила на здравия човек. Този акорд поддържа бодро настроение. И когато изпееш или изсвириш този акорд, в трите тона дава една жизнерадостна хармония. Тогава човек е енергичен и деятелен. А сега ще ви разкажа истинското значение на този музикален акорд до, ми, сол от гамата До мажор. Познавам един брат, който искаше да му се разтълкува какво значи тази емблема. Каквото знаех аз му казах, но той не бе доволен и продължаваше да търси тълкувание. Но от моето поколение

ние всички бяха забравили какво точно означаваше тази емблема. И така този брат започна да работи със сестра Теофана Савова, за да записва нейните опитности. И всеки път, когато тя отваря вратата си, пред очите на брата изпъква един голям картон, на който е написано петолиние и са сложени само тези три ноти до, ми, сол. А като го посреща Теофана винаги му изпява една песен. Братът не може да разбере нищо. Но един път тя го запитва: „Ти знаеш ли какво означават тези три ноти, които те посрещат всеки път? Той вдига рамене. „Ами ти знаеш ли с каква песен те посрещам?“ Отговаря: „С песента „Бог е Любов“. „Ами ето тези ноти са символите и Скрижалите на песента „Бог е Любов“. Тези ноти седят тук 40 години и посрещат всички. И всички посрещам с тази песен. Но само на теб казвам, да знаеш, че това ще ти потрябва, защото тези ноти са взети от емблемата с котвата. И този музикален акорд в тази емблема означава песента „Бог е Любов“. Братът запомни това, дойде и ми го каза и аз тутакси си спомних, че това е точно така. И ето вече обяснението е пълно. Но виждате ли сега как работи небето? Стотици хора са минали през вратата на Теофана Савова и стотици хора са гледали тези три ноти и на мнозина може би тя е казала какво означават. Но само на този брат тя каза, че това са онези ноти, които са от емблемата на котвата. Ето така това ще се съхранява за следващите поколения благодарение на сестра Теофана Савова.

Песента „Бог е Любов“ има две части. В първата част на песента „Бог е Любов“ човешката душа възприема музиката като славословие на Безграничния, което идва от центъра на живота. Това е Всемировата Любов на Бога, която идва от центъра на Космоса и отива към периферията и обхваща целия Всемир. Това отговаря на излизането от Бога на Абсолютния Дух на Битието, който преминава в Божествения Дух, а Той в Истината, а Истината в Словото. А това отговаря на онзи надпис „Глава на Твоето Слово е Истината“. Ето как се свързва Словото и музиката.

Във втората част на песента е даден пътят на човешката душа, която тръгва от периферията на Вселената и върви чрез светлината към центъра на Вселената. Това е Космичната Обич на Вселената, която тръгва от периферията на Вселената и отива към своя център и първоизточник, в който царува Божията Любов. Извод: Значи с едно петолиние, с един ключ сол и три ноти, символизиращи песента „Бог е Любов“ е дадена цялата Космогония на човешката душа излязла от Бога и слезнала на земята чрез Всемирната Любов и трябва да се върне чрез Космичната обич в своята Прародина, където царува Божията Любов. Друг извод: В този външен кръг чрез Словото и чрез нотен запис е дадена Космогонията на Божествения Дух и слизането на човешката душа и пътя на нейното възкачване, което цитирахме.

Триъгълника описан в кръга е равностраничен и означава слизането на човека на земята и живота му в триизмерния свят. Единият катет представлява мислите, т.е. мисловния му свят. Другият катет на триъгълника представлява чувствата, които са от чувствения му свят, а третият катет е волята на човека и се изразява в неговата деятелност. Чувства, мисли и воля - това е личността на човека и тези неща са разгледани от Учителя в началните години на Младежкия и Общ Окултен Клас. Така че триъгълника представлява човека слезнал на земята.

Котвата с въжето, която е вписана в триъгълника взема централно място и означава главния символ в тази емблема. Това е слизането на човешкия дух на земята, а въжето означава слизането на човешката душа. Защото на земята човешката душа създава формата, а човешкия дух дава силата и пресъздава формата. Духът дава силата, а душата формата, чрез която тази си-

ла да се изяви. Така човешкия дух слиза на земята като котва и се закрепва на дъното на морето, а въжето е което го държи за кораба. Човешката душа е тази, която държи връзката между духа и личността показани тук в триъгълника. Затова котвата и въжето са вписани в триъгълника. Значи човешкия дух и човешката душа работят чрез личността, т.е. човек трябва чрез прави мисли, чрез прави чувства и чрез прави постъпки да разреши своя личен живот и да премине от триъгълника в кръга, като се добере до Словото на Бога. Ученикът трябва да се добере до Словото на Учителя и чрез Него като го претвори в живот да влезе в Космичната обич, чрез която ще се върне в своята прародина, където Божията Любов царува.

В общ смисъл котвата означава слизането на Духа на земята, както на Божествения Дух така и на човешкия дух. Но на земята той е затворен в триъгълник, т.е. човек трябва да вдигне котва и да потегли по пътя на ученика. Пътят на ученика върви чрез Словото на Учителя. Чрез Словото на Учителя ученикът изучава Мировата Любов и Космичната Любов.

Емблемата с котвата представлява слизането на Духа чрез Мировата Любов и възкачването на човешкия дух чрез Космичната обич.

Емблемата с котвата е символ на слизането на Божествения Дух и на Божествената Душа на земята.

Емблемата с котвата е символ на слизането на човешкия дух на земята и завръщането на човешката душа в своята прародина.

Емблемата с котвата е символ на Бялото Братство, което откри своята Школа в България и където Учителят даде своето Слово, което е „Глава на Истината“. Ето така се затваря кръга на тази емблема, която е символ на Школата на Бялото Братство, което се ръководи от Словото на Учителя Беинса Дуно, чието Слово е Глава на Истината. Амин.

67. ЕДИН ДЕН НА ИЗГРЕВА

Един ден на Изгрева беше богато изживяване. В първите години в пет часа приятелите бяха събрани на поляната. Всеки си избере място между борвете, прави размисление, прави своята лична молитва. Тогава на Изгрева имаше ред и тишина. Нямаше ходене насам-натам, всеки тихичко идваше и заемаше едно място. Обстановката беше красива. Мълчаливи млади борове, голямо небе, простор наоколо, хубав въздух и тишина. Изгревът беше далеч от града и нямаше постройки наоколо. Всичко наоколо беше ниви. По поляната прекарвахме в размисление докато дойде и наближи изгрева на слънцето. Някои идваха много по-рано в три часа сутринта, кой както си намери за добре по вътрешен път. Изгрева стана място за размисление и молитва. При изгрев слънце всички се нареждаме на голямата поляна в няколко редици и посрещаме изгрева на слънцето с песни. След това като хванем първия лъч започвах общите молитви. Тях ги водеше Учителят и посочваше кои молитви да се казват като се произнасяха гласно всички. Между молитвите понякога се изпяваше по някоя песен пак посочени от Учителя. С това общата молитва завършваше.

След молитвите се правеха гимнастически упражнения и упражнения за дишане. Учителят беше дал ред упражнения за дълбоко дишане. Те са простички не са съпроводени с големи усилия и напрежение, но резултатите от тях бяха много добри. Освен упражнения за дишане правеха се гимнастички упражнения, които Учителят беше дал още на съборите в Търново. Това са известните шест упражнения.

След тези упражнения започвах разговори на групи така както си хар-

монират и общуват помежду си. Ако имаше някой да съобщи нещо интересно, което се е появило било в науката, изкуството, обществения живот, той го правеше пред всички на поляната. Така общия живот доби пълнота, разнообразие и богато съдържание. На всекиму беше приятно да дойде тук, да се срещне с близки, познати и приятели.

Тук се уговаряха екскурзиите за Витоша, които ставаха редовно. Не минаваше седмица да не се направи екскурзия до нашето любимо място на Витоша - Ел-Шадай. Всички, които бяха свободни, незаети с работа отиваха, като винаги Учителят беше с нас.

В сряда беше денят на Общия Окултен Клас.

В петък беше денят на Младежкия Клас. Наброявахме около 100 човека. Идваха отдалече и трябваше да тръгнат пеш в три часа, за да дойдат в пет часа на Изгрева. Учителят постави като първо условие точността и даде първото упражнение: „Следващия път ще се дойде точно в пет часа без една минута“. Дойдоха всички в уречения час.

В неделя от 5 часа беше часът на Утринното Слово. То имаше по-мистичен характер. Идваха по-дълбоко верующи хора от града. Хора, които имаха молитвен дух и които имаха стремеж към духовния свят. В отговор на този стремеж бяха и утринните Слова на Учителя, които имаха по-мистична вгъбеност. Те бяха кратки, не бяха дълги. Но те пресъздаваха един хубав живот в ранната неделна утрин. След утринната беседа навън се изпълняваха шестте упражнения. След тях се играеше Паневритмията от 7-8 часа сутринта. След нея следваше закуска и разговор. Така се прекарваше до 9.30 часа, когато всички отиваха в салона. Учителят след Паневритмията се оттегляше в стаичката си, не приемаше гости и не провеждаше разговори. Явяваше се точно в десет часа официално облечен, изгладен, чист, красив. Изкачи се на катедрата и почне неделното Слово, което беше една хубава дълга беседа, където зясагаше въпросите на живота, разглеждаше ги от всички страни, осветяваше ги, отговаряше на мъчаливите запитвания на слушателите. С чудно интуитивно прозрение Той долавяше какви въпроси вълнуваха учениците. В своите беседи Той отговаряше именно на тези въпроси. Ние оставахме учудени някой път как нашите най-дълбоки, интимни въпроси Учителят долавяше и отговаряше в беседата. Така ни водеше и учеше. Без такова интуитивно прозрение в самата човешка душа не е възможно ръководството на душите. Значи този, който ръководи трябва да има безпогрешно интуитивно чувство. И не само това, но той трябва да осветлява със светлината, която посочва техния път.

След неделната беседа имаше почивка, разговори и следваха общите обеда. Храната се приготвяваше скромничко, обикновено едно ядене, но достатъчно, можеш да си сипеш два пъти ако си още гладен. Тези обеда осигуряваха храната на всички хора, които живееха на Изгрева, но и на външни хора, които разбраха, че могат да си хапнат без пари. Никой не контролираше кой плаща и кой не плаща. Учителят тури тази идея още в началото, когато дойде на Изгрева: „Тук не трябва да има гладен човек!“ Това ние го спазихме.

Общите вечери ставаха по повод на нещо. Обикновено някой братски празник или лични празненства на някой от учениците. Решават да дадат братска вечеря, когато всички са свободни и могат да дойдат. Тогава вечерята се приготвяше в кухнята от този, който я даваше. Вечерта се събирахме в трапезарията, като се казваше за какво е вечерта, по какъв случай се дава вечерята. Обикновено Учителят присъстваше, но някога не идваше. Обикновено се водеха общи разговори и след тях се запяваше и свършваше с песни.

Започваше се с молитва, с която започваме нашите обеди „Само проявената Божия Любов носи изобилния и пълен живот“ - три пъти. Накрая се завършваше с общи молитви.

68. БРАТСКИ ПРАЗНИЦИ

Двадесет и втори март беше голям празник за нас. Това е Първия ден на пролетта. А Учителят го нарече „Духовната Нова Година на Школата“. Този празник се очакваше с голям интерес от всеки. И наистина настроението беше празнично. Всеки беше се подготвил като за един Велик ден. Тогава сутринта редът протичаше обикновено като другите празнични неделни дни. За 22 март Учителят държеше една специална беседа. Тя се държеше след като премине молитвата на поляната, гимнастическите упражнения и Паневритмията. След това на Изгрева се прекарваше целия ден като празничен ден, независимо в какъв ден се случваше. Този ден можеше да е делничен ден. Имаше обща закуска, общ обед и винаги обща вечеря. Онези, които бяха заангажирани през деня винаги идваха за общата братска вечеря. Салонът се изпълваше. Онези, които организираха художествената част, поднасяха една художествена програма от музика, декламации и малко разкази. Обикновено на тези вечери Учителят присъстваше и вниманието на всички беше насочено към Него.

Петровден е именния ден на Учителя. Той се чествуваше тържествено с голямото участие на всички. Всеки бързаше да поднесе почитанието и вниманието си към Учителя. Поляната се изпълваше от народ. На Петровден Учителя винаги държеше Слово.

22 септември. Той е братски празник, астрономически с есенното равноденствие и навлизането в есента. От този ден Учителят започваше новата учебна година на Школата и изнасяше своите беседи четири пъти седмично.

Нова година се посрещаше общо. Подготвяше се една музикално-художествена програма, която се водеше от хората на изкуството. След това имаше разговори, можеше да изнесат някои теми или реферати в салона. Прекарването в салона минаваше в една обща братска вечеря, която се подготвяше от сестрите, които уреждаха кухнята. След вечерята се почваха разговори и като наближи 12 часа или мине 12 часа Учителят държи беседа. В тези новогодишни беседи като че ли Той обявяваше програмата за цялата година. В нея набелязваше основните идеи, които засягаше през годината. Новогодишните беседи са много важни. Предвиждаше някои събития и засягаше и говореше за онези условия, които ще има през тази година и посочваше как да се реализират в тези условия. Новогодишната беседа бе винаги много важна. Всички я очакваха с голям интерес. Обикновено тя се отпечатваше веднага и се разпространяваше между приятелите. Имаше такива отделни мънички отпечатани беседи по формат големи колкото джобно календарче.

69. ОБЩЕЖИТИЕ НА ИЗГРЕВА

Учителят не беше доволен от това, че братята и сестрите закупили места на Изгрева и то на малки парчета. Той искаше всеки, който купи да има по един декар. А те закупили по 100-150 до 200 кв.м колкото да стъпят на Изгрева и да си построят барака. Всеки гледаше да си огради мястото. При ограждането на местата нямаше дори пътека откъдето да се мине. Нямаше регулационен план. Изгревът стана като квартал. Спомням си, яви се един спор меж-

ду две сестри, които спореха за една педя място като съседи и вдигнаха скандал и не виждаха, че Учителят е на няколко крачки от тях и разговаря с няколко братя. Ако бяха видели Учителя не биха направили караницата. Накрая премина този тъмен облак. Учителят беше много недоволен и сериозен и каза на братята, които бяха до Него, а аз бях един от тези. „Виждате ли за какво се карат, за една педя земя. То Изгревът е още във въздуха, в Божествения свят, а те тук цепят земята.“ Той не беше доволен от туй, че строяха безразборно бараки без да го питат, всеки на местенцето, което си го е купил, само и само да си вдигне барачка и да се засели.

А Учителят имаше план за Изгрева как да се тури ред и порядък. Имаше идея как да се разположат жилищата, как да бъдат алеите и пътеките и как да се обзаведе Изгрева. Но в онуй време всеки бързаше да си купи място, и да се устрои на Изгрева, за да живее там. Този план Учителят в общи черти ни го е казал, как може да се устрои Изгрева, но никой на Го послуша. В онуй време ние бяхме младежи и няхмахме думата. Думата имаха възрастните братя, които движеха и организираха живота на братството, макар че Учителят да ръководеше всичко. Той каже нещо, но вече не повтаряше. Който чуе и реши да изпълнява - добре. А който чуе и започва да размишлява и разсъждава, разминава се с думата на Учителя и накрая - нищо. Така Учителят беше наредил да се построи общежитие за братята и сестрите в подходяща форма, така че всеки да има по една стая, кухня и тоалетна. Отдолу щеше да има магазинчета за разни занаяти. Но нищо не стана. Причината я знаете.

Във всеки случай центъра на братския живот беше салона, полянката, където се четяха беседи на Учителя и се играеше Паневритмията. Имаше стопанство от лозе, овощна градина, за която се грижеше брат Ради. Тук се отглеждаха плодни дръвчета, които даваха много плод, пък и сега дават. Сееха се картофи, лук, домати, пипер. Каквото се изкарваше тук, използваше се за общата кухня. От провинцията също изпращаха на Учителя продукти и Той ги даваше за общата кухня. Братята, които изработваха в селата своята реколта изпращаха най-хубавото на Учителя. Така че кухнята биваше винаги заредена, дори и при оскъдните времена през войната. Ние не сме виждали на Изгрева оскъдица и недоимък. Около Учителя винаги имаше изобилие и храна за много хора.

Изгревът освен братско селище все пак стана общежитие за братски труд.

70. КЪЩИЧКАТА НА СТОЯНКА ИЛИЕВА

Учителят взе инициативата да се построи жилище на мястото, което бяхме наели под наем от един гражданин в София. Нивата беше около три декара и ни го даде под незначителен наем и ни разреши да си построим барака за живеене. Няхмахме квартира и за нас дойде много добре и така ние построихме първото жилище на Изгрева и там се заселихме аз - Борис, Георги Радев, Димитрий Стоянов и Никола Нанков.

В този период когато се заселваше Изгрева с бараки имаше една барака на Тодор Стоименов. Тя беше построена от сандъци за пиано, които се продаваха много евтино и скованата барака бе доста примитивна. В нея живя Тодорчо докато си купи място и си построи жилище, но към гората. Един път Учителят ме вика и ме заведе пред празната барака на Тодорчо. Оглежда я и ме пита. „Тази барака може ли някак си да се смиремети?“ Употребил думата „смиремети“, значи да се постегне и понаправи. Аз като я гледам, тя стърчи като самотна барака и не е много солидна, а е вече грохнала, пък се е и мал-

ко изкривила. Ако я духнеш, ще падне. Ако трима души застанат пред нея и духнат, ще я отвейт в полето. Аз я оглеждах дълго и казах: „Може да се поправи, ако до нея направим още една барака като нея и двете ги свържем горе с общ покрив, за да се държат и двете, за да не паднат.“ Пита ме: „Можеш ли да я направиш?“ „Мога“. Аз бях направил вече освен нашата барака, но и още няколко други. Учителят ме погледна и изрече: „Почни да я правиш! Ще водиш сметка точно, подробно какво харчиш.“ Започнах да я правя, закупих материали, тогава имаше материали в изобилие, а за тях пари ми даваше Учителя. Започнах по един план, който споделих с Него и Той го одобри. Така направихме една барака двойно по-голяма от тази на Стоименов, която имаше две отделни помещения като пред тях имаше по едно килерче. За два месеца я направихме. Тогава като свърши строежа Учителят дойде да я огледа. А по време на строежа беше много взискателен, искаше да се изпълни хубаво, точно, с хубави и здрави материали. Бараката беше готова, с хубав вид. Тогава аз разбрах, че втората половина на бараката, която прибавих към първата беше за Стоянка Илиева, която беше учителка в провинцията и искаше да има жилище, за което беше дала пари на Учителя.

При туй ние получихме едно писмо от този, който ни беше дал мястото под наем, в което ни събщи: „Или купете мястото или ще го продам на други.“ Тогава влязохме в пазарлък, обединихме се няколко души, защото нямаше пари и разпределихме закупеното място по толкова метра, колкото всеки бе платил. Той ни даде нотариален акт, а и Стоян Илиева бе в тази група. Ето така една голяма нива от два декара и шестотин квадрата се разцепи на седем човека.

Направената двойна барака с две помещения бе половината на Стоянка Илиева, а другата част бе определена за братска барака и за посрещане на гости. В тази част, която бе определена за посрещане на гости много покъсно след заминаването на Учителя поради квартирна криза се засели сестра Янакиева, а след нея Илия Узунов.

Денят когато приключихме със строежа на бараката отидох да занеса на Учителя сметката, където в една тетрадка точно записвах какви материали съм купувал и какво съм заплащал на работниците, когато трябваше. Беше началото на зимата. Сварвам Учителя да си пали сам печката. Обикновено Той сам си палеше печката с дърва. Каменни въглища не употребяваше. Аз чукам на вратата, покани ме да влезна, а аз държа тетрадката и му я подавам. „Учителю, ето сметката за разходите на бараката.“ И Му подавам тетрадката, в която съм водил най-подробни сметки дори за всеки пирон. Учителят ме погледна и както беше гърбом към мене, пое тетрадката от мен и без да я погледне и разгледа тури я в печката, която вече бумтеше. Така се разреши въпроса със счетоводството за строежа на тази къща. Той ми даде един урок: „Бъди със сметките си винаги акуратен и редовен. А доверието, то принадлежи на духовния свят.“ Но искаше външен ред и порядък. Така завърши строежа на тази барака. Беше доста хубава и Учителят взе лично участие в строежа и като даваше идеи за нейното архитектурно оформление. Преди да се разруши Изгрева един млад брат, който проучи историята на тази къщичка най-подробно, взе размерите ѝ и беше решил да я даде на един архитект, да направи по снимките и размерите архитектурен план на тази къща, за да остане за поколенията като образец построена по идея и план на Учителя.

71. ВЪТРЕШНАТА РАБОТА НА УЧЕНИКА

Учителят приемаше всеки ден посетители, които идваха по най-различен повод при Него - било да разрешат лични свои задачи, било болни, които искаха помощ от Него, било хора, които искаха да поговорят с Него или по тяхна лична работа. Учителят приемаше от сутрин до вечер. Само в един ден не приемаше посетители. Това беше съботата. Съботния ден Учителят не приемаше никого. Това знаеха всички и не допускаха да Го безпокоят никакви хора, колкото и да беше нуждата голяма, при Учителя не допускаха никого. Той бе казал: „Съботния ден е определен за Господа. Него съм определил и за това съботния ден не приемам.“

В Школата на Учителя, човек като влезе в нея почва да работи върху себе си, върху своя характер и своя миросглед, върху своето минало и наследство от минали поколения. Всичко това е една много сложна работа. Тук се иска знание, методи за работа, упражнения. Всичко това е дадено в Школата на Учителя в един разнообразен материал, който е записан и отпечатан и е на разположение на учениците. Това е единият път.

Школата на Учителя не е само теоретична, но може да се приложи в живота и всеки според усилието, което е направил и според усърдието си като ученик може да се ползва от това знание. Учителят всякога даваше съвети, когато се обръщаме към Него. Особено обичаше да Го запитват по идейни въпроси по ориентиране за духовния свят. Тогава бе доволен. Не обичаше да Го занимават с лични интереси, макар че и тук даваше съвети, за да може ученикът по-бърже да разреши въпросите си, за да му остане време да се занимава с духовна работа.

Той даваше обикновено простички природни средства за лекуване и Неговите съвети винаги даваха резултат. Затова всеки гледаше да изиска някакъв начин за лекуване, като знаеше, че даде ли някаква препоръка резултат винаги ще има. А Учителят лекуваше с най-различни методи според причината на болестта, която само Той знаеше. Затова опитностите на учениците в това отношение бяха много големи. Но обикновено лечението за едно от една болест не биваше същото лечение за друго, болен от същата болест. Тогава разбрахме, че Учителят първо лекува по духовен път, по Божествен път и накрай даваше практически методи, за да може човек да се ползва от това знание.

Обикновено Учителят започваше беседата с тайна молитва. Това е една вътрешна работа на ученика в даден момент. Това е размишление. Това е молитва свободна. Всеки отправя своята мисъл към Бога според своята нужда и своите разбираня. Тайната молитва има голямо разнообразие. Всеки индивидуално се моли, а не общо. Общо се молим с познати молитви, които произнасяхме гласно или тайно, но общо всички. Тайната молитва е лична и всеки се моли в себе си по начин какъвто той си знае и каквато нужда има. Тя е повече размишление и съзерцание и отправяне на едно дълбоко религиозно чувство към Бога. Тайна молитва винаги произнасяхме преди беседа и при някои други случаи. След нея започваха общите молитви и песни.

В класовете Учителят задаваше теми, които да се развиват. Учениците си я запишат и следващия път всеки трябва да бъде с развита тема. Някои от тях се четяха, но не всичките, защото за да се четат темите на 60 човека са нужди 2-3 часа. Но темите на онези, които желаеха доброволно се прочитаха пред всички. А останалите теми се събираха и после от тях се правеше резюме общо на зададената тема. Те се четяха в началото на класа. Ако времето беше напреднало не се четяха, но се събираха и се запазваха темите,

които Учителят беше дал. Не се печатаха. Те бяха запазени дълго време. Това бяха опити и задачи на учениците. Понякога Учителят говореше и върху темата, която е дал и даваше пояснение, разширяваше я и се простираше върху темите, които са прочетени.

Учителят изискваше, но не го налагаше учениците от всяка беседа, която са чули от Него, да правят резюме. Това значи да се извадят основни мисли и идеи на беседата и то кратко. Това нещо редовните ученици го правеха. Тези резюмета всеки си ги запазваше лично в тетрадка. Не се изнасяха общо и не се печатаха. Не се четяха, защото на толкова ученици да се четат резюметата е много. Така водеше Учителят Школата в разстояние на 22 години, което е един слънчев цикъл от 1922-1944 г. За този цикъл за пръв път е говорил Учителят. После този цикъл стана астрономически известен, за който официалните астрономи започнаха да говорят. Това бе времето отпуснато на Учителя от Бога, за да се предаде Словото Му за Школата. След заминаването на Учителя настъпи епохата на проучаване Словото на Учителя и Неговото приложение.

72. ПОСТЪТ В ШКОЛАТА

Въпросът за постът е много сложен. Необходимо е специално изучаване, защото Учителят в различните години на Школата даваше различни наряди за поста. В беседите си много пъти е говорил за него. Всички тези неща трябва да се извадят и подредят. Необходимо е студия по този въпрос. Постът не е еднократен процес - спираш да ядеш и ето ти си в пост. Той има и духовно измерение и Божествено измерение и физическо проявление чрез човешкото тяло. Постът е проекция на тези три свята и се извършва в един акт от човека в строго определено време и в името на някаква идея и жертва в името на нещо. Има различни начини за пост. Пълен глад, пост само с вода и пост с поемането на плодове. През всичките тия етапи ние сме минавали. Принципът е следният: Правиш пост в името на една идея. Спираш да се храниш, но храната, която би употребил през време на поста, тя струва пари и тези пари трябва да се отделят и с тях да се направи едно малко добро в името на една идея. Физическия пост означава изключително организация на човешкото тяло. Защото чрез поста всички натрупани запаси се изразходват. Необходимо е и вътрешна духовна организация. Тя преминава отначало в четене на пасажии от Словото на Учителя и в строги определени часове изречането на молитви. Както и работа с формули дадени от Учителя. По този начин постът има три проекции: на физическото поле, в духовния свят и в Божествения свят. И център и фокус на този пост е човекът и неговото тяло. Това е принципът. А Учителят е дал различни методи за пост - колективен и индивидуален. Тях ги има записани и трябва да се подредят и изнесат.

При всички случаи е необходимо да има ръководител на поста. Обикновено Учителят беше ръководител на този пост и следеше за физическото и психическото състояние на ученика, който е влязъл в пост. Учителят не беше за продължителен пост. Само при някои боледувания Той предписваше пост, но по Негово указание. Той тури едно просто правило, което ползваше приятелите години наред. Той нареди всяка седмица да има един малък пост от четвъртък на обед до петък на обед. Това е пост от 24 часа и Учителят го нарече почивка. Беше известен в нарядите като пост-почивка. А със средствата спестени при този пост трябваше да се подпомогне някой беден или гладен човек. Някои приятели събираха средства от този едnodневен пост в една кутия в разстояние на 52 седмици и така се получаваше една значителна сума,

която подпомагаше някой нуждаещ се човек.

Имаше и залитания в поста. Яви се съревнование кой да пости по-дълго. Някои постеха по десет, а някои и по 20 дни. Учителят не беше доволен от това съревнование и не обичаше да има борба в Братството. Не ги насърчаваше ако и да ги допускаше понякога, особено ако отиваха при Него и искаха разрешение за такъв опит. Когато се правеше колективен пост, а той започваше в началото на февруари при разсип на луната и траеше 10 дни, като през това време всеки можеше да консумира по-голямо жито по 100 грама на ден, по три лъжици мед и по една ябълка и три ореха. А вода можеше да се пие по желание. През това време учениците трябваше да се занимават с духовна работа. Онези, които отиваха на работа като работници или чиновници за тях не беше лесно. Най-важното беше правилно да се отпости, т.е. да се захрани. Това ставаше обикновено като се свари картофена супа и се пие само водата. Следващия ден можеше да се поеме малко разредено картофено пюре. Отпостването ставаше и със спаначена супа като се пиеше само водата. Поради неспазване на това правило някои пострадаха. Друго залитане беше когато някой реши сам да прави пост без да пита Учителя продължително време. Имаше и трагични случаи и някои си заминаха заради такива своеволия. При някои случаи след като съобщаваха на Учителя, че еди кой си брат или сестра лежи на леглото без сили от поста и че състоянието му се е влошило, Учителят даваше строги съвети какво да се направи, а понякога лично отиваше да види гладувания. Постът не е шега работа. Той е един процес не само на физическо изчистване на организма, но и на духовно обновление и приближаване към идеала, към който се е устремил ученика.

Наряд за десетдневния пост. Започва от началото на февруари, първия ден от разсипа на луната.

Формула: „Господи, приеми ме в лечебницата на природата за 10 дни.“

Казва се само един път преди започване на поста.

Ползотворните сили, с които храните действат при поста:

1. Житото действа на гръбначния стълб.
2. Орехите - на мозъка.
3. Ябълките - на сърцето.
4. Медът - на кръвта.

100 грама жито се сварява от вечерта. Захлупва се, завива се, за да набъбне през нощта. На сутринта се разделя на три равни части: за сутринта, за обяд и за вечеря. Една трета от житото се яде с мед, 2 ябълки и 3 ореха.

Вода се пие свободно; може да й се прибави и лимонов сок.

Отпостването става с картофена супа.

73. БИТ НА УЧИТЕЛЯ

Учителят живееше в скромна обстановка на Изгрева. **Облеклото** на Учителя беше скромно, но винаги биваше спретнато облечен, чист и изгладен. Имаше хубав вид. В беседите има съвети какви да бъдат дрехите на ученика. Те трябва да бъдат широки, удобни и със светли тонове. Дрехите Му се шиеха по Негови идеи и костюмите Му бяха малко оригинални. Така сакото Му беше по-дълго от обикновеното и беше 10-15-20 см по-дълго и слизаше почти до колената Му. Панталонът Му винаги изгладен. Той държеше да бъде хубаво облечен. Имаше сестри около Него, които се грижеха като перяха, гладеха, чистеха. Помагаха на Учителя винаги да бъде улеснен в своя бит. Дрехите Му шиеше наш брат. Имаше моден шивач французин дошъл в България и Учите-

лят шиеше при Него. Имаше една сестра Ганка Парлапанова, която беше шивачка и имаше идеята да шие само тя дрехите на Учителя. Тя наистина ги шиеше, но Учителят даваше някои препоръки, които тя спазваше. Идеята за облеклото беше на Учителя, а изпълнението бе на Ганка. Имаше няколко братя, които бяха шивачи и всеки един от тях бе ушил на Учителя по няколко костюма. Учителят не даваше всекиму да Му взема мярка като шивач. Беше позволил само на един да Му вземе мярка и тази мярка бе запазена и по нея останалите шивачи разкрояваха плата, за костюми на Учителя.

Учителят вратовръзка не ползваше. Обикновено Той си слагаше бяло шалче на врата като го забождаше с една златна карфичка с диамант. Може би два или три карата, хубав диамант. На врата си слагаше една златна верижка, на която долу бе закачен хубав златен часовник Омега. Учителят беше точен и винаги се съобразяваше с времето и с часовника. Като определи среща навън в града отиваше на часа. Часовникът му беше винаги в ръката. Пръстени не носеше. Тези неща ги пазехме, но милицията при обиска ги взе и те изчезнаха. За нас бяха реликви, а за тях скъпоценности, които се обръщат в пари.

Обушата Му бяха направени от наши братя обушари по мярка. Тогава нямаше още фабрично производство на обувки, а обушарите сами правеха обувки. Ние имаме и сега запазена мярка на стъпалото на Учителя. Един бял лист и очертано с молив ходилото Му за обушарска мярка. Обикновено обушата Му бяха много грижливо и хубаво направени.

Походката: Движеше се леко. При дълго пътуване се движеше също леко, без усилие и спорно. Тези, които вървяха с Него, доста усилие трябваше да правят, за да не изостанат. Тогава Той беше на 60 години, а ние на 20-25 години. А Той не се спира да чака никого. Около Него имаше по няколко братя, които успяваха да вървят така както Той вървеше. Обаче Учителят никога не спортуваше и не обичаше да има спортни надбягвания. Ходеше леко. Веднъж на Витоша ни демонстрира нещо. Ние бяхме млади. И решихме да направим едно състезание да се надбягваме на поляната. Наредихме се на една редица братя и сестри и гледаме Учителят дойде и се включи? „И аз ще бягам.“ А Учителят надбяга всички. Бягаше като вятър. Докато видим ние, Той беше отсреща. Стигна на финала и се върна. Никой не можа да Го стигне. Така ни показа какви възможности има Той при ходене. Аз този случай съм ви го разказвал по-подробно.

Ходили сме в планините дълго време. Умора не знаеше и не показваше. Не даваше да се пресилваме. Обикновено даваше почивка, наклаждахме огън, пиехме чай и си отпочивахме хубаво. При последните екскурзии с Учителя чувстваше се една умора в Него, макар че се държеше със силата на Духа си, усещаше се, че организма няма вече тази енергия. Но Той пак не даваше да се разбере, че е затруднен. Ходеше по-бавно, даваше по-често почивки и така можа да направи последните екскурзии и да посети любимите си места като си взе сбогом с тях.

Учителят не се усмихваше често. Но иначе беше разположен, ведър и бодър винаги. И всекиго можеше да ободри. Така излишни движения на израза на лицето Му нямаше. Усмивки на възторг - не. Екзалтация, такова нещо нямаше. Държеше се строго, сериозно и приятно. Около Него бе приятно да се седи. Не се чувстваше никакво насилие и задължение. Разбира се към Него имахме всички необходимото уважение и внимание. Около Учителя имаше ред и порядък, чистота и най-главното Истина и Свобода.

Виждали сме Го понякога сърдит. Някои приятели със своите неразумни постъпки извикваха в Него недоволство. И Той можеше да гърми като бу-

реносни облаци ако иска. Но каже ли такива думи всички изтръпваха. Имаше такива моменти когато Той се сърдеше и тогава наговорваше страшни работи, които виновните никога не забравяха. Но скоро след това си възвръщаше доброто разположение.

Храната на Учителя: Обичаше най-много да пие чай. Това беше основната храна: руски или черен чай. Хубав чай ароматен и го пиеше доста силен и доста сладък със захар. Беше много естествен и в държането си беше с не-обикновена простота. Нямаше никакви ексцентричности у Него. И обичаше тази простота и естествена обстановка и обходата между хората. Много обичаше картофи, които наричаше „картошки“ и Той ни запозна с тях, показа ни колко са ценни те като храна и ни упъти как да ги употребяваме. Най-напред Той даде рецептата за картофената супа, която седи в това, да свариш няколко картофа обелени, като свариш най-напред малко лук разрязан и след като картофите са уврели хубаво да ги размачкаш в чинията. Към тази супичка се слага една чаена лъжичка зехтин и се изцеждаше голям резен лимон. Тази картофена супа толкова много хареса на приятелите, че я нарекоха „ангелска супа“. Тя бе един вид като главно ядене на приятелите. Друга рецепта бяха сварени картофи с кожичката им. Картофите се белят, после се посояват с черен пипер и сол, капва се по някоя капка зехтин и се ядът топли. Друго ястие бе картофеното пюре. Обелени сварени картофи, смачкани на пюре, слага се малко сол, черен пипер и зехтин. Картофите бяха нашата главна храна. Около Учителя имаше братя, които се грижеха за доставяне на най-хубавите картофи. Те не взимаха от пазара, а отиваха към селата, към Плана планина и от там купуваха. Картофите купени от там и сварени бяха с копринена кожичка, с червена вътрешност, а понякога и бели картофи. Ще закупят няколко чувала и ще ги докарат на Изгрева. От картофите се приготвяваха кюфтета, като се прибавяше лук опържен. Бяха много вкусни, но това не е лесно за приготвяне.

Учителят обичаше червен кромид лук повечето суровичък. Ще отреже от главичката, ще извади от лоспите и ядеше обикновено вечер, но ядеше и на обед. Обичаше и суров праз зимно време, премръзнал когато ставаше крехък. Обикновения боб Той сам си го приготвяваше, а понякога сестрите го правеха на чорба, друг път на плакия, боб пюре и пр.

Най-идеалната храна, която Учителят препоръчваше бяха плодовете - ябълки, круши, сливи и грозде. Той употребяваше много плодове. От провинцията имахме братя овощари с хубави градини и добри стопани, които отглеждаха плодове и зеленчуци. И от най-хубавото, което получаваха изпращаха на Учителя. Хем да благодари, хем да Му се благослови плодородието. Понякога те идваха и задаваха практични въпроси на Учителя. Той отговаряше, а те ги провеждаха на опит и берекет изпълваше домовете им. И от него изпращаха най-хубавото на Учителя. Голяма част от тези продукти Учителят даваше на общата кухня.

Деликатното здраве на Учителя. Самият организъм на Учителя беше деликатен и нежен. Той не беше физически грубо устроен. Имаше деликатно здраве. Но със своя разумен живот умееше така да живее, че да поддържа тялото си в изправност. Ние не сме Го виждали да боледува. На екскурзии ходеше с нас. Изкачваше се на височини. Издържаше продължително пътуване пешком. Издържаше на суровия живот. Спали сме с Него по планините зиме, при сняг, при дъжд, при студ и пек. Учителят даде подтик на туризма като явление у нас. Тогава ни се смееха отначало. Масовото ходене по планините ние го дадохме.

По времето когато Учителят е съставял „Завета на цветните лъчи на

светлината“ е бил в колибата на Иларионова в тяхното лозе извън града. Учителят е боледувал известно време по това време както ми казваше сама Еленка. После на събора в Търново Той споменава, че когато готвел тази книжка е бил атакуван и че са опитвали да посегнат на здравето Му онези от другата Ложа.

Учителят когато имаше нужда да Му се помогне и да Му се подкрепи здравето, Мария Тодорова винаги се отзоваваше и Му помагаше. Има много такива примери. Ако някой път не можеше да се храни тя Му приготвяше храна и Му я поднасяше. Някой път при екскурзия след като се върне на Изгрева е малко измокрен и изстинал, тя Му помагаше да се преоблече, дори някой път Го разтриваше и Му поднасяше топъл чай.

Въпреки Неговото деликатно здраве, Учителят можа да изнесе такава огромна работа. Изнасяше по четири беседи в седмицата. Непрекъснато приемаше посетители, даваше музика, създаде Паневритмия, организира братския живот и живо участваше в него. Един обикновен човек, дори надарен с голяма физическа сила не би могъл да издържи дори и един ден на мястото, което заемаше Учителят. Но Той издържа и свърши своята работа.

74. БИБЛИОТЕКАТА НА УЧИТЕЛЯ

В библиотеката на Учителя имаше много книги - научна, художествена и окултна литература. Имаше ли любими книги Учителя? По този въпрос нищо не мога да кажа. Но ще кажа друго. Как се набираха тези книги. Идва някой и Му подари книги и Той ги препращаше към библиотеката Си. Имаше освен на български език също и на френски, английски и руски език. Тук беше и голямата английска енциклопедия. Когато трябваше по някой въпрос да се осведоми, ползваше енциклопедията. От художествената литература обичаше някои автори: например от класиците на руската литература: Тургенев, Толстой, Достоевски, Короленко. Понякога караше някои братя и сестри да Му четат някои книги от горните автори. Също и ние като попадахме на някой добър автор с идея и със стил, сами предлагаме на Учителя да Му четем, което Той приемаше с удоволствие. Често като отивахме на екскурзия обикновено сестра Мария подготви някой откъс от някоя книга и Му го четеше през време на почивката. Когато попаднеш на нещо хубаво търсеше случай да го сподели с Учителя. Особено при почивки тя ще седне до Учителя и ще Му прочете, това което тя бе приготвила по Негово желание, да се представи от въпросния автор. Например чели сме на Учителя легендите на Лагерльоф. Тогава Той във връзка с четенето ще направи някоя бележка, характеристика свързана с текста или с автора. При разбор на съчинението Учителят беше в такива случаи много точен. Неговите дефиниции и Неговите определения бяха безпогрешни. Някои от тези изказвания са стенографирани, други - не. Жалко, че не ги събрахме, като изказвания на Учителя за дадени автори.

Понякога някой приятел отиде при Учителя и каже, че има такава и такава книга, но струвала еди колко си. Приятелят няма пари. Учителят извади пари и му даде. Онзи донася книгата, подава я на Учителя, а Той само каже: сложете я при другите. Така се събраха много книги. По време на процеса беше направен опис на цялата литература и аз отидох при директора на Народната библиотека и написах молба, за да дойдат техни хора и да приберат библиотеката на Учителя така както беше подредена. По време на обиската дойдоха двама чиновници, представиха се, че са от Народната библиотека и натовариха книгите на един камион. А къде отиде този камион днес никой не знае. Но това ще го знаят следващите поколения, когато проверят дали тази библи-

отека е запазена в Народната библиотека. Ако не е запазена, значи е претопена с другите книги. Практика на обществото по онова време бе, библиотеките на видни хора да се запазят изцяло и да се приберат в Народната библиотека. Аз направих постъпки. Тези двама чиновника цивилни, които се явиха с няколко милиционера заявиха, че се явяват от името на директора на Народната библиотека. Прибраха книгите, камиона замина, ние се успокоихме, а след години потърсихме в Народната библиотека и се оказа, че никой нищо не знае. Какво е обяснението? Ами унищожили са я. И още нещо, при отпечатването на 51 томче беседи на Учителя от 1945 до 1950 г. ние изпращахме по десет книги от всяка издадена беседа. Накрая се разбра, че в Народната библиотека ги няма тези книги. По-късно през 1970/75 г. Никола Нанков влезе във връзка с някои служители на Народната библиотека и те поискаха от него книги, за да попълнят онова, което нямат. А това беше времето когато милицията правеше непрекъснато обиски на книгите на Учителя, прибираше ги и ги унищожаваше. Тогава разбрахме, че в Народната библиотека няма нищо. Беше излезнал каталог и когато проверихме видяхме, че са застъпени една десета част от книгите на Учителя. Тогава един млад брат предаде няколко кашона с книги на брат Никола Нанков и той ги занесе в Народната библиотека. А откараха 19 камиона книги за претопяване. После разказваха, че имало някаква малка стаичка в мазето, където били нахвърляни тези книги. Може и да е така. Но защо ще търсят от нас книги след като ги прибраха? И защо в техния каталог не е обозначено всичко, което е излязло от Учителя, когато сме им изпращали редовно книги? По този въпрос следващите поколения ще разберат какво е било отношението на онези хранители и пазители на българското творчество към Учителя, защото те са получавали заплата, за да съхраняват такава литература.

Единствено, което имаме запазено това е списъкът на книгите в библиотеката на Учителя. Е, това все пак е нещо.

75. МУЗИКАНТИ НА ИЗГРЕВА

Към музиката Учителят винаги имаше жив интерес. Имаше любими автори, които обичаше да Му ги изпълняваме - било на пиано, било с оркестър, било частно изпълнени от певци или певици. Много от музикантите в града преди концерт идваха и предагаха на Учителя да Му изпълнят своята програма и да направят генерална репетиция в салона на Изгрева. Учителят се отзоваваше винаги с готовност и ценеше това. Салонът винаги беше препълнен и тук градските музиканти за пръв път получаваха толкова много аплодисменти и поздравления. Накрая те отиваха при Учителя, целуваха Му ръка и Той правеше някои бележки във връзка с изпълнението им. Любими композитори бяха Бетовен, Франц Лист и норвежкия композитор Григ, особено обичаше неговите природни картини.

Към българската народна музика имаше особен интерес. Той сам изпълняваше много народни песни като или ги пееше или ни ги свиреше на цигулка.

Често караше братята и сестрите да Му пеят народни песни. Тогава като видя, че в народните песни има доста отрицателно съдържание в думите им, и като видя, че българина обръща внимание повече на злото, то Учителят преработи някои песни и измени съдържанието им в положителна посока, като измени малко мелодията, за да отговаря на новото съдържание и се получи народни песни преработени от Учителя, но вече във възходяща степен, които създаваха хубаво настроение и говореха за хубав живот. Може да има

десетина такива песни. Той работи с тях, когато беше в Мърчаево и с Пеньо Ганев, който знаеше много народни песни и Учителят обичаше да го кара да ги пее пред нас. Обикновено Учителят изслушваше песента, тогава взимаше цигулката си и пред приятелите коригираше песента и я направляше в положителна и възходяща посока. Те сега се пазят и един ден ще бъдат отпечатани.

Всички големи музиканти, които изнасяха концерти в София, било от чужбина или наши, Учителят не пропускаше нито един техен концерт. Някои от тези музиканти по покана на наши приятели идваха на Изгрева или се срещаха с Учителя когато бяха поканени в частни домове. Ние купувахме билети на Учителя и то по средата на първия балкон в зала България. А около Него имаше винаги по 2-3 приятели. А почти целия Изгрев беше в салона. Музикантите знаеха, че щом г-н Дънов пристигне и седне на балкона на първия ред, то салонът тутакси се пълни.

76. ТВОРЧЕСКИ ЖИВОТ НА ИЗГРЕВА

Толкова млади хора събрани на едно място. Имахме жив интерес към художествена литература, към музика и изкуство. Учителят насърчаваше всеки от нас да разработва онзи талант, който имаше. А студентите ги насочваше да работят в онази област на науката, която ги влече. И тогава като се съберем всеки споделяше нещо от своята наука или от своето творчество и така се очерта един пълен общ братски живот. Започна се една всеоткриваща ориентация на младите към изкуството.

Имаше поети, че писатели, че музиканти, че художници. Те създадоха завидно творчество. Имахме литературни вечери, когато всеки един от поетите издекламира едно свое стихотворение. Така участваха всички. Излизат музиканти и изсвирват някоя разработка на Учителя предварително одобрена от Него. И тогава всеки един от представителите канеше Учителя или на концерт или на литературно четене или на художествена изложба.

Учителят се интересуваше живо от науката, изкуствата и процесите в обществото. Имаше широки интереси и използваше, всеки който имаше връзка с тези области и черпеше примери, които след това ги изнасяше в беседите. Например Той не изпускаше общата художествена изложба, която всяка година се правеше. Обикновено ние с Мария Тодорова Го завеждахме и отивахме наедно и дори има една интересна снимка: Учителят, Мария и Боян Боев пред художествената изложба. Учителят разглеждаше подробно и внимателно изложбата. Спираше пред всяко платно, особено пред по-важните картини, правеше бележки за различните художници. Забавен е следния случай.

На една изложба върви Учителят и редом с Него Боян Боев. Учителят понякога се спре повече пред някоя картина, а брат Боев замине напред. Обаче стигнаха до една картина, която представляваше гола жена на един диван разположена. Брат Боян, който е свенлив като девойка, обърна главата си на другата страна и отмина картината и не се спря пред нея. Беше го срам да спре пред голата жена. Учителят върви по-назад, но като дойде до тази картина се спря точно пред нея и дълго време я разглежда. А брат Боян се притеснява, той избягва напред от картината и вижда Учителят е застанал пред нея и казва нещо на мене и на Мария, които сме до Него. Учителят ни говори, а ние слушаме. А Боян трябва да запише това, което Учителят казва, а не може да се върне. А ние не записваме, а само слушаме, макар че и двамата сме стенографи, а той не може да чуе нищо. Ще не ще Боян се върна при картината с голата жена и чак тогава Учителят направи най-съществената бележка

за картината и художника. И Боян тогава успя да го стенографира. Беше бележка за изпълнението, за позата, за пропорциите на тялото, за светлините, за сенките, за боите, които използва художника. Но главното бе, че Учителят подчерта, че няма защо да се страхуваме от голото тяло, нито да се срамуваме от него. И така ни даде един много живописен и хубав пример. Боян си взе бележка от това. Но въпреки всичко Боян при такива картини минаваше по-бързо отколкото при другите.

А за художниците на Изгрева, всички без изключение Учителят ги насърчаваше, помагаше им и им даваше съвети, особено когато творчеството им е идейно. Някои от тях се оформиха като големи художници.

77. ХУДОЖНИЦИ НА ИЗГРЕВА

В салона на Изгрева имаше сложени картини. Към тези картини Учителят нямаше особено влечение и не им отдаваше особено внимание. Това беше инициатива на някои братя и сестри художници - Влаевски, Цветана Симеонова, Цветана Щилянова и др. Туряха някои картини. Имаше хубава картина на Христа, която Учителят одобри. Имаше някои картини на Цветана Гатева Симеонова, която беше рисувала езерата или картини по идеи на Учителя. Учителят не им отдаваше голямо значение, но ги беше допуснал. Бяха сложени картини и в столовата.

По време на процеса всички картини и обстановката на салона беше описана, така че има списък какви картини е имало в салона и какви в трапезарията и от кои художници. Ако това ви интересува ще ви цитираме.

На Изгрева имаше художници завършили художествената академия. Такива бяха Цветана Симеонова по баща Гатева, Цветана Щилянова и др. Учителят насърчаваше хората на изкуството, даваше им идеи и те работеха съгласно учението. Когато правехме чешмата на Изгрева работихме с Цветана Щилянова наедно. Тя нарисуваше картините, а ние изработихме релефите. Аз издялах отгоре надписите. В туй време тя пожела да нарисува Учителя. За учудване на приятелите Той се съгласи, защото Той не обичаше да се подлага на позиране, за да Го рисуват. Кой знае как и защо, но Той се съгласи. Щилянова работи дълго време, а Учителят спокойно позираше. Тази картина излезе особено сполучлива. Когато Щилянова донесе оригиналната картина, показва я на Учителя, Той я гледа известно време. Накрая Той се обръща към нея, усмихва се и казва: „Да, ето една картина, за която хората ще кажат: „Тук е нарисуван един добър човек!“ Виждате каква скромна преценка дава Учителят за себе си. Оригиналт се пази. Тя направи ред копия от тази картина, а ние направихме цветна репродукция и я отпечатахме.

Картина с блажни бои на братския салон беше нарисувана от Трингов. Той в една своя изложба постави тази картина. На тази изложба бяха закупени много негови картини и тя има голям успех. Трингов смяташе, че тази картина е благословилa успеха му и от благодарност подари тази картина на Методи Константинов и понеже той нямаше къде да я държи, реши и я подари на нас. Сега тя виси над моето легло.

Палатката на Учителя на Рила, както и няколко картини от рилския Му живот са рисувани от Иван Тричков, който също беше наш приятел, голям художник, специално художник на рилския пейзаж. Когато отивахме лятно време на Рила той ще дойде и ние ще му дадем условия, защото той не беше богат човек, а като човек на изкуството все бе в нужда. Но особено бе разположен към Братството. Много работи беше възприел от нас, а неговата жена беше наша сестра. Ще дойде на Рила, ще му дадем палатка, ще се храни на

братските обеди, закусваше и вечеряше при нас, изобщо съдействахме му. И той рисуваше по това време. В един сезон ще създаде няколко картини. Беше много продуктивен и все класически работи. Някои от тези картини се пазят в Москва, някои тук. Той имаше мечта да нарисува Учителя край огъня на Рила. Обаче тази мечта не можа да я изпълни, не му се дадох условия. Но все пак някои скици от тази му идея са запазени. Той беше наш приятел.

Скиците в книгата Учителят са както на Щилянова, така и някои от тях направи художника Герасимов, който бе график. А той направи тези скици по фотография, която му дадох. След време трябва да се създаде една глава „Художници на Изгрева“, да се дадат биографични бележки и да се направи албум от техни платна, които са направени по идеи на Учителя. Те дават картина на братския живот по време на Учителя.

78. ПОРТРЕТЪТ НА УЧИТЕЛЯ

Художничката Цветана Щилянова бе помолила Учителя да ѝ позира, за да го рисува. Това стана по времето, когато ние с Бертоли правехме чешмата. Докато аз моделирах и правех рисунките на чешмата, то Щилянова рисуваше Учителя. Главно аз направих чешмата, а Бертоли идваше и наглеждаше обекта и даваше съвети, които Учителят не винаги одобряваше. Но това не му попречи после да му се препише, че той е построил чешмата. Аз си замълчах. Нали онези, които живееха на Изгрева знаеха кой я е построил? Пък и Учителят знаеше. Другото не беше важно. Но години след това, когато слушах как Бертоли бил направил чешмата, тогава разбрах защо майсторите, когато направят чешма, оставят един знак, който е само техен, за да се знае чий е майсторлъка. Прави са старите български майстори.

Щилянова нарисува изключителен портрет на Учителя. След това с Неделчо Попов отидохме и направихме цветна репродукция. Тя стана сполучлива и я сложихме на книгата „Учителят“. По-късно Щилянова нарисува още няколко такива копия на оригинала. Нарисува по нейни скици след заминаването на Учителя един образ на Учителя в профил, предаде го на Анина Бертоли, която живееше в Париж и тя направи цветни репродукции от него. Тук изразът на Учителят не е направен както трябва, особено очите и погледа Му. Не са такива каквито бяха в действителност. Щилянова имаше скици на Учителя, които тя правеше на Учителя докато Той говореше в салона. Тези скици са запазени и трябва да се издадат в един албум заедно с репродукцията на портрета на Учителя. Някой от вас трябва да го направи.

79. РЪЦЕТЕ НА УЧИТЕЛЯ

Имаше един художник, който бе преподавател по рисуване в една Софийска гимназия и се казваше Герасимов. Той не идваше на беседи на Изгрева, но когато Учителят се помина и тялото Му бе изложено в салона, то Герасимов дойде на Изгрева, седна на стол пред тялото Му и започна да прави скици на тялото. Макар че не идваше на беседи, но един вътрешен импулс го накара да направи първо скица на Учителя както е положен и после направи скици на ръцете Му без да го кара някой. Тези скици на ръцете са чудесно изпълнение. Аз се учудвам как може художник да изпълни така добре, с такова майсторство да изрисува ръцете на Учителя. Голям художник беше. Бяха нарисувани с най-големи подробности. Всички гънки, венички, фибри бяха така дадени, че човек ахваше от почуда. Бяха живи ръце. Тогава аз купих от него

две скици, на които той бе направил лицето на Учителя. Рекох му: „Продай ми сега и ръцете!“ „Ръцете не ги продавам, те са ми талисман!“ Не ми ги продаде. Аз му давах голяма сума за двете скици, около 100 хиляди лева. Те са запазени тези скици. Но ръцете останаха у Герасимов. Тогава възложих на фотографа Васко Искренов да отиде в къщата на Герасимов и да фотографира скиците на ръцете на Учителя. Но Искренов не можа да намери време и да се свърже с Герасимов и да ги преснеме. Дойде време, помина се Герасимов и аз изпратих човек да отиде да види в неговата сбирка от скици и да потърси скицата от ръцете на Учителя. Щяхме да я откупим каквато и сума да искат. За най-голяма жалост не се намериха тези скици от ръцете на Учителя. Вероятно друг ги е прибрал. Може би Герасимов да се е похвалил на някого и въпросното лице да ги е откупило или да му са предадени за съхранение. Хайде сега ходете и търсете кой е този човек и къде са скиците. Ето ви пример как човек някой път не е буден и не си свършва възложената работа така както трябва. А това което уловихме на мига на Вечността го стенографирахме и го издадохме. Успяхме да го запазим на времето и от покушенията на разрушителите на Словото и Школата. А те са известни и имената им се знаят.

КАКВИ КАРТИНИ ИМАШЕ ПО СТЕНИТЕ В САЛОНА НА ИЗГРЕВА

На 13 ноември 1957 г. бе направен инвентаризационен опис от комисия и от него четем какви картини е имало в салона на Изгрева по времето на Учителя.

1. Портрет на Учителя от Цветана Щилянова в рамка и стъкло - 85/65 см.
2. Образа на Христа от пр. Ст. Иванов в рамка и стъкло - 85/65 см.
3. Портрет на Учителя от Михаил Влаевски, профил, в рамка и стъкло - 67 на 57 см.
4. Портрет на Учителя от М. Влаевски „В нивата“ в рамка - 70/53 см.
5. Портрет на Учителя от М. Влаевски - анфас в рамка и стъкло - 85/65 см.
6. Картина на 5 езеро Рила от Цветана Симеонова в рамка без стъкло - 110/84 см.
7. Картина „Творческите сили на природата“ от Цветана Симеонова в рамка със стъкло - 90/80 см.
8. Картина „Паневритмията“ от Цв. Симеонова в рамка със стъкло 115/88 см.
9. Картина „Вярата“ с рамка и стъкло от Цв. Симеонова - 100/75 см.
10. Картина от Цв. Симеонова с рамка и стъкло 85/75 см.
11. Картина „Паневритмията“ от Генчо Алексиев в рамка без стъкло 65/75 см с блажни бои.
12. Две картини „Архангел Михаил“ в рамки и стъкло от М. Влаевски - 45/65 см.

КАКВО ИМАШЕ В САЛОНА?

1. Пиано марка „Фингер“.
2. Хармониум - малък и голям.
3. Катедра на Учителя с размери 130/125 см с две стъпала.
4. Масичка към катедрата - 40/65 см.
5. Черна дъска, триъгълник, пергел, тебешир.
6. Столове.
7. Пернишка печка с кюнци, маша и лопатка.

80. СТЕНОГРАФИТЕ НА УЧИТЕЛЯ

След като се засели Учителя при Петко Гумнеров на ул. „Опълченска“ 66 и като мина известно време започнаха да идват приятели да Го посещават и да се водят разговори и стана тъй, че тези разговори Учителят ги превърна в беседи. Дойдат приятели, насядат в стаята и Учителят държи оригинална беседа на въпросите, които те задават или ги интересуват. Обаче хората все се увеличават и в стайката няма място. Тогава Учителят тури стола си до прозореца, отвори прозореца навън и които не се събираха в стаята отиваха и слушаха под прозореца в двора. Не беше много високо и се чуваше и виждаше Учителя. Така почнаха събранията на ул. „Опълченска“ 66 и Учителят започна да ги държи всяка неделя от 10 ч. сутринта. Това се разнесе като вест из целия град. Също така и хора от провинцията, които търсеха Учителя намираха Го там. Те научиха за събранията и идваха и броя на посетителите се увеличи толкова много, че даже и двора се напълни и препълни. Тук Учителят държа едни от най-прекрасните си беседи.

В първите години на века нямаше стенографи, а имаше бързописци. Един от тях бе Петко Гумнеров, в чийто дом на „Опълченска“ 66 бе отседнал Учителят. Петко работеше в съда и като бързописец записваше речите на съдията, адвокатите и прокурора. Те записваха бързо, имаха си методи за записване и не пропускаха ако говора не беше дълъг или ако имаше паузи, то бяха улеснявани от това. Учителят говореше бавно, отмерено, тихо, но така, че гласът Му се чуваше с еднаква сила както отпред, така и отзад. Как ставаше това - не знам. Но се чуваше добре. После всички бяха в слух и никой не мърдаше и не шумеше. По-късно приятелите бързописци се събираха и сверяха написаното и оформяха един окончателен текст. Така бяха записани първите протоколи на съборите до 1910 година, а така също и от 1910 до 1918 г. Така се записваха някои беседи на Учителя от първите години както и частните Му разговори с приятелите. Най-точен е записът на Петко Гумнеров за протоколите.

Случи се така, че Никола Нанков, който събираше материали за история на Братството попадна случайно на сина на Димитър Голов. Той го посети и онзи му показа, че пази протоколите на баща си, които лично ги е писал. Никола ги поиска да ги прибере за съхранение. Синът обещал и му казал след колко дни да го посети, за да му ги предаде. Никола отива в уречения ден и час, чука на вратата, никой не отваря, натиска ръчката на вратата, вратата се отваря, влиза вътре и намира синът на Димитър Голов починал. Никола се оглежда и вижда на масата, че били оставени протоколите на Димитър Голов за съборите. Никола ги прибира, защото знае, че те са определени за него и така те бяха спасени. Значи ние имаме оригиналните протоколи. След това Никола се разтичва, съобщава на близки и познати и организира погребението му. Ето това е един случай, за да видите как точно, стриктно е работил Димитър Голов при записване Словото на Учителя и как накрая се постара чрез сина си да бъде точен и изпълнителен, така както е бил винаги. Затова когато Никола отиде в точно уречения ден и час намери както протоколите на масата, така и сина му на леглото, който бе починал. Ето, така работи Небето.

По-късно при Учителя дойде Тодор Гълъбов, който беше стенограф в Народното събрание и от когото имаше учебник по стенография. Той стенографира първите беседи на Учителя и те бяха отпечатани в „Сила и Живот“ от първи до четвърти том. Това е оригиналното Слово на Учителя без никаква редакция. Той беше стенограф на депутатите в Народното събрание и знаеше

правилата на стенографа, че не трябва да променя нито една дума. Имаше закон за стенографите: те подписваха декларация пред съда за точна стенограма. Така, че той точно спази всички точ в точ. Веднъж Олга Славчева запитва Учителя, какви беседи и кои точно от беседите да се дават на интересуващите се от Учението. Учителят отговаря: „Сила и Живот“ от първа до шеста серия, там съм изложил основите на Учението на Бялото Братство.“

Започнаха някои да си водят записки от думите на Учителя. Видя се, че не всичко може да се запише. Тогава решиха, че ще им трябва стенограф. Извикаха баш стенограф, който беше главен стенограф на Народното събрание. А това беше Тодор Христов Гълъбов, роден 1870-1935 г. А от 1899 до 1923 г. издава учебници по стенография и е главен стенограф в Народното събрание, а от 1923 до 1929 г. преподавател по стенография в Софийския университет. А от 1924-1935 г. е директор на стенографския институт. Гълъбов беше много опитен стенограф. Той стенографира, дешифрира и подготви за печат три томчета, които излезнаха под заглавие „Сила и Живот“ I, II и III серия. Бяха издадени на хубава хартия и за онези години са много хубаво издание. А сега едва ли някой може да ги отпечата по същия начин. По-късно излезна второ и трето издание с друг формат.

След него дойде Паша Теодорова, която беше ученичка на Гълъбов. Той я доведе. А след нея дойде Савка Керемидчиева и Елена Андреева. Главна заслуга за обучението има Гълъбов, който беше открил курс по стенография, в който учеха Савка и Елена и след това се присъединиха към Паша и образуваха стенографското ядро, което почна да стенографира беседите на Учителя. След няколко години се яви и Боян Боев, след като го уволниха дисциплинарно от гимназията в Свищов, където бе учител по естествени науки, заради пропаганда на окултизма.

Той дойде като готов стенограф и се зачисли към тях. Аз също отначало се зачислих към стенографите понеже съм учил стенография още в гимназията и бях добър стенограф. Тъй, че се образува една група стенографи от 5-6 човека, които записваха отначало беседите. След това Учителят нареди веднага да се дешифрират беседите и да се напишат на пишеща машина. По това време се образува един комитет наречен „просветен“, да се грижи за отпечатването на беседите. Но ще видите, че комитети работа на вършат. Там влезнаха братя интелигентни, които бяха с висока култура. Но все се явяваха между тях спорове, разногласия и работата не излезе тъй чиста и хубава както работеше Гълъбов. А това ще видите по изданията на самите беседи IV и V серия „Сила и Живот“. След като се събръха около 20 беседи, инициативата взеха наши приятели, които имаха печатници в провинцията и те предложиха на Учителя да издадат беседите и Учителят се съгласи.

Боян Боев стенографираше отделно разговорите на Учителя с приятелите, частни разговори и той непрекъснато се движеше около Учителя и винаги държеше писалка и тетрадка. Голяма част от разговорите на Учителя на Рила, в Мърчаево, на Витоша и на Изгрева са от неговите стенограми и тетрадки. Той успя лично да дешифрира стенограмите си и така те бяха прехвърлени на пишеща машина. Чака се времето, когато те трябва да бъдат издадени.

Савка Керемидчиева записваше в определени дни и то сутрин рано, когато по поръчение на Учителя е ходила при Него, като Той ѝ е диктувал материал, който тя издаде в една книжка: „Свещени думи на Учителя“. Но тя имаше още материал, който тя не дешифрира и не можа да довърши. От нейните стенограми по настояване на един млад брат аз дешифрирах нейните стенограми и приготвих като продължение на нейната книжка още три неиздадени книжки със следните заглавия: Първа: „Думи на свещеното начало на живо-

та“, Втора: „Единната Любов“, „Мисли за Великата Душа“, Трета: „Трите образа на Великия“. Това са заглавия дадени от Учителя, а за достоверност този млад брат ме накара да ги подпиша всички, за да се нае, че аз съм свършил тази работа и да докажа верността на този материал. Едновременно с това този млад брат ме накара да разчета и други стенограми на Савка и аз му предадох както стенограмата на Савка, така и разчетения материал. Това ще представлява един код за разчитане на нейните стенограми, защото те много трудно се четат.

Мога да кажа, че стенографите изпълниха своя дълг. Онези, които участваха в печатането на беседите на Учителя също изпълниха своя дълг. Онова, което остана неотпечатано трябва от едно следващо поколение да бъде извършено. И чак тогава ще може да се каже, че Словото на Учителя е отпечатано. Това е един дълъг процес и вече няколко поколения работеха за записване, дешифриране на стенограмите и отпечатване на беседите. Следващите поколения също ще работят. Има работа за всички. Пред вас са години, векове. Аз изпълних Волята на Учителя за съхранение, опазване и печат на Словото през времето, което ми бе определено от Небето. След мен също ще има определено време от Небето за печат. Използвайте това време и завършете тази важна работа. За ученика на Школата няма по-важна работа освен съхранение на Словото и претворяване на това Слово чрез живота на ученика в Сила и Живот.

Как се стенографираха и дешифрираха беседите? Всички стенографи присъстваха на беседите на Учителя и водеха пълни бележки, доколкото им бе възможно да запишат всичко, което говореше Учителя. Той говореше доста спокойно, но понякога много бързо и енергично и така течеше речта му като при разговор. На масата имаше четири стенографи, които седяха на една маса пред него долу, за да Го чуват ясно. Зад стенографите седяха слушателите. Обикновено и четиримата стенографи записваха едновременно една и съща беседа. Така че ако някой пропусне нещо, ще го запише другия. После, когато идваше ред да се дешифрира обикновено с това се заемаха един или двама човека. Единият от стенографите разчита от собствената си стенограма, но едновременно проверява изречението, което дешифрира и в стенограмата на другите три тетрадки, които са стенографирали другите стенографи и които тетрадки са пред него на масата. Това беше един труден етап. По този начин се изключваше да бъде пропусната някоя мисъл на Учителя незаписана или пък погрешно записана. Имаше ли нещо неясно в едната стенограма, проверяваше се в другите стенограми. Това бе къртовски труд на стенографите. Освен това дешифрираната стенограма прегледана и сверена от четири стенографни тетрадки трябваше да се напише на пишеща машина. Това беше буквалната стенограма. Такива стенограми има запазени и до днес. След това идваше следващия етап, подготовката за печат. Дешифрирането на беседите е една трудна работа, още повече че самите стенографи отначало не бяха още толкова обучени и не бяха свикнали да пишат така бързо и отначало пропускаха по някоя мисъл или непълно я записваха или беше малко неясно. Затова те работеха с тези четири тетрадки. След известно време те се усъвършенстваха. Работата беше огромна и впоследствие те си разпределиха работата. Паша се зае да подготвя суровата дешифрирана беседа за печат. Савка беше поела да дешифрира неделните беседи и Младежкия клас. Но това бе огромна работа, затова аз поех дешифрирането на беседите от Младежкия клас. Аз по моите стенограми дешифрирах беседата и написах ръчно, защото аз не можех да пиша на пишеща машина. След туй ги давах на Савка, тя ги преглеждаше и ги преписваше на пишеща машина в няколко ко-

пия. Така аз подготвих и се издаде Младежки клас I и II година.

По това време Учителят извика стенографите и направо със строг тон им заповяда: „След като се напишат беседите на пишеща машина в четири копия, едното копие не се дава на никого. То се запазва неприкосновено.“ По това време идваше някой при стенографите, молеха, настояваха, че плачеха да им дадат да прочетат някоя беседа или да си я препишат. Обикновено беше станало негласно правило стенографките да раздават разчетените стенограми да ги четете този и онзи. Дойде се до там, че останалите три копия бяха разнасяни и пръснати в провинцията по разни възрастни приятели. И сега може да ги намерите там, ако те ги пазят. Някои си заминаха, а техните наследници обикновено нямаха отношение към тях, разпиляха ги и ги унищожиха. Ако намерите някои от тях ще бъде цяло чудо. Но едното копие остана неприкосновено. Малко преди да си замине Учителят Той извика стенографите и им нареди: „Първите копия от беседите, които не са издадени ще ги предадете на брат Борис!“ Така нарежда Учителят и действително ме извикаха и ми ги предадоха, макар че не им беше много приятно. Те бяха свикнали всичко да се върти около тях и да бъдат център на внимание и изведнъж Учителят предава нещата на друг, който е извън техния център и друг трябва да движи нещата. А нещата се усложняваха от това, че аз живеях с Мария Тодорова под един покрив, а те бяха непрекъснато в съревнование помежду си коя да бъде първа ученичка на Учителя. А това водеше понякога и до конфликти. И аз като ги взех тези първи копия, първата ми задача беше да се грижа за тях, да ги пазя и да ги съхраня. Разбрах веднага, че едно копие може винаги да бъде загубено. Затова аз организирах веднага преписването на това първо копие след заминаването на Учителя. Когато съобщих на стенографите това мое решение, те се успокоиха и разбраха, че работата все пак ще преминава през техните ръце. Създадох обстановка: една хубава самостоятелна стая с удобства за писане и натоварих Елена Андреева да препише всички първи копия, които те ми предадоха и да ги препише в четири екземпляра. Значи освен оригинала, който имахме тя ги преписа в още четири екземпляра и плюс оригинала ставаха пет. Тогава аз разпределих тези четири копия в провинцията на верни приятели, които само аз познавах и които отговаряха пред мен, а не пред Братския и Просветен съвет, който имаше тогава. Тези приятели удържаха на думата си и ги запазиха въпреки гоненията, обиските и съдебния процес. До 1980 г. А след това дойде големия погром, за който ще разкажа в отделна глава. Те бяха откраднати, копията разбити и разпръснати.

Елена Андреева започна да дешифрира стенограмите и на останалите беседи. И отново ги преписваше в четири екземпляра. Това е една разчетена стенограма, така както е говорил Учителят. Тя работеше по същия начин като ползваше четири стенограми от една и съща беседа и ги преписваше на пишеща машина в четири екземпляра. Тези екземпляри ми бяха предадени и аз също ги прехвърлих за съхранение в провинцията като едно копие запазих в София за работа, което укрех своевременно. През това време Елена Андреева получаваше една минимална сума за издръжка, с която едва, едва покриваше нуждите си. Тя свърши една много хубава работа, много вярно и с хубаво чувство и с дълг към Учителя.

81. РЕДАКЦИЯТА НА БЕСЕДИТЕ ОТ ПАША ТЕОДОРОВА

След като една от стенографките разчете, дешифрира и напише на пишеща машина в четири екземпляра една беседа, която е сверявала от четири тетрадки, то тогава тази беседа беше само една разчетена стенограма. Тя не можеше така да се публикува. Затова сестра Паша взимаше и редактираше тази беседа и я подготвяше за печат, като я написваше на пишеща машина. След това отиваше при Учителя и Му четеше беседата. Той слушаше и даваше своите забележки като някои места допълваше или някои места коригираше. След това Паша се връщаше в своята барака и я обработваше отново съгласно препоръките на Учителя. След това я предаваше за печат на печатарите, които набираха буквите и набрания текст го изкарваха отпечатан, което се наричаше шпалти и те се даваха на Паша за корекция и преглед. След като поправи пропуските и грешките на печатарите, тя ги връщаше, те поправяха своя набор от букви и пак изкарваха втора шпалта за преглед. Така всяка една беседа се коригираше три пъти: два пъти от шпалти и един път от Учителя. Учителят не обичаше грешки. С годините Паша свикна с метода на Учителя за работа и след Неговото заминаване тя продължи да работи по същия начин.

Паша ръководеше издаването на беседите, защото през нея минаваше цялата работа. Тя стилизираше малко беседата на Учителя, защото да говориш е едно, а да пишеш е друго. Това са два различни процеса. А да ги представиш за печат е нещо трето. Има малко разлики, където едно нещо може да се каже така, но може да се каже и иначе. В туй отношение тя беше много акуратна. Но наистина има някои беседи, където има разлика между първо и второто издание. Виждат се някои пасажи, които са дадени по-свободно. Това е факт. Но Учителят тогава вероятно ѝ бе дал малко повече свобода. А Учителят бе за едно по-свободно издаване на беседата, но без да се правят съществени изменения. Както Словото, така и музиката не могат да бъдат фиксирани, когато се дават направо от извора. Дори когато говориш ще поразтеглиш един израз, друг път ще го кажеш с друг тон. Но имаше млади братя от братството, които не искаха да се правят редакции на беседите и бяха срещу редакцията на Паша. Аз не съм съгласен с тях, защото тя ги редактираше още по времето на Учителя. А ние бяхме виждали как Паша чете беседите на Учителя. Значи Учителят одобряваше нейното редактиране. Учителят го е приел и аз съм бил винаги в защита на Паша. Може да има малки различия, но стилът е запазен. Паша беше абсолютно честен човек и предана на делото. Но ето сега един млад брат ни поднася две томчета „Трите живота“, първо издание от 1922 г. и второ издание на същото томче от 1942 г. Питаме кое е оригинала на Учителя, защото има големи различия във второто издание. Аз не мога да кажа нищо, защото факта си е факт. А сестра Мария Тодорова, която е до мен отсича с едно изречение: „Паша обичаше да прави литературни обработки на Словото на Учителя.“ И дава пример как колкото пъти е влезнала при Учителя е виждала Учителя да стои на стола, но израза Му е съвсем друг и не винаги е бил доволен от това, което Паша чете. Но понеже е нямало друг кой да работи Той приемал нея. А има и други случаи, които е наблюдавала сестра Мария, но тя ще си ги разкаже отделно. Така според сестра Мария моята теза е отхвърлена. Но тогава нещата бяха така.

За моя защита ще ви разкажа един случай: в първите години когато отивахме на ул. „Опълченска“ 66 да обядваме, един ден Учителят ни извика три-

ма млади братя: мен - Борис, Георги Радев и Константин Константинов. Ние бяхме вече студенти. Учителят каза: „Ето ви по една беседа на пишеща машина. Прегледайте я и как бихте я предали тази беседа?“ Прегледахме я вкъщи, всеки работи и след три дни занасяме на Учителя беседата прегледана от нас, редактирана от нас и написана на пишеща машина. Минаха 5-6 дни и Учителят ни извика и каза: „Не съм доволен от работата ви.“ Той искаше по-големи промени, а ние не смеехме да изменим нищо. Тъй бяхме страхливи. Та Учителят насърчаваше по-свободното редактиране на беседите.

И друг пример: Стенографката Савка Керемидчиева издаде „Свещени думи на Учителя“. Сестра Маркова, която беше чужденка - белгийка, пожела да я преведе на френски. Учителят ѝ разреши. Изобщо Той я насърчаваше да превежда и тя я преведе. Минаха няколко години и аз се запознах с една преподавателка по френски език и професионална преводачка. Аз работех в нейната къща някаква мозайка и я помолих: „Можете ли да ми преведете една книжка от български на френски език?“ Тя се съгласи. И аз и дадох френския превод на Маркова и българската книжка, която да преведе на френски и по този начин да провери превода на Маркова. Тя направи превода, но ми каза: „Толкова промени са направени, толкова съществени работи са изменени в книжката на Маркова, че аз се чудех как да превеждам. Но накрая реших да превеждам като професионалист.“ И тя ми даде нейния превод и превода на Маркова. А Маркова свободно е превеждала като си е служила с един по-свободен словесен израз. Ето това е един голям проблем за решаване. Когато се превежда свободно, се нарушава оригинала. А Учителят е дал свобода на сестра Маркова да превежда свободно. Хайде разрешете тази загадка?

В това отношение педант беше Николай Шиваров, който не искаше да се измени дори и буква. И с Паша той винаги беше в конфликт. „Защо си позволява да измени израза или фразата.“ Веднъж аз му казах: „На ти една беседа и ти я предай тъй както искаш!“ Той се мъчи две недели и нищо не направи. Казах му: „Ти не знаеш какво искаш. Остави Паша да си работи така, както си е работила досега.“ Паша не може да направи изменения вредни на Словото. Също и други наши приятели когато работехме се придържахме строго условно. При редактирането съществени промени не се правят.

Някои от младите братя повдигнаха въпроса отново против редактирането на Паша, че е изменила Словото на Учителя. Аз не бях съгласен с това становище. Нейната редакция беше приета от Учителя и тя продължаваше да работи по същия начин. Няма какво да се борим против това. Аз направих един опит. На тези, които протестираха най-много дадох беседи нередактирани и казах: „Редактирайте тези беседи, за да видим какво ще направите.“ Опитите излезнаха абсолютно несполучливи. Те не можаха нищо да направят. Казах им: „Ето какво сте направили.“ Отворих им очите. И Паша остана да редактира беседите както ние сме ги издавали досега. По този въпрос винаги съм бил в защита на Паша. Тя работи съвестно, преумори се и си изгуби дори зрението. Според мене работата на Паша беше образцова както по времето на Учителя така и след Неговото заминаване.

Но ето сега пред мен стои един млад брат и ми поднася различни издания и иска от мене да му намеря в две различни страници от двете различни издания един и същи израз от редакцията на Паша. Няма и не мога да намеря. Той ми показва оригинална разчетена беседа по времето на Учителя и след това ми показва отпечатана беседа. Посочва ми големите различия. Аз гледам и не вярвам на очите си. Но фактите са факти. И той сега ме упреква, че ние сме променили Словото на Учителя и се явяваме най-големите врагове на Учителя. Аз се изненадвам от това заключение и го питам: „Ти какво би

направил?“ А той отговаря с една дума: „Ще го отпечатам тъй както е разчетено.“ Аз мълча, а сестра Мария до мене седи, и слуша и казва: „И аз бих го отпечатала така както е в стенограмата.“ Ето един проблем, който ще решава вашето поколение. От 1945 до 1950 г. ние издадохме 51 томчета. Останаха още 51 томчета. Ха да видим как вие ще решите този въпрос!

82. РЕДАКТИРАНЕ НА СТЕНОГРАМИТЕ

Трите стенографки стенографираха, после дешифрираха, сверяваха текстовете и накрая Паша редактираше. Имаше години когато Паша отиваше в гр. Русе, престояваше там и правеше коректура на шпалтите. Трудна, но и отговорна работа. Но се справи. Като идваше в Русе тя отсядаше при братя Маркови, а книгите се отпечатваха в печатницата на Борис Малджиев. Тогава се оказа, че имало опити за свободно редактиране на дешифрирания текст и някой от братята бяха видели това, след което отидоха и запитаха Учителя защо е така. Тогава Учителят реши въпроса като направи един опит с приятелите. Той даде на трима човека по една дешифрирана беседа да я преразкажат в по-съвременен език и да бъде по-достъпна за читателите. Тогава смятаха някои, че езикът на Учителя е неразбираем. Езикът на Учителя беше чисто символичен език и беше много точен. Но ние не Го разбирахме, защото не разбирахме Словото. По-късно Той каза, че за да се добере някой до Словото Му той трябва да мине през четири посвещения. А когато мине през четвърто посвещение, то Словото директно ще влиза в него и ще го храни с Божествения хляб. Така тримата човека направиха опит с трите беседи, които Учителят им даде. Но нищо не излезе. Учителят не бе доволен от преразказаната работа, защото бе променен Духът на Словото. Всички видяха и се убедих в това. И в Негово присъствие и по Негово време никога повече не се постави този въпрос.

След заминаването на Учителя започнахме да отпечатваме следващите неиздадени беседи. Паша продължи своята работа по същия начин. Но от Братския Просветен Съвет имаше братя, които упрекваха и обвиняваха Паша, че свободно редактира Словото и по този начин го променя. Намериха и извадиха беседи и доказаха, че това е така. Аз също го видях, но какво да се прави. Паша бе много смутена и разстроена. Тогава аз си спомням за опита на Учителя и реших да направя същото. Тогава на всеки един дадох по една годишнина от дешифрираните беседи да ги редактират. След време те се събраха и донесоха редактираните беседи. Един брат се отказа и каза, че не може изобщо да помисли за редактирането, защото го е страх от Словото и благоговее пред Него. Другите направиха опита, но се оказа, че редакцията е направена много по-лошо от тази на Паша. Сверявахме редакцията и оригинала - имаше големи разлики, дори по-големи от редакцията на Паша. Значи и едните и другите променят. Ами тогава? А трябваше беседите да се печатат. Тогава реших понеже Паша бе работила при Учителя, то аз я оставих да работи по същия начин. Тя работи до някъде. После зрението ѝ отслабна и тя ослепя. Работата трябваше да продължи. Тя бе продължена и довършена от третата стенографка Елена Андреева. Така че стенографките си свършиха своята работа. И Елена Андреева си свърши работата. Сега трябва да видя кой от вас от следващото поколение ще довърши моята работа. Защото Учителят ми нареди и предаде всички стенограми, за да бъдат отпечатани. Това е колективен процес, но отговорността се носи от едного. Досега аз носих тази отговорност. След като моите верни сътрудници и съратници през 1980 г. откраднаха, разбиха и разпръснаха копията на непечатаните беседи, ще ви

дим сега кой ще поеме отговорността да довърши моята работа? Ще я довърши този, който е определен от Учителя.

83. КАК СЕ ОТПЕЧАТВАХА БЕСЕДИТЕ?

Учителят редовно изнасяше своите беседи на ул. „Опъдченска“ 66. Имаше стенограф, който подготви първите три серии „Сила и живот“ за печат. Мисля, че помогна много Димитър Голов, наш брат, който имаше книжарница и се занимаваше с печатане на книги. Отначало Димитър Голов беше много активен, но после в него влезна съмнение дошли под влияние на външни хора и заглуши духовното в него и той се оттегли от братството. Учителят го остави да бъде свободен. Но после той пострада жестоко. Разболя се и си отиде мъченически. Такъв е окултния закон. Влезнеш ли в една Школа, пред теб е огън, а след тебе е смърт. По-добре да гориш отвътре и да изгори всичко старо, което е в теб, от стария живот и да вървиш напред отколкото да се повърнеш. Повърнеш ли се, ще те разкъсат онези, които искат да те ограбят и да ти вземат от спечеленото. Този закон го проверявахме по време на Школата. Действуваше безотказно. Но на първите три серии на Димитър Голов трябва да се отдаде заслуженото.

Откъде идваха средства? Отначало имаше ревностни братя, които двама-трима финансираха дадено томче. Следващият етап бе, че към тези се включиха и други. Третия етап бе когато Учителят основа братска каса и братските средства постъпваха у касиера. Това бяха средства набирани доброволно, които се даваха в името на една идея. И от тези пари се взимаха за печатане на беседите. След продажбата част от сумите се възстановяваха.

По това време се основава един редакционен комитет от възрастни приятели с литературни познания. В него влизаше Стефан Белев, който по това време имаше много преводи от чужди автори на окултна литература. Дядо Благо - Стоян Русев, поет и писател. Към него се включиха и други и те трябваше да организират печатането на беседите. Но случи се така както винаги, че когато се съберат много хора от умни по умни, работа не вършат. Тук стана същото. Много разговори, много приказки, разисквания, а резултатите малки.

По това време Стефан Камбуров от Казанлък, който беше печатар и имаше печатница поиска да издава беседи. Учителят изпращаше обикновено Паша при него, която беше подготвяла беседи. Като отличен работник в тази печатница се откри синът му Петър Камбуров, който беше безкористен и ревностен, отличен брат и запознат с печатарското дело и той организира материалната част и изпълнението. От тука излезнаха няколко томчета беседи. Петър Камбуров завърши естествени науки в София и после стана учител в Казанлък. През всичкото си време, през целия си живот той е съдействал за издаването на беседи. Много добър брат, идеен човек, полезен за общото дело на Бялото братство. Тук се издадоха „Сила и живот“ 10, 11, 12 и 13 серия.

Друг печатар от семейство Камбурови бе Никола Камбуров, който имаше печатница в Стара Загора. Така започнаха да излизат беседите. Първо се занесе до Учителя, Той я прегледа, одобри я и след това започваха да печатат и да продават напечатаните беседи. Слави Камбуров - третият брат откри печатница в Нова Загора.

Друг, който взе инициатива за организирането на печата бе Никола Ватев от Русе. Той организира цяло издателство. Подготвяше отпечатването на беседи и разпространението им като ги продаваха на костуеми цени. Печалба от това нямаше. В Русе Борис Малджиев имаше печатница и там се печат

таха беседи. Но и те се въодушевиха и издадоха само някои беседи. Така че някои от беседите бяха издадени от Никола Ватев, а някои от Борис Малджиев, но главната заслуга бе на Никола Ватев. Често Паша Теодорова пътуваше до Русе, отсядаше там у братя Маркови, за да прегледа шпалтите и да направи коректура. Когато се подготви едно томче тя се завръщаше. Така в Русе бяха издавани в разстояние на много години томчета „Сила и живот“ от 7, 8 серия, както и лекции на Общия Окултен Клас в отделни малки книжки, от 1, 2, 3, 4 година, които се разпространяваха. Отначало излизаха в отделни книжки всяка една беседа от една годишнина. По-късно приятелите ги събраха и подвързаха в томчета и днес може да ги намерите като единични книжки, като всяка година на корицата имаше свой знак за разпознаване. Така Словото на Учителя започна да се разпространява по цялата страна.

Още от самото начало Учителят даде пример със „Завета на цветните лъчи на светлината“. Тя бе едно луксозно издание с кожени корици, с хубав печат за онуй време, издържано във всяко едно отношение. Учителят я разпространи в тесен кръг от приятели и й даде начини и правила как да се работи с нея. По онуй време в един разговор запитаха: „Учителю, много хора искат от нас беседи. Какви беседи да им даваме?“ Учителят каза: „Ще им давате беседи от първите шест серии „Сила и живот“. В тези серии Аз съм изложил Учението на Бялото Братство.“

84. ПЕЧАТАРСКАТА БАРАКА НА УЛ. „ОБОРИЩЕ“ 14

След като бе построен братския салон на ул. „Оборище“ 14, млади братя печатари подеха инициативата да създадат една работилница за набирание на букви и подготовка за печат. Зад салона бе построена една голяма барака дъсчена и там се поставиха маси и се обзаведе. Двама братя Влад Пашов и Димитрий Стоянов напуснаха частните печатници, в които работеха и дойдоха тук, за да създадат братска печатница. Тук свързваха буквите на страници. Наберат една кола и я сложат на едноколна ръчна количка и я търкалят до земеделския дом на ул. „Врабча“ 1, където имаше печатница. Отпечатат колата, после върнат буквите, разсипят ги и със същите букви наберат следващата кола. Трудна работа. Понякога буквите ги пренасяха на гръб с чували. А те са оловни и тежат много. Влад Пашов бе скромен, мълчалив и работлив брат. Димитър Стоянов - всеотдаен. Към тях се присъедини Кирил Михайлов (Кирчо-лъвчето). Чрез тази барака се отпечатаха няколко томчета. Нашите сестри и братя, които бяха по-свободни сгъваха колите и те ставаха на томчета. Така нашата скромна печатница започна да издава томчета от беседите на Учителя. Туй ни радваше много макар че имаше неудобства. Имаше място в двора. Много лесно можеше да се сложи машинка и нож за рязане на хартиятя, но никой не се сети да го направи. А Учителят оставяше инициативата на учениците. Не даваше нареждане - направете това или онова. Разбира се ако кажеше някоя дума всичко щеше да се изпълни. Той искаше да види каква инициатива ще възникне в нас и как ще я изпълним. Той работеше педагогично и тактично. Накрая ще спомена и нещо, което непременно трябва да кажа: Братството имаше тогава пари, имаше средства да обзаведе печатница с машини, постройка и с всички удобства. Но това не бе направено. А защо? Нямаше ги хората, които да го направят. След това дойдоха други, които си направиха барачка и носеха на гръб букви, когато имаше пари да се обзаведе цяла печатница. Но те не отиват при Учителя да Го питат какво да направят, а ре-

шават да си направят барака и да си набират букви. Това можеха, това направиха. Какъвто съд има човек в себе си, толкова количество течност събира. Имаш съд и стомна за един литър, може да си и при Божествения извор, можеш да си налееш само един литър от него. Затова е важно да има готови души и души, които да са подготвени. Ето това е поуката от тази история.

Учителят за себе си не харчеше братски пари, а оставяше на тяхната инициатива и досетливост, защото Той живееше по закона на Свободата. След като напуснаха салона на ул. „Оборище“ 14 известно време го използваха за склад на хартия и за книги.

85. ЗАДАЧАТА С ЛЕВЧЕТО

Година след година се издаваха томчета беседи, но приятелите предпочитаха да слушат Учителя, да си водят бележки и да не купуват отпечатаните томчета. Приятелите в провинцията ги получаваха, но бяха затруднени да ги изплащат навреме. Изобщо продажбата не вървеше. Докладваха на Учителя, че няма средства да се отпечати поредното томче, което е приготвено за печат. Тогава Учителят даде една задача на един от съборите в София, всеки ученик, всеки ден да отдели по едно левче и да го слага в една кутия. На следващата година по време на събора всеки да донесе събраните 365 левчета. Това бе сторено и всеки в една торбичка донесе на събора своите левчета от задачата. Докладваха на Учителя и Той каза: „Задачата е изпълнена. Тези пари ги предайте на брат Боев по списък и той за внесената сума ще ви даде беседи. Ние не ви продаваме беседите, но ви ги подаряваме. А пък вие от своя страна също правите един малък подарък за това, което сте получили.“ Това беше около 1930 г. Тази задача започна да дава добри резултати. Събираха се пари, с които можеха да се отпечатват редовно томчетата. Боян Боев беше този, който се занимаваше с изпращането на книгите, което бе много трудно. Да се опаковат книги, че да се изпращат по влака, да се държи точна сметка, кой какво е дал и какво е получил. Преди това приятелите непрекъснато изпращаха писма до провинцията и умоляваха онези, които не са се издължили за предишни томчета да сторят това, но сега нещата се канализираха. Учителят даде един прост метод за събиране на средства. Във всяко нещо Той влагаше идея. Принципът беше, че беседите ние не ги продаваме, но ги подаряваме. А пък събраните левчета е техен десетък, с което подкрепят работата на издателството. Така се започна една обмяна между читатели и издатели.

Преди това някои приятели идваха при Учителя и настояваха пред Него да се основе търговско или индустриално предприятие с пари на Братството и в него да бъдат учениците. А печалбата да отиде за печатане на книги. Учителят не ги насърчаваше. Това не беше задача на Школата да създава стопански предприятия. Но тези, които не Го послушаха и направиха опитите си се провалиха финансово и се разсипаха. Не послушаха Неговите съвети. Така някои братя искаха да купят гора, че да секат дървета и да ги продават. Учителят ги мъмри строго преди да почнат да секат. А като го направиха на своя глава загубиха всичко. В една от беседите Учителя спомена, че никой не е прокопсал ако реже гората, за да я продава или да прави от нея дървени въглища. Така Стойчев направи предприятие за добиване на дървени въглища и ги изнасяше в Турция. Хвърли спестяванията си, направи заеми, изсякоха много гори, правиха от тях дървени въглища и много скоро фалира. А след това бърже, бърже се разболя от рак и почина. В една беседа Учителят говори за това. А преди той беше ръководител на спиритическа група, викаха духове

и много хора се отклониха от Учителя с тази им дейност.

Други, които бяха вегетарианци искаха да отглеждат свине и да ги продават, после като ги заколят, че да приготвят месото на наденици и още такива суджуци и тем подобни. Учителят им забрани, но не Го послушаха, направиха си опита и пропаднаха. Пропаднаха не само финансово, но и като хора. Те се заличиха от Братството сами. Споменавам го това, за да знаете, че го е имало и да знаете как действува окултния закон на Школата.

Имаше една банка „Гирдап“ и някои решиха да вложат в нея пари, да купят акции, да станат рентиери и от рентата да се издържат. Учителят не им позволи. Не Го послушаха. Вложили си спестяванията и после банката фалира и те изгубиха всичко. В една от беседите Учителят споменава за нея. Защото наши приятели участваха в тази история. Така че ние не сме „вода ненапита“, а вода застояла от векове и ако я някой размъти само мътилката остава дори за няколко поколения след това. Това е урок за всички.

Учителят не обичаше работи, в които нямаше идея. Имаше практични хора, които тръгваха да реализират свои планове. Учителят не ги насърчаваше. Във всяко действие Учителят слагаше на първо място идеята, като душа на работата. Всички издатели, които издаваха в провинцията беседи на Учителя имаха желание да работят идейно и безкористно. Обаче една централна идея те нямаша. Чак когато Учителят даде задачата с левчето, то тази задача предопредели издаването на беседите, защото законът е такъв. Не може ученикът, който е събирал по едно левче 365 дни да ги пуска в кутия и да казва: „Това е десетък за Бога“ и събраната сума да няма благословение. Тази сума така събрана има магическа сила. Тя железни врати отваря и така започна редовното издаване на беседите. Всяка сутрин ученикът като пусне едно левче в касичката мисли за беседите и казва „Туй левче го заделям за Божието дело за издаването на беседите.“ Тази мисъл беше ценна, а левчето беше само израз на тази мисъл. Така Учителят обичаше да се работи за идеи, а не за практически работи и съображения. А практическите въпроси се разрешаваха пак. Тях не ги пренебрегваше Учителят, обаче те се разрешаваха с методи, които служеха на една Божествена идея.

Запитаха Учителя: „Какво да дадем на хората да четат когато проявяват интерес към Учението?“ „Дайте им „Пътят на ученика.“ При друг случай Той каза: „Давайте им книжката „Високият идеал.“ Идеята, която Учителят даде в тази беседа бе „Отдавна не се е говорило за високия идеал“.

Разпространението на беседите беше трудно. Тогава не всички имаха пари да си ги купят, макар че бяха по-евтини от останалите книги. Имаше братя и сестри бедни, едва преживяваха. А богатите братя се занимаваха със своята търговия и богатство, накрая дойдоха времена, когато им взеха богатството и тогава се изравниха с бедните. Тогава се удариха по главите и казаха: „Ами ние с тия пари гдето ни ги взеха можехме да отпечатаме всички книги на Учителя и с тия книги да постелим като килим цяла България от единия край до другия. Килим те не направиха, защото нямаша идея за кого да работят. Пропуснаха си времето и условията, да работят за Бога. Затова бъдете будни и не си изпускайте времето и условията, които небето ви определя. Само онзи, който работи в името на една идея и се жертва за нея има помощта на Небето.“

86. КЛАСЪТ НА ДОБРОДЕТЕЛИТЕ

На Изгрева между боровите дръвчета, които ограждаха поляната имаше едно местенце по-свободно от дръвчетата. Така, като една малка полянка, но заобиколена от борчета. И в първите години, преди да бъде построен салона и да има някакви строежи на Изгрева, на тази полянка се събираше една малка духовна група. Там правеха те своите духовни събрания. Бяха пет сестри. Братята пригледиха една пейка да посядват и една масичка, за да могат да си водят бележки. Там се изнасяха реферати, водеха се разговори с участието на Учителя, който ръководеше тази група. Тя се наричаше духовна група или „Класът на добродетелите“, защото тази група работеше по схема на Пентаграма. Който познава Пентаграмата и е запознат с нея знае, че петте върха представляват петте добродетели: Истина, Мъдрост, Правда, Добродетел, Любов. Всяка една сестра представляваше и застъпваше една добродетел. Например за Истината отговаряше Савка Керемидчиева и понеже Истината е на върха на Пентаграмата, първият месец тази сестра е ръководител на групата. Учителят е дал задание, което трябва да се изпълни, задачи които трябва да се решат и на тяхната редовна сбирка сестрата ръководи работата на духовната група. Следващият месец върхът на Пентаграмата се завърта от ляво на дясно и най-отгоре вече идва на върха Любовта. А за Любовта отговаряше Мария Тодорова. Следващият месец следва да се изкачи като връх Добродетелта, след това Правдата и накрая Мъдростта. И така всички ученички се редуваха. Всяка една ученичка вършеше онази работа в духа на онази добродетел на която е представител. Там, на тази полянка те работеха. От време на време Учителят държеше подходящи сказки в духа на тяхната работа и ги напътваше. Но помежду си като се събираха имаха определени часове и дни, където всяка една изнасяше реферати, правеха се разисквания и се изпълняваха разни задачи, които Учителят им поставяше. Тази група работи в тайна. Не се разгласяваше нейната работа. Но в последствие това се научи от другите и те поискаха от Учителя да направи втора група. Учителят направи и втора група. След това дойдоха кандидати и за трета група. Щом една работа стане известна, тя губи нещо съществено и Учителят преустанови работата на този клас. В първата група бяха: Паша Теодорова, тя представляваше Добродетелта - Правдата, Савка Керемидчиева - Истината, Мария Тодорова - Любовта и Мария Радева - Мъдростта, сестрата на Георги Радев и Сотирка Бабаджова бе Добродетелта.

Това място, където се събираха сестрите от тази група леко се ограда с леки материали, дъски и стана една колиба, едно жилище, където започнаха да работят стенографите на Учителя. Направи се едно помещение на това място от дървета, дъски и леки материали. Получи се едно жилище от една стая. Там живееха и там работеха трите стенографки. После стана много тясно, защото идваха и печатарите и други посетители. А те трябваше да дешифрират беседите и да ги подготвят за печат. Стана тясно и Учителят нареди да се построи отделна барака за Савка, за да се разреждат малко. По-късно и на Елена направиха отделна постройка. В първата барака остана да живее Паша и това помещение го нарекоха „парахода“. Работата на трите стенографки беше много напрегната, защото те не само стенографираха, дешифрираха, коригираха, но и подготвяха за печат. И всичко това се преписваше на пишешца машина.

Има запазени беседи на Учителя изнесени пред „Класа на Добродетелите“. Има запазени тетрадки на сестрите, които са си водили бележки. След време този материал трябва да се изнесе, като се опише историята за създа-

ването на този клас, като се изнесе всичкият материал, който е застъпен в тетрадките на петте сестри, застъпници на петте добродетели и накрая да се преместят изнесените беседи от Учителя за този клас. Това не е малка работа и остава за следващото поколение.

87. ПРОСВЕТНИЯ СЪВЕТ

Той бе създаден от възрастните братя, когато ние бяхме младежи. Те имаха за задача да подготвят беседите за печат. В него влизаха добри наши братя интелигентни и просветни хора. Такъв беше дядо Благо-Стоян Русев, учител и писател. Стефан Белев, който знаеше много езици, имаше много преводи на окултна литература и беше чиновник в Народната банка. Това бяха хора с обществено положение, с тежест и с добри заплати. Те се опитаха да работят, но много мъчно вървеше, защото разногласията възникнаха веднага. Всеки си имаше разбиране за него си, свой темперамент, свой начин за изказване и тези неща не се съгласуваха в хармония. Така че този просветен съвет не можа да свърши много работа. Той подготви няколко серии беседи за печат „Сила и живот“ IV, V и VI серия. Това беше един колективен труд, но книгите не бяха изработени така както първите три серии, които Гълъбов изработи. Не бяха добре оформени дори като книги. Тъй че този просветен съвет, който имаше по-големи финансови възможности, защото това бяха заможни братя, не можаха да направят това, което направи сам Гълъбов. Тъй че съветът не можа да се прослави много, а работата му беше посрещната с критика. Някои се обидиха и го напуснаха. Така той се разтури.

По-късно през 1928 г. беше направена една Ст. Загорска сбирка на приятели и по молба на участващите в нея поискаха да се определят шестима братя, които да се грижат за книжнината. Бяха определили шестима: Тодор Стоименов, Боян Боев, Георги Радев, Начо Петров, Стоян Русев, дядо Благо и Жечо Панайотов, който трябваше да бъде секретар и да води кореспонденцията.

Най-трудният въпрос бе за набиране на средства за отпечатване на беседите. Ежегодно се изпращаха писма в провинцията до братствата и се даваха различни съвети за набиране на средства. Като задача учениците трябваше в седмицата да дадат един общ трудов час за братска работа. Парите спечелени от него трябваше да се отделят за книги. Друг метод бе приложен от няколко места. Някой отпускаше дадена нива. Тя трябваше да се посее и след като се ожъне, зърното да се продаде и от получените пари да се подпомогне както местното братство така и отпечатването на книги. За тази задача отговаряше Слави Камбуров от Нова Загора. Петко Епитропов беше упълномощен да урежда всички сметки на книгоиздателството. Все пак беседите се печатаха, но трудно се намираха купувачи. Всяка година се изпращаха каталози на отпечатаните книги. По-късно някои беседи се продаваха с 50% намаление. Но българинът трудно купуваше.

Михаил Стоицев от Пловдив направи един апел за подпомагане издаването на трети том от IX серия. Тогава се отзоваха няколко братя с вноски. Братството в Ямбол участва в отпечатване на беседата „Праведният“, от Ст. Загора, за беседата „Иди повикай мъжа си“ и от София за беседата „Няма тайно“. С така внесените суми те улесниха отпечатването на трети том през 1931 г. По това време Никола Камбуров от Казанлък отпечата беседата „Учителю, да прогледам“. Използваха се различни методи за набиране на средства. Проблемите, с които се сблъска този просветен съвет станаха проблеми и на следващия просветен съвет след заминаването на Учителя. Той ще бъде проблем и за всяко следващо поколение. Не мислете, че българина ще се

втурне веднага да купува беседите на Учителя. Дори и накрая Боян Боев написа едно писмо с дата 14.II.1941 г. и го изпрати до всички братства. Сега ще ви цитирам следните редове, които представляват финал на този разказ.

„Учителят в последните беседи казва, че всичко ще се превърне на добро и че в скоро време идва голям духовен глад. След днешните събития и страдания ще се пробуди съзнанието на човечеството, че единичния път за изграждане на една нова, светла култура на земята е духовния път, е възприемане на мощната вълна на Любовта, която слиза сега отгоре и чието присъствие вече започва да се долавя от всички по-будни души.“

Обикновено тези писма започваха с буквите „Н.Л.К.Пр.Б.Л.“, което значи: Няма Любов като проявената Божия Любов. Друг път започваха със: „С.П.Б.Л.Н.П.Ж.“ Само проявената Божия Любов носи пълния живот.

88. МЛАДЕЖКИТЕ СЪБОРИ

След създаването на Младежкия Окултен Клас възникна идеята да се създадат Младежки събори с представители на младежите от цялата страна.

Предложи се това да става на Петровден, преди 12 юли, когато беше рождения ден на Учителя. Тогава в София на Изгрева се събираха много хора. Обикновено те траеха по няколко дни като предварително се определяха няколко теми, върху които ще се работи. Изнасяха се реферати от участниците, след което Учителят вземаше думата и казваше своето мнение по много изнесени въпроси. Винаги след един Младежки събор се правеше екскурзия до Рила, като приятелите биваха уведомявани да бъдат добре екипирани с дебели дрехи, завивки, платнища или палатки. Обикновено Георги Радев изпращаше съобщенията за тези събори, а писмата-отговор бяха адресирани до Жечо Панайотов.

Още в началото се реши да се направи просветен фонд, който да издаде всички материали по Младежките събори. Такъв фонд бе създаден като бе съставен просветен комитет от Младежкия клас, в който влизаха трима братя и три сестри. И всички трябваше да внасят сумите си в централния касиер, който беше Жечо Панайотов. Като организатор за фонда бе определен Кръстю Тулешков. Благодарение на тези приятели бяха издадени материалите на VIII-те Младежки Събори. Това е интересен материал за проучване. По-късно този фонд се опита да подпомогне издаването на беседите от Младежкия Окултен Клас, които бяха много изостанали.

Всеки Младежки събор завършваше с екскурзия на Рила. С Учителя пребивавахме много дни сред природата. Обикновено ходехме на Мусала. Мнозина от нас имат невероятни преживявания с Учителя на планината.

Идеята за Младежките събори даде Учителят и се проведе осем младежки събора от 1923 до 1930 г. С голяма любов и при голямо участие Учителят изнасяше по няколко беседи и даваше разяснение на всеки от младежите, които имаше да изнесе по някой въпрос, реферат или доклад. Имаше и общо разговори където се повдигаха онези въпроси, които ни вълнуват и които ни предстои да разрешим в бъдеще. Те бяха много хубава среда за разговор. Младежките събори бяха светло явление в братството. Създаваше се светла, хубава атмосфера. И Учителят участваше. Тук имаше представители на различни течения, като ние ги поканвахме. Съборите бяха един апел към младите хора за един идеен живот. Тук имаше толстоисти, социалисти, анархисти, есперантисти, теософи и всички други, които съществуваха в България. Спечелихме някои от тях като привърженици и те дойдоха в братството. Това се отнасяше за младите хора, защото старите бяха пуснали дълбоки корени и не

89. ПЕЧАТ НА РЕЗЮМЕТА

Още в първите години когато Учителят държеше някаква беседа, приятелите я записваха с хубав почерк в специално подготвена тетрадка и тя се изпращаше до някое от братствата, които си я преписваха на място, след което тя се препращаше по определен маршрут по градове и села. След време тази тетрадка се връщаше в София и отзад имаше страница, на която бе отбелязано кога и къде е преписана и кой е преписвача. След излизането на пишещи машини започнаха да се преписват и изпращат по същия маршрут. Но това беше една трудна работа. А когато Учителят даде задачата да се прави резюме на всяка беседа, то тогава тези резюмета се препращаха по определения начин. За тях се грижеха Боян Боев, Жечо Панайотов, Георги Тахчиев. Но поради липса на пишещи машини те много трудно се преписваха. Тогава по инициатива на Михаил Стоицев решиха да се закупи един циклостил и една пишеща машина, които струваха тогава около 16 000 лв. Като начало Пловдивското братство през 1931 г. даде 900 лева. Така се събра сумата и се закупи циклостил на Изгрева. Започнаха да се отпечатват на него резюмета от беседи, както и частни разговори при екскурзии, при братски празници и други поводи. Отначало се издаваха на единични листове, а после се оформиха на книжки и стигнаха над 40 броя. Днес има запазени бройки като архив, който показва как е работено в онези години. Особено са ценни за някои екскурзии където Учителят е говорил и където брат Боев записваше частните разговори и ги помещаваше в тези резюмета.

90. НАРЯДИТЕ

Още в самото начало на съборите Учителят е давал редът, по който да се изпълняват молитвите, да се четат някои текстове от Библията и да се паят посочени песни. По-късно този ред стана известен като наряд. С установяването на Синархическата верига Учителят е давал наряди за седмици, за месеци и за следващата година, в кои дни кои глави от Евангелието да се четат. Давал е задачи за размишление, за съзерцание и това е било отначало самостоятелна работа на ученика. По-късно когато се оформят групите наряда се изпълнява от цялата група. Това са наряди за работа през цялата година. Има такива запазени наряди преди откриването на Школата. По-късно тези наряди започват да се правят и да бъдат изпращани във връзка с някои братски празници 22.III., началото на духовната година, 22.IX. начало на учебната година, Петровден, 12.VII. рожден ден на Учителя, както и за съборите през август. Отначало Учителят сам се е грижил за тези наряди. Но после някои братя поеха тази дейност и особено Петко Епитропов, който държеше много на тази външна форма. Ще направи наряда, ще го занесе на Учителя да Го види и ако трябва да се направят някои корекции веднага се правят. Наряда одобрен от Учителя се изпращаше в провинцията по братствата. Такива наряди има запазени, напечатани доста луксозно на хубава хартия.

Вътрешната идея на наряда бе възстановяването на Синархическата верига в цяла България. В един и същи ден, час и минута се четат строго определени молитви и текстове. Божественият живот трябва да премине по тази вътрешна верига и да обедини всички братства. Този наряд, който е изпълнение на Божието Слово, трябва да се изрече в едно и също време от много

уста на различни места. Сега ще ви предоставя едно писмо на Боян Боев до Михаил Краев от Оряхово, който поради неговата съобразителност беше запазил цялата кореспонденция, която е получавал, както и пълното течение на в -к „Братство“ и „Житно зърно“ и след неговото заминаване този архив дойде при мен и сега ние разполагаме с много ценни неща, които бяха загубени и унищожени по време на обиклителните от властите срещу Братството.

Изгрев, 13.XI. 1930 г.

Н. А. К. П. Б. А.

Любезни брат Михаил Краев,

Получих писмото Ви. Учителят каза за наряда: той ще се изпълнява само в определен ден като наряд, а през другите дни на седмицата всеки да е свободен.

Тук мнозина братя и сестри изпълняват наряда и в другите дни само че не само в 4 часа и половина сутринта, а може и малко по-късно. А в неделя непременно в 4 ч. и половина е наряда. Изобщо никой ден разбира се не може и не трябва да мине без молитва.

Моето резюме от Младежкия събор ще ви пратя по-нататък. Тук наряда го правим общо в четвъртата седмица на всяко четириседмичие /четвърта седмица от месеца/ в салона и тогаз присъства и Учителят. А в другите неделни дни всеки го прави отделно.

На 9.XI. в 4 ч. и половина сутринта Учителят говори и ето някои основни мисли на беседата Му.

„Има състояния човешки, има и състояние Божествено. Човешкото трябва да се стреми при молитва, размишление и съзерцание, да преживее едно Божествено състояние. Всеки ден човек трябва да има едно Божествено състояние. Ако го няма, този ден е изгубен за него. И ако имаш всеки ден по едно божествено състояние ще напредваш, ще можеш много нещо да постигнеш. Ще се отвори в тебе и изворът на Божествената Любов. При размишление във време на изпълнение на наряда и въобще при всяко съзерцание не трябва човек да си мърда крака, ръце, глава, да мисли за странични работи, а трябва да има пълно съсредоточаване. Това благо, което Бог ни е дал никой не може да ти го отнеме. И временно да те изостави, ти пак ще го получиш.“

С братски поздрав: подпис /Боян Боев/

Това е пример за наряд правен всяка неделя от четвъртата седмица на месеца, правен в 4 ч. и половина по ред и молитви и текст предварително раздаден на братствата в България. Така се осъществяваше вътрешната верига на братствата в България.

91. ЗАДАЧИ В ШКОЛАТА

Дадена задача от Учителя на 3 януари 1940 г.

На 3 т. м. Учителят в школната лекция в сряда даде следната задача: „За да може да се размишлява дълбоко върху молитвата „ОТЧЕ НАШ“, тя ще се чете на малки части до 22 март.“

За тая цел молитвата се разделя на 27 части. В първите три дни се произнася само „Отче наш“ и се размишлява върху вътрешния, мистичния смисъл на тия две думи. В следващите три дни се размишлява върху думите „Който си“ и т. н. докато се завърши цялата молитва до 22 март. Всеки ден ще се почва молитвата от началото и като се дойде до определената част, ще се спрем и ще размишляваме върху тая част.

А ако в някои градове това упражнение се получи по-късно, то ще се размишлява не по три дни, а по един или два дни, за да може цялата молитва

да се завърши до определения срок.

ОТЧЕ НАШ	НАСЪЩНИЙ	НО ИЗБАВИ НАС ОТ
КОЙТО СИ	ДАЙ ГО	ЛУКАВАГО
НА НЕБЕСАТА	НАМ	
ДА СЕ СВЕТИ	ДНЕС	ЗАЩОТО Е ТВОЕ ЦАР-
ИМЕТО ТИ	И ПРОСТИ	СТВОТО
ДА ДОЙДЕ	ДЪЛГОВЕТЕ НАШИ	
ЦАРСТВОТО ТИ	КАКТО И НИЕ ПРОЩА-	И СИЛАТА
ДА БЪДЕ	ВАМЕ	И СЛАВАТА
ВОЛЯТА ТИ	НА НАШИТЕ ДЛЪЖНИ-	ЗА ВИНАГИ
КАКТО НА НЕБЕТО	ЦИ	
ТЪЙ И НА ЗЕМЯТА	И НЕ НИ ВЪВЕЖДАЙ В	АМИН.
ХЛЯБЪТ НАШ	ИЗКУШЕНИЕ	

ТРИТЕ ПОДАРЪКА

В неделя, на 31.12.1939 г. в 10 ч. Учителят каза в беседата: „На 22 март трябва изтичащата година да поднесе на Господа трите наши подаръци: ИСТИНАТА, ЛЮБОВТА И ПРАВДАТА.

Още три месеца остават. Всички пригответе тия три подаръка, за да се пратят на 22 март.

Бъдете готови с тях, за да имате онова благословение, което Бог е приготвил за онези, които Го любят.“

Изпълнявайте горната задача върху „Отче наш“ до 22 март. Едновременно да се мисли и за тия три подаръка.“

ЗАДАЧА ДАДЕНА ОТ УЧИТЕЛЯ

на 28 януари 1940 г. за през цялата година.

В неделното утринно слово на 28 т. м. 1940 г. Учителят даде следната задача:

Всеки месец ще избирате по един ден, в който ще се облечете празнично: с най-хубави обуца на краката, с най-хубави дрехи, с най-хубави ръкавици на ръцете, с най-хубава шапка и пр. Всичко това да се разбира символично.

Най-хубави обуца на краката означава добродетелта;

най-хубави ръкавици на ръцете означава правдата;

най-хубава шапка на главата означава мъдростта и пр.

Този ден да бъдете пълни с радост, чистота, любов, музика, светлина, свобода, мир, като че ли сте през този ден в рая като ангели.

Ще имате през този ден най-хармонични вътрешни и външни отношения към всички същества и към всичко.

През този ден и физически ще бъдете чисти. Това ще бъде един ден на любовта, на съвършената любов! През този ден човек да забрави личния си живот. През целия ден да не ти се наруши мирът.

През целия ден да сте реално в рая! В този ден ще познаете какво нещо е възкресението!

В такъв ден всички нисши същества си събират партушините и се отдават от тебе и те заобикалят само ангели, светии.

Само те се движат около тебе.

През този ден, ако направите задачата хубаво, вие не ще бъдете на земята.

Ако искате да влезете в новия живот, трябва да си пригответе съвършени тела - духовни тела.

Един ден на месеца да мислите защо Господ ви е направил краката, ръцете, ушите, очите, носа, главата, защо ви е дал това тяло.

Целия ден да размишлявате и да сте във връзка с цялото Битие.

И вечерта да благодарите на Бога, че сте се удостоили да бъдете на земята!

Един ден на месеца да благодарите на Бога, че ни е надарил с хиляди дарби.

Тогава да се сбъдне стиха: „Всичко, което се случва с тия, които любят Бога, Бог го превръща за тяхно добро.“

Та всичко, което се случва с нас Бог да го превърне в наше добро.

Така да се прослави Бог!

През тази година не се позволява да биеш. Не се позволява да си изкривиш устата - да направиш гримаса с устата си, или пък с очите си, през тая година не се позволява да гледаш накриво някого.

В първите дни на всеки месец ще избереш един ден за тая задача, а по-неже януарий е вече на изтичане, то в януарий можете да изберете или днешния ден (28) или сряда (31 януарий).

Пригответе се за 31 януарий и аз ще се приготвя за този ден!

ТРИТЕ ПОДАРЪКА

В неделя на 31.12.1939 г. в 10 ч. Учителят каза:

„На 22 март трябва изтичащата година да поднесе на Господа три подаръка: ИСТИНА, ЛЮБОВ, ПРАВДА.

Още два месеца остават. Всички пригответе тия три подаръка, за да се пратят на 22 март.

Бъдете готови с тях, за да имате онова благословение, което Бог е пригвил от паметта на века за тия, които Го любят.“

Изпълнявайте задачата с „Отче наш“ с трите думи всеки ден и с избраните 12 дни, едновременно да се мисли и за тия три подаръка!

92. ВЕСТНИК „ФРАТЕЦО“ - БРАТСТВО

Вестник „Братство“ започва да излиза и да се разпространява по абонаментната система, но абонатите се указват малко на брой и списанието е финансово затруднено. Заплаща се само за хартията, а всичко друго е доброволен труд и доброволни вноски за издържането му. Редактор на списанието е Атанас Николов от Севлиево. Той е есперантист и поддържа връзки с останалите есперантисти в България и в чужбина. Друг, който е деен в тези среди е Петър Пампоров. Замисля се издаването на вестник на есперанто и бива назван „Фратецо“, което преведено означава „Братство“. Отначало е замислено да излиза по един брой на месец, но после излиза на два месеца по един брой. Той е изписван на есперанто и вътре са поместени статии на Учителя, материали на братята, разглеждащи идеите на Новото учение, очерци из братския живот. Помествани са и снимки. Вестникът е издаван на хубава бяла хартия. Започва от октомври 1932 г. до 1943 г. Вестникът се изпраща и в чужбина по есперантските канали. Този вестник свърши една много голяма

работа за разпространението идеите на Учителя в есперантските среди.

Освен това Атанас Николов и Петър Пампоров превеждат беседи на Учителя, оформят отделни книжки на есперанто и са публикувани към десетина книжки, в които са включени беседи от Учителя. Това е било една много трудна работа, защото освен превода на есперанто е било необходимо да се закупят букви и хора, които да разбират този език, за да го набират правилно.

Този вестник на есперанто се набираше безплатно и се разпространяваше почти безплатно със символични такси от доброволци. Отпечатваше се в печатницата на Сава Калименов от издателство „Братство“, гр. Севлиево.

93. В-к „БРАТСТВО“

Идеята за печатан орган на Братството кръжеше в умовете на младежите. Споделиха с Учителя и Учителят разреши да се издава. Като първи учредители бяха д-р Ст. Кадиев и Сава Калименов. Първите броеве бяха отпечатани на един лист. Отначало приложиха метода на доброволните вноски, като вестника се работеше безплатно, а се заплащаше само хартията, мастилото и експедицията. Отначало излизаше един път в месеца, но се натъкна на една и съща пречка: липсата на пари. Трябваше да се намерят собствени букви за вестника, които трябваше да се заплатят. Другият проблем бе разпространението му. Този вестник се крепеше благодарение на това, че за работата се плащаше извънредно малко. Намираха се малко, по малко средства и по-късно той започна да излиза на два листа. Редактор беше Атанас Николов, а издател бе Сава Калименов. В този вестник се поместваха различни статии Има и дописки за братския живот и той представлява истински извор за такава информация. Той си има своите достойнства и нашето поколение се ползваше от него.

Най-ценното в него е втората страница на вестника. Изцяло тя бе запълнена с някоя беседа от Учителя. Обикновено това беше стенографирана беседа, след това дешифрирана, после резюмирана без да се променя езика и стила на Учителя и тя се изпращаше от Влад Пашов до Сава Калименов, който я отпечатваше. Преди да я изпрати Влад Пашов я представяше на Учителя, който даваше съгласието си. Така че всички беседи във втората страница на в-к „Братство“ е оригинално Слово на Учителя. Те трябва след време да се извадят и отпечатат в отделно томче.

94. СПИСАНИЕ „ЖИТНО ЗЪРНО“

Идеята за издаване на братско списание дойде от умовете на редица млади хора след откриването на Школата през 1922 г. Отначало една идея се възприема от едно, после се предава на друго и може да се реализира от трети. По онова време имахме един брат Георги Марков от гр. Ловеч. Този брат беше много добър, отличник в университета, оригинален, представителен, хубав с дълги коси до раменете. Беше човек с голям стремеж за един духовен живот, за едно съвършенство. Той беше студент във физико-математическия факултет. Беше приятел с Методи Константинов и двамата решиха да издават едно списание „Нов живот“, което излезна през 1923 г. три-четири броя. Георги Марков имаше богати родители и това му даваше възможност със средствата, които отделяше да издава това списание. Около тях се образува една група младежи, които възприеха идеята за издаване на братско

списание. Обикновено Георги Марков и Методи Константинов сами си вписваха, сами редактираха и сами го разпространяваха. Ходеха с една кошничка и вътре е списанието. Минаваха покрай всеки студент и му оставят по един брой. Който му даде пари - даде, който не даде - дават го безплатно. Така работеше Георги Марков. Беше човек на идеята. Но това списание просъществува кратко време и спря, поради липса на купувачи и средства.

Друго е важното, че около тях се групираха млади братя. Идеята за едно братско списание даде Георги Марков. А един ден както се бяхме събрали на масата и пиехме чай каза: „Ще го наречем „Житно зърно“. След това отидоха при Учителя, споделиха идеята с Него. Той ги насърчи като ги остави сами да си решат въпроса за организацията.

Тук трябва да споменем и един друг факт. Боян Боев през 1922-1923 г. пристигна от провинцията на Изгрева. Него го бяха погнали от Панагюрище, където беше учител, а по-късно бе уволнен от гимназията в Свищов и той се прибра в София с подрязани крила, без пенсия. Тогава имаше такъв закон, че ако човек има определен стаж и години като учител без да има навършена възраст може да се пенсионира. А него го уволниха дисциплинарно няколко месеца преди навършването на 15-годишен трудов стаж, без никаква издръжка. Тук на Изгрева той дойде с идеята да издава едно списание по образец на Рудолф Щайнеровиџе издания в Германия или по образец на „Всемирна летопис“, където той участваше със статии. Но като видя, че ние замисляме братско списание, той се отказа от своето списание и се присъедини към нас. Той беше вече записал и събрал свои абонати. После той върна парите и съобщи на абонатите си, че се присъединява към новото списание „Житно зърно“. Това бе една хубава постъпка на Боян Боев. Беше безкористен човек, за свои лични амбиции не живееше, а живееше за големия живот и беше на разположение на Учителя винаги. И застана до Учителя винаги с тетрадка и перодръжка в ръка и записваше всеки разговор и всяка Негова мисъл с приятелите. По-късно той въведе една рубрика в „Житно зърно“ - „Из нашия живот“. Това са обикновено разговори с Учителя при частните посещения на учениците Му. И в разговорите на 22 години тази рубрика е най-ценната в това списание, защото дава историята в Школата. Другото, което се печаташе бяха преводи, статии, поезия, проза, която за някои бе без значение и затова това списание трудно се издържаше. Но то се набираше от абонати.

Учителят много пъти е говорил за Житното зърно какво представлява за човека на земята като източник на хляб, каква идея е вложена в него, в духовния свят и каква е истиската му същност в Божествения свят. За това наименованието на списанието бе напълно подходящо. Ние отначало бяхме неопитни. Нямахме опит, практика и отначало списанието беше малко наивно, но постепенно с течение на годините подготвиха се хора, разшири се сътрудничеството, дойдоха нови сътрудници и списанието тръгна. Разпространението ставаше чрез абонати. Разпръснаха се покани между приятелите в София и провинцията и мнозина се отзоваха. Тиражът не бе голям, не се целяха никакви печалби и едва се покриваха разноските. Сътрудниците работеха безвъзмездно, нямаше хонорари, нито заплати. Редовно се изпращаха писма за нови абонати и за изплащане на вноските.

През втората годишнина на списанието Учителят подсети на събора в Търново 1923 г. да се организира издаването на книжнината. Това подтикна приятелите и те създадоха редакционен комитет в София, в който влязоха 5 братя и пет сестри с литературни наклонности. Редакцията на „Житно зърно“ се помещаваше в салона на „Оборище“ 14. По-късно като главен редактор се оформи Георги Радев. Но първите години се движеше от Георги Марков и Ме-

тоди Константинов.

Днес списание „Житно зърно“ едва ли го има някъде напълно запазено от всичките му годишнини. Много от нашите поетеси писаха първите си стихове там. Накрая то стана като един извор на сведения за братския живот за следващите поколения.

В редакционния комитет бяха повече Кузман Кузманов, Георги Топалевски, Константин Константинов, Добин Гарвалов и др.

95. СПИСАНИЕ „ЖИТНО ЗЪРНО“ И СЪВЕТЪТ ОТ УЧИТЕЛЯ

Още от самото начало на Школата някои младежи правеха лични опити за издаване на списания. Излезнаха по един-два броя, но нямаше кой да ги купува, списанията останаха неизкупени и така финансово се разориха. Тогава разбрахме, че да се издава списание трябва да има общество, за което да бъде предназначено издаденото списание. По този въпрос ще намерите много неща казани от Учителя. Решават младежите да издават списание. Споделиха идеята с Учителя. Той одобри плана им, създаде се редакционна колегия. Редактор бе Георги Радев. А Георги Марков даде идеята как да се казва списанието: „Житно зърно“. Започна издаването на списанието всеки месец. Не минава време и Учителят извиква целия редакционен съвет на списанието. Това е 1922-23 г. Всички са събрани и Учителят казва: „Никой от вас да не пише нито една дума в списание „Житно зърно“, срещу Русия и СССР. Това си го запишете в умоте.“ И от тогава те знаеха, че не трябва да се нарушава Волята на Учителя. Изминаха много години. Списанието излизаше всеки месец, а в Братството идваха хора от най-различни политически среди и искаха да пишат за едните и срещу другите. Имаше англофили, германфили, русофили и накрая русофоби. Но беше спазено правилото да не се пише нищо против СССР. След като се смени властта през 1944 г. и комунистите дойдоха на власт, започнаха да издирват кой какво е писал срещу комунистите, срещу СССР и кой какви поразии е правил срещу тях. Всички тия лица бяха издирени, бяха открити и много от тях пострадаха, а някои платиха с живота си. А каквито бяха политикани приятелите от Младежкия Окултен Клас непременно някой щеше да се увлече и да пишат срещу СССР и после щяха да пострадат като си платят за писанията, така както платиха и другите. Ние бяхме свидетели как Учителят ни съхрани. Затова Го послушахме. Но за друго не Го послушахме. Не се пита Учителя какво да се помества в това списание. Всеки предлагаше материали преведени от чужди автори, за да се покаже, че знае езици, че е интелигентен и че е нещо. Така моят приятел Георги Радев без да пита Учителя в списание „Житно зърно“ помести статии на Бо-Ин-Ра. Никой не пита Учителя, а дойде време Учителят да ни заяви, че той е служител на Черната Ложа. Има и други такива преводи на автори, които са чужди на Школата, които бяха преведени и поместени в списанието. След време, когато проучвате този въпрос ще се питате как е възможно това. Беше възможно. Никой не питаше Учителя, а когато Го запитваха то ставаше при свършен факт. Дори и да Го запитваха когато трябваше, то не винаги се изпълняваше това, което слушаха от Него. Накрая това списание ще има стойност за онези статии написани от приятелите, отнасящи се за братския живот, за тяхната поезия и творчество. Всички преводи са без стойност за Школата. Но това беше един етап, през който ние минахме. Това трябва да го знаете, за да не повтаряте нашите грешки.

На зададен въпрос Учителят отговори така: „Идва такава власт и ще дойде такава власт, че този който ѝ се противопостави ще си положи костите.“ Този израз го запомнихме и след това го проверихме, че това се изпълни. Учителят ни предупреди на времето за „Житно зърно“ да бъде неутрално и ние проверихме колко струва Неговата дума. Тя имаше цената не на един човешки живот.

96. ПЕНТАГРАМАТА

Пентаграмата е дадена на първите събори от Учителя. По този въпрос има писано малко от Боян Боев. Учителят я беше отпечатвал сам. Както всяка работа, която вършеше Учителят сам, правеше го отлично. Пентаграмата бе отпечатана по Негов чертеж, нарисувана от художник и се раздаде на първите приятели с известни поръчения. Този, който приемаше Пентаграмата, приемаше и известни задължения по отношение на Учителя на Бялото Братство и на живота си. Тогава всеки от възрастните приятели от благодарност и че са направили залог с Бога Му даваха по една златна монета. Така Учителят беше събрал може би 180-200 златни монети. Тези златни монети, както знаете членовете на финансовия съвет, след като ги намериха след заминаването на Учителя и след като направиха опис за тях не ги обявиха, както му беше реда и според закона, а ги задържаха за Братството. В последствие властта ги взе, видя описа, който имаше към тях и разбра, че те са запазени непокътнати. А след това имаше обвинение, че сме злоупотребявали с тях. Но милицията, която дойде, за да вземе златото провери много добре, че броят на монетите отговаря на описа, който беше към тях.

Въпросът за Пентаграма е много сложен, сериозен и много опасен за онези, които не са запознати с него. Това е една идеална хармонична форма с фигури. Тази мисъл, която там е вмъкната в този кръг „В ИЗПЪЛНЕНИЕТО ВОЛЯТА НА БОГА Е СИЛАТА НА ЧОВЕШКАТА ДУША“ - това е основната формула на Бялото Братство. Тя е основната идея на ученика, на ученичеството и на пътя. Сега там, както са дадени и петте лъча на добродетелите - това е пътят на ученика. Пентаграмата представлява един синтез на пътя на ученика. В него са синтезирани сили, които действуват всякога и навсякъде. Който има Пентаграма, трябва да спазва няколко условия: 1. Да бъде чист човек. 2. Където го сложи в стаята си там трябва да има хармоничен живот. Явяват ли се някакви противоречия, дразги, мъчнотии - това нещо обръща самите сили на Пентаграмата срещу самия човек в стаята и може да го постигнат много нещастия след това. Затова е много отговорно да сложиш Пентаграма в домът си. Това нещо Учителят го изтъкваше още при самото даване на Пентаграма. При това всеки, който получаваше Пентаграма тогава, за благодарност трябваше да направи едно добро, което той самия си намери за най-добре. С туй той се отблагодаряваше на небето. Щом Пентаграмата представя символиката на един път на човешката душа към Бога, значи той от благодарност трябваше да направи едно добро, а пък заради самата Пентаграма той трябваше да направи една малка жертва и да я даде за Братството. И повечето братя правеха тази жертва със златна монета. Даде един наполеон в замяна на туй, което е получил от Учителя.

Има правила за работа с Пентаграмата, има история и има още много други неща. Познавам един млад брат, който работи върху нея и след това ще направи монография. Без знание не може да се работи с Пентаграма. Учителят като видя, че с нея се отнасят лекомислено и като пострадаха някои приятели от нея преустанови да я раздава, защото видяха всички, че вместо бла-

годенствие в дома им, тя ги разруши. Причините бяха, че градивните сили, които са концентрирани в нея бяха обърнати в обратна посока. Всяка една градивна сила като ѝ се промени посоката обратно, тя става разрушителна. Пример: един брат по невнимание като слагал Пентаграмата в рамка, обърна Пентаграмата наопаки. Вместо върхът да стои отгоре, той е отишъл отдолу. Налетяха го премеждия едно след друго и домът им се разруши. Когато накрая отиват за помощ при Учителя, Той му се скарва със строг тон: „Ти защо обърна Пентаграмата с върхът надолу и предизвика гневът Господен? Ти не знаеш ли, че нашият Бог е огън всепожаруващ?“ Братът не може да разбере още нищо, но като отива вкъщи и се вглежда в нея, чак тогава вижда, че наистина тя е обърната. Това е един от малкото примери. Като видя, че с нея не могат да работят, Той забрани да се раздава.

По това време яви се идея на една сестра, която беше запалена по разни етикети, формалности, външни символи и много държеше на външните форми. Това бе Савка. Тя предложи голямата Пентаграма, която Учителят беше дал, която вече висеше по стените и предложи да се изработи като медальон, който да бъде от злато и златна верижка, за да може да виси по вратовете на сестрите. А за братята трябваше да се направи с игла и да се закача на левия ревер на сакото. Речено, сторено. С това се зае един неин роднина, който работеше като златар, беше в тази работа и той направи такава стоманена шампа, че като се разтегне златото на плочка и се сложи в матрицата, можеше да се извади Пентаграма от нея. Първите бяха много сполучливи. Който имаше златна монета той я даваше и получаваше след време медальон - Пентаграм. Отначало с тази работа не се търгуваше, а беше повече като идея-символ и мнозина дадоха злато и получиха златни Пентаграми. Подариха от нея и на Учителя. Важното е, че Учителят не беше против тази Пентаграма, а напротив насочваше ги да си вземат и направят. Но тогава трудно се печелеше пари, за да си купиш златна монета. Сестрите с голямо удоволствие си слагаха медальоните със златните верижки на вратовете. Не е въпроса да окачиш златната Пентаграма на врата си, въпроса е друг - трябва да работиш с нея всеки ден. Има формула, има правила, които аз няма да изнасям тук, защото друг ще ги изнесе пред вас.

По-късно други изработиха някаква матрица, но не беше качествена както първата матрица. И накрая получаваша златни монети, а не връчваха златни Пентаграми - смесваха златото с други метали. Кражба, лъжа и непочтеност. И тези хитреци след това провериха как действува Пентаграмата, когато сам по незнание обърнеш нейните сили в обратна посока и тези сили те разрушат. Те пострадаха жестоко. Но останаха техните изработки-медальони и ще ги видите, че не са от чисто злато, а с примеси. А за тях получиха златна монета.

97. ЗАВЕТЪТ НА ЦВЕТНИТЕ ЛЪЧИ

Тази книжка Учителят е отпечатал сам със свои собствени средства. За нея Той е започнал да говори още при първите събори. Но окончателно я стъкмява през 1912 г. във Велико Търново. През тази година Учителят през лятото е прекарал два-три месеца в лозето на Иларионовци в една малка колиба. През това време Учителят боледува, но точно какво ние не знаем, но знаем, че минава една тежка криза на своето здраве. По-късно Той споменава, че когато е работил тази книжка, Черната Ложа е направила опит да посегне на здравето и на живота Му. В тази книжка са подредени мисли от Библията, Евангелието и Откровението. Учителят е проследил целия този материал и е намерил

онези свещени моменти, когато Господния Дух е говорил и е извадил отделно думите Му. Така са извадени всички думи на Божия Дух, изговорени чрез пророците, Мойсей и Давида, Соломона и други, както и на Исус Христос, апостолите и Иоан. Това са стъпките на Духа. Това е много важна книжка и Учителят препоръчваше да се чете винаги. Беше казал: „Който чете „Заветът на Цветните лъчи на светлината“ и работи с нея, няма от какво да се опасява и страхува.“ Значи това е Божията мисъл, която е слизала върху човеците да се изяви и да изпълни Божията Воля.

И тук има правила, как трябва да се работи с нея. Е, ние не можахме да ви поднесем упътванията, но друг след нас ще ги изнесе.

Пентаграмата и Завета на цветните лъчи бяха дадени почти едновременно. И Учителят като видя, че някои от приятелите не спазват правилата, които ги бе дал при работа с тях и като се видя, че с туй си правят пакости и изгоряха много хора, то Учителят престана да ги дава. И после забрани да се дават повече и да се разпространяват. Те могат в бъдеще отново да се напечатат и да се дадат на следващото поколение, но след като най-подробно се опишат в отделни монографии тяхната история, правилата и методите за работа.

98. ЗНАМЕТО НА БЯЛОТО БРАТСТВО

Още по търновските събори Учителят бе наредил различни чертежи, които представляваха символика и скрижали на Божествения Дух. Те бяха окачени по стените на стаята, наречена Горницата в Търново. Тези чертежи са прибрани в една херметическа кутия под формата на цилиндър. За нея също трябва да се напишат неща и упътвания за чертежите. Къде е тя сега? Не зная къде е прибрана. Някой от приятелите я прибравил на съхранение. Тя не е загубена.

По това време Учителят даде чертежи и по тях беше извезано със златни конци на бяло платно онези чертежи, които Учителят бе дал. Това бе знамето на Бялото Братство. Аз съм го виждал опънато в Горницата на вилата в Търново. Това знаме го пазехме като светая светих. То също беше сгънато и поставено в подходяща кутия и прибрано на съхранение. Къде е прибрано пак не мога да ви кажа, макар че един млад брат непрекъснато иска да му го предам. Прибрано е някъде, някой го пази и аз съм забравил и дано се съхрани. Но лошото е това, че може някой да го разгъне и като види разните чертежи да сметне, че някой си е играл и да смята, че е непотребна вещ. Ето, това е най-опасното. На него са извезани чертежи с конци, които Учителят бе разтълкувал, че имат дълбок смисъл и това е подвижната скиния на Бялото Братство. Това знаме никога не е поставяно на бял прът и да се вее свободно на вятъра. То се окачваше по времето на съборите на стената в Горницата на Учителя.

На времето на Рила, Николина Балтова донесе едно бяло знаме и го окачи на един голям прът и го забиха пред палатката на Учителя. Той не бе доволен, но го прие, а по-късно нареди да се махне. Ако не беше Го приел, Балтова щеше да направи скандал. Или в най-лошия случай щеше да иска да се постави истинското знаме, което бе извезано със златни конци. И Учителят да отбие всичко това, прие нейното бяло знаме да се вее една седмица пред палатката Му, а през това време фотографите направиха снимки с него.

99. АНТИМИНСЪТ

Антиминсът представлява копие на една картина рисувана от художник, която представлява свалянето на Христа от кръста на Разпятието. Тук има идея, има закони и символика. Първите приятели я имаха окачена в рамки по стените. При нея също имаше правила за работа на ученика. За нея също трябва да се напише една монография. Накратко тя представлява един от скрижалите на Бога, чрез които Бялото Братство освобождава България от турско робство. Историята на антиминса ще бъде дадена допълнително от един млад брат. За сега не можем да споменем нищо повече, за да не се опорочат нещата. Идеята трябва да се реализира в подходящо време и така както Учителят държеше: образцово.

Антиминсът представлява копие на една картина рисувана от художник, от старо време, чието копие е извадено в Москва през 1820 г. Антиминсът представлява картина, където е изобразено свалянето на Христа от кръста. Идеята е тази: Като минеш през кръста на страданията и като те свалят от кръста твоите ученици и другите, които те обичат, след това идва Възкресението, идва надеждата за бъдещия живот. Туй е главната идея.

За какво служи Антиминсът? Преди век той стана знаме, емблема на една инициатива на монасите от Атонските манастири. Там имаше монаси от всички народи, които бяха поробени от турците: гърци, сърби, българи, румънци и др. Тогава на избрани монаси от Атон, които могат да мислят и могат да се молят с молитвен дух, възниква в тях идеята да се организират и да започнат обща молитва към Бога за освобождението им от агарянско иго. И започват да работят. Но се подбират само верни хора, изпитани, които няма да прегрешат, защото ако турците научат, че те са направили такова съзаклятие срещу тях, то те ще разорят манастирите в Атон и ще избият всички. Така почва тази първа група монаси в Атон, представители от всички поробени народи от турците, да се събират в определено време, където правят обща молитва и специално молебствие към Небето, да освободи тези народи от турско иго. Значи времето е било дошло за такава обща молитва. Като работят известно време, решават, че е дошло времето тази акция да се разпръсне към всички поробени народи. И решават да изпратят монаси в Сърбия - сърби, в Румъния - румънци, в България - българи, в Гърция - гърци, които да подберат между населението хора с молитвен дух, които да се включат в тази обща молитва. Значи кръгът се разширява за общата молитва, участват и представители на народите. В знак на това, че даден човек е посветен в тази акция и е приел да изпълнява общата молитва, му се дава един Антиминс. Той бива окачен на стената и към него са дадени правила за работа с него и какви молитви в какви дни да се четат. И когато влезнеш в един дом и видиш, че на стената е закачена картината Антиминса, на която е изографисано свалянето на Христа от кръста, означаващо, че след смъртта идва Възкресението, т. е. освобождението, то трябва да знаеш, че този дом участва в общото молебствие за освобождаването на поробените народи от турско иго.

И така монасите тръгват, уж с тефтери да събират помощи за манастира, а те разпръсват Антиминса и привличат хора да участвуват в общата молитва.

Така започва възраждането в поробените народи. След това започват политическите акции с четите, с революционните комитети, но това всичко се предшествува от молитвите на Атонските монаси. Значи политическото пробуждане на народите се предшествува от молитвите на монасите. Значи първо се издигне глас към небето „Помогнете ни“ и Небето се отзовава на този

глас и започва да пробужда народите. Възникват политическите борби, докато се дойде до гръцкото въстание 1827/28 г. и освобождението на Гърция, и докато се дойде до Руско-турската война през 1877/78 г., с която война се освобождават поробените народи.

В тази акция има само един провал. Бил е ангажиран и Цариградския Патриарх Григорий VII. Обаче неговият протосингел, който е бил грък, издава на турците, че Патриарха прави молитва пред Бога за освобождение на народите от турско робство. Тогава турците, познаващи силата на молитвата и на съзаклятието, озверени посичат Патриарха пред олтаря на връх Великден. Посичат и още много замесени съзаклятници. Но понеже съзаклятието е тайно, хиляди хора замесени в него остават неразкрити. До тука провалът спира.

Само един е останал жив от монасите, който пък предава Антиминса на юношата Константин Дъновски през 1854 г. в гр. Солун, след което той се връща във Варна и оттогава започват борбите за възраждането на българското съзнание и българщината във Варненския край. А Константин Дъновски е бащата на Учителя - Петър Дънов.

Този случай е описан от самия дядо поп Константин Дъновски, когато като младеж отива в Солун и с няколко приятели посещава черквата „Св. Димитър“, която пази мощите на светеца. Там е имало картина на Св. Димитър изработена от мозайка. Към него се приближава един монах, който го помолва на следващия ден да дойде сам, самичък. На следващия ден монаха го кара да се върне във Варна и да не ходи в Атонския манастир. Казва му, че той има друга задача и чрез него ще се роди един Вожд, един велик Дух, който ще бъде Предтечата на един нов свят. В знак на този завет монахът му дава последния Антиминс, който е запазен. С него юношата Константин се връща на село и след време се среща с чорбаджи Юграшев.

Там в село Хадърджа, Варненско е имало едни български чорбаджия Юграшев, който бил просветен и буден българин. Обикновено той намирал способни българчета на бедни родители и ги изпращал на училище. Учи ги в родния си край или пък ги изпраща в Цариград. След като се върнат той ги прави или учители или свещеници, за да работят за просвещението на българите.

Така той изучава доста българчета. Когато среща Константин, той го взема под своя закрила и го назначава като свещеник в родното му село. Той му дава домът си за черква и училище, а после омъжва дъщеря си Добра за младия Константин. Така Константин Дъновски отначало е учител, след това свещеник и взима дейно участие във възраждането на българския дух във Варненско.

Съдбата на този Антиминс е необикновена. За нея ще се говори друг път. По-късно, след освобождението на България от турско робство, този Антиминс беше изкаран на специална хартия и приятелите, сподвижници на Учителя от първите години го окачаха по стените на домовете си. Един такъв Антиминс на платно висеше в дома и в стаята на Учителя на ул. „Опълченска“ 66. Учителят беше дал правила за работа с него.

Историята на Антиминса и епохата, която идва с него е епоха на Възраждане на българския народ. Това е една обширна тема, която в бъдеще един млад брат ще развие и ще изнесе. Аз съм му дал материали за това.

Тези откъслечни данни, които изнасям за Антиминса трябва да ви запознаят, че има такъв Антиминс и че неговата история е жива.

И Той, Антиминсът днес съществува. Неговата сила е запазена. Той е основата на синархическата верига през времето на Учителя, когато възрастните приятели, които ние заварихме като младежи при отварянето на Школа-

та през 1922 г., по строго определен наряд от Учителя, в строго определени дни от месеца се събираха, правеха общи молитви в строго определен час и изпълняваха наряди на Учителя.

Така работеше синархическата верига на Бялото братство по времето на Учителя.

В бъдеще това трябва да се възстанови, но след като се запознаете с историята на Антиминса, правилата и нарядите за работа с него.

Засега това, което даваме е напълно достатъчно за сведение.

100. НЕМИРНИЦИТЕ

Учителят след завършването на Богословското училище в гр. Свищов, отива и става начален учител в село Хотанца, Русенско. Когато отишъл там и започнал да ги учи в Школото, постепенно се почувствала една особена промяна. Децата имали навика да се клеветят едно-друго: „Господин Даскале, този ми направи това, онзи ми направи онова.“ Идва друг и клевети: „Този ме би, а онзи ме удари.“ Идва трети. И той хленчи. „Този ме спъна, а онзи ме ритна.“

Петър Дънов е даскал. Той мълчи. После казва на детето гдето се обърнало към него: „Ти по-добър ли си от него? Не правиш ли същото като него?“ Децата вдигат рамене и мълчат. От тогава престават да се клеветят едно-друго. Клеветата изчезва от класа.

Децата обичали да се бият. Биели се до ожесточение. Родовата омраза и личната неприязън на родителите им се прехвърлила върху децата. Те просто били обсебени от тези сили, с които воювали възрастните. Учителят хваща двете деца, които се бият за ушите и им казва: „Утре ще дойдете с бащите си.“ На следващия ден бащите водят децата. Стоят и се гледат гузно. Младият даскал се обръща към тях и им казва: „Децата ви се бият с ожесточение и могат да се осакатят. Те ще се бият до тогава, докато вие не се примирите един с друг. Помислете си, дали ще се помирявате. Ако не се примирите, лошо ви се пише. Синовете ви ще станат разбойници и накрая затвора ще ги умври. Избирайте сега. Ще ли се примирите двамата и децата да не ви се бият, или ще оставите друг да ги усмирява.“

Бащите Го гледат опулени. Откъде този млад даскал знае всичко това? Отиват си, но след няколко дни две жени носят по една баница в тепсия завити с бохча и казват: „Даскале, тези баници ги изпращат мъжете ни. Ние се помирихме.“ От следващия ден децата престават да се бият и станали приятелчета.

По същия начин младият даскал е постъпил и с другите деца, които се бият. Накрая, след много, много години Учителят сподели с нас: „Никога не съм ял и не са ме черпили с толкова тави баници, колкото когато бях млад даскал в село Хотанца. Кога си тръгнах от там, селото се беше усмирило.“

101. ПО ЧИЯ ИДЕЯ ЗАМИНАВА УЧИТЕЛЯТ ЗА СЪЕДИНЕНИТЕ ЩАТИ

Петър Дънов след завършването на гимназиалното си образование завършва протестантско училище в гр. Свищов през 1886 г. Това е богословско училище, което е на протестанти-евангелисти. След това отива в с. Хотанца като основен учител. Преподавателите му са видели, че е способен ученик,

свири добре на цигулка, изпълнява много добре богословски-евангелски песни, което много се ценяло едно време и след това му предлагат да отиде да следва в САЩ, във факултета Ню Джърси, щата Медисън, теология и след това се прехвърля в богословския факултет в Бостонски университет през годините 1891-1893 г. След това през 1893-94 г. се записва да следва едногодишен курс по медицина и се завръща в България през 1895 г. на 31 години след 7-годишно отсъствие.

Петър Дънов отива да се учи в САЩ като степендиант на протестанти-те. Семейството на майка му Юграшеви, чорбаджи Юграшев са били евангелисти. Тогава като евангелисти те са имали възможност да изпращат студенти да учат било богословие, било философия, било друга наука. Разбира се имали са фондове и средства за това.

102. ПЕСЕНТА „ЗАВРЪЩАНЕ НА БЛУДНИЯ СИН“

Незабравими моменти ще останат в паметта на учениците от Школата, когато Учителят ни показва няколко Негови песни. Една от най-големите, които Той ни е свирил един, два или три пъти се нарича „Завръщането на блудния син“. Аз текста за тази песен не съм чувал, но мелодията Учителят я изсвири няколко пъти с цигулката Си. Тя беше цяла симфония и продължаваше доста дълго. Обаче нямаше кой да я запише. Нямаше тогава магнетофони. И тази чудна мелодия бе изсвирена и остана в Небитието и се загуби за нас. Нямаме я вече. Само остава споменът за онези, които са я чули.

Първия път когато я изсвири Учителят, Той ни разправяше, че я е свирил, когато е бил студент в САЩ. Студентите давали концерт. Те знаели, че Той свири на цигулка и те Го помолват да вземе участие. Съгласява се и когато идва Неговия ред да свири, а залата е голяма и препълнена с народ, Той им изсвирва тази мелодия. Но Той я създава в момента, в момента я импровизира и в момента я сваля отгоре. Това е идеята по Евангелието за завръщане на блудния син. Когато бащата посреща сина си, казва: „Дайте му новите дрехи, заколете храненето теле, защото загубен беше този син, загубен бе и намери се.“ Значи на тази тема е песента. Учителят изсвирва песента, а залата е омагьосана, изненадана и всички мълчат и след туй гръмват аплодисменти. Търчат към Него и питат: „От кого беше това парче? От кой автор?“ Учителят мълчи, мълчи и после им казва: „Тази мелодия Аз създадох в момента!“ От тогава Учителят поддържаше тази мелодия. Като се завръща в България, Той я изпълни в клас само 2-3 пъти. Тя остана незабравима, но незаписана. Нямаше кой да я запише. Загубихме я. Но беше доста сложна мелодия. Трудна за запаметяване и трудна за изпълнение.

103. ЗАЩО ПЕТЪР ДЪНОВ НЕ СТАНА ЕВАНГЕЛСКИ ПРОПОВЕДНИК?

След като се завръща Учителят от САЩ, както е било уговорено трябвало е да стане проповедник-евангелист. Той не отказва да стане проповедник-евангелски, но им поставя едно условие: „Аз ще проповядвам, но не искам заплата. Ако ме приемете така без заплата, ще проповядвам.“ Те са изненадани, учудени и не могат да разрешат задачата. Ако го приемат Него без заплата, става един упрек към другите проповедници, които имат нужда от заплата. Те издържат семейства и им са необходими средства. Разрушава се

цялата им система. Накрая решават, че без Него могат, но без заплата не могат, които получават от специални протестантски фондове. И така те не Го приемат. По този начин Петър Дънов се освобождава да стане евангелист-проповедник и сами те Го освобождават от това задължение, което Той е приел при заминаването си в САЩ. Не отказва да стане проповедник, но не иска заплата. А те пък без заплата не искат да Го приемат, понеже Той ще им разруши цялата система. Така по един много прост начин Учителят се освобождава от евангелистите.

Като студент в САЩ Той се е издържал сам. Ходел е да мие чинии в гостилници, ходил е да почиства комините на къщите и е бил хамалин в пристанището. Отивал е и е чакал посрещачи, след това им е помагал при пренасянето на багажа и те Го питали, колко струва, а Той казвал: „Колкото обичате.“ Те са пъхали едри банкноти в джобовете Му и така с тях е прекарвал по някой месец. По това време негов състудент е и Величко Гръбляшев. Него го е било срам да носи багаж като хамалин или да мие чинии в гостилници и затова е отивал та е ставал или учител или е гледал като е занимавал в определени часове децата на богати американци. Това по-късно Величко Гръбляшев ми го разказваше.

Учителят имаше един дневник от следването си в САЩ и след това, но Той в Мърчаево го изгори заедно с други Негови тефтерчета. Този случай е вече разказан и аз няма да се спирам на него.

В София като идва, още не е имал познати и затова е прекарвал в една страноприемница на ул. „Лега“ на протестантите. Там е пренощувал, там е имало легла за проходящи техни хора. Но понеже те са го познавали като темен човек, са го приемали с охота. Така че връзките с евангелистите не са скъсани, но Той тръгва по свой път. Минават много години и десетилетия и единствен протестантския проповедник Стоян Ватралски идва на събора през 1926 г. в София, присъства на събора и след това издава няколко статии във в-к „Зорница“ за защита на Петър Дънов. Тази защита е отпечатана в книжка и носи заглавието: „Кои и какви са Белите братя?“

Спомням си един такъв случай. Беше дошъл един евангелски проповедник да се види с Учителя. Той или беше съученик на Учителя от протестантското училище от Свищов или беше състудент на Учителя от САЩ. Той беше станал евангелски проповедник. Като го видя Учителят стана, отиде при него и се здрависа като каза следното: „Искам да поздравя един истински Божий служител.“ Ние стояхме като зашеметени. А на онзи скромнен евангелски проповедник очите му се насълзиха и той заплака. Учителят го потупа по рамото и след като го отведе малко в страни започна да разговаря с него. Ние не чухме разговора. След време лицето на проповедника се изясни, освети се и той се раздели със своя съученик сияющ. А ние учениците на Школата видяхме, че Божият служител може да расте и вирее навсякъде само ако Духът Господен го ръководи.

104. НАЧАЛОТО

Идва онова време, което се е чакало и към 1900 г. Учителят решава да тръгне из България. Преди това е обмислял делото си. Но преди да тръгне, Той прави връзка с някои приятели. Пеню Киров, Тодор Стоименов и д-р Миркович, са първите Му ученици, които Той свиква на събор във Варна през 1899 г. Когато Учителят се кани вече да тръгне, да организира Братствата в България Той държи една сказка в читалището на гр. Нови Пазар. Това е публична сказка обявена на широко със съответен афиш. И вход има за сказката - 50 сто-

тинки. Тогава това бяха много пари. Обаче салонът е препълнен. В тази сказка Той набелязва основните идеи на Новото Учение. Тази сказка я имаме написана от самия Учител. Защото Той написва писмо до Пеню Киров, както и самата сказка. Той я предава на Пеню Киров написана собственоръчно и ние я притежаваме. Тъй че един ден ще бъде изнесена.

След туй Учителят тръгва из България, посещава градове и села. Пътува пешком, пътува с волски, с конски коли, пътува с каквато има възможност. И повечето пешком. Така Той тури основите на Братството. Където намери духовна групичка, хора веруващи, които се събират, четат Библията, размишляват или се молят, то Той се запознава с тях и ги насочва в работата им. Свърже ги и с други групи и така се направи връзка между всички духовни общества в България и се положиха основите на Братството. Това бе първият етап.

Вторият етап. Много от тези групи се занимават със спиритизъм и работят с медиуми. Отначало Учителят не ги отрече, а напротив. Спиритизмът тогава проповядва и доказва чрез медиумите, че има невидим свят, че животът не свършва с органическият живот и форми, но има и след него живот. И човек може да влезе във връзка със съществата, които живеят там. Спиритизмът бе едно силно течение срещу материализма през това време. То е друг полюс. Материализмът отрича невидимия свят, че извън сетивния свят друга реалност няма. А това не е така. Нашите сетива не са граница. Зад тях има още сетивен живот, който ние не познаваме, нямаме органи за него. И така първите приятели се занимаваха със спиритизъм. Отначало Учителят ги насочва в правилна посока. Как да се ориентират, как да познават съществата, които се явяват чрез медиумите, как да се влиза във връзка тях и как да се справят с мъчнотиите, които се явяват в тази област. Защото спиритизма има и една друга страна, която е много опасна. Човек може да бъде обсебен и години в него и в неговото тяло да живее един друг дух, да живее чрез сеанса. Какви ли не истории ние знаем от онова време. И забавни и много трагични за приятелите. По-късно Учителят ги извежда от спиритизма и ги насочва в друга насока. Да изучават Евангелието и разучават Неговите беседи.

Третият етап продължава 11 години, когато Учителят пътува из България и държи сказки по френология, хиромантия и по хигиена. Най-вече по френология и прави измервания на черепите. Има много опитности с Учителя в тези пътувания из страната и много от тях са записани. Притежаваме френологични карти от Учителя. Тези карти са отпечатани, има графи, раздели и са обозначени всички центрове на главата. В тези карти Учителят е нанасял своите бележки. Учителят разглежда един човек френологически, след като е направил измерванията си. Той имаше и уреди за това. Измерваха се диаметрите на главата, както на уши, нос по специална метода. След като се отбележи в картата, тогава се вижда дали даден център е развит и до колко. След това му се туря бележка 3,4,5. Като се попълни тази карта, Учителят започва да дава тълкувание на всички тези данни и накрая изнася една обща характеристика на човека. От тези карти можеше да има стотици, но в Търново осиновената дъщеря на Елена Иларионова ги бе изгорила поради уплаха в едно от последните гонения срещу Братството. Така че наши хора ги изгориха, а не онези, които воюваха срещу Учителя. От тези карти аз имам запазени около 50 броя. Ще ви покажа да видите какво тънко и подробно изследване прави Учителят. Той си имаше специално направени уреди и пособия направени за това. Те също са запазени. Учителят имаше идеята да диктува една френология, обаче това нещо не е станало поради различни причини. По мое време приятелите поискаха да отпечатат една цветна картина по френология. Учителят

разреша, но тя не е Негова. Тя бе напечатана от наши приятели.

Тази карта е по Фаулър. После Иван Антонов и Колю Каишев я коригираха по упътване на Учителя и я издадоха под печат в 1938 г. До скоро може да се види закачена по стените на старите братя. Така че тя е вярна и може да се ползва. Един ден е добре да се препечати, защото е на изчезване.

През 1938 г. Иван Антонов издаде „Ръководство за френологически изследвания“, което се даваше безплатно на онези, които си закупуваха цветната голяма Френологична карта, която я слагаха в рамки и я закачваха по стените на домовете си. Беше голяма 45/60 см и я рекламираха във вестник „Братство“ от 6.II.1938 г., брой 207, както и в неговия каталог в брой 270.

После беше направен един череп и мозък с обозначение на всички центрове. Учителят бе дал някои идеи и закони, но това бе направено по онзи чертеж, който имаше. Георги Радев взе инициативата, намери скулптор, който моделира една човешка глава и човешки мозък, като на него нанесоха френологичните центрове. Има запазени още тук там при приятелите от този череп.

Днес се намира в много братски къщи. Учителят даде някои данни, коригира нещо и накрая одобри модела. А скулптурът го извая от глина, отля го от гипс и след това се сложи на поставка като се обозначи всеки мозъчен център.

Особено ценно от Учителя, е съчетанието на способностите, как са свързани, какво влияние си указват. Веднъж каза, че ще даде повече данни по френология, но не се създадоха условия за това, защото трябваше да има ученици, които да се занимават с тази наука. Останалите бяха любопитни.

105. ПЪРВАТА СКАЗКА НА УЧИТЕЛЯ

Учителят прекарва 3-4 години в семейството на баща си, който е бил свещеник в Нови Пазар. Отвън не прави впечатление, че с нещо се занимава, но има вътрешен интензивен живот. През тези години Той се свързва с няколко приятели и води кореспонденция с тях. По нея днес съдим за много неща за първоначалната дейност на Учителя. След три години мълчание излиза с една сказка в градчето пред цялото гражданство. С туй започва Неговата проповед пред българския народ. Тази сказка я имаме записана лично от Учителя собственоръчно, защото Той я изпраща после на Пеню Киров, да му каже каква сказка е държал, какви мисли и идеи е развил пред народа. Разбира се сказката се посреща с въодушевление. И от тогава Петър Дънов започва да пътува между народа и изнася сказки по френология, хиромантия, окултни науки и сказки върху пътя на човешката душа. Така Той пробва идеята на учението и вижда как народа реагира на него при тези Му пътувания по градове и села. Намира малки духовни групи, които работят самостоятелно, някои са спиритически групи, други религиозни групи, които се подвизават като верующи хора. Всички тези групи Учителят ги посещава, поставя ги във връзка едни с други, обединява ги и полека лека започва да се оформя Братството в България.

Така се запознават след време с Айтоската група на Георги Куртев.

Те Го приемат с отворени обятия и разбират, че в духовните работи трябва да има ръководител. Той ги упътва в духовния им път. Не може така блуждаещо да се работи.

После отива в град Бургас. Там са Пеню Киров и Тодор Стоименов.

В Търново намира Мария Казакова, гимназиална учителка, която имала духовна група, била интелигентна и с големи духовни интереси. Те работели с медиум на спиритическите си сеанси. По-късно към нея се присъединяват ня-

колко семейства в Търново, които образуват едно духовно общество и приемат ръководството на Учителя. Има редица запазени писма от Казакова до Учителя и от Учителя до Казакова, където Той ги насочва и ориентира в духовния живот. Той често ги посещава. Когато дойде в Търново, то за тях е пролет. Ще се съберат в някой дом и там ще стане необикновено събрание. По-късно се събират в една колиба на едно лозе и там прекарват по 1-2 дни. Така се туря начало на братските срещи в Търново. После започнаха да канят приятели от другите кръжоци. И така започнаха съборите в Търново. Но братството се оформи като едно духовно общество, което имаше клонове почти във всички градове на България.

От 1905 г. Учителят е непрекъснато в движение и изнася своите сказки по градове и села. Сказката е онази форма, чрез която Той прави контакт с народа. Тези сказки не са запазени, защото не са стенографирани. След всяка сказка Той е поканен от няколко приятели в някой дом, където се започват разговори по духовни въпроси. Така Той прави връзка с тези малки духовни групи, насочва ги в духовната им работа и им определя един ясен път. Имаше единични приятели закътани по села и градове, но Учителят някои от тях по-съветва да се преместят към София, за да не се загубят, а други които бяха по-силни остави по места, за да бъдат като фарове в тъмното море на още непробудена България за Словото Му. Такива случаи имаше много. И тези приятели бяха много активни през време на Школата и се интересуваха за всичко, което ставаше на Изгрева. С тях се срещаме по време на съборите и на Рила.

Ето така започна първата сказка, която впоследствие се претвори в друга форма - беседа на Учителя с народа. И тази форма остана. Нея не я загубихме. А тя бе стенографирана и запазена. Днес беседите на Учителя са издадени и отпечатани.

106. ФРЕНОЛОГИЧНИТЕ КАРТИ

Учителят по онуй време пътуваше из България и държеше сказки било по френология или хиромантия. Това бяха духовни сказки. В градовете където имаше малки общества, които бяха религиозни с духовен интерес или с някакви духовни задачи, то Учителят започваше с тях. Първо на тях говореше. После като се разшири кръга, говореше в някое малко салонче, или обстановка, в която те можеха да организират. Учителят държеше общи сказки. Изначало главно това бяха сказки по френология, наука за черепа. В тези сказки Той демонстрираше как може по устройството на черепа да познаеш характера на човека, неговите възможности, дарби, способности и всичко. Учителят на някои хора измерваше главите и им правеше френологични карти. Там в нея бяха посочени центровете на мозъка с цифри. Тогава Учителят на тези центрове в тази отпечатана карта слагаше оценка, както се слага на един ученик. Например на даден център Той сложи бележка 2, 3 или 5 в зависимост дали е развит. Ако е много добре развит слага отлична оценка. Ако не е развит, тури му 2. Ако никак го няма сложи му единица. По тези бележки, които слага на центровете на френологичната карта, Той описва целият му характер, неговите сили, способности, дарби, състояния на здравето и възможност за работа в живота. Тъй че даваше упътвания този човек за какво го бива, за каква професия, за каква наука и за какво изкуство е годен. Учителят имаше такива карти, повече от хиляда направени и то на хора, които са познати на нашето поколение. Някои от тях бяха видни общественици, някои бяха от Неговите първи последователи, които се привлякоха към Него. Но тези карти в

Търново се държаха в дома на Иларионови. И тогава имаше гонение на Братството срещу Учителя от духовенството и правителството. Гонеха Учителя, често Му забраняваха сказки, често пъти Му спираха съборите. Като се уплашва осиновената дъщеря на Иларионова, взима и ги изгаря. От френологични карти има запазени 50 и те са у мене. За всеки случай от тях може да се види как е работил Учителят. Има случаи когато Той отива в едно училище, говори по френология на учителите, които могат да Го разберат. И после каже: „Доведете ми една паралелка от ученици.“ Тогава Учителят гледа едно по едно децата и казва: „Това дете по литература има толкова, по аритметика - толкова, по рисуване има толкова.“ Учителите вадят бележниците си и гледат. Съвпадат бележките, които имат за учениците с това, което казва Учителят. И това така смайва учителите. И те повярваха. Френологията е наука. Така чрез френологията Учителят прониква в обществото. Името Му се разпространява. Като се каже: „Г-н Дънов държи беседа на един каква си тема“, и читалищните салони се пълнят с публика. Държи беседи на педагогически теми, понякога по хиромантия, засяга въпроси с живота на човека. Така Той 11 години пътува из България, повечето пешком. Използваше понякога влакове, понякога конски каруци, както и селски коли теглени от волове и така посещаваше приятелите. Създаде малки групи в градовете и в селата. Свърза тези групи помежду им и така се създадоха Братствата в България. Голяма част от техните представители присъствуваха на съборите в Търново. Преди това те бяха викани поименно, с картички собственоръчно написани от Учителя. Беше им дал наряди, които изпълняваха в едно и също време. Така се създаде една жива връзка между Братствата пръснати между села и градове. След откриването на Школата тази връзка се уякчи, и братския живот бе единен.

107. ВАРНА - ХОТЕЛ ЛОНДОН

Учителят е бил интерниран във Варна и отседнал в хотел Лондон. Бил е на таванският етаж в една малка стаичка. Прислужваше си сам. Печка нямаше, но си пали сам един старовремски мангал от тези, в които се разпалват дървени въглища. Учителят ще си разпали мангалчето, ама имаше един обичай, който другите приятели не можеха да издържат. Той разпали въглищата, но не чака да догорят, а докато има сини пламъци на въглищата, Той си внесе мангала в стаята и се грее, нищо не Му става. Като дойде приятел отвън и влезне в стаята и го заболи главата. Не може да издържи на въглеродния двуокис. Но Учителят издържаше и си седеше така до мангала, топлеше се. Разбира се, че идваха приятели от цяла България да го посещават. Приятелите от Варна постоянно Го посещаваша и всяка сутрин излизаха заедно на „Ташлъ тепе“. То значи каменния връх. Той е над Варна, високият връх. Там ще излезнат, ще посрещнат слънцето, направят си сутрешните молитви и гимнастика и Учителят им говори там или държи беседа, а понякога водят само разговор. От тогава има едно писмо на Учителя:

„До всички приятели.

Изворите трябва да извираат, реките да текат, тревите да растат, а човек да мисли, да разсъждава и да върши Волята на своя Небесен Баща. Неговата Любов да му бъде закон.

Волята Божия, Царството Божие, Словото Божие - цел в неговият живот.

Много листа ще окапят, много черупки ще се смъкнат докато душата достигне своето съвършенство. Господ да ви води и упътва със своят Дух, да ви показва вътре във вас, що е добро и правото пред Него самия.

Аз ви предадох едно Учение на Христа. Учение на живота, не на буквата. Учение не на сектанство, а Учение на Мъдрост и Любов, което може да обнови целокупния живот.

Господ, за Който ви говоря е жив в цялата природа, действащ във всички същества. Той говори вътре във всяка душа, във всяко сърце. Аз ви говоря за Него с Когото съм всякога в общение. Познавам гласа Му, върша волята Му, слушам Духът Му и радостта ми е в Неговото живо Слово. Какво благо би било за хората, ако разбираха Божия език и си мислеха, че са братя, а не врагове. Да споделят своите скърби и своите радости. Близо е часът. Ще прозвучи Небесният Глас. Имайте мир и търпение. Всичко Той ще уреди добре. Ще възкръсне, ще оживи и ще бъде едно стадо и един пастир на живота.

Благословиението на Христовият Баща отгоре да почине върху всички, които призовават Неговото Име на всяко място и време.“

Варна, 16.VIII.1917 г., в хотел Лондон.

108. УЧИТЕЛЯТ И УПРАВНИЦИТЕ, КОИТО ГО ИНТЕРНИРАХА

Отношението на Учителя към тогавашната царска власт на Фердинанд не беше благоприятно. Властта работеше против Учителя. Тя налагаше най-различни ограничения. Забраняваше Му понякога да държи беседи и все под влияние на духовенството, което се повдигна с голямо настървение срещу Учителя и Братството. Тогава в своите беседи Той се е произнасял и по политическите събития. Например в една от беседите си Той казва: „Препоръчах на България да не се намесва към никоя групировка.“ И когато българите се определиха към страната на Германия Учителят каза: „България да се оттегли от тази групировка, защото Германия ще загуби войната.“ И тогава цар Фердинанд и Радославов за тези изказвания на Учителя, Му забраниха да държи беседите си в София и Го интернираха във Варна. Учителят заминава за Варна, обаче на гарата казва така на приятелите: „Аз отивам във Варна, но ще се върна пак в София. Но те няма вече никога да видят България.“ И така стана. Германия загуби войната, цар Фердинанд абдикира, а Радославов забегна в Германия. Българите изгубиха войната както и немците. Сбъднаха се точно думите на Учителя. А те не се върнаха никога в България.

Васил Радославов от 4.VII.1913 г. до 21.VI.1918 г. бе Министър-председател на правителството. Той съдейства за въвлечането на България в Първата Световна война на страната на Германия и Австро-Унгария. Забягна в Берлин. Бе осъден задочно от държавен съд след края на войната като виновник за втората национална катастрофа.

Учителят прекара 1917 и 1918 г. във Варна и след това се върна в София. Много приятели коментираха, как е възможно Учителят да бъде интерниран във Варна. Защо е допуснал това? Отговорът е прост. Учителят беше дисциплиниран, Той с властта война на водеше, но своят път и своята работа следваше. Значи Той не беше дошъл тук да се бори с тази власт. Не! Но тази власт Го преследваше през всичкото време. Аз се чудя на комунистите, когато дойдоха на власт през 1944 г., не взеха под съображение това, че Учителят беше гонен от царската власт. Фердинанд не Го обичаше. Духовенството и свещеничеството Го преследваха. И те използваша властта, за да гонят Учителя. Мъчеха се да очернят Братството по всички начини и какви ли не провокации правеха. Учителят беше сериозен и си вършеше работата. Не се противеше. Когато кажеха и нареждаха да се спре събор, да спре беседите си, то Учите-

лят ги спираше. Минат няколко дни, някоя и друга седмица, Той пак си започне работата. Но не водеше пряка война с властта. За Фердинанд и Кобургите Учителят е казал силни думи. Не ги обичаше. Той каза: „Те пращат да вземат съвети от Мене, но никога не ги изпълняват.“ Привеждаше десетки случаи какви въпроси са му задавали и какви отговори им е дал. И че туй, че не са изпълнили нищо. „Те вземат сведения от мен, питат по някои въпроси, но никога не изпълняваха съветите ми.“ Имам го този разговор, където Учителят посочва какви съвети са искали от Него и как не са ги изпълнили.

През 1918 г. полковник Генчев е дошъл с автомобил изпратен от Фердинанд да пита Учителя какво да прави по-нататък. Учителят казал: „Ако иска да запази династията си, да абдикира в полза на сина си Борис.“ Този път Фердинанд нямаше какво да прави и трябваше да послуша съвета на Учителя.

Както Фердинанд, така и Борис бяха своенравни Хабсбурги. Затова не ги обичаше Учителят. Учителят каза веднъж: „От къде се взеха тия духове? От векове мъчат българския народ.“ Ние проверихме думите на Учителя и те се оказаха верни. Интересно бе, че с освобождаването на България от турско робство, Учителят идва да работи в рамките на една Сан-Стефанска България. Но тези духове я разделиха на две чрез Берлинския конгрес в Германия. Дойде онова време, когато Германия се раздели на две през 1945 г. и от една страна бяха САЩ, Англия и Франция, а от другата страна Съветска Русия. Те сега проверяват какво значи думата на Учителя.

109. ДЯДО ПОП КОНСТАНТИН ДЪНОВСКИ

Като интерниран във Варна, Учителят имаше свободен режим. Живееше в хотел Лондон, ходеше си свободно из града. Винаги когато излезне ще отиде да посети дядо поп Константин Дъновски, а това е Неговият роден баща. Баща Му беше свещеник, отначало в с. Николаевка, а след това във Варна, а след освобождението на България от турско робство е бил и в Пазарджик. Той е роден на 20.VII.1830 г., а си заминава на 18.XI. 1918 г. Той е първият свещеник, който е започнал да чете на български в църквата във Варна. Затова Патриаршията по онова време в турско е била върло настроена срещу него, защото са били гърци. Но той е отстоявал, гонии са го владици, подигравали са го, но той си четял на славянски, т. е. на български. Народът разбирал какво се чете и за какво става дума. Били са големи борби за отстояване на българското име, на старославянския език и църковната независимост, която в онова време е играела ролята за обединение и просвещение на българите. Учителят обичаше да ходи при баща си. Тогава голяма градина и поляна имаше около черквата. Къщичката, там където живееше дядо поп е ниска, едноетажна. Отпред пред големия бряст има масичка и пейка и двамата ще седнат там. Дядо поп ще направи кафе и ще пият двамата по едно кафе. И какви сладки приказки между двамата. Много добро отношение имаше Учителят с дядо поп. Дядо поп много добре знаеше кой е синът му. В Библията на дядо поп е отбелязана датата, когато се е родил синът му Петър. И там са написани такива думи от него, от които се вижда, че дядо поп много добре знае кого е родил и на кого е дал тяло. Този текст от Библията се намира в едно от моите тефтерчета и ще го дам друг път. Учителят по лице и френологически прилича на баща си.

Дядо поп е бил в гр. Нови Пазар свещеник 5 години. Като се е върнал Учителят от Америка е живял 3 години при дядо поп в Пазарджик. Връща се през 1895 г., прекарва две години при сестра си във Варна до 1899 г., а след

това е при баща си в Нови Пазар. На 7.III.1897 г. в присъствие на дядо поп в с. Тетово, Русенско, когато са били в една странноприемница двамата, то Божествения Дух слиза върху Учителя. Дядо поп е свидетел и вижда как пророчеството се сбъдва както и написаните пророчески думи в Библията стават реалност. Сбъдва се една много стара история, когато дядо поп е бил юноша и решава да отиде в Атон, за да се замонаши и да служи на Бога. Тогава има едно необикновено преживяване в църквата „Св. Димитър“ в Солун, където му се явява при странни обстоятелства един монах, посвещава го в бъдещата мисия, която му предстои и в знак на завет, който той прави с Бога, му връчва един Антиминс, който представлява доказателство, че Бог е решил да избави славянството от турско робство. Тези пророчества през дългия живот на дядо поп се сбъдват. Няколко години Учителят посвещава на вътрешна работа. Гледан отвън като че ли нищо не прави и не върши. През това време обмисля делото си. Много пъти граждани са упреждали Учителя пред дядо поп, че синът Му се е върнал от Америка и вместо да се захване с някоя работа, все мързелувал и нищо не правел. Дядо поп слушал, усмихвал се, поглаждал си дългата брада и казал: „Има време. Що е време - все пред Него е. Ще работи и ще се наработи. Но не Му е дошло още времето.“ Това време дойде покъсно и дядо поп доживя години, за да види как започна делото на синът му.

110. ТЪРНОВСКИТЕ СЪБОРИ

Първата връзка с търновци Учителят прави с Мария Казакова и нейната група. По-късно около тях има семейства, с които Учителят се запознава, като едно от тях е на Елена и Константин Иларионов. Постепенно с започване на търновските събори в търновското братство влизаха около 20 семейства. Но тук дойдоха и първите противодействия. Търновското гражданство подстрекавано от духовенството и църквата не беше разположено към Братството. Те ги смятаха за чудаци, хора ексцентрични, които не ядат месо, не пият, не пушат, живеят някакъв живот, който те не можеха да разберат и приемат. Така духовенството можа да създаде настроение срещу Братството в управата на общината и между търновските граждани и почнаха да събират подписи между търновци с цел да не искат да стават съборите в техния град. Така успяха да съберат няколко стотин подписа, представиха ги в общината и ние получихме съобщение да не правим съборите на Братството в Търново. Учителят се усмихна протичко, но взе сериозно този въпрос и прехвърли съборите от Търново в София. Но това беше през 1926 г., а до тогава от 1919 до 1925 г. включително съборите бяха в Търново. Съборните беседи са издадени. Тогава ние младите хора охранявахме лагера с палатки. Имаше постове, които се сменяха през няколко часа, постове с бели тояги и така бяхме взели мерки за всяка евентуалност. По този начин не се допусна чужд човек в лагера и нямаше посегателства срещу нас. Дежуреше се денем и нощем и се охраняваха около 500-600 човека, а понякога и 1000.

В лозята, където бяха обединени няколко братски лозя се получи един голям имот около 100 декара. Всяко лозе, което се присъединяваше към общото имаше своя колиба и навеси, които се използваша от собственика за обработване на лозето. Тези колиби се използваша през съборите за складове, за кухня, а някои за жилища. Едно от тях, което бе по-хубаво, двуетажна постройка, беше предоставена на Учителя. Там живееше Той, там имаше стаичка. А горе на етажата имаше една стаичка и отпред Той я нареди по свой особен начин и по свое разбиране. Тури някакви карти, тури чертежи и се нареди обстановка една такава изключителна. Това беше в хола. Той постави във

вътрешната стая една голяма картина на Пентаграмата, нарисувана от художник по указание на Учителя. Това бе една цветна картина голяма колкото една стена. Една Пентаграма нарисувана с маслени бои. Отпред имаше поставени специални кандила, които светеха по особен начин. Не съм виждал такава жива светлина другаде. Какво слагаше Учителя в маслото на кандилниците не зная, но фитила с маслото, което гореше и пламъка, който гореше беше жив. В тази стаичка по стените имаше наредени чертежи, имаше разни символи, ленти сложени с различни цветове. В тази стаичка, която нарекохме Горницата, по време на събора, излизаха по стъпалата да правят молитва по десет души. Те долу се избираха така, че да си хармонизират, че като излязат горе да бъдат чистички, спретнати и ще направят молитви, размишление и след което Учителят ще им даде някои идеи и някои мисли. Често пъти Той написваше мислите на малки листчета. Така всеки посетител на събора трябваше да мине през тази молитвена стаичка. Обикновено не се допускаха да влязат в нея и от вратите оглеждаха какво има вътре. Влизаха повече старите братя, които са водили повечето един духовен живот дълго време. Така беше тогава.

Стопанския живот на събора се организираше от няколко практични братя. Между тях беше Петко Епитропов, висок човек, представителен, с голяма брада. Той служеше в застрахователното дружество. И като застрахователен агент обикаляше цяла България и използваше случая да посещава местните братства. Имаше 2-3 помощника: Гумнеров, Иларионов и др. Те се грижеха за всичко. Закупуваха продукти, доставяха ги, доставяха хляб, организираха общата братска трапеза. На събора се събираха от 500-1000 души. За тях се направиха дълги маси под брястовете в лозята и беше много приятно и удобно. Обзаведе се кухня, където сестрите дежуреха на смени. Поставиха се казани на удобни и подходящи места. Изобщо се създаде обстановка за общ братски живот, много приятна и много хубава. Помощници имаше винаги за чистене на зарзавата. Младите братя носеха вода от далече от една чешма в лозята, която беше далеч може би на километър. Но вода се носеше на гръб. Винаги имаше доброволци и имаше изобилно вода. Така се организира братския живот. Повечето от приятелите си бяха опънали палатки в лозята и там живееха. Други си бяха наели стаи в по-далечните вили за приспиване. Трети бяха си наели квартира в Търново и сутрин една малка група идваше в лозята. Но това беше при първите събори. Това бяха едни от най-хубавите дни, които сме преживели с Учителя.

Един съборен ден. Откриването на събора ставаше в определения ден. Учителят посочваше датата и часа. А това беше сутрин рано. В 5 часа сутринта започваше събора с песни и молитви. Изчакваше се да изгрее слънцето и след това пак се правеха молитви, песни и Учителят държеше първата съборна беседа. Това беше в пет часа. Тази първа беседа беше въвеждане в събора. След туй се правеше закуска. Обикновено на първия ден на събора Учителят държеше сказка в салона на Търново за цялото търновско гражданство. Беше съобщавано, но понякога се разлепваха из града съобщения и търновското гражданство знаеше, че г-н Дънов ще държи беседа. Обикновено това ставаше неделен ден. Тогава салона се препълваше от народ както вътре, така и отвън.

Духовенството се опитваше да пречи. Понякога възразяваха, задаваха въпроси, а понякога се опитваха да внесат смут в салона. Но не можеха нищо да направят, защото болшинството бяха наши приятели. При туй интересно е да се отбележи, че комунистите, които имаше в Търново заеха страната на братството и не позволяваха да се правят обструкции в салона. Така Учите-

лят можеше да си изнесе спокойно сказката и братята и сестрите да се разотидат спокойно към лозята, където отдалечено от града прекарваха спокойно един пълноценен братски живот. Много опити правеха духовенството и военните срещу нас, но все пак не можаха да увлекат търновското гражданство срещу нас, което обичаше спокойния си живот и не намираха защо да се иска възбрана на братските събори. Но духовенството монтира това запитване на гражданите, наложи го изкуствено и търновци се подписаха под него. С това си предопределиха съдбата като град. Оттѳгава той започна да запада. Но Учителят не рачи да води спор с тях, оттегли се и прехвърли събора в София.

След като сме се върнали от първата беседа от градския салон, се правеше общ братски обед. След обед имаше пак някакво събрание. На тези събрания се задаваха въпроси на Учителя, на които Той отговаряше. На тези събрания Той държеше кратки беседи. Тези съборни беседи са съгласувани. Там има основни идеи, които се изнасят и около които се водят разговорите. Също приятелите през свободното време или общуват или разговарят. Някои от братята, които имаха познание по окултни науки изнасяха сказки, реферати. И така общия братски живот вървеше пълнокръвно. Всички бяха заинтересовани. Всеки си водеше бележки, задаваше въпроси, разговаряха и така се създаваше една хармонична духовна обмяна между всички. Животът бе хубав и чист. Съборът обикновено продължаваше 7 дни. От неделята до неделята. След това почваха да се разотиват. Една малка групичка оставаше още с Учителя докато се прибере инвентара, да се тури ред и така завършваше съборът. След туй Учителят отиваше някъде в провинцията където Го канеха на гости. Например през 1920 г. Той беше в Сливен и с десетина братя се качи на Сливенския балкан, където стояха десетина дни на палатки. А след това след като бе поканен от Георги Куртев, отиде и посети Айтос за първи път. И от там започна възраждането на Айтоското братство.

Тук трябва да споменем семейство Иларионови. Преди да дойде Учителят при тях те са имали спиритическа група, занимаваща се със спиритизъм и медиуми. Тогава тези неща бяха доста разпространени. Учителят като се запознава с тях те се прилепват, присъединяват се към Учителя като Негови ученици и Учителят обикновено отсядаше у тях. Имаха хубава къща на баира и отделяха за Учителя една стая. Той там живееше в тяхната къща и там приемаше посетители. Когато братята купиха лозята и почнаха да ги обзавеждат тези лозя за място на събора, то Учителят даваше нареждане как да стане това. Елена Иларионова беше учителка, чудесна сестра, будна и предана. Константин Иларионов беше военен. Като военен той заболя тежко и безнадеждно бе да бъде излекуван. През това време идва Учителят, а Иларионов служел някъде към сръбската граница към Цариброд. Като разправя Елена на Учителя, Той пожелава да отиде при него. Живее известно време при него и го лекува. За две седмици Учителят излекувал Иларионов по Негови напътствия и по Негов начин. Той се излекувал от неизлечимата си болест. Тогава предприемат една екскурзия с Учителя. Иларионов си подобрява здравето, тръгва положително към възход и оздравява. После се уволни като военен и като пенсионер се отдава на братска работа. Той бе един от организаторите по стопанската част на събора. Той е и ръководител на търновското братство. Има запазена кореспонденция между Учителя, Елена и Константин Иларионови. Аз успях да прибера архива на Иларионови. Иначе осиновената им дъщеря можеше да го унищожи от уплаха, както това стори с френологичните карти на Учителя, които бяха попълнени от Учителя и беше един гигантски труд в разстояние на 11 години. Този архив предстои да се обработи и да се напише история на търновското братство. Аз съм го предал на един млад брат и сме

се уточнили как да стане всичко това.

При първите събори Учителят лично с писмо поканваше онези, които трябваше да дойдат. Не се допускаха непоканени хора. Постепенно с години те започнаха да идват онези, които Невидимият свят довеждаше по своите неведоми пътища. Аз по същия начин дойдох. Учителят определяше датата и изпращаше поканите лично. Но през следващите събори, когато се увеличиха съборяните, беше наложително да се създаде една организация за тяхното пристигане и настаняване. Съборите в Търново почнаха от 1919-1925 г. По-късно Петко Епитропов се зае с организацията на съборите. Сега ще ви предоставим едно негово писмо, за да видите как е ставало. И в какво всъщност се е състояла.

„Любезни брат,
Няма Любов като Божията Любов!

По нареждане:

Съобщавам Ви, че тазгодишната среща на Всемирното Бяло Братство ще се състои от 23-20 август т. г. в гр. Велико Търново.

Поканват се да присъствате на тази среща като поканите вси братя и сестри, които са били редовни в Школата, на беседите и са проявявали духовен интерес както от града така и от околията Ви.

Деца по възможност да не се водят, а така също и по липса на удобства и болни приятели да не се водят.

Всеки един ще си вземе: канче за чай, лъжичка, вилица, чиния и храна за първите три съборни дни.

Умоляват се приятелите от гр. Айтос и околията да донесат по 10 кг грухано жито на булгур, което ще им се заплати от Братството, а тия от Нова Загора и Ст. Загора да донесат тоже по 10 кг очистено жито за варене.

Понеже въпросът за квартирите е труден, умоляват се братята да си вземат палатки и покривки, а тия които ще искат квартири да изпратят списък най-късно до сряда вечерта, 19 . того. до брат Константин Иларионов, ул. Зеленка, гр. Велико Търново.

Всеки брат и сестра да бъдат снабдени с лични карти (легитимации). Без такива никой да не тръгва!

Да се изпратят братя за работници! Най-късно на 20.того вечерта да бъдат в Търново и то както следва: от гр. Айтос - 10 души, от Бургас - пет, от Нова Загора - пет, от Ст. Загора - 10, от Ямбол - пет, от Сливен - три, от Варна - пет, от Русе - пет и от София - 10. Желателно е между изпратените братя да има и майстори.

Пътуването от разните градове за Търново ще стане по следния начин:

1. градовете Варна, Русе, Шумен, Свищов, Сливен, Карнобат, Нова Загора и Пловдив да пристигнат в четвъртък на обед и вечерта в гр. Търново.

2. Градовете Бургас, Айтос, Ямбол, Видин, Лом, Панагюрище, Карлово, Хасково и гара Любимец да пристигнат в петък в гр. Търново.

3. Градовете: Ст. Загора, Казанлък, Трявна, Габрово, Севлиево да тръгнат в петък сутринта с бързия влак и в един часа на обед да пристигнат в Търново.

4. От гр. София могат да тръгнат от четвъртък вечерта.

Забележка: Умоляват се братята и сестрите при пътуването да се държат коректно, съдържано и без много излишни песни.

Поздрав от Любезния ни Учител на всички братя и сестри, които живеят в Господа!

С братски поздрав: подпис“

/Петко Епитропов/

111. МАРИЯ ТОДОРОВА. ВРЪЗКАТА

През 1922 г. месец август, съборът на Бялото Братство се състоя във Велико Търново в лозята. Тук дойдоха много млади хора от София и от страната. Но ние младежите нали сме млади, все се отделяхме и правехме излети ту до планината, ту до някои забележителни места. Ние бяхме млади и друг вятър ни надуваше отвътре. Някои братя взеха инициативата да се отиде до село Арбанаси да се разгледат старите пострройки и старата обстановка на селото. Около 20 души братя и сестри тръгнаха на няколко групи. Но ние няколко човека понеже нямахме познати около тях, останахме накрая и решихме да се обадим на Учителя. Обикновено възрастните приятели бяха много строги към нас, големи моралисти и за тях едно такова движение за млади хора на сам натам не беше безобидна работа при положение, че имаше около нас и сестри. Говореше се за Новото учение, за любовта, но ние бяхме още старите хора със старите привички и мерици. Учителят прие и изслуша желанието на групата около 20 човека да посетят Арбанаси. Аз стоях настрана и най-накрая, понеже не обичам да изпъквам и да бъда пръв. Бях млад и се срамувах. А и не познавах никого. Тогавя Учителят се обърна към мене, вдигна ръка и посочи с показалеца си Мария Тодорова, която стоеше наблизо и рече: „На тебе я поверявам.“ Всички наоколо останаха учудени, защото Учителят посочи мен и Мария. По такъв начин Учителят направи връзка между мен и нея. Така започна нашето запознанство, нашата дружба, която остана до края на живота ни. Това беше един живот - минало, настояще и бъдеще. Той си остана неразривно свързан с Учителя и Братството. Затова не може да се говори за Братството без да се говори за този живот. Нашата дружба с Мария трая повече от 55 години. Живеехме добре с нея. Тя беше чувствителна много и откликваше на всичко. Беше чуден барометър. В нея се кръстосваха почти всички братски проблеми през време на Школата.

Посетихме село Арбанаси, разгледахме старите къщи, уличките криви калдаръмлии. Тука преди стотици години е текъл живота. Широки дворове, градини, тесни криви улици, стари чешми пресъхнали вече. Някога са текли води, звънели са менци, чували са се смехове, разговори и песни. Весел народ е живял тук. Ние преживяхме това минало като свое.

Прекарахме съборните дни на Братството при Учителя в Търново, но невидимата връзка бе направена както с Учителя, така и с Мария. Бях срещнал Учителя, а трябваше да замина на, запад да уча. Идеите, молитвите, чувствата, които носеше душата ми оживяха и аз чувствах, че живота ми е в тях. От запада останах разочарован. Не ме възхищаваха формите, чрез които се беше изразил живота там. Аз се върнах, намерих Учителя в София, намерих братята и сестрите, които ми бяха станали родни. Тъй че се включих в общия голям живот на Братството. Така отново намерих Учителя. А Учителят създаде връзката между мен и Мария Тодорова.

112. КОМУНАТА В РУСЕ

През 1922 г. нашият опит за комунален живот в Ачларе завърши с пълен провал. Дори завърши трагично първият ни опит. Всички се разболяхме от малария, с която се борихме няколко години, а двама от комунарите станаха жертва на маларията. Заминаха си. На следващата година, но вече през ваканцията беше направен втори опит за комунален живот, в Русе. През 1923 г. тя се осъществи в стопанството на братя Маркови, които бяха пет братя като

пръстите на една ръка. В такова съгласие живееха. Работливи хора, способни и търговци. Те имаха най-големият колониален магазин в Русе. Доставяха стоки от чужбина и магазинът им беше изрядно зареден. Имаха голямо и добре подържано стопанство около 200 декара в местността Свирчовица, което бе идеално наредено. Имаше лозя около 25 декара, зеленчукови градини 9 декара, овощни градини, също толкова: Имаха коне, коли, земеделски инвентар в най-добро състояние. Петимата братя Маркови бяха опитни, здрави, работливи и затова стопанството бе много добре обзаведено. Ние младежите в нашето желание да направим опит за братски живот, след като направихме опита си в село Ачларе, който не беше сполучлив по причина на нашите несвършени характери и на условията крайно оскъдни, то дойдохме в Русе и намерихме идеални условия. Беше създаден братски стол, имахме специална готвачка, която готвеше вегетарианска храна, на масата се изсипваше изобилие от храна, като че ли рога на изобилието се втичаше от небето, което искаше да ни възнагради за глада прекаран в село Ачларе.

Още в София една група сестри пожелаха да дойдат в комуната в гр. Русе. Младежката група се състоеше от шест братя и шест сестри. В тази комуна беше и Мария Тодорова. Сестрите работеха в зеленчуковата градина, помагахме и ние братята като беряхме по 600 кг домати и други зеленчуци, които изнасяхме на пазара. Дойде време за коситба и жътва. Имаше 90 декара за косене и за жътва към 30-40 декара. Ние младежите бяхме свикнали вече на труд. Реколтата беше отлична тая година. Към стопанството принадлежеше и лозето на брат Явашев - 10 декара, отбрани десертни лозя. Никъде нямаше такива лозя както в Русе.

Тук в комуната в Русе започна нашето истинско приятелство с Мария. Като видяха другите, не одобриха нашата връзка и приятелство и много критикуваха и одумваха. Това го правеха и пред Учителя, за да Му покажат какво представляват младежите и чакаха Учителя да ни укори пред всички, за да бъде за назидание на другите. А Учителят им каза: „Такива ми ги е дал Господ, с тях работя.“ Те останаха недоволни. Не можах да разберат думите на Учителя.

Русенската комуна беше през ваканцията. Тя завърши благоприятно и ние се завърнахме за съборните дни в Търново.

В Русе Учителят ни идва на гости. Гостува ни 10 дни. Освен нашата комуна срещу нашето стопанство имаше и друго стопанство. Там бяха направили комуна анархистите. Те бяха около 12 млади хора. Имаше много добри отношения с тях. Много често се срещяхме и с часове провеждахме разговори. Те бяха анархисти-терористи, бяха за борба с бомби и с оръжие да разрушат стария свят. Случи се така, че те дойдоха на гости на един общ обяд, където присъстваше и Учителя. Те Му задаваха въпроси, а те бяха интелигентни хора и Учителят с няколко изречения им доказа, че с тероризъм и убийства не може да се разреши въпроса за социалната справедливост, а тяхната дейност няма да донесе хубаво нито за тях, нито за другите. И те се промениха. От терористи станаха анархисти-идеалисти. Като се върнахме в София те станаха наши приятели и много често ни гостуваха. Особено когато ги подгонеше полицията бягаха у нас за пренощуване и ние ги укривахме. С техните водачи бяхме много близки, но по-късно властта им направи една клопка и ги изби всичките.

Когато говорим за комуната в Русе трябва да си спомним за всичко и за всички, които участваха пряко и косвено в нея. Тук се преплетоха съдби на хора и се предопределиха съдби за следващите десетилетия.

113. ПРИЯТЕЛСТВОТО

Завърнахме се в София след опита за комуна в Русе и продължихме следването си. Мария Тодорова беше записала философия, а аз естествени науки. По онова време Мария беше хубавица и то голяма хубавица. Тя беше сериозна, съдържана, с достойнство се движеше и не се даваше никому. Някои се опитваха да се сблизят с нея, но тя ги респектиреше. Погледне ги и те мигновено се отдалечат от нея. Може да се говори и без думи, само с поглед. След като се завърнахме в София Мария все нещо боледушаше, но не физическо заболяване, а беше в едно душевно униние. По това време ние с Георги Радев бяхме си създали и възприели един начин да поддържаме връзка с природата като ходим всяка седмица по един ден на Витоша. Първата седмица в понеделник, следващата седмица във вторник и така нататък. Но всяка седмица ние отивахме на Витоша - зиме, лете, дъжд, студ. Денят, който сме определили не отстъпвахме от него. Ако бяхме заети в университета отивахме много рано, посрещяхме слънцето и успявахме да се върнем. Точно тогава Учителят препоръчва на Мария, за да възстанови здравето си, че ще трябва да се изкачва на Витоша. Казва й: „Има двама братя, които ходят всяка седмица по един ден на Витоша. Отиди с тях.“ Той я насочи към нас. Тя дойде и ни помоли да я приемем и тя започна да идва с нас на Витоша. Така се създаде една връзка между нас тримата. Създаде се приятелство между Жорж и нас двамата, което продължи десетилетия.

Много ни критикуваха за нашата дружба с Мария. Дори и досега, когато сме на почетна възраст. Чудна работа, ще ме критикуват те мене, че от мене по-голям критик има ли? Че ти знаеш ли нещо за мен, имаш ли моето съзнание, имаш ли моят ум, имаш ли моето знание? Как ще ме критикуваш тогава? В Младежкия Клас бяхме около 60 човека братя и сестри. Ние дружехме с Мария, а всички се питаха какво ли търсим още там? Веднъж Учителят среща Мария до чешмата и я спрял. Бил строг и казал: „Аз от вашето приятелство с Борис съм много доволен. Ще се радвам ако има и други такива приятелства в Братството.“ Ето така Учителят разреши въпроса.

114. КНЯГИНЯТА

Майката на Мария Тодорова, баба Недялка, бе дъщеря на Искрйо Мачев от град Панагюрище, който е бил член на революционния комитет от Априлското въстание. Отговарял е за оръжието и топовете в привременното правителство. Така че той е първият министър на войната. И баба Недялка много се гордееше с това. През 1876 г. Искрйо се оженва за трети път за една богата жена от Цариград. При бягството на панагюрци в планината по време на Априлското въстание се ражда майката на Мария, която са нарекли Недялка.

След Панагюрското въстание, английската кралица изпраща леди Станфорд в България да проучи издевателствата и зверствата на турците. Тя се свързва с Искрйо Мачев, дядото на Мария и той я развежда по всички селища където турците са извършвали злодеяния. Той е знаел езици, завършил е Роберт-колеж в Цариград и затова тя пожелава той да я придружава. Накрая тя му подарява портрета си с посвещение върху гърба с нейния подпис. Баба Недялка пазеше този портрет като светиня. Като се връща леди Станфорд в Англия тя прави доклад пред кралица Виктория, която се трогва и издава заповед: „Всички живи участници от Панагюрското въстание да носят титлите граф или графиня.“ Ето защо въстаничката Райна е била наречена Райна княгиня. Така, че майката на Мария баба Недялка имаше документ, че е потомс-

твена графиня. А пък нейните внуци като младежи се шегуваха и се обръщаха един към друг с графе или графиньо. Така че сестра Мария беше потомствена по документ - графиня. Спомням си веднъж ние с Жорж без да искаме я обидихме. Тя стана, тропна с крак, изгледа ни и изкрещя: „Вие знаете ли пред кого се намирате, плебеи такива? Пред вас е потомствена графиня на английската кралица Виктория.“ Ние се изсмяхме с глас, но тя така ни изгледа, че ние замръзнахме по местата си. През цялото време тя не обели нито дума. Следващата седмица трябваше да отидем пак на екскурзия. Събрахме се на уреченото място. Тя извади от чантата си един свитък и ни го подаде да го прочетем. Беше на английски език от кралица Виктория, с което се оповестяваше, че Искрю Мачев получава титлата граф, както и неговото потомство. Вече ние не се смеехме. Тя протегна ръка и каза: „А сега, плебеи, на колене пред графинята на кралица Виктория, целувайте ръка и искайте прошка.“ Нямахме как коленичихме пред княгинята, целувахме ръка и след това станяхме. Ние с Жорж бяхме високи и двамата стърчахме две глави над нея. Обърна се към нас и изрече: „От днес ви назначавам за мои поданици и телохранители! И нито дума по този въпрос.“ И наистина, тя никога повече не спомена през живота си, че е потомствена графиня. Майката на Мария, баба Недялка беше голяма политикантка, беше в стихията си да се занимава с политика и се движеше в тогавашното висше общество. Искрю Мачев имаше синове и дъщери и бе изпратил децата си да следват на държавни разноски. Сестрата на баба Недялка беше завършила колеж в Русия. Майката на Мария беше завършила гимназия, беше умна, деятелна, посрещаше и изпращаше гости. Мария по черти прилича на майка си, но по характер на баща си. Той се казваше Михаил Тодоров, беше сериозен и интелигентен човек. Винаги е живял с идеи. Бил е стипендиант на патриаршията в Русия, но се отказал да бъде църковен служител в църквата поради социалистическите си идеи. Беше учител по литература. Бащата на Мария доживя до 95 години и към края на живота си прие Учението на Учителя. Накрая ми каза: „Само това Учение е в състояние да спаси човечеството.“ Прие го по дух. Мария бе доволна, че чрез нея баща ѝ се добра до Учението. Това не беше малко - беше подвиг от нейна страна.

115. СБЛЪСЪЦИ

Още от най-ранно детство Мария е имала желание да учи музика. През 1916 г. баща ѝ купува пиано, което сега е тука в домът ми. А пък Кара Михайлова, която е била добра педагожка е била една от първите ѝ учителки по пиано. Преди това е имала други учителки докато завършва гимназията. Учила се на пиано взето под наем. Чак когато бащата се убеждава, че дъщеря му е вече музикантка ѝ купува собствено пиано, което за онези години не всеки може да си позволи. Искаха да я изпратят във Виена да учи музика, където беше големият ѝ брат Слави. Тя, която се беше вече запознала с Учителя не прие да отиде, макар че баща ѝ беше готов да я издържа. Тя беше се посъветвала с Учителя и Той я насочи да не ходи. Баба Недялка не се примиряваше с това, че тя ходи при Учителя. Конфликтът се разширява до там, че те я изгонват и тя напуска семейството си. Взима си торбичката и напуска богатия дом. После тя отиде да живее в едно братско семейство на сестра Янакиева. Прие я там, където тя живя около 10 дни. През това време тя ходеше на беседи на Учителя. Тя сподели с Учителя и Той я посъветва да изчака. След това родителите се разкаяха, че са я изгонили. А те бяха семейство, което държеше на общественото мнение. Изпратиха един от братята ѝ да я помолят да се върне у дома. Учителят я посъветва: „Върни се!“ И тя се върна като отношенията

се омокотиха. Но баба Недялка никога не можа да се примири, че дъщеря ѝ е станала дъновистка. Много по-късно тя напусна домът на родителите си и дойде да живее на Изгрева, в барака, която аз изковах.

116 . ЧАСТНАТА УЧЕНИЧКА

Като ученичка тя е под влияние на идеите на Толстой и мечтае. Започва да търси един братски живот. Тогава тя се научава от една своя роднина за Учителя като човек, който дава упътвания за един вътрешен живот и успява да отиде на ул. „Опълченска“ 66. Намира Го, свързва се с Него и започва да ходи редовно за съвети и упътвания. Той започва да ѝ дава задания, които тя трябва въкъщи да подготви и при следващата сряда Той я изпитва, така както я изпитват учителите в гимназията. Тя е първата, която отива при Учителя с точно определено искане: съвети и упътвания. По повод на нейното търсене за път към Словото на Учителя, тя стана един вид пример за останалите. Пред другите я наричаше „частната ученичка“. Цели три години тя е била частна ученичка на Учителя на ул. „Опълченска“ 66. Много по-късно нашата Младежка духовна група поканихме Учителя на Изгрева в гората на една пейка и тогава Той ни разясни някои въпроси по повод на нашата вътрешна духовна работа. Той имаше примера с частната ученичка и като взе повод от нашето желание да учим, това стана причина да открие Младежкия Клас. Той покани поименно учениците, които да участвуват. Така се образува Първия Младежки клас от 80 души братя и сестри. По-късно Учителят спомена, че за пръв път Бялото Братство открива Школата, в която освен мъже са допуснати и жени. Така че тук и Мария има заслуга за откриване на Младежкия Окултен Клас. Тогава всички имаха една представа, че като се влезне в един Окултен Клас ще трябва да им се поверят дарби и способности както и сили, с които да управляват света. Но Учителят още в самото начало даде да се разбере, че пътят на ученика е труден и придобивките на ученика идват много бавно и в резултат на една вътрешна работа. Понеже много не бяха готови за такава работа, то те се оттегляха. Онези, които останаха, станаха ученици на Школата.

След войната, когато киното беше нямамо, т. е. без говор, Мария свиреше на пиано известно време в кино Солун, за да изкара някой и друг лев и за да не бъде в тежест на родителите си, които ѝ натякваха, че не искат да издържат дъновистка. Майка ѝ непрекъснато ѝ говореше, че има една единствена дъщеря, която може да храни и да облича, но не и дъновистка. Мария отиваше да свири на пиано вечерно време когато се отвъряха кината. Точно по това време Учителят държеше беседи. Тя отива при Учителя с молба и Го пита дали не могат ли да се преместят часовете на Школата и вместо вечерните часове, да се прави сутрин рано? Обърнала внимание, че всеки който има дом и семейство повече е занят вечерно време. Учителят се съгласява и на следващия ден предложи и ние всички приехме това разрешение като много удачно. От тогава всички класове и беседи на Учителя стават сутрин рано. Така че сестра Мария има тази заслуга.

По онова време сестра Мария изнасяше концерти самостоятелно във Военния клуб, която зала е единствената концертна зала в София. Като ученичка в гимназията е изживяла някакво разочарование в живота и е била много потисната. Но като се запознава с Учителя Той лека полека ѝ дава импулс за живот, осмисля ѝ живота и тя се възстановява. А като почна да дружи с мен и с Жорж тя се укрепи. При Учителя дойде като готова музикантка. Тя завърши музикалната академия с хубав успех.

117. МАЛКИЯ ДОМ

През 1935 г. ние с Мария се оженихме. Отначало живяхме на Изгрева. Аз имах къща дъсчена, която си бяхме направили сами, все пак тя имаше две стаи и кухня и доста удобно живеехме там известно време. Но после ни предложиха едно място на Симеоновското шосе с двор и къщичка, ние я закупихме и там се преместихме да живеем. Упрекнаха ни, че сме избягали от Изгрева. Аз не обичах много шумни места и там където има много народ. Обичам да се усамотявам за вътрешна духовна работа. Но Школата на Учителя посещавахме редовно. В туй време дойде и една късна помощничка. Казваше се Станка. Беше селско момиче и беше решила да не се жени. Понеже баща ѝ настоявал да ѝ намери жених, тя беше напуснала бащиния си дом, дошла в София и запитва Учителя къде биха могли да я приемат като член на семейство, да не бъде слугиня и да не бъде на заплата. Той я насочва: „Заведете я при Марийка!“ Учителят се обръщаше към Мария с името Марийка. Той имаше много хубаво отношение към нея. Станка дойде у дома и Мария каза: „Ето това са условията, това е обстановката. Ако искаш да останеш, остани. След три дни ще ми кажеш.“

Станка помисли един ден и дойде: „Съгласна съм.“ И досега е тук при нас като късна помощничка и член на семейството. Много ни упрекваша, че сме си взели слугиня. При нас от сутрин до вечер има върволица от хора, както по времето на Учителя, така и тридесет години след това. Най-малко по 20 човека идват на ден. Тези хора трябва да се посрещат, трябва да им се поднесе чай, кафе, сладкиши и винаги по няколко човека оставаха или за обед или за вечеря. А кой ще слугува на толкова много хора? Значи трябваше да има късна помощничка, която да помага в кухнята и в дома, за да може да отмени Мария, та тя да види някоя своя работа. А брат Борис трябваше да носи на плещите си издръжката на тоя малък дом с неговите гости. Тъй седи въпроса с нашата домашна помощничка. Слугиня или робиня ли? Слуга и роб бях аз!

Много често Учителят посещаваше малкия ни дом на Симеоновското шосе. Често Учителят минаваше покрай нас, отбиваше се и от тук тръгвахме за редовните екскурзии за Бивака през Симеоново. Последните години, след като се завръщаше от Витоша Той приспиваше у нас. Веднъж като се прибираме от екскурзия, аз Мария и Учителят сме пред малката вратичка на улицата. Учителят огледа къщичката и каза: „Има вероятност след 25 години да ви вдигнат от тук, за да се строи.“ Мария изстена болезнено. „Ех, Учителю!“ Учителят погледна и каза: „Може и да се размине.“ През 1972 г. шосето се разшири, почна се строежа на Зоопарк и според плана всички тукашни къщурки трябваше да бъдат разрушени. Но това някакси се размина и ние останахме. Мария си замина в този дом през 1976 г. Бяха изминали 33 години от думите на Учителя. Може и аз да изкарам в този дом. А може и други да изкарат в него.

Мария беше много привързана към Учителя, много послушна и изключително изпълнителна. Като ѝ каже нещо Учителят не можеше никога да я отклони. Беше истински ученик на Учителя. Първото нещо е послушанието. Беше предана. И полагаше големи грижи за Него. Умееше да сготви хубаво, да се погрижи за Него, имаше едно майчинско чувство, да се грижи за другите. Тя обгръщаше Учителя с най-хубави и топли грижи. Когато Учителят позападна така и здравето нещо Му се разклати, тя моментално се грижеше за Него. Беше незаменима в грижите си. Тя беше сърце и душа. Тя знаеше как да направи всичко най-добре. Имаше добро сърце и като види, че някой страда, ще

поеме грижите си за него. За Учителя умееше да се грижи така както никои друг. Аз съм бил почти на всички екскурзии с Учителя и тогава главно Мария имаше грижата за Него. Да се сготви храна, да се създаде обстановка, да бъде облечен, да не Му липсва нищо. И други сестри се опитваха да се грижат за Него, но бяха по-несръчни. Мария беше отлична домакиня, а какви изкусни гозби правеше. Жената ще я познаеш по гозбите. Вкусна ли е гозбата, значи я бива като жена и домакиня. Другото е вятър работа. После слушах, че едната сестра се е грижила за Учителя. Хайде де, тя не може да свари два картофа в едно канче с вода, а ще се грижи за Учителя. Изкуство, умение и дарба е това да можеш да се грижиш за някого. Като кажа сестра Мария - разбирай добро сърце.

Винаги е била гонена от всички. Оказа се, че е издръжлив човек. Тя в Братството заради приятелството си с мене беше гонена от сестри. Но тя издръжва. Не се уплаши от никого. После когато стана гонението срещу Братството и аз бях хвърлен в затвора, тя бе безстрашен човек. Издръжва на всички опасности. Нейното добро и крепко сърце издръжва. Ние сме били в планината с нея при най-лоши условия. Газили сме сняг до коляно, спали сме на платнища в студ и дъжд, но не съм имал случай тя да ми се оплаче. Издръжва на всичко. Прекарвали сме мъчни положения. Притеснявах я и я атакувах хора отвън, но тя държеше здраво. Беше силен човек отвътре, а отвън беше витка, нежна, но издръжлива. Не се прекърши и устоя на борбите, които аз водех.

След заминаването на Учителя тя започна на всяко 27 число, всеки месец да дава вечеря на приятели в чест на деня на Учителя. Тя приготвяше хубава вечеря, поканваше поименно някои приятели и вечерята преминаваше в разговори и спомени за Учителя и всички преживявах няколко часа с негова музика и песни. Всеки месец тя поканваше различни приятели и така от 1945 г. до 1975 г. - тридесет години тя вършеше това неотклонно без да пропусне нито един месец. Така повечето от приятелите минаха през дома ни. Това бяха контакти между човешките души.

При едно посещение у дома Учителят погледна строго Мария в лицето и каза: „Кажете ми едно желание!“ Мария отговори: „Когато си замина, искам да ме вземете и отведете Вие!“ Учителят каза: „Добре.“ Когато си заминаваше, тя беше в моите обятия и в един миг една светлина като диамант се спусна в стаята, грабна я като орел и я отнесе. Остана в ръцете ми само черупката, изнемощялото тяло, което погребяхме в Симеоново под едно голямо дърво. Беше една невероятна опитност. Учителят винаги си държеше на обещанията. На времето тя поиска от Учителя да я вземе, когато дойде време да си заминем, и това стана. На погребението ѝ дойдоха няколко приятели и пристигнаха три попа, че като се разпяха онези ми ти попове, изпълниха с голямо вдъхновение службата, дори не бързаха да си отидат както правеха при други случаи. От къде се взеха тези три попа, кой им каза за погребението и кой ги доведе аз не мога да кажа. Обикновено когато някой от Братството си заминава не викат свещеници. Приятелите имат молитви на Учителя, с които ги изпращат. И тук имаме молитви за този случай. Но дойдоха свещениците и погребяха тялото ѝ по църковен обряд. После се сетих, че Учителят я беше взел със себе си и беше ми освободил от нашият ред, който изпълнявахме в тези случаи. Тя понесе смъртта храбро, достойно както един истински ученик може да я посрещне. Тя си замина в 17 часа след обед на 18 юли 1976 г. на 78-годишна възраст.

118. ЖИВОТ В ПЛАНИНИТЕ

За нашия път с Мария ще кажа следното: ние с нея бяхме големи любители на планините. Живеехме повече сред природата. Нашето жилище беше малко, но ние правехме многобройни разходки и екскурзии по планините. Мога да кажа, че в тези пътувания от 55 години, по мое изчисление сме извървели 110 хиляди километра. Обиколили сме земята три пъти по екватора. Имахме с нея един дълъг и прекрасен живот, един хубав път сред най-хубава обстановка. Животът сред природата бе нашия живот, нашата среда, в която се движехме, паралелно с него вървяха нашите разговори като идея и живот. Аз споделях всичко с нея и нашия път мина при една голяма хармония и разбирателство, творческа и полезна работа. Ние с нея бяхме от началото до края на Школата на Учителя.

Имахме обичая да живеем в най-красивите места на природата. А ние ги знаехме къде са те. Намерим хубаво място, минем покрай него, заселим се и живеем на палатка. Този живот беше един от нашите най-хубави преживявания. Ние сме живели на Маричините езера, там където са изворите на Марица. Там ходехме ред години през есента, когато е най-устойчиво времето и след като преминаваше лагера на Рила, който беше през юли и август. Обикновено до Чам Кория отивахме с превоз. И оттам един познат с магаре ни изкачваше багажа чак до езерата на Марица. А това не е малък път. Пътува се шест часа пешком. Вървехме по стария Фердинандов път, Кайзеров път, много живописен. Закарваха ни багажа до самите извори на Марица. Там имахме едно наше място, чисто, високо почти при самите извори. Като се разположим и опънем палатки, и прекарвахме толкова дни, докато ни се свършат продуктите до уреченият ден, когато ще дойде онзи човек с магарето да ни вземе багажа. Имахме дърва за огрев от клековете. Тук са най-тихите места. Това са пет извора, които бликат направо от скалата. Вода си наливахме от там. Тези места са чисти и красиви. Гледката към връх Манчо и към Олтарите са чудни гледки. Тук се прекарва в една спокойна обстановка, мир и красота. Тук беше толкова диво в първите години, че стадо диви кози пасеха близо до нас. Ние се сприятелихме с тях, не се плашеха много, но все пак бяха непредпазливи с нас. Една година тръгнахме с Учителя в тази долина. И Той каза само една дума като вървеше пред мен: „Олтарят“. Тъй го нарече. „Олтар, светилището на Марица.“ Така че там се намира олтарят на „Школата на Орфея“. Това бе го казал Учителят в друг един разговор.

Багажът го изпращахме с магарето по долината, а на връщане ние минавахме през връх Мусала. Слизяхме през Мусаленските езера на Чам Кория и оттам до София.

С Мария пропътувахме из планините много години в дъжд и в пек. Бяхме свикнали да излизаме от всяко трудно положение. Веднъж бяхме на Рила с приятели, валеше непрекъснато дъжд и багажа ни беше прогизнал и всички се притесняват, че няма да можем да запалим огън и да пием чай. Мария върви и се усмихва. „Брат Борис на дъното на морето може огън да запали.“ Всички я изглеждат подозрително. Горещо спряхме мокри да кости. Аз извадих раницата, вътре имаше малко шише с бензин за такива случаи, а кибрита бе увит в мушама. Всичко това го бе стъкмила Мария преди да тръгнем. Но те не знаеха това. Донесоха дърва и те бяха мокри. След малко буйна огън. Никой не видя как стана това. Всички се чудят. Викат ми: „Ти си вълшебник!“ Казвам: „Не аз, а сестра Мария, защото тя сложи в раницата шишето с бензин за такива случаи.“ Показвам шишето. Всички клатят глава и се чудят. А сестра Мария преди всяка екскурзия си погледне в тефтерчето, където е записано как-

во точно трябва да се вземе. И всичко беше под номера. А като лагерувахме на Рила по два месеца нейния списък имаше около 400-500 точки. Бяхме свикнали на изненади и се готвехме за тях още в града.

В първите години на Рила бяхме с всички приятели. Но скоро по наше вътрешно влечение ние си изместихме палатката по-високо в скалите. На чисто място. Приятелите негодуваха, че сме се изместили вън от лагера. Отидоха да се оплачат на Учителя. Той нищо не каза. Но на следващия ден излезе с цялото Братство и Го доведе пред нашата палатка и нашия огън. Пред нашата поляна се разположиха всички и Учителя тук държа беседата си. Има снимки направени с Учителя на това място. Понякога е идвал сам на гости при нас. По-късно Той тук държа няколко беседи.

Така ние открихме лагера на Яворови пресои на Витоша. Първо ние с Мария живеехме там и после Учителят доведе Братството на същата поляна. И тук беше лагера през 1932 и 1933 година.

След излизането ми от затвора ние направихме бивак при езерото на Чистотата. Още никой не се беше усетил да опъне палатки тук. Прекарахме няколко години. Излизахме за изгрев слънце на върха на езерото на Чистотата там където се играеше Паневритмия през времето на Учителя. След няколко години се прехвърлихме горе при салоните до „Върха на Размишлението“. Минавахме по Зеления ред направо до върха. Там преживяхме последните години от нашия съвместен живот. При своите излети приятелите минаваха покрай нас, гостуваха ни и след това се връщаха в лагера. Това бяха последните ни години с Мария на планината. Учителят ѝ даде духовното име Амриха, което значи безсмъртна.

119. БРАТСКИТЕ ПЕСНИ И ПЕСНИТЕ НА УЧИТЕЛЯ

Идеята за отпечатването на Братските песни, както и песните на Учителя отдавна съществува. Още от самото начало Учителят издаде една малка книжка с „Песни на Всемирното Братство“ и след това се подготви издаването на II част. Учителят възложи на нашите музиканти първо да издадат „Братските песни“, а след това и Неговите песни. Първо Учителят възложи на нашия стар брат Калудов, който беше военен капелмайстор и много музикален приятел. Друг брат, който работеше в областта на братските песни беше Виденлиев, също военен капелмайстор. Макар че работеше с военен оркестър, той записа доста братски песни, някои от тях хармонизира за хор като някои от тях и Калудов изпълняваше и дирижираше.

Когато дойдох при Учителя тогава се пееха само Братски песни. Имаше една-две песни от Учителя, но ние не обръщяхме внимание тогава на това. Обикновено при всяка среща се пееха тези песни и се правеха молитви.

Чак когато Учителят отвори Школата и се оформиха класовете, тогава Учителят започна да дава своите песни. Някои от песните ги създаваше в момента. Други ги работеше в стайчката, подготвяше ги и ни ги дадеше в клас. Той ги изсвирваше и след това ние ги заучавахме. Викаше Асен Арнаудов, за да нотира песните. Той беше много добър музикант. Свиреше на цигулка, пиано и арфа и живота си бе посветил на музиката. Държеше връзка с Учителя, който обикновено него викаше да нотира някоя песен. Понякога и други братя и сестри взимаха участие при нотирането. Всеки знае, че нотирането не е съвършено. То може да се запише по няколко начина с някои мънички изменения. За тези неща не трябва да има спор. Те са записани правилно по най-

възможния начин. Така че музиката на Учителя е запазена.

Учителят проверяваше песните как са записани и беше много възискателен. След като я запишат на лист те Му я предават. Тогава Учителят взима листа, взима цигулката си и отива долу в салона. А там е Мария Тодорова на пианото. Имаше сестри, които пееха и трябваше да заучат новата песен. Учителят провери с цигулката дали правилно е записана песента и дали правилно се изпълнява. Така че песните на Учителя са записвани с неговото участие.

Обикновено като се нотира една песен, този лист, нотирани се преписваше в един голям тефтер, който Учителят държеше и на никого не го даваше. Този тефтер Той го даваше само на сестра Мария Тодорова да преписва в него тези нотирани песни. Обикновено и Катя Грива, която бе школувана музикантка и певица получаваше лист с записана песен, проверена по същия начин от Учителя и тя я записваше в тефтера. Преди Катя Грива записваша и другите сестри. Щом се запише песента тефтера, той отново се връщаше на Учителя. Само на Мария Тодорова Учителят даваше тефтера било тя да запише някоя песен, която е нотирана и тогава тя държеше тефтера по няколко дни и след това го върне. Този тефтер се пази някъде в архива на Братството, но къде точно не знам. Знаем че ние го укрехме и дадохме някой да го пази. Ще дойде време този, който го пази да го предаде на онзи, който трябва да подготви пълно издание на песните на Учителя. Помня че още един такъв тефтер бе направен, препис на първия, от Катя Грива. Тя бе голям музикант, певица и към песните на Учителя имаше голяма обич. Тя направи този препис и към него бяха включени и последните песни на Учителя. Имаше следователно две папки, в които стояха нотирани листове.

Братята и сестрите, които пееха песните бяха обикновени изпълнители. Те ги изпълняваха понякога успешно, понякога с грешки. Приятелите като пееха песните на Учителя дълго време все ги изменяха по малко, било в темпото, че дори и в мелодията. Учителят не беше доволен и няколко пъти ги спря в салона и каза: „Не, не така!“ Спря всички 200 човека, които пееха. Застана на катедрата и изпя песента тъй както трябва да се изпълни. Изсвири я с цигулката тъй както трябва да се пее. Ето, това ние имахме предвид, когато след време трябваше да направим ново издание на песнопойката. Ако някой познаваше добре песните, това бе Мария, която стоеше винаги пред беседа на хармониума или пианото. Като чуе, че се свири новата песен на пианото от сестра Мария, Учителят слизаше с цигулката и показваше как трябва да се изпълни тази песен. Така Той работеше с нея. Затова тя познаваше най-добре песните. Друг, който познаваше добре песните бе Асен Арнаудов, един отличен музикант, който умееше да запише мелодията същият миг, че дори и да я хармонизира. Така той записа много от песните на Учителя.

Следващият музикант бе Кирил Икономов, който бе учител по музика в гимназията и бе завършил музикална академия. На него, както и на Асен Арнаудов и Матей Калудов Учителят възложи да подготвят издание на Неговите песни. Но той като най-амбициозен взе цялата работа в ръцете си и отстрани другите като издаде сам песнарката. Но той беше свикнал да командва учениците си в училището. Така и тук на Изгрева третираше другите музиканти по същия начин. Но най-важното бе, че на него му хрумна идеята да запише песните така както ги пеят приятелите. А ние имахме оригинални тефтер както и две папки с оригинални нотни листове. Та той издаде своята песнарка и даде песните така както ги пееха приятелите, а не по оригинала. И от тук се дойде до големия спор. Учителят бе наредил на Мария да намери неговите грешки и да издаде в едно ново издание песните Му по оригинала.

120. РЕДАКЦИОННИЯТ КОМИТЕТ

След заминаването на Учителя Братския съвет встъпи в работата си и започна издаването на беседите на Учителя. Точно тогава се разбра, че може да се реализира идеята за издаване на песните на Учителя. Братския съвет покани най-добрите музиканти да образуват един комитет и да започнат издаването на песните. В този комитет влизаха Мария Тодорова, Асен Арнаудов, Георги Томалевски, Неделчо Попово, Кирил Икономов и други. В този комитет песните се разглеждаха една след друга и ако имаше корекции те се правеха. Комитетът започна работата си като преглеждаше всяка песен и я подготвяше в завършен вид за отпечатване. Обаче тук възникна един принципен въпрос. Кирил Икономов застъпваше тезата да се запишат песните и отпечатат тъй както ги пеят приятелите. А всички пъеха песните по такъв начин, че имаше явни изменения от първоначалния вид на песента. А ние имаме оригиналния тефтер, който се пазеше и по него можеше да се направи справка. Другата теза бе на Мария, която искаше да се отпечатат песните така както са записани в оригиналния тефтер. Спорът се разви доста остро. Кирил искаше да се напечатат така както са отпечатани в неговата песнопойка, която той издаде първа и втора част по време на Учителя през 1942 г. Там някои песни бяха записани така както ги пеят приятелите. А те ги пееха вече погрешно. Това всички го знаеха и затова Учителят често коригираше общото пееие. Като види, че сме се отклонили много, било под влияние на своето настроение или по друга причина, Учителят казваше: „Спрете, не така.“ Всички замлъкваха. И тогава Учителят ще излезе напред и ще изпее сам песента. Веднага проличаваше голямата разлика между Неговото изпълнение и това, което даваше общия братски хор. Разбира се при този спор ние настоявахме да се дадат песните така както Учителят ги е дал стриктно. Тогава се отнесохме до тефтера, проверихме как са записани и тогава онези, които държаха на оригинала надделяха в спора. В този спор Кирил Икономов беше много амбициозен и нервен, че не се прие неговото предложение и той се отдалечи и напусна най-демонстративно. След това работата продължи и бяха проверени всички песни съгласно тефтера и подготвени за печат. Намерихме хора, които пишат специално ноти за печат. Те работиха безупречно и след няколко месеца песнарката бе готова за печат.

Преди това ние успяхме да закупим луксозна хартия „Бюхер“. Тогава национализираха печатниците и двама човека дойдоха при мен и ми предложиха тази хартия да я купя, защото щели да им я вземат. Аз я откупих с мои пари за 450 000 лв. и я укрехме на Изгрева в една барака. Неделчо Попов взе отпечатването в свои ръце, успя да се свърже с един наш брат Борис Рогев, който бе директор на военния картографичен институт, където я отпечатаха. Отпечатаха я на коли, след това я прибрахме у нас, сгнахме я на коли и я занесохме на друго място да се подвърже. Накрая пригответихме около 3500 бройки. Около 500 бройки оставихме за Братския съвет.

Когато песнарката бе готова, Братския съвет извика едно общо събрание в салона като извика членовете на комитета, които работиха по издаването на песнарката. Те направиха едно изложение пред приятелите как е протекла работата, какви са им били съображенията при подготовката на песните и как е завършила работата. Братския съвет запита приятелите: „Има ли някой да направи възражение срещу песните?“ Никой, никакво възражение не направи, песните бяха приети и се направи протокол, в който Братския съвет потвърди, че песнарката е издадена добре и се приема така както е направена.

Общо взето песнарката излезна като едно отлично издание на хубава хартия, хубаво подвързана, ясно и чисто. В туй издание бяха отпечатани мисли от Учителя за музиката. Това е философия на музиката. Върху тези мисли работиха някои братя и те ги подредиха. Това бе едно хубаво издание на песните издържано почти във всяко отношение. В последствие се оказа, че някои мелодийки и няколко песнички, които Учителят е дал при някои случаи не са влезнали в песнопойката. Тези малки песни и мелодийки са записани и запазени. При едно ново издание те ще влезнат в него.

Мария застъпваше становището да се дадат песните както ги е дал Учителят както и са записани в Негово време, защото тези нотни записи са дадени от Учителя да се запишат в тефтера. Всяка една песен се изпълняваше от Него с цигулка, като Той гледаше в нотния запис. Така че Учителят проверяваше всяка една песен как е записана и дали звучи на цигулката така както първоначално я е дал. По-късно певците започнаха да си променят песните. Всеки знае, че двама певци една песен не могат да изпълнят еднакво. Все ще се яви нещо индивидуално и все някой нещо ще добави. Тъй че накрая надделя онази теза, на която бяха привърженици Мария Тодорова, Асен Арнаулов, Матей Калудов и други стари братя. Песните са дадени така както са записани в тефтера.

След една година Братския съвет извика съвета на ръководителите в Ст. Загора. Там се събраха всички ръководители и Братския съвет, който даваше отчет за своята дейност за издаване на беседите, както и за друга стопанска дейност, даде отчет и за издаването на песните. Описа как е приключен въпроса. И всички бяха много доволни по начина, по който се е работило. Те единодушно приеха доклада на Братския съвет и той бе освободен от отговорност. А тези ръководители бяха от времето на Школата на Учителя и някои от тях лично бяха заучавали песните от Учителя и не намираха разлика в това, което бяха заучили и издадените песни. Това бе едно голямо потвърждение на верността на песнарката.

По въпросът за песните не може да има спор. Той е разгледан пред всички хора, които бяха запознати с тази работа. Останаха някои недоволни приятели, защото бяха доста лично засегнати, че не се е приело тяхното становище. Това бяха Кирил Икономов, Ирина Кисьова и онези, които кръжаха около тях. Те намериха няколко незначителни грешки в новата песнарка и се хванаха за тях и шумяха за незначителни неща. Важното бе, че тя бе издадена правилно, вярно на една хубава хартия.

Песента „Идилията“, в която има народни мотиви не беше много популярна в класа. Учителят я бе изпълнявал няколко пъти в клас, на полянката и при други случаи. На времето Учителят бе научил Петър Камбуров да я изпълнява на цигулка заедно с текст. Той бе народен музикант, беше надарен. Идилията от него не беше записана на нотен лист, защото той бе слухар и не можеше да я изпълнява по ноти. Ние я записахме така както я знаеха музикантите на Изгрева. Е, разбира се има някои малки грешки в нея, но ние ще ги поправим в новото издание. Как? Аз накарах Петър Камбуров „Идилията“ да я запише на магнетофонна лента. Ние я имаме записана и всеки добър цигулар може да я прехвърли на нотен лист и да влезне тогава в новото издание.

121. ПЕСНИ НА УЧИТЕЛЯ ДАДЕНИ ЧРЕЗ ЛИЛЯНА-ЦВЕТАНА ТАБАКОВА

Лиляна Табакова беше оперна певица следвала във Франция, върнала се в България и с помощта на Учителя тя бе ангажирана в операта. Имаше изключителен глас, още по-добра подготовка, музикален талант и музикална памет. Нейното име е Цветана Табакова, но понеже в операта е имало и друга певица със същото име, то тя се принуждава да промени първото си име от Цветана на Лиляна. И като оперна артистка бе известна с името Лиляна Табакова.

Когато Учителят беше в Мърчаево Той знаеше и виждаше, че си заминава. Беше решил да предаде някои свои песни, които ги е пазил десетки години. Той решава да ги запише. Но в Мърчаево е едно село, в което няма нито пиано, нито музиканти. Тогава Той извиква Лиляна Табакова, която е оперна певица и един музикант, който е посветил живота си на това изкуство. Учителят е работил с нея и на Изгрева. Тя пристига в Мърчаево и Той я извиква и работи с нея всяка сутрин от 8-10 часа. С нея е един неин близък Кръстю Христов. Той е онзи Кръстю Христов, който заедно с Михаил Иванов непрекъснато правеха бели на Братството. По това време Михаил беше във Франция, а Кръстю остана на Изгрева. Дойде време и той да се намеси и да създаде куп проблеми с издаването песните на Учителя, за които ще споменем покъсно. Така те идваха двамата при Учителя в Неговата стаичка в Мърчаево, обикновено към 9 часа сутринта и Той работеше с тях по един-два-три часа дневно. Кръстю стои на стол и слуша, а Учителят предава песните на Цветана Табакова. Как ставаше това? Учителят изсвирваше на цигулка своята песен, след това я изпее с подходящ текст и тя ги заучаваше. Като оперна певица с изключителна памет и с невероятен глас тя лесно заучаваше песните. След като я научи хубаво и след като я изпълни няколко пъти пред Учителя, песента е вече предадена. През това време приятелите, които са непрекъснато около Учителя, слушат цигулката на Учителя и гласът на Цветана Табакова, която заучава песента от Учителя. Така че имаше много човечи при този творчески процес. Накрая, след като си отиде въпреки заедно със свой близък музикант имаше грижата да се нотира песента. Табакова го правеше с един диригент на симфоничен оркестър Асен Найденов. По този начин Учителят даде много песни, а Цветана ги записа, те бяха нотирани, но тя не ги даваше никому. При своите посещения в стаичката на Учителя тя Му бе показала как са нотирани някои песни, Той ги беше оставил при себе си и така ние имаме записани някои от тези песни. Но по свои съображения тя пазеше нотирани песни и не ги даваше никому. Когато Учителят дадеше една песен и нашите музиканти я нотираха, първият запис даваха на Учителя, а Той след като го провери с други музиканти го предаваше да се запише в тефтера. Но тук това не стана. Цветана задържа тези записани песни и ги пазеше. Беше ревнива към тях. Вероятно имаше идеята да издаде тези песни някой ден от свое име, като песни на Учителя, но дадени лично на нея. И тук се намеси Кръстю Христов, който я подведе в съвсем друга посока, като й внуши, че те трябва двамата да ги издадат като единствено заслужили и че привилегията принадлежи само на тях. А това бе недопустимо в една Окултна Школа и нарушаваше възприетия порядък.

Когато почнахме да издаваме песнопойката след заминаването на Учителя отидохме с Мария при Табакова и й казахме: „Да включим песните, които научихте от Учителя в Мърчаево към песнарката.“ Тя мисли дълго време и

не даде отговор. Сестра Мария много пъти ходи при нея и след бурни разправии тя накрая реши да ги даде, за да се включат. Мария я упрекна, че тя няма право да задържа песните, че те не са дадени лично за нея, а са дадени за Братството и за човечеството, но чрез нея. Все пак това задоволи самолюбивото ѝ на оперна певица и реши да даде песните. Но тя даде няколко условия, които ние трябваше да изпълним. Тя си запази правото единствено тя да коригира тези песни и да следи за тяхното издаване. Когато отговорници за издаването на песните бяха Асен Арнаудов и Мария Тодорова. Тя искаше на всяка песен, която тя е дала да се спомене, че песента е дадена на Цветана Табакова и Кръстю Христов и че тя ги е записала. Дори беше накарала тези, които пишеха нотите на песните да турят под всяка песен текст „Песен, дадена от Учителя на Лиляна Табакова и Кръстю Христов“. Ние не искахме да се подчертават личности в изданието, отстранихме тези текстове и остана песента нотирана като чиста песен на Учителя без да се говори кой е записал и какви заслуги има за това. Когато издавахме песните ние не искахме да лансираме никакви ученици, защото авторът е Учителят.

Така тези песни влязоха в песнопойката. В последствие, когато аз получих записките на стенографката Савка Керемидчиева, която е водила записки от онази поредица на свещените думи на Учителя към ученика, то аз намерих в нейните стенограми и дешифрирах онези моменти, когато Учителят е изпълнявал тези песни на Савка с цигулката си или ги е пеел с текст. Савка беше записала думите на песните. Но понеже не е музикант, мелодията не можеше да запише. В стенограмата тя само изказваше своето възхищение от тези хубави мелодии. А в последствие ние ги получихме чрез Цветана Табакова.

Някои братя и сестри, които бяха засегнати от това, че не беше възприето тяхното становище да се дадат песните на Учителя в новата песнарка така както ги пеят приятелите, а не по оригинала на тефтера, започнаха да интригуват срещу песните на Цветана Табакова, че не били песни на Учителя и че не били правилно заучени и записани от нея. Ето виждате ли какви борби водихме. Първо искат да подменят оригиналния музикален текст като дадат песните така както си ги пееха нашите приятели и които си ги бяха променили под влияние на различни настроения през тези години. За да компрометират песнарката те се обявиха срещу песните на Цветана Табакова. Дребни нещастни интриги. Дали песните са от Учителя личи от това, че всеки който ги чуе и познава музиката на Учителя ще разбере, че са от Него. Музиката Му се познава така както се познава и Словото Му, както се познава и Неговият образ. Всеки случай нашето становище бе, че това са песни на Учителя, а противниците ни останаха със своите дребнави усилия да внесат смущение и съмнение в приятелите, че тези песни не са били от Учителя.

Какви са доводите ни, че това са песни от Учителя дадени чрез Цветана-Лиляна Табакова?

1. Тези, които бяха в село Мърчаево знаеха и виждаха, че Учителят работи с нея. Нали Той свиреше с цигулка и тя пееше по няколко часа на ден при Него в стаичката Му. А в часовете когато Цветана пееше те седяха долу на пейките и слушаха. Тези очевидци са още живи и могат да потвърдят това.

2. В стаята на Учителя в село Мърчаево все пак се намериха няколко листове от нотните записи на песните на Учителя, които Цветана Табакова все пак бе оставила на Учителя, макар че ревниво ги пазеше. Те бяха запазени и Боян Боев ни ги предаде.

3. Текстът на песните го имах от стенограмите на Савка Керемидчиева, които аз лично дешифрирах. Освен мен друг не знаеше това, както и нейното

описание как Учителят е свирил пред нея някои от песните, които тя не е могла да запише понеже не е музикант.

4. Тези няколко нотни листа оставени в стаята на Учителя в Мърчаево ние записахме в тефтера. Например това беше „Новото Битие“ - Първи Божествен ден. Учителят беше пазил тези песни и към края на живота си ги даде, като бе избрал този простичък, но сигурен начин. Извика една добра оперна певица, накара я да заучи песните под лично Негово ръководство и така заучените песни бяха записани от опитни музиканти професионалисти. Записаните песни влязоха в песнарката. Ето един естествен и прост начин, който Учителят намери, за да предаде последните свои песни на учениците си.

5. Тези песни имаха музика и текст. Някои песни имаха старинен език. Аз ги намерих в стенограмите на Савка. Те съвпадат напълно. Нямаше съмнение, че това ги е дал Учителят. Савка бе записала думите, а Цветана Табакова записа мелодията на песните. Ето така кръгът се затваря.

6. Цветана Табакова на своя глава не е включила нищо в песните. При заучаването им естествено като оперна певица и като колоратурен сопран и с такива невероятни възможности на нейния глас, Учителят е могъл да използва възможностите на гласът ѝ за някои моменти. Но тези моменти са дадени с Негово съгласие и по Негово желание. А не е произволно направила такова изменение Цветана Табакова. Тя за нищо на света не би направила това. Тя имаше едно свещено отношение към творчеството на Учителя. Така че в тези песни може да има колоратурни моменти дадени поради тази възможност на нейния глас да ги изпълни, но те са дадени от Учителя. Той използва една нова възможност. Една обикновена певица не може да изпълни колоратурите. Но една певица като нея може да ги изпълни. И те са създадени много сдържано и са малки моменти, но хубави и на място. Тъй че тук Цветана Табакова не е изменила нищо. Но Учителят е използвал нейния глас и някои моменти, които позволяват да се дадат колоратури.

7. Тя беше школувана оперна певица от кариерата, която заучаваше толкова много арии от оперите и то точно, че да ги изпълнява също точно под палката на диригента и оркестъра. Там не се позволява никакво изменение, а се иска точно изпълнение. А да ги научи от Учителя не беше трудно за Цветана и всички знаеха и виждаха в Мърчаево, където мнозина от Братството бяха отседнали там, а други бяха евакуирани. Виждаха как всяка сутрин Цветана заедно с Кръстю отиваха при Учителя и всички отстрани слушаха цигулката на Учителя и нейния глас как тя ги заучава. А нейния глас беше мощен и се чуваше на сто метра, а Учителят нарочно държеше отворен прозорец. Насядалите в двора на пейките слушаха все едно, че се намират на първия ред на концертна зала. Някои от приятелите живееха в съседните къщи и беше достатъчно да си отворят прозорците и да я слушат.

8. Цветана Табакова беше много акуратен човек в работата си. Тя си водеше бележки, записки, както за нейната артистична кариера, така също водеше дневник и записваше разговорите си с Учителя. Така че тя има точен архив, който пази ревниво и никому не го дава.

9. Аз също съм чул лично от Цветана, че тя има още няколко песни с Учителя и че те са били толкова свещени и лични за нея, че тя не иска да ги даде на други и си ги пази като талисман. Мария Тодорова влезе в спор с нея и доста енергично ѝ говори, че тя няма право да ги задържа, защото това са песни на Учителя. Но тя си ги задържа и не ги даде да влезат в песнарката. В последствие след години ако бъдат дадени, дали ще повярват приятелите, не зная. Но тя, музиката на Учителя си личи. Един опитен музикант, който познава музиката на Учителя, мотивите и начините, по които изразява музикал-

но нещата, ще види дали тези песни наистина са от Учителя или има примеси в тях. Този въпрос седи открит за следващото поколение.

10. Ние приехме, че тези песни дадени чрез Цветана Табакова са от Учителя и след като ги прегледа Мария Тодорова основно, видя и се убеди, че са на Учителя. Но при корекцията на нотния текст правото си запази лично Цветана и това условие ние приехме, но при печата осъществен на скрито място няхмахме възможност да прегледаме коректурите. Някои малки грешки се допуснаха, които при следващото издание могат да се поправят.

След излизането на песнарката Цветана не бе доволна, че сме махнали онези заглавия, в които бе отбелязано, че всяка песен от Учителя е дадена чрез нея и Кръстю Христов. Тя използва случая, че бяха допуснати малки грешки и надигна вой срещу Мария. А зад нея стоеше Кръстю Христов и дърпаше конците. Той изигра една много лоша роля и понеже беше пакостлив дух се намеси и отклони Цветана в съвсем друга посока. Тя беше талантива артистка и ѝ предстоеше бляскава кариера. Когато комунистите дойдоха на власт и Тодор Павлов като идеолог на комунистите в България заемаше голям пост и понеже бяха близки с Цветана, бе ѝ предложил тя да оглави Народната опера, да завежда репертоарния план и да отговаря за професионалната програма на Операта. Но под влиянието на Кръстю Христо тя отказа, дори при една нейна прищявка тя напусна операта и не се яви вече в нея, макар че шест месеца я водеха на заплата. Тя скъса с операта и скъса със своята кариера. Остана на Изгрева без заплата и без препитание. Накрая остана и без пенсия. А Кръстю Христов по това време не работеше, ходеше и просеше пари от тук и там, за да се препитава. Недостойна история за описване, но трябва да се каже, за да се знае кой провали Цветана Табакова и кой внуши да не даде и другите песни на Учителя. Според Учителя в Школата има един закон, а той е следния: „Нито едно престъпление извършено на Изгрева няма да остане ненаказано.“ Ние проверихме това. А останалото вие ще проверите. А Тодор Павлов бе председател на БАН десетки години.

Накрая искам да кажа, че другите песни в песнарката бяха прегледани много старателно и грижливо и може някоя незначителна грешка да е допусната било в темпото, било в тактовото разпределение.

При едно ново издание трябва да се включат и онези песни на Цветана Табакова, които не ги даде на времето. Освен това има мотиви на Учителя, които бяха дадени в класовете. Учителят изсвири един мотив, той се запише и после те бяха събрани в голямата песнарка. Но се оказа, че има и други мотиви дадени при частни случаи от Учителя. Мария ги събра, включи и тях в новата песнарка. След това се разбра, че има и някои и други мотиви-песни дадени при частни случаи, които бяха записани от музикантите, но си ги държаха у тях като талисман и не бяха ги предали на времето когато издавахме песнарката. А когато тя излезе тези приятели размахваха тези нотни листове и доказваха, че има още песни от Учителя. Ние ги запитахме защо тези песни не са предадени на Учителя така както бе прието, за да бъдат записани в тефтера и тяхното място бе в двете големи папки. Те не отговориха нищо, но ходеха насам-натам и доказваха, че новата песнарка не е издадена както трябва. Но те не предадоха тези нотни записи от песните на Учителя, за да бъдат включени в едно следващо издание. Останаха при тях, а защо, вие ще си отговорите сами. След време, след като си замина Мария Тодорова през 1976 г. аз предадох нейната песнарка с корекциите, които тя направи, както и двете папки и тефтера на един от младите музиканти за съхранение. Къде е укрит не мога да ви кажа, но съм убеден, когато той след време прочете цялата тази история, то той ще предаде материалите на онзи, който може да подготви

едно ново издание на песните на Учителя. А това може да стори само онзи, който е свършил работата на всички музиканти. Такъв е окултния закон.

122. МУЗИКАНТИ И МУЗИКАТА НА УЧИТЕЛЯ. БРАТСКИ ПЕСНИ

Какво значи Братски песни? В голямата песнарка е обяснено как са създадени, но ние нарочно не упоменахме имената на музикантите, за да не се изтъква личния елемент. След време когато дойде при нас един млад брат и искаше да се опише подробно историята на всяка една песен, ние разбрахме, че сме направили грешка. Бяха изминали 30 години от издаването на песнарката и много материали около нея бяха унищожени през време на обиските. Тогава решихме да дадем някои сведения, които помнехме. Някои Братски песни се приеха да се изпълняват при нашите събрания, защото забележете това добре, че при тяхното създаване участвуваше и Учителя. Някои от песните, текста и мелодията е от Учителя. При други песни мелодията е от Учителя, а текста е от приятел, но по идея на Учителя. Други песни са пък песни, чийто текст е даден от Учителя и по Негова идея някой брат е направил мелодията като Учителят е дал някой мотив. Следващите песни са по текст и мелодия от братя, но са приети от Учителя да се пеят като Братски песни. Такъв пример е със сестра Люба Радославова, която веднъж на Бивака на Витоша изпя една своя песен пред Учителя. „О, Учителю Благати“, стр. 50 от песнарката.

Било е на една екскурзия на Витоша, ден четвъртък срещу Възкресение Христово около 27.V.1921 г. когато пред 145 души Люба Радославова излиза от храстите на Бивака и запяла пред Учителя песента: „О, Учителя благати“. Всички омаяни слушали. Когато стигнала до третия куплет на текста от песента, там където се казва: „Ти утеха ни донесе, мой Учителю, поклон“, тя се поклонила на Учителя като Го гледала така миловидно и където мелодия, думи, жест и изпятата песен са действали зашеметяващо. Тя продължила песента, след което се поклонила и отново се скрила в храстите. Била е незабравима сцена. Жива сцена сред природата, а приятелите са били нейните първи слушатели. По този повод в разговор с приятели Учителят е споменал, че Люба в миналото е била египетска жрица. А сега беше наша сестра и дъщеря на Иван Радославов.

Втори пример е с Елена Казанъклиева, която даде песента „Поздрав на Учителя“. Тя състави текста и мелодията. Беше от сестрите, които ние заварихме. Тя пътуваше из страната, посещаваше приятелите и беше жива проповедница в слово и в дух. Пееше много хубаво, акомпанираше си сама на китара, която носеше винаги със себе си, а имаше и ясновидска дарба, с която помагаше на приятелите. Тя написа и издаде няколко книжки.

Третият пример е с песента: „На Учителя“. Текст и музика от Борис Хаджи Андреев от гр. Ямбол, създадена през 1915 г. Това е една изключително мелодична мелодия с още по-изключителен и поетичен текст. Тук има един такъв куплет: „И в дни на изпитания ти бъди ми канара, тъй за Тебе ще живеея и за Тебе ще умра.“ Не зная как я изпълняваха и какво влагаха точно в думите „И за Тебе ще умра“, но при едно изпълнение Учителят обърна внимание, че може да се промени и да бъде „и за Тебе ще пеея“. При друг един случай бе казал, че може да се промени така „и за тебе ще работя“. Минаха години и този куплет вече се пееше по три начина. Дойде ред и Учителят разреши този въпрос. В една беседа Той каза: „Ако ученикът не може да жертва живота си за

делото на своя Учител това означава, че или Учителят не е Учител или че той не е ученик“. По-късно ние разбрахме, че трябва да се пее така както бе напечатана в първоначалния текст, т. е. „и за Тебе ще умра“. И днес така я пеем.

Имаше случаи Учителят даде мотив, вземат го наши музиканти или го разширят или го разработят, а някои поети после сложат думи. Тази песен се изпълнява пред Учителя. Ако Учителят я приеме, тя ъе приема като Братска песен. Такива песни има и те не са много.

След заминаването на Учителя някои музиканти създадоха свои песни и искаха да им прикачат табелата, че са Братски песни. А това не може да бъде, защото всички Братски песни са създадени през време на Школата на Учителя и лично са приети от Него. Дори се стигна до там, че някъде в провинцията започнаха да изпълняват някои лични песни на приятели, да ги приемат като Братски песни, че се стигна и до там да изместят песните на Учителя от Братските събрания. Такъв случай имахме с песните на Марин Камбуров, които се изпълняваха на братските събрания толкова много, че те изместиха песните на Учителя. Според мен Марин Камбуров е творец и като такъв има право да пише песни, да му се изпълняват песните от когото и да е, но не на братски събрания и то на онези събрания, които са за Словото на Учителя и музиката на Учителя. Прави ли се това, това вече не са братски събрания и това вече не е Школа на Учителя. А точно това се правеше десетилетия наред в Прослав, че това се прехвърли дори и в други братства, че дори накрая се изпълняваха на съборите на братската градина в Айтос. Който иска да слуша и да изпълнява песните на Марин Камбуров, да се съберат отделно, да си направят концерт, но не и да ангажират Школата на Учителя. И на Изгрева се явиха такива мераци от нашите музиканти, но ние им се противопоставихме. Школата на Учителя е за музиката и Словото на Учителя. За останалите творци светът е много широк и там има стотици зали и хиляди слушатели, които ще ги очакват. Това е разрешението на задачата.

Учителят винаги започваше беседата си с песен и завършваше с песен. Музиката съпътстваше Учителя при всички случаи на живота Му. При общи обеда Учителят обичаше да се изпълнят някои песни от всички както сме седнали на масите преди обеда. След свършването на обеда Той посочи някоя благодарствена песен, която ще се изпее, за да се отправи към небето за този хубав братски живот.

Учителят много държеше на музиката като педагогически метод. Така както са записани песните, един истински музикант, който живее със Словото на Учителя ще запази духа на песните. Мария Тодорова имаше амбицията и особено залягаше на това, точно да се изпълнят песните Му както ги е дал и да се спазва духа на песента. Всяка песен си има дух и настроение. И отначало тя имаше успех, защото обичаше творчеството на Учителя и го търсеше в Словото Му, в музиката Му и в самият Му живот. Всичко което постигнаше споделяше с Него. Той или ще допълни нещо или ще коригира, така че нейните хармонизации бяха най-близки и най-верни на духа на творчеството на Учителя. Всичко беше сверявано с Него.

Тя искаше да се запази тази музика и затова поддържаше с Него постоянен и редовен контакт, задаваше въпроси за Неговата музика и за пътя на ученика.

Общо изпълнение на песните на Учителя. В първите години Братството имаше хор от 50 човека все млади хора. Този хор се ръководеше от Симеон Симеонов. Това не му беше професията, но работеше с музиката на Учителя. Този хор изпълняваше доста песни при братски вечери и при тър-

жества. Матей Калудов хармонизира някои песни за хор за три или четири гласа. При общото пеене в салона преди беседа Учителят държеше много да се изпълняват добре песните. При изпълнение на песните трябваше да се спазва нотния текст. Симеон Симеонов, който не беше много прецизен в изпълнението като диригент допускаше някои отклонения, настроения, но все пак хора допринесе много за общото пеене. Учителят държеше общото пеене да бъде едногласно, а не на няколко гласа. При едногласното пеене не се допускат ефекти от хармонизацията, които изменяха песента. Учителят държеше в салона всички да пеят на един глас.

Хармонизация на песни от музиканти. Такива опити да се дадат песни на Учителя на известни музиканти, за да ги хармонизират за хор са правени. Давани са на Добри Христов, който е известен музикант. Но при изпълнението се оказа, че не бе сполучлива хармонизацията. Виждаше се, че външни музиканти са ги правили по общата теория на музиката. Но в творчеството има един друг елемент, който ако не присъства не е спасен духа на песента. Учителят не беше доволен от тези разработки, академично да се правят и не препоръча повече да се дават на външни музиканти.

Асен Арнаудов също хармонизира някои песни на Учителя. Той беше отличен музикант и познаваше много добре музиката Му, защото той нотира най-много от песните на Учителя.

Други музиканти, които работеха в това направление бяха Матей Калудов, Видинлиев,, Кирил Икономов и Ирина Кисьова.

Мария Тодорова имаше свои разработки, които тя изпълняваше първо на Учителя и които Той в повечето случаи одобряваше и я насърчаваше да работи, даваше съвети и беше доволен от нейната работа. Лично Той понякога я викаше и я караше да Му ги изпълнява. Хармонизациите на Мария не бяха сложни, а бяха в достъпна форма, хармонизация проста, ясна достъпна и хармонизация, която не изменя песента, а спазва духа на песента и нейното съдържание. Тези хармонизации доколкото са записани от един млад брат с когото тя работи засега остават само на магнетофонен запис.

Не е лесно да се спазва духа на песните на Учителя. Онзи, който ги изпълнява трябва да познава Словото Му, да живее с идеите на Му, да има разбирания за вътрешния духовен живот, за който се отнасяше музиката Му. Такива хора рядко се срещат. Но понякога имаше такива хора, които сполучваха. Затова Мария Тодорова държеше най-много на това, да се запази духа на песните както ги е дал Учителя. Понякога онези, които не знаеха песните ги учеха от нея. Тя ще застане на пианото и ще изпълнява, а групичката, която учеше песните ще застанат до нея и ще пеят с нея. Този процес за изучаване бе много прост и естествен.

Минаха тридесет години от заминаването на Учителя. Дойдоха други поколения музиканти. Веднъж при нея дойдоха две певици, за да покажат как изпълняват песните на Учителя. Ние ги питаме, от къде сте научили песните? Цитират някои имена. Ние се споглеждаме с Мария. Мария обяснява, че има песнопойка, която е издадена и като школувани музиканти по нотния текст могат да научат песента. А те отговарят, че песните не са били точни както са писани в песнарката. Питаме ги от къде знаят това. Те отново цитират имена. Ние се споглеждаме с Мария. Тогава аз посочих с пръст сестра Мария и казах: „Виждате ли този човек, който стои пред вас? Тя 22 години четири пъти в седмицата свиреше на пианото или хармониума при всяка беседа на Учителя. Всяка записана песен на нотен лист първо Учителят даваше лист тя да го присвири на пианото и тогава Той с цигулката изсвирваше песента и сам коригираше някои пропуски. Тя е човекът, който вписваше оригиналите в ориги-

налния тефтер. Тя е която издаде песнарката на Учителя. А Вие тук сте дошли да ни цитирате имена на хора, които нямаха трайно присъствие в музикалния живот на Изгрева и сега се явиха, за да ви заблудят и отклонят. Е, трябва да избирате: или от извора ще пиете или от локвата.“ След тая моя забележка те станаха и си тръгнаха. Тези две певици се провалиха и като певици, там където отидоха да работят, а се провалиха и като певици, които можеха да изпълняват песните на Учителя. Защо се провалиха? Защото Духът на Заблудението бе ги отклонил от пътя на Школата. А Словото и музиката на Учителя очертават истинския път на Школата. Той е вътрешен път за ученика от Школата. Той е недосегаем за скверни ръце.

В София имаше много музиканти, които бяха музиканти по титла, но не и по дух. Никой от тях не можа да оцени музиката на Учителя. Това трябва да се знае и помни. Идвали са на Изгрева и Сашо Попов и други, но те не можаха да оценят музиката на Учителя. Тя в бъдеще ще бъде оценена. Първо човек трябва да се срещне със Словото на Учителя и след това с музиката Му. Словото и музиката на Учителя вървяха заедно, но първо бе Словото, защото в началото бе Словото и Словото бе у Бога и Словото бе Бог!“ (Йоанна, гл. 1, ст. 1)

123. МУЗИКАТА КАТО ПЕДАГОГИЧЕН МЕТОД

Ние бяхме свидетели когато Учителят даде песента Фир-Фюр-фен на Търновския събор през 1922 година. Тоя я даде без всякакво уведомление. Една сутрин Той я изпълни пред цялото събрание на събора. Неговият глас беше баритон. Но с такава сила и дълбочина изпълни тази песен, че приятелите останаха като гръмнати и известно време не можеха да мръднат. След това Учителят разреши тази песен да се запише и да се заучи и тя стана една от любимите песни на Братството. Към древният текст Той даде и български текст, който влезе към песента със съответна мелодия.

И други песни на този древен език Учителят изпя. Но Той не позволяваше да се пеят тези песни където и да е и пред когото и да е. Само при специални случаи и при хубаво хармонично състояние на присъстващите. Той ги нарече не песни, а окултни изпълнения. Вижте какво скрито име даде Учителят. За окултните песни имаме широко понятие, за което Той е говорил. Те упражняваха своето въздействие по закони и пътища, които ние не познаваме.

Той създаваше понякога песни по повод на общия братски живот. При една екскурзия на Рила сядаме да си починем на една хубава полянка край езерото, а една сестра седнала далеч от групата и се е умъчнила нещо и плаче. Учителят я гледа и започва да пее песен, която се отнася за нея: „Да имаш вяра“. Създаде я в момента и започна да я пее. Приятелите го последваха и запяха. Сестрата усети влиянието на тази песен, отърси се от тъгата си, дойде при нас, запя и тя с нас и състоянието ѝ се промени. Това бе Катя Грива.

Учителят създаде и други песни в присъствието на други братя и сестри, които преживяваха тежки изпитания, държаха изпити и Той с един лекичък музикален мотив трансформираше състоянието им. Такива опитности имаха Паша Теодорова, Савка Керемидчиева, Мария Тодорова и по повод техните състояния Учителят създаде песни. Тези песни са един метод за трансформирани на трудни състояния, през които минава човек. В самата песнопойка отзад е дадено по какъв повод е дадена песента.

Когато Учителят иска да даде някоя песен в клас идваше с цигулката. Да видите само с какъв трепет, с какво внимание ще отвори кутията на цигулката си. Безупречна, хубава кутия за цигулка. Ще извади цигулката, ще я из-

бърше с една лекичка кърпичка. По цигулката нямаше дори пращец. След туй ще извади лъка, ще го пригласи и ще изсвири мелодията, която иска да предаде. Ще я изсвири на цигулка, а след туй може и да я изпее. Много пъти я е изсвирвал докато е нужно, за да могат приятелите да научат мелодията. След туй се нотираше песента от тези, които можеха. Това бе Асен Арnaudов, Ири-на Кисъова, Кирил Икономов, а понякога и Мария Тодорова.

Нотираната песен се даваше на Учителя. Но в изпълнение на нотния текст Мария се придържаше към съветите на Учителя и винаги с Него проверяваше записаните песни и се вслушваше в съвета на Учителя който спазваше. Така се запазиха песните и се предадоха в един съвършен вид на приятелите. В общото пеене могат да се явят малки отклонения след известно време. Ето, това бе един от методите на Учителя за сваляне на Неговите песни.

Песните се даваха в клас, на екскурзия, на събрание, при разни случаи. Понякога Учителят дойде на поляната при някоя група и им изпее някоя песенчица. Той бе доловил по някакъв повод мелодията и я изпява на приятели-те, които я запяват и заучават.

Музиката като педагогичен метод. Има много изказвания от Него в тая връзка. Той създаде философия на музиката. Мария е записала много изказвания на Учителя за музиката. Те са запазени и в бъдеще при едно ново издание на песнарката ще бъдат включени към отдела „философия на музиката“. Нашите музиканти още не знаят дълбокото значение на музиката, нейната сила и творческа мощ. Като педагогически метод Учителят се ползваше от нея. Можеше с една песен да издигне състоянието на всички в салона на едно друго по-високо поле. Той използваше песните в тази насока. Понякога се създаваха тягостни състояния или по причина от приятелите или поради астрологическите аспекти. Тогава Учителят държеше да се изпълнят няколко песни и тежката атмосфера в салона се трансформираше - изясни се, проясни се, светне ти. Създаваше се хармонична обстановка и чак тогава Учителят започваше беседата. Затова пред всяка беседа се пееха песни, за да се създаде хармония и друга обстановка и след това Той даваше Словото си. Обикновено Той посочваше кои песни да се изпеят. Мария Тодорова свиреше на пианото или хармониума, а приятелите пееха в салона. Музиката съпътстваше работата на Учителя винаги. Пеехме навсякъде: на поляната, в салона, на екскурзия, покрай огъня. Между разговора с Учителя винаги имаше песни.

124. ПЕСЕНТА „СЪРДЕЧНИЯТ ЗОВ“

Австро-Унгарският престолонаследник Франц Фердинанд бива убит на 15 юни 1914 г. в Сараево. На 15 юли 1914 г. Австро-Унгария обявява война на Сърбия и това е началото на Европейската война. Оформят се два воюващи лагера. Централни сили - в нея влизат Германия, Австро-Унгария и Османската империя. В Антантата (Съгласението) влиза Англия, Франция, Русия и САЩ. На 1 октомври 1914 г. България влиза във войната на страната на Централните сили - Германия и Австро-Унгария. Започва една тригодишна война, в която българите са в окопите на фронта, а жените и старците орат и сеят нивите. Прехраната на войската намалява, облеклото се скъсва - войниците са боси, голи и гладни. Злоупотребите и спекулациите на приближените около властта са големи. Така че през лятото и есента на 1918 г. социалното и нравствено единство на българското общество се разпада. На 15 юни 1918 г. правителството на Радославов подава оставка на кабинета си пред монарха Фердинанд. На 21 юни 1918 г. Александър Малинов съставя ново правителство. Поставя се въпроса за сключване на сепаративен мир с Антантата и излиза-

не от войната. Учителят е дал съвет шест месеца преди свършване на войната да се излезне от нея. Но това не се изпълнява. Войските от фронта са деморализирани. Започва дезертърството от фронта. Към 1 август 1918 г. общият брой на на мобилизираната българска армия е 857 хиляди души, а за дезертърство са произнесени 30 000 присъди. На 15 юли 1918 г. на река Марна започва германска офанзива, но френските войски нанасят тежка загуба на германците. Края на месец август Фердинанд е в Германия, а през това време Антантата приготвя мощен удар в района на Добро поле. На 14 септември започва офанзивата срещу българските позиции. Това поле представлява коридор, който на юг отвежда в Солунската равнина, но едновременно е и врата, през която на север минава пътя за излизане в долината на река Вардар. През това време главнокомандващият българската войска генерал Жеков е болен от испанска треска и на 8 септември заминава на лечение във Виена. Генерал Тодоров, който на 15 юли 1918 г. е назначен, не поема длъжността си поради това, че не е бил уведомен. Началникът на оперативния отдел при щаба на армията полковник Стефан Нойков е бил в домашен отпуск. Генерал Рибаров, началник на III балканска дивизия се завръща от домашен отпуск на 7 септември и обявява, че е болен и иска да бъде освободен. Бившето командване само се е отстранило от фронта. На 14 септември 1918 г. от 8 часа противниковата артилерия открива огън по целия български фронт от Охридското до Дойранското езеро. На 15 септември френските полкове атакуват Добро поле, а на 15 и 16 септември българските позиции са разкъсани и е осъществен пробива на фронта от войските на Антантата. От тук започва началото на разгрома във войната. Съюзниците открито изоставят България. Това Александър Малинов осъзнава на 19 септември. Българските войски напускат фронта.

Без това предисловие е невъзможно да се разбере обстановката и времето, когато бе дадена и създадена песента „Сърдечния зов“, защото съществуват сили, които пряко или косвено са вземали участие за свалянето на тази песен от Невидимия свят и начина за написването на песента е при необикновени обстоятелства.

Един от приятелите - Атанас Д. Ковачев, който е бил войник на фронта, си дохожда във войнишка отпуска, минава през София и отива при Учителя, за да го види. Той бил музикант, военен капелмайстор и като такъв е бил мобилизиран да поддържа със своите маршове бойния дух на войниците. Дошъл при Учителя и Му разказал новините и някои случки от фронта. Учителят го слушал внимателно. Като разговаряли така, Учителят по едно време извадил текста на едно стихотворение „Сърдечния зов“, което е било написано от един брат Зурков и подарено на Учителя. Последният Го оглежда внимателно и Го подава на Ковачев: „Можете ли да напишете музика върху този текст?“ Ковачев го прочита, размислява, но не може нищо да му дойде в главата. Учителят му изсвирва един кратък мотив на цигулката. Усмивнал му се окуражително и казал: „Рекох, напишете музиката!“ Брат Ковачев взема текста на стихотворението и запомня мотива на бъдещата песен, разделя се с Учителя и като му се свършва войнишката отпуска, от дома заминава за фронта в своя полк. Пристига в полка си и минава някой и друг ден докато разкаже новините от къщи на жадуващите да чуят от устата му измъчени войници. По едно време му идва мисъл в главата, че е време да напише музика на този текст даден му от Учителя и да разработи мотива и че друго по-подходящо време няма да има. Като че ли някой говори отгоре над главата му: „Напишете музиката - сега или никога!“ Той се стресва, че е дал обещание да напише музика, влиза в палатката си и се залавя за работа. Чете текста, започва да търси мо-

тива на Учителя, който подхожда на песента. По едно време хваща мотива, който бавно слиза в ума му отгоре от висините, започва да му звучи като мелодия и той с треперещи ръце започва да сваля и записва тази песен чрез нотния текст на лист хартия. Точно по това време се чува някаква стрелба навън от пушки, картечици и разпръскване на шрапнели. Той седи в палатката си и продължава да пише и да работи върху песента без да вдигне глава и без да се интересува какво става навън. При друг случай би излязъл навън и би се огледал и запитал какво става при тази пуқотевица. Но той записва песента точно в този момент и е съсредоточен и зает с тази си работа. По това време идва при него свещеника на полка, а такива е имало на времето при всеки полк и му викнал уплашено: „Гърците и сърбите настъпват и гранати падат около нас. Ставай Ковачев да бягаме и да спасяваме кожата си“. Но братът останал в палатката си, продължил работата си и завършил нотирането на песента. Излиза навън и какво да види? Бивакът на полка е целият разрушен от гранатите и само неговата палатка, в която е стоял стърчи всред разрушението. Оглежда се, няма никой. Всички са се оттеглили. Сам е. Взима си нещата и той тръгва. Намира след това отстъпващите войници и по-късно научава, че това е пробивът на фронта и че България е загубила войната и е поставена на колене - опозорена, унижена, разпокъсана и победена. Идва време да ги разпуснат, той отива в София на ул. „Опълченска“ 66 при Учителя, за да го види и да Му занесе нотираната песен. Учителят го приема в стаичката Си и му посочва стола да седне. Ковачев изважда нотирания лист на песента и Му го подава без да промълви и дума, обзет предварително от необикновено вълнение. Учителят го взима, оглежда го и казва: „Ако не пишеше музиката на тази песен когато падаха гранатите около палатката ти, то и ти щеше да пострадаш. Тази музика те спаси.“ Ковачев седи настръхнал. Той още нищо не е казал, не е отворил устата си да каже дума, а ето Учителят пред него знае при какви условия е писал песента там на фронта в онази палатка. Братът разбира, че Учителят е видял цялото положение там, че сам го е подтикнал именно в онзи момент да напише музиката на песента, като му е внушил думите: „Сега или никога!“ Разбира се, че Учителят го е охранявал и предпазвал от опасността през време на сражението там на фронта. Той пада на колене пред Учителя както започва песента: „Пред Теб припадаме Господи днес с чисти трепетни души“. Учителят пристъпва към него, вдига го и му казва: „Да видим как звучи песента“. После изважда цигулката си, слага нотния лист на стойката и започва да я свири. Учителят я изсвирва няколко пъти, а Ковачев стои и слуша. Слуша и не може да повярва. Пред него Учителят свири неговата мелодия, която е написал там на фронта и че той е първият слушател сега на Учителя. Свири Учителят неговата мелодия, която той е написал там в палатката на Добро поле и изведнъж си припомня, че по същия начин е звучала в ума му тогава, когато той трябваше да я запише. Слуша и вижда, че това е едно и също нещо - и там и тук. И че авторът на тази песен е един и същ, а това е Духът на Учителя.

Ние слушахме как я пееха тази песен онези приятели, които бяха като войници по фронтите на Европейската война. В тяхното изпълнение имаше нещо необикновено, което ние не можехме да изпълним, когато я пеехме. Те бяха живи участници във войните, бяха останали живи и знаеха, че това дължат на Учителя, който когато ги изпроводи бе казал: „Ще се върнете всички. И косъм от главите си няма да загубите.“ Така и стана. Те се завърнаха по домовете си. А когато пееха тази песен, чрез нея те славеха Господния Дух, Който със своята Сила бе ги съхранил и довел отново при нозете на Учителя. Ето това е песента на „Сърдечния зов“.

Има и други песни от Атанас Д. Ковачев.

1. Милосърдието - текст „дядо Благо - Стоян Русев

2. „Славейчета горски“

3. „Небето се отваря“ заглавието е „Среща с Христа“ написана на македонския фронт, 20.08.1918 г.

125. ПЕСНИ КРАЙ ЛАГЕРНИЯ ОГЪН

Когато говорим за окултната страна от живота на Учителя - това са факти, явления, случки, на които ние учениците на Школата бяхме свидетели и които произтичат от свръхсъзнанието, т. е. от Космическото съзнание. Те ни показват, че стоим пред едно Възвишено Духовно същество от ранга на Христа, което е свалило Божествения свят на земята. Те за Него са най-естествена проява на неговия живот, защото Той нямаше личен живот. Неговия живот беше израз на живота на Космоса, на живота на Небето, на живота на всички съвършени същества, които стоят зад него. И Той казва: „Зад мене стои цялото Небе. И Словото, което ви говоря, не е мое то е на съществата, които стоят зад мене, а те не са едно и две, а хиляди и милиони. Това са идеите на Бога, на Вечния Дух, които проникват цялото Битие“. И за Учителя могат да се приведат думите на Христа, който казва: „Не вярваш ли, че Аз съм в Отца и че Отец е в Мене? Думите, които Аз ви говоря, от себе си ги не говоря, но Отец, който пребъдва в мене, делата Той прави. Вярвайте ми, че аз съм в Отца, и Отец е в мене: ако ли не, вярвайте ми за тия дела“. (ев. Йоана гл. 14 ст. 10-11))

Учителят казва: „Аз мога да ставам видим и невидим, когато пожелая. Мога да излизам от тялото си, когато пожелая и да влизам пак. Аз искам да науча и вас на това изкуство.“ Учителят казва още: „Аз не съм в тялото, тялото ми е само като катедра, от която говоря“.

Също така, Учителят можеше да се излъчва и да помага на далечни разстояния без да се дематериализира. Такива случаи са съзнателно излизане на Учителя от тялото, отиване на далечно разстояние и връщане отново в тялото си. Ето един такъв случай.

Както винаги, когато Братството е на Рила на 7-те езера, лагерът е построен и устроен както трябва, като всеки ден живота върви по своя специален ритъм насочван от Учителя. Вечерно време се палят големи огньове, около него са насядали всички наметнати повечето с пелерини, да ги пазят от студения вятър и всички без изключения пеят братски песни и песни от Учителя. Понякога Учителят говори, стенографите записват. Един път при такъв огън Учителят е седнал между двама братя и се грее на огъня, а всички наоколо пеят. Из един път Учителят наклонява главата си на една страна към единия от братята, като че заспива с притворени очи. Всички забелязват това и остават учудени. Един брат се сеща и поглежда часовника си - било е към 22 часа вечерта. След две-три минути Учителят изправил главата си и всички с облекчение въздъхват, че не се е случило нищо лошо на Учителя и пак запяват песните и Учителят продължил да говори, като че ли нищо не се е случило. Това направило силно впечатление на всички, но никой не можал да си го обясни. На другия ден към десет и половина часа преди обяд пристига група от 16 души братя и сестри, които тръгнали предната вечер от гр. Дупница и за по-напряко някой им показал нов път за към езерата. В първите години на лагеруването на Рила се е излизало през Дупница, като от София са тръгвали с влака. По-късно се прехвърлят през Са-

моков, а от там село Говедарци, през Гьолечица и Вада. Но като тръгнаха по този път, стъмнило се, объркали се в клековете, било толкова тъмно, че не виждали нито път, нито посоката, по която вървят. Като се лутали в безизходица цели два-три часа, най-после един брат предложил да се спрат и да се помолят на Учителя, за да им помогне по някакъв начин, та да излезнат от това положение. Всички се съгласили. Спрели се и почват общо да четат молитва, като отправят силно мисълта си към Учителя, за помощ. Веднага след молитвата виждат, че блясва светлина в сред мрака и в светлината те ясно видели фигурата на Учителя, който с пръст им посочил посоката накъде да вървят. Те взели тази посока и намерили пътя, по който трябвало да тръгнат. Когато блеснала светлината, те погледнали часа и видели, че е към 22 часа вечерта. Значи по това време когато Учителя заспал при огъня на бивака при второто езеро, се явява при тях в светлина и им показва пътя. Този факт показва, че Учителят е чул тяхната молитва, видял опасността, в която се намират и моментално се излъчва и отива да им посочи пътя. Значи съзнанието на Учителят е винаги будно и долавя мисълта на всички нуждаещи се като се притича на помощ винаги и навсякъде когато бъде призван. Учителят е човек с Космическо съзнание, човек на Реалния живот, който функционира в целия Космос и твори и вечно обновява формите, чрез които се проявява.

Той беше Маг от най-висш разряд, защото разполагаше със силите на живата Природа за изпълнение на волята на Бога и за благо, както на отделни лица, така и на цялото човечество. Той можеше да става видим и невидим, да се пренася на далечни разстояния и да бъде едновременно на много места. Той беше ясновидец от най-висша степен и затова нямаше нищо скрито покрито за него. Той виждаше всичко не само около себе си, но виждаше всичко, което става по цялата земя и в целия Космос. Виждаше в миналото на хора, събития и епохи. Виждаше и в бъдещето им. Владееше събития, епохи, съдбата на човечеството и го направляваше съгласно Божият план, който Той знаеше.

Идва поредната вечер, лагерния огън се разгаря, групата се е увеличила с онези 16 човека дошли сутринта след голямото лутане през нощта и с една голяма опитност от порядъка на Космичното присъствие на Великия Учител на земята. Няколко цигулки подемат напевите на братските песни, всички запяват потопени в един друг свят от песен, където тя преминава в молитва. Най-висшето състояние на песните на Учителя са молитвите. Песента преминава в молитва от Духовния свят в Божествения свят, които е свят на Истината, а тя е светлина от Слава - Божествена светлина.

Незабравими вечери, незабравими преживявания, незабравими извисявания на човешкия дух за общение с Бога!

Ние преживяхме всичко това. Оставяме опитностите си, защото те са живо свидетелство за тези дни когато бяхме с Учителя на земята. Ако очите ви се отворят за живота на Словото Му, ще намерите методите да се ползвате както от Него, така и от нашите опитности. И тогава ще ви се отворят ушите и ще чуете как се извисява човешката душа, която пее песните на Учителя и как тази песен преминава в молитва пред Божието лице. Тогава ще бъдем едно с вас: ние, които бяхме с Учителя на земята българска и вие, които четете Словото Му и пребъдвате в него. Амин!

126. ЗАКОНЪТ ЗА ПРЕЛИВАНЕТО

Сряда, 27.III.1929 г.

6 часа сутринта

„ИЗГРЕВ“

Лекция на Общия Окултен Клас държана от Учителя

Трябва да познаеш Бога в това, което той е направил. Ако ти не познаваш Бога в проявеното, как ще го познаеш в не проявеното. Ако ти не разбереш относителната истина, как ще разбереш по-дълбоката.

Като се даде една песен, отначало я пеете с интерес, а после ви се втръсва. Сега ще имаме една песен на два гласа. Думите ѝ съм взел от един стар език. Направил съм един превод на български, като съм вложил нещо ново, понеже в миналото тая песен е имала едно значение, а сега - друго. В миналото това е било един идеал за бъдещето, а сега е идеал, който се е реализирал. Това, което преди е било далечно бъдеще, сега за нас е една реалност. Заглавието на песента е: „Хади-Хензи“, което на български се превежда с думите „Благата песен“. Съдържанието ѝ е приблизително следното:

ХАДИ ХЕНЗИ (БЛАГАТА ПЕСЕН)

НЕВА - САНЗУ, НЕВА - САНЗУ,

БИУ МЕНСИ

ХАРИЕН, ХАДИ ХЕНЗИ.

АВА МАХАР ВЕН ХАБЕР

МЕНСИ.

„Ти съзнавай, ти люби,

безспирно сей, гради

и в живота всичко давай.

Тази Истина - Бога ти познавай!“

В песента е очертан за човека един гладък път без препятствия. Казва се в тази песен: всичко давай. Ти не можеш да даваш това, което нямаш. Който дава, дава му се, и кой то не дава, нищо не му се дава. Тази песен едно време се е пяла другояче: и сега може да се пее по този начин, но може да се пее и по нов. Тези хора, които са имали тази песен, са били високо културни. Ние говорим сега само за високо разумните хора. В СВЕТА ПАРАЛЕЛНО ВЪРВЯТ ДВЕ ЕВОЛЮЦИИ. ЕДНАТА Е ЕВОЛЮЦИЯ НА ПРАВЕДНИТЕ, А ДРУГАТА Е НА НЕПРАВЕДНИТЕ. ПРАВЕДНИТЕ И ГРЕШНИТЕ ПАРАЛЕЛНО ВЪРВЯТ.

В съзнанието на всекиго става едно прекръстосване: не в промяната на живота, а в съзнанието. Това е, за да имаме познание.

Тая песен изразява очакване на нещо. ТЯ ВНАСЯ УСПОКОЕНИЕ. ТЯ Е ХАРАКТЕРНА ЗА НОВАТА 1929 ГОДИНА.

В природата има един психологически закон, който не върви по нашите правила; като изкажем едно, то другото само по себе си следва, а от него пак само по себе си следва друго и т. н. ЗАТОВА ТРЯБВА ДА ДОЙДЕМ ДО ЕЗИКА НА ПРИРОДАТА. Българският език трябва да се измени. Той ще се измени като се изменят българите.

ЖИВОТЪТ ОТ ЛИЧНОСТТА ТРЯБВА ДА СЕ ПРЕЛЕЕ В ИНДИВИДУАЛНОСТА, ОТ ПОСЛЕДНАТА В ДУШАТА, ОТ ДУШАТА В ДУХА. Преливане трябва да става.

След смъртта докато отидеш в лоното на Аврама, всичките ти дрехи ще разтърсят, ще те изперат, ще те облекат. Това от хиляди години са го знаели всички светии и праведни. Сегашният живот е едно заблуждение. Ако в този живот ние не можем да се преселим в бъдещето, в следущия живот, от него

в трети живот и пр. ще се спрем като някой кон на пътя си.

МАЛКО КАТО ТИ ДАДЕ БОГ ДА СЕ ЗАРАДВАШ.

Студът ще се обясни другояче в бъдещето. Има учени, които знаят това, но мълчат. Огънят и студът черят недоволството, апатията, всички противоречия. Като се изцериш, ще разбереш смисъла на студа и топлината. **ТОГАЗ СТУДА ЩЕ ПРЕМИНЕ В ДРУГА ЕДНА ФОРМА**

127. КАК СПАСИХ ЦИГУЛКАТА НА УЧИТЕЛЯ

След заминаването на Учителя, за Неговата стая, т. е. Горницата се грижеше Мария Тодорова и Паша Теодорова. По настояване на Тодор Стоименов бе включена и Люба Иванова, съпруга на Манол Иванов от Варна, която бе един пакостлив дух и с която имахме много неприятности. За това бе виновен Тодор Стоименов. И трите имаха ключове - три броя ключове. Един ден взех ключа, който бе в Мария Тодорова, намерих една хубава цигулка, обвих я в плат, отидох в Горницата и отворих калъфа с цигулката на Учителя. Взех оригиналната цигулка на Учителя, която бе тип „Гуарниери“, а в калъфа сложих хубавата цигулка, която носех. След това отлепах цетела на оригиналната цигулка и я залепих върху онази цигулка, която замених и която седеше вече в калъфа. Така аз подмених оригиналната цигулка с една друга хубава цигулка. Това за мен бе един голям успех, защото на никого не му направи впечатление, другите не познаваха оригиналната цигулка на Учителя и не бях свирели на нея. Аз я прибрах при себе си и след това я предадох на Петър Филипов да я съхранява и той я укри при своя рожден брат Ною Филипов. Така тя стоя около 25 години при него. Ною след като я получи я предаде да се съхранява при ръководителя Йордан Новаков от гр. Русе. По-късно тя бе прибрана от Петър Филипов и по настояване на един млад брат с когото работех цигулката трябваше да се предаде на едно друго по-младо поколение, понеже ние бяхме вече на възраст. Така в мое присъствие Петър Филипов предаде цигулката на онзи, на когото аз бях определил да я съхранява. Е, ще питате кой е този - онзи? Е, това е тайна. Нали трябва да запазим цигулката на Учителя? Ако не бях подменил на времето цигулките, оригиналната цигулка щеше да бъде продадена по време на процеса и щеше да бъде разпродадена и да отиде в други случайни хора, те щяха да я препродават и щяха да печелят от това, че е била цигулка на Учителя. А тя беше един хубав инструмент. Почти през времето на Школата Учителят свиреше с нея.

През 1942 г. Учителят също закупи една много хубава цигулка. Не казвам каква, за да не я познаете. Учителят свири с нея няколко години.

Един млад брат написа историята на двете цигулки до най-големи подробности и засне на фотоапарат и двете цигулки също с най-големи подробности. Така че той след време ще изнесе историята на двете цигулки, но в никакъв случай няма да ви каже къде са цигулките. Аз съм го упълномощил да се грижи за тях и да наблюдава онези лица, които съхраняват цигулките. Е, кои са тези лица засега няма да ви кажем, а ще сложим върху тях шапки-невидимки.

Двете цигулки на Учителя са в България. Учителят дойде в България за българския народ и те остават за българите, макар че направата им е италианска и са инструменти направени от старите италиански майстори. Хубави инструменти и какъв звук имаха. Вие чували ли сте как Учителят свири с тях? Ние имахме привилегията да слушаме музиката на Учителя изпълнявана чрез Неговите две цигулки.

КОЯ Е ПО-ХУБАВА ЦИГУЛКА?

Веднъж учителят извиква Мария Тодорова в стаята си и свири пред нея последователно ту с една, ту с друга цигулка. Мария била помолена да седне на стола и да слуша. И тя бе слушала внимателно, нали е музикант. После Учителят показал, че едната цигулка е тип „Гуарнери“ и показал как се свири с нея. След това ѝ показал другата цигулка, която била тип „Страдивариус“ и също изсвирил нещо на нея. След това я запитал: „Коя харесваш повече?“ Тя отговорила като посочила с пръст цигулката „Гуарнери“. „Тази харесвам повече.“ А Учителят добавил: „И аз така мисля“. Така че Мария е присъствала на просвирването от Учителя на тези две цигулки с цел да бъдат сравнени. Защо ли? Защото втората цигулка модел „Страдивариус“ се яви през 1942 г. при Учителя, а нейната история е по-дълга. Друг е този, който ще ви разказва за нея.

Моето задължение бе да бъде спасена едната цигулка, а един друг брат от моето поколение спаси втората цигулка. И накрая се яви един млад брат, който трябваше да опише историята на двете цигулки и да разреши въпроса за предаването им и съхранението им от следващото поколение. Ние учениците от Школата на Учителя съхранихме двете цигулки на Учителя и ги предадохме. А вие ще сторите същото. Накрая къде ще отидат тези цигулки и кой ще ги съхранява ще научите тогава, когато този млад брат публикува историята на двете цигулки. Там е дадено решението, което също и аз одобрявам. А какво е това решение засега аз също не ви казвам. Друг след мене ще ви го каже.

128. ПАНЕВРИТМИЯТА

Учителят работеше много естествено. Една вечер на поляната бяхме се събрали 5-6 души братя и сестри около Учителя. Неделчо Попов, който бе от Родопите подхвана разговор за българските песни, българските хора и народните танци. Тогава Учителят каза: „Може ли някой от вас тука да изиграе едно хоро?“ Хванаха се 3-4 души за ръце и за колани и като си пееха изиграха някои от народните хора. Пеят и играят, редят стъпка след стъпка, така както е за всяко хоро с отделни стъпки, а Учителят ги гледа. Гледа ги съсредоточено и мълчи. После една сестра Тодора Йорданова Станчева, която по-късно се събра да живее с Ангел Вълков пожеда да покаже някои от стъпките от народните хора от техните села. Тя беше чевръста и сама си пееше и сама играеше и се носеше от стъпките така, като че не стъпва на земята. Бяхме прехласнати. След малко Учителят каза: „Сега ще ви дам една малка мелодия. На тази мелодия какви стъпки ще дадете?“ Учителят я изпя. Опита се сестра Тодора, но не знае какви стъпки да даде и да сложи на мелодията. А мелодията беше простичка и семпла. След това излезе и Неделчо Попов, който е също от село, от Родопите и той се опита да тури стъпки на тази мелодия, но все несполучливи. Станаха и други да опитат. Но отново несполука. Тогава Учителят стана: „Аз ще ви покажа истинските стъпки.“ Тогава ние видяхме как мелодия и движение се събраха в една хармония. Тогава Учителят се малко помисли, спря се и се съсредоточи в себе си. Дойде Му някаква идея. И вече забрави за нас. Ние започнахме да си играем тези стъпки и да пеем мелодията. А Той се върна в стаята си, запали лампата и цяла нощ цигулката Му се чуваше отвътре от стаята. Значи Учителят свиреше, беше Му дошла една идея и Той с вдъхновение започна да разработва тази идея и така се тури началото на Паневритмията - хармония от музика и движение.

На другата сутрин Учителят беше пак рано на поляната. Около Него бяха същите братя и сестри. Тогава Той даде следващата мелодия заедно със стъпките. Ние сме около Него и всичко възприемаме с необикновен възторг. Първо Учителят даде мелодията и ние я изпълваме и заучаваме. После Учителят ни даде стъпките за мелодията. И така почна да се създава упражнение след упражнение. Учителят гледа как се играят упражненията, които бе дал. Дойдат Му нови идеи веднага се качи горе в стаичката, взема цигулката и разработва тези идеи по-нататък. Така в продължение на един месец Той създаде Паневритмията. На Учителят Му допадна това творчество и започна да дава упражненията след това в салона. После отиде на поляната, цигуларите свирят, а другите играят, а Учителят ги гледа и поправя грешките. Той долавяше мелодията по вдъхновение. Както така седи и гледа движенията на приятелите, дойде Му нова идея, отиде в стаята си, вземе цигулката и я разработи. А на следващият ден ще изсвири мелодията и ще покаже новите стъпки.

Първата група, с която работи Учителят усвои добре всички упражнения от Паневритмията и започна да обучава и останалите. Музикантите разучиха мелодиите и сформираха оркестър. Дойде време да се изпълни на поляната една сутрин цялата Паневритмия като оркестъра беше в средата, а Учителят играеше във вътрешния кръг. Така се сложи началото на Паневритмията.

След това Учителят даде задача на Олга Славчева, която бе поетеса да напише думи за Паневритмията, които да отговарят на идеята на Паневритмията. Олга по идеи на Учителя даде думите, те се облякоха и съгласуваха както по форма, така и по съдържание и най-вече с хармонично съчетание с музиката.

Възникна идеята да се представи Пентаграмата, която Учителят беше дал в първите години, която висеше на стените на възрастните приятели с движения и с музика. Мнозина знаеха, че Учителят бе правил опит с „Класът на Добродетелите“ за работа с Пентаграмата, така че върховете на Пентаграмата си сменяваха местата и горния връх се задвижваше в дясно и отиваше в страни. На негово място от ляво при завъртането стъпваше най-отгоре следващия връх. Приятелите имаха опит от движението на Пентаграмата. И тогава един възрастен брат реши да използва тази идея и дълго време работи, да създаде едно движение под формата на Пентаграма придружено с движение и с музика. Това беше Цочо Диков, който не беше музикант, но беше оригинален по живот и по мисъл. Като взе повод от това негово желание, Учителят работи известно време сам върху Пентаграмата. След това Той започна да дава движенията, мелодията и текста на Пентаграмата. Така се получи следващото упражнение-мелодия, думи и движения все от Него. То е едно важно упражнение и не е лесно за изпълнение. Доста трудно се обучиха приятелите. И мина известно време докато се заучи.

Така че подтикът да се даде Пентаграмата беше дошъл от Цочо Диков, който бе направил първият опит. Той бе оригинален брат и беше лаборант на професор Консулов. Той непрекъснато работеше върху проблема за движението на Луната около Земята и обясняваше защо обиколката ѝ около оста и около земята са едни и същи. Проблемът за луната му бе проблем на живота. Той издаде съчинение за тази своя работа. Не зная къде се намира. Но във връзка с тази своя работа той е задавал много въпроси на Учителя за луната.

И тези отговори на Учителя са важни. Дано ги е записал. А кой прибор неговия архив не зная. Той ми подари две копия от негови работи, но не зная къде потънаха. Всичко, което е казал Учителя за луната е записано. Но не зная къде се намира.

По-късно Учителят даде и „Слънчеви лъчи“. Текстът го даде Весела Несторова, а мелодията е от Учителя.

Паневритмията бе дадена, тя започна да се изпълнява от край до край, а в средата на кръга имаше оркестър от десетина музиканти. Техен диригент бе Матей Калудов по времето на Учителя. Ние играехме в кръг, а Учителят играеше в кръга сам. Тя влезе в Братския живот и се играеше редовно от 22 март до 22 септември всяка година.

Когато почне есента и времето се засъжуди сутрин след молитва се играеха шестте упражнения, които Учителят бе дал в Търново преди години. Преди да даде Паневритмията Той даде шестте упражнения, които ние изпълняваме сутрин когато не играем Паневритмия. Отидем някъде в планината, изкачим се на някой връх, застанем на някоя хубава поляна и направим тези шест упражнения. Това беше нещо необикновено. Те са за хармонизация на човека с природата и за тониране на ученика. Много хубави ритмични, спокойни и плавни движения. При изпълнението им се произнасят известни формули, които Учителят ни е дал. Значи тука има мисъл, идеи и затуй тези упражнения са особено ценни, освежителни и укрепителни за човека. Шестте упражнения се правят през цялата година. По време на учебната година те се правеха и преди да започне Паневритмията и след това ние се нареждахме в кръг, музикантите засвирваха и ние се понасяхме в кръга на Паневритмията.

По времето на Учителя Паневритмията бе отпечатана с музикалния текст и с думите на Олга Славчева и Весела Несторова. Бяха дадени обяснения как се играят упражнения. След заминаването на Учителя и когато дойдоха други поколения се разбра, че описанията на упражненията не са пълни и по тях трудно човек може да научи движенията на Паневритмията. Ние, учениците от Школата бяхме учили Паневритмия от Учителя. След това я показвахме на други. Но когато прочетохме обясненията разбрахме, че по тях не може да се научи Паневритмията. Тогава се събра една група от Мария Тодорова, Елена Андреева и Ярмила Менцлова. Тя даде подробен текст, който е записан, а след това бе извикан фотографа Васко Искренов и направи по 5-6 снимки на всяко упражнение на Мария Тодорова и Ярмила Менцлова, които хванати за ръце показваха отделните упражнения. Бяха извадени снимки от тези упражнения. Къде са те сега не мога да кажа, защото не зная къде съм ги укрил. Предадох ги на приятели, които ги укриха, за да се съхранят. Не са загубени, но не зная къде са в момента. И да искам да ви ги покажа не мога. След време онези, които ги съхраняват ще ги извадят когато се убедят, че е дошло време и има условия да се издаде ново издание на Паневритмията. Музикалния текст го имате както и думите. Описание на упражненията ги имате от тази работна група на Мария, Елена и Ярмила. Към тях ще прибавите и снимките на отделните упражнения. По този начин Паневритмията ще бъде издадена и запазена. А къде са тези снимки, не зная. Толкова материал мина през мен и моята задача бе да го укрива и спася от обиските и от унищожението им. А дали ще излезне този архив след време е въпрос. Трябва да излезне иначе всичко ще се стовари върху гърба на брат Борис, че е затрил материалите и са пропаднали в дън земя. Моите неприятели точно в това сега ме упрекват, че съм затрил всичко. Накрая ще се види кой какво е затрил и кой какво е спасил. Следващите поколения ще проверят това и ще дадат всекому заслуженото.

Ние взехме мерки да съхраним Паневритмията в своя първообраз. По времето на Учителя бе направен опит за включване на Паневритмията към училищата, да се играе от учениците. Милка Периклиева на времето направи опит да даде по-лесни и достъпни упражнения за деца от детските градини.

Беше направен опит да се обучат учители по физкултура от цялата страна като бяха събрани на курс от Министерството на просветата в Диана Бад. Но поради различни причини и противодействия бяха изпуснати благоприятни условия.

Разбра се че е необходимо първо една вътрешна духовна подготовка, едно отношение към Словото на Учителя и вътрешна работа и оформянето един вътрешен живот у човека. Необходимо е да се съчетае Словото на Учителя и музиката на Учителя и да стане плът във вътрешния му живот. Тогава той човека с пълноценния вътрешен живот ще да изиграе онази Паневримтия, която ще се съчетае в него: Слово, музика и движение. Това ще бъде задача на една следваща епоха.

Нашата задача бе да запазим и да ви предадем Паневритмията.

129. БОЖЕСТВЕНИЯТ ДУХ И ХРИСТОВИЯТ ДУХ ВРЪЗ УЧИТЕЛЯ

На едно от тефтерчетата на Савка Керемидчиева Учителят е написал: „1897 г. - 7 март. Обещанието Господне. Идването на Божия Дух. Мировият Велик Учител.“ Дата 14.VII.1922 г., 11 ч. сутринта, Чам Кория.“ Там бяхме на екскурзия по това време. И на друго място Учителят бе разказал, че Божественият Дух слиза именно на тази дата и след това се дава Обещанието Господне.

През 1912 г. Учителят се бе оттеглил в Арбанаси в пост и молитва. Тогава Той е работил върху „Завета на Цветните лъчи на светлината“. Бил е много болен и много отслабнал според Елена Иларионова, защото тя Го е наглеждала. После бил на смъртно легло и накрая Го пренасят във вилата на Иларионова на лозето. Оздравява накрая.

По-късно Той съобщава пред приятелите, че тогава Черната Ложа е правела опит да посегне на тялото Му и да го разруши. При една такава обстановка се случва следното: „Една сутрин когато излиза на една височина и бил в молитвено състояние Му се явява Христос и Му казва: „Петре, предоставяш ли тялото си, умът си и сърцето си за Мое обиталище?“ Учителят отговаря: „Слушам Господи!“ И Христовият Дух се вселява в Него.

А на редовния събор на веригата четем из протоколите от 16.VIII.1912 г., четвъртък, 7 ч. вечерта: „Аз и Христос, едно сме“. И с нищо друго не може да ме подкупите освен с вашата любов. От тази година насетне Мохамед ще се учи от Христа. Той ще му преподава уроци“.

По-късно Учителят казва: „Мохамед, това е прероденият Мойсей. На евреите може да стане мъчно, но мохамеданството стои по-високо от учението на Мойсея.“/8. серия, стр. 29 „И стана плът“.

Между Мойсея и Христа няма никакви противоречия в основния закон, който те са проповядвали. /„Влизане“, 9. серия, стр. 137/

130. КОЛКО БЕ ВИСОК УЧИТЕЛЯТ?

Учителят беше представител френологически на тракийския тип на онези траки, които са населявали село Устово, Смоленско. Имал е не черти на славянин, а черти на тракиец като баща си поп Константин Дъновски.

Учителят беше нисък на ръст за моето виждане, защото аз бях висок 1.85 м. Много пъти питаха Учителят колко е висок. Веднъж Той каза, че е 164

см, в една беседа, че е 165 см. Веднъж един приятел Галилей Величков бе Го запитал, защо Той е взел такъв нисък ръст, когато е Учител и като такъв трябва да бъде висок най-малко два метра както се пише в окултната литература? Учителят му казал строго: „Аз съм 165 см. Ако бях взел по-голям ръст, понеже България е малка страна, тя щеше да се разруши, защото нямаше да може да издържи на онова, което минава през Мене. На българите не им трябва висок на ръст Учител, но им трябва Висок идеал. Аз им го дадох. А те трябва да го приложат в живота си и тогава ще се възвисят високо и ще бъдат на висотата на своето призвание, за което Аз съм дошъл в тази страна да предам Словото Божие.“

Ето така стои въпросът „колко е висок Учителят“. Учителят е висок толкова, колкото е висок Неговият идеал. Той го свали чрез Словото Си от Божествения свят.

131. УЧЕНИЦИТЕ НА ПЪТЯ

Бяхме младежи когато се завъртяхме около Учителя. Така си мислехме тогава, че ние сами сме си дошли просто ей така, решили сме и сме дошли. После разбрахме, но след дълго време, бяха минали десетилетия, че не учениците търсят своя Учител, а Учителят търси и намира своите ученици. Отначало ние отидохме при Него и Го помолихме да ни отговори на някои въпроси, които ни интересуваха. Тогава Учителят ни държа две сказки, но не ни каза „кой иска да дойде“, а ни повика специално всеки един от тези, които сам си бе набелязал. На някои устно им съобщи, а на някои писмено с кратка бележка написана от Него: „Поканвате се да присъствате на беседа!“ А защо Учителят сам избра и извика учениците си? Защото Учителят и ученика, те са едно, те винаги вървят заедно, те всякога са били заедно. Учителят идва за учениците, а ученикът търси Учителя. Първо е Учителя, а след това ученика. Учителят знае кои са били с Него през времето на Христа и знае кои трябва да повика, за да Го придружат. Защото има ученици на пътя, те съставляват условията да се прояви Учителят. Има и последователи. Те са сподвижници. Едините образуват вътрешния кръг на Школата, а другите са от външния кръг. Така че имаше и такива, които бяха извикани от Учителя, но не дойдоха. Не посмяха, уплашиха се от общественото мнение, което бе отрицателно настроено от определени среди срещу Учителя. Това ги спъна. Те не дойдоха и изгубиха благоприятните си условия и изгубиха времето да се срещнат и бъдат с Учителя на земята. А те затова бяха слезнали на земята в човешка плът. Но се загубиха и не намериха пътя. А пътят им бе с Учителя. По-голямо нещастие за човека слезнал на земята от това, да се разминеш с Всемировия Учител няма и не може да има.

132. ПАЛТО ЗА БЕДНИЯ СТУДЕНТ

Когато бях млад не се обличах с много дрехи. Издържах на студа и не обичах да ми стягат тялото разни облекла. Фланелите ги носех, а тогава се носеха дебели фланели с дълги ръкави. През зимата все със сако ходех. Имах три палта от хубав шаяк плюс меки шапки, но не ги носех. Не ми беше студено, а и те ме стесняваха като калъп, макар че бяха ушити от майстор шивач и ми стояха много добре. Аз бях висок и строен. Когато отивахме на ул. „Опълченска“ 66 при Учителя на беседа ние младите сядахме накрая на последния ред. Забелязали сестрите, че всички си имат палто, а само аз съм без палто.

Значи съм беден от по-беден. Започнали да си шушукат. „Това братче си няма палто. Дайте пари да съберем да му купим.“ Нали трябва да се направи едно малко добро, да се облече и нахрани нуждаещият се. Иде един ден една сестра и ми казва: „Братче, дай си малко ръкава“. Рекох: „Що ти е моя ръкав?“ „Тъй да видя“. Гледа ме и ми измерва ръкава с педя. А на мене ръката ми е дълга. Имам големи и дълги ръце. Сестрата се затруднява да я измери с педя. Накрая тя се издаде. „Искаме да ти купим сестрите едно палто, че те гледаме, че мръзнеш“. Аз се смаях. Рекох: „Да не сте направили това, че аз имам три палта. Само че са си къщи, не ги нося. Най-много да ги дам на някого, да ги подаря“. Сестрата ме оглежда подозрително. Не ми вярва. На следващия път аз нося едно палто под ръка, не го обличам. Показвам го на сестрата, после го обличам, стои ми като изваяно, тя го оглежда, вижда там етикета на шивача, който го е шил. Значи е по поръчка, значи е платено скъпо. Майка ми беше дала плата, намерила шивача и бе ми ушила пет костюма и три палта, нали ме бе приготвила и изпратила в чужбина да следвам за инженер. Но аз се върнах и инженер не станах. Така останаха три палта, три балтона. И досега не обичам да се обличам с много дрехи. Така сестрите не можаха да купят палто за бедния студент.

133. СЕСТРА ЗА ПРИМЕР

Веднъж на един събор на Изгрева няколко от „влиятелните“ сестри са се спрели пред салона с Учителя и разговарят. Там са Елена, Паша, Савка и още някои от старите сестри. Савка, която бе по-отворена и непринудена с Учителя Го пита: „Учителю, покажи ни една сестра за пример!“ Учителят гледа и мълчи. Сестрите пак настояват, но този път всички. „Учителю, покажи ни една сестра за пример“. Те искат пример. Те искат образец, за да се сравняват с нея и да се състезават с нея. А помежду си те бяха много ревниви една към друга. Всяка се стремеше коя да бъде малко, но над останалите. И ето сега всички настояват. И Паша настоява, всички в хор настояват. А те знаят, че трябва да има такъв образец. Учителят ги оглежда, пък посочва с бастуна към едно и казва: „Брат Борис“. Те ме виждат, как аз съм в далечината и се занимавам с нещо. Те обаче настояват на своето. „Ама сестра, сестра, Учителю!“ Да, те искат сестра, за да се състезават с нея. Учителят пак им казва: „Брат Борис“. Но те настояват упорито. „Ама, Учителю, покажете ни сестра!“ Учителят вече строго натъртва думите си: „Рекох ви, брат Борис“. Всички млъкват и отправят поглед към мен. А брат Борис е с панталони, мъж е и си работи там някаква мъжка работа. Как така брат Борис да е образец на сестра. За тях това бе загадка. За мен бе също. Същият ден Учителят разреши тази загадка като каза: „Братството е състояние на ума, а сестринството е състояние на сърцето. Когато сърцето и ума са се посветили в служба угодна Богу то се идва до истинското Братство, от което започва Новата Култура. А новата Ева я пресъздава.“ Така бе разрешен този въпрос. Ето имате сестра за пример.

134. ТРИТЕ ЖЕЛАНИЯ

Имаше брат по професия зъболекар. Казваше се Димитър Костов. Случи така, че има привилегията да го запита лично Учителят: „Какви желания имаш?“ Костов се стресна, но бързо се окопоти, изправи се и каза: „Учителю, имам три желания: Първо - да имам апартамент. Второ - да отида и да бъ-

да в чужбина. Трето - да съм богат. Учителят му каза: „Добре“. Минаха години. И така стана, че му дадоха апартамент. После той замина за чужбина и то властите го пуснаха през онези години, когато никого не пускаха, и пиле не можеше да премине през границата. И така се случи, че замина там и стана богат и заможен. За неговите познати това бе човек роден с късмет. За непознатите беше случайност. Но за нас, които чухме трите му желания пред Учителя нещата бяха от ясни, по-ясни. За него желанията бяха също ясни, когато ги изказа пред Учителя. Човек трябва да знае какво да иска и да е готов да ги иска на време и още по-навреме да ги реализира. За другите това бяха три негови желания. Но те бяха осъществени и вече не бяха желания, а реалност. А ние ги видяхме с очите си как тези три желания слезнаха от небето при нозете на Учителя и как Димитър Костов се наведе, взе ги и си ги сложи в джоба. Да, три желания сложени в един джоб. И какво направи с тях? Ние видяхме, а вие след нас ще проверите, дали е вълшебен джоба на Димитър Костов.

135. ЧАШАТА ВИНО

Учителят даваше правила за Школата, които трябваше да се спазват. Той държеше за тях, но останалите ученици са свободни да се проявят както искат. Това трябва да става по свобода отвътре, а не чрез налагане отвън. Когато е по свобода участва вътрешния човек, пробужда се съзнанието му и чак тогава има смисъл. За механичното приложение няма място. Така в една беседа Учителят след като разглежда въпроса, че и апостол Павел е съветвал ученика си да слага капка вино в храната си за слабия си стомах то изведнъж Учителят каза, че може да се пие по една чаша вино на ден, за да се оправи храносмилането. А до тогава Учителят държи за пълно вегетарианство, въздържание от алкохол и пушене на цигари. Това изказване на Учителя впечатлява много брат Давидов и след беседа той се приближава до Учителя и пита дали това е верно, което е чул с ушите си или погрешно е разбрал. „Учителю, ами дали може по една чашка вино на ден?“ Учителят го поглежда, става строг и отсича: „Не, не може!“ Давидов е бил обзет от желание да пие. С намръщена глава той се връща назад и си мърмори. „Значи не може! Значи не може! Язык! Язык“ Ние го поглеждаме и се усмихваме. А той се отдалечава и чуваме как повтаря само: „Язык! Язык!“

136. БЕЗСОЛНАТА ДИЕТА

Учителят често посещаваше малкия ни дом. Беше дошъл на обяд у нас, а с Него пристигнаха и приятели. През време на обедата имаше един гост, който препоръчваше безсолна диета и беше фанатик в това отношение. Ние всички се огледахме. Как така без сол? Учителят му каза: „И животните преминават стотици километри, за да открият солен пласт, земен пласт и да ближат от него, а камо ли хората. Колко по-високо стои човек от едно животно.“ Тогава имаше много залитания. Този въпрос Учителят го доразви в една от беседите си. Сега вече никой не се съмнява в това. Та на мен като лежах болен, ми преливаха във вените разтвор от глюкоза и натриев хлорат, което е фактически готварска сол в разтвор в проценти както физиологическия разтвор у човека. Но тогава залитанията бяха големи. А отговора на Учителя бе точен: „Че и животните имат нужда от сол!“.

137. СУРОВОЯДСТВОТО

На същият обед, когато ставаше въпрос за безсолната диета, имаше и друг гост, който бе фанатик в друго направление. Той препоръчваше само суровоядство на зеленчуци и плодове. Да се ядат сурови всички плодове. За това бяхме съгласни макар че обичахме да ядем сладка, мармалади, петмези, сушени плодове. Но да се ядат сурови зеленчуци? Тук също можеше да ядем домати, краставици, понякога зелен лук, зелен чесън, но да се ядат картофите сурови, че зелето и други неща беше за учудване. След като умувахме обърнахме се към Учителя. А Той разреши въпроса така: „Като временен метод само. Но не и за постоянно“. Всички си отдохнахме. Колко точно бе казано. И с какви подходящи думи. Така Учителят ни откри много неща, които използвахме и на които знаехме смисъла и същността. Така освободихме съзнанието си от приети норми, от една крайност възприета от човешкия ум. Веднъж по един такъв повод Той каза: „Ти ако се храниш само с сурова храна ще огрубееш!“. Имаше сестри, които се подлагаха на пост по-продължително време. Други отиваха в крайности към безсолната диета или суровоядството. За непослушанието си към думите на Учителя те платиха със здравето си. Някои от тях сега са инвалиди и непотребни нито за себе си, нито за другите. А по-вироглавите си заминаха. Така например Руска Ковачева от гр. Русе Учителят ѝ бе казал: „Ти няма да постиш.“ А тя се хранила много оскъдно. Влезе в болница, нахранила се изобилно, организма не могъл да приеме храната и тя почина. Умря като гладен човек от преяждане.

138. ЧЕТВЪРТТО ИЗМЕРЕНИЕ

Много се говореше са четвъртото измерение по наше време в Школата. Имаше превод от чужда литература, но не можахме да разберем нищо, защото и на авторите не им бе достатъчно ясно. Те пишеха за неща, които не виждаха, а само предполагаха и ги извеждаха по логичен начин. Учителят ни даде много примери и ни начерта на дъската на салона много чертежи за четвъртото измерение. Все пак онези, които не бяха учили физика, математика, тези неща останаха разбрани, но недоказани. Накрая една сестра каза: „Учителю, разбрах четвъртото измерение като чертеж, но не го разбирам в живота. Дайте ни един пример“. Учителят каза: „Когато се посади една ябълчена семка в земята и ѝ се дадат условия за растеж, тя израства, пуска корени, клони, листа. Тя цъфти, връзва, дава плод, зрее и в този узрял плод има отново семката, която е дала начало на този процес. Значи от семката се тръгва и от първо във второто измерение, а след това в трето и накрая в четвърто измерение, разширява се и после пак се ограничава в семката. Целият този процес е движението на четвъртото измерение“.

Учителят е дал и много други примери. Но трябва пробудено съзнание да остане всичкото това знание от Словото на Учителя. Това не е за обикновеното човешко съзнание. Защото пробуденото човешко съзнание работи с четвъртото измерение. Ето това е загадката и това е тайната.

139. РИЦАРЯТ

Още от малък обичах да си играя с ножове. Като ученици бяхме намерили в една нива, и то след като я бяха изорали на есен за посев много стари копия, мечове и ножове. Тази нива се казваше „Кървавата нива“ - там е има-

ло сражение между болярите и турците, когато са превзели България. Там дълги години изравяхме истински играчки, истински сечива за бой - мечове и ножове. Но този навик остана у мене, всякога да нося нож. Избирам най-хубавите ножове с кама или костур - да се свива. Зиме, лято, на полето или на планината в мен има винаги затыкнат нож. Ето, разбрахте защо нося този нож. Аз съм бил рицар в миналото и то с доспехи, с ризница и копие. А сега само този нож ми е останал. Учителят като ме видя, че нося все този нож в себе си каза: „Това е остатък от миналото“. Да това е така, но да бъдеш рицар на времето, да бъдеш рицар и сега само е едно сгъваемо ножче, това не е лесна работа. Изискват се качества, чест и достойнство да носиш рицарството в себе си.

140. СКИЦИ ОТ СЛОВОТО

Аз упражнявах стенография и в моите бележници също записвах Словото на Учителя, но не напълно всичко. Когато слушах Учителя аз потъвах в това Слово и пред очите ми излизаха образи на едно след друго видения, които с молив скицирах. Така се получиха много скици излезнали под моят молив. Аз не бях художник, но скиците за мен бяха сполучливи. Слушах Словото, ту стенографирах, ту правих скици. Словото на Учителя в мен понякога течеше във вид на образи и картини. И рожба на това мое преживяване са тези скици в моите бележници. По-късно един млад брат с когото работех ми даде идеята тия скици да се преснимат, да се изкарат на фотохартия, да се поставят в подходящи албуми и да се напишат някои мисли до тях от мен. За тази цел братът донесе два куфара с моите бележници, които ги пазеше и аз ги предадох на една сестра, която беше фотограф да ги преснеме. Албумите бяха готови, текстовете бяха вписани, но младият брат остана разочарован от мен, че албумите не се върнаха при него, както и двата куфара с бележници, които той съхраняваше. Те заминаха към сестрата фотограф и не се върнаха при него. Е, какво ще ги прави тази сестра тия стенограми, когато не може да ги разчита, пък и те не са дадени за нея! Тя нарушава окултния закон. Нещата са предадени не на нея, а на онзи брат. А тя ще провери рано или късно как действува окултния закон. Непременно ще го провери и ще си научи урока.

Имаше приятели, които ме упрекваша, че аз вместо да слушам Учителя какво говори и да стенографирам, то аз си рисувам разни неща. За тях това беше така. Но за мен това бяха образи и картини идващи от Словото на Учителя. Кажете ми какво да им кажа и как да им обясня? Ще кажат: „Брат Борис се прави на ясновидец“. Затова тези скици са за другите, които ще приемат Словото на Учителя по Дух и тогава ще разберат как в тях то се проектира чрез светлината, която се носи от Словото във вид на образи, картини, хармония и музика. Но това е за следващото поколение, а за вас оставам своите скици. С тях ви поздравява брат Борис.

141. БУДНОТО СЪЗНАНИЕ

На Изгрева отпред пред салона имаше пространство около 30-40 м широко и този двор се заграждаше от лешници, които ги бяха посадили приятелите. До тези лешници бяха направени пейки от двете страни, а по средата изковани дълги маси. Използвахме ги лятно време, там обядвахме на сянка под клоните на лешниците. След време те надвиснаха над масите и ни пречеха, тогава един приятел отиде при Учителя и предложи да се отсекаат лешниците, за-

щото само пречели. Учителят го изгледа строго. „Няма да ги сечете. Те не ни пречат, а ни помагат. Помагат ни и ни пазят от лошите духове. И сега ти искаш да ги отсечеш, та да влизат и излизат свободно пакостливите духове както на Изгрева така и у вас.“ Ние изтръпнахме. После Учителят нареди на един брат, който разбираше от тези неща да ги подреже, подкастри и оформи, но през есента. Накрая те израстнаха, бяха красиви и днес ще ги видите на снимките от онова време.

Веднъж на една от тези пейки бяха насядали възрастните братя и сестри, а ние тогава бяхме младежи. Седяха много важно, беше някакъв празник и си бяха облекли новите дрехи. А те целите светят, с нови дрехи са и слънцето ги осветява и още по-силно отразява светлината. Имах усещането, че се намират на някакъв кораб, че някакъв морски вятър надува платната на кораба и техните дрехи. Те бяха окупирали пейката и мястото около Учителя бе заето и искаха цялото внимание на Учителя да бъде само към тях, защото те ни ревнуваха, че Учителя отделя повече внимание на младите. А причината бе много проста. Ние отивахме по всяко време и за всяка наша нужда Го питахме и не се срамувахме да Го питаме. И по този начин бяхме непрекъснато около Него. А те възрастните бяха много важни, понякога надути спрямо нас, защото бяха още от първите години на Братството с Учителя. Седяха на пейката, а по средата е седнал Учителя и разговаря с тях. По едно време се чу трясък от пейката и всички пременени, възрастни братя и сестри бяха паднали на земята с вдигнати нагоре крака, панталони и рокли. А Учителят стоеше прав. Преди да се счупи пейката, миг преди това Той се изправи. Следващият миг се чу трясъка и всички се изпотъркаляха на земята. Брадите на старите братя стърчаха нагоре като на козли, панталони и фусти на сестрите стърчаха нагоре. Обща врява и глъч. А Учителят стоеше изправен, облечен официално в бежов костюм. Да, това бе пример за будното съзнание на Учителя. Суматохата продължи няколко минути. Започнаха да се изправят, а ние младите стояхме настрана гледахме и се смеехме. „Ами тук няма ли някой, който да ни помогне?“, извика една възрастна сестра. „Има, има“, обадохме се ние. „Но вие не ни искате“. „А, искаме ви, искаме ви!“ Ние се приближихме и почнахме да ги повдигаме. Тогава възрастните братя и сестри запяха „Братство, единство“. Учителят се усмихваше. В един и същ миг бяха предадени няколко урока на учениците.

142. ТРУДОВАКЪТ НЕ СЕ ПОДЧИНЯВА НА ПОЛКОВНИКА

През 1942-43 г. гр. Скопие е в български ръце и полковник Бошков е комендант на града. През това време аз, Борис Николов и Методи Константинов бяхме мобилизирани там и понеже сме трудоваци ни накараха да пренасяме торби с цимент за някакъв военен строеж. Методи научава, че Бошков е там, отиде при него и му се оплака от тежкия труд. Той го остави на работа в щаба при себе си. Методи имаше докторат и имаше тежест. А Бошков е съидейник на Методи, познава Учителя и Братството и го запитва, дали има някой друг от Братството. Когато научава, че аз съм на гарата и нося на гърба си товарите, изпрати един войник да ме заведе при него. Запита ме: „Искаш ли да останеш при мене?“ Аз отказох. А той, Бошков, ми нарежда: „Нареждам ти да останеш. Аз съм тук комендант на града и моята воля се изпълнява!“ Но аз нали не съм бил войник, не зная какво е заповед и нямам отношение към военното звание и власт и не желая да се подчинявам. Отказах най-категорично

и пожелах да се върна на гарата и да нося чувалите, но да бъде свободен от властта на пагоните. Така аз се освободих от пагона на Бошков. След войната аз се отнасях безразлично към всички полковници, които бяха запознати с Учението и дори имаха не малко опитности с Учителя. На времето аз се бях откупил от трудовата повинност, защото желях да бъде свободен и да не изпълнявам чужди команди. Както по онова време полковниците нямаха власт над мене, така и след заминаването на Учителя когато имаха пенсия на полковници, пак нямаха власт над мен, макар че се опитваха да ми нареждат. Това е - да се освободиш на време от властта на пагона.

143. СЛЪНЧОГЛЕДЪТ НА ПАША

Една година на Изгрева точно пред приемната на Учителя изникна стрък слънчоглед в лехата между цветята. Никой не бе го посадил, но беше паднала слънчогледова семка и тя поникна. Беше саморасъл. Много от нас обичаха да чоплят семки и така се беше самонасадил. Поникна между другите цветя. Първа го откри Паша, започна да се грижи за него, да го тори, полива, изобщо да се грижи за него като за другите цветя в лехата. Стотици хора минаваха покрай него и го оглеждаха и му се усмихваха. Беше смешно - слънчоглед всред цветя - цяло недоразумение. Но той порасна, наедрия, стъблото му стана високо колкото човешки бой и дебело колкото човешка ръка. А питата му голяма като тепсия. Това може да го видите днес, има една снимка с него. А беше от красив, по-красив особено когато цъфтеше. Грееше като слънце. Какво нещо е да си слънчоглед, да чувстваш радостното присъствие на хората. Изреждаха се да се снимат с него. Когато питата узря, те я отрязаха, изчоплиха семките и от тях дадоха на братята и сестрите от селата да си посеят от това семе. От тях изникнаха слънчогледи по цялата страна. Беше направен един опит повече от сполучлив, защото всички от Изгрева взеха участие в него. Всеки от нас се спираше пред слънчогледа, радваше му се, разговаряха с него, някои го поглаждаха с ръка, други го галеха, че и песни му пееха. Така този слънчоглед израсна като великан и стана цар на всички слънчогледи. И от своята пита той размножи своите поданици по цялата страна. Години след това приятелите ни носеха торбички със слънчогледово семе. Обясняваха ни, че това е от онзи слънчоглед, царят на слънчогледите. Интересно бе, че семките му бяха едри като дренки. Един сполучлив опит за нас. А за вас остават няколко хубави снимки от този слънчоглед. Дори е заснет и с Учителя, който стои до него. Царят на слънчогледите бе заснет с Учителя, с Царят на Духа.

144. ФУРНАТА НА ИЗГРЕВА

Изгревът се оформи като селище и тук живееха вече много хора. А за изхранването им беше необходимо първо хляб. Отначало някои от нас, младите слизаше в града, купуваше по заявка и донасяше хляба в торба или чувал. Чувалът беше тежък, разстоянието голямо и се чудехме какво да правим. Търсихме изход. И аз го намерих. Решихме да построим фурна на Изгрева. Аз бях виждал как става това, пък бях вече и майстор. Отначало изплетохме от върбови клонки свода на фурната. Направихме я голяма. После измазахме отвън с кал тази полусфера. Отвътре накладохме огън. Върбовите клонки горяха, а глината се опече, направи се спойката и тя бе готова. Направихме покрив да не я вали дъжд и започнахме да печем в нея хляб. Омесваха го сестри-

те, оставяха го да втаса, а през това време са запалени дърва във фурната, които горят и трябва да затоплят фурната. После се изважда жарта, измита се, забърсва се с мокър парцал и с дървена лопата се поставят хлябовете. Отворът на фурната се затваря и се чака 45 минути. Хлябът бе мек, пресен и бяхме доволни, че е от нашата фурна. Всеки си месеше хляб, поставяше го в някаква тава и в определения час и ден донасяха и се поставяха във фурната да се пекат. Тази фурна ни служи около десет години.

Фурна на Рила не можахме да си направим, но аз бях занесъл един връшник. Палехме огън върху плочите, след това разравяхме жарта, откривахме затоплените плочи и ги забърсвахме с влажен парцал. Слагехме замесената пита, отгоре слагехме връшника, а върху него поставяхме жарта и пепелта. След половин час излизаше чудна пита. Бяхме си закарали един чувал с брашно. Всички ни завиждаха на този връшник, особено каракачаните, които ни носеха мляко. Черпехме ги с топъл хляб, а те само клатеха глава, че нямаха такъв връшник. След свършване на лагера, аз го скривах в клековете за следващата година. Но на третата година те го откриха и го прибраха. А под този връшник аз изпичах питки и ги носех лично на Учителя. Той ядеше с парче сиренце, масло и чубрица. Ако отидете на Рила, направете и вие същото. Днес ламарина има и много лесно се прави връшник от нея. А какво ви струва да си вземете 3-4 пакета брашно и да си омесите питки горе, че ако не е под връшник, заровете питката в жарта и пепелта. Не сте яли такова нещо. Но ако хапнете ще се пренесете в нашето време.

145. СПИРИТИЗМЪТ И ШКОЛАТА БАЙ ДОНЧО ПРАВИ СПИРИТИЧЕСКА ГРУПА В ШКОЛАТА

В първите години на Школата в София имаше различни групи, които претендираха, че са Школа. Една от тях бе спиритическата група, която наброяваше около 20 човека и се набираха нови членове от новодошлите на Изгрева. Те идваха заради Учителя, а онези в спиритическия кръжок ги привличаха и ги примамваха с разни обещания. Хвалеха се с много и различни проявления на духове. Имаше много младежи и почти всички стенографи на Учителя бяха там. През деня бяха при Учителя и стенографираха Словото Му, а след това заминаваха на спиритически сеанс при чичо Дончо. Аз не се увличах от такива работи, но другите се привличаха и по този начин разрушаваха отвътре Школата. Това бяха младежи, невежи за Духовния свят, тръгнали да изучават светът на духовете. За тях беше простено, че не знаеха, но онези възрастните приятели с толкова много опитности с Учителя, като мнозина дори знаеха кой е Той и все пак те си правеха сеанси и увличаха и другите и ги отклоняваха от пътя на Школата. И това ставаше на Изгрева. Много грижи са създавали и създаваха тези спиритисти на Учителя. Някой път умишлено, целенасочен, а друг път несъзнателно, като са били проводници на сили, които противодействаха на Школата на Учителя.

Веднъж поканили Учителя на сеансите им: „Учителю, елате да присъствувате на нашия спиритически сеанс, да видите какви проявления от Невидимия свят имаме“. Учителят се съгласил и отишъл. Учителят седнал в страни. Онези седнали до масата, направили молитва и викат един дух, че втори, че трети, но никакъв дух не се явил чрез медиума. А това е изпитан медиум, чрез който стават всички проявления! Значи грешката не е в него, а на друго мяс-

то. Приближава се ръководителят им бай Дончо, кърши ръце пред Учителя и казва: „Чудно нещо, всяка вечер имаме проявления, а тази вечер няма нищо и никой не се явява“. Учителят го изслушал и казал: „А Моето Проявление? Това не е ли малко и не ви ли е достатъчно?“ После станал и си тръгнал. От тогава кръжока се разпаднал от само себе си. Тези случаи са много интересни, защото всеки един от присъстващите е получавал специални задачи от духовете, след което повече или по-малко се увреждат и им се влошава здравето и им се обръква живота. След като се повредят и психически разцентроват, те ходят при Учителя и искат помощ. Примери много. Дори и Мария Тодорова е търсила помощ от Учителя за едно такова отклонение. Савка Керемидчиева си е остригала косата, ходила е с галоши, хранела се само с жито, само защото духовете от спиритически сеанс така я наредили. Елена Ендреева също изпълнявала подобни нареждания на духовете. След това идва драматична развързка. Първо си заминава от този свят бай Дончо, ръководител на групата. Настъпи жестока разправа, защото духовете явяващи се на спиритическия сеанс казваха, че Учителят е бил само един от многото Учители. И всички участници вярваха в това. Беше времето, когато Духът на Заблудението властвуваше и отклони много хора. За нарушение на окултните закони мнозина платиха с живота си. Закони управляват духовния свят на човека.

146. СЛАВИ КАМБУРОВ-СПИРИТИСТ И ХВЪРЧАЩИТЕ ПТИЦИ

В град Казанлък имаше също голям спиритически кръжок. В него влизаха всички от рода Камбурови. Ръководител на кръжока бе Слави Камбуров - чичото. Една вечер като викат духовете, както са били събрани около една голяма маса, а те били около четиридесет човека, то влизат в тях духовете и им казват, че вече са станали на птици и започват да ги карат да разперват ръце и да летят. Една сестра се качила на стола, започнала да кукурига като петел, размахва с криле, т. е. с ръце и иска да лети. А другите станали, движели се из стаята, издават звуци на различни птици, размахват с крилетата си, т. е. с ръце и подскочат, защото искат да хвъркнат като птици. Така минало много време, духовете не искали да ги освободят, защото искали да ги изтощят, понеже се хранят с тяхната отделена енергия. Видяли се в чудо. Тогава онези, които били извън веригата, които само са наблюдавали и не били обсебени от духовете се сещат, че Учителя е в гр. Казанлък в този ден и е бил отседнал в домът на брат Дуков. Тичат при Него, разказват уплашено какво им се е случило, а Той казал: „Да прочетат молитвата „Отче наш“. Занесли съобщението, започнали да четат всички на глас „Отче наш“ и полека, лека се освободили. Ръцете им се прибрали, спуснали са се към телата им, защото били разперени през цялото време наподобяващи крила на птици. Това ги освободило. Няколко дни ги боляли ръцете и не са могли да хванат никаква работа. Този случай бе забавен за разказване. Но ако не беше Учителят можеше да завърши и трагично, защото можеха мнозина от тях да се повредят психически, а други да си заминат от този свят. Сега вижте какъв е въпроса. Учителят е в Казанлък и вместо тези 40 души да отидат при Учителя и да искат Той да им говори за Невидимия свят и за други неща, то те се събират на друго място, загърбват Учителя, а приемат Духа на Заблудението. Ето, това беше най-интересното през време на Школата. Дошли са при Учителя, а след това се отклоняват. Повличаха и увличаха онези, които трябваше да дойдат в Школата. Какви ли не случаи имаше и всеки един беше различен от другия. Е какво, не

трябва ли да ги разказвам. Това е път и трябва да знаете, че има такъв - път на отклонението.

147. ПЪРВА СРЕЩА СЪС СПИРИТИЗМА

Мен лично ме поканиха в Търново през 1920 г. в спиритически кръжок у сестра Кина. Тя беше на 80 години, а аз на 20 години. От деликатност не отказах. Отидох и видях спиритическия сеанс, но това мен не ме влечеше. Вечерта ме оставиха да спя в една стара къща, цялата дървена, правена преди 200 години, но със здрави врати и стени. През нощта започнаха да се отварят врати, прозорци, че се чуваха различни разговори, че се пяха песни. Аз лежа на кревата, не мърдам, не давам знак, че съм жив. Отворил съм очи и само гледам. Духовете знаят, че съм в кревата, че съм събуден и наблюдавам всичко, но нарочно разиграват пред мен тези неща, или да ме уплашат или да ме заинтересуват. Но нито ме уплашиха, а към спиритизма останах равнодушен. Човек трябва да има сигурност в себе си, сигурен път, стабилност и да върви уверено. А тук, при спиритизма стъпваш в празно и в тъмнина. Божественият Дух говори непрекъснато и ако ти е подготвен ума и отворено сърцето за Словото на Учителя, то можеш да слушаш Божия Дух в себе си. По сигурен път от този - няма.

148. СПИРИТИЗМЪТ НА МАРИЯ ТОДОРОВА И ИМЕТО НА УЧИТЕЛЯ

Мария Тодорова като ученичка била привлечена в спиритически кръжок. Посещава го редовно, но се разболява. Започва да плаче без причина и сълзи да текат от очите ѝ без повод. Подложила се на пост 10 дни, за да оздравее и да се освободи от духовете, защото разбрала къде е причината за болестта ѝ. Нейна роднина ѝ казала: „Има един доктор Господин Дънов, Той лекува“. Започнали да търсят името му в указателя, но такова име нямало. Найсетне една тяхна позната им казала: „Те се събират там нейде на ул. „Опълченска“ 66.“ Отишла там, намерила мястото, срещнала се за пръв път с Учителя и Той ѝ дал съвет как да провежда поста. Така започва началото и Мария посещава Учителя в строго определени дни и часове в разстояние на три години. Той ѝ задава задачи и уроци, а на следващия ден я изпитва като обикновена ученичка в гимназията. През това време тя посещава и гимназията. След като изминават три години, чак през 1920 г. Учителят я поканва на ул. „Опълченска“ 66 да слуша беседа. И така тя влиза официално в Школата. До тогава тя е била известна пред възрастните приятели като „частната ученичка“. Много по-късно Учителят споменава в беседите си как е работил с тази частна ученичка.

Така в един спиритически кръжок, по един повод тя запитала чрез медиума духът, който говорел по това време: „А какво ви е отношението към Учителя г-н Дънов?“ А медиумът и духът в него пренебрежително отговорили: „Той е един от Учителите!“ На следващата редовна среща с Учителя като частна ученичка, тя споделила всичко. Той я изслушал внимателно и казал: „Където има много Учители, там Истината я няма“. Този отговор я поставя на правилен път и тя върви чрез Словото на Учителя цели 50 години. Тя познаваше много добре тази материя, знаеше много от трагичните опитности на спиритистите в Школата и още по-добре знаеше мнението на Учителя за тези сеанси. За

нея Той бе Учителят и други Учители освен Него не съществуваха. А това не е малко. Това означава да различиш, след това да се определиш и накрая да вървиш по пътя определен от Словото. И през всичкото време трябва да отстоиш в Дух и Истина.

149. СПИРИТИЗМЪТ НА ВАРНЕНЦИ

Ръководителят на варненското Братство Велко Петрушев бе голям спиритист. Бяха си създали спиритическа група. Тези приятели не можаха да прескочат спиритизма и неговата бариера, та да се занимават само със Словото на Учителя. Фактически се получи Школа в Школата. Приятелите посещаваха в определени дни братското събрание, четяха беседи, изпълняваха всички наряди и препоръки на Учителя, а след това на другия ден отиваха и оформяха спиритическата група, която действаше в самото Братство. По този начин те ставаха фокус, а чрез медиумите навлизаха други сили, противни на Братството. Дори се стигна до там, че трябваше човек от София да отиде да им купи братско място със собствени пари, по собствена идея. Това бе Георги Йорданов. А какво означава това? Това означава, че когато духовете разиграват приятелите не може да има братска работа, нито Братство-Единство както е в песента. Имаше един брат Георги Драганов - адвокат, който им даваше съвети, какво да направят и как да постъпят съгласно тогавашните закони. Тогава те не послушаха него, а послушаха какво им казваха духовете на спиритическия сеанс. И така си загубиха салона. Георги Драганов ми изпрати няколко писма и ми описа всички съвети, които им беше дал, всичко, което те са направили, точно обратно на неговите съвети. Ето ви един пример, който говори за всичко. Може би някои ще кажат, че това не е верно. А тогава аз ще кажа: „Къде ви е салона?“ Нали духовете ви разиграха и ви разцепиха и ви провалиха. А писмата на Георги Драганов са едно доказателство.

Велко Петрушев успя да се убеди какво значи спиритизъм в Школата на Учителя и как се заплаща за това. Тези случаи могат да се опишат от варненци. Но той ми разказваше, че когато е бил малък на девет години, за пръв път е видял Учителя и дядо поп Константин Дъновски да седят и да си пият кафето и сладко да си говорят разни неща. За доказателство брат Велко ме заведе и разведе да видя старата черква, там където е служил дядо поп, бащата на Учителя. Там е имало градинка и пейки. Показа ми на коя пейка са седели дядо поп и Учителят. Пейката беше запазена. Но това беше преди много, много години. Това е една заминала епоха. Останаха поуките и едно предупреждение към Школата. Ние, последователите на Учителя изучаваме Словото на Учителя и го прилагаме в живота си. Школата се управлява от Словото на Учителя, Който е Духът на Истината.

А спиритизма се управлява от Духа на Заблудението. И затова ще се определите. Или при едните, или при другите. Човек не може да служи на двама господари. Ние го опитахме през времето на Школата на Учителя.

150. СПИРИТИЗМЪТ НА ПЪРВИТЕ УЧЕНИЦИ ОТ ШКОЛАТА

Първите наши приятели са се занимавали със спиритизъм, но много лоши духове започнали да се проявяват чрез медиумите и някои са пострадали жестоко. Отначало Учителят не го е препоръчвал. После е съветвал да не се

занимават с него и накрая е забранил. Дори изпраща едно писмо до един приятел, където строго го пита: „Докога ще се занимаваш с духове и докога ще ставаш тяхна играчка?“ Школата има много смешни и трагични опитности и те са поучителни.

Духовете обсебват човеците и ги карат да изпълняват техните желания. Колко трябва да бъде бдителен човек, за да бъде свободен от техните влияния. Каква е охраната на духовете? Съществува закон: „За да бъдеш свободен от влиянието на нисшите духове, не трябва да имаш в ума си техните плановете.“ В молитвата е казано: „Изпрати ни Духът си да ни пази от всяко зло и лукаво помишление“. Чрез светлината, знанието и мисълта ще виждаш и ще различаваш. Като опазваш себе си, тъй ще опазиш Божественото Учение чисто. Това е една и съща работа.

Старите братя, които заварихме при откриването на Школата през 1922 г. се занимаваха със спиритизъм. Ние младежите дойдохме тогава със свободна мисъл. Не обичахме да бъдем подчинени на каквото и да е ръководство, дали те са духове или човешки личности. Ние поехме друг път - този на Школата. Спиритизмът не е път на Бялото Братство. То се яви като едно течение в противовес на материализма, за да докаже че има невидим свят. Днешната наука дойде до същото - тя доказа, че реалността не се изчерпва с нашите пет сетива. За тях има светове, които ние не познаваме, понеже нямаме сетива изработени за тях. В Школата имаше драматични случки и събития със спиритическите кръжоци. Понякога Учителят изпращаше писма, друг път им казваше направо и забраняваше да не се занимават с викане на духове. Накрая в една беседа Той се спря на този въпрос. Ето част от нея:

„Ще кажете, че се разговаряте с духовете. И аз се разговарям с тях. При това аз не се нуждая от медиуми, а направо се разговарям с духовете. Мнозина мислят, че като се разговарят с духовете всичко казано е чиста монета. Те не подозират, че и в другия свят има толкова нечистотии и зло колкото на земята. И там има лъжи и заблудения както тук. Там можеш да се оплетеш много лесно. За да се справиш с тези лъжи и примки трябва да имаш прозорлив, схватлив ум. Като влезнеш в духовния свят между лъжливите духове ще те преоблекат и нахранят, ще те заведат на разходка на техните ливади, между безброй цветя, които упоаят. Там ще се упоиш и заспиш и като се събудиш ще се чудиш где се намираш. Те започват добре, свършват зле. За да не се оплетеш ще държиш съзнанието си будно да не заспиш. Тогава по-добре да не се занимаваме с духовния свят, казвате вие. Ще се занимавате, но ще бъдете разумни. Ще знаете, че и духовете са като вас, но са с по-фини тела. Те разполагат с повече възможности от тия, с които вие разполагате. Като се отекат от нещо, те започват да се занимават с хората на земята, шегуват се с тях, разказват им различни измислици, подиграват се с тях.

Един познат ми разказваше своя опитност как един дух се подигнал с него. Това се случило в Плевен. Един дух му нашепнал: „Вземи довечера една свещ и едно огледало. Като дойде 12 часа през нощта запали свеща и започни да гледаш в огледалото. Ще ти се явя в такъв вид какъвто никога не си очаквал“. Той запалил свеща и започнал да гледа в огледалото. Дълго време гледал, но нищо не видал. Най-после чул глас: „Какво виждаш?“ „Нищо не виждам“. „Не виждаш ли едно магаре?“ Това се отнасяло за самият него. Значи духът искал да се подиграе с него, нарекъл го магаре. Това не трябва да ви обезсърчава, но учете се. Ако знаете законите няма да гледате духовете в огледалото.

Ако искате да влезете във връзка с тях трябва да събудите своите духовни чувства и центрове. Духовете не се виждат с физическите очи, нито се

възприемат с физическите пет сетива, които имаме. Духовния свят се възприема с духовни чувства и сетива.

Един ден като напуснете земния живот, пред вас ще се отворят такива перспективи, които ще бъдат хиляди по-велики, по-славни от сегашния ви живот“.

Ето ще ви представим едно писмо на Учителя до Никола Ватев, ръководител на русенското Братство и голям спиритист.

ПИСМО НА УЧИТЕЛЯ ДО НИКОЛА ВАТЕВ

София, 25.IV.1906 г.

Г-н Н. Ватев,

Получих Вашето писмо. Аз Ви питам имате ли дълбоко желание да намерите Истината и да слугувате на Господа, тъй както Той иска!

Имайте предвид, че Господ не е човек. Той се от зло не изкушава. Мислите ли Вие, че каквото се говори, каквото се пише е Духът на чистата Истина? Трябва ли Вие да слушате всеки дух? И да ставате проводници на чужди лъжи? Светът е пълен с лъжливи духове и ако някой отвори умът си за гостоприемството на тях, те ще му разкажат много чудни неща, да го удивят, да го оглупят, но не и да го повдигнат и просветят. Ти сам знаеш, че много от нещата, които са ти казани са лъжливи и неверни. Твоята душа усеща това, но твоя ум, който обича шестлавието иска да те заблуди. Ти искаш да си образ и подобие на Господа, това е право дадено на всеки човек, който слуша Истината. Но преди да добиеш това, ти трябва да станеш носител на Истината, изпълнител на Правдата и образ на Любовта и да търсиш не своята слава, но славата Божия. Човек може да излъже себе си, може да излъже хората, но никога Бога.

Сега вий в Търново се надхитрявате. На едного говори Майката Господня, на други Христос. И моля ви, как ще оправдаете факта, когато двата тия духове се карат помежду си? Дали светлото и чисто небе, пречистите духове са се опълчили един срещу друг? Плодът показва дървото и делата на човека. Предупреждавам ви всинца да не марите Святото Име Божие. Бог не е Бог на немирство, на завист и крамоли. Той е Бог на всяка благодетелност и милост. На лъжата каквото и име да й се тури, тя си е все лъжа. Не е важна само формата, важно е и съдържанието. Божиите благословения и Господните дарби не се купуват. Вие имате много добри черти на вашия характер и тях трябва да обработвате, защото виждам, че във вашето естество, във вашия ум има още много лоши остатъци от миналото, които ако им дадете място доброто семе ще се заглуши. Вие сте натура със силно въображение, с развито подражание и с художествен вкус, но сте човек със слаба воля. Имате силна вяра, но слабо развита надежда и религиозно чувство. Във вас страхът и честолюбие-то имат силно влияние. Този, който мисли да воюва трябва първом да седне и да премери своите сили и да види дали ще може да издържи воюването. Защото славата се пада на тогава, който победи. Ти трябва да се завземеш повечко да четеш и да размишляваш и когато дойдеш до едно положително вътрешно убеждение, тогава да изказваш това, което знаеш. Да поясня, какво би станало със семе, което остава без да е заровено в земята? Не трябва ли то да се скрие, за да израсте? Не трябва ли майката да носи своя зародиш дълго време скрит в своята утроба преди да се оформи и развие за растене и тогава да излезе на света? Знайте, че небето сега ви всинца претегля и когато се определи тежестта ви и се изпитат сърцата ви, тогава ще ви се дадат нужните упътвания, по които можете да добиете истинско знание и мъдрост. Се-

га вие сте деца и трябва да пораснете по умът и мярката Христова. Защото само Отец е, Който учи и дава знание, само Негова Дух е носител на всяка мъдрост и знание. Само Отец знае пътищата на всичко. И когато Той благоволява, Той знае как да предаде знанието. Да ви не заблуждава никой. Отец е Виделина и в Него няма тъмнина. Очистете сърцата си. Свети бъдете, защото Отец е свят.

Ваш П. К. Дънов.

151. ОТЦЕПНИЦИТЕ

В разстояние на един дълъг човешки период от 44 години Учителят работи с българския народ, а чрез него и с цялото човечество. През това време преминаха какви ли не хора. Идваха, престояваха, отиваха си, а онези които оставаха, те останаха верни на Учителя. Сега ще говоря за онези, които престояваха и които напуснаха. За напусналите - животът им протичаше катастрофално и поучително за другите. Онези, които идваха от света на Изгрева, идваха като представители на различни среди, с различно възпитание, образование, с различен морал и възгледи. Всеки, който идваше на Изгрева и навлизахаше в това Духовно общество след време искаше да го промени в такава насока според неговото съзнание и мисъл. А тук бяха представители на различни раси и народи и окултни Школи на древността, а да не говорим, че на Изгрева бяха преродени всички светили на човешката цивилизация. Те бяха изпратени и бяха дошли да коригират своите представи за света и за Бога. Това трябваше да стане чрез Учението на Учителя. Тогава отново в тях заработваше една мисъл, да преобразят и да коригират Изгрева. Затова веднъж Учителят каза: „Всеки, който се е опитал да изправи и да поправи кривиците на Изгрева, не е прокопсал“. Да, така каза Учителят „не е прокопсал“ - много точна дума. А сега ще видите защо.

Имаше една сестра Думанова, която беше интелигентна, образована и голям естет. Като вижда как сестрите са немарливи, разпуснати, ходят небрежно облечени и още други подобни неща, решава че трябва да се намеси и да ги научи какво да правят. Те трябва да станат като онези от висшето общество, винаги елегантни, винаги фини, винаги с етикет, винаги с добри обноски и т. н. Но изведнъж всички се настроиха срещу нея, надигна се една вълна на неприязън към нея, тя не можа да издържи и тази вълна я помете. Как я помете ли? Получи мозъчен удар и се парализира. А беше млада. Да, парализира се и после никой не я погледна. Близките ѝ като се научиха, дойдоха и си я прибраха у дома. Беше получила инсулт. След време си замина.

Имаше и друг пример. Казваше се Добран Гарвалов. Беше много интелигентен и образован брат и затова искаше да направи много неща, но всички се настроиха срещу него и той напусна Братството. Напусна огорчен и оскърбен. После отиде в света, там от където беше дошъл и понеже познаваше Братството и братския живот започна да пише статии по вестниците срещу него. Не след дълго време си замина, донесоха некролога му на Изгрева, но никой не искаше да го чете и да си спомня за него.

Имаше много други случаи още през времето на Учителя и то с най-дейните братя. А това бяха възрастните приятели. Но идваше време, те се отклоняваха, след това се опълчваха срещу Братството и след това си заминаваха. Примери много. Един от тях бе Иван Толев, редактора на „Всемирна летопис“. Лазар Котев, Тодор Бъчваров и още други. Да не споменаваме и Елиезер Коен, който бе много деен през време на Учителя, а след това стана комунист и се опълчи срещу Учителя. Ако трябва да се говори за тези отцепили се и на-

пуснали Братството, може да се говори много и то с примери. Воюваха срещу Учителя и срещу Духовното общество, което Той бе създал. А те не знаеха, че воюват срещу Бога и се изправяха срещу Сила, която ръководи съдбините на света и на живота. И понеже никой не може да спре живота, да протича в онази посока към която го води Небето и разумния свят, то отцепниците сами влизаха в разрез срещу Цялото и биваха помитани от Него, т. е. отстранявани от Него. Ще питате, ами къде е Любовта, която проповядва Учението? Любовта се отнася за Дървото на живота. Защото Любовта представлява животът на това дърво. Ако някой открие един клон от това дърво, нали този клон изсъхва. Какво можеш да направиш с един изсъхнал клон освен да бъде изгорен чрез огън. Ето, това е думата ми за отцепниците, които минаваха през огън. Защото нашият Бог е огън всепояждащ отвътре и отвън. Отвътре този огън изгаря по грешките на човека, който е влезнал в Школата, за да бъде ученик. А отвън този огън изгаря последиците на отклонението. И в единия, и в другия случай този огън изчиства и изгаря всичко ненужно.

152. ТЕ НЕ ЗНАЯТ СРЕЩУ КОГО ВОЮВАТ

— Имаше дни, месеци и години когато нападаха Учителя от всички страни: църквата и духовенството от една страна, обществото и разни институции от друга страна. От трета страна отделни граждани, които се подвеждаха или биваха подкупени. От четвърта страна се присъединиха и военните. Атаки от всички страни. И когато всички очакваха, че ще бъдем изметени от лицето на земята и Изгрева пометен, то за всеобща изненада биваха изметени онези, които желяха да ни премахнат физически от Изгрева. Вероятно тази невидима метла бе особена и друг държеше и друг метеше с тази Божествена метла. От този период аз имам един пример. Особен пример. Той е такъв:

Срещам веднъж Учителя точно при една такава обстановка, когато всички говореха в града и пишеха по вестниците, че този път на дъновистите няма да им се размине току така и ще бъдат разтурени и пръснати и в вдън земята затрити. Дойдоха и съобщиха това на Учителя. Той се спря и каза: „Те не знаят срещу кого воюват!“. Усмихна се и ми откри. Пред очите ми се свлекоха и паднаха люспите на моето земно, обикновено физическо виждане. Пред мен се откри една завеса и излезна зад нея един могъщ свят, толкова силен, че от косите ми и главата ми виждах как излизат искри при самата гледка. От очите ми излизаха също искри. Бях потопен в този свят и без да искам ми показаха какви сили действуват в него. Беше невероятно преживяване. След известно време невидимата завеса се спусна и този свят бе закрит за очите ми. Но този свят съществуваше и съществува.

Много по-късно, години след това, когато ме атакуваха моите неприятели, когато бях в утеснение на духа, отново ми се откри тази картина на този могъщ, необятен свят. Това облаци, буря, ветрове, дъждове, които ние наблюдаваме с обикновените си очи, горе на Небето бяха могъщи Сили, които се движеха и управляваха света. Тогава разбрах, че аз също съм войн и съм представител тук на този могъщ свят, макар че бях ученик на Бялото Братство. Само така се съхраних и запазих по времето на процеса срещу Братството и последващият затвор от 12 години, които излежах чрез 4-годишна работа. Сили са това. Сила и Мощ!

153. МАГДАЛЕНА СЕ ПРОДАВА НА ПОПОВЕТЕ

Казваше се Магдалена. Кога и защо дойде на Изгрева не можахме да разберем. Беше много своенравна понеже беше медиомична за онези сили и духове, които гонеха Братството и воюваха срещу него с всички позволени и непозволени средства. А тя се движеше в нашите среди, идваше и сядаше в салона, когато Учителят изнасяше беседи, играеше Паневфитмия с нас на поляната като сестра и бе напълно смирена. Но идваха и такива дни, когато тя правеше скандали, беше непоносима, говореше срещу Братството, срещу Учителя, пред всички нас дори и пред лицето на Учителя. Ние седяхме или стояхме изтръпнали. Учителят мълчеше, беше строг, а братята едва се сдържаха да не се нахвърлят върху нея и да я разкъсат. И щяха това да го направят, но строгото лице на Учителя ги възпираше. Образа на Учителя за нас бе свещен. А тя бе застанала на две крачки пред Него, ръкомахаше и чрез устата ѝ се бълваха хули срещу Учителя. Накрая братята не изтърпяха и поискаха от Учителя разрешение да се справят с Магдалена като ѝ се забрани и не се допуска да идва в салона и на Изгрева. Бяха се определили и дежурства, като онзи, който беше дежурен, ако я зърнеш, че идва на Изгрева, то трябваше да я изгони. Планът бе готов само се искаше съгласието на Учителя. Той ги изслуша и каза: „Добре, ще изгоним Магдалена, но някой трябва да заеме нейното място. Готов ли е някой от вас да заеме нейното място и да стане проводник на тези духове, които сега се проявяват чрез нея?“ Всички примряха и замлъкнаха. Никой не подозираше, че тя изпълнява една важна задача, да бъде отдушник, проводник и чрез нея да изтича всичко онова, което се носеше във въздуха над София като мисли, чувства и действия насочени срещу Учителя и Братството. Нямахме как, оставиха я на мира. Но тя не мирясваше и продължаваше да прави много бели на Братството. Така поповете я бяха подкупили, бяха ѝ обещали да ѝ дадат много пари и тя се съгласи да носи на челото си една дъска с надпис: „Жертва на Дънов“. С нея се разхождаше по целия град - срещат я, четат, смеят се и клатят глава. Накрая тя идва на Изгрева и започва да вика срещу Учителя, за да привлече повече хора около себе си. А на главата ѝ седи оня надпис. Аз излизам срещу нея и казвам: „Махни се от Изгрева. Отиди при онези, които са ти сложили този надпис“. Тя не си отива и вика и крещи срещу дъновистите. Казвам ѝ отново: „Да се махаш от Изгрева!“ Аз не обичам да се бия, но едва се сдържам и нещо в мене говори, че трябва този път да се набие и се чудя как да го направя. В това време идва Учителят. Приближи се до нея и я почна с бастуна. Видях Учителя за пръв път да налага някого с бастуна си. Наби я хубаво. Отначало тя вретеше, после само реवेशе, накрая плачеше, а като спря да я налага с бастуна си само хълцаше. След като я наби и изгони онези духове, които бяха влезли в нея, я прогони от Изгрева. След време тя пак дойде на Изгрева, но беше смирена и седна на масата пред Учителя, но го нямаше онзи надпис на главата ѝ. Учителят я запита: „Колко ти платиха поповете?“ Магдалена отговори: „Обещаха ми шест хиляди, но ми дадоха три хиляди“. За много малко си си продала душата!“, отговори Учителят. Всички мълчахме и слушахме. Учихме един урок за градивните и рушителните сили и как да се справим със силите на разрушението. За тях бе необходим гръмоотвод за светкавиците, комин за пушека и канал за мръсната вода. Чрез тези три неща трябваше да изтече злото и така да се справим с него. Но този урок бе много труден да се разбере и да се приложи.

По едно време на Изгрева дойде един поп с расо и започна да ругае Учителя. Обикновено поповете не идваха. Те изпращаха други подкупени лица. Но този поп беше дошъл сам. Аз се приближих към него, блъснах го с две

те си ръце, защото той беше застанал срещу Учителя, на два метра от Него. След това се приближих до него, хванах го с двете си дълги ръце и го разтърсих така, както се разтърсва круша, за да паднат узрелите круши на земята. Разтърсил съм го силно, защото той се свлече в краката ми. Дойде още един брат, аз го хванах за ръцете, а той за краката и като чувал го изнесохме от Изгрева и го захвърлихме в гората на една поляна. Този поп повече не се мерна. Бяха го изпратили на Изгрева със задача. А ние го отпратихме също извън Изгрева, за да си решава сам своята задача.

Имаше много такива случаи. Идваха, провокираха, нарочно поставени лица - изпратени и платени. Имаше и други, които идваха по собствено усмотрение, но водени и изпроводени от сили, които воюваха срещу Братството. При всеки един случай се прилагаше строг специфичен метод. Изгревът трябва да се отбранява и отвътре и отвън.

Един ден седим на поляната около Учителя и Той поглежда на някои дланите на ръцете и им разглежда линиите. Идва Магдалена Попова и тя подава ръката си. Учителят хваща ръката ѝ и съвсем тихичко казва: „За колко ме продаде, колко ти дадоха?“ Магдалена отговори: „Обещаха ми 6000, а ми дадоха 3000 лв.“ „За много малко си Ме продала“. Магдалена бе държала сказки против Учителя както в църквите, така и на обществени места, за което поповите ѝ бяха платили. В един от дворовете на Софийските църкви след църковната служба Магдалена се качва на масичка и говори против Учителя, за да може да я видят и чуят всички. Обаче какво се получи от това. Няколко от слушателите са се заинтересували от Учението, дойдоха на Изгрева, намериха Учителя и останаха при нас.

„Бог не е Бог на мъртвите, но е Бог на живите!“

154. НАПАДЕНИЕ И ОТСТЪПЛЕНИЕ

Имахме един брат военен, полковник Бошков. Той отива веднъж при Учителя по работа. Учителят го приема, но при Него са били две сестри, с които Той разговарял. Били са Теофана Савова и Катя Грива и са водили такъв разговор, съвсем обикновен за незначителни неща. Така сметнал Бошков като ги чул. А той е офицер, от кариерата, свикнал е на заповеди и на изречения, които са точно отмерени, а този разговор, който слуша и приказките, които говорят двете сестри за него е едно обикновено дрънкане. Той чака, за да свършат сестрите разговора си с Учителя. А това не било според него разговор, а приказки, и то празни приказки изречени от две сестри. Той се възмущил и се скарал с тях, че занимават Учителя с такива неща. Сестрите се сконфузват, разбират, че разговора им е обикновен, а забележката на Бошков е била нещо повече от обида и то пред лицето на Учителя. Като излизат двете, той се обръща към Учителя и казва: „Учителю, аз за Вас съм готов бой да вода, а тези двете Ви губят само времето“. Бошков е бил с военната си униформа, с офицерската сабля и с пистолет на пояса си. Униформен, български офицер. Тогава офицерите ходеха точно по този начин. С излъскани ботуши, които светеха като джам и пращинка няма по него. Целият е излъскан и свети на слънцето. Учителят го изслушва и му казва: „Ти сега отстъпи най-малко 50 км от предната позиция“. Бошков Го гледа и не може да повярва, как така ще отстъпи, когато той е в атака и защитава Учителя? И то с реч и със сабля. Мерките за света са различни за нас обикновените хора. А за онези, които знаят истинската им стойност нещата имат друго значение.

155. ЗАЩИТАТА

Полковник Бошков пътува с влака от Велико Търново за София. Имал работа там непременно иска да се срещне с Учителя. Във влака пътуват още двама човека от Братството. Единият е бил Петър Камбуров и друг един брат с дълги руси коси - Христо Дързев. Намерили са се във влака и Бошков се преместил в тяхното купе, за да си говорят. А Бошков е във военна униформа. По едно време влезнали двама души в купето, седнали и като огледали първите и като са видяли дългите им коси разбрали, че са дъновисти и започнали да се подиграват с Петър Дънов. Двамата братя с дългите коси мълчат, трябва да бъдат смирени, а пък онези, които им се смеят са от яки, по-яки. Но те не знаят, че Бошков като офицер има нещо общо с тях. Накрая Бошков не изтърпява, изважда си пистолета, насочва го към тях и ги предупреждава, че ако още една дума проговорят за Петър Дънов, ще ги изхвърли през прозореца като ги накара сами да скочат през него. Онези се стресват и го гледат уплашено. Бошков си прибира пистолета в кобура и им казва: „Вие знаете ли, че аз имах болна дъщеря и ходих по цяла Европа при много лекари и накрая само Петър Дънов ми помогна, за да оздравее дъщеря ми. Сега разбирате ли защо искам да ви изхвърля?“ Те млъкнали и след това тихичко, тихичко напуснали купето.

Бошков отива при Учителя, води разговор и преди раздяла Учителят му казва: „С пистолет не се защитава Истината! Истината сама се защитава, защото на нея се крепи животът“. Този път Бошков е изненадан, защото с никого не е споделил този случай във влака.

Следващата неделя сутринта рано, в 4 часа Бошков става и тръгва по тъмно на Изгрева, за да слуша утринната беседа на Учителя в 5 часа. Този път се облича цивилен, за да бъде по-свободен с приятелите, понеже тогава офицерската униформа всяваше освен респект и уважение, но и страх. Офицерите бяха оформени в едно офицерско съсловие със свои права и задължения. Те се различаваха от обикновените граждани по всичко. Като се облича в цивилния костюм Бошков решава да си вземе пистолета, защото ще минава през гората и всичко може да му се случи. А той е висш офицер и те са задължени по устав да ходят освен с оръжие, но и с ординарец. Пристига Бошков на Изгрева, влиза в салона и застава най-накрая. Учителят влиза в салона, казват се молитви, пеят се песни и Учителят започва беседата си със следните думи: „Когато човек отива при Бога не ходи с пистолет в джоба“. Всички в салона се чудят какъв е този израз на Учителя и какво търси този пистолет в това изречение. А Бошков разбира какво значат-тия думи на Учителя, защото те са за него, понеже пистолетът му е в десния джоб на самото. Това не беше изречение на Учителя, а това беше мисъл на Учителя. Когато човек отива при Бога отива с чисто сърце, със светъл ум и с праведност.

После стенографките изхвърлиха това изречение от беседата на Учителя, защото според тях то нямало нищо общо с беседата Му. Сметнаха го за обикновено вмъкнато изречение. Е, според вас правилно ли постъпиха стенографите. Според мен - не!

156. ИНДУС ПОСЕЩАВА ИЗГРЕВА

Един индус журналист посети България и дойде на Изгрева. Той прекара тук почти една година от 1943-1944 г. като гост на Братството. Той беше закъсал, нямаше пари и ние го хранихме и се грижехме за него. Той е идвал много често у дома. Радвахме се, че му услужваме в бедата. А той бе наистина

щастлив, че можа да се срещне с Учителя и с Братството. Ще го видите на много снимки с Учителя както на Изгрева така и в Мърчаево. После той си замина и след това беше писал писмо на някого от братята и ние разбрахме, че е станал министър на просветата в Индия през 1958 г. Той се казваше Рай Бехари Матур.

Много приятели си направиха снимки с него за спомен. Не щеш ли една такава снимка попада в една доносничка на властта. Имаше такива в нашите среди. Извикват сестрата заснета на снимката с индус в милицията и започват разпит. Обвиняват я, че има връзка с чужденци и че е шпионка на англичаните, понеже Индия преди това беше английска колония. А точно в това време властите издирваха и съдеха хора, които имат връзки с чужбина, обявяваха ги за шпиони. Що молитви, що плач е изплакала сестрата. Накрая семейството ѝ намират още няколко снимки на които индуса се е заснел с други лица, включително и с Учителя и ги носят в милицията. Тогава следствието разбира, че това е един донос и я освобождава, но я предупреждава да внимава в картинката, защото я има на снимката. Това е един израз, което значи да си опичаш акъла, защото да не ти го опичат други. А всеки знае, че опичането става на огън.

Тази сестра, която се пече на този огън бе Драга Михайлова.

157. ОТКУПВАНЕ

Имаше един богат банкер, с голяма къща, прислуга, с много пари. Живееше в охолство. Макар че беше във всичко задоволен един ден го посети и му дойде на гости една тежка болест. Влезна в къщата му и не го напуска. Нито със слуги, нито с молби, нито с лекари можеше да изпъди болестта от себе си. Тя го тръшна на легло и той се завайка и се уплаши не на шега. Болест е това. Тръшна го и ще го завлече. Той беше във връзка с Братството. Казваше се Коста Русев от Русе и къщата му беше в София. Отидоха при Учителя и Го замолиха за помощ. Каза им: „Нека направи някаква по-голяма материална жертва и да раздаде част от богатството си на бедните.“ Той послуша и понеже имаше връзка с протестанти, отдели голяма сума, закупи дрехи, облекла и ги подари на бедни, нуждаещи се. Докладваха на Учителя и тогава Учителят му препоръча да пие сок от черна ряпа настъргана с ренде по една чаша на ден. И той за няколко дена оздравя. Отива една друга сестра и пита Учителя: „Учителю, каква му беше болестта, че да знам и аз ряпата за какво е лек“. „И цяла кола с ряпа да изядеш, няма да оздравееш. Неговата болест бе поради подпушване. Беше нагърбил чужди блага и трябваше да жертва от тях, за да се отпуши. Болестта му беше задръстване от чуждо богатство!“ Сестрата чак сега разбира каква е работата и го разказа на нас. А имаше една друга сестра Гръблешева, която по това време беше много медиумична и в нея влизаха пакостливи духове. Тя наляво и надясно разказваше, че Учителят изнудва хората да си дават парите и ги взима от този или онзи. Ето ви два примера на две сестри на Изгрева и една история за едно откупване. На времето богатите хора са се откупвали от разбойниците като са изкопавали имане и са давали злато за откуп. Даваш злато, даряват ти живот. Това е правилото на разбойниците. И болестта има правило. И тя търси своя откуп. Получава го от онзи, който знае и иска да се откупи.

158. ВСЕМИРНА ЛЕТОПИС

От 1922 г. в разстояние на няколко години излизаше едно окултно списание „Всемирна летопис“. Редакторът на това списание беше Иван Толев. Той по професия беше адвокат и бе с големи амбиции за това списание. Боян Боев му сътрудничеса и написа много статии в него. Той посещаваше Учителят, често се срещаше с Него и си водеше бележки. В голяма част от броевете на това списание уводните статии бяха написани от Иван Толев, но те бяха по идеи на Учителя или пък той преразказваше разговора с Учителя по набелязаната тема. Толев си водеше записки и в зависимост от това, дали преразказа му беше пълен от разговора му с Учителя, той го отбелязваше накрая на статията с три последователни (XXX) хикса. А когато статията беше по идея на Учителя, той слагаше едно X или отбелязваше с някой друга точка. Така че тези уводни статии са били много интересни за онова време. Жена му също идваше с него и се числеха, че са от Братството. Но издателството закъса. Трябваше средства, трябваше сътрудници и трябваше да има редовни абонати, за да се издържа. Той се опитваше да намери абонати в братските среди. Но в онова време това ставаше трудно. Не можеш да накараш лесно българина да бръкне в джоба си и да плати за списание. Ако е за ядене, за пиене, ще плати. Ама за това гдето не се пие и не се яде, а само се чете, то е вятър работа. А за вятър никой не вади пари и не плаща. Вятърът си иде от там от където не го чакаш и си заминава накъдето си иска. Тогава Иван Толев поиска от Учителя да препоръча списанието на братските кръжоци в страната, за да се записват абонати. Учителят не се съгласи на такава препоръка, защото като редактор Толев поместваше статии по окултизма, които нямаха нищо общо със Словото на Учителя и с Неговата Школа. Препоръчането официално на едно такова списание означаваше да се пусне вълкът в кошарата на овцете. Учителят не позволи, като реши въпроса, че всеки може да се абонира по свобода. Абонатите на Толев бяха малко. Той хвърли око на онези доброволни вноски, които правеха приятелите на Учителя. А това беше техният десятък за Бога. Искаше от тези суми да се отделят за неговото списание. Учителят отсече: „Десятъкът на Бога е за Неговото Слово, а не за списание на окултисти“. Толев се засегна много, след това дойде един друг повод, той се озлоби срещу Учителя, обяви се срещу Братството и изкара Учителя, че обсебва чужди средства. Като адвокат написва подходяща молба до властите и обвини Учителя, че е търгаш и мошеник. Това беше добре дошло за църквата, за съдебните власти, за прокуратурата, за да атакуват официално Учителя. Започнаха следствия, викаха Учителя в следствените власти и разпити, следствия, прокурорски проучвания. Това донесе на Учителя затруднение в Неговата работа. Ние бяхме изумени от този обрат на нещата. Как така преди това беше брат, учен брат, заслужил брат, издава списание по окултизъм и то солидно списание, помества уводни статии на Учителя и сега всичко това го захвърля и се обявява срещу Братството и Учителя. Обвиняваха Учителя във всички всевъзможни нарушения и че Той е виновен за цялата бъркотия в България по онова време. От тогава имаме един протокол за разпит на свидетели от 21.VII.1925 г., където Учителят отговаря на всички зададени Му въпроси. Ние го помествахме, за да видите цената на едно окултно списание и да видите колко струва една лъжа и колко тежи онзи, който воюва срещу Учителя и срещу Бога.

По това време Министър председател на правителството е Александър Цанков, който оглавява Демократическия сговор от 1923 г. до януари 1926 г. А от януари 1926 г. до 1930 г. е председател на Народното събрание. Той е

159. ПРОТОКОЛ

София, 21 юли 1925 г.

За разпит на свидетели.

Именувам се Петър К. Дънов от Варна. 60-годишен, българин, неженен, неосъждан, Учител, показвам:

Моето учение е основано на три главни принципи: Божествената Любов, Божествената Мъдрост и Божествената Истина. От тия три принципа произтича, че е необходим пълен мир и взаимно разбирателство между хората, братството и взаимопомощ за общото благо. Учението ми изключва всяко насилие и изисква абсолютна чистота в мислите, чувствата и действията. Едно от най-съществените условия за всички последователи на това учение е съвършената нравственост. Ученикът на Божествената школа, за да може да възприеме и приложи Великите Истини на Христовото учение, трябва да бъде чист физически, морално и духовно. Всяко нарушение на това условие е една важна спънка за развитието му. Той трябва да бъде изправен във всяко отношение, както към себе си, така и към другите, към обществото и държавата. Аз препоръчвам зачитане на установените закони и наредби на властта. Всеки недостатък и несъвършенство в обществения и държавен строй може да се изправи чрез самоусъвършенстване, понеже е казано: „Бъдете съвършени, както Отец ваш на Небесата е съвършен“. Църквата винаги трябва да върви в пълно съгласие с Божествената Любов, Мъдрост и Истина. С политика не се занимавам, защото тя не съставлява за нас никаква цел. С политика се занимават само хората, които тепърва изучават живота. Аз само поучавам, което е разумното, доброто. За да се схване Божествената Мъдрост и се разберат Божествените Истини, изискват се знание за живота. Тия знания се преподават на ония, които желаят доброволно да се учат и да напредват. Ако те са здрави умствено и морално, лесно схващат преподаваните уроци, а в противен случай могат сами да се откажат от една работа, която не е по силите им. Аз нито викам някого, нито принуждавам, нито задържам. В Моето учение се прилага закона на разумната свобода. Който дойде нема да бъде изпъден, но и който желае да си отиде, нема да бъде задържан. Никому нищо не се налага, а на всички помагам по желанието им и със съвети, упътвания и рационални средства, съобразно законите на живата разумна природа. И всичко върша абсолютно безкористно. Бог, Комуто служа, промисля за Моята прехрана и издръжка.

Предвид на горното заявявам, че всички тъжби, оплаквания, показания и критики против Мене, от когото и да било, са лишени от всякаква истинност и основание. Моето учение изложено в повече от шест печатани тома и моят живот, който е открит за всички и може всяка минута да се провери, нема нужда от защита.

Това учение осигурява физическо здраве, морална чистота и духовен напредък на всички, които го следват, а животът ми е общо признат на образец за подражание. Нищожните на брой изключения на застой в развитието си се дължат очевидно на атавистични причини т. е. ако между множеството мои слушатели има един два случая на душевно разколебаване и морална поквара, това се дължи на самите тях, от родителите им. Техният минал живот и сегашното им положение ясно свидетелстват за това, но те не са мои ученици, макар и да се явяват при Мене.

Друго няма какво да кажа.

(П.) П. К. Дънов

160. АРЕСТ В ПОЛИЦИЯТА

Не минава много време след последният разпит на Учителя в Обществената безопасност срещу Львов мост и отново започват нападки и донесения срещу Него. Извикали са Го пак да дава някакви обяснения, но този път Го задържат и Го заключават в една от килиите, в които се задържат престъпници и нарушители на закона. А това е било по времето, когато министър председателя на правителството е Андрей Ляпчев, който е бил лидер на Демократическата партия, която фактически е управлявала страната от януари 1926 до 1932 г. Като научават приятелите, че Учителят е задържан в полицията, веднага отиват и съобщават на Начо Петров, който по това време е също член на Демократическата партия и е помощник кмет на град София. Той има власт и голям пост. А тогава Софийската полиция е на подчинение и на кмета на града. Начо Петров веднага отива на Львов мост в Обществената безопасност и нарежда на директора на полицията веднага да освободи Учителя. Директорът се подчинява на заповедта му и двамата отиват заедно с дежурния полицаец, който охранява килията, за да отключат и освободят Учителя. Полицаят изважда връзката ключове, отключват и вътре стаята празна, не намират никого. Директорът крещи на полицая, че Го е пусал без заповед. Полицаят се оправдава, че никой не е отключвал вратата и че връзката ключове му е връчил лично Директора на полицията. Брат Начо Петров вече се досетил каква е причината и казва на полицая: „Ти нямаш никаква вина, Учителят сам си е напуснал килията“. Съзрите на очите на полицая изразяват благодарността си към брат Начо, който се застъпва за него. Директорът на полицията гледа озадачено, а брат Начо му казва: „Ти не разбра ли, че такъв човек не се арестува?“ Онзи мъчи и нищо не може да разбере. А брат Начо отива веднага на ул. „Опълченска“ 66 и там вижда Учителя, че е седнал в столовата, в приземния етаж и пие чай заобиколен от сестрите. Той се обръща към сестрите: „Налейте на брат Начо един чай!“ Пият всички чай, а разговора се води съвсем спокойно в една съвсем безобидна тема.

161. ОГНЕНАТА ПЕЩ В ОБЩЕСТВЕНАТА БЕЗОПАСНОСТ

След известно време нападите във вестниците срещу Учителя са се насочили към един факт. Започват да изнасят факти, че онези които започнали да воюват срещу Петър Дънов не минало много време и един след друг си заминавали, но от различни неща. Трябва да споменем, че и нашите възрастни приятели са имали вина за това. Те проследявали всеки, който воювал срещу Учителя какво ще му се случи. След известно време му се случва нещо и той си заминава. И тогава приятелите разправят: „Видяхте ли, случи му се случка, защото така сякаш лука с двата крака, че замина в трапа“. Е, нашите не злорадстваха, но искаха да покажат, че който наруши окултния закон след това си носи последствията. Тогава хората не разбираха от тези неща и предизвикаха вестниците да пишат за тези неща като сензация.

И тогава Учителят отново е извикан в Обществената безопасност. Този път го разпитва най-върлият следовател. Застъпник на реда в царщината. Започва да обвинява Учителят в отмъщение. Учителят му казва: „Аз не отмъщавам, аз само благославям. Онзи Който благославя в Мене е огън всепояждащ и всичко изгаря отвътре и гори отвън. Вината е в онзи, който воюва срещу Бога!“ Следователят крещи: „Аз ще ти покажа какво значи пък нашият огън!“ Из-

виква двама полицаи и заповядват на Учителя да Го заведат долу в подземията, където се намира зловещата пещ на Обществената безопасност в онова време. Това са годините след 1924 г. и след събитията от 9.VI.1923 г. и 23.IX. 1923 г. когато много от арестуваните земеделци и комунисти след мъчение и изтезание биват изгаряни в тази пещ особено след атентата на църквата „Света Неделя“ на 16 април 1925 г. Така че те завеждат Учителя именно при тази пещ. А пещта винаги гори. Тя винаги се поддържа. Следователят отваря вратата на пещта, а вътре огън. Посочва Му: „Виждаш ли тази пещ и този огън? Сега в моя власт е, ако река ще Те вкарам вътре да опиташ какво представлява нашият огън, който също изгаря отвътре и отвън.“ Учителят поглежда запалената пещ и казва на следователя: „Ако е Божията Воля ще влезна в нея. Но аз виждам, че това не е Божията Воля. А Божията Воля е друга“. „Кажки, кажки, каква е Божията Воля!“ „Ще ти кажа, но не тук, а горе“. Завеждат Учителя отново горе в стаята за разпит. Учителят му казва: „Внимавайте с тази власт, която ви е дадена, защото ще отговаряте, ако злоупотребите с нея с главата си“. Следователят скочил: „Какво, Вие ме заплашвате?“ „Не, Аз само казах, какво ще се случи според Божията Воля“. Накрая извънля телефона и някой му наредил по телефона да бъде пуснат Учителя Дънов!“ Учителят си излязъл, а в коридора чакал Методи Константинов. Той отишъл при следователя, за да провери какво става и защо е извикан Учителя? Следователя крещи: „Как се осмелява този Дънов да ме заплашва!“ А Методи го съветва: „За Бога, вслушайте се в думите Му и запомнете какво Ви казва“.

След няколко месеца на следователя му беше направена засада от комунисти и беше убит. Убиха го като възмездие на своите другари изгорени в огнената пещ на Обществената безопасност. Казваше се Сираков, ако не се лъжа.

А сега няколко интересни съвпадения. Тази сграда на „Лъвов мост“ бе изградена с помощите и средствата на комунистическата партия и беше определена като работнически дом. След като бе разтурена комунистическата партия, сградата бе взета и в нея се поместваше Дирекцията на полицията. Значи онези, които построиха сградата бяха изгаряни в подземията на същата сграда. След това дойде един период до 1944 г. когато тази пещ работеше и изгаряше избити противници на властта. След 9.IX. 1944 г., след като дойдоха комунистите на власт, те се настаниха вътре в нея и там беше тяхната милиция и бе обозначена службата като Държавна сигурност. Та в нея всички, които бяха вършили преди това беззакония и издевателства бяха вкарани в същата сграда, за да отговарят. А дали тази пещ работеше тогава, това знаят само комунистите по онова време. Вие как смятате, работела ли е пак огнената пещ?

Ето тези съвпадения са много чудни, защото там е Лъвовият мост и пред Обществената безопасност са клеekli два големи лъва изваяни от бронз, които пазят града. Тогава по това време там е бил входа на град София. Днес още съществуват както сградата, така и лъвовете. Те още изпълняват онова, за което са били построени. Да пазят града и държавата.

162. „ЕДНА ДУХОВНА РАБОТА“

След бурната 1923 г. изпълнена с политически превратности и убийства идва 1924 г. Страната е размирна, разделена. Тогава комунистите смятат, че най-подходящият момент да се вдигнат отново на бунт като използват озлобението на близките и роднини на избитите комунисти и земеделци. През 1925 г. в страната е въведена диктатура, начело на правителството е Алексан-

дър Цанков, особено след атентата на църквата „Света Неделя“ от 16 април 1925 г. с 101 убити. През лятото предстоят още бурни събития. Тогава Учителят нарежда на брат Боев да отиде при Начо Петров и да набави храна за седем човека и да отидат на Мусала. Казва им: „Имаме да вършим една важна духовна работа“. Брат Начо закупува храна, пълни раниците и се качват в леката кола на Лазар Котев и заминават за Чам Кория. Но когато отиват при колата виждат, че има и още други седем кандидати, които се настаняват във втората кола. Като пристигат в Чам Кория изведнъж изникват още десетина човека дошли с друг транспорт. Брат Начо, който е взел храна само за седем човека сега трябва да нахрани тридесет човека. Онези, които дошли отпосле са искали да видят каква ли духовна работа ще има да върши Учителя на Мусала. Човешко любопитство. А най-любопитен е бил Начо Петров. Той бил решил да не спи, но да наблюдава Учителя през нощта, да види какво ли ще прави. Други заспали, а брат Начо дремел и от време на време дремката го напускала и той се вторачвал тогава в Учителя. И всеки път Го сварвал буден, да седи и да се моли шепнешком: „Господи, Господи, Господи!“ На другия ден се качили на Мусала. При всяка спирка Учителят шепнел същите думи. Прекарали няколко дни и после се върнали. Начо не изтраял и попитал: „Учителю, каква духовна работа щяхме да вършим?“ Учителят го погледнал: „Нали чу и видя!“ Начо мисли: „Чух и видях, но нищо не разбрах“.

„Призовах Господа, да нареди на своите служители да изпълнят Божията Воля!“ Като се върнали в София, след някое време политическата обстановка в България се променила и взе след време съвсем друга посока. През есента на 1925 г. управляващите среди решават да подменят Александър Цанков с по-приемлива и некомпрометирана фигура. А това е Андрей Ляпчев, който на 3 януари 1926 г. оглавява правителството до 1932 г. Настъпва време на относително нормализиране на политическите страсти.

163. ПОДПАЛВАЧИТЕ

Ред години, като се почне от 1922 до 1927 г. вестниците бълваха огън и жупел срещу Учителя и Братството. Подкокоросваха властите да спират съборите в Търново и София. Поставяха една след друга прегради пред Учителя. Част от тези прегради падаха при намесата на други сили, които стояха зад Учителя. Много от тези нападки срещу Учителя се изразяваха и в действие, които ние малка част сме описали. А след време българите ще проверят лично какви хули е писано във вестниците срещу Учителя от 1922 до 1944 г. Те трябва да бъдат извадени и публикувани в отделна книга. Това ще бъде Черната книга за българите. За онези българи, които са работили срещу Учителя. Имаше неколцина братя, които опитаха чрез перото си да защитят Учението. Но враговете на Учителя не четяха тези книги, а ги четяха нашите приятели. А Начо Петров събираше изрезките от тези вестници и ги държеше в папки. Но къде ли изчезнаха тези изрезки и кой ги прибра, аз не знам.

Годината е 1927. Тази година е голяма за Братството. Беше построен салона на Изгрева и през съборните дни Учителят даде „Пътят на ученика“. Но тогава цялата общественост се настрои срещу Учителя. Някои решиха да преминат към действие. Беше се създавала една организация „Родна защита“, за да защитава България от комунисти, социалисти, анархисти и тем подобни. Но и към техните врагове бяха включени и дъновистите. След като се бяха справили с другите, решиха че е време да се справят и с дъновистите. Събират се, въоръжават се със сопи и тенекии с газ и обграждат Изгрева да го запалят, като ще се присламчват към всяка барака и ще полеят газта по дърве-

ните стени на бараките и след това в уречен час да ги запалят.

Учителят към 10 часа вечерта отива и запалва всички крушки в салона, пред салона и на поляната. Цяла нощ осветлението свети и осветява всичко наоколо. Братята и сестрите спят, а подпалвачите с тенекиите газ чакат в гората и се чудят какво ли събрание имат дъновистите през нощта, че светят. Чакат ги да си легнат, да угасят осветлението, че да дойдат и да ни запалят. Но осветлението не угаснало и след като чакали цяла нощ сутринта на виде-ло си отишли.

Ядосани от чакането решили да се отбият в най-близката кръчма и да угасят с вино и ракия яростта си. Като пийнали и им се развързали езиците започнали да се оплакват от несполуката си. Хапнали, пийнали и накрая си отишли и оставили тенекиите на кръчмаря. Стояли известно време и кръчмаря решил да ги продаде. Вижда един от нашите приятели на Изгрева и го пита: „Вие нали търсихте газ за газовите лампи и за газовите примуси?“ Тогава някой от нашите си готвеха на газови примуси, които се зареждаха с обикновена газ. Бяха много практични и удобни. Братът купува тенекиите и научава цялата история от кръчмаря за тенекиите и за подпалвачите. Занася тенекиите на Изгрева и приятелите месеци наред използваша газта за готвене. А със същата газ щяха да ни запалят и изгорят. Казаха на Учителя и Той каза: „Ето ви един пример, когато Голямото Зло Бог може да превърне в Малко Добро“.

Да примерът бе повече от сполучлив и спасителен за нас.

164. ВОЙНИШКАТА ШАПКА

Брат Жечо Панайтов е млад войник и през 1918 г. първо уволняват онези, които са били ученици, за да си продължат образованието. Краят на войната, разрухата и нарушеното продоволствие докарват глад и на фронта. Войниците получават по 200 грама хляб дневна дажба. Предния ден им дали дневната дажба, но те я изяли още през нощта понеже били гладни. На другия ден от тяхната рота се уволняват още 50 души и пътуват за София безплатно с уволнителните си билети. На Софийската гара е имало пункт, където се раздавало хляб на войниците, но срещу представяне на уволнителния билет. Двама негови приятели се нареждат, но им отказват, понеже е получен хляб предния ден. Идва ред на Жечо, но през това време той се моли на Учителя мислено: „Учителю, помогни ни да ни се даде хляб“. Жечо пристъпва, подава си билета и дежурния без да го погледне удря му печат и му дава ежедневната дажба хляб. След него върви неговият приятел, но на него не му дават, защото бил си го получил. Тогава Жечо подава войнишката си шапка на първия си приятел: „Иди с моята шапка и ще ти дадат хляб“. Нахлупва си войнишкото кепе на Жечо, отива и му дават хляб като дежурния изобщо не погледнал билета му. Връща се и носи хляб. А Жечо му казва: „Дай ми шапката“ и после я подава на другия си приятел: „Иди с моята шапка да си получиш дневната дажба“. Отива нахлупил шапката на Жечо и получава също дневна дажба хляб. Връщат се при Жечо и му викат: „Абе, каква е тази вълшебна шапка? И откъде я имаш?“ Жечо се усмихва и отговаря: „Имам я от едно място и ми е подарък от един човек“. Тримата ядат огладнели хляба получен чрез вълшебната шапка на Жечо.

165. ВРЕМЕ Е

Учителят Петър Дънов имаше рождена сестра, която се казваше Мария. Като девойка тя се запознала с евангелистите-методисти във Варна. Залюбила се с един от тях - Петър Стамов и се омъжва за него. От брака си има четири дъщери: Любка, Йорданка, Добра, Анка и син Константин. Всички деца на Мария са били евангелисти и смятаха, че техният вуйчо - Петър Дънов прави отклонение от Евангелието и не могат да Му простят за това. Единствено една от дъщерите - Люба, по мъж Чакалова приема Учението на Учителя. Дошло време Мария е възрастна и болна. Разбрала, че ще си заминава от този свят и изпраща дъщеря си Люба да отиде при Учителя и да иска помощ. Поискала Той да отиде при нея на място да ѝ помогне. Учителят поръчал на Люба: „Поздрави я от Мене и ѝ кажи, че всичко ще мине“. Дъщерята се връща у дома, а майката я посреща здрава. А като тръгнала към Учителя я била оставила на леглото готова за умирачка. Минало време и баба Мария отново се разболяла и изпраща Люба да търси Учителя за помощ. Люба отива на Изгрева да търси помощ от Учителя. Отива горе, но Учителя Го няма. Пита този, пита онзи и всеки казва: „Ами Учителя е тук, иди и го намери!“ Люба отива в стаята Му, търси Го, а Него Го няма. Търси Го в приемната, долу, пак Го няма. Търси Го по целия Изгрев, а Него Го няма. Кой когото срещне пита за Учителя и всеки казва, ето Учителят е тук и беше еди къде си. Отива Люба на посоченото място, а Учителят Го няма. Всички, които разпитва казват, че Учителят е на Изгрева. А тя не може да го намери. За останалите Учителят е на Изгрева, а за нея Учителят Го няма. Така изминали три дни без да може Люба да се срещне с Учителя и да иска помощ за майка си, която е рождената сестра на Учителя. На третия ден баба Мария си заминала от този свят. Тогава Люба отива при Учителя и съобщава тъжната вест. Учителят се усмихнал: „Сестра ми Мария искаше да се изхитри и този път, но беше вече дошло време да си замине“.

За всеки човек е определено време да слезне на земята и му е определено време, когато да си замине. Това се отнася за разумния човек.

166. МЕТЕРЕОЛОГЪТ ИГНАТ КОТАРОВ И ВЪЗДУШНАТА ТРЕВОГА

По време на англо-американските бомбардировки над София през 1943-44 г. гражданската отбрана на града бе наредила на всички софиянци да затъмнят прозорците си с черна хартия, за да не се вижда пролука на светлинка като смятаха, че самолетите няма да открият своите цели за бомбардировки. По време на въздушна тревога, която се даваше под команда се включваха всички сирени на града. Наставаше зловещ вой от сирени. Страх и паника. След известно време се чуваше бученето на самолетите, които бомбардираха и през деня и през нощта. През нощта спускаха чрез парашути осветителни тела, които осветяваха всичко под тях и самолетите спокойно бомбардираха набелязаните цели. Така че затъмнените прозорци на софиянци и задължителното изключване на електрическото осветление, както и изгасването на всички газови лампи и свещи не можеха да попречат на бомбардировките.

Игнат Котаров работи на Черни връх като наблюдател. На всеки шест часа той отива при метеорологичната клетка, отваря я и в един дневник вписва данните за метеорологичната обстановка на Черни Връх. След това по телефона съобщава на метеорологичната служба в София данните от своите из-

мервания. А те са необходими на противовъздушната отбрана в София, която следеше какво е времето, защото при лошо време самолетите не бомбардираха понеже те се придвижваха от своите бази в Гърция на едно голямо разстояние.

Ако е денем Игнат записва. Ако е тъмно Игнат с фенер отива и проверява. По това време на Витоша има една зенитна батарея на германците, които обстрелваха самолетите. Когато е имало тревога през нощта те видяли светлина на наблюдателницата на Черни връх и помислили, че това е сигнал, който се дава на самолетите, за да се ориентират къде е Черни връх и къде е София. Самолетите пътуват нощем. България е планинска страна и ориентацията на самолетите в онези времена е била трудна. Сега техниката е друга - пилотите управляват самолетите без да се съобразяват дали долу под тях се вижда или не се вижда. Тогава германците отиват, арестуват Игнат и го водят в тяхната база, за да го разпитат и след това разстрелят. Към тях има и българска противозенитна част. Извикват офицера, който командва българската противозенитна батарея, за да присъствува на разстрела. Българският офицер се противопоставя и казал, че тук е българска територия и ще го съди български съд. Германците го предали, а той го закарал в полицейския участък в Княжево за допълнителен разпит. Игнат по някаква случайност взел дневника за наблюдението където по дати и часове е описано всичко в разстояние на една година и го показва на офицера. Той разбира, че има съвпадение и че Игнат е водил само своите наблюдения през нощта и го освобождава.

По това време Учителят е в Мърчаево с Братството. Изведнъж Учителят започва да разпитва братята и сестрите къде е Игнат Котаров, какво работи и с какво се занимава. Мине няколко минути в общ разговор с приятелите и Учителят отново пита: „Ами къде е Игнат Котаров?“ Приятелите започват да обясняват и всеки разказва по нещо за Игнат. Така в разстояние на близо час разговора се води непрекъснато около Игнат. Това е един метод на Учителя да насочи всеобщата мисъл на всички и като сноп, като прожекторен сноп да я насочат към Игнат, който в този момент е в смъртна опасност. На времето противовъздушната отбрана на София освен противосамолетни оръдия имаше и големи прожектори, които изпращаха светлинен сноп един метър в диаметър в небето над София, те шареха по него и търсеха самолетите, че като ги осветят да станат добре осветена мишена, за да бъдат по-добре обстрелвани от противозенитните оръдия. Ето с един такъв прожекторен сноп, но вече от всеобща мисъл и грижа за Игнат Котаров бива изпратен от Мърчаево заедно с мощна сила и подкрепя на Учителя. Понеже приятелите знаят, че при Учителя няма нищо случайно то се си записват часът и денят, когато Учителят задава непрекъснато въпроси за Игнат Котаров. След една седмица донесат вест от Игнат за неговото премеждие. Учителят се усмихнал: „Игнат палеше фенер горе на Черни връх, а пък ние запалихме в Мърчаево сто фенера за него“. След известно време Игнат идва в Мърчаево, научава цялата история и отива да благодари на Учителя. Учителят му казва: „Игнате, Игнате, благодарумието украсява човека и го води в правия път!“ Игнат се насълзява, излиза вън и разказва целия случай. Ние слушаме и дойде време да го опишем.

167. ОБЪРНАТА КОЛА

Славчо Печеников (Славянски) беше се замогнал със своето книгоиздателство и си бе купил една кола - американска марка. С нея понякога изкарваше Учителя от София до Симеоново. Други път го е карал до Чам Кория - Боровец. Но през 1939 г. Учителят с Братството е на Рила. Той поканва няколко приятели да ги закара от София до Говедарци и от там през Голечица до Вада, за да могат на следващия ден да бъдат горе на езерата. Качили се и тръгнаха. Но той бил преуморен, не спал предната нощ и от време на време като шофирал очите му се затваряли. Един път, два пъти и като си отваря очите колата все била на прав път и вървяла направо. По едно време чул някакъв глас: „Спри, и отпочини, ще се обърнеш“. Но той смятал, че това не е глас, а е чуждо внушение и може да го пренебрегне. Но за трети път му се затварят очите и след секунди колата се обръща в канавката. Излизат и какво да видят, колата се обръща на един малък завой. Само след 50 метра е имало остър завой, а долу една пропаст дълбока 40-50 метра. Всички уплашено гледат и се ободряват. „Добре че се обърнахме в тази канавка, а не в онази пропаст, където щяхме да загинем“. Запретват ръкави, обръщат колата, поправят това-онова и колата тръгнала, но преди това Славчо дремнал един час. Накрая пристигнали на езерата. Посрещат ги приятелите, пристигналите разказват за случилото се, а те от своя страна научават следното:

В деня и часа когато са се обърнали Учителят е на Бивака и непрекъснато се разхожда пред палатката си и през пет минути пита сестрите, които са около Него: „Какво става с брат Славчо? Дойде ли брат Славчо?“ това продължило около един час. След това Учителят се прибрал в палатката си. Сестрите отбелязали часът и времето на разходката на Учителя пред палатката. Тя съвпаднала с часа на обръщането на колата. Приятелите като научават всичко това отиват да благодарят на Учителя. Учителят казва на Славчо: „И друг път се вслушвай в гласът на твоя Ръководител!“ Славчо кимва с глава и разбира кому дължи своето спасение.

168. РАЗХОДКА ВЪВ ВЪЗДУХА

В малкия ни дом на ул. „Симеоновско шосе“ бяха ни дошли гости. Заприказвахме се както обикновено за Учителя. Една сестра разказа една своя опитност. Тя живееше на стотина метра от нас в една барака. Случката е следната.

През времето на Школата една неделя след сутрешната беседа и след Паневритмията Учителят се прибрал в стаичката си да си почине. Както знаете сутринта имаше от Него Утринно Слово. След това играехме шестте гимнастически упражнения и после Паневритмия. Следваше закуска. След това почивахме, защото от 10 часа започваше неделна беседа. Значи програмата беше наситена и следваха една след друга онези точки от нашия неделен наряд. В един промеждутък от 15 минути Учителят е в своята стая и почива. По това време сестрата заедно с една приятелка стоят пред чешмата и разговарят. Едната от тях вижда как Учителят излиза от стаята си и се движи на половин метър от земята във въздуха, отива до поляната, обикаля я и по същия начин се връща като се усмихва на сестрата и накрая се завръща в стаята си. Ето, така разказва сестрата тази опитност. И ние всички я възприемаме, че това наистина е опитност с Учителя, така както ни е разказала. Обаче пред мен е един млад брат, който има за задача да запише историята на Братство-

то и всички случки и примери с Учителя. Той е добре запознат с много неща и задава следния въпрос: „Сестра, този пример с Учителя за мен е верен, но трябва едно допълнение от Ваша страна и да се уточни. Затова питам: Вие как видяхте Учителя да се движи във въздуха? На физическото поле или в друго поле, да кажем в духовното поле?“ Всички се изненадват на въпроса. Сестрата също. После тя се усмихва и добавя: „До мен беше моята приятелка. Когато Учителят се зададе и вървеше във въздуха половин метър над земята аз я бутнах с лакет и ѝ казах: „Виж, Учителят се движи във въздуха“ и посочвам с глава. Тя казва: „Нищо не виждам. Къде е Учителят?“ Аз ѝ посочвам, че Учителят е минал покрай нас и че вече обикаля поляната. Тя отново казва: „Нищо не виждам“. Значи аз виждах Учителя, а приятелката ми не виждаше. Моите очи бяха отворени за тази „въздушна разходка“ на Учителя, а нейните очи бяха затворени. А сега вие ще кажете в какво поле се е разхождал Учителя“. Младият брат се размива гръмогласно: „Ето това е една истинска опитност на един ученик от Школата. Досега никой не е виждал Учителя да крачи по въздуха. Такъв случай няма. Вашият случай е верен, защото е в друго поле. И точно така трябва да се дават опитностите“.

Ето ви един пример какво значи човек да има разбиране и да има знание. Знае какво да пита, може да различава нещата и може да ги назовава с истинското име.

169. СВРЪХСЪЗНАНИЕТО

Димитър Чернев по професия беше печатар. Работеше в печатницата на Сава Калименов във Севлиево. Един ден той идва на Изгрева, за да се види с Учителя по свой проблем. Минавал през много противоречия и трудности, които стигали до едно велико страдание и още по-голямо мъчение. Имал усещането, че е разпънат на кръст и мъчителите му забождат копие в гърдите. Цяла Голгота. Това не било внушение, а образно описание на онова мъчително състояние, на което той бил подложен няколко месеца. Едва се дотърлил до Изгрева след обед и отседнал при един брат. Имал желанието на следващия ден да се срещне с Учителя, да сподели своето мъчително състояние и да иска помощ от Него.

Случва се така, че същия ден привечер било пълнолуние. А небето чисто и луната изгрява като тепсия. Учителят наредил да се извади телескопа и да се насочи към луната. След това Той го нагласява и фокусира и обяснил на какво трябва да се обърне внимание. Един след друг братя и сестри минават покрай телескопа, гледат през окуляра му и след това всеки се отмества, за да даде ред на следващия. Някои задават допълнителни въпроси на Учителя и Той отговаря. Това е предметно учение на Учителя към учениците, за да им даде нагледно урок, че светът и човечеството не се побира само в нашата планета земя, че той продължава и на другите планети. Една сестра пита: „Учителю, има ли и лунни жители там горе на това мощно светило - месечината?“ Учителят отговаря: „Луната също е населена със същества, които живеят под лунната повърхност, но те са в други тела, етерни тела и с просто око и с телескоп не могат да се видят. За тяхно виждане са необходими други сетива, които вие нямате засега. Ще ги имате в една друга епоха, при едно друго човечество“. Брат Димитър Чернев е пред телескопа и гледа. Изправя се, а до него Учителя и му казва: „Видя ли нещо? Чакай да фокусирам, защото вероятно лещите са се разместили“. Като казал това Учителят лекичко с ръката си допира брат Чернев за дестния му лакет, за да може да се отмести та Учителят да фокусира телескопа. В момента, когато го докосва до лакета изведнъж

усеща, че нещо подобно като електрически ток минава през него и някаква светла вълна обхваща тялото му, избистря главата и умът му и изведнъж съзнанието му, което представлявало досега едно небе с тъмни черни облаци, изведнъж се прояснило. Той вижда, че се намира на Изгрева, че Учителят е на два метра от него, но очите му са отворени и той вижда едновременно всичко, както цялата земя, така и всички планети от слънчевата система, че дори и Галактиката. Накъдето да обърне глава неговият взор се устремява нататък и пред очите му се отваря един свят широк, дълбок и всеобхватен колкото целия Космос. Това е едната страна. От друга страна той изведнъж се чувства ведно с цялата Вселена и че е обхванат от една неземна радост, където всичко около него е светло, хубаво и красиво. Необятно и неописуемо блаженство се разлива в него. Цялото му мъчително състояние, което е имал преди минути сега изчезва. Това състояние продължило няколко часа. А след това като едно далечно ехо то продължавало да откликва в неговото съзнание месеци наред.

Беше дошъл на гости и разказваше този случай. Един млад брат го пита: „Ти по това време в тялото ли си беше или се беше извлекъл?“ Брат Чернев се усмихва и отговаря: „Бях в тялото си. Но в това състояние, в което бях имах чувството, че животът е неразрушим и съм едно с Големия Живот на Космоса. Тогава разбрах защо първите християни, когато са ги хвърляли на зверовете в римските арени, са пеели и с радост са посрещали смъртта. Ако някой на мен беше ми казал, отиди и умри за Христа, аз щях да го направя без да се уплаша за своя живот в човешкото ми тяло, защото аз в този момент принадлежах на Големия Живот в Космоса. Имах опитност за пробуждане на човешкото съзнание, която ми беше дадена от Учителя. Това продължи няколко часа и после отново една невидима ръка затвори тази завеса. Сега съм си пак обикновен човек с обикновени човешки очи, но с тази разлика, че имам пример от живота на моята прародина. Това стана с помощта на Учителя.“

Ето това е един пример за пробуждане на човешкото съзнание и за свръхсъзнанието, което има да дойде у човека.

170. СИЛАТА НА ПСАЛМИТЕ

Градът София беше бомбардиран няколко пъти. По-голямата част от населението беше евакуирано. Нашите приятели още стояха по домовете си, четяха молитви и непрекъснато сновяха от града до Изгрева, за да научат някакви новини за развоя на следващите събития. Ще бъде ли унищожена и срутена София на камък върху камък? Това бяха обикновените въпроси, които всеки сам си задаваше. Но за тях никой нямаше отговор. И нямаше от къде да се получи. Обикновено Учителят мълчеше и не отговаряше на тези зададени Му въпроси.

Един ден брат Борис Дряновски след една бомбардировка есента на 1943 г. отива при Учителя, разговаря с Него и накрая Го пита: „Учителю, не разбирам какво стана със света? Нали тук на Изгрева, в София и в България се изсипа „рогът на изобилието“ чрез Вашето Слово и чрез Вас? Защо над София се изсипва сега цялото това разрушение?“ Учителят го поглежда сериозно и казва: „Аз за това предупреждавах българите от 20 години, че това нещо ще им дойде на главите. Провери и пресметни колко хиляди хули се изсипаха по Мой адрес и по Моята глава! Прочети във вестниците колко думи се изрекоха срещу Мен и бяха написани на същия език, чрез който се дава Словото на Бога. Ето тези хули по Мой адрес се превърнаха на бомби и те падат днес върху главите на българите. Има такава поговорка: „С техните камъни по

техните глави!“ Та сега бомбите гдето падат върху София, това са техните камъни, които падаха върху Моята глава! Бог поругаем не бива!“

Брат Дряновски пита: „Учителю, Бог няма ли заради праведните да защити града?“ Учителят се усмихва: „За праведните Бог всичко е промислил. И за доказателство ще ти дам да направиш един опит“. Учителят изважда към десетина листчета, които представлявали различни цитати от Псалмите. Казал му: „Ето вземи тези листчета и ще ги поставиш в къщите на различни твои познати и на различни места. Ще си отбележиш местата и след това ще провериш, че къщите, където си поставил тези листчета няма да бъдат засегнати от бомбите като всички къщи наоколо ще бъдат разрушени.“ Брат Дряновски взел листчетата и ги сложил на избрани места и си отбелязал в тефтерчето. След няколко седмици започнали големите бомбардировки. Дошли онези най-големите разрушения. Брат Дряновски след това минал с тефтерчето и проверил къщите, в които е бил поставил онези листчета, написани от Учителя. Всички къщи наоколо били разрушени, а само тия стърчели. Било страшно за гледане. Още по-страшно е било да се провери всичко това от Дряновски. Изведнъж той вижда силата на Божията закрила, а от друга страна вижда разрушението. Несравнима гледка. Отива при Учителя, който е в Мърчаево, изважда тефтерчето си и Му чете имената на своите познати и адресите на къщите, които са били запазени от бомбите. Учителят го изслушал и му казал: „А пък аз сега ще ти дам нещо да прочетеш!“ Подал му Библията и казал: „Отвори на една произволна страница и прочети каквото ти се падне“. Брат Дряновски разтворил Библията и погледа му се спрял на Псалм 127 и започнал да чете:

„Ако Господ не съгради дома, напразно се трудят зидарите. Ако Господ не опази града, напразно бди стражата!“ Учителят го спрял и го запитал: „Убеди ли се и видя ли, че за праведните Господ бди и за тях ще запази града?“

Нито един дом и нито една къща от нашите приятели в София не бе засегната от бомбардировките. А те бяха няколко стотици. Само къщата на банкера Русев беше разрушена още при първата бомба, но този случай бе вече разказан и вие знаете защо му се случи това и защо това бе допуснато.

171. НАПОЛЕОН БОНАПАРТ

Моят рожден брат Николай Дойнов беше си наумил да напише една книга, в която да даде образи на гении на човечеството, които са имали съзидателна роля в историята на човечеството. Като противовес на тези гении на Доброто бе решил да даде образи на онези, които са представители на Злото и разрушители на цели цивилизации. Значи Доброто се проявява чрез гениите на Доброто, а Злото се проявява чрез гениите на Злото. От ясно по-ясно. Формулировката е направена и към всяка глава са включени представители от историята на няколко империи.

Така той беше сложил Наполеон Бонапарт в графата на Злите гении. Един ден на Изгрева Учителят го среща и го пита: „Ти как мислиш и какво мислиш за Наполеон? Той престъпник ли е, гений на Злото или е гений на Доброто?“ Николай изправил глава: „Учителю, за мен Наполеон е най-големия престъпник на човечеството“. И Му обяснил защо. А това което казал го има във всеки учебник по история и това е тезата на англичаните и германците от миналия век. Учителят добавил: „Напротив. Наполеон не е престъпник и не е гений на Злото. Наполеон е ученик на Бялото Братство и той бе изпратен в Европа за следните три задачи.

1. Имаше за задача да премахне феодализма в Европа, което той направи.

2. Имаше за задача да премахне светската власт на Папата в Рим, което успя.

3. Най-важната задача бе да направи Европейски Щати и да обедини цяла Европа. Но в тази задача той не успя. Той направи грешка като тръгна на поход срещу Русия. Руският цар Николай не го признаваше и той искаше да го накара чрез война да му коленичи. А той не знаеше, че Наполеон и Николай горе в невидимия свят са от една йерархия и не могат да се подчиняват взаимно. Това беше неговата грешка и затова той бе наказан. Бяха му отнети условията и времето за обединение на Европа. Най-големият противник е Англия. В бъдеще ще трябва да се чакат условия и времето за обединение на Европа. И в бъдеще Франция ще бъде най-големия защитник за обединение на Европа, а Англия неин противник. Но накрая Европа ще се обедини.“

172. РЕПЕТИЦИЯТА

Сестра Дора Карастоянова е певица и работи в операта като хористка, така си изкарваше прехраната по ония години. Една сутрин е била при Учителя по работа и трябвало точно по обяд в 12 часа да бъде в Операта, където е имало репетиция, т. е. спявка на хора. А ръководителят на хора много държал на реда и дисциплината. Затова тя бързала да си тръгне по-рано, защото имало доста пеш път надолу до града. Но интересно защо Учителят не бързал и все нещо намирал да я задържи като казвал, че има време. Когато било достатъчно късно според нея, за да отиде в операта, то тя се обръща към Учителя и казва: „Учителю, няма смисъл да ходя на репетиция в операта, защото закъснях и всички не само ще ми се карат, но ще ми се смеят, че пристигам по никое време“. Но Учителят повдигнал учудено поглед и казал: „Сестрата защо мисли така? Не си закъсняла, върви, има време!“ И тя си тръгва надолу към града със смесени чувства. Хем вярва на Учителя, хем вярва и на часовника си, който показвал два часа закъснение за нея. Няма как, ще върви и толкоз. Пристига в операта и какво да види. По необясними причини репетицията на хора била закъсняла точно с два часа. Тя влиза в стаята, а след нея влиза и ръководителя на хора. Всички ахнали. „Виж кого сме чакали!“ Спявката започнала. За почуда на ръководителя всичко вървяло много добре, хористите пеели много вдъхновено и той останал много доволен от тях. Онова което трябва да подготвят и отрепетират за три часа те го свършили за един час. Хористите били пуснати точно в упоменатия час за завършване на репетицията. Всички излезнали и се чудели. Каква е тази работа? Изпяхме и научихме това за един час, което бе определено да се свърши за три часа.

Сестра Дора знае причината, усмихва се и благодари на Учителя.

173. ОХРАНАТА

За да присъстват на сутрешните беседи на Учителя в пет часа, приятелите, които живееха в града трябваше да стават към три часа и за един час и нещо пристигаха на Изгрева. Минаваха през гората. За братята беше безопасно, но сестрите се страхуваха да не ги нападне някой. Обикновено нашите хора обичаха да се хвалят и да се превъзнасят пред другите и това предизвикваше освен любопитство, но и насмешки. А имаше нападения върху сестрите от разни мъже по пътя им за Изгрева. Дори веднъж в една своя бе-

седа Учителят правеше забележка, че нашите са се разприказвали в града за онези задачи, които Учителят им даваше, да ходят нощно време до Витоша. Веднъж заяви: „С вашето неблагоприятие и с вашите приказки доведохте до това, че пияниците в кръчмите непрекъснато да кроят планове, за да ви нападнат. Колко време ми отне само, за да им отклоня вниманието в друга посока“. Така ние затруднявахме и Учителя, губехме Му времето и се излагахме на рискове.

Няколко пъти в беседа Учителят бе посъветвал сестрите да си носят в чантичката в една малка торбичка лют червен пипер и ако някой мъж ги нападне, да му хвърлят лютия пипер в очите. Разправял го е много пъти, но малцина от сестрите си ушиха торбички и си сложиха червен пипер за тая цел.

Една от тези сестри бе Маргарита Вонидова. Решила да тръгне за Изгрева сутринта за Школа. Зад нея тръгнал някакъв мъж. Тя не се сетила за червения пипер, но започнала да се моли на Учителя. След няколко крачки към нея се приближило едно голяма овчарско куче. Върви с нея, вдигнало опашка и от време на време се обръща и изръмжава на онзи, който я следи на тридесет крачки. Преследвача като видял, че това куче освен че ръмжи, но е много голямо и че я придружава, отказва се и се връща. Кучето придружава сестра Маргарита до Изгрева. След това врътва опашка и изчезва. Сестра Маргарита е бече в клас. Учителят започва беседата. По едно време вмъква тази мисъл: „Колко пъти ви говорих да си носите лют червен пипер, но малцина изпълниха това което казах. Когато търсите помощ от Небето знайте, че то е мястото на порядък и всички същества са заети със своята работа. Те не могат непрекъснато да си напускат работата, за да идват и да ви охраняват и пазят поради вашето лекомислие.“ Спрял за малко и тихичко добавил: „Е, понякога и едно куче ако ви придружава може да се окаже по-ефикасно от лютия червен пипер“. Сестра Маргарита Вонидова слуша, мълчи и знае, че това се отнася за нея. Знае вече и кой е изпратил онова същество, за да влезне в кучето и да го докара в подходящия момент, за да бъде неин придружител и Божий хранител.

174. СБОГУВАНЕ

Съборните дни в София на Братството бяха обикновено от 19 до 25 август всяка година. Тогава от цяла България идваха ръководителите на Братствата както и приятели от цялата страна. А всички, които бяха долу в града и живееха там, за една седмица се пренасяха горе на Изгрева. Съборните дни протичаха в Дух и Единство. Беше необикновено преживяване, което не се забравя.

След Събора в София братята и сестрите от провинцията вече си заминаваха, трябваше да се сбогуват с Учителя. И ето приближава време за тръгване, за да не се изпусне влака. Брат Димитър Чернев се качва по стъпалата горе при стаята на Учителя и казва: „Учителю, слезте долу, за да се сбогуваме с Вас!“ „Слезте долу, при стълбата, аз след малко ще дойде“. Една група братя и сестри чакат долу пред стълбата. След малко вратата на долната стая, където е приемната се отваря. Учителят е на входа и поканва приятелите вътре, за да се сбогуват. Брат Чернев и останалите стоят зяпнали и се чудят каква е тази работа. Всички стоят долу на двора при стълбите и Го чакат да слезне по стъпалата както е правил това много пъти. А сега изведнъж се явява отзад и им отваря вратата на приемната. Всички стоят зяпнали нагоре и не видяха Учителя да слиза по стълбите. Той ги приема и казва: „В Дома на Отца Моего много жилища има!“ Всички се изреждат, целуват Му ръка и така се сбогуват

с Учителя.

Ето ви един пример как Учителят не живее само в едно човешко тяло на земята, а едновременно живее в няколко тела, а може да живее с тези тела в различни страни и между различни народи.

Човек е свързан с цялото Битие. А Учителят управлява това Битие.

175. НЕПОСЛУШАНИЕТО

Братството е на Рила и лагера е устроен, братския живот продължава така както е от години. Един преди обед идва Любомир Лулчев при Учителя и казва: „Учителю, идва голяма буря, която ще завлече целият лагер и ще бъде пагубна за Братството. Затова трябва веднага всички да слезнем в града“. Учителят го гледа строго и му казва: „Аз няма да сляза!“ Лулчев се обижда, обръща се и си тръгва. Взима със себе си Невена Неделчева и Елена Андреева. Тримата най-демонстративно напускат лагера. Учителят наблюдава, след това се разгневява и казва много строги думи. За Елена казва: „Тя няма защо да дохожда повече тук!“ И наистина Учителят престана да я приема. За наказание тя отиде да учителствува 4 години - 1931-1936 г. в едно далечно село Макоцево.

След като си заминаха тримата наистина времето се развали, дойде буря, цяла нощ буча и фуча, скъса много въжета на палатки. На сутринта Методи Константинов отиде при Учителя и Му докладва пораженията на бурята. Казва Му: „Учителю, ако бурята продължава, ще отнесе всички палатки.“ Учителят излиза от палатката си, заобикаля я, вдига ръка, прави едно движение и изрича някаква дума и изведнъж бурята утихва и все едно, че не е била. След малко облаците се разнасят и пеква хубаво рилско слънце. Братският живот продължава. На следващия ден Методи пита: „Учителю, защо вчера не спряхте бурята?“ „Първо тези сили трябваше да изтекат, които предизвикаха бурята и второ, това е пример за изпитание на учениците. Друг път такъв пример няма да имате“.

И наистина този пример остана единствен. Обозначихме го като „Непослушанието“.

176. ЗАГРАБЕНОТО НАСЛЕДСТВО

В Стара Загора живее богат брат със семейството си. Това е семейство Мечеви. Възрастния брат има двама сина и две дъщери. По едно време братът се разболя и приближава време да си замине от този свят. Тогава направи завещанието си и раздели имота и богатството си между четирите си деца. Но по-малкия син, лубимецът на бащата успял да го убеди малко преди да си замине да скъса първото завещание и да направи второ завещание в негова полза, като обещава на баща си, че той ще се грижи за сестрите си. Казва му: „Те са неопитни и някой може да се завърти около тях, да им завърти главата и да им даде съвет да разпродадат имота. А така когато всичко е у мен, имота и богатството ще се запази цяло“. Баща му се доверява. Така най-малкият син заграбва всичко и на двете си сестри той не дава нищо.

Един ден като пътува из България Учителят идва в Стара Загора, посещава семейство Мечеви и сестрите се оплакват от малкия си брат. Учителят го извиква, застава строго пред него, хваща го за ръцете, раздруска го и му казва: „Защо ограби сестрите си? Поправи това, което си сторил докато е време, защото всичко ще изгубиш и не само това, но когато ходиш ще пипаш

с тези ръце стените“. Братът обещава, но не изпълнява.

Става промяната на 9.IX. 1944 г., комунистите идват на власт и взимат богатствата на богатите. И на него му взимат всичко. От голямо притеснение го хваща диабет и от него той ослепява. Като се движи по къщата с двете си ръце опипва стените на стаите, за да открие къде е вратата. Това, което каза Учителят, така и стана. Първо ослепя и след това диабета го довърши. А сестрите му си останаха пак бедни, както и преди, когато тяхното богатство бе заграбено от малкия им брат. За тях остана жив окултния закон за „Ограбеното родово наследство“. Родовите връзки са кармични и кармата се разрешава с Любов и самоожертва.

177. УСЛУГАТА

Една от най-деликатните области на живота и най-отговорна е тази, където се пресичат отношенията между хората. Когато човек се приближава към друго трябва да ходи със светло съзнание, с благоволение и със свещено чувство. В тази област на живота има закони, които трябва да се спазват и тъкмо тук хората си мислят, че могат да правят всичко каквото си искат. А това не е така. Дори е много опасно.

Един наш брат Георги Марков беше болен от туберкулоза. Една млада сестра от съчувствие към него запитва Учителя: „Учителю, мога ли да отида и да служа нещо на този болен брат?“ Учителят я изглежда строго и казва: „Готова ли си да се омъжиш за него?“ Сестрата казва: „Не“ и се отдръпва. „Ето виждал ли, че не си готова да жертваш, а как ще му помогнеш тогава?“ Младата сестра вдига рамене уплашено. Тръгва си мълчешком.

Когато взимаш и когато даваш, бъди внимателен. Ти вече ангажираш чувствата на човека. И постъпките са говор, не само думите. Чрез постъпките, неизречените думи разговарят между душите и определят отношенията им.

178. ПОЛЕЗНИТЕ НЕЩА

При една болна сестра е отишъл Учителят с приятелите да я посети. Сестрата Го пита: „Учителю, успях ли да науча нещо в тази Школа? Ако си замина това гдето съм научила ще го взема ли със себе си? Защото толкова години ви слушах, но все мисля, че нищо не съм запомнила и че нищо не знам“.

Учителят я оглежда с внимание. „Не мислете, че сте прости. Вие сте получени от учените долу в града. Това, което знаете вие, те не го знаят. Те знаят много, но непотребни неща. Вие знаете малко, но необходими, които те не знаят.“ Сестрата се успокоява. „Е, Учителю, вече съм спокойна“. А Той продължава: „Нито един учен не би могъл да ми зададе този въпрос, който ти ми зададе. В него се намира философията за предназначението на слизането на човешкия дух на земята. Човешкият дух чрез човека учи своите уроци тук на земята и продължава своето обучение в Невидимия свят. Ученикът долу е ученик и горе в Школата на Бялото Братство“ също.

Сестрата се просълзява. Тя вече знае, че както е ученик тук на Изгрева, така ще бъде и ученик горе в Невидимия свят, в Школата на Бялото Братство.

179. УТЕХАТА

Една жена в провинцията имала само един син. Той завършва университета, става морски офицер, но при къпане в морето, кой знае как се е случило, че се удавил. А иначе знаел добре да плува. Но някаква вълна го задавила и той не могъл да се справи и се удавил. Като получила съобщението майката паднала на земята като убита. Когато се съвзела плачела по цял ден в пълно отчаяние и не могла да се примири с мисълта, че е загубила сина си.

Един път една нейна приятелка казала: „Замини в София и иди на Изгрева при Учителя, там ще намериш утеха“.

Жената послушала, дошла на Изгрева, а това било 40 дни преди да си замине Учителя от земята. Като влязла при Учителя, тя се хвърлила в нозете Му и плакала дълго време без да каже нито дума. Учителят седял неподвижно и мълчал. Дълго време минало и най-сетне жената повдигнала глава и погледнала Учителя. Той ѝ се усмихнал леко. Жената също се усмихнала за първи път след толкова време и всичката ѝ тъга и тежест изведнъж паднали от нея. Тя почувствувала, че синът ѝ не е загубен безвъзвратно, че той е жив отново. Учителят рекъл: „Е, животът и тук протича по един начин, и горе протича, но по друг начин. В края на краищата животът винаги е един и същ. При всички случаи протича в една и съща посока. Животът винаги тече. Ти пак ще се срещнеш със сина си“.

Жената си заминала за провинцията и след няколко дни сънува сина си. Казал ѝ: „Майко, аз съм жив и животът продължава!“ Оттогава, когато тя го сънува, споделя с приятелите си и казва: „Тази нощ се видях с моят син и разговарях с него“.

Тя вече не тъжи, има друг поглед на нещата, защото е научила едно ново знание и има жив пример от това знание. А това е най-важното.

180. ЕДНО КЪТЧЕ ОТ РАЯ

Учителят често идваше у нас в малкия ни дом, когато Той си иска без да Го поканим. Чувствуваше се като в свой дом. Ние Го посрещяхме с голяма радост, особено Мария, която се грижеше да Му създаде някакви елементарни удобства при нашата скромна обстановка. Учителят беше доволен. При туй винаги имаше повод за разговори и повод за изпълнение на някои Негови песни на пиано. Тук Мария е свирила на това пиано нейните хармонизации по Негови песни и Учителят се изказваше много добре за тях.

Като научат, че Учителят е при нас, веднага се насочват към нас братя и сестри. И те биваха приети добре. Слагаше се обща трапеза било сутрин, било на обяд, било на вечеря. Водеха се разговори и се пееха песни. От тук се предприемаха разходки с Учителя до Симеоново. Това бяха последните години, когато войната се беше разразила с голяма сила, София бе разрушена от бомбите и народът се бе разпръснал. Учителят продължаваше да идва и тук при нас понякога прекарваше докато отминат големите бомбардировки.

Ние направихме с Него няколко екскурзии тримата: аз, Мария и Учителя. Той пожела да се запознае с някои места на Витоша зад Симеоново. Имаше намерение да закупим някои места за Братството там. Задължи ме да проуча въпроса и аз отидох зад Симеоново и към Бистрица. Имаше запазени от старите гори на Бистрица, имаше хубави поляни, потоците се спускаха от върховете - Резньовите, течеше изобилно вода. След това се върнах към Симеоново и открих хубави полянки, чисти, запазени места оставени настрана отля-

во на пътя. Влезнах във връзка със селяните и видях, че могат да се закупят. Хората щяха да ги продадат. Разказах на Учителя и Той пожела да ги види. Взех една лека кола и тримата, аз, Той и Мария стигнахме до онази поляна, която аз бях избрал зад Симеоново на ляво от пътя на едно малко възвишение. Учителят не искаше друг да дойде и да се разгласява. Пристигнахме в един майски слънчев ден. Пристъпихме тримата към тези места, които бях избрал. Това бяха поляни заобиколени с букови гори, отгоре идват потоци с води и изгревът много ни хареса. А беше майска пролет, треви, цветя, чудесен кът. Разхождахме се по поляната и Учителят се навеждаше и късаше стръкове с цветя. Направи цял букет. След това го подари на Мария. Аз друг път не съм виждал Учителя да къса цветя и да прави букет. Прекарахме с Него целия ден. Привечер дойде колата и ни прибра в града. Брат Боян успя да научи за тази екскурзия и запита: „Учителю, къде бяхте вчера?“ „На едно кътче от Рая“. Сега пък Боян се запали да разбере къде сме ходили ние с Учителя и непрекъснато ме молеше да го заведа на същото място, макар че му бях обещал. След години тези места бяха заети от разни служби и оня хубав дух, който царуваше тук беше изгонен и местата бяха развалени от човешката ръка. Минахме след години с Мария и искахме да отидем там, където сме ходили с Учителя, но нямаше вече помен от тази чистота и оная святост, която царуваше по тези места, когато бяхме с Учителя.

Мария запази букета на Учителя. Той изсърхна на сянка, запази се като снопче хербарий и тя го пазеше свещено. След време при нас дойде един млад брат и ние го заведохме на онези места, та му показахме къде сме били с Учителя и какви планове сме кроили за тези хубави места. След това у дома Мария му връчи най-тържествено букета-хербарий на Учителя в свидетелство на това, за времето когато сме били там с Учителя.

181. МЕСТА В СЕЛО БИСТРИЦА ЗА НОВИЯ ИЗГРЕВ

Изгревът беше станал тесен. Надойдоха много хора, построиха се бараки безразборно и на Учителя това не Му харесваше. След като започнаха бомбардировките животът на Изгрева също се промени. Учителят правеше ежедневни разходки от София до Симеоново, понякога приспиваше в Симеоново или в нашия дом. След като Му показахме онова чудно място в Симеоново, което Той нарече „Райски кът“, Той възприе идеята да се проучи възможността да намерим места. Местата, които Му показах зад Симеоново бяха от 10-20 декара. Това не Го задоволяваше. Той ми посочи с ръка към Бистрица и каза: „Идете към Бистрица и проучете какви места има там“. Аз отидох от Симеоново към Бистрица. По склоновете на Витоша има чудесни места и хубави заравнени поляни. Влезнах във връзка с някои селяни и овчари и разбрах, че могат там да се закупят места. Отидох и докладвах на Учителя, че там съм открил хубави места. Разбира се, налагаше се да заведа там Учителя горе, да ги види както му показах местата в Симеоново, обаче в туй време започнаха големите бомбардировки. Народът избяга и вече не беше възможно да се правят такива проучвания. А след голямата бомбардировка на 10.I.1944 г. Учителят замина за село Мърчаево и така този случай не се повтори вече, да заведа Учителя на Витоша, за да огледа места за новия Изгрев. Учителят желаше по склоновете на Витоша към Бистрица да се закупят много места. Така Той спомена веднъж: „Можем да вземем 500-1000 декара.“ На Изгрева беше станало тясно и малко за онези хора, които идваха от цяла България. Учите-

лят искаше да направи един център на Братството въз основа на стопанска дейност. Освен постройки, да има и ниви, които да се обработват, да се направят зеленчукови и овощни градини. Ако бяхме купили места на Бистрица, имаше братя и сестри, които бяха готови да се заселят там и да поддържат живота на това място.

Обаче обстановката през 1944 г. се промени изцяло. В началото на годината бяха големите бомбардировки над София, след това Учителят замина в село Мърчаево и беше там до есента. На 9.IX. 1944 г. дойдоха руснаците и комунистите завзеха властта. След като се върна Учителят от Мърчаево на Изгрева Братския живот продължи, но Учителят беше вече болен и след това си замина. След Неговото заминаване политическия живот на страната се промени, дойдоха други събития, ние имахме други проблеми и задачи. Трябваше да отпечатам Словото на Учителя.

Никой след това не се сети пък и не знаеше какво бе желал Учителя да се направи. Ако бяхме хвърлили парите си за купуване на тези места нямаше да имаме пари за печатане на беседи. През 1951 г. беше затворена печатницата на Изгрева, а през 1953 г. властта взе земята на селяните и от нея направиха кооперативи. Ако бяхме купили тези места щяха да ни ги вземат и в такъв случай щяхме да останем с празни ръце. А ние с тези пари, които остави Учителя успяхме да отпечатам 51 томчета. Сега разбрахте ли, че брат Борис не е направил грешка както някои се опитваха да ме обвиняват?

Ако беше Учителят останал, ако трябваше да дойдат други събития, тогава щеше Той сам да нареди да закупим тези места. Но дойдоха другите събития и настъпи нова епоха от 45 години, които Учителят бе предсказал. Питат ме, дали да купим в бъдеще тези места? Отговарям: „Трябва да знаете какво е казал Учителя за епохите, които следват до свършека на века и за нашата задача. Нашата задача е да съхраним Словото на Учителя и да Го прехвърлим на едно следващо поколение.“

Това е разрешението на задачата с местата на Бистрица.

182. БОМБАРДИРОВКИТЕ НАД СОФИЯ И БУДНОТО СЪЗНАНИЕ

От 25.XI. 1943 г. почти всеки ден Учителят отиваше пешком до горичката над село Симеоново. На 10.I.1944 г. прекарахме нощта в една селска къща. През нощта София бе бомбардирана, а ние наблюдавахме от Симеоново. Сутринта в 9.30 ч. Учителят каза: „Не си правете илюзии. Иде една голяма бомбардировка над София. Тя е предстояща. Ще бъде в най-близко време. Всички дръжте връзка с Бога. Будно съзнание трябва“. Учителят беше сериозен, замислен, тъжен. И наистина същия ден на обяд стана голямото самолетно нападение над София. А вечерта второ още по-голямо. София гореше и се разрушаваше от бомбите. Някой трябваше да плаща за хулите, клеветите и лъжите, които софиянци десетки години бълваха срещу Учителя. Сега над София чуждоземци бълваха огън и жупел. Историята с ръзпъването на Христа и евреите се повтаряше. Ролята на римските легиони на императора Тит, които на времето разпънаха 60 000 евреи от двете страни на пътя, който водеше от Ерусалим до морето, сега се изпълняваше от американските и английските самолети. Всички сравнения и исторически паралели съвпадаха точ в точ. Поуките са за следващите поколения.

183. ГАРГИТЕ И РАЗРУШИТЕЛИТЕ НА ИЗГРЕВА

По онова време духовенството пак бе започнало гонение срещу Бялото Братство и срещу Учителя. Запасните офицери имаха съюз и организация и ни заплашваха открито, че щели да разрушат Изгрева. Кой знае защо и те бяха врагове на Братството. Нямаше съсловие в София, от което да не излизаха техни представители и да не воюват срещу Учителя.

Пред салона на Изгрева стоят няколко брата и сестри с Учителя и разговарят. А на отсрещната страна, оттатък пътя на електрическите жици бяха накацали гарги една до друга и прииждаха все нови и нови. Горната жица се огъна от тежестта на накацалите гарги и се допря до долната жица. Стана късо съединение, избухна пламък, гаргите се запалиха, разнесе се мирис на изгоряла перушина и мнозина тупнаха на земята. Всички гледат изумени от тази гледка. Учителят също гледа това и казва: „Всеки, който посегне на Изгрева ще изгори като тези гарги и ще го сполети същата участ“. После обърна гръб и влезна в салона. Един брат стои и продължава да наблюдава скъсаните жици, изгорелите гарги паднали на земята, а наоколо мирис на изгоряла перушина. Този брат се казваше Желю Ганев. Той доживя да види как дойдоха онези, които разрушиха Изгрева. А други пък ще дочакат да видят участта на бнези, които посегнаха върху Изгрева и го разрушиха. Тези гарги не случайно кацнаха на онези жици. Това бе образен език на Невидимия свят, да покаже какво представлява Домът Господен, който бе Изгрева по времето на Учителя. А сега го няма, но я има Съдбата на света, която направиха хората, но този път с Домът Господен.

184. ЗАБЛУЖДЕНИЕ

Братските събори в Търново се придружаваха с големи противодействия от страна на официалната власт и от страна на свещениците. Не минаваше събор без инциденти предизвикани от духовенството. След събора в Търново идва при Учителя един свещеник и Му казва: „Ти заблуждаваш народа!“ Учителят му отговаря кратко: „Не си прав. Не говори така, защото ще пострада главата ти“. Свещеникът скача и размахва ръце. „Какво, Ти заплашваш ли ме? Къде е Божията Любов, която Ти проповядваш?“ Учителят мълчи, обръща гръб и си тръгва. Свещеникът не послушва Учителя и продължава да хули Братството. След няколко дни като пътувал по влака за София, на един пътник като гледал през прозореца, му паднала шапката и той дръпнал ръчката на внезапната спирачка. Влакът спрял изведнъж, пътниците се въргали един връз друг, а този пътник слезнал от влака и си прибрал шапката. Идва кондукторът и глобява онзи, който е дръпнал внезапната спирачка без да има основателна причина. Обаче в един от вагоните пътувал нашият свещеник, за който говорим. Като заскърцали колелата на влака от внезапната спирачка, вагоните отведнъж спират и багажа сложен върху поставките изпопадал. Така един тежък куфар пада върху главата на свещеника, разцепва главата му и той пада в безсъзнание. Месеци наред не му заздравява раната на главата, непрекъснато лежи със силно главоболие. Накрая с превързана глава идва на „Опачкена“ 66 и иска да се срещне с Учителя. Седи отвянка на пейката и очаква срещата. А наоколо има приятели, намират се и такива, които са били на събора в Търново и са запомнили този свещеник, как е ръкомахал срещу Учителя и как е говорил срещу Него. След малко Учителят излиза и се запът-

ва към него. Свещеникът става и Му казва: „Извини ме, аз съм се заблуждавал в Тебе“. Учителят кимва с глава, давайки знак, че е приел извинението му. Свещеникът оглежда наоколо приятелите, промълвява едно „Извинявайте!“ Обръща гръб и напуска двора на „Опълченска“ 66. Заблуждението също има цена. За всяка вина човек заплаща с живота си, с време, сили и енергия чрез метода на страданието. Затова страданието на земята е един велик Учител на човечеството.

185. НАПАДЕНИЕТО СРЕЩУ УЧИТЕЛЯ ПРЕЗ 1936 год. БОЖИЕТО ВЪЗМЕЗДИЕ

През 1936 г. някои от съветниците на Царя бяха подкупили наемници, които да нападнат Учителя, да Го убият, за да докажат на Цар Борис III, че Учителят няма свръхестествени сили. Намериха такива, извършиха покушението, нанесоха побой и Учителят бе парализиран с дясната ръка и десният крак няколко месеца. Той се качи на езерата с Братството. Не можеше да се движи и говори, но от време на време произнасяше някоя дума или изречение. Веднъж казал: „Туй, което сега минавам е повече от Голгота“. Друг път каза: „Този който ме е вързал, Той ще ме развърже“. И наистина Учителят бе развързан, Той оздравя, започна да се движи свободно и да говори и изнася своите беседи години след това. Той ни даде пример на търпение, сила и вяра и как да посрещаме и носим страданията си.

Последиците от това нападение и от тези удари българския народ получи през 1943 г., когато английските и американски самолети бомбардираха София. И пак да благодарим на милостта на Учителя, че Той съкрати тези дни на възмездие от Невидимия свят. По този повод Учителят каза: „Аз взех 90% от страданията на българския народ. Остават 10%, а на тях само Бог има власт“.

Видяхме, че точно това се изпълни. Тези, които устройоха побоя, понесоха наказанието си от други по-силни от тях, изпратени да изпълнят Божията воля и да възстановят Божията правда в света.

186. ХИТЛЕР И ВОЙНАТА

Беше започнала II-та Световна война. Хитлер начело на германската армия окупира цяла Европа. След това обяви война на Съветска Русия и войските му стигнаха до Москва. Хитлер и Германия бяха на върха на славата си. Имаше един брат Йордан Андреев, който беше от групата на Любомир Лулчев и изпълняваше задачата като личен адютант на Лулчев, който по онова време беше съветник на царя. Та Йордан Андреев решава да напише книга за Хитлер и да го възвеличае като гениален пълководец и водач на новото човечество. Отива при Учителя и най-възторжено Му разказва каква книга иска да напише. Учителят строго го погледнал и още по-строго му казал: „Хитлер е глупак, а ти си два пъти по-голям глупак от него, защото искаш да изкараш един глупак гений“. Йордан си подвил опашката, прибрал се в бараката и изгорил онова, което бил започнал да пише за Хитлер. След една година Хитлер падна и Германия загуби войната. Ако Йордан беше написал и издал тази книга, непременно щеше да бъде разстрелян така както направиха с неговият вдъхновител Любомир Лулчев. А ето изминаха 30 години той още си живее. Мнозина от Братството се обръщат към него със името Аню. Та Аню е още жив и здрав

и се радва на добро здраве и върви от къща на къща и раздава нашир и надлъж своето умение да прави масажи и да лекува с животворен магнетизъм. Е, това не е малко.

187. ТОР ЗА НИВАТА

Понякога приятелите поканваха Учителя на вечеря. Обикновено се сервираше картофена супа, вегетариански ястия, сладкиши и плодове. Тази вечер Учителя е в дома на Симеон Симеонов. Той е пожелал да Му се пригответи само чай. Учителят отпива от чая си и в този момент в стаята влиза Методи Константинов и поднася някаква книга на Учителя. „Вижте, Учителю, какво пише в тази книга сам Хитлер: „Славяните ще станат тор на германската нива“. Учителят трепва, оставя лъжичката и чашата, замисля се и не след дълго проронва: „Ще видим кой на кого ще стане тор и на чия нива ще се оре.“ Учителят повече не продумал нищо, дори не пил от чая си, станал и си излезнал.

На 9 май 1944 г. Германия подписа безусловна капитулация и загуби войната. Съветска Русия заби знамето над Райхстага в Берлин, столицата на Германия, като Хитлер преди това се самоуби. Ето вече 30 години след войната Германия е окупирана на изток от Съветска Русия, а западната половина е под контрола на съюзниците на Русия, победителки във войната: САЩ, Англия и Франция. Ето така се развиха нещата за онази „нива“, която трябваше да се изоре и да се натори. Един я изора, друг сложи тор, трети посади семето. А вие след време ще проверите какво ще поникне и какво ще роди тази нива. Защото накрая има думата жътваря. Ще ожъне, ще овършее, ще отдели житото от плявата, ще отдели житото от семената на бурените, които задушават Божията нива и ще пригответи чисто семе за нов посев. Това ще бъде времето за Новото човечество, което ще живее в Европа без граници.

Имахме една сестра Димитрина Антонова. Тя запитала Учителя кой ще победи в тази война. Учителят казал: „Навремето, когато трябваше, говорих на Хитлер да не започва война, но той не искаше да слуша. А когато почна войната говорих на Сталин. Той ме послуша и ето победи и спечели войната. Послушанието предупреди съдбата на света и на Европа.“ Да, послушанието на човека към гласът на Бога е първото изпитание, което идва в най-трудния момент и тогава човек се определя кому да служи: „На Бога или на Мамо-на“.

188. БОМБАРДИРОВКИТЕ НАД СОФИЯ И ЕКСКУРСИИ ДО СИМЕОНОВО

Когато започнаха въздушните нападения над София, особено през 1943 г. града се обезлюди. Не останаха хора. Учителят си живееше на Изгрева като често идваше у нас, в малкия ни дом, който се намиреше на ул. „Симеоновско шосе“ 14. Ние живеехме в една малка къщичка. Учителят обичаше да идва при нас и прекарваше по няколко дни като се възползваше от скромната обстановка там. Но беше сериозен и мъчталив. Не разговаряше много. Понякога с Него идваха и приятели. Затова когато Учителят ни посещаваше винаги у нас имаше хора. Посещаваха Го, разговаряха с Него, очакваха от Него да им каже как ще се излезе от туй положение. А София гори и бомби се си-

пят върху нея. Но в туй време Учителят излизаше всеки ден сутрин към Витоша. Обикновено Го придружаваше една група братя и сестри, които биваха около Него. Понякога бяха 10-20, а понякога и 30 човека. Идваха от София, идваха и от провинцията. Излизахме над село Симеоново. Там имаше една млада гора и на полянката зад гората направихме лагер. Накладем един хубав огън и целия ден прекарваме там. В туй време можеха да стават бомбардировки над София. Ние си стоим на Витоша. Понякога някой от самолетите пушаха бомби и в нашия район. Един път паднаха бомби в долината, съседна на бивака ни. Друг път пуснаха бомби в самото село и разрушиха няколко къщи. Ние си седим там, на полянката до горичката. Учителят беше много сериозен, беше умъчнен от това човешко безумие. Но като мине бомбардировката ние пак се връщаме в София и Учителят оставаше у нас или отиваше на Изгрева. Но Той почти винаги загатваше кога ще има бомбардировка. Не ставаха всеки ден. Минаваха дни, а може и седмица без въздушно нападение. Учителят винаги подказваше кога ще има нападение от самолетите без да се създава страх, но ще даде знак, че днес предстои бомбардировка. И така 43 пъти излезе Учителят от София до Витоша. Обикновено ходехме пешком. Ако се случеше някой от нас да вземе лека кола, беше голям късмет. Тогава нямаше бензин. Всичко беше с купони. Плащаме на частните шофьори много добре, за да закара Учителят с няколко човека до Симеоново. И от там излизахме нагоре пешком. Но през тези дни Учителят беше много сериозен, мълчалив и много малко говореше. Като хвърлиха бомби в с. Симеоново, ние с Учителя бяхме в една от къщите в селото. Приятелите бяха наели една стая, та когато времето не е хубаво, там да отседнем. Когато имаше една голяма бомбардировка над София, един от самолетите се отдели и пусна бомби в самото село и разруши няколко къщи. А с Учителя седим в една бахча пред стаичката, която бяхме наели и Учителят огледа небето, видя и чу тътена на бомбите и каза: „Те мене търсят!“ Представяте ли си, ние сме наели една стаичка в една къщичка, а един самолет се отдели от ятото, което бомбардира София, преминава 15 км, за да изтърси бомбите си в село Симеоново в полите на Витоша, което не представлява никакъв военен обект за нападение, нито граждански за разрушение. И това доживяхме да видим как американските самолети търсеха да изсипят бомбите си върху Учителя.

Ето и друг случай. През време на бомбардировките в София, приятелите тичат при Учителя разтревожени. Пита ги: „Пострадал ли е някой на Изгрева?“ Отговарят: „Никой“. Той добавя: „Аз съм метнал върху Изгрева едно бяло було“. Това було охраняваше Изгрева.

В село Симеоново самолетите ръсят, пускат бомби. Приятелите питат Учителя: „Кого и какво търсят разбойниците в това село на 20 км от града и закътано в планината?“ Брат Желю отговаря вместо Учителя: „Погреби и складове“. След него Учителят отсича: „Не! Те Мене търсят“.

189. ИЗГРЕВЪТ И БОМБИТЕ

През време на бомбардировките Изгревът не беше засегнат. Аз бях в противовъздушната отбрана на града и бяха ме натоварили да правя доклад за попаденията на бомбите при всяко нападение. След всяка бомбардировка аз с двама помощници отивахме и двамахе подробен доклад къде са паднали бомбите. Наистина около Изгрева паднаха бомби, но далеч от селището. Така към гарата на Дианабад падна бомба. После в съседство със салона падна една голяма бомба. Ако беше избухнала тази бомба щеше да разруши салона на Изгрева. Падна до него, но не се взриви. Беше една от най-големите

бомби. Когато я обезвреждаха ние уплашено наблюдавахме от далече. Друга една бомба бе паднала към линията под Изгрева. Пак беше голяма бомба. Ако беше избухнала щеше да направи много поразии. И тя не избухна. Ето два случая с бомби, които са регистрирани и за които аз съм давал доклад.

Към 10 януари 1944 г. самолетите от въздуха запалиха погребите - военните складове. Те бяха далеч от Изгрева, но беше страшно да се гледа, защото от тях не остана нищо. На Изгрева нито една барака, нито една керемидна не бе счупена. След тази голяма бомбардировка аз отидох при Учителя. Времето беше мрачно, навъсено, мъгливо. Малко ръмеше. Учителят седи на поляната много сериозен. Онези, които бяха останали в София вече бягаха. Всеки каквото може да носи като багаж - бяга. Беше трагично и тъжно. Обстановката беше много мъчителна. Учителят седи самичък на поляната. Аз се приближих до Него. Учителят погледна небето навъсено и каза тези думи: „Тук вече няма условия да подържа човек връзката си с Бога. Да излезем от тук“.

Към мене се обърна: „Да излезем от тук!“ Тогава започнах да търся начин за излизане от София. Няма защо да стоим при това положение. Поисках да опитам дали можем да излезем с влак. Влаковете още се движеха. Дали можем да отидем към Айтос, където по селата имаше много наши приятели. А в Айтос имаше и братска градина. Обаче влаковете са препълнени. Дори отгоре на вагоните пътуват хора. Как може при такава обстановка да се пътува. Тогава видях, че не е възможно да пътуваме с влак. И така отпадна да отпътуваме до Айтос.

190. СЕЛО МЪРЧАЕВО

В туй време един от нашите братя от с. Мърчаево, Софийско - Темелко Темелков предложи на Учителя да дойде в неговия дом като той предоставя целия си имот - къщата, градината, плевнята и всичко наоколо. Учителят погледна и каза: „Хубаво!“

Имаше един брат Славчо Печеников (Славянски), който имаше лека кола. Седнахме в нея и Учителят отиде в Мърчаево. Около Него веднага се скупчиха братя и сестри, които поеха грижата за домакинството. Учителят получи една самостоятелна малка стаичка и там живееше. Темелко остави целият си дом на Братството. Общо се хранехме. Имаше стол там. Мнозина от София се преселиха в Мърчаево и наеха квартири в селото, а през лятото някои опнаха палатки наоколо, а други се поселиха в плевните. Брат Боян бе в един плевник. Там бе закътано, имаше сено, топло и удобно. Други се настаниха в съседни помещения. Около 20 до 100 човека имаше непрекъснато около Учителя. Братският живот си потече отново - общия живот, общото хранене, общите молитви сутрин, обед и вечер. После следваха разходки. Учителят почти всеки ден излизаше в околностите на селото, те бяха доста хубави, с чудни поляни.

Но интересното бе, че най-напред ни заведе на минералния извор в село Рударци. Водата му не е много гореща - към 18-20 градуса, но е много вкусна за пиене. Като отидохме с Учителя там, на 5 км от Мърчаево, застанахме над извора на полянката до горичката. Седнахме за почивка. Някои братя слезнаха, че донесоха вода от извора, а той бе разположен по-ниско. Наливат вода на Учителя в една стъклена чаша. Водата е кристално чиста. Учителят погледна чашата, погледна нас, после изля чашата с водата на земята. Подаде чашата, наляха му втори път. Пак погледна чашата, погледна нас и отново втори път я изля на земята. Наляха трети път в чашата. Учителят я погледна и пи от водата. Пи бавно, спокойно, погледна всички и каза: „От сега нататък,

който пие от тази вода, от каквато болест да боледува ще се излекува“. За приятелите това беше вече поличба. Тази вода е хубава. Учителят пиеше само от нея. След като Учителят се върна в София някои услужливи братя Му носеха вода в дамаджани от Рударската вода и той пиеше само от нея.

Боян Боев бе непрекъснато до Учителя. В ръцете му е тетрадката и писалката. Той записва, стенографира всички въпроси, които задават на Учителя, както и отговорите. Стенографира всичко каквото говори Учителят изобщо. Записките на Боян Боев са ценни в туй отношение. Те са оригинали. Каквото е казал Учителят брат Боян е записал без да прибави нито да отнеме от реченото. Това са разговори, които Учителят е водил с приятелите през това време докато е бил в с. Мърчаево. А идваха хора от София, от провинцията. Всеки с грижите и с тревогите си, страданията си и искаха упътвания от Учителя. Тези разговори са много важни. Тези разговори ставаха в стаята на Учителя когато бяха лични, но понякога ставаха вън, на масите, на двора, където се издигаше един голям орех. Имаше маси, пейки, на които насядаха 50-60 човека и тогава Учителят говореше общо. Боян записва всичко. В тези разговори Учителят прави един общ преглед на Словото, което е държал. Като че ли обобщава всичко, върху което е говорил. Това са важни разговори. Някои от тези разговори аз съм ги разчел от тетрадките на Боян. Аз можех да разчитам неговите стенограми съвършено свободно. Дешифрирал съм и някои стенограми на Савка. От този период са записките на Боян Боев „Изворът на доброто“. При последния обиск, който направиха на Изгрева, вземаха тетрадките на Боян Боев. Преди това аз настоявах да ги прибера. Исках да не са там при него където живее, защото бяха разхвърляни и бяха на открито в стаята. А той не му се искаше да се раздели с тетрадките. Той беше свързан с тях. Въпреки моето настояване казваше: „Нека поседят още малко. Нека поседят още малко“. Направиха обиск и му взеха тетрадките. Около двеста тетрадки написани със стенограми от корица до корица. Никой не знае къде отидоха. Аз помолих тези милиционери и началници когато дойдоха да правят обиска: „Запазете ги, това са документи! Това е архив народен!“ Те уж обещаваха, но аз предполагам, че са ги прибрали някъде. Или в архива на МВР или в Народната Библиотека. Като почнаха обиските аз подадох една молба до директора на Народната библиотека, та цялата книжнина на Учителя, както и Неговата библиотека да ги прибере Народната Библиотека. И наистина директора изпрати двама чиновника, които вдигнаха библиотеката на Учителя на един от камионите, с които прекарваха цялата иззета литература на Изгрева. Откараха 19 камиона с беседи на Учителя за претопяване. Предполагам, че тези двама чиновника качили се в този камион да са спасили нещо включително и тези тетрадки. А може и да не са чиновници от библиотеката, а да са били претопявачи, та да ги успокоят, че ужим нещо правят за съхранение. Ако не са запазени, тогава горко на българския народ и българската държава.

Всички беседи на Учителя в Мърчаево, както и последните Му беседи са издадени в три тома „Заветът на Любовта“.

191. ЗАЩО УЧИТЕЛЯТ ОТИДЕ В С. МЪРЧАЕВО

Есента на 1943 г. въздушните нападения от американските и английски самолети бяха засилени. Градът бе опустошен и опожарен. Учителят често прекарваше тези тревожни дни и нощи у нас в малката ни къщичка. Той идваше тук, предоставяхме Му стаичка с легло, печката винаги гореше с дърва. Когато имаше въздушно нападение Учителят никога не излизаше и не поглеждаше нагоре към небето самолетите. Но при едно от големите нападения бя-

ха запалени погребите на София, военните складове на София към IV километър, гледката беше ужасяваща. Самолетите пускаха от въздуха парашути, на които бяха закачени осветителни тела и осветяваха Софийското небе и градът под него. Едни самолети пускаха парашути с изкуствено осветление, а други след тях летяха и бомбардираха там, където тези лампиони осветяваха къщите на града. Учителят, който до тогава не излизаше при нощните бомбардировки, тогава излезе и ги гледа дълго време: Учителят гледаше нагоре към небето, слушаше взривовете и видя пожарите. Беше крайно огорчен от това, което вършеха хората. Не говори почти нищо. На другата сутрин отидохме с Него на Изгрева, Той се спря на полянката, погледна мрачното небе, видя тълпите, които бягаха по пътищата - хората тичаха насам-натам по всички посоки. Почувствува страх, ужаса и бездната, в която бяха попаднали българите. Учителят каза: „Тук вече няма условия човек да поддържа връзката си с Бога. Да излезем от тука!“

Тогава ние помислихме да отидем към Айтос или Бургас. Айтоската градина предразполагаше и имаше условие за пребиваване на Учителя. Но не можеше да се отиде до там. Влаковете бяха препълнени, народа бягаше в паника, а кола да се намери за такъв дълъг път бе невъзможно. Тогава един от братята от Мърчаево - Темелко и някои сестри предложиха да отидем в Мърчаево. Като че ли по това време Темелко Темелков беше дълбоко наскърбен и огорчен, защото наскоро бе убит неговия син. Като войник беше участвувал в изнасянето на оръжие от казармата, за да снабдят партизаните. А това бяха бойни комунистически групи, които бяха излезнали в планините и воюваха срещу правителството.

Учителят нареди колкото може по-бързо да се напусне града. На 10 януари 1944 г. беше най-голямата нощна бомбардировка над София. На 11.1.1944 г. един брат Славчо Печеников предостави една кола, за да бъде откаран Учителят в Мърчаево. Седнахме в колата и тръгнахме. Но колата не беше заредена с бензин и Славчо започна да върти и да обикаля от склад на склад, за да закупи бензин. Учителят бе недоволен от това разкарване. По едно време бе дадена въздушна тревога, чуваха се сирените, народа бягаше, улиците бяха задръстени от народ. Всеки буташе някаква количка натоварена с багаж или мъкнеше и влачеше толкова колкото може да носи. Цвилеха коне от задръстените каруци, мучаха крави от волските коли. Цяла суматоха и олелия, а и ние с колата попаднахме в едно такова задръстване. Учителят беше крайно недоволен от това забавяне. Запита: „Какво става? Защо се бавиме? Трябва да излезем по-скоро от града. Не виждате ли, че самолетите Мене търсят!“ Ние стои изтръпнали. Един излезна навън да проправя път на колата между навалищата. Постепенно се измъкнахме от града и запрашихме към Княжево. Там беше по-спокойно. Пристигнахме в Мърчаево и Учителят с облекчение излезна от колата. Питам Славянски: „Защо ти обикаля толкова много и ходи от склад на склад та забави Учителя?“ А той наведе глава и каза: „Човешка слабост. Реших да купя бензин от онзи склад, където най-евтино струва“. „Защо не ми каза да ти дам пари за бензин?“ Славянски изважда от джоба си цяла пачка с банкноти и ми ги показва. „И аз имах пари, но защо се подведох да търся евтин бензин, не знам. Добре, че се измъкнахме навреме!“ Той погледна към колата и заплака. „Като си спомням, че заради тоя бензин се забавихме и можеше някой от самолетите да улучат Учителя, не мога да се примиря с това.“ Аз го тупам по рамото и го успокоявам. „Днес всички човеци са виновни пред Великия Учител“. Да, и вчера, и днес. А утре? Вие ще проверите това.

192. ПОСЛЕДНАТА ПАСХА

Спомням си когато заведоха Учителя за пръв път на извора при село Рударци и правя паралел на това събитие с онова пред 2000 години. Нещата не се повтарят буквално, но има паралели, има подобия. Този момент е обозначен в Евангелието така. Аз го наричам „Последната пасха“. Учениците питат Христа, къде да приготвят пасхата. А Той им рече: „Ето, щом влезите в града ще ви срещне човек, който носи кърчаг с вода. Идете след него, в дома в който влезе и речете на стопанина на къщата: Учителят каза на тебе: де е гостната стая, в която наедно с учениците си ще ям пасхата? И той ще ви посочи Горницата голяма, постлана, там пригответе. И като отидоха намериха както им рече и приготвиха пасхата.“ (Ев. от Лука, гл. 22 ст. 10-13)

Ето вижте сега там е имало кърчаг с вода. А тук в село Мърчаево имаше извор в самия двор на Темелко. Има подобие, има съответствие. Нещата не се повтарят буквално, но лицата присъствуват. Тези, които са били тогава и тези, които бяха сега взимаха участие в двете пасхи. Онази преди 2000 години и сега в дома на Темелко. Това бе дом на последната пасха. Учителят каза на Темелко: „Той е същият, който на времето предостави Горницата и домът си за последната пасха на Христа и учениците Му.“ Ние се огледахме изумени от това съвпадение на личности и събития.

Този дом стана център на Братството. Тук идваха приятели от всички краища на страната и за всички се намираще място. В него намираща сърдечен прием. Братската трапеза беше отворена за всички. Братският живот се реализираше тук, понеже той се съгражда в душите на хората. Учителят беше Божествения Център, около който той се разви.

Братя и сестри държаха много изпити в дома Темелков пред Учителя. Учителят бе много огорчен от събитията. Той виждаше безумието на войната. Говореше много малко. Но по цял ден приемаше гости от София и от страната.

Братският живот се организира около Него по същия начин: Обща кухня, общи обеда, общи молитви, излизане на малки екскурзии, посрещане на изгрева на един близък връх, който беше близо до селото, остър връх, на който се излизаше всеки ден. Излизахме почти всяка сутрин. Беше още зимата на 1944 г., бяха паднали снегове, но Учителят излизаше сутрин. Той никога не се застояваше постоянно в къщи, в стаята си. Всякога предпочиташе да излезе на открито, да направи една разходка. За общият обяд, закуска и вечеря се грижеше няколко сестри. Тук бе Василка Иванова от Айтос, която се грижеше за бита на Учителя. Тя беше селски човек, здрава и умна, разумна и работлива, със сръчни ръце. Тя переше, тя гладеше и чистеше стаята на Учителя. Друга бе Йорданка Жекова, която се грижеше за кухнята. Тук бе и д-р Жеков, който се грижеше за хигиената на дома Темелков, защото се опасяваше да не се яви някоя епидемия от това струпване на много хора на едно място. Темелко се бе прибрал със семейството си в една от малките стаички.

Братският дом на Темелко беше претърпан с хора. Животът тук беше много напрегнат понеже всички искаха да бъдат близо до Учителя и всички възможни кътчета бяха заети. Хора стояха дори на открито, само и само да бъдат близо до Учителя. В съседство с малката стая на Учителя имаше една голяма стая, която през зимата служеше за трапеза, за общите обеда и вечери. Но след вечеря пейките се прибираха, масите се изнасяха, или под тях на пода постилаха черги и там спяха между 15-20 сестри всяка вечер. Това създаваше едно напрежение, имаше своите неудобства и мъчнотии особено при лошо време. При хубаво време, кога се запролети и дойде лятото, дворът бе

широк и имаше място за всички гости. А близо до дома, до една стара къща бяхме подслонили брат Боев в един плевник. Той беше неотклонно до Учителя и стенографираше всичко, което Той говореше.

В онези времена, макар че беше в оскъдица населението, но в Мърчаево около Учителя винаги имаше изобилие. Братя и сестри от провинцията донасяха и изпращаха продукти на Учителя, така че на братската трапеза имаше изобилие. Всички участваха в последната пасха на Учителя с учениците Му.

193. ЛЕКОВИТАТА ВОДА ОТ СЕЛО РУДАРЦИ

Цялото Братство знаеше, че Учителят е в село Мърчаево и всеки, който минаваше през София отделяше 2-3 дни, за да отиде при Учителя. А тогава се отиваше само пеша или с волска кола. Днес се пътува за един час до там с автобус, като се включват и няколко трамвая докато се стигне до Княжево. Но я пресметнете колко време е необходимо да отидете пеша до Княжево? Ами от Княжево до Мърчаево? Не беше малко това разстояние по онези години. Аз бях по това време мобилизиран, облечен с военни дрехи и бях в гражданската отбрана. Когато ме пускаха в отпуск за един-два дена аз веднага заминавах за село Мърчаево. Там веднъж на Учителя Му донесоха в стомна вода от минералният извор в съседство на Мърчаево от местността Рударци. Напълниха Му една чаша. Учителят я погледна, разгледа я и я изсипа на земята. Наляха Му втора чаша вода. И нея изсипа на земята след като я разгледа внимателно. Но третата чаша, която Му наляха, Той я погледна и я изпи. „От сега нататък тази вода ще лекува всички болести“. В последствие, когато Учителят се завърна на Изгрева и беше вече болен Му донасяха от тази вода. Смятахме, че щом водата е лековита и щом Учителят я пие, то трябва да оздравее. Ние още не можехме да проумеем, че Той си заминава. Ние бяхме 22 години с Него. Как така ще си заминава? Затова накрая Му носеха от минералната вода на село Рударци. А Учителя искаше да пие само от нея. Какво бе видял в ония три чаши ние не знаем. Но беше нещо видял и сега извървяваше своя път на земята. Ние тези неща не можем да проумеем. Ние знаем само това, което видяхме, чухме и можем да осъзнаем и осмислим чрез Словото Му. Това не е малко за нас. За вас също - когато четете това. Ето защо преповтарям случката. От тогава тази вода е лековита. Години наред приятелите, когато посещаваха домът на Темелко отиваха и си наливаха от тази вода в дамджани, слагаха ги в раниците си на гърба и така ги донасяха в София. Знаеха, че тази вода е лековита. Свързваше ги спомена за онези дни с Учителя в село Мърчаево и искаха да минат още веднъж по стъпките Му. Те търсеха Неговите стъпки и Неговото присъствие. А то бе в нашия общ живот с Него и се намираще в Словото Му.

194. САНСКА КОЗА ЗА УЧИТЕЛЯ

През време на войната беше много трудно да преживяваме. Нямахме какво да се яде, особено бяхме затруднени ние вегетарианците. Животните бяха реквизирани за държавата. Големи наряди плащаха селяните в натура и не оставаше за преживяване на самите тях. Това сирене, кашкавал, мляко, масло, олио, което имаше до 1939 г., то на следващата година с започването на войната изчезна. Всеки се спасяваше, кой как може.

Аз работех на едно място, на една постройка - правеше се къща. Идва

един селянин и ми предлага Саанска коза. Тази порода бе такава, че козите бяха бели, пасеха трева и даваха добро мляко. Взех я. Тя даваше по три литра мляко на ден. Това бе достатъчно за нас двамата с Мария Тодорова. Купихме козата и се грижехме за нея. Зимата се окози - пръкнаха се две ярета - едно мъжко и едно женско. Мъжкото го дадохме на един, а женското го запазиме за томазлък. Следващата година се увеличиха до пет. Една от тези кози я нарекохме Милка и я закарахме в Мърчаево, че я подарихме на Учителя. Тя се бе окозила и даваше хубаво мляко. Приятелите я гледаха, музеха я и свареното мляко го даваха на Учителя. Понякога сиреха млекото. Това бе разрешение за Учителя. Той беше много доволен от козата. После тази коза, заедно с ярето остана в домът Темелков.

Другите кози натоварих в един кафез и по влака ги пратих на брат Георги Куртев. Той ги прибрал в Братската градината. Там се грижеха за тях, а той им пиеше млякото. Ето сега един пример. Дойде външен човек и разреши този въпрос с прехраната по онези оскъдни години на двама възрастни човека. А това бе Учителят и Георги Куртев. Ние не се сетихме и не можехме да се досетим, че има разрешение в този случай. Разреши го Небето по този необикновен начин. Че и ние с Мария намазахме и пихме от хубавото мляко.

195. ЯЙЦА ЗА УЧИТЕЛЯ

Отначало в първите години до 1918 г. Учителят преведе приятелите във вегетарианството. Те постепенно престанаха да ядат месо, но ядеха риба. Идва един момент когато Учителят препоръчва да не се яде риба. На някои например на Тодор Стоименов бе му казал да яде риба, защото тя съдържа фосфор, а той беше висок и слаб и с нежна конструкция. Та рибата за него не бе само храна, но и лекарство. В първите години Учителят бе казал: „Добре е да не се ядат яйца и близо 20 години не се ядяха яйца. По едно време, когато Георги Радев заболя от туберкулоза, Учителят му препоръча да яде по едно яйце на ден. Но той отказа, защото не искаше да се върне към птичия свят и с това да се върне в своята еволюция на човек. При белодробната туберкулоза, с две-три открити каверни, които той имаше се губи много белтък от организма. Този белтък трябва да се възстанови. Той трябваше да се внесе отвън чрез храната. И понеже бяхме вегетарианци, то той можеше да бъде внесен в човешкия организъм чрез храната - или чрез млякото и млечните продукти, или чрез свареното яйце и неговия белтък. Състоянието на Георги Радев се влоши и той си замина за една друга еволюция. Животът на земята е по-ценен от всякакви крайности. Човек трябва да охранява и съхранява живота на тялото си, защото то е храм на човешката душа и човешкия дух, а чрез тях той е храм на Бога.

През 1943/44 г. Учителят беше възрастен и беше към 78-79 години. Той позаслабна, силите Му намаляха, движеше се по-бавно, нямаше апетит. Веднъж помоли Мария Тодорова: „Марийке, можеш ли да ми свариш яйца?“ И от тогава тя ги правеше и измисляше различни начини по какъв начин да ги свари, да ги опържи и да Му ги поднесе. Учителят ги харесваше и с охота ги изяждаше.

196. БИВОЛСКО МЛЯКО ЗА УЧИТЕЛЯ

Последните години на Учителя бяха в години на недоимък. Хранителните продукти, като сиренето, кашкавала липсваха. Те отиваха за войската. Реших, че трябва да се намери силно и хранително мляко за Учителя, защото бе отслабнал. Споделих с Него и Той каза: „Биволско мляко“. Отидох в село Драгалевци, намерих един селянин, който имаше биволица и му казах: „Слушай какво, ще ти дам повече пари, но ми давай чисто мляко, неразредено“. Но след няколко пъти този селянин се изкуши и започна да разрежда млякото. Плащам го по-скъпо, а той ми го дава по-разредено. Българска работа. Плащаш му, а той не изпълнява. Ето това е отношението на българина към Учителя. Това го видях с очите си и по-късно, многократно. Толкова години Учителя хранеше с Божественото си Слово душите на този народ и ето сега, този българин ни дава разредено мляко.

После отидох в село Симеоново и намерих друг селянин с биволица. Казваше се бай Иван. Излезна честен човек. От него взимах биволско мляко често за Учителя и го подквасвахме у дома. Предлагаме го на Учителя в чиния, поръсено с пудра захар. Така млякото беше много вкусно и Учителят го харесваше. А сега ще чуете най-интересното за биволското мляко на бай Иван. Този бай Иван до края ни даваше неразредено биволско мляко. Чрез нас дойдоха при него и други, които искаха от млякото му. Отели му се и втора биволица. Клиентелата му се разрастна. Започна да печели хубави пари и пръв той си построи в Симеоново голяма, хубава къща. Парите дойдоха от продажбата на биволското мляко. Това бе благословието, което се изсипа върху домът му заради честността му. Беше урок за нас и беше непонятно за селяните, защо толкова хора търсят само неговото мляко, а подминават другите биволици. Та и от биволица до биволица има разлика. Разликата я създава стопанинът. Ние само я оценяваме.

197. ОБЯВЯВАНЕ НА ВОЙНАТА

Учителят е в село Мърчаево, заедно с Братството. Братският живот протича нормално. По идея на братя от село Мърчаево решават да се прокара електрически ток в селото. Тази идея се хареса на мнозина, селото събира пари, а селяните изкопават дупките за стълбовете. Със събраните пари купуват стълбове и жици. И нашите хора от Братството помогнали с пари, кой колкото може. Накрая тока дошъл и електрическите крушки светнали в селото. По този повод Учителят каза: „От днес името на това село няма да е Мърчаево, а Светляево“. Усмивнал се и допълнил: „Вече имат електрическо осветление, което да им свети“. След малко добавил: „Ние първо прокарахме Виделината с нашето присъствие в това село, а след това дойде и светлината от електрическите крушки“. Денят на откриването и пускането на електрическия ток е празник в селото. Селяните се събират в една кръчма, там е кмета на селото, който е наш приятел, но присъствува и попът на селото. По онези години село без поп не може. Село, което няма поп, не е село. Той кръщава, той дава свидетелство за кръщение, че на някого му се е родило дете. Той венчава и дава документ, че са женени младите. Той и погребва накрая. Значи попът отначало до края е много важна фигура. Кметът се сменява, но попът остава. И даскалите в едно село се сменяват, но попа остава. Значи всичко, което трябва да се случи в едно село без попа не може да стане.

И така в кръчмата са се събрали всички. На масите са разгънати ястия

и голямо пиене. Пият вино, пеят песни и един от селяните вдига чаша и казва: „Да пием за дъновистите, дени ни докараха тока“. Попът чува и леко пийнал скача от мястото си и извиква: „Аз от днес обявявам война на г-н Дънов. До три дни ще Му отрежа брадата и ще Го изгоня от селото!“ Макар и пийнали всички мълкват. Тази закана не е малка. Преди две години правителството на България обяви война на Англия и Америка без да има фронт с тях и сега американските и английски самолети с бомбите разрушиха София и прогониха гражданите по селата. Това го знаят всички. Затова кметът се обръща към него и му вика: „Дядо попе, ти сега си пийнал. Не се задявай с този човек, оти е добър човек и нищо лошо не ти е сторил“. Но дядо поп още повече се разярил и повторил три пъти заканата си. Всички били изненадани от този обрат на нещата и тихомълком напуснали кръчмата. Празненството се разтурило. Кметът, който е наш приятел отива при Учителя и съобщава за случилото се. А той му отговаря: „Не се коси. Всичко ще се уреди“. На следващият ден и последващият ден дядо поп ляга тежко болен и на деветия ден си заминава. Погребват го и кмета идва и съобщава на Учителя. Пита Го: „Нали попа три пъти ми обяви война за по три дни. Е, това правят девет дни. На деветия ден дойдоха самолетите и го бомбардираха“. Кметът пресмята на ум трите закани с по трите дни и сметката излиза точна. Отива и съобщава на селяните защо на деветия ден дядо поп си заминава от обявяването на войната. Имаше и други противници на Учителя в Мърчаево. Понеже всички бяха свидетели на официалната прокламация за обявяването на войната, то те се уплашиха и повече не създадоха проблеми на Учителя и Братството.

198. ПОСЛЕДНИ ЕКСКУРЗИИ ОТ МЪРЧАЕВО КЪМ ВИТОША ХИЖА. ОСТРЕЦ И ХИЖА ЕДЕЛВАЙС

Учителят предприемаше екскурзии много често. През седмица, пред две, поне един път в месеца обикновено излизахме на екскурзия в околностите или се качвахме на Витоша. От Мърчаево има една пътека, която отива към хижа Острица. Хижа Острица е известна и оттам има една хубава алея, която води до хижа Еделвайс. В тези места отсядахме с Учителя. Хижите бяха празни, планината бе пуста, няма жив човек, всичко бе избягало от София, от бомбардировките. Софиянци пълнеха хижите, а не селяните. Ние като отидем на хижите, дори пазач нямаше. Разположим се като в наш дом. Прекараме колкото искаме, понякога до две седмици прекарвахме горе в планината. В хижа Острица прекарахме последния път около две седмици и вече се канехме да слизаме когато Учителят дойде една привечер към мене. Защото аз организирах транспорта и продоволствието и като дойде при мен погледна небето, а то хубаво и спокойно. Каза ми: „То като че ли е хубаво да останем още някой ден.“ Аз веднага казах: „Учителю, хубаво, да останем!“ И взех грижата на 26 август 1944 г. да се преместим за разнообразие от хижа Острица в хижа Еделвайс, която бе на 40 минути път. И тази хижа празна. Имаше някакъв пазач, но като ни видя и като разбра кои сме веднага слезна при семейството си долу по селата. Хижата е на наше разположение. Ние се обзаведохме и се разположихме. Тук прекарахме може би 6-7 дни, а може и повече. Но близо до хижа Еделвайс имаше една хубава поляна на 10 минути път. През нея тече едно поточе. Полянката е заобиколена с големи елови гори и на тази поляна се разполагахме. Имаше и отсечени дървета и те ни служеха за пейки за

сядане. Там като се разположим, накладем огньове, възварим чай както му е обичай и прекарваме с Учителя цял ден. Така 5-6 дни прекарахме на тези поляни. Но такава хубава атмосфера имаше. Времето хубаво, духовна атмосфера и Учителят държеше там беседи. Идваха приятели от София, от провинцията и винаги имаше там около 100 човека. Последния ден, 28 август 1944 г. когато тръгнахме да се връщаме, закусихме сутринта и Учителят каза: „Тръгвайте!“ Всички братя и сестри наденали раниците тръгнаха. Аз бях се заел да направя една пейка пред хижата. Имаше инструменти, имаше дървен материал и аз направих пейката за сядане. А Учителят седи и ме чака да довърша пейката, а аз я доработвам. Свърших си работата, прибрах инструментите в хижата, турих си раницата на гърба и тръгвам. Учителят ме спря: „Чакай! Върни се, легни под пейката и напиши отдолу на гредичките следното: „България - пълен неутралитет! Пиши датата, пиши часа, пиши минутата“. Той си извади часовника и ми даде часа, с минутите дори и със секундите. Аз легнах под пейката и с мастилен молив написах каквото ми каза Учителя: „България - пълен неутралитет!“ След туй с Учителя си тръгнахме вече двамата. Приятелите бяха отишли напред. Минахме през хижа „Брокс“ т. е. хижа Острица и слязохме по пътеката за Мърчаево. Това бяха последните излизания с Учителя в планината.

— После тръгнахме надолу с Учителя. Случи се така, че срещнахме един фотограф, който ме засне с Учителя заедно, с Него, именно в същия ден и в същия час на това събитие. Този момент е ознаменуван с тази снимка. Аз обикновено седях настрана и не обичах да ходя и да се завирам да се снимам с Учителя така както правеха другите, само и само да ги има на снимка с Учителя и да Го имат за спомен. Ех, и мен ме има на някоя и друга снимка с Учителя, но това е съвсем случайно както е случая с тази снимка. Сега като оглеждам снимката тя ме връща тридесет години назад. Ето Го Учителят с бялата шапка, със сивото сако и белия шал праметнат през врата Му, с който понякога си завиваше врата сутрин рано на беседа или когато бе студено и ветровито. До Учителя съм аз Борис Николов, а лявото рамо на Учителя е затулил наполовина главата на Теофана Савова. В дъното е Весела Несторова. Другата сестра с шапката не мога да позная. Това е един скъп спомен за мен, един документ за едно историческо събитие. А то е, че Учителят определи съдбата на България през този ден на 28 август 1944 г. Дали се спази това решение на Учителя и предупреждение към българския народ, това след време историците ще го уточняват. В онези времена, ние преминали през Школата на Учителя не винаги можехме да схванем някои мисли на Учителя и да ги изтъкуваме така както трябва. А да се схванат думите на Учителя от външни лица това беше много трудно. Те не Го възприеха. Но това свое решение Той го изрече пред един представител на българския народ, на едно българско съзнание, което трябваше да го предаде по невидимите Божии пътища и на другите български съзнания. Да се предадат и да се възприемат думите на Учителя и да се реализират като едно твърдо решение на българския народ и на неговите управители беше много трудно. Това решение бе: „България - пълен неутралитет“. А така ли стана? Това ще го проверите вие. Ние го проверихме и изпитахме на гърбът си цели тридесет години след заминаването на Учителя. Ще го проверите, че едините от едната страна и другите от другата страна - все един четит са. Служат на един и същи господар - Князът на този свят.

Когато Учителят ми каза: „То добре е да останем още някой ден на планината“, то Той замълча малко и прибави: „Защото няма да дойдем вече“. Мен ме жегна нещо щом каза „Няма да дойдем вече“. Обаче аз си го после изтъкувах по моему, че няма да дойдем вече тази година. Но другата година мо-

жем да дойдем. Това беше мое тълкуване. Но Учителят каза: „Няма да дойдем вече!“ Така прекараните дни на хижа „Еделвайс“ бяха съборни дни. Тука бяха около 100 човека на хижата и това бе последния събор на Братството с Учителя. След като се върнахме в Мърчаево минаха дни и след това Учителят се върна на Изгрева.

Когато Учителят живееше в Мърчаево в дома на брат Темелко, имаше дни когато беше много сериозен. Никога не приемаше, с никого не разговаряше. Даже повечето време си стоеше в стаичката. Не приемаше. И така един път случи се, че Учителят три дни не излезе. Тези три дни не прие никого. Живееше в стаичката си. Падна хубав сняг, нов сняг. Всичко стана чисто, бяло. Къщичките, които бяха ниски сякаш се загубиха под снега.

В един хубав зимен ден на 1944 г. времето е ясно, слънцето грее, Учителят излиза от стаята си. Беше възбуден, беше с разрошена коса. Застана на терасата пред къщи. А ние бяхме долу на двора насядали по пейките, а някои стояха прави. Белият Му шал висеше през врата. Изгледа ни и каза: „Ние решихме да пуснем комунистите и руснаците в България!“. Изрече това и се прибра в стаята си. Това беше една от опитностите и която имавме с Учителя, която разполови света на две. На руско влияние и на американско влияние десетки години след войната. Това Учителят го каза през зимата, а през есента, на 9.IX. 1944 г. руските войски влезнаха в България и докараха комунизма в България. В едно от тефтерчетата на Савка ние намерихме, тя бе записала едно изказване на Учителя през 1942 г., че волята Божия била руснаците да дойдат до Дунава. Тези събития Учителят е предсказал много отдавна. Даже в старите архиви от 1900 г. преди 45 години Той е предвидил тези събития, които дойдоха през 1945 г. Но туй е записано в бележките на нашите възрастни братя, на които Учителят е открил някои събития. Това го имаше, аз съм го виждал, показвали са ми го. А дойде време да го проверим какво представлява комунизма вече тридесет години. Накрая Учителят реши да се върне на Изгрева. Нямаше никакви признаци, че е болен. Само едно нещо, което е интересно. Той бе отслабнал, защото се хранеше малко и действително беше възрастен. В София ние смятахме, че животът си продължава и ще бъдем вечно с Учителя. Но дойдоха други събития, те се развиха така бързо както Той бе ги предопределил. Дойде време, Той си замина и ние останахме със Словото на Учителя и с хубавия братски живот, който прекарахме с Него.

199. ИЗВОРЪТ НА ДОБРОТО

Към водата Учителят имаше особена почит и където и да отидеше издирваше първо къде има извор. Ако нямаше там където отивахме, Той посочваше къде има вода. Ние откривахме извора и общо го оформяхме. Това правехме през време на цялата Школа, при всички наши излети и летувания по планините. В Мърчаево вода нямаше за дома Темелков и трябваше доста отдалеч да се носи вода със съдове. Тогава Учителят излезе по пътеката на стръмния склон малко в страни от Темелковия двор и като разгледа скалите е местността посочи с бастунчето си едно място и каза: „Тука ще излезе вода!“ Разбира се веднага се заловиха приятелите, разкопаха с търнокопи и на неголяма дълбочина появи се влага. Копаха още малко, оформиха нещо като корито и скоро една тънка струйка протече в тъй бързо направения чучур. Този извор Учителят нарече „Изворът на Доброто“. Водата беше малко, но не беше за пренебрегване. Скоро се заловиха и облякоха коритото с камъни, плочи, направиха път за водата и в едно неголямо басейнче започна да се събира вода. От това не голямо басейнче можеше да се пълнят съдове. Малкото

чучурче, което направихме, където водата се изливаше в коритото задоволяваше всички нужди на Братството в дома Темелков. Така Учителят създаде „Извора на Доброто“, а пък брат Боян Боев, който записваше всички разговори на Учителя след това ги дешифрира и подготви един материал, който бе озаглавен „Изворът на Доброто“.

Интересен случай разправяше брат Боян. Отива той един път към изворчето и гледа, че Учителят усърдно се навежда, взима камъните, които са останали от работниците, които иззидаха коритото на чешмичката и ги хвърля с голяма сила в дола. Брат Боян без да каже нито дума и той се присъединява към Учителя, започва да събира камъни и да ги захвърля в дола както прави Учителят. Така разчистват около чешмичката и изхвърлят всички камъни. Като свършват тая работа Учителят се изправя и казва: „С това ние помогнахме на цялото човечество. Разчистихме препятствията, които спъват българския народ и човечеството!“ Какъв смисъл Учителят вложи в тези думи, не можем да знаем точно, но Боян усетил, че е направена една голяма магическа операция, защото човек са малки си живот е свързан с Големия живот и може да бъде фактор и изразител на силите, които работят в него.

200. НОВАТА ЕПОХА

Въздушните нападения над София продължаваха. Учителят беше свързан с живота на цялото човечество и преживяваше събитията дълбоко и силно. Беше винаги сериозен, угрижен и често пъти се отдръпваше в стаята си и прекарваше по няколко дни без да приеме когото и да е. Така един път Учителят излиза изведнъж от стаята си. Денят е ясен, слънчев, но зимен и студен и дълбоки снегове са наваляли. Учителят се изправя на терасата пред дома и поглежда към небето, вдигна ръка и рече: „Сега Бялото Братство ще победи!“ Огледа всички и след това се прибра в стаята си.

Така започна Нова Епоха. Той пак се отвори за приятелите, почна да ги приема и започна да говори на обедите и вечерите и изнесе редица малки беседи и разговори, които ние по-късно издадохме в „Заветът на Любовта“ - I, II и III том. Това са беседите и разговорите, които Учителят държа в Мърчаево и след това на Изгрева в София.

В Мърчаево Учителят държа първата си беседа на 19 март 1944 г. След това друга беседа на 22 март 1944 г. „Завета на Любовта“. Тогава извади малкото си бележничке и прочете: „Какво значи свещена Любов? Да живее Христос в тебе. Обичайте Господа, защото за онези, които Го обичат няма лишение.“

Големи екскурзии не правехме в началото когато беше зимата, защото бяха паднали големи снегове, но малки излети до близки, хубави места правехме почти всеки ден. Когато се разпролети, цъфнаха дръвчетата и се развориха първите цветенца, когато дойдоха влажните облаци и топлите ветрове, тогава започнаха да се провеждат по-дълги екскурзии. От Мърчаево има една каменарска пътечка, която води високо в планината, стръмна и мъчна, но по нея се излизаше сравнително лесно по високите поляни на Витоша. Там отивахме често, имахме любими места, където се разполагахме. Запалвахме огньове, туряхме чайниците, те завираха, пиехме топли води и прекарвахме по цял ден на слънце и припек. Храна си носехме и всеки е екипиран за екскурзия. Ние не чувствавахме липса на продукти, защото нашите братя от провинцията, които имаха стопанства винаги изпращаха масло, брашно, жито, боб, леща на Учителя. Или пък донасяха когато идваха на гости при Него. Около Учителя винаги имаше изобилие от хора и блага. По-късно екскурзиите станаха по-далечни и отивахме до хижа Острица-Брокс, където имахме също

добри дни, в които братския живот се изяви в своята пълнота.

Учителят не беше много здрав по това време. Беше доста изтощен, доста угрижен и нямаше апетит. Беше доста поотслабнал. Но със силата на Духа си се държеше. Той трябваше да дава кураж на всички. При Него идваха хора от цяла България и ежедневно от София пристигаха десетина човека. Имаше дни когато посещенията Го изморяха и Той се прибираше в стаята си.

Мърчаевският период завърши с една обща голяма екскурзия на Братството до хижа Брокс и до хижа Еделвайс.

201. УЧИТЕЛЯТ СЕ ЗАВРЪЩА НА ИЗГРЕВА

Учителят сам определи деня когато се завърна на Изгрева. Беше средата на м. октомври 1944 г. Животът на Изгрева започна да тече по същия начин както преди. Приятелите се заселиха в къщичките си, а Учителят беше в стаята си. Но промените, които станаха след като дойде новата комунистическа власт засегна и нашия квартал. Тук бяха настанени и руски офицери за пренощуване. Дори поискаха да се отстъпи салона на руснаците, да си прожектират филми и да си направят тържества. Учителят не беше доволен от това развитие на нещата на Изгрева. Вината носеха главно онези, които живееха на Изгрева и бяха комунисти. А те не бяха малко, към 20 човека. За нас те бяха братя и сестри, но постепенно за тях ние станахме дъновисти, а за себе си те отстоявахме, че са комунисти. Така се дойде до разграничението. На Изгрева отначало нямаше никакви неприятности. Животът си течеше спокойно, общите обеда продължаваха, дори идваха външни хора да се хранят тук. Беше им приятно това хранене на открито.

Понякога Учителят идваше на обедите и вечерите в трапезарията. Кухнята работеше отлично. От продуктите, които изпращаха на Учителя, Той ги даваше за кухнята, а онова което беше нужно се закупуваше. Въпросът за хляба се разреши благоприятно понеже имаше комисарски режим и се раздаваше с купон. Така животът протичаше нормално.

Когато се върна от Мърчаево Учителят започна редовно да изнася беседите си. Излизаше редовно на Витоша през село Симеоново. Но понеже беше много заслабнал, Той не отиваше до Бивака. Излезнем над Симеоново, над боровата гора, имаше просторни поляни и там край гората прекарвахме целия ден до огньовете и чайниците. Имаше казан, в който приготвявахме общ обед. Отиването до Симеоново ставаше пешком, а понякога приятелите взимаха лека кола за Учителя. Още в Симеоново се усети това, че Учителя е болен. То се виждаше когато ходехме, че не е добре физически, беше изтощен, отслабнал, нямаше апетит и беше повечето сериозен и мълчалив. Ние правехме всичко възможно да Го улесним, но виждахме, че Учителя е болен. Не се оплакваше от нищо. Но виждахме, че е отслабнал и че няма сила. За евентуално Негово заминаване от този свят не се говореше никога, защото никой не допускаше и никой не държеше тази мисъл в главата си, че ще ни остави и ще ни напусне.

Последните дни Той много твърдо и много бързо отслабна и се пренесе долу в стаичката, която беше приемна. И от ден на ден положението ставаше по-мъчително и по-трудно. Около Него имаше грижовни братя и сестри. Лекарите, наши приятели поеха грижата и мислеха какво да направят за Него. Каквото можеха, правеха. Но Учителят отпаднаше от ден на ден и отслабваше все повече. Ставаше нужда да повикат лекари отвън, от града. Учителят остави да Го прегледат. Но между лекарите се появи едно разколебание. Едни казаха,

че Неговата болест е бронхопневмония, други казваха, че се дължи на нещо друго. Аз повиках един виден лекар на финансовите служители, който се казваше д-р Тодоров, известен лекар. Той дойде и прегледа Учителя и се обърна към нашите лекари: „Аз не зная какво мислят колегите, но за мен г-н Дънов страда от сърце“.

Положението Му не се подобри въпреки грижите за Него и намесата на лекарите. Издържаше колкото можеше. Наложих се да има нощем дежурен при Него и аз бях един от онези, които дежуреха. През време на дежурството си, аз имах обичай да записвам всичко. Учителят доста усилено преживяваше боледуването, но никога не се оплакваше, нито охкаше, нито да каже някоя дума за болестта си. Само се преместваше от стола на кушетката или ходеше из стаята, но нищо не искаше. Виждаше се колко Му е усилено. Дишаше тежко и затруднено. Дали температура имаше, дали смущение на сърцето имаше, то аз не знаех и не смеех да Го запитам. Само виждах колко Му е усилено и как трудно издържаше.

Предната сряда сутринта салонът беше пълен с ученици, защото бе ден на общия клас. Учителят беше държал беседите си до последния ден. Беше сряда 20.XII. 1944 г., когато 5 ч. с. Учителят изнесе последната си беседа. А в неделята на 24.XII. Той отново искаше да отиде на беседа. Беше се облякъл даже. Но тогава възрастните братя Го помолиха да не отива, защото виждаха колко е слаб и немощен. Тъй че Учителят държа беседите си до последния Си час.

И така последната нощ, след като полежа известно време, премести се на столчето, после пак стана и изведнъж се изправи сред стаята, изправи се срещу мен, изтърси от себе си болестта, величествен като пророк, вдигна ръка и каза: „Едно е важно. Само едно е важно. Любов към Бога, Любов към Бога, Любов към Бога. Това е всичко!“ Махна с ръка и пак си легна и Неговото болезнено състояние се върна отново. След това Учителят почти не говореше. Това беше Неговия завет към нас учениците и Неговия завет към човечеството.

По едно време сутринта Той започна да диша усилено, беше седнал на леглото, аз Го прихванах, обгърнах Го с двете си големи ръце, за да Го придържам и след няколко усилено вдишки Той си замина. Тялото Му се отпусна в ръцете ми. Беше сряда 5 ч. и 45 мин. сутринта на 27.XII. 1944 г.

След като си замина, по-нататък имаха думата възрастните приятели братя и сестри, които знаеха какво да се направи в такива случаи. Братята изкъпаха тялото Му, облякоха Го в бял костюм и положиха тялото Му за поклонение в салона. Столовете се магнаха и остана само един одър, на който бе положено тялото. Обстановката бе добре подредена за поклонение.

След като се получи разрешение от властите за погребение, тялото Му бе положено на Изгрева, на онова място, което Той си бе определил приживе. След време там направихме елипса, която стои до днес.

При погребението направихме един протокол, описахме всичко за кончината Му, подписахме се всички. Направихме послание към човечеството и тези два свитъка ги сложихме в една бутилка, запечатахме я и я положихме до ковчега, за да се знае от следващите поколения за събитията, които се случиха на 27.XII. 1944 г.

Времето течеше и спомените за Учителя ни споможаха често. Ние не можехме да отделим времето прекарано при Учителя и времето след Неговото заминаване. За нас беше едно и също време. Но времето течеше и идваха други поколения. Ние продължавахме да играем Паневритмия на поляната. Тогава си спомних как Учителят каза в Мърчаево: „Добре, че играхме Панев-

ритмията. Като играхме Паневритмията облекчи се съдбата на българския народ и въпросите му се разрешиха добре". И действително българския народ мина през толкова опасни места. По едно време България бе обявила война на целия свят: Англия, Франция, САЩ. Ние бяхме единствения народ, който се намери във война с цялото човечество. А като похлупак на всичко накрая СССР - Съветска Русия обяви война на България и руските войски влезнаха и преминаха река Дунав на 7-8.IX. 1944 г. Да се чудите как излезе България невредима от това положение. Като излезна от тази клопка, която сама си направи и влезна в нея, то Учителят в Мърчаево каза: „Добре, че играхме Паневритмията, че това спаси българите“.

Какъв смисъл има това към общия живот на човечеството, ние не можем да кажем. Ние само удостоверяваме истинността на думите на Учителя. А историческите събития, които преминаха през нас, доказаха истинността на думите Му. А защо ли? Защото „Глава на Твоето Слово е Истината!“

Словото на Учителя го имате. Проучвайте Го и Го прилагайте в живота си. Само чрез Него ще се доберете до Истината в живота, която ще ви направи свободни по дух и душите ви ще бъдат всеобхватни към живота на Цялото. А животът на Всемира обхваща животът на Цялото и животът на малкото. Защото Бог прониква навсякъде, ръководи и управлява този живот.

Ние бяхме при нозете на Всемирския Учител и слушахме Словото Му, което бе Слово на Бога.

202. ПОСЛЕДНИ ДНИ

Аз не бях забелязал Учителят да е боледувал нещо. Само в екскурзиите усещах и виждах, че е отпаднал и трудно върви. Но иначе, когато държеше беседи беше бодър и нищо Му нямаше. Но след беседата Го виждахме уморен. Бяха се преместили приятелите от Мърчаево в София и братския живот се възстанови на Изгрева. Беше декември на 1944 г.

Ние имахме един обичай с Мария Тодорова. Всяка пролет, или всяко лято да отиваме към Юмрукчал в Стара планина. Тази година и лято пропуснахме по различни причини. Но решихме сега да направим тази екскурзия. Трябваше да минем през Карлово. Казах на брат Боян, че ще отидем с влака до Карлово и оттам до Юмрукчал и от него по билата към Габровския балкан и към Казанлък на връщане. И тръгнахме. Но след няколко дни на Учителя Му става някакво неразположение и Той каза на брат Боян: „Пратете да повикат Борис и Марийка!“ А брат Боян праща човек. Той знае, че ние отиваме в Карлово и прати човек да намери друг брат, да му съобщи заръката и той дойде и ни намери. Предаде ни какво бе казал Учителят и ние тръгнахме обратно. Като се върнахме на Изгрева Учителят беше доста отпаднал и полягаше през деня, което друг път не Го правеше. Ние организирахме около Учителя каквото е нужно за подкрепа и помощ. Учителят пожела: „Искам биволско мляко“. Това каза на мен. Отивам аз в с. Драгалевци да търся шоп, който има биволици. Казвам му: „Ще ми даваш ли биволско мляко?“ „Ще ти давам, оти да не ти давам“. Пък нямаше кандидати за мляко. Нямаше хора, всички бяха евакуирани заради бомбардировките над София. Рекох: „Ще ти го плащам колкото искаш. Още толкова ще ти дам, но ще ми го даваш чисто, без никаква вода.“ „А-а чисто ще ти го дам, оти да не ти го дам“. Първия път ми наля биволско мляко чисто. На втория път пак отивам. Пак ми наля мляко. Платих му го както бяхме говорили. Старецът доволен. Гледам вече, че млякото синее, не е като първото. Значи го бе кръщавал с вода. Нищо не му казах. Занесох го на Учителя и Той пи от него. Но аз си казах: „Не може тъй този шоп не дава чис-

то мляко". Отидох в село Симеоново. Намерих друг шоп. Бай Иван имаше две биволици. А те лъщят. Чисто ги поддържа, грижи се за тях, чеше ги. Имаше една дълга барака - половината е за биволиците, а в другата половина те живеят с бабата. „Е, бай Иване, имаш ли мляко?“ „Как да нямам мляко. Ето ти биволици“. А те силни и хубави. Казвам му: „Ще ти го плащам, колкото ми искаш ще ти го плащам, обаче искам чисто мляко“. И наистина този човек ми даваше мляко съвършено чисто. Както го издои, така го даваше. Нямахме шмеке-рии. Аз започнах да нося на Учителя от туй биволско мляко. Учителят беше доволен и пиеше по няколко глътки от него. По едно време каза: „Абе то като че ли едно-две яйца да сварим“. Значи трябваше яйца от кокошка. Пресни яйца да се вземат. Намерих аз въпросната кокошка и от време на време Мария Тодорова сваряваше по едно яйце на Учителя. Тя се грижеше за прехраната. Учителят слабо ядеше, много малко ядеше.

И така Учителят заслабна доста много. И нощем трябваше да се дежури при Него. С тези дежурства аз се наех. И Тодор Стоименов дежури няколко пъти. Но после поех главно аз дежурствата нощем. Стоях при Учителя да не Му стане някаква нужда. Каквото и да бъде трябва да има човек при Него. А Той изглежда имаше температура и беше неспокоен. Не мога да кажа от какво. Ту полягваше, ту ставаше, ту се разхождаше из стаята, ту пак полегне, ту пак седне. Аз съм през всичкото време там. Денем братя и сестри се грижеха за Него, но нощем аз бивах при Него. Учителят понякога произнасяше по някоя дума или някое изречение. Аз съм с бележника и всичко записвам каквото кажеше Учителя. И така Учителят говореше и с руски думи и руски изречения. И тях съм записал. Лекуваха Го лекари. Имахме приятели 4-5 души приятели лекари, които правеха консулт, грижеха се за Учителя. Опитаха се някои природолечители да Му сложат някакъв компрес. Учителят не позволи. „Махнете тези глупости!“ Искаха да Му слагат млечен компрес. „Я ги махнете тези глупости!“ И така в туй състояние, в което бе Учителят беше доста отпаднал и като легне така на кушетката, полежи малко, после постане, закашля се и изкара няколко хрочки. Седне на един стол, после пак стане, изобщо беше така разтърсван от някаква треска. Един път както бе отпаднал и отпуснат, а това бе последната вечер когато бях при Него, Учителят изведнъж се отърси от тази слабост и се изправи. Аз бях седнал на един стол. Изведнъж се изправи като че ли нищо Му няма, както кога е бил винаги здрав. Застана пред мене и вдигна дясната си ръка нагоре и изрече: „Едно е важно. Само едно е важно. Любов към Бога, Любов към Бога, Любов към Бога. Това е всичко“. Последните думи, които Учителят каза пред мен. След туй пак дойде тази слабост, пак полегна на кушетката. Аз чух и записах завета на Учителя: „Любов към Бога. Това е всичко!“ Тъй завърши с тези думи.

Около Учителя имаше 3-4 лекари. Нашите лекари казаха, че Учителя бо-ледува от пневмония. Казах си: „Дай да проверя“. Отидох и извиках един добър лекар - д-р Тодоров, лекар на финансовите служители. Той живееше в Подуяне. Намерих жилището му. Отидох и го помолих да прегледа Учителя и да си каже мнението. Един хубав и интелигентен човек. Дойде, прегледа Учителя в присъствието на нашите лекари. Те седят там. Той направи основен преглед на Учителя и внимателно прослуша гърдите и сърцето. След като свърши прегледа, обърна се към нашите лекари и каза: „Аз не зная какво мислят колегите, но за мен г-н Дънов страда от сърце“. Значи страда от сърце, а не от пневмония. Аз на неговата диагноза имам пълно доверие. Хубав човек, добър лекар. Сега, дали се съгласиха нашите лекари или не - не знам.

След като изказа Учителят своя завет, повече не говори. Когато дойде въпросният вторник срещу сряда през нощта, аз пак бях дежурен. Сутринта

рано дойдоха и приятелите - лекари. Учителят беше в притеснение и кашляше от време на време. Аз Го подкрепях да седи седнал. Аз Го бях прегърнал и Учителят си замина в ръцете ми. В салона на Изгрева имаше клас в сряда. Общ клас. Тази скръбна вест разтърси приятелите. Сестри и братя плачеха. Заминаха в града и изпратиха телеграми на всички Братства, че Учителят си е заминал.

203. МЯСТОТО НА УЧИТЕЛЯ. ЕЛИПСАТА

Мястото на Учителя, където бе положено тялото Му бе посочено лично от Него. При една разходка, като минавали през лозето с брат Боян и някои и други приятели Учителят казал: „Ето едно хубаво място за почивка.“ Приятелите, които бяха с Него и които бяха чули всичко това настояваха за това място. Действително от целият Изгрев това бе най-хубавото място. После ние взехме инициативата, това място и лозето да се включи в парк. Направихме елипсата. Идеята за елипсата е на мен и Бертоли. Не искахме четвъртити и ръбести форми, а обла форма. Направихме в горния край Пентаграма, изработена от мрамор, от специален майстор. Казваше се Джовано Лонго - италианец. Той издяла Пентаграмата на мраморна плоча. Направи го с голям мерка. Беше приятел на Бертоли. Ние сме работили с него по постройките.

Интересно беше, че при изработването на Пентаграмата ние се заехме да я начертаем с Бертоли най-напред. Да я начертаем, да му дадем чертежа. Като почнахме да я работим, сетихме се, че един френски автор окултист Сент Ив Д'Алвейдър разглежда архитектурните форми като музикални построения. Един вид всеки тон в музиката, в гамата има своя дължина. Той е даден в неговите трептения, толкова трептения в секунда. И тогава ние можем да построим една архитектурна форма в дадена тоналност в дадена гама. Ние понеже сме в тъжен случай, значи трябва да бъде минорен. Решихме да построим елипсата в минорна гама. В коя гама? Спряхме се на ла-минор. Акордът на ла-минор е „ла, до ми“. Значи вече имаме трите дължини, по които ние можем да начертаем окръжност. Начертахме окръжността, в която е включена Пентаграмата. Начертахме Пентаграма, всяка ширина, всяка буква, всичко е изчислено в тази тоналност - в ла-минор. Обаче като свършихме всичко това си спомнихме „Ама ние имаме Пентаграм даден от Учителя. Я дай да видим нашия Пентаграм какво отношение има към него?“ Намерихме Пентаграмата. Сложихме нашия Пентаграм върху чертежа, покрива се напълно. Напълно милиметър по милиметър съпада. Няма разлика между Пентаграма, който ние начертахме с Бертоли и този, който Учителят е дал на първите приятели. Разбира се Учителят не е работил по формулите на Сент Ив Д'Алвейдър. Той е работил по други методи интуитивно и безпогрешно. Ние много се зарадвахме на туй съвпадение, че Пентаграмата, която ние начертахме напълно съпада на Пентаграмата, която Учителят е дал. Тогава предадохме чертежа на Джовано Лонго. Той изработи плочата, а пък ние направихме елипсата двамата с Бертоли. Двама я мазахме, изработихме, изтърахме, полирахме. В туй време Джовани приготви мраморната плоча с Пентаграмата и я монтирахме в горния край на елипсата. След туй елипсата я пренесохме с десетина братя на специално подготвено скеле и я сложихме на мястото на Учителя, която седи досега. Така се оформи мястото на Учителя с елипсата.

Когато се полага една тяло в обикновен гроб, то хората ограждат мястото в правоъгълна форма. Учителят не препоръчваше четвъртитите форми, а облите форми. Когато построихме салона, прозорците отгоре имаха обла форма и обли очертавания. Когато бе направена стаичката на Учителя, отпред

бе направено едно балконче с правоъгълна форма и остри очертания. Това може да го видите на снимки направени на салона от онова време. Но Учителят накара приятелите да изчукат острите ръбове и поправиха балкона като му дадоха заоблена форма, което се вижда на други снимки. Това е доказателство за вас, а ние знаехме, че мястото на Учителя не трябва да се очертава в правоъгълна форма.

Идеята да се очертае мястото на Учителя с елипса, а не в кръг е идея на Бертоли и на мен. Направихме я с бяла мозайка. За елипсата, която направихме, използвахме еталона и същите мерки, които е дал Сент Ив Д'Алвейдър. Мерките там са поставени също в тоналността ла-минор, само че ние определихме дължината на елипсата.

Тези съвпадения, които се получиха при налагане на нашият Пентаграм, който получихме с изчисленията, от мерките на Сент Ив Д'Алвейдър се оказаха точни, същите с размерите, както ги беше дал Учителят за Неговия Пентаграм. Да кажем, че Учителят го е дал по вдъхновение или по интуиция. Значи науката и вдъхновението бяха дали едни и същи резултати. Това бе забележително. Това е по нашите човешки разбирания. Но Учителят ползваше и черпеше една висша наука, която имаше духовни измерения, за които ние само можем да предполагаме. Той често говореше за Божествената наука.

Френският окултист и учен Сент Ив Д'Алвейдър на времето бе публикувал едно съчинение „Архиометър“. То е издадено на френски език. В туй съчинение той развива теорията, че всеки тон като звучи не е само тон, но представлява известна мярка, дължина според музикалните му трептения. Тогава той дава еталони, таблици, в които на тоновете е дадена съответната дължина. Когато искаме да построим една фигура, то тя има три измерения: дължина, широчина и дълбочина. Акордът е хармонично съчетание на тоновете. Да кажем, че имате акорда до, ми, сол, то имате гамата до-мажор. Ако имате акорда (ла, до, ми) вие имате гамата ла-минор. Това са основни акорди познати в музиката. Значи ако ти искаш да построиш дадена фигура, можеш да използваш един или друг акорд. То тогава тя е построена в една или друга гама, която ти искаш, според тоновете на акорда и чрез дадените дължини на тоновете. Така ние използвахме за Пентаграмата минорен акорд - ла, до, ми основен акорд в гамата ла-минор. И се получи тъй, че нашата фигура построена на тези мерки съвпада напълно с Пентаграмата дадена от Учителя преди години и който не е имал предвид книгата на френския окултист.

След като направихме елипсата около мястото на Учителя и след като сложихме Пентаграмата мястото се оформи. След това се консултирахме с архитекти и достъпа към мястото на Учителя трябваше да бъде по алеи разположени по фигурата на Пентаграма. Направихме един голям кръг, очертахме пет върха и по тях спуснахме пет алеи, които да водят до елипсата. Оформим се градинка, където се посаждаха цветя, а в самата елипса се насаждаше босилек според едно изказване на Учителя. Мария Тодорова главно се грижеше първоначално за мястото. Тя бе привлякла още няколко сестри да помагат.

След време започнаха да задават въпроси защо мястото не е оградено с кръг? Защо е построена елипса, когато тя има два центъра и е създадена въз основа на тези два центъра? А щом има два центъра, значи има разединение. По отношение на елипсата, за нейното физическо значение и духовно тълкувание ще намерите в Словото на Учителя.

Моята задача е да ви разкажа как и защо ние оградихме мястото на Учителя с елипсата.

204. ПРОРОЧЕСКИ СЪНИЩА

Първи сън: Ръкополагане. Сънувам, че се намираме на полянката на Изгрева, цялото Братство. Събрали се всички и се чудят кой да чете беседата на Учителя пред цялото Братство. Аз стоя на страна смутен, стеснителен и не взимам участие в спора. Ето Учителят излиза от гората с две ръце разгръща обръча на спорещото множество, прави с две ръце пътека, тръгва към мене, извиква ме по име и ми казва: „Ти ще четеш беседата!“ Той ми дава Неговия бастун, аз коленича пред Него и Му целувам ръка. Отстрани Елена Андреева иска да чете половината от беседата, но Учителят не разрешава жена да чете и посочва отново мен. След това аз трябваше да ръководя. Това е сънят. След заминаването на Учителя сънят се сбъдна. Имаше много обстоятелства от възрастните братя за ръководители, но накрая така се стехоха обстоятелствата, че дойдоха до мен. Сънят се сбъдна. Аз поех ръководството. А Елена Андреева непрекъснато искаше да ми оспорва ръководството както в съня така и на яве.

... А какво представляваше бастуна на Учителя? Той с него се подпираше, но понякога потупваше по гърба или по задника някоя пакостлива сестра или немирнен брат. Тогава в тях влизаха пакостливи духове. Виждал съм как Учителят наложи с бастуна си една сестра и каза: „Излез ти казвам!“ А сестрата вика „Ох, ох, ох.“ Накрая изпищя, като че нещо се откъсна от нея. Учителят спря и каза: „Как се беше загнездил този дух у нея като кърлеж!“ Та такава задача имаше бастуна на Учителя по някой път. Аз си спомням имаше един, който в разстояние на 10 години се бори с някого в себе си, дали това е Учител на Изгрева или не е. Накрая решил, че е Учител и идва на Изгрева да Му целуне ръка. Идва и в този момент заварва точно, когато Учителят налага с бастуна горната сестра. Това го смразява и той възмутен казва: „Това не може да бъде. Учител да бие ученик“. И си тръгва и напуска Изгрева. Така той не се доближи до Учителя, заради бастуна Му.

Та Учителят ми даде бастуна и аз трябваше да го използвам. Така аз имах много големи борби в Братството. На борба аз винаги съм готов. Имах много неприятности. А ти знаеш ли какво: „Ти прокълнал ли си човек, който Бог е благословил? Ами как да кажа на приятелите: „Не воювайте срещу мен, защото воювате с Онзи, Който ме е поставил на този пост!“ А брат Борис да го поставиш и на дъното на морето и там огън може да ти запали. Това е символично и вярно. На планината запалвам огън и с подръчни средства. А по стар начин с лупа, с огниво, с търкане на пръчки една в друга. Значи човек, който пали огън от всяко положение, може да води борба при всички положения. Това се дължеше на бастуна и на съня, който пророкува за тези събития.

Втори сън: Словото. Непосредствено след заминаването на Учителя Го сънувам в строг официален костюм, облечен в черен костюм седи на една маса и разгръща една голяма книга. Тя е дълга два метра и широка два метра. Той чете на глас и проследява всичко, но бавно, за да не пропусне нищо. Аз съм до Него и надниквам зад гърба Му и виждам какво чете Учителя. А Той чете следното: 1.Брой на всички беседи. 2.Кога и къде са беседите държани от Него. 3.Брой на изреченията, брой на думите, сричките, буквите - всичко в цифри накрая. 4.Накрая на всяка страница има сбор от тези неща. 5.И съвсем накрая има сбор на всички беседи, изречения, думи, срички и букви. Учителят свършва, затваря последната корица и затваря книгата и ме поглежда. Така свърши съня. След заминаването на Учителя когато започнахме да издаваме беседите накарах Елена Андреева да дешифрира неиздадените беседи. Накарах ги да направят пълен списък на всички беседи по години, дати, къде са

държани и къде са издадени. Нали имах съня на Учителя и той се реализира. Това което направих го предавам на друго поколение, което ще дойде, за да продължи работата, за да се осъществи нагледно съня ми.

Трети сън: Прераждане между българите. Сънувам сън, че сме заснали в редици строени високо в небето и ръководителите ни дават наставление, че е време да слезем на земята, която се вижда под нас като едно кълбо. Едни след други се хвърляме надолу като парашутисти, изгубваме съзнание и когато дойдем на себе си, вече сме в плът на земята след 18-20 години. Горе всички се познавахме, а долу не се познаваме, защото всеки се е облякъл в различна плът. И така по различно време дойдохме в Школата.

Четвърти сън: Безсмъртният поет. Сънувам сън, че на една скала високо над морето е умрял един поет и да не стане едно голямо нещастие, някой трябва да го бутне в морето. Никой не се решава да го стори. Аз се изкачвам горе и дълго време мисля как да скоча върху него, та да повлека и себе си и него в морето. Накрая се хвърлям като го бутвам и падам заедно с него в морето. След това аз излизам на брега. Този сън ме развълнува и аз го разказах на Учителя когато беше още на Изгрева. Изслуша ме и каза: „Скоро ще го видиш!“ И го видях. Дойдоха годините 1957/58 г. и започна процеса срещу Братството. Всичко беше унищожено на Изгрева. На 1.1.1963 г. бях освободен от затвора. Сънят се сбъдна и от морето аз излезнах на брега. А кой беше този поет, то вие ще си отговорите сами, като прочетете моят разказ за „Окованият ангел“.

205. ЛЪЖИТЕ НА БЪЛГАРСКИТЕ ФИЛОСОФИ И АКАДЕМИЦИ

Изминаха над 30 години от заминаването на Учителя. Какво ли не преживяхме. Имаше всичко - и възвисяване на духа и падение на човешката личност и невероятни предателства, но малцината верни останаха да запазят Словото на Учителя. И те го опазиха. Аз също преживях какво ли не. Имаше всичко - че процеси, че затвори, че борби. И то борби до изстъпление на духа. Но защитихме делото на Учителя.

Не минаваше година и комунистическата власт да не направи обиск, за да изземат беседите на Учителя останали тук-там по приятелите. Унищожаваша ги. И винаги се използваше случая, че по вестниците или в някое списание да се пише нещо срещу Учителя. Атакуваха ни по земя, въздух и по море. А ние не им бяхме врагове. Но те станаха оръдие на други сили, които воюваха срещу Учителя още от началото на века. Но как да им го кажем? Накрая им го казахме. Смяят се и се подиграват. Смятат, че ние сме беззащитни. Но за това ще си научат урока и то непременно, защото направиха съдба с Школата на Учителя и направиха съдба с Небето.

През 1976 г. излезна третия том „История на философската мисъл в България“, издание на Българската академия на науките, институт по философия. Поместиха една статия „Дъновизъм“. На стр. 196-202 стр. и като философи и като корифеи на българската философска мисъл вместо да вземат да представят Учението на Учителя съгласно философските категории, то вземат, че си служат с лъжи. На стр. 196,36-ти ред отгоре е написано: „През есента на 1944 г. Петър Дънов се самоубива“. Зебележете, това не е случайно написано. Това е една тяхна лъжа, която я развяват като знаме 30 години. И което е по-важното те знаят, че това не е вярно, знаят, че е лъжа, но целенасочено си служат с нея. А защо? Та към 20 комунисти имаше в Братството, та

нали те присъствуваха лично в последните дни на Учителя и знаят много добре как бяха нещата. Знаят и едните комунисти на Изгрева и другите в града. И лъжат, за да заблудят следващите поколения българи, които имат да дойдат след нас.

Те не написаха като философи нищо за Учителя вече 30 години. И ще отговарят за това. През 1973 г. бяха издали „Кратка история на българската философска мисъл“, от БАН институт по философия. На стр. 432 на 28 реда се опитаха да кажат нещо за така нареченият „дъновизъм“. Учителят за 22 години изнесе над 7500 беседи на български език, а ние от 1945 г. до 1950 г. отпечатахме 51 тома на Неговото Слово и още толкова са издадени по време на Школата, а тези философи и академици написаха само 28 реда. Ето, това представлява тази комунистическа власт. Не издадоха нищо от Учителя. Напротив всяка година правеха обиски и унищожаваша от печатаните беседи на Учителя.

Недостойно за академици и философи. По това ще познаете какво е представлявала тази власт действувала под ръководството на онези сили, които работеха срещу Учителя.

За да бъдат по-убедителни през 1981 г. издадоха цял том „Избрани произведения на Димитър Михалчев“, само и само да поместят една статия на Михалчев: „Против дъновизма като теософско учение“, стр. 218-249. По тези времена комунистите нареждаха и разрешаваха какво да се публикува. И ето те измъкнаха тази статия писана от Михалчев и публикувана във „Философски преглед“, 1931 г., книжка 2, стр. 120-147 и я поместиха. Случайно ли бе това? Не е случайно. А Михалчев не беше случаен човек. Беше философ, политик два пъти пълномощен министър в СССР (1934-1936 г.) и (1944-1946 г.), а в Чехословакия (1923-1927 г.) Направи кариера, издигна се до върха и бе председател на БАН 1944-1947 г. и накрая от този пост атакува Учението на Учителя. Ето какви бяха българските философи по времето на Школата на Учителя от 1922-1944 г. и какви бяха от 1945-1980 г., бяха едни и същи и служеха на едни и същи сили, които се бореха срещу Учението на Учителя.

Тези философи са философи на лъжата. Те са философи, но Учението на Учителя не разбират. И добре, че е така. Те са ученици на Духа на Заблудението. Но ще дойдат обаче в бъдеще хора готови от цялото човечество, те ще дадат правото на Учителя, ще оценят Неговото Дело, което е Дело Божие. Това ще бъдат учениците на Духа на Истината.

Ние, учениците от Школата също имаме право на защита. Срещу лъжата има само едно средство: да се издигне Истината. И това ние направихме. Имаше още живи участници и свидетели, които бяха при нозете на Учителя в последните Му дни и те знаят как стоят нещата. Тогава онези лекари, които бяха в последните дни около Учителя, решиха да защитят Учителя и да обявят Истината. Събраха се и всеки един от тях написа декларация и описаха последните дни на Учителя така както всеки един от тях е видял като е присъствувал. А това бяха д-р Борова, д-р Кадиев и д-р Сает. Декларираха, отидоха в градския нотариат и завериха своите декларации. Така те изнесоха Истината, за да се противопоставят на лъжата. Но това бе направено без да се шуми и разгласява. Това се направи за следующите поколения българи. Така те защитиха чрез Истината името на Учителя. Ето, аз прилагам трите заверени от нотариуса декларации заверени от софийския нотариус и препис-извлечение от смъртния акт.

А Духът на Заблудението накара онези философи и академици да напишат на стр. 202,20 ред отгоре следното: „Дъновизмът е реакционно Учение“. И това е в издание на БАН, където на видно място пише: „История на фи-

лософската мисъл в България“.

Ето такава беше философската мисъл в България по времето на Учителя и 40 години след това.

Няма що. Философска мисъл на Духа на Заблуджението.

А ние сме ученици на Духа на Истината. Това е разликата между нас и тях.

Ние сме ученици на Школата на Учителя и Словото Му за нас е Словесното мляко, с което се хранят душите ни.

За нас Словото Му е живот и път. За нас Словото Му е Слово на Бога.

ДЕКЛАРАЦИЯ

Подписаната д-р мед. РАДА БОНЕВА БОРОВА, родом от гр. Казанлък, личен паспорт серия ШГ N 871988 от 24.10.1975 г. на I Районно управление, София, завършила Медицинския факултет в София, позволително за медицинска правоспособност, издадено от М-во на народното здраве под N 24150 от 4.11.1931 г., работила като медицински лекар в здравни служби в страната, удостоверявам с настоящото:

1. Познавам лично лицето ПЕТЪР КОНСТАНТИНОВ ДЪНОВ от 1937 г., а от 1941 г. живях в квартал „Изгрев“, София, където живееше и Петър К. Дънов.

2. На 24 декември 1944 г., неделя след обед получих от д-р Дафина Петрова Сает, медицински лекар на държавна служба, бележка, с която ме моляше да отида при Петър К. Дънов, който беше заболял от няколко дни. Там заварих Петър К. Дънов полулегнал на кушетка и лекарите д-р Дафина П. Сает и д-р Стефан Кадиев.

Въз основа на медицинския преглед на болния бе установено, че той страда от бронхопневмония и му се предписа съответно лечение с ултрасептил интервенозно и сироп за отхрачване. След това тримата слязохме в града, купихме необходимите лекарства и аз ги отнесох същата вечер в дома на болния.

За да облекча дишането на болния по моя лична инициатива му предложих да му направя синапова лапа на гърба. Това направих вечерта на същия ден. На следния ден, 25 декември, понеделник, по негово изрично желание повторих лапата, тъй като тя облекчаваше тежкото му състояние.

На 24 декември 1944 г. болния Петър К. Дънов беше в пълно съзнание, както и през следващия ден, 25 декември.

На 26 декември, след обед, заварих болния в безсъзнание, заобиколен от свои последователи, обезпокоени от неговото тежко състояние. Те предложиха да се извика лекар от града, който да не е от неговите последователи, за да нямат угризения на съвестта си, че не са направили всичко за неговото лечение. Запитаха ме, дали ще е правилно да се повика такъв лекар, в отговор на което дадох решително съгласието си. Почувствах, че всички посрещнаха ё облекчение повикването на такъв лекар. Не дълго след това Славчо Печеников Славянски доведе със собствената си кола известния софийски лекар д-р Пенчо Фъртунов, интернист при банковата болница. Той направи преглед на болния и потвърди поставената на 24 декември диагноза, която доуточни като старческа пневмония. Лично той му направи интервенозна инжекция с ултрасептил. След като д-р Фъртунов си отиде аз не се отделих от болния. Междувременно същата вечер дойде д-р Дафина Сает. За известно време там беше и д-р Людмил Тинтеров. Тази вечер в стаята на болния бяха Савка Керемидчиева, инженер Тодор Симеонов, Борис Николов и останахме да бдим над болния през нощта, без инж. Симеонов. Към 3 часа сутринта забелязахме, че

пулсът на болния започна да отслабва и с д-р Дафина Сает решихме аз да слеза в града и да набавя сърдечно укрепващи лекарства. Всичко беше обаче напразно и към 6 часа сутринта болният Петър Константинов Дънов почина, на 27 декември 1944 г.

21 септември 1977 г.

Декларатор: Д-р Борова (подпис)

София

Заверено от нотариус Василева 23.09.1977 г. с N14647

ДЕКЛАРАЦИЯ

Долуподписаният д-р СТЕФАН СТАНЧЕВ КАДИЕВ, 80-годишен от гр. София, бул. „Патриарх Евтимий“ 16, паспорт N 877057 от I Районно управление София издаден на 17-03-76 с настоящото декларирам следното:

1. През 1924 г. съм завършил медицинския факултет в София и постъпих като военен лекар в гр. Хасково, който е мой роден град. След това служих като лекар в артилерийско отделение, пехотен полк, ординатор в болница, началник на болница и дивизионен лекар на 10 пехотна дивизия. Като такъв бях натоварен заедно с дивизията върху влак, отправен за Отечествената война през 1944 г. На 25 декември 1944 г. влакът чакаше тръгване на гара Надежда-София. Беше студена зима с дебел сняг. Отидох поне за малко да видя Учителя на Бялото Братство, за когото бях чул, че е болен. До шосето ме срещна лично познатата ми д-р Дафина Кьорчева, която ми каза: „Учителят е болен, ела да го видиш и ти“.

Господин ПЕТЪР КОНСТАНТИНОВ ДЪНОВ, когото наричаха Учителят беше човек на около 80 години, който обикновено беше здрав и енергичен, го заварих в малката стая, долу, в приземния етаж, с блядо изражение, отслабнал, избягваше да приказва, при все че беше в пълно съзнание при лек унес. Температура имаше 36.6, пулсът 64 в минута, при слабо изразена аритмия - през 4-5 удара. По краката имаше изразени отоци. При прислушването на белите дробове намерих по двете страни на гръдния кош, под двете плешки силно изразени средно мехурчести влажни хрипове. Въпреки тежкото си състояние господин Дънов усмихнат, полушеговито ме запита:

- Кое е първото задължение на лекаря? - и добави, „да вдъхне надежда в болния!

Лечението било по-нататък поето от софийски лекари (д-р Фортунов), за което повече нищо не зная.

Моята диагноза тогава беше БРОНХОПНЕВМОНИЯ ГРИПОЗА ПРИ ВЪЗРАСТЕН ЧОВЕК С ИЗРАЗЕНА СЪРДЕЧНА СЛАБОСТ - АРИТМИЯ, ОТОЦИ.

Докато влакът чакаше в гара Драгоман, на 27.XII. 1944 г. донесените вестници съобщаваха за смъртта на Господин Дънов.

София

16 септември 1977 г

Декларатор: /д-р Стефан Ст. Кадиев/

паспорт ШГ 877057/1 РУ

ДЕКЛАРАЦИЯ

Подписаната д-р Дафина Петрова Сает, родом от гр. В. Търново, живуща в гр. София, ул. „Раковски“ N 120, паспорт серия ШГ 344536, издаден от центр. р-но упр. на МВР на 7.XII. 1964 г., София, с настоящото декларирам следното:

Завършила съм медицина през 1920 г. в медицинския факултет на гр.

Петроград - Ленинград.

Работила съм като лекар в ИСУЛ и Диспансери.

В края на декември 1944 г. научих, че господин Петър К. Дънов е болен. Отидох да го посетя в жилището му в кв. „Изгрев“. Там се събрахме трима лекари: д-р Стефан Кадиев, д-р Рада Борова и аз. След като направихме медицински преглед, установихме, че той страда от бронхопневмония и му назначихме лечение ултрасептил - инжекции и отхрачващи средства.

Два дена по-късно Славчо Славянски ме взе с колата си от дома ми и заедно с д-р Пенчо Фъртунов, интернист от Банковата болница ме отведе в кв. „Изгрев“ при г-н Петър Дънов, който беше в тежко състояние и в безсъзнание.

Д-р Фъртунов направи медицински преглед и установи „старческа пневмония“.

Останах при болния до края - шест часа сутринта на 27 декември 1944 г., когато той почина.

София
8.XI. 1977 г

Декларатор: Д-р Сает

Заверена на 13.XI.1977 г. в Софийския нотариат с N 17985

Ето, такава е Истината за заминаването на Учителя, неговата кончина според тези действащи и правоспособни лекари.

Ето, такава е Истината за заминаването на Учителя, според нас учениците от Школата Му.

Доиде определеното време и Той си замина. Но това време Той го определи, защото Той управляваше това време.

БОРИС НИКОЛОВ

**ПРИМЕРИ
ИЗ
ЖИВОТА НИ
С
УЧИТЕЛЯ**

ПОВЕСТВОВАНИЕ

- ВТОРО -

ЛЕТОПИС - ВЕРГИЛИЙ КРЪСТЕВ

1. ТРИТЕ МАСЛИНКИ

Първите години, когато дойдохме при Учителя, дойдохме голяма група младежи като ято птички от всички краища на страната. Дойдохме ние от различни идейни течения, защото тогава имаше богат идеен живот. Ние бяхме въодушевени от Високият идеал, търсехме красивият, свободен, братски живот. Когато намерихме Учителя, ние вече не се отдалечихме от Него. За Него, един от големите окулисти Рене Генон е казал: „Той е най-големият магнит на човешките души, Който някога е слизал на Земята.“ Онова, с което ни привличаше Учителят беше красотата и свободата. В онова време Учителят държеше своите беседи на ул. „Опълченска“ 66 в дома на Гумнерови, където и живееше. Салон нямаше. Една малка стаичка препълнена с посетители, но Учителят беше намерил изход. Той сядаше до отворения прозорец и от там говореше. Слушателите бяха отвън под прозореца и в градинката, а ние младежите бяхме най-отзад - прави. Каквото и да биваше времето, зиме в сняг и виелица и студ, лете в горещини или в дъждове, Учителят държеше своите беседи. Тогава въодушевени от един чист живот, често отивахме при Учителя на разговори. При един такъв разговор Той ни каза: „Учете, но научете един занаят, за да бъдете свободни.“ Тогава почнахме освен в университета да учим, да усвояваме и по един занаят, още повече, че искахме да се издържаме сами, макар че родителите ни бяха заможни.

На един от нашите братя - Петър Камбуров особено провървя. Първо намери си работа на половин ден при наш богат брат - Лазар Котев - книгоиздател, търговец. При това даде му и квартира - наистина таванска стаичка. Братът-хазаин, беше скържав, а заплатата на Петър малка, едва имаше за храна и наем за квартирата. Младият брат се изкачваше до стаичката си по задната таванска стълбичка, а сутрин когато отиваше на работа отбиваше се в кухнята да се измие. Една сутрин като слиза заварва голямо оживление. Три-четири сестри помагат на хазайката. Правят се големи приготовления. От отделните думи на сестрите той разбира, че богатия брат е поканил Учителя и някои от приятелите на вечеря. Сега сестрите приготвяват ястията. Отива брата на работа, но си мисли, дали ще се сетят да поканят и него на вечерята? Целият ден живее с това желание, то го изпълва. Вечерта се прибира по-рано в стаичката си, а отдолу се чуват тичане, шетане. Представя си брата голямата стая осветена празнично, трапезата, скъпите сребърни прибори, белите покривки, приятелите насядали около масата и Учителят в средата. Представя си ей така, че и той седи в единия крайчец на трапезата. Да, хубаво е да го поканят и него. В това време пристига файтон. Значи Учителят е дошъл. Раздвижват се долу, разместват се столове, значи сядат на трапезата. Братът губи надежда, че ще го поканят, но си казва, макар и от тук, от моята стаичка, аз ще участвам на вечерята. Поглежда той запасите си и намира, че има само една филийка хляб и три маслинки. Постила кърпичка на масата, слага запасите си. Долу затихва. Значи, молитва. Братът също казва нашата кратичка молитва преди ядене. След това се чува песента на чиниите и вилиците. Вечерята е започнала. Братът и той започва вечерята. Отчупва си по малко от хлябеца, двъчи дълго време, изсмуква маслинката, но и долу вечерята не продължава много. Пак затихва песента на вилиците, значи казва се молитвата след ядене. След това разместват се столовете, раздвижват се долу, файтона идва, Учителят си отива.

Сутринта братя като слиза да се измие в кухнята, сестрите са там и шетат. Чува той хазайката да се оплаква: „Чудна работа, толкова труд положихме, толкова приготовления, а Учителят от нищо не хапна. Изяде само една филийка хляб и три маслинки. Не остана и на разговор, а веднага стана и си отиде.“ Младият брат като чул за трите маслини така му се надигнала в гърлото глътката, бързо избягал от кухнята, да не видят сестрите, че очите му се наляли със сълзи. Учителят бе дошъл в дома на богатия човек Лазар Котев, но сподели трапезата на бедния студент от таванската стаичка. Благословението се изсипва от Голямото към Малкото.

2. КОЛИБАТА

Ние живеем в един разумен свят. Не е позволено да се нарушават неговите закони. Човекът, който е в съгласие с този свят, всякога може да го призове да му помогне. Той е крайно отзивчив и този свят всякога се притича на помощ. Той е силният. В първите години когато съборите, братските срещи ставаха в Търново, приготовленията почваха от рано. Съборите ставаха в лозята, на запад от Търново. Няколко братя бяха подарили лозята си и вилите си на Братството. Да се посрещнат 500 и повече души, които при това ще прекарат и десетина дни, не беше лесна работа. Вилите трябваше да се стегнат и почистят, да се наемат и други вили наоколо. Да се приготвят местата за палатките. Главната вила, където живееше Учителят и където беше Горницата трябваше особено грижливо да се приготви. Имаше да се набавят продукти и много още други работи. Братята, които се грижеха за вилите бяха приготвили почти всичко. Но и Учителят идваше десетина дни по-рано с още братя и сестри, да наглежда и да помага в работата. Като привършихме всичко оставаха още два или три дни до събора. Събрахме се да направим последен преглед на извършеното. Тогава братя, който се грижеше за вилите се удари по челото. „Учителю, ние измазахме, боядисахме, наредихме вилата, но аз съм забравил, че покрива тече. Ако завали един дъжд какво ще стане сега?“ Учителят огледа всички ни и каза: „Има ли някой от вас, който знае да реди керемиди?“. Всички мълчаха. Повечето бяха чиновници. Не бяха дошли още братята от селата, майстори изкусни и силни. Тогава ние, няколко младежи се обадохме: „Учителю, ние ще наредим керемидите!“ Учителят се усмихна и каза: „Хубаво!“ Работата почна веднага. Направи се стълба, качихме се на покрива, събрахме старите керемиди на купчини, поставихме макара, свалихме старата пръст долу, разбивахме я с вода на кал и я качвахме пак горе. Помощници много, ентузиазъм голям, работата вървеше спорно. Но едва бяхме наредили първия ред, от запад се зададе тъмен облак. Загърме, затреще, идваше проливен дъжд. Какво да се прави? Настана смущение. Учителят с братя и сестри беше в беседката пред вилата. Ние се подадохме от горе: „Учителю, идва пороен дъжд“. Той ни запита: „Колко време ви трябва, за да покриете колибата?“ Отговорихме: „Два часа!“ Тогава Учителят се отдалечи зад колибата, застана сам с лице срещу облака, първите капки вече достигаха до нас. Учителят постоя няколко минути така, вятъра измени посоката си, облакът се отнесе на север и дъждът се изля нататък към Арбанаси. Работата кипна отново с още по-голям ентузиазъм. За два часа покрихме. Слагахме вече последният ред капаци, когато облак се зададе отново, разрази се буря, дъжд, светкавица и гръм. Дъждът се изливаше като из ръкав, но ние бяхме вече покрили вилата. Само нас измокри до кости докато почистим и приберем инструментите и слезем. От покрива слязохме като герои. Братята и сестрите ни посрещнаха долу с песни. Учителят каза: „Дайте им да се преоблекат!“

Направете чай да се напият и да легнат да си починат.“ Да, такава сладка почивка те изпълня с доволство, че си завършил работата си. Това нещо е близо до щастieto.

Този ден имахме среща за пръв път със Силите Господни и със Словото на Учителя. На този събор Учителят оповести, че Бялото Братство е открило Школата си.

3. МОЖЕШ ЛИ ДА СТАНЕШ?

Една сестра се разболява непосредствено след един от Търновските събори в Търново. Разболява се внезапно и тежко от странна болест. Чувствувва се раздвоена, като че има две глави, две лица, две тела. Като че е тя и като че не е тя. Туй състояние тъй я обезсилва, че тя не може да ходи и ляга на легло. Изчерпването е толкова силно, че не може даже да говори. В един момент, когато ѝ е най-тежко и си мисли какво да прави, чува в себе си глас, който ѝ казва: „Е, пък умри, умри.“ Тя чува, че при туй положение, в което се намира друго не ѝ остава, освен да умре. В това време на прозорчето на стаичката ѝ се подава Учителят и я запитва: „Какво ти е?“ А сестрата не може да отговори, толкова е отпаднала, едва пошепва: „Много съм зле, Учителю!“ А гласът в нея все повтаря: „Е, пък умри, умри.“ Учителят влиза и застава сред стаята строг, не сяда както друг път, поглежда сестрата и ѝ казва: „Можеш ли да станеш?“ Сестрата не може да мръдне, мисли че умира. Учителят пак повтаря: „Можеш ли да станеш?“ След това ѝ дава една формула. „Като станете ще казвате тази формула: Аз съм мобилизирана, аз имам работа, аз трябва да живея, за да свърша работата си.“ Учителят си тръгва, на вратата се поспирва, изглежда строго сестрата и си излиза. Сестрата си казва, ще опитам да стана. Сяда на леглото, спуска краката си. В този момент почувствува, че нещо тежко, като желязна маска пада от лицето ѝ, че нещо се отделя от телото ѝ. Сестрата се изправя, пристъпва няколко крачки, казва формулата. На другата сутрин тя беше на молитвата и на гимнастиките. Сестрата беше стенографката Паша Теодорова. Тя продължи да стенографира през цялото време на Школата. Тя беше истински мобилизирана.

4. ЖЪЛТЕНИЦАТА

Един от младите братя заболя от жълтеница. Отпадна той, отслабна, изгуби апетит, престана да ходи на работа. Лекуваха го лекари, братя и сестри му даваха съвети, нищо не помага. За няколко дни пожълте като лимон. Най-после решава да отиде при Учителя. Привечер, за да го не виждат, едва се домыква до вратата на Учителя с бастун. Почуква. Учителят отваря. Братът хленчи: „Много съм болен, Учителю!“ Пък братът беше от онези братя, малко разглезени от приятелите, свикнали да се задоволяват всичките им желания. Обичаха да живеят приятно и лесно. Инак братът имаше добро сърце, весел нрав, общителен, услужлив. Учителят го гледа строго, държи го пред вратата, не го кани в стаята.

„Ти не си болен! Нищо ти няма. Утре има екскурзия до Витоша, можеш да дойдеш“ - и затваря вратата. Остава братът отвън и си мисли. „Не вижда ли Учителя, че аз едва дойдох до вратата му, а ме кани на екскурзия на Витоша? Но щом е казал Учителят няма какво, приготвява се за екскурзията. На сутринта рано, както ни е обичаят братът пристига с една лека раничка и с бастун. Едва върви. А пред стаята на Учителя само няколко сестри и една голяма

раница с общия багаж. Сестрите се надяват, дано дойде някой по-як брат, да носи раницата. Но такъв брат не идва. След малко излиза Учителят, готов с бастуна в ръка и с хубава панамена шапка на главата. Сестрите показват на Учителя раницата. „Няма брат, който да носи раницата.“ Учителят казва: „Как да няма брат“ и посочва болният брат. Братът се чуди: „Как ще бъде това, аз едва стоя на краката си.“ Но сестрите свалят неговата лека раничка и му турят голямата, обща раница. Братът се огъва, но си казва: „Пред Учителя може ли да се покажа слаб?“ Стяга се, опира се на бастуна и тръгва. Тогава нямаше рейсове, а се ходеше пешком до Симеоново, пет километра. А от там нагоре още толкова. Времето ветровито, облачно, като че всеки момент може да завали дъжд. Тръгват. Учителят напред, сестрите след Него, брата с раницата най-отзад. Който е вървял с Учителя знае, че Учителят вървеше леко, бързо, спорно и младежи даже се затрудняваха да вървят с Него. Върви Учителя напред и не се обръща. След Него са сестрите. Най-отзад братът крета със сетни сили. Вятърът духа срещу тях. Достигат селото, почват да изкачват баирите нагоре. Колкото по-високо се изкачват, толкова вятърът повече се усилва. От време на време Учителят дава малки почивки по една минута, но братът тъкмо пристигне, те пак тръгнат. Така със сетни сили пълзи нагоре той, толкова е съсредоточен, с такова напрежение, че за нищо друго не мисли, освен да тизнесе раницата до горе. Излизат от гората. Започват най-стръмния баир, голият, тук-там по някое храстче, а вятърът все по-се усилва и по-се усилва. Всички вървят приведени до земята. Излизат най-послед височината и сядат да си починат до „Камъка на съкровищата“. Тъй го е нарекъл Учителят. Най-послед пристига и братът с раницата. Тръшва се на земята и сядат до раницата, едва дъх си поема. В това време силен порив на вятъра, грабва шапката на Учителя и я понася надолу. Кой ще тича за панамата, сестрите ли? Скача брата. Хуква подир шапката. Тук шапка, там шапка, най-послед тя се закача за едно храстче и той я хваща. Ха сега нагоре. Срещу вятъра със сетни сили върви братът нагоре, достига до Учителя и Му подава шапката. Учителят я взема и я туря на главата си. Братът сядат да си поеме дъх. В това време нов порив на вятъра грабва шапката и я отнася пак надолу, още по-далеч. Той хуква пак, но вече разгневен. Храстчетата пак задържат шапката. Хваща я брата, прегръща я и тръгва нагоре. Достига до Учителя, подава Му шапката и вика: „Учителю, да я държите, че ако я духне трети път, няма да мога да я донеса.“ Учителят се усмихва и нахлупва шапката си до ушите. Тръгват пак, достигат Бивака, намират малко завет при рекичката. Трябва да се запали огън, да се носят дърва, да се ходи за вода. Кой ще иде? Все брата. Забрави той болестта си, цял ден тича за всичко. Вечерта се връщат. Но това са десет километра още. Раницата е пак на неговия гръб, но той като че не я чувства толкова тежка.

Като стигат на Изгрева, братът оставя раницата пред вратата на Учителя. Но чудното е, че от умората му няма нито следа. Усеща се силен, здрав, бодър, освежен. Като си отива къщи, поглежда се в огледалото. От жълтенцията нито следа. Лицето и очите му - чисти. Какви чудесни сили крие човек в себе си и какви неограничени възможности, особено когато ги задвижи Духът Господен. Братът бе Неделчо Попов.

5. НЕ

Когато Учителят и братята бяха на Сините камъни при извора Куш-Бунар брат Шишманов се беше заел да прави пейки и маса за хранене под един голям вековен бук. Учителят му казва: „От този бук клони няма да сечеш!“ Но

братът е своенравен и не много послушен. Харесал той няколко хубави клона от най-високите части на бука, качил се с бравичката и кълца. В това време Учителят и брат Минчо Сотиров наблизко разговарят. Изведнъж брат Шишманов се откача от горе, полита надолу и надава вик. Учителят го поглежда, махва с ръка и казва: „Не!“ Братът се закача на един клон, слиза целия пребледнял, гледа виновно, а Учителят му казва: „Нали ти казах да не сечеш клони от този бук? Ето какви са последиците от непослушанието.“ Ако беше паднал щеше да се пребие и да развали празненството на всички. Имаше сили, които противодействаха на Учителя, като отклоняваха приятелите в различни посоки. Но имаше и други Сили, които бяха подвластни на Учителя и те съградиха Братството. След години брат Шишманов и жена му си направиха снимки пред вековния бук и ми я изпратиха за спомен.

6. ЕЛИПСАТА

Един брат заварва Учителя, че работи нещо на онова място в лозето, където после положиха телото Му. Братът се приближава с желание да помогне, но Учителят е толкова затворен и толкова строг и недостъпен, че брата не смее да се приближи. Учителят очертава нещо с мотичката. Вижда брата, че на Учителя не Му е до хора в този момент, но решава се и казва: „Учителю, дайте и на мен да помогна!“ Учителят мълчливо му подава мотичката и сяда на пейката под лозичката. Братът разчиства местото, толкова голямо колкото е днес елипсата. Учителят обичаше да посядва на пейчицата, да си седи там сам на размишление. Веднъж Той казва на един брат: „Тук е хубаво място за почивка!“ Тези думи дадоха повод после да се избере това място за полагане на телото Му.

По-късно ние с брат Бертоли изработихме елипсата, като към главата решихме да поставим Пентаграма изсечен върху мраморна плоча. Така Учителят сам си избра мястото и сам си го очерта. Братът, който присъствуваше тогава бе брат Боян Боев. Когато Учителят си замина, брат Боян ни заведе на онова място и ни показа очертанятията на гроба, направени лично от Учителя. Бяхме свидетели, че Учителят беше предвидил всичко и беше сам взел решение да ни покаже какво следва да се направи, за да ни помогне в този труден и тъжен ден, когато Той си замина.

7. СЪЛЗИТЕ

Имахме брат гърбавичък, слаботелесен, но беше интелигентен, добър, разумен, услужлив към всички. Казваше се Борис Димитров. Много му тежеше тази немощ, не можеше да се радва на живота пълно, както всички други и от време на време преживяваше тежки душевни кризи. Веднъж в такова тежко състояние, той слушаше в салона, неделната беседа в 5 часа сутринта. Салонът пълен, а той се свил в по-задните редици, навел се като да го не види никой и тихо си плаче. Сълзите тъй се и леят от очите му. В това време Учителят държи беседата си и изведнъж прекъсва Словото Си и вмъква тези думи: „Знаете ли колко струват тези сълзи? Аз ги събирам в шишенце, ангелите скъпо плащат за тях?“ и продължава беседата си. Братът изтръпва. Тези думи се отнасят тъкмо за него. Това тъй го разтърсва, думи на съчувствие и утеха. Това рът слиза от гърба му, в душата му пак се възстановява мира и радостта от живота се връща в него. След беседата излиза на поляната, отново играе Паневритмия, но вече има крило на надежда. След това се приближава към Учи-

теля, целува Му ръка и казва: „Учителю, благодаря!“ А Той се усмихва: „Напротив ангелите ти благодарят, че с твоите сълзи те напоиха своите градини.“ На Изгрева отново е слънце за душата на Борис.

8. МАЛКОТО ДОБРО

Една сестра има силни ревматични болки, едва пристъпва. Болки големи в глезените. Иде ѝ да вика от болки. Въпреки това тя решава да отиде към полянката и ето насреща ѝ Учителят. „Какво има?“ „Имам ревматизъм в краката, едва ходя.“ Учителят казва: „Слънчеви бани“ и отминава. Ала в същия момент болките на сестрата престават. На другия ден сестрата отива при Учителя и Му казва: „Учителю, Вие казахте да правя слънчеви бани, но не стана нужда, понеже веднага след срещата ми с Вас болките престанаха. Как да благодаря за това?“ Учителят казва: „Като направиш най-малкото добро!“ Сестрата бе Анка Каназирева. Тя разбра, че човек се свързва с Цялото само чрез малкото. То е ключът, който отключва вратата на изобилието, за да се втече от Великото към Малкото.

9. ЧИСТО СЪРЦЕ И СВЕТЪЛ УМ

Една вечер Учителят поглежда към светлините на града и казва: „Всичко ще бъде пометено. Ще остане само едно чисто сърце и един светъл ум“.

Дойдоха бомбардировките и те пометоха София. Народът избяга по селата. След време се върнахме и града бе възстановен от разрушенията. Сега чакаме да се сбъдне второто: „Чисто сърце и светъл ум?“ Някой непременно ще го дочакат, защото това са думи на Учителя.

10. ПЕТНАДЕСЕТИ АВГУСТ

Веднъж Учителят възложи на един брат да свърши една работа за Братството. Той му каза строго: „До 15 август ще свършиш тази работа!“ Братът обаче, който беше експедитивен, сръчен, силен извърши работата веднага. Извърши я с готовност, с любов. Извърши я добре, така както вървеше всичко за Учителя. Отива брата и докладва на Учителя: „Всичко извърших както ми поръчахте.“ Ама като се приближава до Учителя, вижда в погледа Му голяма тревога и съчувствие. Учителят го гледа с такова безпокойство, страх, даже ужас. След това Учителят затваря очите си за малко време, задълбочава се в себе си и като поглежда пак брата, на лицето Му има усмивка. Той само казва: „Всичко ще мине добре!“ След това брата отиде по своята работа. Работата му беше такава, че точно на 15. август трябваше да премине през смъртна опасност. Нямаше никакви изгледи за спасението му и все пак по чудо този брат излезе невредим от огъня. Тогава той разбра какво значат думите на Учителя: „Преди 15. август!“ И страхът и ужаса, които се изписаха на лицето Му когато го погледна. После разбра и думите - „Всичко ще мине.“

Това беше Николай Дойнов, моят рожден брат. Тогаз бе арестуван и беше подведен под едно следствие, в което му се искаше смъртната присъда. Накрая бе освободен за радост на всички.

11. ПРЕКАЛЕН СВЕТЕЦ

Някои от първите братя бяха особено усърдни в молитвите. Те като че се съревноваваха помежду си, кой по-дълго да се моли. Молеха се с часове. Веднъж Учителя и няколко братя посетиха манастирчето „Св. Спас“ край Ямбол.

Сутринта бяха решили да излезат за изгрев слънце на върха, но братята като видели черквата отворена влезли вътре да се помолят. В църквата нямаше още служба. Влизат те, коленичат пред олтаря и почват молитвата. В туй време Учителят и един брат, малко закъснели, минават край черквата, виждат братята вътре и се поспирват. Братът поглежда Учителя и с поглед Го пита, да влезнем ли и ние? Учителят поглежда братята вътре, усмихва се и казва: „Прекален светец и Богу не е драг!“ Излизат с братя на върха да посрещнат слънцето. После Учителят казва на братя: „Аз попщини не искам! Тогава брат Георги Куртев разбра и научи, че първом Духът предхожда, и след това човек захожда. Духът води, а човек пристъпва след него. Учителят даде Словото, а ученикът го получава, за да бъде изпълнено.

12. ЦВЕТАТА

Съборът в Търново беше преминал. Приятелите се бяха разотишли. Бяха останали с Учителя няколко братя и сестри. След вечерята обикновено се провеждаше разговор, който понякога отиваше до полунощ. След това брат Димитър Добрев от Сливен изпращаше Учителя до стаичката Му и се прибираше в своята стаичка. Тъкмо да си ляга, на вратата му се чука. Отваря. Учителят. „Димитрий, дай лейката да полеем цветята.“ И в два часа през нощта Учителят и братя поливат цветята. Учителят чувства живота като едно велико цяло. Той чувства от какво има нужда и най-малкото същество. Той не е безучастен към страданията на малките братя, където и да са те. Той бе слезнал, за да повдигне малките братя при човеците и затова им даде Словото и им показа пътят на ученика.

13. ТРАМВАЙНИЯ БИЛЕТ

В първите години, когато се създаваше Изгрева, тогава там бяха чисти места край младата гора. Ливади, ниви, борчета, едва достигаха човешки бой. Въздухът беше свеж, укрепителен с лекичък дъх на смола. Учителят ни научи да идваме тук рано сутрин да посрещаме слънцето. От там и местността получи името „Изгрев“. Още в най-ранните зори приятели идваха от всички краища на града. „На ранина те очаквам, Господи!“ Още в здрач тук можеха да се видят застанали между борове братя и сестри в размисление и молитва. Като дойдеше Учителят, правехме обща молитва, след това гимнастически упражнения, дихателни упражнения. А ако беше неделя или празник Учителят държеше кратка беседа.

После когато Братството купи тези места почнахме да ги обработваме. Сеяхме зеленчуци, картофи, царевица и др. Но най-напред овощни дръвчета. Тях садехме заедно с Учителя. След изгрева всеки отиваше по работата си. Учителят тогава живееше на ул. „Опълченска“ 66. Той сам си ходеше до последната трамвайна спирка. Тогава тя достигаше до бул. „Хр. Ботев“. Почти всякога Го придружаваха братя и сестри, като разговора продължаваше между тях до края на изпровождането.

Една сутрин аз бързах за университета. Имах лекции. Изведнъж от гората излезе Учителя и мълчаливо се приобщи, приравни се с мен. Вървахме заедно. Да вървиш с Учителя, това рядко се случваше с мен и сега аз бях щастлив. Наоколо нямаше други братя и сестри, вървахме си с Учителя двама. Понякога човек може да лети и когато няма криле. Мълчахме. То беше по-хубаво. В мълчанието се разкриват гълбините. Достигнахме спирката. Тъкмо да се качваме от трамвая слиза проф. Консулов, наш професор по биология. Само му кимнах щастлив с глава и влязохмe с Учителя в трамвая. Седнахме. Нямаше много хора. Аз все бях в Небесата до когато кондуктора извика от предните редици: „Моля, билети!“ Аз изтръпнах, изстинах, вкамених се. Сега се сетих, че нямам пари за билет. Само едно левче, само за един билет. Студен пот изби на челото ми. От притеснение ми претъмня, мозъкът ми тряскаво работеше, търсеше изход от положението. Как да кажа на Учителя, че нямам пари за билет? Денят помръкна, като че припадна нощ, стоя неподвижен като каменно изваяние. Кондукторът приближава. „Моля билети!“ Аз като че чакам смъртната си присъда. Учителят си гледа през прозореца. Турил съм ръцете си на коленете и умирам. Още една крачка и кондукторът ще бъде при нас. Стискам злополучното левче и се чудя какво да правя. В това време ръката на Учителя бързо се мушна под моята и се измъкна. Учителят пак си гледа през прозореца като че нищо не е станало. Отварям ръката си, книжна петолевка. От гърба ми слезе Витоша, възстанови се дишането ми. Аз бях спрял да дишам, слънцето пак изгря, защото аз бях в тъмна, непрогледна нощ. Върна се радостта от живота ми. Колко малко се иска, за да бъде човек щастлив, даже само един малък трамваен билет. Ала тук ключът е Любовта. Но Любовта извира от големият извор и отива надолу към ожаденелите души. Ние бяхме души, които търсеха Словото. Жадувахме за него. А то се вливаше в нас чрез Сила и Живот от големия извор на живота - Словото на Учителя.

14. ЗАКОНЪТ ЗА ОПУЛЕНС

Това е Законът за сполуката, за късмета, за изобилието в Любовта. Той гласи: „Каквото правиш, прави го заради Господа. Каквото искаш да постигнеш, представи си го живо и то ще стане!“ Божествените работници работят по този закон. Като имат ясна картина за това, което желаят, то се реализира. Ние принадлежим към Големия живот. Него търсете в малкия. Великото се проектира в Малкото и чрез Малкото се реализира. Човек придобива благата чрез Малкото. Малкото е това, което дава живот.

15. ПЪТЯТ Е ОТВОРЕН

Разправяше ни брат Тодорчо Стоименов, един от първите ученици на Учителя: „В живота си съм имал три съдбоносни момента, където Божият промисъл се е проявявал към мен.“

Първо, на младини исках да се самоубия. Как бях дошъл до това отчаяно решение, не зная. Скептицизмът беше помрачил живота ми. Обаче Бог ме спаси.

Второ, отивам в Цариград, но паспорта ми не беше в ред. Чиновникът, който проверяваше паспортите почувствува към мен симпатия, усмихна ми се и мина без проверка.

Третия случай. След първия събор във Варна Учителят изпраща приятелите, а те бяха само трима души - д-р Миркович, Пеньо Киров и брат Стоиме-

нов. Брат Тодорчо Стоименов като целува ръката на Учителя, казва му: „Имам желание да мина пеша през планината от Провадия до Айтос.“ Учителят му казва: „Пътят ти е отворен“. Брат Тодорчо тръгва. Тогава 22-годишен, момчерлак, селяните го питат: „За къде?“ „През Балкана за Айтос“. „Знаеш ли пътя?“ „Не.“ „Пътят е опасен. Тук местните хора не се наемат да минат. Като се загубиш, едва жив ще се измъкнеш от Лонгоза. А има случаи когато някои са загивали от глад или от разбойници. А ти непознат по тези места, как ще се справиш?“ „Решил съм и ще вървя“. Един селянин на около 35-годишна възраст, с приятна външност му казва: „Ела с мене!“ Извежда го вън от селото, показва му планината: „Като излезеш на върха ще видиш три пътеки. А под пътеките чешма, по-ниско. Ще слезеш на чешмата да пиеш вода и да се измиеш, но при чешмата ще видиш други три пътеки, които ще вземеш за горните. Гледай да не сториш това. Вземеш ли ги, ще се загубиш. Те са горски пътеки. Ти остави тояжката си при горните пътеки. Като се измиеш на чешмата, излез пак горе и вземи дясната пътека“. Докато разговарят още, задава се талига празна. Селянинът пита каруцаря: „За къде отиваш?“ „Отивам за ябълки и круши по селата!“ „Може ли да вземеш в колата и това момче?“ „Може, да се качва“. Качва се брат Тодорчо, прощава се с добрия селянин и тръгват. А кучета, кучета, толкова много и толкова зли, че брат Тодорчо изтръпва като си помисли как би минал сам и пеша през тези села. Вечерта стигат до селото под самия връх. Тука ще се ношува. Селянинът оставя брат Тодорчо да спи в колата, а той спи под колата. Нощта прекарват хубаво. На другата сутрин рано брат Тодорчо се прощава със селянина, взема пътя към върха, стига горе, вижда чешмата. Помни съветите на селянина. Оставя тояжката си, слиза до чешмата, измива се, пийва от водата и пак се връща горе за тояжката. Взема дясната пътека. Благополучно преминава планината и стига в Айтос.

Ако не беше този добър селянин, какво щеше да прави? „Благият Божий промисъл ме спаси!“, казва брат Тодорчо. Но той помнеше и думите на Учителя: „Пътят ти е отворен!“ Да, Бог всякога ни придружава и видимо и невидимо. Всичко ни съдействува тогава. Всичко върви благополучно, защото Божиите пътища извеждат на видно. Виделината свързва човека с Невидимия разшумен свят.

16. КОГАТО ТОЙ ПРИСЪСТВУВА

Рила, езерата. Отива една сестра на чешмичката „Ръцете, които дават“ рано сутринта да си налее вода и да се измие. За голяма своя изненада сварва Учителя там. Чисти извора, измива камъните, подрежда, размества камънчетата и при това Учителят е много сериозен. Сестрата застава отстриани и се чуди защо Учителят реди камъните. Сестрата поздравява, отива при чешмата да си налее вода, но като стъпва на един от камъните подхлъзва се и пада тъй, че главата ѝ се насочва към друг остър камък. Ако се беше ударила в него, щеше да си разбие главата, ала някак инстинктивно подлага ръката си, главата ѝ се удари на меко. Пострада малко ръката ѝ, но си спаси главата. Учителят ѝ казва: „Стани! Те бяха замислили по-лошо за тебе, но благодаря, че с това се отърва!“ Сега сестрата разбра защо Учителят редеше камъчетата, чистеше чешмата и присъстваше точно в това време и на това място. Има съотношение в живота на човека. За да потечеш като извор трябва да се изчистиш отвътре, да се отпушиш, да изтече мътилката събрана от векове. Първо е чистенето, след това отпушването, след това изтичането и накрая да се подготвиш и в теб да се втече от чистата вода на Божествения извор на Духа.

17. СРЕЩА С ХРИСТА

В онези години, Учителят пътуваше из България, държеше своите сказки, туряше основанията на Братството и образуваше братските кръжоци. Идва и в Бургас естествено, където приятелите се събират на братска вечеря. Обикновено това ставаше в квартирата на брат Тодор Стоименов, която била по-широка. Случва се, че тази вечер, когато била определена братската вечеря имало на площада голямо политическо събрание и брат Пеню Киров посетил това събрание. А времето е есенно, ръми дъждец, мокро, кално, народа се връща след събранието и в навалищата върви и брат Пеню. По едно време гледа пред него върви селянин. Направило му впечатление лицето. Хубаво, кротко, светло, като че огряно отвътре. Облечен скромно, спретнато, но бедничко, цървулите му скъсани, краката му мокри. На брат Пеню направило впечатление, приближил се до него и го пита: „Ти къде така ходиш?“ Човекът отговорил: „Ходя където ме Господ изпрати!“ На Пеню този отговор харесал. Той му казва: „Ами би ли дошъл с мене до къщи, ще ти дам едни обуца, краката ти са целите мокри“. Селянинът отговорил: „Ще дойда!“ Тръгват двамата, пристигат до къщата на брат Пеню, но той не смей да покани човека вътре, жена му е гадяма противница, прави сцени, вика, кара се. Пеню казва: „Почакай малко тука.“ Човекът чака пред вратата. Пеню влиза, след малко се връща, носи един чифт обуца, кърпи, но здрави и един чифт вълнени чорапи. Казва на човека: „Обуй се сега!“ Човекът се обува, благодари и си тръгва.

Пеню бърза за братската вечеря. Като влиза, всички са вече насядали и Учителят е там. Пеню разправя за срещата си с човека. Учителят казва: „Това беше Христос!“ Пеню се удря по челото. „Христос ли? Аз да срещна Христа и да не Го позная?“ Хуква веднага навън да търси човека. Цял час се губи из хората, ходи из града - на тук, на там, между навалищата, човекът го няма. Връща се отчаян. Учителят казва: „Българите до там са дошли, да дадат на Христа едни кърпи обуца и едни вълнени чорапи.“

Години по-късно Учителят даде обяснение на този случай така: „Само Христовият Дух може да съедини хората с Бога чрез Любовта. Защото Любовта е свързката на Съвършенството, която води до Истината, която пък слиза от Божествения свят.“

18. БЯЛАТА КЪРПИЧКА

Хиляда деветстотин и седма година, срещу Нова година Учителят пристига в Бургас, отсяда у брат Тодор Стоименов. Брат Стоименов живее в дома на гърка Апостолидис, богат търговец и лихвар.

Вечерта приятелите ще посрещат Новата година, масата е сложена, а какво няма на тази маса, изобилие голямо. Бели хлябове, приготвени от сестрите и плодове, главно плодове - ябълки, круши, смокини, орехи, портокали, фурми, маслини, всичко от най-хубавото. Стаята празнично осветена, гостите са насядали вече на масата, вечерята ще почва. В това време в къщата се разнася вик, отчаян плач. Всички гледат с недоумение. Брат Стоименов пояснява: „Детето на хазаина е тежко болно. Днес викаха лекарски консулт, лекарите вдигнаха ръце и сега майката плаче.“ В това време вратата се отваря и на прага застават Апостолидис и жена му, облени в сълзи. „Учителю, помогни ни, детенцето ни загива. Едничка рожба ни е. Лекарите не могат да му помогнат.“ Учителят им казва: „Идете при детето!“ След това изпраща пет сестри в съседната тая да се молят. Изважда от джоба си една чиста, бяла кърпичка,

дава я на брат Пеню и му казва: „Иди, покрий лицето на детето!“ Брат Пеню отива и се връща. Вечерята почва. След малко Учителят взема от масата един хубав портокал, дава го на брат Пеню и му казва: „Иди та го дай на детето!“ Брат Пеню отива. Баштата и майката плачат при леглото, около детето новогодишни подаръци, играчки най-скъпи и най-хубави. Брат Пеню вдига кърпичката. Детенцето отваря очи, Пеню му подава портокала, детето го взема с ръчичките си и се усмихва. Баштата и майката не вярват на очите си. Подават му след това играчките, детето ги взема и се радва. Вярата се връща в този дом и надеждата и радостта. На сутринта рано на връх Нова година на вратата на стаята на брат Стоименов се чука. Влизат Апостолидис и жена му пак облени в сълзи. Но сълзи на благодарност и радост. Целуват ръцете на Учителя и Му благодарят. Апостолидис казва: „Учителю, търговец съм и лихвар. Ако съм ошетил някого, ще му въздам четворкратно.“ Наистина днес стана спасението на този дом. Семейството Апостолидис станаха наши приятели. След време се преселиха в Цариград. Синът порасна здрав, хубав, помагаше на баща си в работата. Народи се и потомство. Колко е важно да познаеш Денят, в който си посетен от Господа. А страданията ти се изпращат, за да вдигнеш глава и да потърсиш помощ от Господа на Силите. Като я получиш тогава ще благодариш, защото чрез Благодарността ти се свързваш с Великото в живота.

19. СВЕТИ ИВАН РИЛСКИ

Д-р Дуков от Казанлък поканва Учителя да отиде с тях на Рилския манастир. Пътуването по онова време ставаше с файтон за няколко дена. Като пътуват през деня отсядат на едно ханче да си починат и да обядват. Между масите ходи квачка с пиленца. Учителят показва на д-р Дуков едно пиленце и казва: „Това пиленце ще загине.“ След малко един от конете го стъпква. Пътят по-нататък върви, дните летни, хубави, слънчеви. Приближават Рилския манастир. Излизат стръмнините. Пред самия манастир конете изведнъж се изправят на задните си крака и се стъписват назад. Коларят вика, дърпа юздите, нищо не помага. Конете пак се изправят на задните си крака и връщат файтона назад. Д-р Дуков скача от файтона, госпожата също. Файтонджията рипа от капрата, викат на Учителя да слезе от файтона, но Той не слиза. Седи спокоен. Трети път конете се изправят и файтона отстъпва назад почти до края на пропастта. Учителят седи спокоен във файтона, не се помръдва. Конете се успокояват, файтонджията ги хваща за юздите и ги повежда. Д-р Дуков сяда пак във файтона, госпожата също. Учителят им казва: „Конете видяха Иван Рилски, който дойде да ме посрещне, а вие не го видяхте.“ Всички се оглеждат наоколо уплашени от премеждието. Няма никой. Очите им са затворени. Трябва Духът да дойде, да свали люспите от Човешките ни очи и да прогледнат в един друг свят, който ни заобикаля и който е по-реален от този на формите. Но за това се иска да ти дойде времето и да слезне Духът върху тебе и да те осени със своята светлина, за да прогледнеш.

20. ЛУДИЯТ КОН

Имахме брат в Търново военен, мисля че с чин капитан. Казваше се Никола Гръблев. Човек смел, пъргав, подвижен. Един ден трябва да отиде на гарата да приема стоки и товари дошли за полка. Тъкмо да тръгва за гарата, гледа на двора четирима войници развеждат един кон, толкова буен и силен, че

не могат да го удържат. И други офицери са излезли да гледат, а фелдфебела мърмори: „Това не е кон, това е бяс. Кой може да го язди? - Никой. Само яде на халос храната. Да остане на мен, ще го застрелям“. Брат Гръблев казва на фелдфебела: „Наредете да се оседлае този кон за мен, с него ще отида на гарата.“ Фелдфебела цял изтръпва. „Но г-н капитан, как е възможно това, той е луд кон, ще Ви убие!“ Братът казва: „Оседлайте този кон“. Заповед. Няма какво да се прави, с големи усилия оседлават коня и четирима войника го държат. Приближава братът до него, говори му меко, успокоява го, даже го поглажда по врата и изведнъж докато се усети коня, мята се на седлото. Войниците пускат коня. Коня рипва изведнъж с четирите си крака нагоре, почва да се мята из двора, хвърля чифтета, изправя се на задните си крака. Офицерите и войниците излизат да гледат, а братът се хванал за гривата му с двете си ръце, оставя го да се наскача. После хваща юздата. Юздата има едно желязо в устата на коня, което тормози езика и небцето болезнено. Усеща коня, здрава ръка го държи, примирява се и стъпва в пътя. Стигат до гарата, слиза братът от коня, връзва го за едно дърво, свършва си работата, после качва се на коня и тръгва обратно като през всичкото време съзнанието му е будно, държи се здраво за коня. Но тъкмо на баира среща го един негов приятел, заприказва го и брата за момент изпуска от вниманието си коня. Как е успял конят да измени юздата и желязото да не тормози езика му, но Гръблев това не знае. Щом го бутва брата, коня се устремява с всички сила напред. Дърпа брата юздата, но тя не действа. А конят взема все по-голяма скорост, разгорещява се. В това време на сред пътя една жена се спряла и връзва обувката си. Конят както се е засилил, прескача жената, тя изпищява, а конят още по-лудотича нататък. Наближават големия завой при моста, който е почти на 90 градуса. Вижда братът, че при тази скорост на коня няма да могат да вземат завоя и ще се хвърлят в пропастта. Братът затваря очи и извиква: „Учителю, загивам!“ Разправяше ми по-късно брат Гръблев: „Усетих, че една мощна сила ни хвана, мен и конят и ни пови на завоя. Една сила от светлина, блясък, която ме ослепи. Като отворих очите си, конят си тича направо към казармата. Офицери и войници бяха наизлезли да гледат. Пристигнахме на двора, коня целия в пяна“. Притичаха се войници, хващат го, той слиза, офицерите го поздравяват. А Гръблев мълчи смутен, объркан и благодари мислено на Бога, че е останал жив.

В това време сестра Иларионова е в София при Учителя. Дошла да си вземе сбогом. Ще тръгва на другия ден за Търново. Както разговарят, изведнъж Учителят спира думата си, затваря очи и после като ги отваря казва: „Спасихме брат Гръблев!“ Сестрата се учудва на думите му, но записва в тефтерчето си датата, часа, минутата и думите, които Учителят казва. След дватри дни в Търново сестрата се среща с брат Гръблев и го пита: „Брат Гръблев, на тази и тази дата, в толкова часа не Ви ли се е случвало някакво прежеждие?“ Брат Гръблев ѝ разправя случая с коня. А Елена Иларионова добавя: „Да, Учителят каза тогава: „Спасихме брат Гръблев!“ „Аз извиках към Учителя, нямах друго спасение.“ Какви възможности има Духът, неограничени. Той владее силите, и условията.

Когато идва в София Гръблев благодари на Учителя за спасението си. А Той му посочва строго с пръст: „И друг път да не изкушаваш Господа Твоего с неблагоприятното си.“ Какви задължения има Духът! Към всички и дори към Едного.

21. БЛАГОВОЛЕНИЕ

Веднъж Учителят и няколко братя отиват на Витоша на екскурзия. Между тях са били и брат Захари Желев от Казанлък, Тодор Бъчваров, Тодор Стоименов и други някои приятели. Като завършват сутринта молитвата си, чуват над главата на Учителя пеене. Бъчваров пита: „Какво е това?“ Учителят му казва: „И Вие ли чухте? Това са висши същества, които ъа дошли да изразят своята радост и благоволение към нас.“

Седнали да почитват. Учителят се обърнал към Тодорчо: „Отвори на една произволна страница от Евангелието, което носиш и прочети в ляво горе.“ Тодорчо отваря и чете: „Истина, Истина ви казвам. От сега ще видите небето отворено и ангели Божи да възлизат и слизат над Човешкият Син.“ Учителят го спира: „Ето това се изпълни пред вашите очи и уши“. (Вж. Евангелие от Йоанна глава 1, стих 51.)

22. МОРАЛИЗИРАНЕ

Един брат прави бележка на приятелите в салона преди беседа. Намира че много говорят, вдигат шум, разсейват атмосферата. Той прави тази бележка спокойно, внимателно. Приятелите си вземат бележка от думите му и малко засрамени замълчават. Братът направи това от ревност, от най-хубави подбуди. След беседата сестрите разправят на Учителя какво е направил и как се опомниха приятелите. Очакваха, че Учителят ще го похвали. Но Учителят като взема повод от случката казва: „Този маниер е маниер на света. Не е маниер на Окултната Школа, не е метод на ученика. Ето как постъпват учениците на Окултната школа: - онези, които чувствуват и съзнават какво трябва да се направи, ще се пръснат на няколко места из салона, ще седнат, ще се съсредоточат и ще прекарат в размисление и молитва и в дълбоко мълчание без да ги е грижа има ли тишина или не. Една духовна вълна ще се разлей и в салона ще настане тишина. Това е метод на учениците - без насилие, без забележки. Ученикът трябва да бъде положителен, никога да не утвърждава отрицателните сили.“

На следващият ден от града бе изпратена една жена подкупена от духовенството да направи скандал в салона. Дойде и извика отначало: „Ти лъжеш!“ Ние приложихме този метод от Учителя. Тя се усмири, заслуша се и до края стоя смирена. После се приближи до Учителя и каза: „Изслушах те и разбрах, че онези в града лъжат! Извини ме!“ И тя си отиде усмирена.

23. БОЖИЯТА РЪКА

Първите години, когато се устройваше Изгревът въпроса за водата беше труден. Нямаше наблизно вода. Там където е днес квартал Диана бад, Ловния парк, бяха само ниви и ливади. Никакво жилище, едно открито поле. Малката рекичка си течеше на свобода, чиста, нямаше наоколо никакви жилища. Като проучи местността Учителят откри в един от пясъчните пластове малка водичка. Заловихме се на работа, каптирахме водичката. Получи се малка чешмичка, водата беше много хубава, чиста и леко радиоактивна, понеже идеше от сините глауконитови пясъци. По това време Учителят даде ред упражнения с водата. Това е цял отдел от водолечението. Той трябва да се проучава. Учителят прекарваше по цели дни при водата. Тук много братя и сестри работеха. Всички идваха всеки ден от града. На Изгрева още нямаше жи-

лица. Една вечер като се връщаме с Учителя от чешмичката, гледаме пред нас върви възрастна сестра и носи тежка стомна с вода. Едва я носи. Често я слага на земята да си почива. Като дойде до големия баир към Изгрева, тури стомната долу да си почине. И когато да вдигне стомната, Учителят се притича шеговито, незабелязано отзад, подхвана ѝ той с пръст стомната, заедно с нея и така я изнесоха из баира нагоре, като Той пое тежестта на стомната. Сестрата излезе горе до баира, сложи стомната и тогава видя Учителя до себе си: „Тежка ли е стомната?“ „Много ми е тежка, Учителю, едва я нося“. Учителят казва: „Има един начин, по който тази стомна може да стане лека. Кажете си тъй: „Бог и аз носим стомната!“ Веднага стомната ще стане лека и ти няма да усетиш как ще я изнесеш. Това е важен закон за ученика.“

Сестрата кимва с глава в знак, че е разбрала. Повтаря формулата на глас. В този момент идва една млада сестра, протяга ръка, взима стомната, а с другата ръка я подхваща и я завежда до Изгрева. Ние вървим отзад. Сестрата се обръща: „Учителю, ама тази формула действувала много бързо.“ А Учителят добавя: „И слуги на Господа са Неговите човеци.“

24. ЗМИЯТА

През 1917 г. Учителят беше интерниран от Фердинанд във Варна, в хотел Лондон. Всяка сутрин Учителят с малка група приятели отиваше на Ташлъ тепе да посрещнат слънцето и да си направят утринната молитва. Една сутрин като отиват към върха, напред върви Учителят с двама-трима братя, а отзад група сестри и ето на пътеката пред сестрите излиза змия. Сестрите на дават вик. Връщат се братята, идва и Учителят. Един от братята замахва с бастуня, но Учителят го спира. „Не“. Тогава Учителят приближава до змията и казва: „Речено е да ти смажем главата, но ние сме от новите хора, от добрите хора, няма да направим това. Ти сега ще се поклониш!“ Змията се издига, навежда главата си и прави три поклона. Змията се покланя три пъти. „Сега“, казва Учителят, „наместо на изток ще се обърнеш и ще се отдалечиш на запад и няма вече да се явяваш пред хората да ги плашиш!“ Змията се обръща обратно, на посоката, към която беше тръгнала и се изгубва в храстите. Пътят вече бе отворен. Трябваше да отmine старата епоха и да дойде Новата с Новите хора. „Пригответе пътя Господен, прави правете Неговите пътеки!“ (Евангелие от Матей, гл. 3, стих 3). Не след дълго време войната свърши и пътят на Учителя бе отворен за София. А пътят на Фердинанд също беше отворен на запад, посочен от змията и той никога вече не се завърна в България. А в България остана Учителят и Словото Му.

25. БЕЗВЕРНИКЪТ

Когато Учителят пътуваше из България и проучваше типът българин, идва в Бургас, държи няколко сказки по френология и демонстрира пред учителите в училището науката. Каза: „Доведете ми едно отделение от децата.“ И той посочва на учителите кое от децата по кои предмети е силно, по кои предмети какви бележки има. Учителите се учудват като сравняват това със своите тефтерчета. Той вярно посочва бележките, които са получили децата. Те съвпадат с бележките на учителите. Един от учителите обаче е непримирим. „Не съществува невидим свят“, казва той. „Аз не вярвам. Искам доказателство. Докато нямам лична опитност, не вярвам в Невидимия свят“. Учителят му казва: „Тази вечер ще имаш тази опитност.“ Прибира се този учител в стаята

си, ляга си да спи, тогава усеща в стаята като че духа вятър, почват да се местят предмети, столове, масата и други предмети. Уплашва се той и се завива през глава, но това не помага. Леглото почва да се клати, надига се задния край, надига се предния край, после цялото легло се вдига чак до тавана. Така цяла нощ. Духовете му показват изкуството си, забавляват се с него. Едва на разсъмване тези явления престават. Отива той на училище, бледен, уморен, уплашен. Учителят и този ден пак държи сказка. Пита го Учителят: „Имахте ли лична опитност?“ „Г-н Дънов, имах лична опитност, но моля ви се, да не се повтаря повече.“

От този ден всички знаят в учителската стая, че имат доказателство за Невидимия свят чрез техния колега, който им е разказал за преживелиците си през нощта. Но нито един от тях не дойде при Учителя, за да слушат словото Му и да станат Негови ученици. Безверникът още живееше и днес продължава да живее в този народ.

26. ЕДИН ИСТИНСКИ БЪЛГАРСКИ ДЪРЖАВНИК

Учителят казва: „В моите изследвания, намерил съм четирима българи, които ако бъдат слети в едно, ще образуват един държавник. Ще ви кажа кои са: като дипломат - Григор Начевич, за външна обхода - Константин Стоилов, за смелост - Стефан Стамболов, за честност - Петко Каравелов. Ако ги съедините в едно ще образувате един истински държавник.“

Учителят даде идеалният образ на Новия държавник. През тези години що държавни мъже се смениха, чет нямат. Нито един от тях не можа да се доближи поне за малко до едно от тези четири качества, които посочи Учителят. Колко време още трябва да чака този народ? Що е време, все за него е.

27. ТРИ СЛУЧАЯ

Три случая има, когато Учителят не е излекувал болни и защо?

Първият случай. Една млада сестра има язва на крака си и тя не може да премине. Помолиха Учителя да ѝ помогне. Учителят каза: „Един престъпник, когото природата е вързала, трябва ли да го развързвате? Защо трябва да го развързвате? Ще направи отново престъпления.“

Вторият случай: едничка дъщеря на майка, болна от сърдечна болест. Няма надежда за спасение. Майката плаче, иска, моли Учителя да помогне. Учителят казва: „В природата има строга икономия. За нея е по-лесно да си направи ново тело, отколкото да поправи старото.“ Дъщерята си замина, а майката дълго скърбя.

Третият случай: млада сестра страда от екзема, неизлечима. Цял живот страда от нея, моли Учителя да я излекува. Учителят казва: „Това е предпазна риза, ако ти я махнем, ще се отклониш от пътя си.“

И трите сестри ги знаем. Знаем им имената. Ако ги кажем ще ги обидим, а другите ще изкушим. Затова ще замълчим. Този път по-добре е да се запомнят законите, които управляват техните съдби и пътищата, по които те се изправят от самата природа.

28. ТОЙ ЗАПОВЯДВА И НА ДОБРИТЕ И НА ЗЛИТЕ

Веднъж Учителя рече: „Аз и на двете Ложи ще им дам такъв обед и ще им говоря тъй, както никой през вековете не им е говорил. И ще видят те кой е Мировия Учител.“

През 1944 г. когато руснаците дойдоха на Изгрева, с военните си униформи и ботуши поискаха да им се отпусне салона за тяхна забава, като дадоха уверения, че това ще бъде за последен път. Изпращат сестра Мара Парушева при Учителя, да Му предаде тяхното желание. Учителят не е доволен, но разрешава. След малко Той казва: „Този народ ще познае има ли Бог или няма!“

После пак дойдоха и пак искат салона за представление. Учителят мълчи. Сестрата изпратена с поръчение Го моли настоятелно. Учителят накрая казва: „Има два начина един народ да познае Бога. Единия - като се моли, другия като страда. Те избраха втория.“ След това Учителят разрешава за втори път да им се даде салона за забава. И си я направиха с руски песни, танци и казачоци.

29. ОГНЕНИТЕ СТРЕЛИ

Сестра Паша работи на ул. „Опълченска“ 66, дешифрира беседа. Като привършва работата си, става вече време за обед, Учителят я поканва да обядва при тях. Слизат долу в трапезарийката, всички насядали вече на масата, само до Учителя е останало едно място свободно и Той го посочва на Паша. Обеда почва, но Паша през всичкото време усеща, че върху нея вали град от огнени стрели. Като гореща жарава те падат върху нея и Паша едвам издържа. Като свършва обеда тя се качва да си вземе книгата и да си отива. В това време идва Учителят и тя Му разправя своето преживяване. Учителят казва: „Тези огнени стрели са лошите мисли на духовенството насочени към Мене. Небето ти е дало за момент да усетиш онова, което Аз постоянно изпитвам.“

Паша се прибира у дома. На следващият ден ѝ подават вестник, в който подкупени журналисти хулят и пишат лъжи срещу Учителя. Тя го чете и усеща, че казан с гореща вода се излива върху нея. Едвам си поема дъх, побягва навън и тича към Учителя. Намира Го и задъхано пита: „Учителю, попариха ли Ви с водата от казана?“ Той се усмихва и казва: „Опитаха се, но не успяха. Аз се отместих“. Паша се успокоява и си тръгва.

30. ОВЦЕТЕ

² Когато бяха на Сините камъни Учителят и приятелите през 1920 г. отиват към върха Българка. На една поляна пасат овце каракачански. Учителят подвиква нещо на овците и всички овце се устремяват към Него, заобикалят Го, почват да бляят, напускат овчаря. Каракачанинът се уплаши, тича да види какво става? Учителят му казва: „Аз съм много стар овчар, овците ме познават. Те сега ми се оплакват от теглото си. „Млякото ни вземат, вълната ни вземат, агънцата ни вземат“. Казвам на овците: почакайте още малко и ще се уреди вашата работа.“ Учителят потупва някоя от тях по гърба, помилва ги и след малко овците се успокояват.

Една по една се връщат на предишното място да си пасат тревата. Има един пастир и едно стадо. Пастирът познава стадото си и стадото познава гласът му. Това се отнася за Школата на Учителя и за Неговото Слово. Един е Бог и едно е Неговото Слово.

31. СЕАНСЪТ

Старите братя бяха първите ученици на Учителя. Мнозина от тях се занимаваха със спиритизъм. Търсеха връзка с Невидимия свят. Изучаваха света на духовете. Учителят не ги насърчаваше, но не ги и възпираше. Оставяше ги свободни. Веднъж на един сеанс поканили и Учителя, а сеансът ръководи брат Димитър Голов. Участници в сеанса бяха все интелигентни хора, учени, интелектуалци. Някои от тях бяха още скептици, имаха критично отношение към явленията. Учителят седи настрана на една масичка. През време на сеанса един дух българин влиза в една от сестрите и чрез нея почва да удря по масата и да вика. Учителят напуска стаята. Голов духа, прави паси, но духът не излиза, а времето минава. Един, два часа, нищо не помага. Става вече 12 часа вечерта и ще се компрометират. Всички ще кажат, че като са правили сеанса жената се е побъркала. Тогава Голов идва при Учителя и Му казва: „Учителю, помогни ни! Не знаем какво да правим.“ Учителят препоръчва: „Турете жената в средата между вас, коленичете всички и четете бавно, полека молитвата „Отче наш“. Като изчетоха молитвата, жената като че ли се събуди и каза: „Какво става с мене?“ Имаше някои от присъстващите на сеанса, които още не вярваха, съмняваха се. Сега и те повярваха. Има един Невидим свят, който може да се изучава не само чрез сеанси и медиуми, но човек трябва да влезе във връзка чрез силите на душата и духът си, които са добродетелите. Чрез светлата мисъл и добрите чувства, човек може да влезе във връзка с Невидимия свят и да направи връзка със светлите същества, които носят светлата мисъл, доброто чувство и добрата постъпка. Трзи път се осветява от Словото на Учителя. Другия път е този на духовете и на падналите и изоставени от векове души, управлявани от Тъмните Сили.

32. МАЛКИТЕ СЛУЧАИ НА ЕДНО ПРОРОЧЕСТВО

Във времето когато Учителя пътуваше из България, пътуват веднъж заедно с един брат. По едно време се задава една каруца по пътя, настига ги и каруцарят ги поканва да се качат и те се качват. Минават покрай едно ханче и Учителят казва на каруцаря: „Да почакаме тук да премине този облак.“ Но каруцарят е буен, самонадеян, бърза. „Е, казва, - ти от един облак ли се страхуваш? Да вървим!“ И тръгват. Ала след половин час се излива такъв пороеен дъжд, че водата щяла да ги издави по пътя. Едва се спасяват. Каруцарят Му казва: „Абе ти защо не каза, че си пророк?“ А Учителят добавя: „Откакто свят светува пророците все говорят, а човеците все не ги чуват.“

Друг път във Варна Учителя като се разхожда минава край един бостан. Казва на бостанджията: „Тази вечер да те няма тука!“ Бостанджията те недоволен: „Ще изкрадат дините, а сега таман зреят.“ Учителят му отговаря: „Тогава остани.“ След няколко дни Учителят пак минава от там. Бостанджията му се оплаква: „Щяхме да се издавим миналата вечер. Такъв порой се изля, едва не ни завлече, 4-5 часа валя като из ведро. Водата се вдигна до колене, отне-

се половината дини. Три дни ги събираме по полето. Ама ти защо не каза, че си пророк, та да те послушам?" Учителят добавя: „И пророк да ти говори, ти пак нямаше да послушаш, защото пророк говори на човеци, а не на бостан и на дини.“ Бостанджията го гледа и казва: „За това, че ме предупреди ще те почерпя една диня. А че аз не те послушах загубих 100 дини. Няма как. Ти си бил пророк.“

33. ХИРОМАНТЪТ

Преди години имаше един хиромант, който обикаляше из България, гледаше на хората на ръцете и с това се препитаваше. Един ден идва и при Учителя. Учителят ни разправяше после. „Не обичам да казвам на хората какво виждам, но този път направих изключение. Казвам на хироманта: „Тази сутрин ти си бил при един лекар. Но лекарят не е бил вкъщи. Жена му излязла и ти казала: Ей сега излезе. От там отиде в една млекарница, но не си купи мляко, а извади нещо от джоба си и яде от него. След това дойде при мене.“ Хиромантът казва после на приятелите: „Сега вече вярвам в Учителя! Прочете ме като книга на светло.“

На Изгрева бе пълно с хироманти. Всеки гледа, пророкува и никой не улучва макар че на всеки му се иска. Питат Учителя защо не улучват. „Истинският хиромант гледа с други очи, а не с физическите. Под физическите линии има други линии. Той гледа с духовните си очи. И по тях чете. Но трябва да знае тази писменост.“ Ето какво значи да си с духовни очи и светът да е отворена книга за теб.

34. СТРОЕЖЪТ

Учителят разправяше веднъж: „Преди войната една госпожа от Пловдив, запозната с духовните науки идва при Мен за съвет. Казва: „Събрала съм материали, ще построя едно здание, имам и един-два милиона лева, ще го съградя. Казвам ѝ: „Ако питаш Мен, не го гради сега. Ако искаш да градиш, ще имаш големи загуби.“ Това беше през 1913 г. Тя започна градежа, стана войната през 1914 г., строежа спря. После тя ми казваше: „Защо не ми каза? Сега имам вече големи загуби.“ „Аз казах, но ти мен не слушаш, а слушаш другите, които са ти втъпили тази идея. Целта им е да те провалят. А моята цел бе да те спася, за да не загубиш времето си, определено ти да бъдеш при Господа и да слушаш Словото Му.“ Така и така тази жена повече не се мерна. Остана си в света.

35. ПОСЛУШАНИЕТО

Учителят разправяше друг случай. „Друга сестра от Търново ми казва: „Имам пари. Искам да направя една къща, да я давам под наем, да се улеснявам.“ Казвам ѝ: „Ако питаш Мен, сега не гради. Нека минат две-три години. Ако сега градиш, ще загубиш всичко. Тя казва: „Но сега е евтин материала. Ще построя, пък ще вземам наем от новото здание. Но, ще те послушам.“ Стана търновското земетресение, събори се старата къща, но с парите, които имаше тя я поправи. След това ми казва: „Много ти благодаря. Ако бях направила новата къща, щеше и тя да се събори и нямаше да имам с какво да я поправам.“ Ето какво значи послушание на ученика към Учителя. Послушание то предхожда всичко. То е първата стъпка, която прокарва пътечка между

ученика и Учителя. Чрез послушанието идва Божията Помощ и благословение.

Друг случай. Идва един болен брат при Учителя и Му казва: „Учителю, много съм болен.“ Учителят Му казва: „След пет дена ще оздравееш, върви си!“ След пет дни братът оздравя.

Пристига след това и пита: „Учителю, как така оздравях?“ „Първо повярва, а после послуша и си отиде у дома, за да дочакаш изцеляването си. Вярата е връзка между Бога и човека, а послушанието е връзка между Учителя и ученика.

Трети случай. Идва една сестра при Учителя разтревожена и Му казва: „Нямам писмо от дъщеря си, да не се е случило нещо лошо с нея?“ Учителят постоянно малко съсредоточава се и казва: „Дъщеря ти след три дни ще си дойде. Малко не е добре, но не се безпокой, ще ѝ мине.“ Така и стана. След три дни се завърна дъщеря ѝ. Отиват и двете да благодарят на Учителя. А Той казва: „Благодарността е връзката между ученика и Божието Благословение. За всичко благодарете!“

36. ЖЕГЛОТО

В едно провинциално градче Учителят и един брат бързат за гарата. Сядат в една кола и каруцарят с камшика подгонва конете бързо. След малко Учителят казва: „Спри! Върни се малко по-назад, ще намериш жеглото на колата.“ Каруцарят се връща и намира жеглото на пътя. Пита после Учителя: „Кой ти каза, че е паднала клечката и къде е?“ „Господ ми каза!“ Ако не бяха спрели колата щеше да се разпадне на предницата и задницата, защото жеглото се поставя именно там, за да свързва двете части на колата. Днес хората забравиха какво означаваше каруцата за българина. Тя беше всичко за него, беше подвижния му дом.

37. БОМБАРДИРОВКИТЕ

От 25 ноември 1943 г. почти всеки ден отивахме с Учителя на Витоша. Стигнахме до горичката, над село Симеоново. На 10 януари 1944 г. прекарахме нощта в селска къща. Сутринта към 9 и половина часа Учителят каза: „Не си правете илюзии, иде една голяма бомбардировка над София. Тя е предстояща. Ще бъде в най-близко време. Всички дръжте връзка с Бога. Будно съзнание трябва“. Учителят беше сериозен, замислен, тъжен. И наистина същия ден на обед стана голямото нападение над София. Вечерта второто, още по-голямо.

А на сутринта 11. януари 1944 г. Учителят пожела да напуснем София и заминахме за Мърчаево.

38. УЧИТЕЛЯТ РАЗКАЗВА ЗА ОНЗИ СВЯТ

„Един ден, както си седя в моя кабинет на ул. „Опълченска“ 66 влиза една мома при мен, влиза през стената. Беше много отчаяна, плачеше. Питам я: „Какво има?“ Тя ми отговаря: „Преди малко ме уби моят приятел у дома. Той мисли, че съм му изневерявала. Сега какво да правя? Къде съм? Какво ме очаква? Нашата къща е на същата улица като Вашата. Зная, че сте Мъдрец, дойдох да искам съвет от Вас.“ Говорих ѝ дълго. Повече от час за Новия ѝ жи-

вот, който я очаква. Казах ѝ, че трябва да има връзка с Бога. Да се моли. Казах ѝ, че ще дойдат при нея светли братя, които ще я упътят и подкрепят. Заедно с нея казахме молитвата „Отче наш“. Постепенно аурата ѝ се просветли и стана по-светла. Тя се успокои и си отиде насърчена в новия свят, в който бе преминала преждевременно и за който не бе готова.“

39. ХИЛЯДА ДЕВЕТСТОТИН ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГОДИНА

1931 г., 21 юни. Преди изборите, които Цанков тогава загуби, минава един офицер на кон край гората на Изгрева, отминава, но се връща, слиза от коня и идва при Учителя и Го пита: „Кой сте Вие? Нещо ме привлича към Вас.“ Учителят му казва: „Ние носим голямо благословение. Но за онези, които ни пречат, ние сме огън всепояждающ!“ „Какво искате Вие?“, пита офицера. „Искам мир“, казва Учителят. По това време Александър Цанков е председател на Народното събрание от 1926-1930 г. и води политика срещу Братството и Учителя по всички линии.

На другият ден бяха изборите. Те минаха без инциденти. Цанков, който беше замислил големи погроми над Братството, загуби изборите. Загуби ги и Демократичния сговор на Андрей Ляпчев. Те бяха спечелени от коалицията на Народния блок на Александър Малинов и след това дойде Никола Мушанов, който управляваше до държавния преврат на 19 май 1934 г., осъществен от Кимон Георгиев, след което се забраняват всички партии.

Учителят искаше мир. Школата трябваше да продължи. Тя бе отворена за 22 години начиная от 1922 г. Оставаше още 13 години до затварянето ѝ.

40. СЛУЧАЯТ ИГНАТ КОТАРОВ

Като дете Игнат страда от дезинтерия в такава лоша форма, че лекарите бяха дигнали ръце от него. Детето е в безсъзнание. Домашните му приготвяват дрешки за погребение. В това време в Стара Загора идва Учителят. Казват Му: „Детето на Иван Котаров е тежко болно.“ Учителят изрича: „Да отидем, да го видим.“ Като влизат, Учителят се приближава, хваща детето за ухото, подръпва го и казва: „Няма нищо, да му стане. Ще му мине. Направете му една кисела тархана с квас, без хляб.“ До вечерта детето се оправи. Порасна голям, дойде на Изгрева и започна да прави големи бели на Учителя. „Ти знаеш ли от кога не съм ти дърпал ушите Игнате? От време оно.“ Игнат си подава ухото. Учителят отсича: „Това, което направи днес не е за дърпане на уши. Обърни си задника за бастуна ми“. Игнат се обръща. Учителят го гледа строго, но не вдига бастуна. Този път Игнат проявява послушание.

41. БАДЕМИТЕ

В Айтос на братската градина има бахча с бадеми - стотина дървета. Бадемите са доста възрастни. Братята като разисквали решили да изсекат бадемите, за да се отвори място за Паневритмията. Вземат това решение. След няколко дни идва една сестра от селата да си почине на градината, да се види с братя и сестри. Разхожда се тя между бадемите но изпитва една тъга, нещо я мъчи. Обляга се на един от бадемите, притваря очи, вслушва се в се-

бе си и чува един тихичък глас: „Молим ви се, кажете на тези хора да не ни изсичат. Ние ще им даваме хубави, сладки бадеми.“ Сестрата потърся брат Георги да му каже, но той се случи в града. Тогава тя написва на едно листче думите, които чула и забола листчето на самият бадем.

Като тръгва за града, среща брат Георги, който се връща и му разправя какво са й казали бадемите. Георги събира братята, разправя им какво е чула сестрата, завежда ги при бадема, където е заковано листчето и още тук всички вземат решение: „Няма да се секат бадемите!“ Нея година наистина бадемите дадоха преизобилен плод. Бяха най-хубавите в околността, набраха приятелите повече от 1500 кг бадеми. Като ги занесоха да ги предадат на Кооперативния съюз действително нашите бадеми бяха най-хубави от всички. Казват кооператорите там: „Тези хора не лъжат, каквото носят това е чисто.“

Има закони, по които се извършва съжителството в света. Било то минерали, растения, животни с човеците. Закони справедливи и неумолими.

42. КОГАТО ГОСПОД РАЗРЕШИ

Като пътували Учителят и брат Епитропов из България, пристигат в Бургас. Брат Епитропов казва на Учителя: „Ще отида в черквата да държа сказка!“ Учителят го пита: „Какво ще им говориш?“ Брат Епитропов казва темата. Учителят казва: „Хубаво.“ Отива брат Епитропов в черквата, пита поповете, разрешават ли да изнесе една сказка? Казват му: „Изнеси!“

След няколко време пак пътува с Учителя за Бургас. Пристигат там. Брат Епитропов казва: „Ще държа сказка!“ Учителят му казва: „А ако не ти разрешат поповете.“ „Имам писмо от владиката с разрешение да държа сказки в черквите.“ Отива там, но поповете му казват: „И ние знаем да говорим. Нямаме нужда друг да говори!“ Епитропов показва писмото от владиката. Казват му: „Владиката може да разрешава, но ние не разрешаваме.“ Като се среща с Учителя, пита го: „Държа ли сказката си?“ „Не, не ме пуснаха. Писмото на владиката не улови ред.“ Учителя се усмихна: „Значи когато Господ ти разреши, пуснаха те. А когато владиката ти разреши, не те пуснаха.“ Чудна работа, хората на кого днес се кланят в църквата: „На Господа или на владиката.“ Така се питаме ние, защото владици има много, църкви още повече, а Господ е Един! И Самин.

43. НЕВЪЗМОЖНОТО ЗА ЧОВЕКА

Един брат запитва: „Учителю, как да разбираме думите: „Това, което е невъзможно за вас, за Бога е възможно“. Учителят се усмихнал, посочил към Витоша още покрита със сняг и казал: „Ако ви накарам да изчистите снега от Витоша колко време ще ви вземе това и може ли да го направите? А Бог като прати топлия вятър, ще изчисти снега за един ден. Туй което е невъзможно за вас, за Бога е възможно.“ През нощта духна топлия вятър и разчисти снега от Витоша. Братът гледа и се чуди. „Стопи се снега, това го видях и разбрах. Но как ще промени Бог хората?“ А Учителят в този момент е до него и казва: „Като духне Бог и ще издуха за една нощ из главите ви пушека на вашите заблуждения. Като се събудите вече сте други хора и няма да се познаете. Така Бог работи с народите и с техните ръководители.“

44. ПРОВОДНИКЪТ

Приятелите заедно с Учителя слизаха от Витоша. До Учителя върви Катя Грива. Изведнъж отзад става суматоха. Някой паднал. Учителят се спира и пита: „Кой е паднал? Какво е станало?“ Катя се обръща към Учителя и казва: „Брат Симеон е паднал и си е навехнал крака.“ И показва как е паднал и как си е изкривил крака. А Катя нищо не вижда, нито знае. След малко идват приятелите от горе, казват: „Симеон падна, но не се удари много. Само си понавехна крака.“ Катя не може да разбере как е казала тя самата това. Важното е, Учителят запитва, а от Невидимия свят отговарят чрез Катя на Неговия въпрос. Ние сме скачени за Невидимия свят с невидими жици и връзки. Ние сме среда за Невидимия свят и той работи с нас, така както за нас е среда земята и всичко що расте по нея и което ни заобикаля. Връзки живи, но невидими, по които протича живота на Цялото.

45. БРАТ СИМЕОН МАРКОВ

Брат Симеон Марков от Русе е на фронта в окопите на първа бойна линия. Сънува сън, че идва при него човек и му казва: „След три дни ще бъдеш в София. Като отидеш там ще ме потърсиш на тази улица и на този номер.“ Събужда се брата и се чуди, как ще отиде в София от фронта? Е, това е сън...

Но на другия ден го раняват и го изпращат в София в болницата. Като оздравява, спомня си за съня. Той си е записал улицата и номера. Тръгва да ги търси, намира къщата, влиза вътре и вижда Учителя, човекът от съня. Учителя го приема и го пита: „Как се казваш?“ Брат Симеон мълчи, не отговаря. Казва си: „Ако е човекът от съня, ще знае името ми.“ Симеон мълчи и Учителят мълчи. След малко време Учителят се обръща към него и казва: „Симеоне, Симеоне!“ Симеон Му целува ръка. От тогава става наш приятел, че и неговите четирима братя също, те бяха много добри работници на Божията нива. На тяхното стопанство през 1923 г. направихме опит за братска комуна в Русе. Това бе втората комуна и втория опит на младежите от Школата.

46. ХИЛЯДА ДЕВЕТСТОТИН ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГОДИНА

През 1944 година българите обявиха война на Америка, Англия, Франция после и на Германия. Русия пък обяви война на България. По този повод Учителят казва: „Българите обявиха война на Злото, а Доброто обяви война на българите.“ Хайде сега ми разгадайте този ребус, когато българите тогава смятаха точно обратното. И сега го смятат така, че на запад е Доброто, а на Изток е злото. Но за Бога има други измерения и само една Истина. А според нея: Доброто е винаги Добро, а Злото е винаги зло, но може да се замени с Добро.“ Ето това е разрешението на ребуса.

47. АЛЛАХ ВИ ИЗПРАТИ

Той се грижи за всички. Брат Георги Куртев ми разправи този случай: „Имахме малка духовна група, работехме, събирахме се на молитва, спазвахме денят на почивката през седмицата като постихме и събраните средства от това давахме на бедните. Една вечер като бяхме на молитва, ни се каза тъй: „Идете в турската махала, на тази улица и на този номер.“ Отиват, намират една схлупена къща вратата затворена. Чукат, никой не се обажда. Натискат вратата, тя се отваря и влизат. До огнището в парцали лежи бабичка, скелет. Гладувала дни и се молила на Алаха. Приятелите се погрижиха за нея. Вземаха я под своите грижи. Бабичката все повтаря: „Аллах ви изпрати! Аллах ви изпрати!“

Всички, които се молят на един и същ Господ са поданици на една и съща държавя, където и да се намират. След този случай турците разправят: „Щом тия са слуги на Алаха значи са наши приятели и братя.“ Така бе създадено едно мълчаливо съгласие на добронамереност между българи и турци в айтоския край.

48. ПОДОБЕН ПРИМЕР ИМАМ И АЗ

Късна есен, дъждовно, мокро, студено. Връщам се от работа в събота. Тъкмо сме получили заплатата си. Гледам на ъгъла на Оборище и Кракра се ди изправен човек. Висок, за ръката си държи момченце. В цялата фигура на човека, в позата му имаше такава безпомощност. При това той беше от руските емигранти „калмик“, самотен, в чужда страна и момченцето до него. Картината беше трогателна, покъртителна, тъй ме засегна, че аз се спрях. Усетих нуждата на този човек, като че целия той беше един зов за помощ. Търсеше милост, а наоколо хората бързат, всеки зает със своята работа. Калмикът се ди на ъгъла на улицата с детенцето, съвсем безпомощен. Неизказано ми дожале за него. Чувствах мъката му. Потърсих всичките пари, които имах, приближих се отзад до човека, пъгнах в шепата му всичко и избягах. Чух само отдалеч думите: „Бог тебя послал!“ - на руски. Колко е хубаво, какво удовлетворение изпитва човек, когато извърши Божията воля. Защото е казано: „Научи ни да правим Твоята воля, да осветяваме Твоето име и да Те славословим винаги.“ Това има да учим всички. А и днес и утре, докато човечеството живее на земята.

49. КОМУНИСТИТЕ И ЗАБЛУДАТА

Трябва да е било към 1939 г. Вървят край гората няколко комунисти и разговарят, между тях Ради Найденов, Тачо Даскалов и др. Разговарят и за Братството. Минават край Изгрева и решават да се срещнат с Учителя. Ради Найденов и Тачо Даскалов ругаят Учителя. Спорят по въпроса за Учителя дали е честен и дали не е измама това Братство. Стигат на Изгрева, питат за Учителя, почукват на вратата Му. Учителят отваря и ги пита: „Какво обичате?“ „Искаме да поговорим с Вас.“ Учителят ги гледа строго и казва: „Какво има да говорим? Вие допреди малко ме ругаехте в гората. Нямам време сега, за таква като вас. Зает съм.“ И ги отпраща. А те стоят долу, чудят се каква е тази работа, кой ги е подслушвал и следил. Разправят случая на един наш брат, но комунист, а той се смее: „Аз какво ви казвам, че аз всяка сутрин целувам ръка на Господа. А вие ми говорите, че съм заблуден. При Бога се отива със

страхопочитание, а не с псувня.“ Комунистите го слушат и накрая му казват: „Ти си безнадеждно заблуден.“ Той заблуденият остава на Изгрева, а онези си заминаха за града. И така той си остана заблуден до края на живота, но живя на Изгрева с нас. А онези след време като взеха властта тръгнаха да оправят света по комунистически. До сега 30 години от тогава светът не е оправен. Кога ще го оправят един Господ знае. А на Изгрева веднъж Учителят каза: „Светът е оправен. Господ си знае работата, но светът на хората не е оправен. Там има думата Господ. И затова днес ги прекарва през страдания.“ Ние видяхме всичко това.

50. ВСИЧКО Е МОЕ

Дойде Учителя в нашия малък дом на гости. Той си идваше свободно, когато поискаше. Сестра Мария Му казва: „Учителю, чувствайте се тук като у дома си.“ Учителят казва: „Че Аз съм у дома си! Всички домове са Мои! Ако един ден отида в протраството ще посещавам всички къщи като свои, където искам, там ще влезна. Каквото пожелаея, него ще си взема.“

Да, животът е Един и той присъствува навсякъде. Но Божият Дух го устройва и направлява. А Единството се осъществява от Христовия Дух.

51. ИОВЕ И РА

Като юноша Учителят е учил в Свищов. Той е бил жизнерадостно момче, подвижен и весел. Обичал е да тича из двора на училището, ще обиколи 3-4 пъти училището, ще се спре и ще каже високо: „Иове и Ра“. Бог ще промисли!“ Това са думите, които е казал Авраам когато е водил Исака да го принесе в жертва на Бога. Исак носи дървата и пита баща си: татко, а къде е жертвеното животно? Бащата отговаря: „Иове и Ра“. Бог ще промисли. Какво е преживял Авраам когато е казал тези думи? Учителят ги е произнасял радостно, възторжено от изблик на живота. „Иове и Ра“ Бог ще промисли. А с вяра и с надежда човек ще се свърже с Бога, за да изпълни Волята Му.

Този случай ни го разказваше старият Петър Тихчев, който е бил дълги години евангелски пастор в Свищов и в чийто дом е бил на квартира младият още Петър Дънов.

52. КАК СЕ ПОСТРОИ САЛОНА В МЪГЛИЖ?

Доверието е основен камък на братския живот. То е здрава основа. Приятелите в Мъглиж се събираха в една стара къща, стаята беше с нисък таван, малко прозорче, тъмна даже и денем. Братя и сестри много. Няма въздух, става задушно. Тогава решават да си построят салон. Един брат подарява място над селото, до боровата горичка, хубаво място. На едно събрание ръководителят брат Чернев става и казва на братята и сестрите: „Виждате, че не можем да се събираме вече тук, ще трябва да си построим салон. Брат Иван подари място. Вий го знаете къде е, ще поканим някои от нашите братя строители, трябва малко материали, трябва помощници, пък трябва и малко пари. Ето тука зад вратата окачам тази конска торба. Кой каквото сърцето му дава, да пуца в торбата.“ Приятелите пушат. На една среща в Балкана брат Чернев донася торбата, закача я на едно дърво и казва на братята и сестрите: „Ето там е закачена, кой каквото иска да даде за построяването на са-

лона в Мъглиж.“ Всички пушат в торбата. Почна строежа. Едни носят камъни, дървета, пясък, тухли, вар. Като трябват пари брат Чернев вади от торбата. Като донесат пари пускат вътре. Пък и от провинцията някои изпращат и салона върви. Не минаха два месеца, салона беше построен. Хубав салон, обширен, висок, с големи прозорци, светъл. Питат брат Чернев: „Колко ви излезе салона?“ Брат Чернев казва: „Конската торба знае.“ Да! И след като се построи салона, в конската торба още имаше пари. Не се свършиха. Законът на изобилието действуваше безотказно. Когато се работи за Господа, Той завъртва крана и рогът на изобилието се излива чрез хората.

53. БЪЛГАРИТЕ ВЪВ ВОЙНА С ЦЯЛ СВЯТ

На 13.XII. 1941 г. българите обявиха война на Америка, Англия, Франция. Накрая на 28.10.1994 г. и на Германия, като преди това на 5.IX. 1944 г. Русия обявя война на българите. За туй че по едно време българите се намериха във война с целия свят, питат Учителя, какво ще стане сега? Учителят вижда другояче нещата. Той казва: „Българите обявиха война на Злото, а Доброто обявя война на българите.“ Ето как седят нещата за Учителя. Не по човешки, а по Божественому. Не обезпокоени от положението приятелите продължават да питат: „Учителю, какво ще стане сега с България?“ Учителят казва: „Един поп пътувал с талига. Конят му се уплашил от нещо и хукнал. Талигата дошла до канавката и се обърнала и попа изхвъркнал от нея. Но случило се, че главата му се ударила в една къртичина, на меко. Така попа не пострадал. Само малко се натъртил. Но наблизко имало камък, ако беше ударил главата си в камъка, нямаше да остане жив. Същото ще се случи и с българите. Те ще минат благополучно през тази опасност.“

Ние доживяхме още 30 години. Всичко се изпълни точ в точ така както каза Учителя.

54. ПЧЕЛИТЕ

Една година кошерите на Изгрева дадоха много мед. Сестрите занасят питите на центрофугата в малкия салон, но не се сещат да затворят горните прозорчета и пчелите скоро напълниха салона. Какво да направят? Не могат да ги изгонят. Казват на Учителя. Той влиза, казва няколко думи и пчелите си отиват. Какво е казал Учителят на пчелите? И защо са го послушали и напуснали собствените си пити с мед. И кой има власт над всички земни твари и небесни обитатели. Ето това е въпросът. А отговорът е само един. За мен самият и за вас. Той е общ.

55. ВЪЛЦИТЕ

Брат Гръблев служи в Дели Ормана, на границата, охранява границата. Тази зима е била зима с дълбоки снегове и студ, че чак дърветата се пукат. Брат Гръблев обхожда на кон границата от пост на пост през дивите гори на Дели Ормана. От Румъния нахлуват вълци, страшно става да се ходи из горите. Като идва в София в отпуска брат Гръблев пита Учителя: „Какво да правя? Нося оръжие. Да ги избивам ли?“ Учителят му казва: „Няма да убиваш! Когато си в опасност ще Ме призовеш, ще си представиш живо Моят образ.“ След няколко дни като се връща брат Гръблев, върви през гората и ето заобикаля

го глутница вълци. Носи оръжие, пушка, има пистолет, но не ги употребява. Призовава Учителя. Вълците наклеват наоколо и нищо не му правят. Спомня си думите на Учителя: „Когато си в опасност, представи си живо моят образ и Ме призиви.“

Той преминава покрай тях, а те го гледат, гледат ли, гледат и мируват. Човек минава покрай тях. А над него е Божията ръка.

56. РЪКАТА, КОЯТО БИЕ НЕ Е БЛАГОСЛОВЕНА

Първите години, когато Учителят полагаше основите на Братството не забраняваше на приятелите да ходят и на черква. Някои си ходеха. Даже в нарядите тогава се предписваше отиване сутрин на черква. Но тогава духовенството започна гонение срещу Учителя и приятелите престанаха да ходят на черква. Приятелите в Айтос ходеха също редовно на първа черква, но попа започна след службата да държи сказки против Учителя, с такъв лош език, с такива хули, клевети, проклетия, че на приятелите ставаше горещо, като че ходеха на жарава. Брат Георги Куртев и брат Сапунов престанаха да ходят. Но попа не преставаше да хули, а брат Сапунов кипи, той е тъй от типа на Тарас Булба, воювал е на Шипка. Не търпи неправди и лъжи. Ходи с един дебел чапат бастун, буен човек. Решават те с брат Георги да дръпнат на попа един бой. Определят си кога и къде да го причакат, ще му метнат на главата един чувал и с бастуна ще го набият хубаво. Но това само те знаят, никой друг. Обаче малко преди това да стане, брат Георги получава писмо от Учителя. Между другото писмото завършва тъй: „Вие се каните да бийте попа. Ще знаете, че ръката, която бие, не е благословена.“ Брат Георги и брат Сапунов потъват в земята. Как е узнал Учителят намерението им да бият попа? В последствие този поп пострада по своя вина, разпопиха го и не стана нужда от бастуна на брат Сапунов. Има една такава поговорка: „Език мой, враг мой.“ Попът предизвика намесата на Божията Правда и тя отмери всекиму заслуженото според приказките и според делата.

57. БЪЛГАРСКИТЕ НАРОДНИ ПЕСНИ

Българския народ е прекарал 500 години под турско робство. Минал е през големия страдания и под тяхно влияние българската народна песен се е изменила, влезнали са отрицателни образи, горчиви чувства, скръб, отчаяние. Някои песни са просто плач. Учителят е работил дълги години върху българската народна музика. На едно място Той казва: „Аз съм работил повече от двадесет години, докато изчистя българската музика да обърна отрицателните образи в положителни и лошите чувства в добри. Много време ми е вземало това, докато възстановя чистотата на българската народна музика.“ И Учителят даде ред образци на очистени български песни.

Тази песен е един от опитите, които Учителят прави. Думите са положителни, както Учителят ги е предал. „Светли дни мамо настанаха за млади момци. Не момци бащин имот да делят и баща си да наскърбяват, а житно зърно да сеят, богата жътва да жънат и да се учат братски да живеят, та баща си да радва. Светли дни са мамо настанали, настанали за млади моми и момци.“

Учителят остави същата мелодия, но преобърна текста на песента в положителна, възходяща посока.

58. ВЯРАТА

Брат Никола Гръблев, военен, охранява границата в Добруджа, Дели Ормана. Наоколо турски села, но турците го почитат като праведен човек. Тази година сушата е голяма. Месеци дъжд не вали. Събира се народа, прави молебствия за дъжд, колят курбани, отговор няма. Сушата продължава. Всички поселища изгорели. Тогава турците изпращат делегация до брат Гръблев. „Помоли се ти, дано Аллах те чуе да завали дъжд“, казва делегацията. А фелдфебела се смее на брат Гръблев, казва му: „Търсят те, да им дадеш дъжд!“ Братът казва: „Нека дойдат!“ Предрича на делегацията: „В петък ще вали! Но да се съберат всички ваши, всеки, който е завел дело срещу брата си, да го прекрати. Които имат вражда да се опростят, които имат вземане-даване да се разплатят, да нема омраза, да няма вражда, всички примирени ще дойдете на събора в петък, на определеното място и никакви курбани няма да се колят!“ Отива си делегацията и донася нарежданията на брат Гръблев. Турците са изпълнителни. Брат Гръблев ходи и се моли: „Господи, Учителю, отговори на молитвата ми, нека да завали дъжд в петък“. Денят, когато беше определена срещата и молитвата за дъжд пристига и брат Гръблев на местото. И той ще се моли с тях, с турците - те на турски, а той на български. А небето е ясно, нито едно облаче по него. Почва молитвата и ето задава се едно облаче, друго облаче, небето се покрива с облаци, духва вятър, блясват светкавици, почва дъжд като из ведро. Брат Гръблев само повтаря в себе си: „Господи, благодаря Ти! Ти ме послуша Учителю.“ След този случай авторитета му сред турците порасна много. За тях той беше Божий човек, чийто молитви се чуват и изпълняват.

59. ПРОПОВЕДТА

Един брат отива при Учителя и Му казва: „Ще отида да проповядвам на хората Новото учение“. Учителя му казва: „Това са стари методи. Те не дават резултати. Ние ще ви дадем нови методи за работа.“ Братът пита: „Какви са тези методи, Учителю?“ Учителя казва: „Ходил ли си на планината? Спирал ли си се някога на някоя хубава полянка, вдъхвал ли си въздуха? Усещал ли си аромата на теменужката? Ще проповядвате като цветята! Усещаш дъхът им, а самите тях не виждаш.“ Така и ние ще живеем с този народ и делата ни ще ухаят на чистота и доброта. Това е новата проповед според Новото Учение.

60. ПОСЛЕДНИЯТ ШАРАН

В първите години някои от старите братя и сестри, които бяха вегетарианци, риба още си похапваха. На един от търновските събори братята от Русе донесоха голям, тлъст дунавски шаран, 6-7 килограма. Към тях се присъединиха още няколко братя, образува се компания, със силното желание да си похапнат шаран. Брат Епитропов дава нареждане на сестра Иларионова как да се приготви шарана. Как да го изчисти, изкорми, да го напълни и как да го увие в пита от тесто и да го прати на фурната. Със строго поръчение на фурнаджията, кога и колко да го пече и на каква фурна. Да не е много силна, да не прегори питата. Всичко се спазва според неговите нареждания, щото той е майстор на тези работи. Двама братя занасят шарана на фурната, предават нарежданията на фурнаджията. Като минава нужното време донасят шарана. Зачервен, ароматен, кухнята се изпълня с ухание. Братята с жадни очи се на-

реждат наоколо, а брат Епитропов взема ножа и се готви да го нареже, но става спор между братята, кой от коя част да вземе. Едни искат откъм опашката, други от средата, разгорещява се спора и дори си казват няколко остри думи. В това време в кухнята влиза Учителят с една кана, да си налее вода. Спира се, вижда положението, долавя желанията, обръща се към сестрата и казва строго: „От този шаран никой няма да яде. Ще го раздадеш на бедните от махалата.“ Братята остават потресени, разочаровани, но щом Учителят е казал, не може да не се изпълни. Братята седят наоколо с жаден поглед гледат шарана, вдъхват сладостния мирис, устата им се наливат със слюнки. Учителят пак си налива вода и си отива в стаята. Но брат Епитропов е сладкодумен. Той убеждава сестрата: „Е, че ще го раздадем, ще го раздадем, то се знай, но поне по едно парченце няма ли и ний да си вземем, да го опитаме?“ Сестрата и тя е склонна. Брат Епитропов пак хваща ножа, а братята се приближават. В туй време скръцва вратата на Учителевата стая, всички се дръпват настрана, като че нищо не е станало. Вземат позата, като че не ги интересува шарана. Учителя отново си налива една кана вода и тъкмо да си отиде котарака, който присъствува там протяжно измяква. Учителят казва: „И на котарака му се яде шаран“ и си отива в стаята. Брат Епитропов пак хваща ножа. Тъкмо да пристъпи към шарана, скръцва вратата на стаята на Учителя, влиза пак с каната да си налее вода. Поглежда братята и казва строго на сестрата: „От този шаран никой няма да яде! Ще го раздадеш на бедните! В този дом риба повече няма да се готви!“ Това беше краят. Това беше последният шаран. Човешките желания има нужда да се възпитават. И да се насочват във възходяща посока.

61. КЪМ ПОСЛЕДНИТЕ ДУМИ НА УЧИТЕЛЯ

„Всички Слънчеви системи могат да угаснат, целият Космос може да изчезне, но Любовта остава за вечни времена. От нея произтича всичко в света. Само хората, които имат постоянството, велико търпение, могат да намерят Истината! За бъдеще ще имате съобщение с Небето като със радиовръзка.“

62. ПЕСНИТЕ

Има песни, които Учителят ни е дал, които могат да изменят и превърнат едно отрицателно състояние в положително. Например песенчицата: „Аз в живота ще благувам!“ или „Да имаш вяра!“ или „Весел ти бъди!“ или „Благост“ и много други. Тези песни имат магическа сила. Те са здравословни. Заслужава да се разгледа музиката на Учителя от това гледище. Има песни, които са дов. Те призовават добрите сили, които могат да ни помогнат в труден момент. И музиката на Учителя иде от същият онзи възвишен свят, от който иде и Неговото Слово. Търсете първом Царството Божие!

63. СРЕЩАТА

В Самоков живееше офицерско семейство. Жената чуваше често да се говори за Учителя и искаше много да Го види, но не можеше да намери време. Една нощ сънува сън: Влиза в стаята човек с бели коси и брада, много изморен, помолил я да го приеме, да си почине. Поканила Го жената, наредила

му легло, сама събула обувката му. Направило ѝ впечатление, че чорапите му били съвсем чисти. Като си починал, нагостила го и човекът си отишъл. На другия ден жената си рекла: „Ще отида да видя Учителя да чуя Неговата беседа.“ Идва на Изгрева, било неделен ден. Салонът пълен. Влиза Учителят. Като Го вижда жената изтръпва: „Та това е човекът от моя сън! Дали ще ме забележи сред толкова хора? Но в този момент Учителят се обърнал право към нея и я погледнал. От този поглед жената разбрала, че Той я познал. Оpozнаването е взаимно. Първо Учителят търси своя ученик и второ ученикът отива при Учителят си и започва да учи, проучава Словото Му след което го изпълнява.

64. ПИСАНО Е

През един от търновските събори привечер приятелите виждат, че Учителят събира нещо от земята. Притичват се и те да помогнат. Събират от земята пръснати житни зрънца. Като ги събират Учителят казва: „Писано е, да се не изгуби нищо!“, помълчал и добавил: „От Словото Божие“. А сестрите същия ден чистили жито, за да сварят. Чистили какво чистили и изхвърлили заедно с боклука и чисти зърна. Тях се навел да събере Учителят. Събрал ги и ги дал на един брат да ги прибере. Този брат бях аз - брат Борис.

И затова на мен се даде задачата да се грижа за печатаното и непечатаното Слово на Учителя и аз го опазих. Не изгубих нищо. Но другите около мен го изхвърлиха на боклука. Защо и как стана това - ще го разкажа, когато му дойде времето и мястото.

65. КРАДЕЦ В ЛОЗЕТО

Една вечер в късната есен Учителя и няколко сестри седят при елипсата в боровата горичка до чешмичката със зодиака и разговарят. Изведнъж Учителя става неспокоен, излиза на поляната и се затичва бързо, достига до другия край при лозето, изправя се и извиква високо: „Ти там, стой!“ Притичват и сестрите и гледат в лозето човек изправен, държи ножче в ръка, в краката му вестник и във вестника отрязани няколко гроздове. Седи неподвижен като вкаменен. Учителят прекосява пак поляната енергично, отива в стаята си, след малко се задава и след Него върви брат Ради с голяма кошница пълна с грозде. Учителят се приближава до човека и посочва на Ради да остави кошницата до него. Казва на човека: „Нашето грозде е още зелено, ето това е узряло!“ Човекът се навежда взема кошницата и си тръгва, като колкото по се отдалечава, по-бърза, докато почва да тича. След няколко дни Учителят седи пред салона с няколко братя и сестри. Идва онзи човек, оставя до Него кошницата, целува Му ръка и си отива като се кланя непрекъснато, все с лице обърнато към Него. Човекът си върна кошницата, благодари на Учителя и заднешком се оттегли. Беше му дошло времето да яде от гроздето на Учителя, но не му беше дошло времето да се нахрани със Словото на Учителя. Важно е да улучиш времето си и времето да те срещне точно тогава когато трябва. Ние на Изгрева имахме тази привилегия да сме с времето на Учителя.

66. ПЧЕЛАТА

Приятелите разговарят с Учителя пред долната стаичка. Изведнъж около тях се завъртява неспокойна пчела. Върти се, върти се и се удря в Учителя. Учителят спира да разговаря. Втори път пчелата се завърта около Него и пак се блъска в Учителя. Учителят спира за момент, влиза в стаята си, след малко излиза с кана вода и отива при кошерите, чак на другия край на поляната срещу лозето. Дали са на пчелите сироп с хранилка отвън, но той се съгъстил от слънцето и много пчели се залепили в него. Учителя налива вода по малко и с една клечица разбърква сиропа, разреждава го и освобождава пчелите. Пчелите отлитат от хранилката и радостни кръжат около кошера. Онази пчела, която беше изпратена да търси помощ от Учителя, бе Го намерила и предала своя зов за помощ и закрила.

67. УЧИТЕЛЯТ В СЕЛО ХОТАНЦА

Преди да отиде в Америка Учителят е бил учител в село Хотанца. Като дошъл в селото, почувствала се голяма промяна в училището. Той създава навика в децата да излизат сред природата и да я обичат. Голяма част от знанията се водят на открито. Учителят научава децата и на хигиена, като особено държи на чистотата. Децата са имали лошия навик да се клеветят. Учителят ги слуша като Му се оплакват и сърдито казва: „Мълчи, ти по-добър ли си от него?“ В скоро време клеветата изчезва от училището. Също се биели често. Хване двамата за ушите - единия, който е бит, и другия, който удря, изправя ги на дъската и казва: „Виждате ли ги? И вие сте като тях.“ Така децата се усмирили, настъпило помирение между тях, за да даде място на песните, които пеели и, на които ги учил новият учител със своята цигулка.

68. РЪКОВОДИТЕЛИТЕ

Тази година след срещата на ръководителите в София, те пожелаха да отидат с Учителя на Витоша на екскурзия, но сестри да няма. Тук имаше ревност. Братята искаха да се проявят те, те да се грижат за Учителя, сестрите да не им се бъркат. Учителят оставяше нещата естествено, но на тръгване покани две сестри да дойдат на екскурзията. Пристигнаха на Ел Шадаи, разположиха се, денят беше хубав, слънчев, топъл, накладоха огън, възвариха чайника. Само братята прислужват около Учителя. Сестрите държат на страна. След закуската и почивката, пак почва разговор. Изпяват се няколко песни. Хубавият ден донася и добро разположение. Братята шетат старателно и поглеждат сестрите насмешливо. Само сестри ли могат да шетат и ние умеем нещо да направим. Турят картофената супа. Тук вече свещенодействува брат Добрев от Сливен. Става обед, супата е готова. Всички насядат около Учителя, брат Добрев отива да донесе тенджерата със супата, но огнището несръчно направено, камъните се разпръсват, тенджерата се обръща и супата се разлива. Всички хватат и сестрите се разсмиват. Този смях заразява и братята и доброто разположение отново се връща. Сестрите пригответе набързо някакъв обед. Учителят се усмихва и казва: „Ех, без сестри не може. Те са необходим елемент, а братята искаха да ги отстранят.“ Екскурзията завършва добре. Всички се върнаха освежени, бодри, радостни. Учителят обичаше нещата да стават естествено, просто. Ръководителите по време на Школата бяха все мъже, братя дошли при Учителя при отварянето на Школата. Братя с

тежест, с авторитет, които идваха от една друга епоха. А ние младите тогава бяхме деца на Школата, ние дойдохме с нея и по нейното време възрастнахме, станахме големи и поехме своя път на ученичеството.

69. РУСКИТЕ ВОЙСКИ

Руските войски дойдоха в България, дойдоха и на Изгрева. Един ден поискаха от Учителя да им отпусне салона да си дадат забава, като обещаха, че друг път няма да искат салона. Изпращат сестрата при Учителя да го пита, а денят беше събота. В събота Учителят никого не приема. Но сестрата е настойчива. Казва: „Учителю, те само за един път го искат. После вече няма.“ Учителят е малко ядосан и казва: „Но ако ме излъжат, и те и който ги защитава ще има да видят.“

Наистина те излъгаха и го взеха още няколко пъти. А в онази събота Учителят не приемаше, защото беше ден за Господа. И така дойдоха в деня на Господа да вземат салона. Взеха го. Дойде време, че го разрушиха същите тези хора. Е, ще дойде време и да отговарят за това. Ако не аз, то вие ще проверите това.

70. СТРАННИК СЪМ НА ТОЗИ СВЯТ

Бяхме с Учителя на Ел Шадай. Учителят беше приседнал на каменното кресло и беше се облегнал на своя камък. Денят беше летен, слънчев, топъл, никакъв ветрец. Разговорът беше затихнал, песните бяха изпяти. Настанала беше онази приятна тишина, като малка пауза, като почивка. Тогава един брат - Неделчо Попов внезапно замоли Учителя: „Учителю, изпейте ни нещо, което не сте ни пели до сега.“ Тази молба се видя на някои братя и сестри неуместна, но всички мълчаха. Учителят беше притворил очи, вдълбочен в себе си. Ние не очаквахме, че той ще отговори на молбата на братя. Но Учителят все така с притворени очи запя песента: „Странник съм на този свят, никого не познавам освен Тебе, Ти Господи Боже мой си създал всичко за мене. Аз отпращам своята благодарност към Тебе, на Тебе Господи възложих своето упование. Да възлезе молбата ми към Тебе!“ Потръпнахме от гласа, от чувството, с което беше изпънена тази песен. Тя откри за нас Учителя в една нова светлина. Всички слушахме с трепетно внимание и благоговение. Като свърши Учителя настана благоговейно мълчание. Всички бяхме покъртени от песента. Мелодията и думите бяха необикновени. Тази песен ни откри за миг светилището на храма. Облърна ни чувството за чистия и свят живот. Животът с Бога. Тази песен е свещена песен.

71. ИЗПРЕВАРИХМЕ С ЕДНА МИНУТА

Не помня точно коя година беше, ние излязохме с Учителя на 7-те Рилски езера. Бяхме доста голяма група, може би 100, а може би и повече хора. Тогава се изкачвахме още през Сапарева баня - значи ще да е било в първите години. Бяхме уговорили с шофьорите на колите кога да дойдат да ни вземат. Наехме магаренца от селото и те изнесоха багажа до горе. Разположихме се край второто езеро на слънчевите склонове, опънахме палатките, запалихме огньовете, чайниците завряха. Братският живот лумна естествено, спонтанно. Сутринта излязохме на Изгрев, на първия молитвен връх, на за-

падния склон. След молитвата правихме първите шест упражнения. След това Учителят държеше кратка беседа или се повеждаше разговор. Времето беше хубаво, топло, слънчево, тихо, небето ведро синьо, дълбоко. Въздухът, какъв въздух имаше тук - чист, свеж, силен, укрепителен. Приятелите вече съжаляваха, че бяхме определили деня за слизване, иначе можеше да останем по-дълго време. Но тази сутрин, когато беше определен ден за слизване Учителя беше неспокоен. Често поглеждаше малкия походен анероид, показващ барометрично налягане. Сутринта след молитвата не държа беседа, нито остана на разговор, но ме извика и каза: „Прибирайте веднага палатките и стягайте багажа. По-слабите братя и сестри да тръгват веднага напред.“ Току-що бяха дошли и магаренцата. Почнахме работа, но Учителят беше все недоволен, виждаше му се, че бавно работим. „Още ли не сте стегнали багажа?“ Нас само това ни и трябваше. Работата кипна, изпратихме слабите напред, натоварихме мулетата, придадохме към всяко муле по двама братя да го крепят на опасните места да го подържат да се не обърне по стръмните пътеки. Колоната тръгна, движехме се колкото беше възможно най-бързо, а Учителя все ни подканяше и не беше доволен. А времето ясно, тихо, слънчево, на никого не му се искаше да напусне планината. Братята и сестрите се чудеха, защо тъй бърза Учителят. Минахме край хижа Скакавица. Никакво спиране, никаква закуска. Спускахме се вече по стръмните склонове след хижата, тук пътеката е най-трудна, стръмна, каменлива, товара голям, муленцата слаби, почти на ръце ги снемехме по склона. Но минахме благополучно. Не бяхме достигнали още Паничище и времето внезапно се промени, задуха западния силен вятър. Тежки облаци покриха небето, зачу се тътнеж на гръмотевици, проблеснаха мълнии, облаци станаха тъмни, куршумени, мълниците разкриваха зловещо движение в тях. Ние вече тичахме надолу, край Паничище минахме, първите едри капки дъжд почнаха да падат. А горе в планината всичко вреше. Виждаше се дъжда как се излива на потоци. Пристигнахме в селото в дъжд, колите току-що бяха пристигнали и на шофьорите им се искаше да си похапнат, но Учителят не даде. „Тръгваме веднага!“ Първата кола потегли. В нея беше и Учителят, втората кола след нея тръгна. Другите две коли се позабавиха малко, искаха приятелите да си похапнат кисело мляко от селяните. А дъждът се уплътни, то не беше вече дъжд, а водопади. По шосето потекоха реки, колите хвърчаха, навлизахме във водната стихия, а тя се усилваше. А горе в планината беше страшно да се гледа. Когато достигнахме най-ниската част на пътя, при селото Долна диканя, реката беше придошла, но освен това отгоре се задаваше водна стихия като стена, висока два метра. Втората кола се възвемаше вече по отсрещния склон, когато пороят я удари отзад. Още малко и щеше да я отвлече, но мощната Фордова кола се измъкна и пое високият насрещен склон. Долю водната стихия влачеше всичко. Купи сено, плевни, че и цели къщи. Ние бяхме в безопасност. От тук пътя се изкачваше на високо. Колите, които бяха позакъснели заради киселото мляко, което изядоха останаха оттатък пороя и не можеха да преминат. Върнаха се и на другия ден се прибраха през Самоков. Пристигнахме на Изгрева благополучно, измихме се, преоблякохме се и отидохме в нашата скромна трапезарийка на картофена чорба. Сестрите, които ни очакваха бяха се погрижили за това. Учителят беше на поляната, доволен, усмихнат, разположен, весел. Като се приближих до Него и Го поздравих и му целунах ръката Му. А той каза: „Изпреварихме с една минута“. С това искаше да ми обясни защо е бързал толкова. Какво разположение внася картофената супичка след напрежението? Колко е приятно гореща, ароматична, особено когато има резенче лимон и малко чер пипереч. Скромни, простишки блага за които тъй сме благодарни на Учителя. На вече-

рята Учителят пак се усмихна, погледна приятелите и каза: „Изпреварихме се една минута!“ Всички се усмихват. Но аз не се усмихам. Нещо в мен ми нареджда да запомня всичко това. И когато през 1950 г. затвориха нашата печатница на Изгрева ние бяхме успяли да отпечатаме от 1945 г. до 1950 г. 51 томчета от беседите на Учителя. Бяхме изпреварили стихията на разрушението с една минута.

Да доразкажа случката с онези 3 камиона, които изостанаха и стихията ги спря. Те престояха два дни докато се оттегли водната стихия. Тя беше удавила хора, животни и завлякла всичко по пътя си. Нашите през цялото това време са наблюдавали този ужас и изобщо повече не хапнали от киселото мляко.

72. КОКОШЧИЦАТА И КУЧКАТА

Враговете на Братството откриха кръчма зад салона. Дадох я под наем на един груб, грозен човек, нахален, готов по най-малък повод да вдига скандали. Той постави скарата си, току до стената на салона, под стаичката на Учителя. Тури разни високоговорители, пущаше шумна и неприятна музика до късно през нощта. Пиянски компании викаха, пееха, вдигаха скандали, че и побоища. Учителят търпеше. Някои по-буйни братя искаха да се намесят, но Учителят не допусна. Кръчмарят развъждаше кокошки и те често правеха пакости на цветята. Но между кокошките се намери една малка, бяла ярчица, тя почна всеки ден да излиза горе пред вратата на Учителя и там на изтривалката снасяше по едно яйчице. Малката кокошчица се изкачваше по стъпалата, от стъпало на стъпало и не се смущаваше от това, че хората излизаха и слизаха по стълбата. Тя се провираще между краката им, идваше пред вратата на Учителя и снасяше яйцето си. След това кацваше на парапета, изкудкудякваше силно и се спускаше по въздуха долу. Това правеше всеки ден. Сестрите ѝ туриха една щайга до вратата и тя снасяше яйчицето в нея. Разбира се Учителят нареди яйцата да се заплащат на кръчмаря. Кръчмарят развъждаше и кучета. Имаше породиста кучка „Дог“, голяма, хубава - Леда. Но Леда се привърза към Братството. Прекарваше по цял ден между братята и сестрите. Те я обикнаха, даваха ѝ по някое късче хлябец или нещо друго, това тя предпочиташе пред месните храни на господаря си. Кръчмарят много се гневеше на това, затвори я, биеше я, но тя щом се освободеше идваше между приятелите. Един ден кръчмарят я наби, изруга я, нарече я „дъновистка“ и я изпъди. Тъй тя остана в Братството. Учителят търпя кръчмаря година, две, после изведнъж стана някакво произшествие и кръчмата се затвори. Тъй се отървахме от това неприятно съседство. Но Учителят ни предаде нагледно един хубав урок. Търпение. Пример на ТЪРПЕНИЕ И САМООБЛАДАНИЕ.

Бяхме си заплатили за яйцата и разплатили с онзи, когото бяха изпратили тук, за да пречи на Братството и да тормози Учителя.

Приехме между нас онази сътворена твар - кучето, която ни позна и остана при нас. Приехме всичко и чакахме да се задвижи окултния закон на Божията Правда. И той се задвижи и въздаде всекиму според заслуженото.

73. ЗАВЕТЪТ НА ЦВЕТНИТЕ ЛЪЧИ

Първите години Учителят раздаде на братята и сестрите книжката „Завета на цветните лъчи на светлината“. Тук са избрани мисли от Писанието. Подредени според цветните лъчи на светлината. Тази книжка е свещена. Тя се дава само на верни братя и сестри. Ученикът трябва да я носи в себе си, когато пътува, когато минава през опасни места. Има ред правила как да си служим с нея. Брат Георги Куртев пази книжката си във войнишката си торбичка. Но настана отстъплението от Тракия, брат Георги евакуира болните си на гарата в Одрин, а суматохата е невидждана. Войските отстъпват. Последните влакове за България заминават, а турците настъпват. Багажът на болницата е струпан на перона между хиляди други багажи. Войници тичат, тъпчат всичко, всеки бърза. Войникът, който е оставен да пази багажа и него го няма, той се е качил вече на влака. Брат Георги се отправя към техния вагон, но в туй време си спомня за книжката във войнишката торбичка. Затичва се към перона. Багажа е разхвърлян съвсем е тъмно вече, нищо не се вижда. Как ще намери в тази бъркотия торбичката? Отчаян той бръква в един куп багаж, сграбчва нещо и като поглежда неговата войнишка торбичка. Прегръща я, хуква към влака, едва туря крак на вагона и влака потегля. Брат Георги прегръща торбичката, нещо го стопля отвътре, дава му сила - „Завета на цветните лъчи на светлината“. Невидимата силна топла, бащинска ръка, тя е която ни крепи и ръководи в живота. А тази книжка е стъкмена от Учителя и са думи изказани от Господния Дух през всичките тези времена откакто е човек на земята. Духът Господен е в тях. И ръката Господня е над онзи, който работи с тази книжка, защото тя носи Виделина.

74. КАК УЧИТЕЛЯТ СЕ ОСВОБОДИ ОТ ВОЕННА СЛУЖБА

Имаше един старинен военен закон според който на всеки 25 000 новобранци, един се освобождаваше от военна служба, ако изтегли билетчето на което пише: „Да“. Учителят се явява пред комисията и казва: „Аз ще изтегля билетчето!“ Бръква в сандъчето, изважда билетчето и го подава на комисията - „Да“, тъй се освободи Учителят от военна служба. След това Той никога не бе викан от военните нито през войните, нито след това. Когато Го запитаме как така е станало, че военните власти не Го закачат, Той ни разказа този случай.

75. УЧЕНИЯТ БРАТ

Преди години, когато правехме нашите опити за братски комунален живот в Русе, на стопанството на братя Маркови, дойде ни на гости Учителят. В неделния ден дойдоха мнозина приятели от Русе, да се видят с Учителя и да им поговорят. Разположихме се вън на открито на масите, а на масите в панери какви ли не плодове - ябълки, круши, грозде, дюли, всичко най-хубаво. Случи се на масата един брат, който като взема думата и вече не престана. Той искаше да покаже на всички колко много знае. Непрекъснато цитираше автори, окултисти, учени, философи, поети. От него никой не можеше да проговори. В приятелите се създаде напрежение, защото на всички се искаше да чуят какво ще каже Учителя. Но този брат не спираше и все говореше. При ед-

на естествена пауза, Учителят присегна, взема от панера две големи дюли, туря ги на масата и каза: „Като знаеш толкова много кажи колко тежи едната дюля и колко другата!“ Братът остана смутен. Той говореше за такива отвлечени философски и научни въпроси, а Учителят го пита, колко тежат дюлите. Всички замълчаха с интерес. Учителят посочи едната дюля и каза: „Тази дюля тежи 960 грама, а другата 760“. Един от братята изтича, донесе везни, претегли дюлите. Те тежаха точно толкова, колкото беше казал Учителя. Всички се разсмяха, настана оживление. Ученият брат замълча. Името му беше Георги Тодоров, математик. Разговорът протече естествено, просто. Учителят можеше да поговори на приятелите и те можеха да Го слушат спокойно. Има само едно знание, което е и за земята и за небето. То е Божественото знание. Който го притежава има знанието на света и на Небето. Това знание се дава от Духът Господен. С когото е Духът, с него е и знанието.

76 . БЪЛГАРИЯ

Веднъж Учителят рече: „България никога няма да бъде голяма по територия! Но тя може да бъде велика само чрез Божественото Учение!“ Затова, за да запазите България първо трябва запазите Словото на Учителя. А то, Словото ще съгради нова България, България на Духът Господен. Амин!

77. УЧЕНИКЪТ ИЗПИТВА УЧИТЕЛЯ СИ

С Учителя и Братството се запозна един интелигентен брат, учен брат. Той беше учител по история в гимназията, човек с широка култура, с големи познания и не само по своя предмет, но имаше голяма, обща култура. При това беше ученик и почитател на Масарик, който беше за него идеал. На времето беше канен за професор в университета, но не прие от скромност. „Не съм достатъчно подготвен за тази длъжност.“ Като се запознава с Учителя, той си казва: „Чакай да проверя дали туй, за което се приказва е вярно. Дали има Учителят такива познания и такава култура, за каквато се говори.“ И почва той да ходи при Учителя на разговори, засяга най-различни въпроси и общи и специални и намира че Учителя по всички въпроси е осведомен отлично. Знае което той знае, но знае и нещо повече. Засяга Той научни въпроси. Засяга въпроси по история, по философията на историята, засяга въпроси от естествените науки, засяга въпроси и от художествената литература. Учителят познава класиците, дава характеристики за тях и на творенията им, прави разбор, разглежда героите им и ги съпоставя. Разглежда и идеите, които те засягат. Нашият нов брат остава учуден. Учителят знае, което той знае, но знае и нещо повече. Тогава той се убеди, че Учителят носи висока култура, че тя почива на друга основа - духовна. И братът става ученик на Учителя. Но случи се след време, този брат извърши една голяма погрешка в живота си. В работата си като учител това го съкруши, съвестта му възстана, той беше отчаян от себе си. Настана в него едно такова угризение на съвестта, такива страдания преживя, че не можеше да си намери място, избягва в гората в най-затънтеното място. Там се скрива съкрушен и отчаян, облегал се на едно дърво и плаче. След малко чува лек шум, вдига глава и гледа до него Учителя. Посядват, мълчат известно време, после Учителят казва: „Тези изпити аз ти ги поставих.“ Братът слуша виновен. Учителят продължава: „Спомняш ли си като дете, че като падна във водата щеше да се удавиш? А един косач наблизко дойде и те извади? - аз бях този косач. А когато се подхлъзна от купата сено и

цеше да се научиш на вилата кой те спаси? - Аз те спасих. А когато следваше в Прага и извърши това престъпление? - Аз те турих на този изпит.“ И Учителят му изброява всички изпитания, през които е минал до сегашното и казва: „И това изпитание Аз ти го поставих“. Тогава братът разбира какво нещо е Учител и ученик и че Учителят има грижата за ученика си от най-ранната му възраст, през целия му живот ученикът е под неговите грижи и ръководство. Така се смири ученикът, който искаше да изпитва своята Учител. Този брат бе Иван Радославов - учител по история. Пред нас казваше: „Като си помисля, че исках да изпитвам Учителя - срам, срам ме обзема. Невиждан и нечуван срам.“

78. ПРЕДСКАЗАНИЕ ЗА СТРАДАНИЯТА НА СВЕТА

На 4 април 1925 г. Учителят каза много сериозно: „Аз като си замина на земята ще дойдат такива страдания, каквито светът никога не помни. Тъй ще бъде веднага след като си замина.“ Той си замина на 27.XII. 1944 г., след което започна един период на 45 години, който той бе предсказал. Това бе времето на комунистическата диктатура. Някои не я доживяха, а другите трябваше да я преживеят и да предадат Словото на Учителя за следващото поколение.

79. ЧЕРВЕЯТ НАПАДА ХУБАВАТА ЯБЪЛКА.

Дойдоха сестри при Учителя и Му говорят против друга сестра. А това бе Олга Славчева. Говориха Му дълго. Учителят мълчи и ги слуша. Сериозен, строг, нищо не им казва. Като си изказаха всичко каквото имаха, отидоха си. Тогава Учителят се обърна към брат Боян Боев, който бе до него: „Червеите най-напред нападат най-сладките ябълки!“ Брат Боян си го записа в тетрадка-та.

Пак за същата сестра дойдоха сестри да говорят на Учителя. Той мълча, слуша ги, най-после отсече: „Щом Бог я търпи и вий ще я търпите!“

Тя беше узряла ябълка и всеки я поглеждаше и протягаше ръка да я вземе. Но други ги бяха преварили и я нападнаха. Имаше сили, които се стремяха да ограбят ученика отвътре и да го отклонят от пътя му. А останалите сестри, които се оплакваха от Олга още не бяха узрели, а бяха зелени ябълки, дори кисели. Не беше им дошло времето. После им дойде времето, те узряха, станаха червени, жълти и вкусни ябълки и тогава ги нападнаха червеите. Ние можехме само да установим фактите - че червеите нападат само най-зрелите и най-сладки ябълки.

80. РАЗГОВОР ЗА БРАДАТА И КОСЪМА

В един разговор на полянката Учителят каза на някои братя и сестри, които Му се оплакваха, разправяха своите мъчнотии. Учителят мълча, мълча, най-после обърна се към тях и каза: „За вашите лични работи и косъм от братата си не давам, но за Учението всичко е приготвено.“ Всички млькнаха. А някой трябваше да го запомни и приложи. Ние жертвувахме личния си живот, за да запазим Словото Му и да Го предадем на следващото поколение след нас.

81. ЖИТНОТО ЗЪРНО

В една беседа Учителят казва: „Ще ви дам методи как да обработвате земята и като ги приложите ще получите от един декар толкова жито, колкото от десет декара. Един брат от Старозагорските села - Христо Митов Белчев отива при Учителя и Му казва: „Учителю, дайте ми тези методи, как да обработвам по новия начин земята. Ще ги приложа.“ Учителят му дава. Този брат работи двадесет години върху житото и успя да получи 800 кг от декар и житно зърно едро колкото дрянка. Той донесе на Учителя от това жито. Сега няма да излагам методите, които Учителят му е дал, те остават за проверка. Учителят е говорил в много беседи и лекции за житото. Има беседа „Житното зърно“. В първа серия от беседите. И в много други беседи, лекции и разговори Учителя говори за житното зърно. Той го взема като емблема на човешката душа.

За лечебните качества на житото има много материал даден от Учителя. Методи за лекуване, методи за подържане на здравето. Това е наука. Човек трябва да си създаде отношения към онези същества, които седят зад растенията и се грижат за тях. Силата е в тях.

82. ПРЕДСКАЗАНИЕ ЗА СЪДБИНИТЕ ПО СВЕТА

В една беседа Учителят разказва: „Когато правех своите научни изследвания по френология, срещнах един познат във Варна и му казах: след две години и еди кой си месец и ден ти ще преминеш едно премеждие. Ако съзнанието ти не е будно в този ден, ти ще паднеш и ще си счупиш левия крак.“ Той ми казва: „Ти искаш да ме плашиш. Как ще стане това, от къде знаеш?“ „Ще видиш. Ти трябва да бъдеш буден, за да избегнеш това премеждие.“ И наистина след две години стана това, което му бях предсказал. Това не е гадание, това е предсказание, които почива на чисто математически изчисления.

През пролетта на 1944 г. в село Мърчаево Учителят казва на Георги Драганов в разговор: „Германия ще загуби войната. Руската земя сама себе си пази. Идването на руските войски в България е предстоящо.“ И когато Георги Му казва, че в този случай много глави ще паднат, Учителят му отговаря: „И листата на гората на есен падат, но ще излязат нови напролет.“ За бившите управници Той казва с огорчение: „Те не възприеха нищо от Учението. Не въведоха даже една Паневритмия в училищата“. Като става дума за Лулчев, Той казва на Георги: „На Лулчев не доверявайте, той не предава нещата както трябва.“ Да, тези предсказания бяха изречени, бяха запазени в главите и умовете на приятелите и те провериха как се сбъднаха абсолютно точно.

83. ИЗ ЕДИН РАЗГОВОР С УЧИТЕЛЯ

Божественото Учение, се основава на великата Божествена Любов, която обхваща всички хора, животни, растения и представляват органи на този велик организъм. Това Учение е Учение за Бога, то ще обнови света. Аз черпя своите принципи от великата книга на природата, в която всяко камъче, лист, клонче, цвете, всичко съставя нейната азбука. Аз постоянно правя преводи от тази книга. Ние имаме нужда от великата Божествена наука, с която ще обърнем страданията в радост, недостатъците в добродетели. Всички болести, всички затвори ще изчезнат и живота на земята ще стане песен.“

84. ФОРМУЛА ДАДЕНА ОТ УЧИТЕЛЯ

„Господи, Ти всичко можеш. Твоя Дух, Който си изпратил да ме ръководи чрез Тебе, всичко може и аз чрез Твоя Дух всичко мога.

Господи Ти всичко можеш. И Твоя Дух, Който излиза от Тебе всичко може. И аз, чрез Духа, Който ме ръководи и упътва, всичко мога.“

85. МОЛИТВА ПРОДИКТУВАНА ОТ УЧИТЕЛЯ НА БРАТ ГЕОРГИ КУРТЕВ

1. Господи, Боже мой, направи да видя Твоето Лице.

2. Развесели ме заради Името си,

3. Благослови ме заради Милостта Си,

4. Освети ме заради Духът Си,

5. Въздигни ме заради Словото Си,

6. Помогни ми заради Обещанието Си,

7. Ръководи ме заради Истината Си,

8. Укрепи ме заради Правдата Си

9. и бъди Ти благословен Господи всякога

10. Защото си благ и Истинен към всички. Амин.

Тази молитва е обозначена като „Малката молитва“

86. ПОСЛЕДИЦИТЕ НА КАРМАТА

Когато Учителят пътуваше из България и правеше своите френологични изследвания посети Стара Загора. Прекара няколко дни там, между приятелите. На тръгване отидоха с Него да Го изпратят на гарата някои от братята. Като минават по улицата гледат на една странична уличка убит човек и полицай го пази. Учителят само бегло погледна и каза на придружаващите Го братя: „Този човек е убит понеже е убил двама невинни хора. Това е карма.“ След няколко дни брат Стефан Камбуров като минава край кафененцето отбива се да пие едно кафе. Там е бил и неговият приятел, началник по застраховките. Станало дума за убития човек. Един от присъстващите казал: „Познавам този човек. През Балканската война когато нашите войски превзеха Одрин, войниците заловиха две млади турчета към 15-16-годишни. Доведоха ги при ротния командир, той може би беше малко пийнал и даде заповед да бъдат убити. Никой от войниците обаче не желаеше да извърши това. Те са още деца, каква вина имат? Войниците не искат да убиват момчетата. Да ги задържим като пленници, но защо е нужно да ги убиваме? Тогава този, когото сега убиха, излезе от редицата и каза, че той ще ги убие. Предадоха му децата. Той ги отведе някъде и ги уби.“

Какви невидими следи долавя Учителят По тях възстановява онова, което се е случило. Никой не знаеше за това и никой не можеше да предвиди докъде стига влиянието на Учителя. До къде стига неговото виждане в миналото, настоящето и бъдещето. Мировият Учител е господар на времето. Вчера, днес и утре, времето е едно за Господния Дух на Силите, които направляват живота на земята и на Небето. Мировият Учител управлява и земята и Небето.

87. МИСИЯТА

След 9 септември 1944 г. един наш брат офицер подполковник Илия Младенов бил на фронта, но по едно време го заболява ръката и той моли началника си да го освободи, да го върне в София. Командирът му дава отпускат, но казва, че като отиде в София, да се отбие в главната квартира да иска да го преместят. Братът пристига в София и най-напред отишъл при Учителя. Този ден Учителят не излизал никъде, нито за обед слязъл, никого не приемал. Седял затворен в стаичката си. Някаква важна работа имал. Сестрата не посмяла да почука, да каже на Учителя, че е дошъл брата, но в туй време вратата на Учителя се отваря. Той се подал, видял брата и го поканил в стаята си. Като разговаряли братът казал на Учителя, че ще отиде във военното министерство да иска да го преместят. Учителят му казва: „Няма да ходиш в Министерството, ще се върнеш на фронта. Има да изпълниш една важна задача.“ Братът се зачудил каква ще бъде тази задача, но понеже Учителят му казва той заминал за фронта. А в това време там между войниците става брожение, явява се недоволство, заплашва да се превърне в явен бунт. То значи да се провали фронта. По едно време викат го по телефона от София от Главната квартира и възлагат на брата задачата да се справи с недоволството, с бунта на войниците. Той казва, че ще се справи със задачата, но иска да бъде свободен в своите действия, да работи тъй както намира за добре. Същата вечер той излиза сред войниците, говори им, убеждава ги, някои ругаят, някои го заплашват, че ще го промушат или ще го застрелят, но братът постоянно и тъй убедително говори, че най-сетне брожението затихва и войниците се успокояват. Казва брата после : „Аз нямам дар слово, но тази вечер говоря тъй както никога не съм говорил. Имах сила в мене и над мене.“ Ако бунтът бе успял целият полк тогава щеше да бъде разстрелян според военните закони. Така се спасиха няколко хиляди българи. Така Учителят ги спаси. Аз само изпълних една задача поставена ми от Учителя.“

88. АЗ ИМАМ ХИЛЯДИ УСТА

Екскурзии на Витоша правехме през цялата година, но през пролетта отивахме почти всяка седмица. Пътуванията тогава ставаха пешком от Изгрева, а които живееха в града идваха от там. Слънце, въздух, движение, чиста храна, чиста вода, добра обхода, това са основните елементи на здравето. С Учителя отивахме почти всяка седмица на нашия хубав Бивак „Ел Шадай“, където се разполагахме като хазаи. Чешмичката и бялата брезичка до нея и сега са пред очите ми. Дъхът на цветята, дъха на пролетта ни обновяваше, хубав живот премина тука. След изгрева, след утринната молитва, след гимнастическите упражнения следваха песни и разговори. След това идваше закуската. Всички са насядали на поляната в голям кръг. А до скалата - Учителят. Разбира се чайниците врат. Да се поддържа огъня беше задача на младите братя. След закуската обикновено се провеждаха разговори. Една сутрин през пролетта брат от провинцията донесе кошница череши на Учителя. Хубави череши, едри, свежи, добре узрели. Учителят си взема няколко, после каза на брата: „Мини и раздай на всички братя и сестри, всеки да си вземе сам от кошницата.“ След това като се усмихна каза: „Аз имам хиляди уста!“ Да, Духът се изявява в единствено число и се проявява в множествено число. Духът се изявява чрез Едного, а се проявява чрез Множеството.

89. МАТЕРИАЛИСТЪТ

В онова време, когато Учителят пътуваше из страната и държеше своите сказки по френология и полагаше основите на Братството и призоваваше своите ученици, срещна се във Варна с един адвокат, виден общественик, материалист. Адвокатът му казва: „Материализмът е последната дума на науката.“ Учителят му казва: „След пет години ти ще имаш възгледи противоположни на тези, които имаш сега.“ След пет години адвокатата отишъл веднъж на събрание, жена му останала вкъщи, бутнала някак газовата ламба, тя се счупила, газта се запалила. Тя се опитала да я угаси, запалили се дрехите ѝ и жената изгоряла. След това нещастие в душата на адвокатата става преврат. Той става верующ. След време изпраща дъщеря си с писмо до Учителя, в което Му съобщава за случката, за коренната промяна станала в душата му. „Вашето предсказание се изпълни точно.“ Дошло страданието и го преобърнало в друга посока. Тогава паднали оковите, които го придържали и той се видял друг в един нов свят. Ето този свят трябва да се изучава. За него има методи и знания дадени в Словото на Учителя.

90. ЛЪЖА И НАСИЛИЕ

Веднъж Учителят каза: „Ще знаете, на земята няма да остане помен от лъжа и насилие. Друго нещо иде, не това което днес проповядват хората“. Да, иде Новата Епоха на Свободата и Братството.

91. ЗА БЪЛГАРИТЕ

„Защо са се явили българите на земята? Да станат велик народ ли? - Не. Българите са слуги на Бога и трябва да слугуват на Бога с Любов“. Всички народи са слуги на Бога и трябва да слугуват на великата идея на Любовта. Всички трябва да бъдат носители на Божествения живот“. От беседата: „Познат от Него“ държана на 7. февруари 1926 г.

92. ПОХВАЛАТА

Учителят беше пестелив на похвали. Един единствен път съм получил от Учителя похвала. Работех на беседката на поляната, нещо твърде трудно. Циментирах нещо. Работех внимателно, както се работи за Учителя. Завърших работата. Учителят се приближи, прегледа я и каза на сестрите: „Братът има търпение!“ Търпението е качество, което се изработва с години и векове.

93. ПЕСТЕЛИВОСТТА

Работехме в Търново на колибата по подготовка на събора. Оправяхме външните парапети от тухли. Работехме, а работеха и опитни братя от селата, зидари, мазачи, а ние младите тогава покрай тях помагахме, но и ний се опитвахме да редим тухлите и да ги лепим с варов разтвор, но немахме още никаква опитност. Варта, която засъхваше и беше излишна, ние остъргнахме и хвърляхме на земята. Учителят присъствуваше както винаги при общата работа и наблюдаваше всичко, Погледа ме малко време и ми каза: „Защо я хвър-

ляш? Тури я в кофата, тури и малко вода и тя пак ще стане за работа.“ Но аз си мислех, че тази вар не може да се използва и авторитетно, като майстор възразих на Учителя. Учителя си замина, но от тогава цял живот изучавам този занаят. Сега зная, че на Учителя не се възразява. Послушание към Учителя и приложение на Словото Му. Ето това днес знам и го предавам на вас.

94. ЛЕКУВАНЕ ПО НОВИЯ НАЧИН

Един метод даден от Учителя при една екскурзия на Витоша: „Допуснете, че имате болест, която никой лекар не може да излекува. Напълнете една чаша с най-хубавата планинска вода, намерете един добър човек, може да бъде и от света. Нека да потопи пръстите си три пъти във водата. Изпийте тази вода. Ще се излекувате.“

Ако човек не може сам да се закачи към Първоизточника на живота, трябва да потърси чист посредник, чрез който да потече към него Божествения извор. Това вече е благословение.

95. ИСКАЙТЕ И ЩЕ ВИ СЕ ДАДЕ

Един ден запитвахме Учителя каква е първата задача на човека. „Да намери своя Учител. Втората задача е да застане при нозете на Учителя си и да иска знание.“

„Някой казва, Господ знае от какво имам нужда и ще ми даде нужното. Не е така. Дава се само на този, който иска. Никой Учител не се натрапва на учениците си. Ученикът сам трябва да похлопа на вратата на Учителя си, тогава Учителя отваря Божествената съкровищница и ще му даде от богатствата, които са в нея. Кога получава детето храна? - След като плаче дълго време пред майка си, тогава майка му му дава. Някой казва, човек не трябва да иска. Не, едно от качествата на великия живот, към който се стремим е искането. Човек трябва да иска. Аз не говоря за просия. Да проси човек, това е нахалство. Да искаш, значи душата ти да е пълна с желание, да учиш. Ти може да искаш само от приятел. Ти може да искаш само от баща си и майка си. От неприятеля си може да искаш само ако си изпаднал в плен да ти подари живота. Затова Христос казва: „Хлопайте и ще ви се отвори, търсете и ще намерите, искайте и ще ви се даде. Това изисква разумния живот.“ (31 декември 1927 г., 24 часа - по случай посрещането на Новата година.)

Обикновено срещу всяка Нова година Учителят държеше Слово. То беше програмата на ученика за следващата година.

96. НЕ ЗАСПИВАЙ ПОД ПЛОДНО ДЪРВО

Една сестра - Весела Нестерова, се беше разболяла. Отива и търси помощ от Учителя. Казва й: „Никога не заспивай под плодно дърво“. А сестрата преди това беше спала под ябълка. Учителят праща човек да й каже да дойде при Него и когато тя идва Той й казва горните думи: „Никога да не заспиваш под плодно дърво!“

Дървото работи и отхранва своя плод. Тук са преплетени земни и космически сили докато се създаде този плод. Заспалият човек се подлага на тези сили и неговият двойник, който се извлича от тялото му във време на съня може да се вплете в дървото и там да остане. Такъв бе и този случай с Весела.

97. АДЪТ И РАЯТ

Веднъж Учителят рече: „Той ада и рая е все в хората! Искат да те изпратят в ада. Невидимия свят ще те изпрати в един лош човек. Искат да те изпратят в рая. Невидимия свят ще те изпрати в един добър човек.“

Когато си на страната на Злото ти си вече в Ада.

Когато си на страната на Доброто, ти си вече в Рая.

Тези състояния могат да се сменят за дни, часове, дори за минути. Важно е където и да си поставен „Да изпълниш Волята Божия“.

98. КЪМ ПОСЛЕДНИТЕ ДНИ НА УЧИТЕЛЯ

Ето какво ми казва Георги Драганов, адвокат от Ямбол, който бе пък приятел на Иван Бояджиев, адвокат от София, голям комунист.

След 9 септември 1944 г. Иван Бояджиев участва в комисия по изземването на архивата на цар Борис. Във връзка с някои материали, които са намерили в чекмеджетата му, комисията намерила, че е необходимо да се извика Учителят да даде някои пояснения, някои показания. Изпращат човек да му съобщи това, но Учителят беше вече болен и не се явява. Изпращат втори човек, Учителя не се явява. Изпращат трети път двама души да Го доведат. Отиват на Изгрева, Учителят се беше вече поминал.

Ние знаем от брат Ради следното: Тези хора, които са идвали да вземат Учителя се срещат най-напред с него. Питат го: „Къде е Дънов?“ Ради казва: „Елате!“ завежда ги в салона където беше изложено телото на Учителя. Бояджиев казва: „Този човек си замина, за да не се яви при нас!“ Последните дни и часове Учителят преживя тревожно, като че го бяха изправили на съд. Беше в тревога и вълнение. В кризата Той каза: „Втори път по този път не желая да мина.“ След това се унесе в друг свят. Към два часа през нощта, като си отвори очите каза: „Хубаво, сега всичко хубаво се разреши“. Беше вече доволен и спокоен. Погледна към сестра Мария и мене и каза: „Благодаря ви за нежността, която проявихте към Мене!“ Това е истината. Искаха българите да Го разпънат на кръст. Но Учителят бе казал: „Втори път Христа няма да бъде разпънат. Който се опита да Го разпъне сам ще се качи на кръста.“ Това ние доживяхме и всичко видяхме и се убедихме, че Истината е една.

99. ДУХЪТ НА ПТИЦИТЕ И ДУХЪТ НА ЖИВОТНИТЕ

Имаше наш брат от старозагорските села, който се казваше Иван Гашнев. Той имаше странната способност да слуша гласове. Една пролет седи под брястовете в двора си на пейчицата и слуша глас: „Аз съм духът на щъркелите. След няколко дни ще дойдем и тази година искаме да направим гнездото си на твоите брястове, а не на комшията ти. Затуй направи нужното.“ Брат Иван скача веднага, извиква синовете си, разказва им всичко, но те не вярват, но все пак изкачват се на брястовете и вързват едно колело от стара кола там здраво. Окастрият клонете, които пречат, а след няколко дни щъркелите пристигат и се заселват на неговия бряст. Синовете му гледат и се чудят.

Друг път през пролетта си полегнал така под едно дърво и слуша глас: „От това дърво ще излезе един гушер, който иска да си почине на ръката ти. Ще го приемеш ли?“ Брат Иван казва: „Слушам.“ И наистина след малко едно малко гушерче излиза от дървото, покачва се на ръката му и се грее на слън-

цето. Брат Иван не мръдва, не шава. Има договор с духа на гущерите. Това не е шега работа.

Върви други път през гората, дъбова гора, стара, гласът пак му казва: „В хралупата на този дъб живее един бухал. Той иска да ти се покаже, но не трябва да го увредиш.“ „Няма да го увредя“, казва брат Иван. И наистина от хралупата на дъба излиза един голям бухал, гледа го със своите опулени очи, а брат Иван му се радва и не го закача. Гледат се двамата и не могат да се нагледат.

100. КОЙ СПАСИ ОВОЦНАТА ГРАДИНА?

Сега ще разкажа случая с неговата градина. Брат Иван е заможен, богат селянин. Той има много имоти, които раздава на синовете си. Има трима синове, обаче за себе си оставя една градина 10 декара, овощна градина, образцово обзаведена с най-хубави сортове в градината. Брат Иван обича градината си и се грижи за нея. Всяка сутрин отива, застава на четирите къшета на градината и прави молитва. След туй влиза в градината и почва да работи каквото има да се работи там. Целият ден песни пее. Синовете му виждат това и все му се поусмиват малко, щото тия нови млади хора не вярват. Обаче изобилно е цъфнала тази година градината: ябълките, крушите, сливите, цвят богато нещо. Цялата градина грее. Така ама от запад се задават облаци от твърдокрилите, дългокраките бръмбари, които наядат цвета и цвета упадва. Ама такова множество, километри вървят на облак, където минат зад тях цвета е на земята и приближават към градината на брат Иван. Сега селяните са отчаяни, с какви ли не средства се борят срещу тях, Изкараха учениците от училищата, палеха огньовете, нищо не помага. Бръмбарите налитат, налитат и кацат и унищожават градините. Приближават градината на брат Иван. Синовете се усмихват: „Татко, няма да помогнат молитвите ти.“ А брат Иван сърцето му се е свило, но пак сутринта отива, застава пак на четиритях къшета, прави си молитвата и ето първите бръмбари вече прелитат към неговата градина. Обаче в туй време се задава един облак от скворци и врани. Грамаден облак и нападат бръмбарите ама с такова настървение, че ако изядат един, десет унищожават с човките си. И птиците спират бръмбарите. Не само че ги спират, ами като ги поемат напреде си унищожават ятото бръмбари. Така градината на брат Иван остана незасегната от бръмбарите, а синовете му се замислили. Дали не помогнаха молитвите! И вече когато се молеше никой не му се подсмиваше зад гърба. Ако го видят, че се моли, тихичко се отстранят, за да не му пречат. Вече уважаваха молитвите му.

101. ЯБЪЛКАТА

Когато Учителят пътуваше из България и полагаше основите на Братството, посети един брат, който имаше хубава ябълка в двора си. Дръвчето обаче беше нападнато от кръвна въшка. Братът казва: „Какво да правя? Какво не правих да го лекувам, не може да се премахне този паразит и сега съм решил да отсека ябълката.“ Учителят се поспря при дръвчето и казва: „Не го отсичай тази година, то ще работи за мене.“ Учителят хвана клонките на ябълката, разтърси ги и каза нещо на дръвчето. Какво стана с дръвчето казва брат, не знаей, но то се засили, като че някакъв импулс му се даде. Въшките го оставиха и то се освободи от тях. Стана прекрасно дръвче и всяка година даваше плод преизобилно. Този брат е инженер Каишев, който по онова време

живееше в Стара Загора. Каква привилегия е само да служиш Тому, Комуто трябва.

102. ИСТИЯТ

Бедна жена с деца остава без работа и изпада в голяма мизерия. Решава да тури край на живота си със сода каустик като я изпие. С нея се правеше на времето сапун за пране. В това време се отваря врата, влиза човек, изсипва паницата със содата и ѝ казва: „Бъди спокойна, след два дни ще те назначат на работа.“ И действително назначават я на работа. Случва се, че след време тя се среща с наши сестри и те я довеждат при Учителя. Гледа, същият човек. Отива при него и го пита: „Ти ли си същия гдето бутна паницата?“ Учителят отговаря: „Духът е Истият“. „Тя му целува ръка и си тръгва. Вече знае кой е Истият.

103. ЗАВРЪЩАНЕ ОТ АМЕРИКА

Друг пример из живота ни с Учителя. Българин със семейство и деца отива сам в Америка на работа. Но като отива там влюбва се в една американка и се оженва, а на жена си пише: „Не ме чакай вече.“ Жената се оплаква тук-там на близки, най-после идва при Учителя и Му разказва всичко. Учителят ѝ казва: „Бъди спокойна. Ще се позабави малко, но ще си дойде.“ От този ден, всеки ден при този българин в Америка идва човек и му казва: „Ти защо дойде тук? Какво направи, там те чакат.“ Най-сетне българинът взема билет и се завръща в България. И в самия параход този човек все му говори и го съпътствува докато се завърне. Чак когато стигат в Европа, спътникът го напуска. Пристига си у дома. Един ден жена му го довежда на Изгрева да види Учителя и той като вижда Учителя остава като гръмнат. Същият човек, който го накара да се върне в България. Приближава се до Него: „Вие ли бяхте този, Който ме докара от Америка.“ Учителят отговаря: „Аз не съм напуснал изобщо Изгрева, всички знаят това.“ „Не може да бъде, но Вие сте същият!“ „Не съм аз, но Духът е Истият.“ Така получил точния отговор за своето завръщане от Америка.

104. УЧЕНИЦИТЕ В КЛАСА

Житното зърно като падне в почвата, струва му се, че умира. Този е момента, който сега преживяваме ние тук на Изгрева. Когато ние оповестихме, че поставяме доброто за основа на живота си и разумността, първото нещо бе, че противодействието ще дойде. Без него не може. Той е като чернозема. Той ще притисне зрънцето и ще го задуши и когато слънцето грее и призове житното зърно към живот, да покълне, то ще срещне противодействието на почвата - злото. Но то трябва да преодолее и това съпротивление. В това усилие то ще укрепне, ще призове силите си. Значи натиска на злото е полезен и необходим. Като превъзмогне това и излезе на повърхността, то младия кълн като го огрее слънцето, тогава той ще почне да използва соковете на злото, соковете на почвата. Но житното зърно трябва да има сила да превъзмогне съпротивлението на почвата, на злото. Ако то попадне много дълбоко може да загине. Затова молете се и издържайте, за да излезете на слънце. След това идват следващите изпити - да цафнете, да вържете и да дадете плод.

Ето така Изгревът бе разрушен. Сега какво остава ли? Сега трябва да

поникнем, да пробием с главите си почвата и да излезем на Видело при новите условия. А те са без салони, но с въздух, светлина, идваща от Словото на Учителя.

105. АЛХИМИЯТА

Сестра Паша разправя следующото: „Отивахме на екскурзия на Мусала. Всички се радвахме на хубавото време, на слънцето, на потоците, на горите, на планината, а аз усещах, че съм в затвор. Като че съм зад някаква решетка. Всичко ми е мрачно, нищо не ме радва, като че нищо не виждам. В това състояние се качвам, в това слязох от Мусала, приятелите разговарят, пеят, смеят се, възхищават се, а аз нищо не усещам. Като се върнахме и отивам при Учителя по работа, а това беше 1925/26 г., сварвам Учителя като парализиран, не може да движи единия си крак и едната си ръка и почти не може да говори. Като видях Учителя в това състояние, изпитах ужас. Учителят едва проговори: „Можеш ли да направиш една супичка?“ Изтичах вън, приготвих супата и се върнах. Аз забравих себе си. Като се връщам, Учителят съвсем здрав, нищо Му няма. Движеше се свободно, усмихва се и говори свободно и аз останах като гръмната. В какво състояние беше Учителят преди един момент? Сътресението, което преживях беше толкова силно, че забравих моето състояние, излязох от затвора. Пак огря слънцето. Пак се върна живота в мен, пред това страдание на Учителя“. Сестрата е учителка по химия в гимназията. На другия ден взема една епруветка, поставя разтвор от син камък, взема една желязна тел, отива при Учителя и Му казва: „Учителю, ще Ви покажа една химическа реакция. Подобна на нея Вие направихте вчера, само че алхимическа. В епруветката имаме бакърен сулфат. А това е желязна тел, потапяме телта в епруветката, постепенно бакъра се отделя от разтвора, облепя се по телта, желязото от телта минава в разтвор, който става зелен. Това направихте и Вие с мене вчера, когато ми показахте Вашето състояние. Моето състояние ми се видя нищожно и аз се освободих от него. Стана заместване, както при този химически опит.“ Учителят я гледа и се усмихва.

Това е от опитностите на сестра Паша Теодорова - из живота ни с Учителя.

106. ЖИВАТА АЛХИМИЯ

Имаше една сестра, върху която Учителят работеше и искаше да ѝ помогне, да се справи със своето състояние, да си проясни съзнанието, за да се издигне над обикновените противоречия. Може би тази грижа на Учителя предизвика реакция в някои сестри и братя или по някои други причини, но тази сестра беше станала прицел на недобри мисли и чувства. И ето веднъж сестрата получава нещо като мозъчен удар, устата ѝ се изкривява, почва да ходи трудно и едва говори. Учителя я среща на полянката и почва да се разхожда с нея насам, нататък и през всичкото време ѝ говори строго, кара ѝ се, както рядко други път е правил. Чуват се строги и силни думи, така че сестрата ги чувства като удари, като градушка. Учителя ѝ говори със сила, разтърсва я тъй силно, че след един час сестрата се връща при другите сестри съвършено излекувана. Нито следа от удара и парализата, нито смущение в говора, нито затруднение в движенията. Всичко ѝ мина, обаче тя знае, че е прескочила премеждие голямо. Какво е преживяла след като Учителя ѝ наговори всичко? Тъй Учителят я освободи от съществата, които я бяха нападнали. А тези същества бяха отрицателните мисли и чувства към нея изпратени от другите.

Тази сестра бе другата стенографка Савка Керемидчиева. Тук бе Школа - място на живата алхимия.

107. КОТКАТА

Имаше на Изгрева в първите години много напреднала сестра, ревностна, усърдна в молитва, пост и подвизаване, с дълбок и искрен стремеж. Сестрата си замина. Беше вече много възрастна. Първият неделен ден след нейното заминаване, когато Учителя държеше беседата си, на стола на сестрата през всичкото време стоя котката на Учителя и все гледаше към Него по време на беседата. Като свърши беседата Учителя каза: „В котката беше сестра Анна Динова“. Този пример показва, че формите на живота могат да бъдат изпълнени с различно съдържание. Като иска да се прояви една душа може да я турят в едно растение, а може и в едно животно. Разбира се ще се прояви ограничено, според възможностите на тази форма. Но за Невидимия свят, за Разумния свят, това е естествено и той често го прави и затуй отношенията ни към животните и растенията трябва да бъдат крайно деликатни и внимателни. Ти не знаеш в момента кой е поставен в тази форма. Може да е някой твой близък, някой приятел. А понякога и твой неприятел. Бъдете внимателни към малките братя по форма на живот. Чрез тях понякога ви говори Великото.

108. РАЗДЯЛАТА

В първите години на Изгрева, когато почваше Школата и задачите едва бяха поставени, повече господствуваше старото, религиозно съзнание и морал, не беше почнала още съзнателната работа. Младите тъкмо се събираха около Учителя и се подготвяха за важна работа и учение, за изпити от най-различен характер. А възрастните братя и сестри живеяха още със старите разбирания. В онова време Учителят постави задача, да се даде пример на приятелство между млад брат и сестра. Затова постави, задачата постави не външно, но вътрешно. Да се даде пример на хубави, чисти, идейни отношения между млади хора. Имаше тогава двама млади брат и сестра, между които се явиха добри чувства, хубави отношения, приятелски. Всички възрастни ококориха очи, насочиха своята критика и осъждане и подозрение срещу младите, критикуваха, осъждаха ги помежду си, негодуваха. Най-после събира се една делегация от възрастни сестри, отиват при Учителя и пред Него изказва своите възгледи, своето възмущение от дружбата на младите хора. Осъждат ги, порицават ги, казват, че дават лош пример и на другите. Поставят на Учителя да реши въпроса, или да ги накара да се оженят, или да ги изгони от Изгрева. Значи те са решили въпроса и поставят на Учителя дилемата да избира едно от техните решения. Учителят ги изслушва, ала след това им държи едно Слово, от което те си отиват като попарени. „Добре“, завършва Учителят „ако ги разделя, един от тях ще си замине. Поемате ли отговорността за неговата смърт?“ Сестрите си отидоха смутени и засрамени. После това приятелство беше пример за младите, едно правилно разрешение на една от най-трудните задачи. Въпреки цялото противодействие, което срещаха, приятелството издържа на всички пречки. След няколко години Учителят среща младата сестра, която критикуваха и ѝ казва: „Аз от вашето приятелство съм много доволен и бих желал на Изгрева да има още много такива двойки като вас.“ Тази сестра беше Мария Тодорова, а другият беше моя милост. Ако бяха ни разделили един от нас щеше да си замине. А това бях аз. Ето така оцеляхме двама-

та цели 50 години след това.

109. ВЕСТНИКЪТ

Всяка вечер, една сестра чиновничка донасяше на Учителя вестник „МИР“. Ще дойде, ще целуне ръка на Учителя и ще Му подаде вестника. След това си отива. Ще размени една-две думи с Него и това я хранеше. Една вечер, като седи Учителят на стълбата и разговаря с приятелите, един от братята Му подава вестник „Мир“. След това се задава сестрата, която редовно Му носи вестника. Учителят я видя от далеч, сгъва вестника и го туря в джоба си. Да не го види сестрата, да не се огорчи. Тъй внимателен беше Учителят към всички.

А тя пристъпва и с жест Му го подава като каза с няколко думи какво пише в него. Учителят слуша внимателно. След това лекичко се отдалечи.

110. БРАТ БОЯН СЕ УЧИ НА ТЪРПЕНИЕ

Брат Боян отива при Учителя по работа. Важна и неотложна работа. В това време идва една сестра и разправя някакъв вълнуващ епизод на Учителя. Разправя Му го тя дълго време и брат Боян чака. Обаче търпеливо я изслушва. Тъкмо свършва тази сестра и си отива, идва втора сестра и тя почва да разправя на Учителя същия епизод. Разправя го тя два часа. Учителят я изслушва търпеливо. Разправя тя и си отива. Не ѝ казва Той, че същият епизод току-що го е чул. Излиза си сестрата, идва трета сестра. И тя разправя на Учителя дълго време същият епизод. Учителят не казва нищо и нея изслушва търпеливо. А брат Боян стои и чака и се чуди на търпението и деликатността на Учителя.

Не ограничавайте Божественото в себе си, нито го унижавайте. То придава цена на човека. Като знаете това, вие трябва да бъдете внимателни към всяка душа, към всеки човек, заради Божественото в него. Уважавайте душата заради цената, която Бог ѝ е определил. Не унижавайте своята душа, нито душата на когото и да е. Ако вършите това, неизбежно ще ви сполетят нещастия, защото откъсвате връзката между всички същества и отреждате себе си на блуждаеща звезда, която трябва да угасне.

111. БЛАЖЕНИ НИЩИТЕ ДУХОМ

Една сестра среща Учителя на Изгрева при чешмичката и Го пита: „Учителю, как да придобием вяра? И каква да бъде вярата ни?“ Върви сестрата подир Учителя и все Му говори: „Кажни ни за вярата, каква да бъде вярата?“ Учителят се поспирва, махва с ръка и казва само една дума: „Детинска!“

На един разговор Учителят, казва на приятелите: „Проповядвайте, учете, ловете души както рибарите, ала не ловете големи сомове, защото може да скъсат мрежата ви или да ви завлекат с мрежата във водата и да ви удавят.“

При друг случай Учителя казва: „Простите хора по-добре разбират Учението от учените. Казано е: „Блажени нищите духом, защото е тяхно Царството небесно.“ (Еван. Матей гл. 5, ст.3)

При посещението на една болна сестра, Учителят казва на приятелите събрани там: „Не мислете, че сте прости, вие сте по-учени от учените. Това, което вие знаете, те не го знаят. Те знаят много, но непотребни неща. Вие

знаете малко, но необходимото, което те не знаят.“

112. ПЛОДНОТО ДЪРВО И АНГЕЛИТЕ

Ади, една наша сестра се разболява тежко, не може да става от леглото. Казват на Учителя: „Ади е болна.“ Учителят казва: „Кажете й да стане и да дойде при Мене.“ Казват на Ади, а тя се чуди как ще отиде до Учителя, не може да става. Но Учителят настоява. Тогава тя се облича, става и отива на Изгрева, придружава я само сестрата, която й е казала думите на Учителя. Като отива при Учителя, Той й казва да седне. Хваща с двата си пръста нейният Аполонов пръст на едната ръка, после на другата. Болестта й преминава. Учителят й казва: „Никога да не заспиваш под плодно дърво.“ Ади се учудва много. От къде знае Учителят, че предния ден тя е заспала макар и за няколко минути само под слива. „Никога да не заспивате под плодно дърво. В тях живеят същества, които изтеглят жизнените сили и демагнетизират човека.“ След това Ади запитва: „Учителю, нали ни казахте, че когато дърветата цъфтят тогава ангелите посещават земята. Затова аз легнах под дървото, за да ме посетят.“

Умът трябва да мине строга Школа, за да се развие, да се оживят всички негови центрове. Ангелите не стъпват на земята. Като дойдат на земята стъпват на човешките глави, на човешките умове и внасят светлина в тях.“

Ади научи нещо ново за дърветата и ангелите.

113. ИЗПИТЪТ НА УЧЕНИКА

Когато Учителят държа пред ученички на един клас от Софийската гимназия малката беседа „Чист и светъл“ Паша я дешифрира и я занася на Учителя. Учителят казва на Паша: „Иди повикай Савка да тури заглавие на беседата.“ Паша търси Савка по целият Изгрев, но не може да я намери, а Савка не е и присъствала на беседата. Най-сетне след дълго дирене намират Савка и тя идва. Учителят й казва: „Тури заглавие на тази беседа!“ „Ама, Учителю, аз не съм я чувала! Не бях там“. „Е, нищо де, тури заглавие. Помисли малко какво заглавие ще й дадеш.“ Савка стои смутена, не може нищо да измисли. Най-после Учителят казва: „Ще я кръстим „Чист и светъл“. Какво значи „Чист и светъл?“ Чист и светъл пред Бога, а не пред хората. Да дириш Божията Слава, а не своята слава.“ Ето това е изпитът на ученика.

114. ЧАЙ С ЛИМОН

Учителят пие чай, реже големи парчета лимони, поставя парчетата лимони в чинийката. Наоколо няколко сестри гледат с апетит. Учителят пие втори чай, втори лимон. Сестра Ольга Славчева гледа с жадни очи резенчетата от лимоните, ядат й се, а Учителят не се сеца да й даде. Учителят не вижда Ольга, като че тя не съществува, а реже големи парчета лимони и дава на Савка. Пие й се чай, а не смее да поиска. Разправя след това Ольга: „Аз гледам, а пък сърцето ми се коси. На едни дава Учителят, а други не ги вижда. Значи, изпит на учениците.“ Учителят я пита: „Обичаш ли Савка?“ Ольга отговаря: „Не я обичам. Понякога я мразя.“ Ольга разказва: „Понякога по цяла нощ ходя по Витоша, да се моля, да изчисти сърцето си. Псалми чета. Като ми олекне, като се изчистя, връщам се. Но след няколко дни пак ме нападат лошите чувства.“

От къде идват и кой ги изпраща? Учителят ѝ подава цял един лимон. „Ще можеш ли да го излапаш?“ „Не мога, трябва да го нарежа на парченца и цяла седмица да го пия с чай.“ „Ето, виждаш ли, така и Духовете те режат на парченца. Затова дръж се да останеш цяла като правиш връзка с Бога.“ Олга кимва с глава, че е разбрала урока за лимона.

115. КРУШАТА

Паша много обича круши. Особено много. Учителят ѝ показва две хубави круши. На Паша очите ѝ остават в тях. „Хубави са крушите, Учителю, много ги обичам.“ Учителят ѝ казва: „Ще ти дам едната круша, но ще отидеш при Савка и ще ѝ кажеш: „Учителят ми даде тази круша, има още една, но не ти я дава, защото не я заслужаваш.“ Паша казва: „Учителю, не мога да направя това“. „Е, дай сега крушата!“ Паша връща крушата на Учителя, а Учителят си яе. Той е доволен, че Паша е останала вярна на себе си. На Паша очите отново са в крушите. Но те са останали там не за ядене и не за гледане, а за изпит на учениците.

116. СРЕБЪРНАТА МОНЕТА

Първите години Учителят като се е върнал от Америка, посещавал понякога събранията на евангелистите. Брат Тодор Абаджиев също посетил едно тяхно събрание във Варна и вижда на крайната скамейка, най-отзад млад човек, красив. Направил му такова хубаво впечатление, че поискал от пастора да го запознае с него. Пасторът го представил: „Г-н Дънов“. Брат Абаджиев го поканва на обед. Тръгват към гостилницата, но брат Абаджиев изтръпва. Разбира, че е забравил парите си в хотела в другите си дрехи. Толкова се притеснява, че не знае какво да прави. Да остави Учителя, да изтича до хотела, неудобно, да заложим нещо в гостилницата, неприлично. От притеснение чак се изпотпява. Пот студена избива на челото му. В туй време както вървят Учителят вижда една сребърна петолевка на пътя и казва на брат Абаджиев: „Взemi я, това е за нашият обед.“ Навежда се, взима я, изправя се, а в очите му сълзи от умиление, че е прескочил срама от необикновеното положение, в което сам е изпаднал. Поръчва обяд и монетата точно заплаща сметката. Всичко е изчислено от точно по-точно.

117. ДЕЛИКАТНОСТ

На Изгрева овощните дръвчета бяха почнали да дават плод, макар и младички. Обаче някои братя и сестри обичаха да си откъснат без да питат и така плодовете бяха обирани преди да узреят. В една беседа Учителят беше говорил за онова безразборно бране на плодовете от братските градини. „Това не е отношение на ученици“, каза Той. Обаче един път разговарят с Учителя няколко братя и сестри на полянката, а деца нападнали малката ранна черешка. Те не виждат Учителя. Но Той, за да не ги изобличи, обърна се и тихичко се отдалечи. Както малкото плодно дърво трябва да се пази от нараняване, така и децата трябва да се палят от явно изобличаване. То разрушава. Трябва друг метод, градивен и деликатен.

118. ПИСМОТО

Трябва да е било към 1909 г. Млад брат отива при Учителя да си вземе сбюгом. Отива в провинцията като учител. На тръгване Учителя му казва: „Ще имаш добри условия за работа.“ Отива братът в Средногорието. Точно на Нова Година хазайката му донася писмо. Взема го брата, но докато разменя с хазайката няколко официални такива думи по повод празниците, докато й честити Новата година, както държи писмото усеща една вътрешна радост, която се усилва все повече и повече. Усеща един мир в себе си, едно щастие, едно блаженство. Като изпраща хазайката, отваря писмото. Писмото е от Учителя. Братът никак не е очаквал, че Учителя ще му пише писмо. Сега той почувствал в какъв мир живее Учителя.

119. ДЪЛГООЧАКВАНИЯТ ГОСТ

През 1909 г. Учителят посещава братството в Айтос. Тогава братята и сестрите са водили повече религиозен живот, събрания, молитви, песни. Посещава ги Учителят, прекарва два дни при тях. На вторият ден им съобщава, че ~~утре~~ трябва да си отива, защото го чака друга работа. Като чуват това всички в събранието падат на колене, вдигат ръце към Господа и казват с голям глас: „Господи, нека да остане при нас Учителят още три дни.“ Учителят им казва: „Братя, моля ви се спрете, чуйте ме, ще остана още един ден по ваше желание, но повече не мога.“ Чак тогава братята и сестрите спират да се молят. Не се обръщат към Учителя, а направо към Господа, понеже знаят, че Той разпорежда с всичко и Той може да нареди Учителя да остане при тях. Ето така работеха в първите години приятелите.

120. БЕСЕДИТЕ СА РАЗГОВОР С ДУШИТЕ

Учителят, Божествения център, бе който ги привличаше, а душите идват със свои задачи, противоречия, мъчнотии, със своя характер. Учителят чете в тази отворена книга. Беседите изобилстват със спонтанно възникнали проблеми и въпроси за разясняването им, какво става в тези човешки души. Учителят със съвършено чувство, следи, бди и помага.

Имахме един гърбав брат... Той беше нещастен от това, слаботелесен, често боледуваше и често прекарваше тежки кризи и състояния. Веднъж през време на такава една криза, той отива на беседа, но му е толкова тежко, че сяда в задните редици между приятелите, сгущва се надолу и от очите му почват да текат сълзи. Чувствува се нещастен, изоставен, безпомощен, закрил с ръка очите си, тихичко си плаче, рони сълзи, без да го види някой. В туй време Учителят държи беседата. Изведнъж в средата на беседата Учителят вмъква тези думи: „Тези сълзи са много ценни. Аз ги събирам и пазя. Ангелите скъпо плащат за тях.“ Братът се сепва. Тези думи отговарят точно на неговото състояние. Учителя продължава по-нататък беседата си. Откъде Учителят знае мъката му? Думите на Учителя паднали като балсам на раната му, братът се заслушал по-нататък в беседата, товара слязъл от гърба му, а Учителят продължава беседата си, като че ли нищо не е станало. Човешките души бяха отворена книга за Учителя. От там извличаше той много знания, много от знанието, което ни даваше. Той бе скромничък, много добър брат беше, казваше се Борис Димитров. Много добър, разумен и услужлив брат. Той помагаше на всички наоколо. Да. Имаше между нас и такива хора. Имаше от всич-

ко по малко. А понякога от всичко по-много. Тогава идваше големият изпит и на Учителя с нас и нашият с Учителя.

121. БОЛНАТА СЕСТРА НА КОН

Една година на езерата, вече слизахме, а една сестра се разболя тежко и около нея се суетят братя и сестри, не знаят какво да я правят. Не може да ходи, не може и на кон да седи. Учителят наблюдава това отстрани, тогава насочи погледа си към сестрата, известно време я фиксира, в този поглед имаше сила, власт, повеление. Сестрата се сепна, отърси се и се изправи. Покачиха я на коня и слезе благополучно от планината. Разбира се придружаваха я двама братя. Щом слезе обаче долу при колата, първото ѝ състояние се върна пак. Положиха я да полегне, пристига в София и известно време боледува. Но тогава трябваше да бъде свалена от горе, да не затрудни останалите. Учителят ѝ помогна.

122. ЧОВЕКЪТ ОТ ОБЛАКА

Офицер от граничните войски охранява участък в местността, която се нарича Декил Иташ. Висок, скалист връх. Като посядва да си почине, вижда, че от небето се спуска над него светъл облак и сред облака владика с жезъл. Видението след това изчезва. След два месеца когато си отива в отпуска в София чува нещо за Учителят и отива да Го види, но резервиран и скептичен. Приема го Учителят и братя сяда в стаята му. Мълчат и двамата. По едно време братът вижда едно светло кълбо, което минава от едната стена на стаята до другата. После пак обратно. Учителя мълчи. Братът вижда светлата топка. Поглежда към Учителя. Учителят го пита: „Видя ли ги? Помниш ли Декил Иташ?“ Братът изтръпва. Сега чак си спомня, че образа, който беше в облака приличаше съвършено на Учителя. Братът се казва Бандерски. Той беше в добри води тогава, когато ми разправи този пример. Не беше обсебен като сега, да прави пакост след пакост. Тогава беше предан брат на нас и на Учителя. След това се отклони и пое своя си път. Уж бе в Братството отвън, но отвътре се отклони и пое пътя на онези, които воюваха срещу Учението на Учителя.

123. ЗАКЛИНАНИЯТА

Сестра Ольга Славчева попълни образованието си. На младини не е имала условия да учи. Сега тя следва задочно. Хем работи, хем учи, а един богат брат Русев ѝ отстъпва една стаичка в мазето си. Учи тя и си изкарва прехраната с шев. В този дом се навърта и един млад брат - Михаил Иванов, усърден поклонник на окултните науки и нещичко от тях поназнайваше. Идва при сестрата и ѝ казва, че иска да живее в кухничката ѝ. Сестрата отказва. Сестрата се ядосва, скача го и блъсва. Той прави някакви заклинания, махания с ръце, произнася думи, прави движения, а сестрата, която е била болна преди това, пак ляга на легло, но остава като вцепенена, не може да се движи. В това време Учителят, който е на Изгрева извиква един от старите братя и му казва: „Иди виж какво става със сестра Ольга Славчева.“ Отива братът и намира сестрата схваната, вцепенена, болна. Вижда, че положението ѝ е тежко, почва да се моли за сестрата. Моли се дълго време. Сестрата се почувствувала малко

по-добре, скоро и тя сяда на леглото и почва да се моли заедно с братя. Така болестта ѝ премина.

Ето сега същия този Михаил Иванов се подвизава във Франция. Обяви се за учител. Какъв учител може да бъде той? Та тук всичко го знаят и помнят кому служеше.

След това се дегизира и взе образа на Учителя. Искаше да докаже, че Учителят е вече той. Това и артистите го правят. Преоблечат се, сложат си маски и наподобяват някакъв герой. Играят на сцената и им ръкопляскат. Но за това им плащат. Михаил също надена такава роля и искаше да играе като артист, че е учител. Но това е лъжа и имитация. И онези, които бяха заблудени по него, видяха имитацията и се отдръпнаха. Кое е важното? Важното е да се добереш до Духът на Истината, Който бе в Учителя Петър Дънов.

124. КОЙ РЪКОВОДИ СВЕТА

В онези времена, когато духовенството, пресата, властта водеха борба срещу Учителя и Братството, отправяха обвинение срещу Учителя, че упражнявал влияние върху политическия живот в страната. Един брат твърде разгневен отива при Учителя и Му казва: „Учителю, ще напиша статия да опровергая това обвинение!“ Учителят казва: „Напиши!“ Написва той статията и я занася на Учителя, да Му я прочете. Учителят я изслушва и казва: „Статията е добре написана, но не е вярна. Аз ръководя политическите събития в света, не само в България, но в целия свят.“ Това беше Иван Антонов. Той беше малко кибритлия и обичаше полемиката, споровете, борбата. Но сега разбра, че има един Господар на света и един Господ на Силите, Който управлява света.

125. РЪКОВОДИТЕЛИТЕ

Една година донасят наряда, който старите братя бяха изработили, по случай някой от празниците на Братството. Като изреждат целият наряд-молитви и служението завършва със следните думи: „От Ръководителите на Бялото Братство“. Учителят погледна подписа, смръщи чело, махна с ръка и каза: „Я да го заличат това! Те още не са кандидати за ученици на Братството, а ми се пишат ръководители.“ Там Епитропов и около него онези, които бяха направили един кръжок, който смяташе, че ръководи Братството. Изпълняваха разни такива служби, които сѐ налагаха в Братския живот да бъдат изпълнявани. Но бяха добри братя. Искаха по светски да организират Братството. А то се организираше от друго място. На друго място беше неговия център. А Глава на Бялото Братство бе Учителят.

126. ИСТИНСКОТО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ

Истинското възнаграждение е духовно. Ако някой не е готов да му се заплати духовно, плаща му се в материалния свят. Една сестра - Мария Тодорова работи при Учителя цяла седмица. Чисти библиотеката Му, нарежда книгите Му. В събота след обед пристига друга сестра и взема участие и тя при завършване вече на работата. Помага половин ден. Като завършват работата си, сестрите се готвят да си тръгват. На втората сестра Учителят щедро заплаща. Дава ѝ много работи. Оказва ѝ голямо внимание, като че тя е свършила всичката работа. Сестрата остава много доволна. А на първата сестра, ко-

ято свърши цялата работа и работи цяла седмица, към нея никакво внимание, нищо не ѝ дава. В първата сестра се явява противоречие. Чак след няколко дни при разговор с Учителя, Учителят ѝ обяснява закона. „На човек, на който не може да се заплати духовно, заплаща му се физически, материално. Когато казва: „Аз направих това и очаква духовна заплата, казват му, нали ви се заплати!“ Учителят изнасяше закони и правила на Божественото Учение, даваше методи за приложение, но оставяше учениците сами да прилагат знанието.

Дойде някой ученик, оплаква се от друго, говори срещу него, Учителят не му казва мнението си, но като дойде другият ученик, Учителят от свое име предава думите на първият ученик. Каквото отговори ученикът, който е нападнат, това Учителят пак предава на първият ученик. А това са думите на защитата от обвинението. Но това не е Неговото мислене. Тъй Учителят оставяше учениците да се учат. А Словото на Учителя за тях остана Висок Идеал, недосегаем за днешния човек.

Днес ученикът е в началото си на своето прохождение.

127. ЧИСТОСЪРДЕЧИЕТО

Когато изкажеш пред Учителя чистосърдечно положението си и поискаш помощ от Него, Той непременно ще ти помогне. Обаче ако не си искрен и премълчиш някои неща или ги скриеш няма да ти помогне. Един брат хвърля мрежите си около една сестра, иска да я оплете. Усеща сестрата, че е повлияна от него, а същевременно нещо неприятно, мъчително има в това влияние. Отива сестрата при Учителя и простичко и чистосърдечно Му казва: „Учителю, ще Ви помоля едно нещо, освободете ме от този брат.“ Учителят казва само една дума: „Хубаво!“ Още същият миг сестрата се почувства освободена от влиянието на този брат и той вече никога не можеше да има влияние върху нея. Тази сестра бе Мария Тодорова, а братът с мрежите - Кръстю Христов, първият приятел на Михаил Иванов. Двата бяха двойка лика и прилика във всякакко отношение и направление.

128. МИР ВАМ

Братът беше буен, груб, самонадеян, служеше като майор по охраната на границата. Казваше се Бандерски. Свикнал да заповядва, свикнал да командва Пътува привечер с двама войника на коне по границата. Пътеката стръмна, възлизат високо на около 1200 метра, като стигат върха спират да си починат. Войниците отвеждат конете настрана, а той се заслонява до едни големи камъни да си почине. След малко вижда един бял кълбест облак се спира над него. Отваря очи, затваря ги, значи не е сън. Облакът продължава да се спуска, а сред облака човек със светли дрехи. Голяма светлина се излъчва от него. В ръката му скипър, на главата корона. Човекът казва: „Мир вам!“ Облакът спира пред брата на земята. Човека дава някои нареждания и съвети, а в това време конете скачат, блъскат се, изправят се на задните си крака, едва ги удържат войниците. Човекът от облака дава още някои съвети, след това казва пак: „Мир вам!“ и облакът се отдалечава нагоре. Минават около два месеца, брата идва в София и някой го довежда при Учителя на Изгрева. Братът казва: „Учителю, колко време не сме се виждали, повече от цяла вечност.“ Учителят се усмихва и казва: „Как тъй от цяла вечност? А Декил Иташ забрави ли?“ Значи Той му напомня за тази среща, че човекът от обла-

ка е Учителят, който седи пред него. Така той влезе в Братството.

Бандерски беше по едно време в хубави течения, положителни и се проявяваше доста разумно и хубаво. Но после попадна под лоши влияния. Отдалечи го, отдръпнаха го от Братството и той загуби всичко. Който се отдалечи от Бялото Братство, и това което има ще му се отнеме. Той е като онези от притчата за служителите, на които господарят раздава на едного пет, на втори - две, на други трети - талант. Той е като онези, които имат един талант. Заровили го в земята. Тъй че който не работи ще загуби и туй което има. И накрая ще загуби условията си, заради което се е родил между българите.

129. ЛАТВИЙСКИТЕ ПАКЕТИ

Брат Боян изпраща през 1940 г. няколко пакети с беседи на приятелите в Латвия. След няколко време му връщат пакетите. „Такава литература не се допуска в Съветския съюз“, пише на пакетите. По-късно Учителят обясни случилото се, когато стана Втората световна война и немците нахлуха в Русия: „Това ги сполетя, защото върнаха пакетите на Бялото Братство“. Виж какви причини на глед нищожни. А какви огромни последици страшни своеволието носи. Отношението към Божественото е много отговорно.

— Около тази година СССР окупира и включи Латвия в своята общност. Тя бе една от републиките му.

Не допуснаха пакетите с беседите и отхвърлиха Словото на Учителя.

130. ПРИМЕРЪТ СЪС СЕСТРА ГУНКА МАНЕВА

Сестра Гунка е светска дама, живяла е за свое удоволствие в голямо изобилие. Веднъж една нейна приятелка ѝ казва: „Ела да чуеш една сказка“. Отиват на сказката. Сказката изнася брат Боян Боев. След сказката Гунка се среща с брат Боян. „Като се върнах къщи, разправяше сестра Гунка, не мога да забравя гласа на този човек. Не мога да се отърва от образа му. Станах вегетарианка, влязох в Братството, брат Боян ми е кръстника.“ Малко преди да си замине брат Боян, сестра Гунка, която е вече на 85 години и едва ходи, почувствала силно желание да види брат Боян. Да го посети, но как да го посети, не може да ходи? Няма и кой да я заведе. „Имам роднини, които имат кола, но как да им съобщя и дали ще се съгласят?“ Но този ден един глас повелително ѝ казва: „Слез долу!“ Слиза от четвъртия етаж едвам, присяда пред входа на пейката. След малко спира до нея една кола, слиза неин роднина и казва: „Лельо, идем да те вземем с колата и да те поразходим, където искаш, даже и на Изгрева, защото след няколко дни отиваме във Варна за двадесет дни и няма да се видим скоро.“ Тогава сестра Гунка посещава брат Боян, вижда се с него. Сестрата, която е при брат Боян ѝ казва: „Сестра Гунка, брат Боян те очакваше.“ Тя не можа да разговаря с брат Боян, но той само взема ръката ѝ в своята и дълго я гледа с големите си топли, влажни, тъжни очи. Тъй се простиха те и тъй се разделиха. На другия ден брат Боян Боев си замина. Връзките между хората са недосегаеми и неразгадаеми. Те се изграждат по други закони и в свят, където царува Чистотата и Виделината.

131. АЗ ПО-ДОБЪР КАСИЕР ОТ ВАС НЯМАМ

Идва един брат при Учителя и Му казва: „Тези 30 000 лв. подарявам на Вас, използвайте ги както намерите за добре.“ Учителят му отговаря: „Аз по-добър касиер от Вас нямам и когато ми потрябват ще ги поискам.“ Братът взема парите и си отива. След няколко време той се помина. Ще кажете, отидоха парите. Не, след няколко време идва сестрата и казва: „Преди да си замине мъжът ми остави тези пари за Вас“ - и ги предава на Учителя. Наистина по-добър касиер от него нямаше. Предаде си обещаните пари на Господа точно на време.

132. СНЕГЪТ В МЪРЧАЕВО

Идва един брат в Мърчаево и разправя на Учителя какви мъчнотии, какви лишения, какви незгоди е имал. Учителят мълчи, нищо не говори, а навън зима, сняг дълбок. След малко Учителят става, излиза вън, взема една дървена лопата и почва да разрива снега по пътеките. Братът върви след Него и все Му говори за своите несрети. А Учителят мълчи, работи, чисти снега от пътеките.

Като очисти пътеките, Учителят се обръща към брата, който все стои до Него, и му се оплаква и му казва: „Може да си отивате, твоите работи ще се оправят.“ Той си тръгва, пристига в София. На следващият ден му съобщават, че най-голямата пречка е изчезнала и е назначен на работа. Някой преди това беше очистил собствената му пътека от снега. И той мина свободно по нея.

133. БРОЯТ НА УЧЕНИЦИТЕ

Един брат запитва Учителя: „Учителю, колко ученици имате?“ Учителят отговаря: „1400.“ Братът се учудва: „Не са ли малко?“ Учителят отговаря: „Христос колко ученици имаше?“ Братът казва: „12.“ „Дванадесет ученици обърнаха света, а 1400 можеш ли да си представиш какво ще направят?“ Не само ще го изорат и обърнат, но ще го преобразят след като възрастнат семената на Новото, които днес се посяват.

134. КАРНАВАЛЪТ И МЕЧЪТ ГОСПОДЕН

Братството в Свищов в първите години вървеше много добре. Братя и сестри възхитени от братския живот направиха комуна, хранеха се заедно, четяха беседи, излизаха на изгрев, подвизаваха се като първите християни. Работеха обща братска градина. Това дразнеше духовенството. То беше почнало вече гонението срещу Учителя, търсеше кого да намери и да наеме в борбата срещу Учителя.

Една пролет, през време на карнавала един банков чиновник устройва шествие, с което искаше да усмее Учителя и Братството. На две магарета качил двама души, единия дегизиран като Учителя, другия като ръководителя на свищовското Братство - Анев. Наоколо жени с бели кърпи, представяват сестрите. Цялото това шествие се разхожда из града. На гърба на магарето написали имената на Учителя и на брата. През същата нощ рождената сестра на този човек вижда ангел с огнен меч насочен към нея. От страх тя едва не подлудява. На другия ден брат ѝ, който устройва шествието се парализира.

Петнайсет години той беше парализиран. Той се разкайваше после за туй, което е направил и молеше за прошка. Почна да чете и беседи, но 15 години остана парализиран. Някой трябваше да заплати за опорочението.

135. ПОЛИТИЧЕСКА РАЗВРЪЗКА

През време на бомбардировките Учителят каза: „Американците са умни. Те грижливо заобикалят Изгрева. Ако бяха засегнали Изгрева, нямаше да остане помен от Америка.“ По-късно каза: „Ако англичаните бяха умни, нямаше да оставят царя да умре.“ Противовъздушната отбрана на София свали един американски самолет. Намериха военна карта в него, а в нея Изгрева бил обграден с червен молив и пишело „Духовно общество“. Е, какво ще кажете на това? Интересно съвпадение ли? Не. Истинска предвидливост и още по-истинска пресметливост. Ето това спаси не Изгрева от разрушение, а САЩ от изчезване и заличаване от картата на света като Велика сила каквато е днес.

136. ДЕНЯТ НА ЖРЕБИЕТО СЕ ОТЛАГА

Денят е 17 август 1958 г. Пак почна акцията против Братството. Пак искаха да вземат Изгрева. Както по време на Христа и сега хвърлиха жребие за дрехите Му. Няколко дни преди да си замине Учителят, един от прокурорите на Народния съд казва на една наша сестра: „Взето е решение Учителят да бъде задържан.“ Сестрата и нейния другар смутени от това идват на Изгрева и казват това на техни близки. Учителят си замина на 27 декември, сряда, 5 часа и 45 минути сутринта. В четвъртък идват трима души от властта с лека кола, търсят Учителя. Пипат брат Ради: „Къде е Дънов?“ Брат Ради ги познал, разбрал за какво идват и им казва: „Елате с мене!“ Завежда ги в салона, където вече е било изложено тялото на Учителя.

Акцията против Братството, която беше замислена тогава, се отложи за няколко години. Накрая хвърлиха жребие и си разделиха дрехите Му, а Него Го повисиха на кръста. Така дойде време, че взеха Изгрева, изгориха книгите на Учителя и накрая разрушиха Изгрева през 1972 г.

А какво ще стане по-нататък? Ще прочетете и ще го научите в Евангелие на Лука, гл. 23, стих 28-34.

137. ИЗВОРЪТ НА ЖИВОТА

Един наш общественик посещава Учителя, разговаря с Него, чел е много Негови беседи и Го е слушал. Възхитен от Словото, от мисълта на Учителя, от идеите, които Той внася, от знанието и светлината, които Той дава, запитва Учителя: „Учителю, от къде черпите всичко това, от коя книга?“ Учителят се усмихва и казва: „От живота, от живота“ и прави красиво движение с ръката си. Показва с жест, че цялата природа излъчва живот, който идва от един и същи извор - Божественият.

138. ТРЕТАТА ВОЙНА

Веднъж към края на II-та Световна война Учителят каза: „Няма да се опомнят от тази война, ще започне още по-страшна. Жълтите ще повдигнат 500 милиона войници. Тогава европейските народи пред общата опасност ще се обединят.“ Запитаха Го: „Кой ще победи?“ Учителят мълча известно време, после каза: „Белите, но ще бъде трудна победа.“ Това се отнася точно за сегашните времена, които има да дойдат.

139. БУРЯТА В РИЛА

Август месец е най-топлият през годината. Слънчев. Но в първите дни на месеца се разрази такава буря, такава виелица и сняг, ще отнесе някои от палатките, а снегът все трупа и трупа. Приятелите са смутени, уплашени. Отиват при Учителя. Учителя си седи в палатката. Казват Му: „Учителю, отиват палатките, какво ще правим в тази виелица?“ Учителят излиза зад палатката си, застава прав, протяга дясната си ръка, прави движение, произнася думи и бурята спира. Облаците се разнасят, небето се отваря и слънцето изгрява. Снегът се стопява и братския живот продължава.

140. ИЗГРЕВЪТ

На поляната Учителят разговаря с двама млади братя. Единият от тях носи в ръката си окултна книга върху ритуалната магия. Той беше голям почитател на западния и източен окултизъм. Отиде братът някъде, а остави книгата си на пейката. Излезе вятър. Учителя се приближи, взема книгата и я захвърли по вятъра с думите: „По този начин ще се разпръснат всички внушения произтичащи от света на самосъзнанието!“ Книгата беше на коли, вятъра я разнесе по всички посоки. Традиционният окултизъм бе обсебен от личността, поставен в нейна служба. Той подхранваше миража за мага, за свръхчовека, една от съблазните в пътя на ученика. Учителят разпръсна обаянието, магията, в която беше оплетен този брат. Пътят на Школата на Учителя е светъл, слънчев, ясен, естествен. Изгревът на слънцето е образ на Школата. А мрачните пещери на всевъзможните посвещения в окултизма се извършват все в тъмнина или мъждука някакво малко кандилце, едва имат светлинка за себе си. Всички са забулени с тайнствени магически ритуали. Нашата слънчева Школа бе здрава, естествена, чиста. Какви образи ни е дал Учителя? Изгревите, чистия въздух, красивите движения, музика, радост, извора, житното зрънце, красота и живот. Ето това е Новият Изгрев.

141. КОКОШАТА КЪЛКА

Търново. След съборните дни Учителят оставаше с няколко братя и сестри още известно време. Идва един селянин при Учителя, чистичко облечен, спретнат, вади от пояса си чиста бяла кърпичка, а в нея завита хубава кокоша кълка. Подава я благоговейно на Учителя, приятелите изтръпват. Как, месо? Посягат да спрат селянина, но Учителя се усмихва, взема кълката и казва на сестрите: „Турете я в кухнята.“ Учителят се освободи от нея, освободи и нас, а селянина бе уважен заради жеста му. За него това беше подарък за Учителя. Той още не знаеше нищо за Учението и че ние сме вегетарианци.

Ако Учителят не беше приел кокошата кълка, щеше да го смути и спре. Но сега го прие и пътят му бе отворен за Школата. Зависеше от него дали ще влезне в Школата или ще я подмине. Изборът беше само негов и на никой друг.

142. КОНФЕДЕРАЦИЯТА

Идваха понякога журналисти на Изгрева, някои от тях бяха добре разположени към Братството. Веднъж при чешмичката, виждат Учителя с няколко приятели, приближават се до Него и казват: „Г-н Дънов, чували сме хубави работи за Вас, кажете ни нещо за бъдещето.“ Учителят помълчава малко време и казва: „На Балканите ще стане Конфедерация. Най-напред между България и Югославия, а после ще привлечат и други“. През 1948 г. Георги Димитров и Йосиф Броз Тито поискаха да реализират тази идея на Учителя. Но Съветска Русия и Сталин ги спряха. А Георги Димитров познаваше тази идея от Учителя. Той живееше под един и същи покрив с Учителя десетилетия на ул. „Опълченска“ 66 в София.

143. СИЛАТА НА ЕВАНГЕЛИЕТО

Идва при Учителя сестра и Му се оплаква: „Омъжих се по любов. Ала сега отношенията ни са невъзможни. Той ходи с други жени и у дома е ад. Какво да правя?“ Учителят мълчи дълго време, сериозен, после рече на сестрата: „Почни да четеш Евангелието! Всеки ден по три глави. Като изкараш първата година, мъжът ти ще се оправи 1/3, като изкараш втората година - 2/3. А като изкараш третата година напълно ще се оправи и добрите ви отношения ще се възстановят.“ Сестрата приложи този съвет и стана тъй както Учителят рече.

В домът отново дойде топлинка. Огънят отново бе запален, но този път пушека преминаваше през комина, защото сестрата с молитвите си и с упорита работа чрез Евангелието бе го изчистила. А преди това бе задръстен от сажди, димеше и къщата се опушваше и затова мъжът ѝ бягаше от запушения общ дом навън.

144. ГОСПОДНАТА ВЕЧЕРЯ

В първите години сестра Милка Периклиева минаваше големи материални затруднения. Нямаше работа, родителите ѝ западнаха, дойдоха да живеят и те в София и цялото семейство се намираше в крайна нужда. Милка живееше в бараката на Милева. Прибира се тя една вечер, гладна, след като е ходила да търси работа. Изморена влиза в барачката си. Няма нищо за ядене и тя си казва: „Ако Учителят е Учител, трябва да знае, че съм гладна, а нямам нищо за ядене и трябва да ми помогне.“ Тъй си казва тя с плач. Не минава много време на вратата ѝ се хлопа силно и отвън брат Епитропов вика: „Сестра Милке, тази вечер си у нас на вечеря! Тръгвай веднага с мене!“ И брат Епитропов я завежда у тях на вечеря. На следващият ден тя отива и благодарна на Учителя за вечерята.

145. ЧЕШМАТА

Сестра Милка Периклиева идва от Варна, а с нея и цялото ѝ семейство. Баща ѝ търговец, фалирал, семейството в беда. Милка търси работа из София, не я назначават никъде, местата са вече заети, закъсняла е. Отива на Изгрева и се залавя да чисти голямата чешма. Измита наоколо, изчиства я, измива я, в това време идва Учителя: „Какво правиш?“ „Учителю, чистя чешмата.“ „Е, какво, намери ли си работа?“ „Не, закъсняла съм. Местата са заети, ще трябва да се върна във Варна.“ Учителят ѝ казва: „Иди веднага в Министерството на просветата!“ Милка казва: „Но, Учителю, днес е късно, часът е вече пет, а докато отида там, всички ще са вече излезли.“ „Иди още сега!“ Милка отива. Влиза в зданието, ходи из коридорите, в това време от една стая излиза човек, неин познат, журналист. „Какво правиш тук?“ „Тъй и тъй, търся работа, но всички места са вече раздадени.“ Тъй ли! Я чакай малко. Влиза той в една стая, във втора, след малко идва с формуляр, подпиши го!“ Пак влиза тук и там и след малко се явява със заповед за назначение. Милка не вярва на очите си, а заповедта си е заповед и Милка остана в София.

Вижте сега колко просто е казано тук за онези, които познават окултните закони. Ако не беше изчистила чешмата нямаше да се уреди и нейната работа. Животът е неразривно свързан помежду си. Трябваше да изчистиш нещо отвън, което е свързано със същото, което е в теб задръстено и е запушило извора на живота да тече в теб. Това са съотношения. Чистенето започва отвън, че после отвътре и накрая идва отпушването. Тъй е просто за обяснение.

Но тогава би ли могъл да издържиш и един ден на мястото на Милка Периклиева? В това е силата на тая опитност.

146. ДЪРЖАВНИЯТ ПРЕВРАТ НА 19 МАЙ 1934 г.

На 9. юни 1923 г. се извършва военен преврат и се сваля правителството на Александър Стамболийски. Той се извършва от Народния сговор начело с Александър Цанков и от ръководители на Военния съюз. На 10. август 1923 г. се създава Демократическият сговор чрез сливане на Народния сговор с други партии. Начело на управлението на Демократическия сговор е Александър Цанков от юни 1923 г. до януари 1926 г. След неговото падане от януари 1926 г. до юни 1931 г. начело е Андрей Ляпчев.

През юни 1931 г. Демократическият сговор губи изборите, които се печелят от коалицията Народен блок. Правителството е съставено от Александър Малинов, а от октомври 1931 г. от Никола Мушанов. През цялото време на това правителство е имало остри вътрешни борби за власт.

На 14. май 1934 г. Мушанов депозира на царя оставката на целия си кабинет. На 17. май царят дава нов мандат на Мушанов да състави правителство и започват сондажи.

На 19. май 1934 г. представител на Военния съюз „ЗВЕНО“ начело с Кимон Георгиев извършва преврат. Сутринта Кимон Георгиев и генерал Пенчо Златев отиват при царя и му поднасят указ за назначаване на новото правителство. В това правителство влизат политически дейци, но не като представители на партии, а представляващи сами себе си. София е блокирана от войска.

Назначават се седем министри: 1. Кимон Георгиев - министър председател. 2. Министър на вътрешните работи - О.з. генерал Петър Мидилев. 3. Вое-

нен Министър - генерал Пенчо Златев. 4. Министър на просветата - Янаки Моллов. 5. Министър на търговията - Коста Бояджиев. 6. Министър на финансите - Петър Тодоров. 7. Министър на съобщенията - Никола Захариев.

Какво предприема това правителство?

1. Отменя Търновската конституция. 2. Разпуска парламента. 3. Разтуря политическите партии. 4. Забранява ВМРО. 5. Налага цензура върху печата. 6. Забранява всички политически събрания, стачки, митинги и т.н. 7. Назначава кметовете в страната от централната власт. 8. Създава държавни профсъюзи. 9. Въвежда държавни монополи на спирт, петрол, сол, тютюн. 10. Национализира външият внос. 11. Установява дипломатически отношения със СССР на 23. юни 1934 г.

Това правителство е имало известна антимоноархическа насоченост срещу цар Борис. Ето защо той с помощта на верни офицери от Военния съюз налага оставката на Кимон Георгиев и той я подава на 19. април 1935 г. Бива назначен за министър председател на новия кабинет генерал Пенчо Златев. От 1935 г. до 1944 г. България се управлява от служебни кабинети назначени от царя.

Това въведение бе направено, за да се види стойността на едно изказване на Учителя за този преврат от 20 май 1934 г.

ИЗВАДКИ ОТ 33 НЕДЕЛНА БЕСЕДА ДЪРЖАНА ОТ УЧИТЕЛЯ НА 20 МАЙ 1934 Г.

„Казва Христос: „Да се не смушава сърцето ви!“ В България първите, които управляваха и тези, които сега са на власт трябва да знаят, че „всяка власт от Бога е дадена“. Тези, които ще управляват, те са малкото карамфиличе, което вие грижливо трябва да поливате. Ще им кажете: „Дано изпълните Волята Божия тъй, както е казал Господ.“ Всички ще се молите, управляващите да изпълнят Волята Божия, тъй както Господ ги е пратил отгоре. Те сега са дошли отгоре в България. Тия седем министри тук са псевдоним на ония седем души, които са дошли отгоре да управляват България. Вие казвате: „И тези като другите, кой знае какво ще направят“. Че кой ще оправи тогава света, я Ми кажете? Всяка разумна власт е от Бога дадена. И ако тази власт не е разумна, ако тя е лоша, причините по някой път се дължат и на народа: „Какъв то е народът, такива са и неговите управляващи.“ Не са криви само управляващите. Народът трябва да измени своето положение. Народът трябва да вярва в управляващите. Той не трябва в нищо да се колебае. Народът не трябва да бъде маса. Под думата народ аз разбирам съзнателното. Масата, според Мене, не съставлява народа. Туй което мислим, туй което чувствуваме и туй което вършим, и то възвишеното и благородното - туй е народът. Кой е праотецът на българите? И българите не го знаят. Българите нямат един Авраам, който ги е създал. Тогава мислете добре за всички. Да пожелаем сега на управляващите, които са дошли в България, да извършат Волята Божия. И тогава ще бъде радост за всички.“

Ето така Учителят разреши този политически проблем. А как го разрешиха политиците от 1934 - 1944 г., то ще проверите сами като прочетете и се запознаете с историята на България.

147. ИСТИНСКИЯТ ДЪРЖАВНИК

За истинският държавник Учителят спомена в Неделната си беседа 32 държана на 13 май 1934 г., която беше седем дни преди държавния преврат.

„Според Моите изследвания имаше само четирима души български управници, качествата на които, ако се слоят в едно ще образуват един ИСТИНСКИ ДЪРЖАВНИК.

Да ви кажа кои са тия като образци: 1. Григор Начевич, като дипломат. 2. Константин Стоилов - за външна обхода. 3. Стефан Стамболов - за смелост. 4. Петко Каравелов - за честност.“

Добре, че България остана да съществува като държава до ден днешен. Това българите дължат на Учителя. Те днес не го осъзнават и затова не могат да го оценят.

Но ще дойде това време, когато ще им се отворят очите и ще видят светлината, която иде от Словото на Учителя. Тогава ще прогледнат. А дотогава ще се чака. А учениците на Школата на Бялото Братство ще вървят по своя път чрез Словото на Всемировия Учител - Беинса Дуно.

СЪДЪРЖАНИЕ

ТОМ II

РАЗГОВОРИТЕ С ДУХА ГОСПОДЕН

ПРЕДИСЛОВИЯ КЪМ СЕДЕМТЯХ РАЗГОВОРА - 9

- I. Всемировият Учител на Вселената слиза на земята - 9
- II. Ангел Благовестител оповестява знамението Господне - 10
- III. Призванието Господне към човеческият род от Петата раса и към народа български - 12
- IV. Свидетелствата Господни и Божието обещание - 14
- V. Свидетелствата Господни - 17
- VI. Отговорите на Учителя Петър Дънов на 10-те свидетелства на Духа на Истината - 19
- VII. Словото Господне слиза върху Вожда Господен - 21
- VIII. Изявлението на Господният Дух в седемте разговора - 23
- IX. Седемте разговора с Духа Господен - 24
- X. Избранникът Божий и Вождът на Истината - 32
- XI. Вселяването на Христовият Дух и Всемировият Учител - 32
- XII. Епохата на Водолея - 35
- XIII. Всемировият Учител Беинса Дуно и Божествената Троица - 39
- XIV. Бог и Всемировият Учител Беинса Дуно
Дванадесетях скрижала на Духа Беинса Дуно - 41

СЕДЕМТЯХ РАЗГОВОРА НА УЧИТЕЛЯ ДЪНОВ
С ДУХА ГОСПОДЕН - 45

- Разговор първи - Упътвания - 47**
- Разговор втори - Същето и Бог - 52**
- Разговор трети - Храната и Словото - 56**
- Разговор четвърти - Животът и Възраждането - 60**
- Разговор пети - Въздигане, Душа и Дух - 65**
- Разговор шести - Пътят и Истината - 72**
- Разговор седми - Заключение - 78**

ИЗБРАННИКЪТ БОЖИЙ И ВОЖДЪТ НА ИСТИНАТА - 83
РАЗГОВОР НА УЧИТЕЛЯ С ДУХА ГОСПОДЕН - 83
Бележки към дадени изречения от Избранникът Божий
и Вождът на Истината - 90

ТРИТЕ НЕЩА - РАЗГОВОР С ДУХА ГОСПОДЕН - 93
ПОСЛЕСЛОВ - 98
СКРИЖАЛИТЕ НА ДУХА БЕИНСА ДУНО - 101

ПЪТЯТ НА УЧЕНИКА

1. Спомените - 104
2. Обет пред Атон и пред Бога - 105
3. Опасната игра - 106
4. Как научих руски език - 106
5. Момчешки лудории - 108
6. Моят дядо и отбраната на Шипка - 109
7. Дядо Ботю - Житото и царската хазна - 110
8. Богомилската къща - 111
9. Читалище „Надежда“ - 113
10. Лозето и събора на Бялото Братство - 114
11. Пътуване на запад за наука - 115
12. Сънят, който се сбъдна - 117
13. Войник или студент - 118
14. Духовната младежка група - 119
15. Откриването на Младежкия окултен клас - 121
16. Школата е открита - 122
17. Общ окултен клас - 126
18. Учете един занаят - 127
19. Общата кухня - 129
20. Домът Гумнерови на ул. „Опълченска“ 66 - 131
21. Идеята за комунален живот - 133
22. Пристигане в село Ачларе - 134
23. На работа с младежки плам - 135
24. Първите слблъсьци - 136
25. Пророчеството - 136
26. Жътвата - 137
27. Екскурзия до Коджа балкан - 138
28. Харманът - 140
29. Брат Жечо от Ачларе и джанките - 141
30. Кръстю Тюлешков яде джанки - 141
31. Студентските костюми стават комунарски дрехи - 141
32. Писмо на мама - 142
33. Маларията - 143
34. Писмо от Жечо Вълков от 3.IV.1923 год. - 145
35. Писмо от Жечо Вълков от 27.I.1924 год. - 147
36. Опити за нови комуни - 151
37. Комуна на Изгрева - 152
38. Баба Донка - 152
39. Братска комуна в Казанлък - 153
40. Комунален живот с песни и топла вода - 154
41. Пръв опит за общ братски живот - 154
42. Петър Камбуров пише писмо за комуна - 155
43. Мисли на брат Борис за комуните - 156
44. Черният гарван и студентската шапка - 156
45. Не прекалявай с физическата работа - 158
46. Урок по пестеливост - 159
47. Първите салони в София - 159
48. Как се построи Изгревът. Палатката на Бертоли - 161
49. Дървените бараки - 163
50. Овощната градина на Изгрева - 163

51. Лозето - 164
52. Пчелинът - 165
53. Приемната на Учителя и събора през 1926 год. - 166
54. Общата кухня - 167
55. Чешмата и изворът на Диана Бад. - 169
56. Чешмата със сърничката --170
57. Задачи с водата - 171
58. Метериологичната клетка на Изгрева -172
59. Как да се устрои Изгревът - 173
60. Салонът на Изгрева - 174
61. Стаичката на Учителя-Горницата - 175
62. Солариума - 175
63. Масата на изобилието - 176
64. Кръчмата - 176
65. Вила за Учителя - 177
66. Емблемата с котвата - 178
67. Един ден на Изгрева - 181
68. Братски празници - 183
69. Общежитие на Изгрева - 183
70. Къщичката на Стоянка Илиева - 184
71. Вътрешната работа на ученика - 186
72. Постът в Школата - 187
73. Бит на Учителя - 188
74. Библиотеката на Учителя - 191
75. Музиканти на Изгрева - 192
76. Творчески живот на Изгрева - 193
77. Художници на Изгрева - 194
78. Портретът на Учителя - 195
79. Ръцете на Учителя - 195
80. Стенографите на Учителя - 197
81. Редакцията на беседите от Паша Теодорова - 201
82. Редактиране на стенограмите - 203
83. Как се отпечатваха беседите - 204
84. Печатарската барака на ул. „Оборище“ 14 - 205
85. Задачата с левчето - 206
86. Класът на Добродетелите - 208
87. Просветния съвет - 209
88. Младежките събори - 210
89. Печат на резюмета - 211
90. Нарядите - 211
91. Задачи в Школата - 212
92. Вестник „Фратецо“ - Братство - 214
93. Вестник „Братство“ - 215
94. Списание „Житно зърно“ - 215
95. Списание „Житно зърно“ и съветът на Учителя - 217
96. Пентаграмата - 218
97. Заветът на Цветните лъчи - 219
98. Знамето на Бялото Братство - 220
99. Антиминсът - 221
100. Немирниците - 223
101. По чия идея заминава Учителя за САЩ - 223
102. Песента „Завръщане на блудния син“ - 224

103. Защо Петър Дънов не стана евангелски проповедник - 224
104. Началото - 225
105. Първата сказка на Учителя - 227
106. Френологичните карти - 228
107. Варна - хотел Лондон - 229
108. Учителят и управниците, които Го интернираха - 230
109. Дядо поп Константин Дъновски - 231
110. Търновските събори - 232
111. Мария Тодорова. Връзката - 236
112. Комуната в Русе - 236
113. Приятелството - 238
114. Княгинята - 238
115. Сблъсъци - 239
116. Частната ученичка - 240
117. Малкия дом - 241
118. Животът в планините - 243
119. Братските песни и песните на Учителя - 244
120. Редакционният комитет - 246
121. Песни на Учителя дадени чрез Лиляна-Цветана Табакова - 248
122. Музиканти и музиката на Учителя. Братски песни - 252
123. Музиката като педагогически метод - 255
124. Песента „Сърдечният зов“ - 256
125. Песни край лагерния огън - 259
126. Законът за преливането - 261
127. Как спасих цигулката на Учителя - 262
128. Паневритмията - 263
129. Божественият Дух и Христовият Дух връз Учителя - 266
130. Колко бе висок Учителят? - 266
131. Учениците на пътя - 267
132. Палто за бедния студент - 267
133. Сестра за пример - 268
134. Трите желаниа - 268
135. Чашата вино - 269
136. Безсолната диета - 269
137. Суровоядството - 270
138. Четвъртото измерение - 270
139. Рицарят - 270
140. Скици от Словото - 271
141. Будното съзнание - 271
142. Трудовакът не се подчинява на полковника - 272
143. Слънчогледът на Паша - 273
144. Фурната на Изгрева - 273
145. Спиритизмът и Школата. Бай Дончо - 274
146. Слави Камбуров - спиритист и хвърчащите птици - 275
147. Първа среща със спиритизма - 276
148. Спиритизмът на Мария Тодорова и името на Учителя - 276
149. Спиритизмът на варненци - 277
150. Спиритизмът на първите ученици от Школата - 277
151. Отцепниците - 280
152. Те не знаят срещу кого воюват - 281
153. Магдалена се продава на поповете - 282
154. Нападение и отстъпление - 283

155. Защитата - 284
156. Индус посещава Изгрева - 284
157. Откупване - 285
158. „Всемирна летопис“ - 286
159. Протоколът - 287
160. Арест в полицията - 288
161. Огнената пещ в Обществената безопасност - 288
162. Една духовна работа - 289
163. Подпалвачите - 290
164. Войнишката шапка - 291
165. Време е - 292
166. Метериологът Игнат Котаров и въздушната тревога - 292
167. Обърнатата кола - 294
168. Разходка във въздуха - 294
169. Свръхсъзнанието - 296
170. Силата на Псалмите - 296
171. Наполеон Бонапарт - 297
172. Репетицията - 298
173. Охраната - 298
174. Сбогуване - 299
175. Непослушанието - 300
176. Заграбеното наследство - 300
177. Услугата - 301
178. Полезните неща - 301
179. Утехата - 302
180. Едно кътче от Рая - 302
181. Места в село Бистрица за новият Изгрев - 303
182. Бомбардировките над София и будното съзнание - 304
183. Гаргите и разрушителите на Изгрева - 305
184. Заблуждение - 305
185. Нападението срещу Учителя през 1936 г.
Божие то възмездие - 306
186. Хитлер и войната - 306
187. Тор за нивата - 307
188. Бомбардировките над София и екскурзия до Симеоново - 307
189. Изгревът и бомбите - 308
190. Село Мърчаево - 309
191. Защо Учителят отиде в село Мърчаево - 310
192. Последната Пасха - 312
193. Лековитата вода от село Рударци - 313
194. Саанска коза за Учителя - 313
195. Яйца за Учителя - 314
196. Биволско мляко за Учителя - 315
197. Обявяване на войната - 315
198. Последни ескурзии от Мърчаево към Витоша - хижа Острец
и хижа Еделвайс - 316
199. Изворът на Доброто - 318
200. Новата епоха - 319
201. Учителят се завръща на Изгрева - 320
202. Последните дни - 322
203. Мястото на Учителя. Елипсата - 324
204. Пророчески сънища - 326

ПРИМЕРИ ИЗ ЖИВОТА НИ С УЧИТЕЛЯ

1. Трите маслинки - 334
2. Колибата - 335
3. Може ли да станеш? - 336
4. Жълтеницата - 336
5. Не - 337
6. Елипсата - 338
7. Сълзите - 338
8. Малкото добро - 339
9. Чисто сърце и светъл ум - 339
10. Петнадесети август - 339
11. Прекален светец - 340
12. Цветята - 340
13. Трамвайният билет - 340
14. Законът за Опуленс - 341
15. Пътят е отворен - 341
16. Когато Той присъствува - 342
17. Среща с Христа - 343
18. Бялата кърпичка - 343
19. Свети Иван Рилски - 344
20. Лудият кон - 344
21. Благоволение - 346
22. Морализиране - 346
23. Божията ръка - 346
24. Змията - 347
25. Безверникът - 347
26. Един истински български държавник - 348
27. Три случая - 348
28. Той заповядва и на добрите и на злите - 349
29. Огнените стрели - 349
30. Овцете - 349
31. Сеансът - 350
32. Малките случаи на едно пророчество - 350
33. Хиромантът - 351
34. Строежът - 351
35. Послушанието - 351
36. Жеглото - 352
37. Бомбардировките - 352
38. Учителят разказа за онзи свят - 352
39. Хиляда деветстотин тридесет и първа година (1931) - 353
40. Случаят Игнат Котаров - 353
41. Бадемите - 353
42. Когато Господ разреши - 354
43. Невъзможното за човека - 354
44. Проводникът - 355
45. Брат Симеон Марков - 355
46. Хиляда деветстотин четиридесет и четвърта година - 355
47. Аллах ви изправи - 356

48. Подобен пример имам и аз - 356
49. Комунистите и заблудата - 356
50. Всичко е мое - 357
51. Иове и Ра - 357
52. Как се построи салона в Мъглиж - 357
53. Българите във война с цял свят - 358
54. Пчелите - 358
55. Вълците - 358
56. Ръката, която бие не е благословена - 359
57. Българските народни песни - 359
58. Вярата - 360
59. Проповедта - 360
60. Последният шаран - 360.
61. Към последните думи на Учителя - 361
62. Песните - 361
63. Срещата - 361
64. Писано е - 362
65. Крадец в лозето - 362
66. Пчелата - 363
67. Учителят в село Хотанца - 363
68. Ръководителите - 363
69. Руските войски - 364
70. Странник съм на този свят - 364
71. Изпреварихме с една минута - 364
72. Кокошчицата и кучката - 366
73. Завета на Цветните лъчи - 367
74. Как Учителят се освободи от военната служба - 367
75. Ученият брат - 367
76. България - 368
77. Ученикът изпитва Учителя си - 368
78. Предсказание за страданията на света - 369
79. Червеят напада хубавата ябълка - 369
80. Разговор за брадата и косъма - 369
81. Житното зърно - 370
82. Предсказание за съдбините на света - 370
83. Из един разговор с Учителя - 370
84. Формула дадена от Учителя - 371
85. Молитва продиктувана от Учителя на брат Георги Куртев - 371
86. Последиците на кармата - 371
87. Мисията - 372
88. Аз имам хиляди уста - 372
89. Материалистът - 373
90. Лъжа и насилие - 373
91. За българите - 373
92. Похвалата - 373
93. Пестеливостта - 373
94. Лекуване по новият начин - 374
95. Искайте и ще ви се даде - 374
96. Не заспивай под плодно дърво - 374
97. Адът и раят - 375
98. Към последните дни на Учителя - 375
99. Духът на птиците и духът на животните - 375

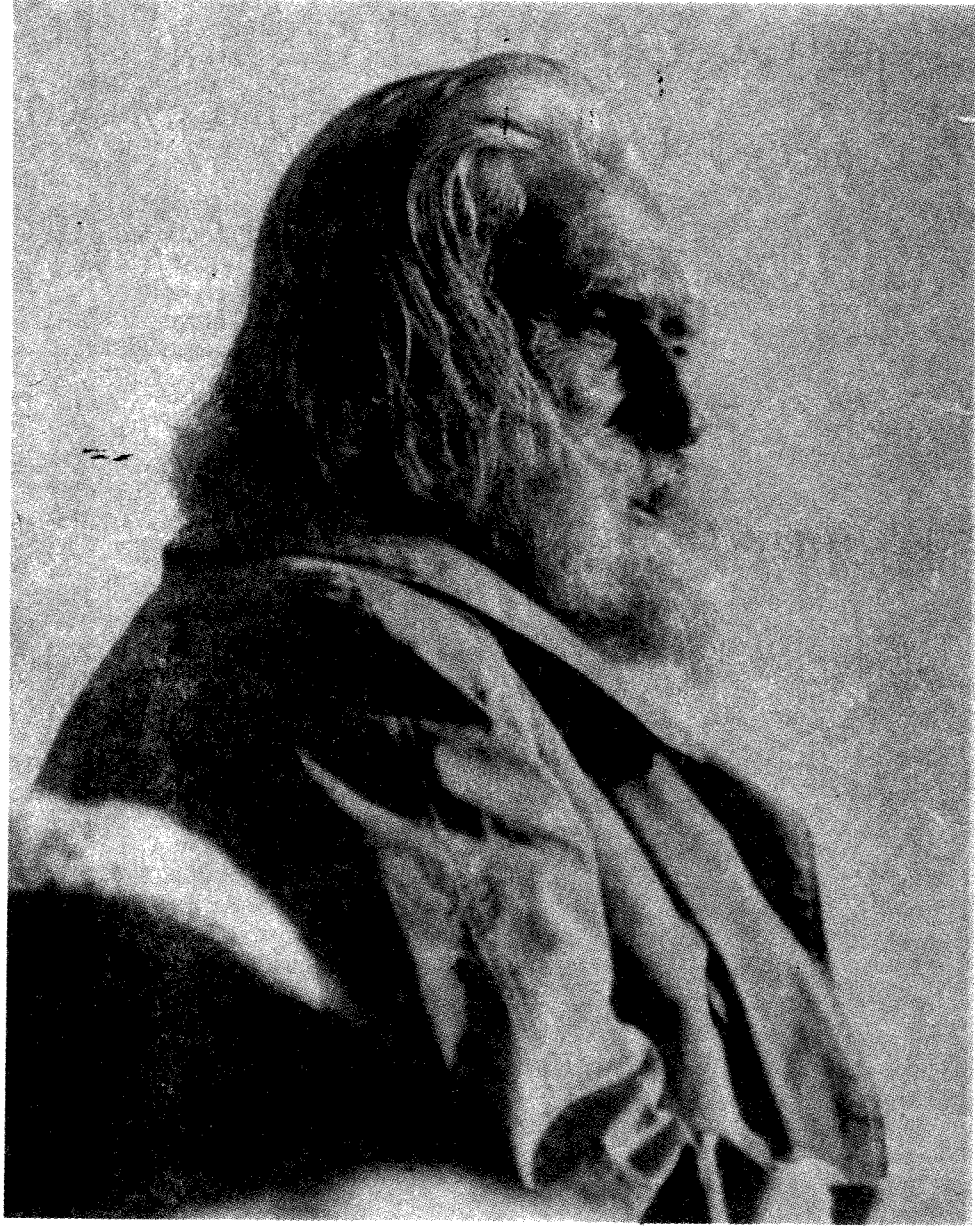
100. Кой спаси овощната градина - 376
101. Ябълката - 376
102. Истият - 377
103. Завръщане от Америка - 377
104. Учениците в класа - 377
105. Алхимията - 378
106. Живата алхимия - 378
107. Котката - 379
108. Раздялата - 379
109. Вестникът - 380
110. Брат Боян се учи на търпение - 380
111. Блажени нищите духом - 380
112. Плодното дърво и ангелите - 381
113. Изпитът на ученика - 381
114. Чай с лимон - 381
115. Крушата - 382
116. Сребърната монета - 382
117. Деликатност - 382
118. Писмото - 383
119. Дългоочакваният гост - 383
120. Беседите са разговор с душите - 383
121. Болната сестра на кон - 384
122. Човекът от облака - 384
123. Залитанията - 384
124. Кой ръководи света? - 385
125. Ръководителите - 385
126. Истинското възнаграждение - 385
127. Чистосърдечието - 386
128. Мир вам - 386
129. Латвийските пакети - 387
130. Примерът със сестра Гунка Манева - 387
131. Аз по-добър касиер от вас нямам - 388
132. Снегът в Мърчаево - 388
133. Броят на учениците - 388
134. Карнавалът и мечът Господен - 388
135. Политическа развръзка - 389
136. Денят на жребият се отлага - 389
137. Изворът на живота - 389
138. Третата война - 390
139. Бурята във Рила - 390
140. Изгревът - 390
141. Кокошата кълка - 390
142. Конференцията - 391
143. Силата на Евангелието - 391
144. Господната вечеря - 391
145. Чешмата - 392
146. Държавния преврат от 19 май 1934 г. - 392
147. Истинският държавник - 394

Относително Кочино

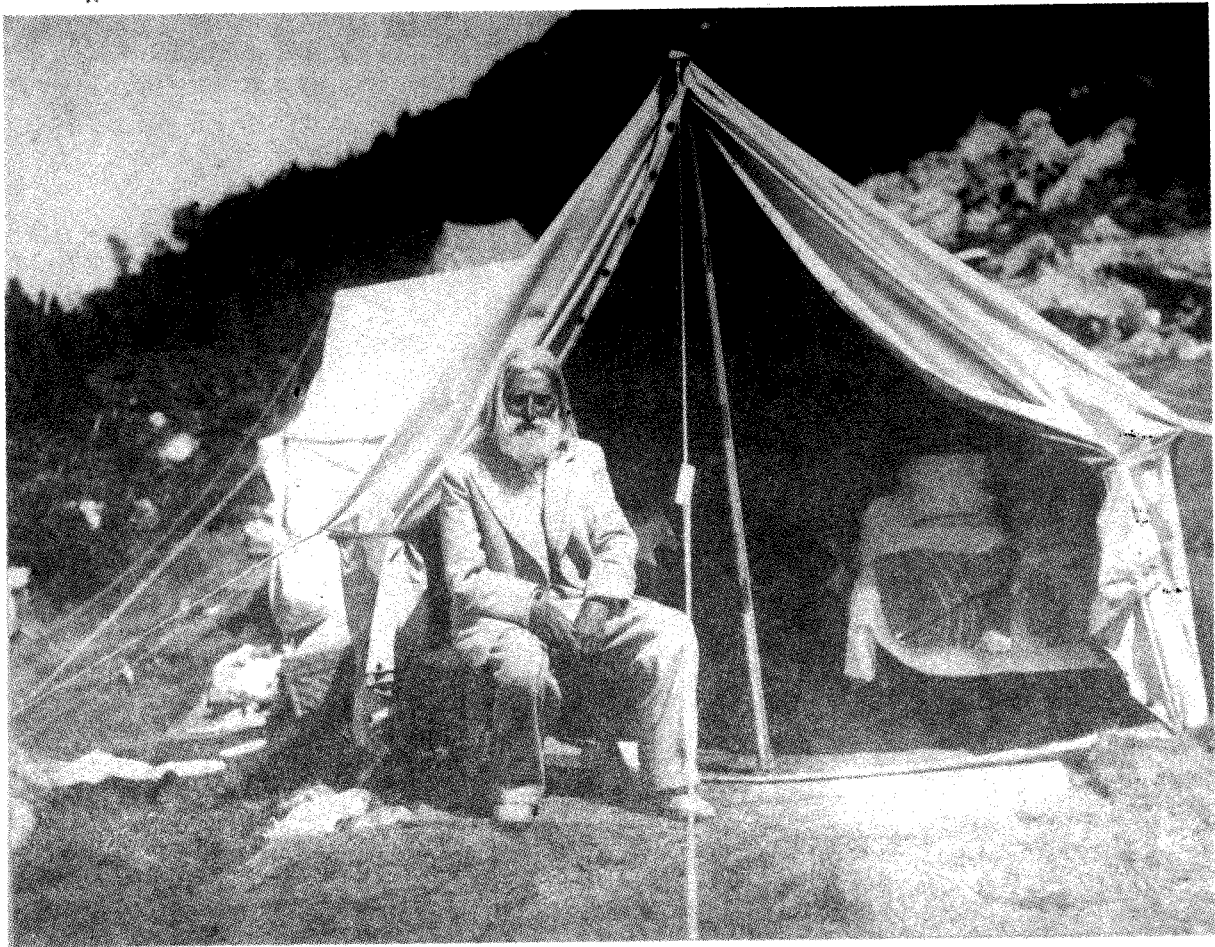
Видим е записан с а му
разказан аз. — Мою има
право да ги редактира

леко — Бр. Борис. —

19 май 1987г. —

Учителят Петър Дънов – Всемирният Учител Бейнса Дуно.

Учителят пред палатката на Рила.

Учителят на Молитвеният връх държи утринно слово.

На Паневритмия при второто езеро.

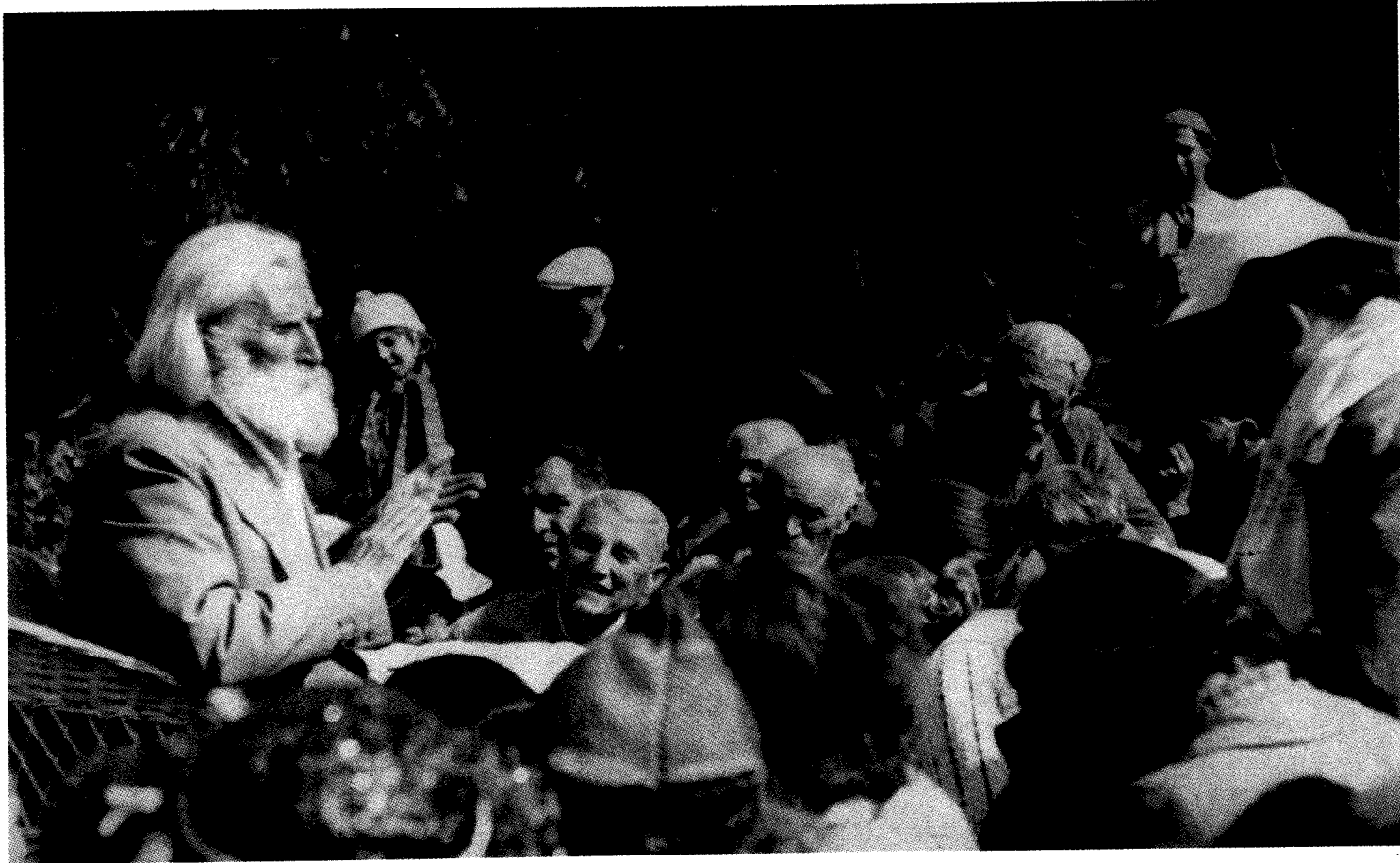
Учителят пред масичката, до нея е побит прът с бяло знаме.

Учителят с ученици. Отляво надясно: седнал – Атанас Николов, приведен – Васко Искренов, Катя Зяпкива, Паша Теодорова, Елена Андреева, Учителят, Савка Керемидчиева, Цанка Екимова, Дора Карастоянова и Мария Тодорова.

Учителят пред френската палатка, в която не пожела да влезне. До Него – изправени: Люба Аламанчева и Милка Аламанчева, седнала Савка Керемидчиева.

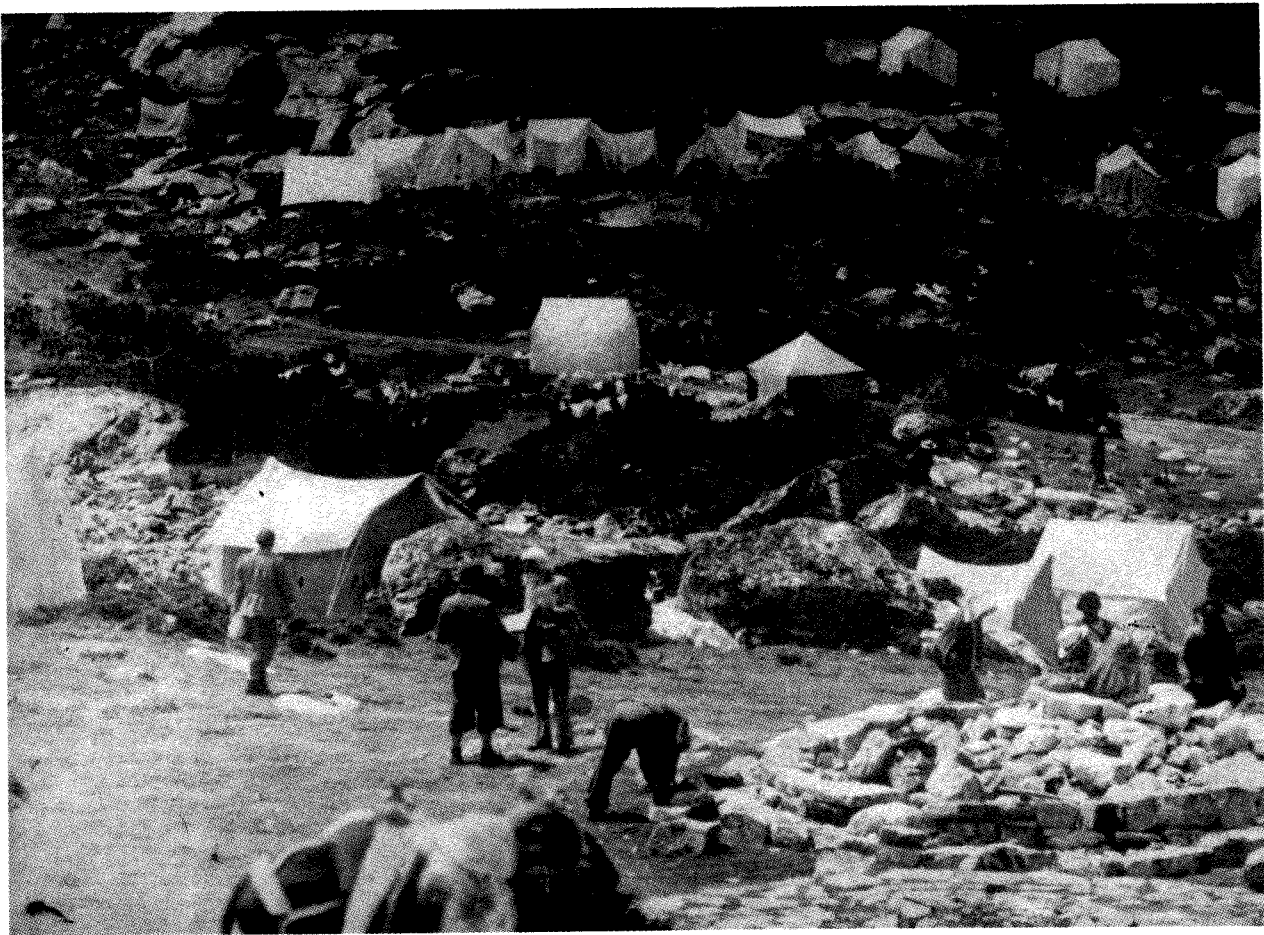
Учителят, седнал на плетен стол, изнася своята редовна беседа пред палатката Си.

Учителят наблюдава как група братя преместват историческият камък.

Строеж на спиралата. Учителят с ръка подрежда камъчета към върха на спиралата, така нареченият "охлюв".

Панорама на лагера. Учителят разговаря с ученик, а вдясно други ученици са заети със строежа на спиралата.

Първата разходка на Учителя след оздравяването Му през м. юли 1936 год., когато Му бе нанесен побой в София.

Отляво надясно: Мирчо, Катя Зяпкива, Мария Тодорова, Учителят, Ангел Вълков.

Съставител и редактор на „Изгревът“, том II
д-р Вергилий Кръстев

Главен сътрудник, предварителен машинопис и коректура
Марийка Марашлиева

Предпечатна подготовка „ВАЛДЕКС“ ООД - София
Компютърен набор и страниране
Величка Халембакова

София 1994-1995